

सियाणामा शा जुदारमक्षभा

भभ्री निन्नमानमां शा

यथा ननतरंगना भु गेवा नाणा माकलवा, नवका वधुपथवल कर। टपालन। मार
पतिउय हरी। इत ते तथा। ३।

नाना रगनी गने लुत्त कोमाटीपुरानी तेरमी गलीने नाके शा लखमाजी चावाजीनी हु
सभाग्दानी तथा विछलवाढीमां शेठ मेगाजी मोतीजीनी पहेडी उपरथी मगावी सेवा

२ गामश्री अमदावावमां पांजरापोलनी अंवर शेठ पुनमचव ताराचदनी डुकानेथी मलशे
३ गामश्री सुरतमां नानपरा मध्ये शेठ चेनाजी वांताजीनी डुकानेथी मलशे

४ श्रीआधुना पादाढनी नीचे गामश्री खराढीमां, नार शीतारामजी जवानमध्वजीनी
डुकानेथी वेचाती मलशे

५ गामश्री शिवगजमां शेठ मेगाजी मोतीजी श्री जाणावालानी डुकानेथी

६ गामश्री आहोरमा शेठ गोडीवास्तजी व्रीकमजीनी डुकानेथी मलशे

७ गामश्री जालोरमां मुंता धनराजजी लालचवजी माफा वालानी डुकानेथी मलशे

८ गामश्री अलीराजपुरमां शा जेठाजी जवेरचंदनी डुकानेथी मलशे

९ गामश्री पुनामध्ये वेतालपेठमां शेठ जीवाजी आणवाजीने त्यांथी मलशे

१० गामश्री सीयाणामां शा केशरीमल्ल कस्तूरजीनी डुकानेथी मलशे

११ गामश्री जिनमानमां शा जुदागमल्ल गिंगवागमध्वजीने त्यांणी मलशे

આ પુસ્તક શ્રીમારવાડેશમાં આવેલા ગામશ્રી સાંયાણા તથા ગામશ્રી વા. ૧૯૧૦ ૧૯૧૧
સી આવક જાણના સઘ તરફથી, આવક રતનાજી વાયાજી ગામ શ્રીઆદોરના રેવાસીયે
શ્રીમુવાપુરી મધ્યે આવક જીમસિદ્ધ માણફની પાસેથી યથા યોગ્ય છુદ્ કરાવીને તથા કેટલિ
એક ધાવડો વધારીને તેમનીજ મારફત નિર્ણયસાગરનામક મુદ્દાપંચમાં સુદિત કરાણુ છે
આ પુસ્તકને ઠાપવા સવધિ સર્વ પ્રકારનો દુક્ક સરકારના કાયદા પ્રમાણે ઠપાવનારે પો
તાને સ્વાધીન રાખ્યો છે માટે ઠપાવનારની રજા લીધા વિના કોઈયે ઠપાવડું નહી

સવત્ ૧૯૪૪, સને ૧૯૯૯, શાલિવાહન શક ૧૮૦૯

મિતિ ફાલ્ગુન છુદ્દ અષ્ટમી ચંદ્રવાર

આ પુસ્તક સ્વરીવવા માટે પ્રથમથી નામ નોધાવનાર સાહેબોને વિનિતિ કરીયં ઠેયેં કે આ
મંચની જેટલી પ્રતો ઠપાવેલી છે જગજગ તેટલીજ પ્રતોના આગલથી ગ્રાહકો થઈ ગયેલા છે
માટે વાકી થોડીજ પ્રતો શિલકમાં રહેલી છે, તેથી જે સાહેબોએ પ્રથમથી સ્વરીવ કરેલી છે
તે સાહેબોયે જેમ ધને તેમ મુંઝમાં કામાટીપુરાની તેરમી ગલીને નાકે શા જલ્લમાજી ના
ગ્જીની ડુકાને અથવા વિષ્ણુવાહીમા ગેઠ મેગાજી મોતીજીની પહેઢીયેં રોકઢા નાણા
નમન મગાવી લેવી અમે ઘણામા ઘણા ઠ મહીના પર્યંત નામ નોધાવનારની વાટ
ચાલુને ઘયાતા નથી

જેવાની ડહા દોય તે સાહેબોએ નીચે જલ્લેલા છુદા છુદા ગા
થી રોકઢા રૂપેયા મોકલી મગાવી લેવા, રેસાબરથી મગાવના

थयेला जलतरंगना जेबु चचल ठे, वली विखित्र प्रकारनी सपत्तिउ जे ठे ते पण सर्व वि
 पत्तिउयें करी युक्त ठे, तथा रूप रसाविक जे इंदीयोना विप्रयो ठे ते सर्व सध्याना वाव
 जाना रंगनी पेरे तरत विनाशने पामी जाय तेवा ठे, ^{वकी} मित्र, स्त्री, स्वजनाविकोना
 समागमथी थयेछुं जे सुख ते पण सर्व स्वप्नोपम अर ^ग इज्जालसमान ठे, वली जे अ
 त्यंत आनवने छस्पन्न करनारा एवा सुवर पवार्यो ^इ हा जोवामा आख्या होय, तेज पदा
 र्यो कालपरिपाक थइ रह्याथी फरी अल्पकाल पढी शोचादीन थयेला दीवामां आवे
 ठे, एवी रीते प्रत्यक्षपणे आ संसारनी व्यवस्थाने सर्व कोइ जाणे ठे, वेखे ठे, तथापि प्रा
 णीना मननी टेव एवी कोइ विलक्षण ठे के, हुं अजर अने अमर हुं, कोइ कालें मद्दारी
 नाश थवानो नथी तेमज आ, मद्दारां घर ठे, आ, मद्दारी लक्ष्मी ठे, आ, मद्दारां क्षेत्र,
 वाढी, घाग, वगीचा प्रमुख सपत्तिउ ठे; आ, अमुक मद्दोटा मद्दारा स्वजन ठे,
 आ, मद्दारा मित्र ठे, आ, मद्दारी स्त्री ठे, आ, मद्दारी पुत्र ठे, आ, मद्दारु ऐश्वर्य ठे,
 आ, मद्दारी सत्ता ठे; इत्यावि सर्व कार्ह मद्दारंज ठे; एवो जे तेना मननो सकल्प ठे ते
 धणु करीने कोइ रीते दूर थइ शकतो नथी

कारण के आशारूपी मोहनीयें मनुष्यनुं मन एटछुं तो वश करी लीघेलु ठे के मरता
 सुधी पण तेनी तृष्णा मव थती नथी, परंतु दिवसेदिवसे वधती जाय ठे अहममताजिमा
 नपणाने लीघे तेनो झुगमद्, वंच, लोच, आदिक जे ठे ते पूर्वकृत कर्मोदयनी प्रवलताने
 योगें एक लवमात्र पण कमी थता नथी, ए मद्दोटी खेवनी वात ठे

કુટુમ્બાદિકના સયોગ સર્વથિ જે દુષ્ટિક સુલ છે તે યદ્યપિ પૂર્વે અનતિવાર જીવ પામી શકે, તથાપિ જેવારે ફરી પામે છે તેવારે આ, સુલ મને હમણા નવાંજ જાણે મલ્યાં દાપતો ! એવું સમજીને તેમા તહીન થઈ જાય છે, પણ આ સુલ અલ્પકાલ રહીને નષ્ટ થઈ જશે, અથવા પુણ ઘણુ પ્રજલ હશે તો મહારા આયુષ્ય પૂર્ણ થયા સુધી રહેશે, પરંતુ પછી તો અવશ્ય એ સુલથી મહારે વિયોગ થવાનો છે એવો છુજ વિચાર નિરતર જેના અતઃકરણમા થતો હોય તે દુષ્ટિક સુલોમાં હુબ્ધ ન થાય, એવા કોઈ વિરલાજ વીઠામાં આવે છે

જ્ઞાનદષ્ટિયે વિચારતાં જે વિષયસુલ છે તેપણ ઉપચારથી માની લીધેલા છે, પરંતુ પારમાર્થિક રીતે જોતાં તો તે હુલરૂપજ છે, સત્સાર વધારવાના હેતુ છે, નરક તિર્થંચાવિ ગતિ ઉમાં વ્રમણ કરાવનારા છે, આત્મચર્મન આઘાવન કરનારા છે, એવા કલ્પિત સુલોની ડગા કરનારા જીવોન સત્સારરૂપ સમુદ્ધમાં અનેક પ્રકારના હુલરૂપ સહન કરતાં હુલકીડેલાતા અનતા કાલચક્ર વ્યતીત થઈ ગયા તો પણ તેણિ પામ્યા નહીં એ સર્વ પ્રવલ મોહનીયનું માદાલ્સ્ય જાણું એ મોહનીય પદ્ધતિ જે છે તે જ્ઞાનાવરણાદિક આઠે કર્મોમાં પ્રધાન છે માટે એની ઉત્તર પ્રકૃતિ અઘાવીશ જેઠાદેહી અનતાનુવધિ ક્રોધ, માન, માયા અને લોભ એ ચાર પ્રકૃતિ જે છે તેનો જેવારે દુઃખદીય તેવારે જીવને દ્વાયક સમ્યક્ત્વની પ્રાપ્તિ થાય અથવા એ ચાર પ્રકૃતિનું જેવારે દ્વાયો, ધાય તેવારે દ્વાયોપશ્ચમિક સમ્યક્ત્વની પ્રાપ્તિ થાય, અથવા એ ચાર પ્રકૃતિનો જેવારે અપશ્ચમ ધાય તેવારે જીવને અપશ્ચમ સમ્યક્ત્વની પ્રાપ્તિ થાય એવી રીતે એ ત્રણ પ્રકારના સમ્યક્ત્વ માટેનું કોઈ પણ સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્ત થાય તેવારે છે

કહેવાય તે પામ્યાથી તને સ્વયમ્વ સાધ્વચારા ઇત્યન્ન ધાય ૭૫૨. આવાસ
 આ, મહારો વેદ છે તે કૃષ્ણનગર છે, વિનાશ નીલ છે, એનો વિનાશ કરવા માટે ઘણા
 રોગાવિક શત્રુ છે તત્પર થઈ રહેલા છે, માટે એને ધાર ટકી રહેવાનો નંગોસો ન રાસતા
 જે કાંઈ મારાથી આજ શુનકૃત્ય થતુ હોય તે કાલે ઉપર ન રાહુ, પરતુ, આજજ કરુ, ચાર
 દિવસ આગલ કિંવા પાઠલ પણ અવશ્ય મને ૯ મુકો લશે તો એના યોગેકરી હુ જેટલો પ
 રોપકાર કરી શકુ તેટલો તો એમાથી લાજ લઈ લેઈ. કે માત્રે ૯ કાંઈ મહારુ યવાનું નથી, માટે
 મહારે એમાંથી જે સાર કાઢાઢી લેવાનું છે તે નહીં કાઢી લેતા તેને શાવાસ્તે અર્થ ગમાવું ?
 એટું તત્વ ગ્રહણ કરી મનરૂપ મદિરને વિષે વિવેક રૂપ વીપકને પ્રકાશ કરતો સઘર્ષન, ઝ
 વારવૃત્તિ, સદ્ગુણનો સમાગમ, સત્સંગતિ, સવયતા, સર્ધર્મનિષ્ઠા, પરોપકારબુદ્ધિ, ઇત્યાદિ વ
 ત્તમ પ્રકારના વિચાર તેના મનમા પ્રવેશ કરે તેના યોગે તપ, જપ, પઠિકમણ, પોસદ, વ્રત,
 નિયમ, પૂજા, પ્રનાવના, તીર્થયાત્રા, સાધર્મી વાતસલ્યાદિ અનેક શુનકૃત્યો સેવન કરી
 એવટ ધનધાન્યાવિક નવવિધ વાહ્ય પરિગ્રહ તથા ક્રોધાદિક ચૌવ પ્રકારનો અર્ચ્યંતર પરિગ્રહ
 છે તેનો ત્યાગ કરી પંચમહાવ્રત આદરી, ચારિત્ર ગ્રહણ કરી કૃતકૃત્ય થાવ એ મહારુ મુ
 લ્ય કર્તવ્ય છે એવા વિચાર તેના મનમા નિવાસ કરી રહેલા હોય છે, તે પ્રાણી શુનકૃત્યરૂપ
 પોતાનું વર્તન રાહી, અતકાલ પર્યંત યથાશક્તિ સત્કર્મો કરી, સર્વે મુલ્યે મગલવોલાવી, આ,
 સુષ્ટિમા પોતાની કોર્તિને અમર કરનારો ધાય છે પછી તે ધનવાન હો કિંવા નિર્ધન હો.
 એવા પૂર્વોક્ત નિયમપૂર્વક આ હ્રુદાશ્રવસર્પિણી રૂપ પંચમ કાલને વિષે ચાલનારાં મનુષ્ય
 રૂપ રત્નોની સભ્યા ઘણીજ સ્વરૂપ જાણવી

यद्यपि पूर्वोक्त उदारवृत्ति, सवयता, परोपकारबुद्धि इत्यादि गुणरुत्तयो तो अन्यवर्षीनीउम
 पण अनेक जीवो करे ठे खरा, परंतु सम्यक् ज्ञान न होवाची ते मात्र तेमने सांसारिक सुख
 नुं कारण रूप थाय ठे, पण आत्मधर्मनी ठेसखाण विना परंपरायें मोक्ष प्राप्तिना हेतु
 रूप थता नथी, केम के ? तेमना धर्म प्ररूपकपण सर्व राग द्वेषनी वृत्तिवाला ठे, तेथी ते
 सत्य कहेवाय नही, सत्यधर्म तो जेने राग द्वेषनो अनाव थइ गयेलो ठे, एवा श्रीतीर्थिकरवेवने
 प्ररूपेलो ठे तेज जाणवो ए वात अनुनवसिद्ध ठे, ते विषे आशकाउ तथा समाधान कर
 याने आ न्दानी सरखी प्रस्तावनामां स्थल आपुवु व्याजवी कहेवाय नही

त सत्यधर्म पामवानी अनिलाया करनारा विवेकी जनोयें प्रथम तो गुरुआदिकना सुख
 थकी अनेक प्रकारना शास्त्र श्रवण करयामा हरदमेश तत्पर रहेवुं जोइये शास्त्रो सांजलवा,
 तथा जे शास्त्र पोतने वांचवा नणवां योग्य होय ते पोते पण वांचवां तथा नणवां कवापि
 सांसारिक पंथा रोजगारना प्रपंचची जो वधारे अवकाश न मली शकतो होय तो नित्य बे घडी,
 चार घडी पर्यंत जेटलो अवकाश मली शके, तेदलो वखत शास्त्र श्रवण करवुं, त्यास्पडी ते
 श्रवण करेला श्रुतवृत्त मनन करवुं, त्यास्पडी तेनुं निदिध्यासन करवुं ए शास्त्र श्रवण, मनन,
 निदिध्यासन जे ठे तेज पूर्वोक्त सम्यक् दर्शननी प्राप्ति कराववानां गुज हेतु ठे, माटे ते सपावन
 करवा सारु ज्ञानप्रवृत्ति अने जीवितने सफज करनारां शास्त्रो सांजलवानो उध्यम करवो
 तेमां कोइ अल्पपुण्यवाने कवापि आजीविकादिकना नयथी सांसारिक प्रपंचना योगें अव
 काश न मली सकवाची जो प्रतिशिवस्त शास्त्र नणवुं वांचवुं, अने श्रवण करवुं न त
 तो घटमी

પ્રકારના વિચિત્રોપવેશ આપનારા અનેક સ્તુતિપાત્ર ગ્રંથોનું શ્રવણ ન થઈ શકે તેવારે પોતાના પૂર્વરૂત્ત શ્રદ્ધાનકર્મોના ઉત્થાને ધિકારી પદ્માચાપ કરીને પણ પરમેશ્વરે ઘટાવેલા શ્રીપર્યુષણ પર્વના દિવસોમાં આ કલ્પસૂત્રનો અવશ્ય સાંજલલુદુ એમ સાંજલવાથી તથા પૂર્વોક્ત પદ્મા ત્રાપ કરવાથી પણ અનેક પ્રકારના પૂર્વ સચિત જ્ઞાનાવરણિય કર્મનો બધ ઝૂટે છે, તે જેમ જેમ વધ ઝૂટતો જાય તેમ તેમ ક્રમે ક્રમે ક્રયોપશમની તારતમ્યતા થતી જાય, તેના યોગે શાસ્ત્ર શ્ર વણાદિ સાધન પણ મુલન થતા જાય, તેથી કાલાતરે જ્ઞાની થવાનો અવશ્ય સંજવ થાય, એ શ્રુતુક્રમ શ્રુતુમાનથી નિર્વિવાદ સિદ્ધ છે આ કાલમાં પ્રથમતો ધર્મ શાસ્ત્રના સંજલાવનારા સત્યપ્રરૂપક નિર્મયી સાધુર્લની જોગવાઈ પણ કોઈ સ્થલે કોઈ અવસરેજ મળે છે, તેમ ઠતા જો સંજલાવનાર મલી આવે તો સાંજલનારા મલવા મુરકેલ છે !

વલી રાજના સમયમાં ઘણે સ્થલે તો ચત્તીર્લનો નિવાસ વીઠામાં આવે છે, તે ચતિર્લ પણ જેટલા શ્રાવકોને રહેવાના સ્થાનકો છે તે સર્વ સ્થાનકોમાં મલી આવે તેમ નથી, પરંતુ તેટલા ગામો માંહેલા પણ જે મહોટાં મહોટાં શહેરો હ્યાં ઘણા શ્રાવકોની ઘસ્ટિ હોય તેવા ગામોમા મલી આવે છે એટલે લગજગ જેટલા શ્રાવકોને રહેવાના ગામો અને શહેરો આધિક છે તે માંહેલા આશરે શોમાં જાગના ગામોમાં ચતિયોનો નિવાસ વીઠામાં આવે છે, હવે તે ચતિયો જે છે તેમા પણ વ્યાકરણન્યાયાદિ શાસ્ત્રોમા નિપુણ થયેલા એવાતો જાગ્યેજ સેકહે માત્ર વે ચતિયો નિકળેવા કરણ થઈ પહે; ઘાકીના અઘાણું રહે તે માંહેલા અર્ધા જાગના ચતિયોતો શ્રાવકને પા! જમણુ કરવાની ક્રિયા સુધાં પણ સમજી શકે તેવાં ન હોય, અને

યદ્યપિ પૂર્વાંક ધ્વારવૃત્તિ, સવયતા, પરોપકારહુદિ ક્ત્યાવિ છુજ્જલ્યો તો અન્યવર્ણનીઉમ
 પણ અનેક જીવો કરે છે સ્વરા, પરંતુ સમ્યક્ જ્ઞાન ન હોવાથી તે માત્ર તેમને સાંસારિક સુલ
 નું કારણ રૂપ ધાય છે, પણ આત્મધર્મની ડંડાવાળ વિના પરંપરાયે મોક્ષ પ્રાપ્તિના હેતુ
 રૂપ થતા નથી, કેમ કે ? તેમના ધર્મ પ્રરૂપકપણ સર્વે રાગ દ્વેષની વૃત્તિવાલા છે, તેથી તે
 સત્ય કહેવાય નહીં, સત્યધર્મ તો જેને રાગ દ્વેષનો અજાવ થઈ ગયેલો છે, એવા શ્રીતીર્થિકરદેવનો
 પ્રરૂપેલો છે તેજ જાણવો એ વાત અનુજવસિદ્ધ છે, તે વિષે આશંકાત તથા સમાધાન કર
 વાને આ ન્દાની સરસ્વી પ્રસ્તાવનામાં સ્થલ આપતું બ્યાજબી કહેવાય નહીં

તે સત્યધર્મ પામવાની અનિલાપા કરનારા વિવેકી જનોયે પ્રથમ તો ગુરુઆદિકના મુલ
 યકી અનેક પ્રકારનાં શાસ્ત્ર શ્રવણ કરવામા દુરદ્દમેશ તત્પર રહેતું જોડ્યે શાસ્ત્રો સાંજલવા,
 તથા જે શાસ્ત્ર પોતાને વાંચવા જણવાં યોગ્ય હોય તે પોતે પણ વાંચવાં તથા જણવાં કવાપિ
 સાંસારિક ધયા રોજગારનાં પ્રપંચથી જો વધારે અવકાશ ન મળી શકતો હોય તો નિત્ય વે ઘઢી,
 ચાર ઘઢી પર્યંત જેટલો અવકાશ મળી શકે, તેટલો વસ્ત શાસ્ત્ર શ્રવણ કરતુ, ત્યારપઢી તે
 શ્રવણ કરેલા શ્રુતં મનન કરતુ, ત્યારપઢી તેનું નિદિધ્યાસન કરતુ એ શાસ્ત્ર શ્રવણ, મનન,
 નિદિધ્યાસન જે છે તેજ પૂર્વોક્ત સમ્યક્ વર્ણનની પ્રાપ્તિ કરાવવાનાં છુજ હેતુ છે, માટે તે સપાવન
 કરવા સારુ જ્ઞાનપ્રદ અને જીવિતને સફળ કરનારાં શાસ્ત્રો સાંજલવાનો ઇચ્છમ કરવો

તેમાં કોઈ અધ્યપુણ્યવાનને કવાપિ આજીવિકાદિકના જયથી સાંસારિક પ્રપંચના યોગે અવ
 કાશ ન મળી શકવાથી જો પ્રતિદિવસ શાસ્ત્ર જણતું વાંચતું, અને શ્રવણ કરતું ન બની
 શકે ।

પ્રકારના વિધિઓપદેશ આપનારા અનેક સ્તુતિપાત્ર ગ્રંથોનું અનુક્રમ ન થઈ શકે તેવારે પોતાના પૂર્વરૂપ અણુનકમોના ઇશ્વરને ધિક્કારી પમ્માચાપ કરીને, પણ પરમેશ્વરે ઇતાવેલા શ્રીપર્યુપણ પર્વના કિવસોમાં આ કલ્પસુત્રનો અવશ્ય સાંજલુ, એમ સાંજલેવાથી તથા પૂર્વોક્ત પમ્મા નાપ કરવાથી પણ અનેક પ્રકારના પૂર્વ સંચિત જ્ઞાનાવર્ણીય કર્મનો કષ્ઠ ઢૂટે છે, તે જેમ જેમ કષ્ઠ ઢૂટતો જાય તેમ તેમ કર્મે દુષ્યોપશમની તારતમ્યતા થતી જાય, તેના યોગે શાસ્ત્ર શ્ર ઘણાક સાધન પણ સુલભ થતાં જાય, તેથી કાલાતરે જ્ઞાની થવાનો અવશ્ય સંજવ થાય, એ અનુક્રમ અનુમાનથી નિર્વિવાદ સિદ્ધ છે આ કાલમાં પ્રથમતો ધર્મ શાસ્ત્રના સંજલાવનારા સત્યપ્રજ્ઞાપક નિર્મીથી સાધુઠની જોગવાઈ પણ કોઈ સ્થલે કોઈ અવસરેજ મલે છે, તેમ હતા જો સંજલાવનાર મલી આવે તો સાંજલનારા મલવા મુશ્કેલ છે ! !

જેટલા આ વર્ષે રહેવાના સ્થાનકો છે તે સર્વ સ્થાનકોમા મલી આવે તેમ નથી, પરંતુ તેટલા ગામો માંહેલા પળ જે મહોટાં મહોટાં શહેરો જ્યાં ઘણા આવકોની વસ્તિ હોય તેવા ગામોમા મલી આવે છે. એટલે લગજ જેટલા આવકોને રહેવાના ગામો અને શહેરો આદિક છે તે માંહેના આશરે શોમાં જાગના ગામોમા યતિયોનો નિવાસ વીગામાં આવે છે, હવે તે યતિયોને છે તેમા પળ વ્યાકરણન્યાયાદિ શાસ્ત્રોમા નિપુણ થયેલા એવાતો જાગ્યેજ સેકહે માત્ર એ યતિયો નિકળે પળ કઠળ થઈ પહે, ધાકીના ઘઘાણું રહે તે માંહેલા અર્ધા જાગના યતિયોતો આવકને પળ મળુ કરવાની ક્રિયા સુધાં પળ સમજી જાકે તેમને.

અર્ધાં પઠિક્ષ્મણાદિ ક્રિયા કરાવવાની તથા દ્વા પ્રમુખના ગ્રંથો વ્યાખ્યાનમાં વાંચવા પ્રમુ
 સ્વની કક્ષામાં નિપુણ નિકલે તેટલા યતિયો આવકાદિકોને ધર્મોપવેશ કરે તે પણ થોડાજ
 ગામોમાં સમજું પરંતુ જે ગામોમાં યતિર્જની પણ યોગવાદ ન મળે તેવા ગામઢાંઠોમાં નિત્ય
 વ્યાખ્યાન સાંજનહુ તો દૂર રહું પરંતુ માત્ર આશ્વા વર્ષમાં મહામાંગલ્યકારી મહોદ્દુ પર્યુપણ પર્વ
 આવે છે, તેમાં યાંચ વિવસ પર્યંત શ્રીકૃષ્ણપૃષ્ઠ અવશ્ય સાંજનહુ જોડ્યે ત્યાં સવિક્ક ગીતાર્થ
 મહાશુતિરાજો કે જેને સૂત્ર વાચવાનો અધિકાર છે, તેવા પુરુષોના મુલ્યથી કટપસૂત્ર શ્રવણ
 કરું, તે તો રહું, પરંતુ સાધારણ યતિયોના મુલ્યથી સાંજનહાનુ પણ બની શકે નહીં એવીરતિ
 શ્રીમાજવાદિ વેશોના ગામોમાં ઘણે સ્થલે અમારા વીઠામાં તથા સાંજનહામાં પણ આબ્ધુ છે

જે જે ગામોમાં વાંચનારા યતિયો અથવા ગીતાર્થ જ્ઞાનિયોનો સંયોગ મળે છે, તે તે ગા
 મોમાં સાંજનહારા આવકો પણ વધા સરસા ન હોય કેટલાએકને સિદ્ધાંત શ્રવણ કરવાની
 અન્નિલાપા હોય છે તે તો અવશ્ય સાંજનહા જાય, વલી કેટલાએક મહોદા વિવસો છે માટે
 હમણા અવશ્ય સાંજનહુ એમ વિચારી જાય, કેટલાએક આપણા ગામમાં આપણે ચાર જણ
 મહોદા હોયે તે સાંજનહા નહીં જશું તો વીજા પણ કોઈ સાંજનહા જશે નહીં એવા હેતુથી
 જાય, તથા કેટલા એક વાક્ષિણતા વેશાહવા મહાન્ પ્રતિષ્ઠિત બનવાસારુ જાય, કેટલાએક
 વેશાવેલીથી જાય, કેટલાએક સમજણ નહીં, પરંતુ માત્ર ધર્મના વિવસ છે, એવા હેતુથી
 પણ સાંજનહા જાય ક્યાંક સાંજનહા જવાના અનેક હેતુ હતાં પણ સાંજનહારાની સંખ્યા
 માત્ર વક્ષમો હિસો નિકલી શકે, અને વાકીના નવમા વિસા જેટલા પ્રાણીતો એવા અફ
 હોય કે સાંજનહામાં કોઈ સમજે નહીં તેમને તો વધા વિવસો ક્યમ કરવામાં અને સાં

સારિક સુત્રની મોજ મજાદમાજ આનંદ માની ધરમાં વેળી રહેવાનું ગમે એવા ઘણા નિકલ્લી
 આવે છે વર્તમાન કાળનું માદ્દાભ્યજણ એહું છે કે, ધર્મ શ્રવણ પ્રાણીમાત્રને કોહિલુ થાય !
 તથાપિ જે ગામોમા સવિદ્ધ ગીતાર્થની યોગવાડ તો મલેજ ક્યાંથી ? પરંતુ શ્રીપર્વના દિવસોમા
 કલ્પસૂત્ર વાંચી શકે એવો કોઈ યતિ પણ મલે નહીં, અને તે ગામમા થોડા ઘણા પણ
 પંજોસણના દિવસોમાં કલ્પસૂત્ર શ્રવણ કરનારા તો જરૂર નિકલ્લી આવે, કદાપિ કોઈ ગામમા
 તેવી સભ્યા ન નિકલ્લી આવે તોપણ ધર્માધ્યક્ષ ધર્માધિકારી પુરુષોનું સાધારણ ધર્મ છે કે, તેવા
 ગામોમા પણ તે પ્રકારની પ્રેરણા કરીને શ્રવણધર્મની પ્રવૃત્તિ કરાવવી જોઈએજ હવે તેવા
 પ્રવૃત્તિ કરાવનારા ધર્માનિરુચી જીવો પણ આજના સમયમા વિરલા વીઠામાં આવે છે, તેથી
 ઘણા સ્થળોમાં તો પર્યુપણ જેવા મદોટા દિવસોમા પણ કલ્પસૂત્ર ધિલકુલ વચાલુજ નથી, અને
 જે જે ગામોમા તેવા સાજ્જનાર જ્ઞાનરુચી જીવો હોય છે, તો તેમને જ્યારે કોઈ સજ્જાવનારો
 મળતો નથી, ત્યારે તે શ્રવણ રુચિકર પુરુષો કોઈ યતિને તેહીને કલ્પસૂત્ર શ્રવણ કરવાનો ઠ
 રાવ કરે છે, પરંતુ યતિયો પણ એવા હોય છે કે, જે ગામમા પર્યુપણના દિવસોમાં રહે તે ગામ
 માથી પાંચ પચાશ રૂપેયા પેલા કરવાની ઇજ્જા રાસે એવા હોય છે, તેથી તે શ્રવણ કરનારા
 જે નિકલ્લી આવે તે વલી વીજા પોતાના મિત્ર, હેતુ કિંવા સગા સવધિ અથવા સાધર્મિ નાઈ
 અને તેમજ તેવા કોઈ અન્યજનોથી મિલાપ કરીને પાંચ વણ જળને એકઠા કરી મહાજનના
 શેઠીઆને સમજાવી તેમની મારફત શ્રાવકોની પાસેથી ટીપ કરાવી યતિને આપવા સારુ
 પેસા એકઠા કરે છે, તે એકઠા થયા પછી યતીને વહાર ગામથી બોલાવવામા આવે છે, જે
 આવી પર્યુપણના આઠ દિવસ તે ગામમાં રહે છે, અને તેમાં કલ્પસૂત્ર વાંચવાના દિવસોમા

होय तो ते पोताने घेरज वेठा थकां पण कल्पसूत्र वांची शके तेवाने माटे, अथवा कोइ
 काने वहेरो होय तेथी वीजानो करेलो उपवेश अवण न करी शके परंतु पोतें वांची जाणतो
 होय तो तेने पण अंतराय न पढे तेमाटे, तथा घणा न्दाना गामोमां मात्र पांच दश
 घेर आवकोना होय ठे तो तिहा कोइ यतिपण वांची सजलावनारो जाग्येज मळे ! तेवा गा
 मोना रद्देवासीयोने पण कल्पसूत्र सांजलवानो अतराय न पढे तेवाउने माटे, तथा घणा
 स्थले आविकाउ परिचि एटले पढवा आढा राखीने बेसे ठे ते बाहिर सांजलवाने अर्थे जो उपा
 सरादिकमां जाय तो ते आढो पढवो वांचीने अन्यस्थानके कयां जइ वेशी शके ? माटे पोथी
 होय तो तेपण घरमां वांची शके तेवी आवीकाउने अर्थे तथा तरतनी वीक्षित केटलिक
 साधवीउ पण एवी होय ठे, के तेमने जो सुगम बालावबोध करेलो होय तोज वांचवाने
 अनुकूल थाय नहीं तो ते वांची शकवाने अशक्य थाय ठे तेमने माटे इत्यादि बीजा पण
 श्रोताउने विघ्न करनारा अनेक कारणो ठे ते सर्व अदृक्चण मटाढवाने माटे घणा सुनिरा
 जोने, तथा सविज्ञ पद्दीउने, तथा श्रीपूज्य नटारक अचार्यादिकोने, तेमज घणा यत्तीयोने,
 घणा वेसोना आवको आज केटला एक वर्ष थया दूरदुमेस कदेतां आवे ठे के, सदेना
 इथी वचाय एवी रीते जो कल्पसूत्रनो बालावबोध करीने उपावी प्रसिद्ध कसो होय तो तेथी
 श्रोता जनोनी उपर मढोरो उपकार थाय, अने पूर्वोक्त दूरकतो मटी जाय तेम ठतां कोइ
 पण आचार्यादिकें तेम कसुं नहीं ठेवट सबत् १९३६ नी शालमां श्रीविजयराजे
 छद्मरि मालववेश मांदेला श्री जांबुवा नगरने विपे मास कल्प रह्या हुता, ज्यां मालवा,
 मारवाड तथा गुजरात अने पारकर मली चार देशना आवको तरफथी चार माणसोए

કલ્પસૂત્ર પણ પોતાની ધાસે જેવી પ્રત દોય તેવી પ્રત ઉપરથી સર્વે સંજ્ઞાને યથામતિ વાંચી સંજ્ઞાને ત્યારે સાંજલનારા સાંજલી શકે

તિદાં કોઈ કોઈ પ્રાચીમાં તો સંક્ષેપથીજ વાત લેલેલી દોય છે, અને કોઈમાં અતિસંક્ષેપથી કોઈમાં મધ્યમથી, કોઈમાં તેથી વિશેષ તેમજ કોઈમાં ઇત્દુષ્ટ રીતે સવિસ્તર વાત પણ લેલેલી દોય છે, હવે તેજ ગામમાં એક વર્ષે એક યતી આવે, અને ઘીજા વર્ષે ઘીજો યતી આવે, તો તે ઘીજી પોથી લઈ આવી વાંચે, તેમાં ઘીજી કોઈ કથાનાગ ડાહ્યો અધિકો લેલો દોય, તે સાં જાણીને અથવા તેજ યતી હોયને ઘીજે વર્ષે ઘીજી પોથી લઈ આવીને વાંચે તો પણ સાંજલનારા વધાઈ પ્રદીપ્તો દોય નહીં, કે જેથી તે સમજી જાય જે કલ્પસૂત્રનો મૂલપાત્રો ૧૨૧૬ શ્લોકનો છે, તેનો અર્થતો માત્ર અર્થ કરનારાડની વાક્યરચનામાં ફેર પડે તે જલે, વાકી જા વાક્યે ઘોઠો તો કોઈ આચાર્યે ઘણો જાગ વધાઓ છે; એવી વાતના સમજનારા ઘોઠા દોય, કોઈયે ઘોઠો તો કોઈ આચાર્યે ઘણો જાગ વધાઓ છે; એવી વાતના સમજનારા ઘોઠા દોય, પરંતુ ગયા વર્ષે તો આ અમુક કથા સાંજલી હતી તેમાં આટલી વાત ન હતી, અને આ વર્ષે આટલી વાત કેમ વધારે આવી ? કિંવા ડાહ્યો આવી, અથવા ગયા વર્ષે આ અમુક કથા વાંચવામાં આવી હતી, અને આ વર્ષે તે કથાજ કેમ ન વચાળી ? એવી આશંકાઈ કરનારા ઘણા દોય માટે તેમના મનમાં તેવી અશંકાઈ મુજવણ કરી નાલે છે તેથી તેમને મહોંડું વિચાર થઈ પડે છે માટે તેવા ગામઢીયામાં જો એકજ પ્રકારનું લેલું પુસ્તક વર્ષોવર્ષ વચાતું દોય તો તેમને કોઈ સંશય ઇત્પન્ન ન થાય તેમને માટે તથા કોઈ ઘુઘુ શ્રાવક જરાવસ્થાને લીધે અથવા કોઈ રોગાદિના પ્રસંગથી ચાલીને ઇપાસરા સુધી પણ કલ્પસૂત્ર સાંજલવા માટે જઈ શકતો ન

होय तो ते पोताने घेरज घेता थर्का पण कल्पसूत्र वांची शके तेवाने माटे, अथवा कोइ
 काने घेहेरो होय तेथी वीजानो करेलो उपवेश अवण न करी शके परंतु पोतें वांची जाणतो
 होय तो तेने पण अंतराय न पळे तेमाटे, तथा घणा न्दाना गामोमां मात्र पांच वश
 घेर आवकोना होय ठे तो तिर्हा कोइ यतिपण वाची संजलावनारो जायेज मले ! तेवा गा
 मोना रवेवासीयोने पण कल्पसूत्र सांजलवानो अंतराय न पळे तेवाउने माटे, तथा घणा
 स्थले आविकाउ परिचि एटले पढवा आढा राखीने वेसे ठे ते वाहिर सांजलवाने अर्थे जो उपा
 सराविकमां जाय तो ते आढो पढवो वांधीने अन्यस्थानके कयां जइ वेशी शके ? माटे पोथी
 होय तो तेपण घरमां वांची शके तेवी आवीकाउने अर्थे तथा तरतनी दीक्षित केटनि एक
 साथवीउ पण एवी होय ठे, के तेमने जो सुगम बालावबोध करेलो होय तोज वांचवाने
 अनुकूल थाय नहीं तो ते वांची शकवाने अशक्य थाय ठे तेमने माटे इत्यादि बीजा पण
 ओताउने विघ्न करनारा अनेक कारणो ठे ते सर्व अडचण मटाढवाने माटे घणा मुनिरा
 जोने, तथा संविज्ञ पक्कीउने, तथा श्रीपूज्य नट्टारक आचार्यादिकोने, तेमज घणा यतीयोने,
 घणा वेसोना आवको आज केटला एक वर्ष थाया दरदमेस कहेतां आवे ठे के, सर्वेजा
 इथी वचाय एवी रीते जो कल्पसूत्रनो बालावबोध करीने उपावी प्रसिद्ध कसो होय तो तेथी
 ओता जनोनी उपर मढोटो उपकार थाय, अने पूर्वोक्त दूरकतो मदी जाय तेम ठतां कोइ
 पण आचार्यादिकें तेम कसुं नहीं ठेवट संवत् १९३४ नी शालमां श्रीविजयरजे
 पद्धरि मालवावेश माहेला श्री जांबुवा नगरने विपे मास कल्प रह्या दता, ज्यां मालवा,
 मारवाड तथा गुजरात अने पारकर मली चार वेशना आवको तरफथी चार माणसोए

आगेने महाराज सादेमने कल्पसूत्रनो सुगम बालावबोध बनाववानी विनति करी ते सांजली
 महाराजें कष्ट के आगल ए कल्पसूत्रनी आव टालो पंक्ति श्रीज्ञानविमलसूरियें जापा
 रूपे रचेली ठे, एहुं सांजलीये ठेयें माटे हवे विशेष सुगम करवानी जरूर नथी, तोपण
 श्रीसधनी तरफथी विनति करवा आवनारा माणसोयें कष्ट, के ते ग्रंथमां अविरावली
 तथा साधुसमाचारी नथी माटे एक व्याख्यान ओढु ठे, अने वली बात पण सक्षेपथी
 कहेली ठे तेथी ते ग्रंथ अपूरो कहेवाय कष्ट ठे के, “अधुनं ग्यानसो ग्यान नही, अधूरो
 नयसो जणो नही, ॥ अधूरी रसोइ सो रसोइमां नही, अधूरो वृक्ष सो फले नही ॥ अधूरो
 फल पाको सो वरावर स्वाव नही, तिणसु संपूर्ण चादीजे” ते आप महानुरूप बो, परमो
 पकारी ठो माटे श्रीसधनी छपर रुपादृष्टि पूर्वक अमोये करेली अरजी कबुल राखो

एहुं सांजली महाराजे आवकोनी हस्तक चार पांच जंमाराठमांथी घणी जीणें पुरातन
 लखेली चूखि, निर्गुक्ति, टीकाविक पंचांगीनी, वे चार छुद प्रतो एकठी करावोने कल्पसूत्र
 नो बालावबोध करवा मांढ्यो, ते तयार थया पठी केटलाएक आवकोयें तो ते प्रत उपर
 धी उतारा करवा मांढया ते सुमारे पांच पचाश उतारा पण थया वली पण उतारा करी
 प्रतो लखाववानी इष्टा घणा जनोना मनमां हती पण लहिया तरत वस्त उपर मली
 शके नही तेमज प्रत लखी तयार करवाने पण वरसोना वर्ष निकली जाय, एक प्रत पचाश शाव
 रुपैया खरच करवाथी बनी शके, ते काम बधाने अजुकूल पड़े नही मात्र तवगर शेव साझु
 कारोथी बनी शके, परंतु गरिव बोधनारथी एटला पैशा खरचाय नही तथा वली ते प्रत लखा
 वीने पठी शोधन करी आपनार पण कोइ मली शके नही इत्यादिक अनेक प्रकारना चित्रो

जलवावनाराउने माथे पढवाथी सर्व सज्जनोना मनोरथ पूर्ण थइ शक्या नही
 त्पार पठी सवत् १९४१ नी शालमां मद्दामुनि श्रीकीर्तिचङ्गी महाराज तथा मद्दामुनि
 केशरविजयजी ए वे सुनिराजो ते साक्षात् जाणे घोथा आरामाहेला साधुर्तना नमुनानी मू
 र्तिर्ज होयनी ? एवा शुद्ध चारित्रिया, पंचमहाव्रतना यथार्थ पालनारा साधुर्तये श्रीसीया
 णानगरमां आवी चोमाहुं कथुं अकस्मात् बनाव एवो धन्यो के गमश्री वागराना
 रेव्वासी आवर्कोने ते गामना सिरवार साथे कोइ प्रकारनो बांधो पळ्यो तेने लीधे तेमने
 पण पोताना घर मूकीने गमश्री सीयाणा नगरमा आवी रेव्हु पढ्यु एस ते गममां वे
 गामोना आवकोनो जमाव थयो, अने साधु सुनिराजोनी जोगवाइ पण मली आब्याथी
 त्यां घणा आवक आविकाठ्यें सम्यक्त्वादि अनेक प्रकारना व्रतपञ्चत्काण कथा तेमां वली
 ते वस्त्रमां विशेष आभर्य उत्पन्न करनारी आ वात धनी के, ते गामना रेव्वासी झुन्नी,
 चौधरी, घांची, कुंजारादि अनेक प्रकारना अन्यवर्शनीउ तेमां वली यवन लोको अने ते
 गामना ठाकोर सहित पण साथे मली सम्यक्त्वादि व्रत धारण करवा मंकी गया एवी
 रीतें अनेक जीवो त्यां समकेत पाग्या ठेवट जेनाथी कांइ विशेष व्रत सेवुं न बनी शक्युं,
 तो तेणे मात्र महारे आ जन्मपर्यंत सूढ न घालवानो, कोइयें पंजोसणना आठ विवस
 पर्यंत धान न कापवानो, केटला एकें रात्रिचोवन त्याग करवानो, कोइयें आठम चौवर्शें जी
 वहिंसा न करवानो, तथा गामना ठाकोरना जाइयें तो जावजीव हिंसा नही करवानो
 एवा घणाजनोये नियम लीधा तथा ठाकोरे पोते पोताना घरमां जे वकरा तथा पाढा प्रमुख
 अनेक जातिना जीवो हिंसा करवा माटे राखेला दता, तेमने पण अनयदान थापी बूढा

करी आबकोना पंच खातानो जीवरक्षित पांजरापोल ठे तेमां मोकली आप्या इत्यादि रीते ते घोमासामां घणाज जीवो समकेत प्रमुख अनेक प्रकारना व्रतधारींठ थया, तेथी मद्दोदो उपकार थयो, अने जैनधर्म अत्यंत वेदीप्यमान सूर्य सरस्वो वीसवा लाम्यो

तेमज वीजा पण सीयाणा गमना परगणाने आसपास घारे घाछुये फरता वीछ वी ण पच्चीश पच्चीश कोशमां आवेला गामोना रवेवासी आबको मांहेला घणा आबको पण ह्यावर तीर्थ करतां जंगम तीर्थ वांचवामां असम्यात शुशु लान वघारे ठे, एहुं समजीने त्यादां धिराजेला वे साधु मुनिराजोनी साथे सावत्सरी स्वभाववाने माटे वदन करवा निमिंचे आब्या - एवी रीते घणा गामोना आबको एकठा थया, तेवां अवसरे प्रसंगादुसारे मुनिराजोए पण धर्मोपदेशमां ज्ञानवान आपवानी तुलना करनार अन्य कोइ वान नथी एहुं व्याख्यान कशुं तेवारे सजा मांहेला आबको दोळ्याके, ए ज्ञानवानतो मुनिमद्वाराज वी थइ सके ठे, परंतु आबकोथी कांइ धनी शकतु नथी ते सांजली मुनिमद्वाराज वो ल्या के, पुस्तको लखावीने जे जे ज्ञान नशवानी तथा वांचवानी रुचीवाला दोय तेमने आपवाथी तथा ज्ञानना उपकरण आपवाथी, तेमज ज्ञान नशनाराजने अन्नवत्खाविकतुं साहाय्य आपवाथी, वीलाने नशाववा आदिकथी आबको पण परिपूर्ण ज्ञानवान करी सके ठे

ए वात मुनिठना मुखथी सांजलवा पढी तेज धिवसें रात्रिना यखते आबको सर्व एकठा थया तेमणे एवो ठेराव कसोके पंजोसण पर्वमां कल्पसूत्र सांजलवाने तथा धीजा पर्वोमां जे जे पर्व ज्यारे आवे ठे तेवारे ते ते पर्वनी कथाठ सांजलवाने घणा आबकोने अंतराय पढे ठे, माटे आपणने प्रथम जागमां तो ब्रूज्य नद्वारक श्रीविजयरार्जेञ्चरिये घनावेला कल्पसूत्र

નો ઘાલાવબોધ છે તે ઠપાવવો અને ઘીજા જાગમાં ઘીવાલિઆધિક સર્વ પર્વની કથાડનો ઘા
 લાવબોધ ઠપાવવો, તથા ઝીજા જાગમાં વલી કોઈ સર્વ સંધને ઇપયોગી ઘથ હશે તે વિચાર ક
 રીને ઠપાવીશુ એવીરીતે ગામશ્રી સીયાણા તથા ગામશ્રી વાગરાના આવક પંચો મલીને કબુલાત
 આપીકે જે પૂર્વોક્ત ગ્રંથો ઠપવાનો ત્વરત્વ લાગશે તે શ્રમો આપીશું તેનો બ્યાજ લઈશું ન
 હી અને ઠપાયલા પ્રત્યેક પુસ્તકની શો શો નકલો તો નિર્ઘય સાધુડ તથા અસમર્થ આવકો
 જે વાચવાની રુચીવાલા હોશે તેમને મફત આપશુ એવો ઠેરાવ કરીને ઠપાવવા સબધી કા
 મકાજની તથા શો શો નકલ કોને મફત આપવી તેની તપાસ કરવા માટે શા રતનાજી
 વાયાલી ગામશ્રી આદોરના રેવાસી આવક છે તે ઘણુજ પ્રમાણિક, નીતિમાન, વિવેકી, માદ્યો,
 વયાહુ, જરોસાવાર, વિશ્વાસુ અને શાસ્ત્રક છે માટે તેને અધિકારી ઠેરાવીને પ્રથમ શ્રીકલ્પસૂત્રનો
 ઘાલાવબોધ ઠપવાના કામને મદત આપવા માટે ટીપ જરવા માંની તેમાં મદતકરનારા શ્રા
 વકોની તલ્લ્યા ઘણીજ મદદોટી થવાથી આવક કેસરીમદ્દ કસ્તુરજી ગામશ્રી સીયાણા વાલા
 પેં કશું કે જો ઘીજા ગ્રાદક એ પુસ્તકોને હેનારા થશે, તો તમોયેં મન્નાવેલા પુસ્તકોની સંલ્યા
 માં ફાલા પ્રમાણે પ્રત્યેક પુસ્તક રાસનાર ઘણીને પુસ્તકો કમતી આપીશું તે વાત સર્વ ટીપમાં
 નામ વાલલ કરનારાડયે મજુર રાસીને તજા વિસર્જન થઈ તે વિવસેં શ્રીસંધે કરેલા ઠેરાવ
 ને અનુસરીને મેં આ પુસ્તક શ્રીસુવર્ષમાં આવક ચીમસિદ્ધ માણકની મારફત ઠપાવ્યુ છે
 દેવે આ ઘથ શ્રીપર્યુપણના વિવસોમા વાંચવાનો છે માટે દાલમા મદારા ઘીગામા આવેલી
 પ્રવૃત્તિ મુજવ કેટલાએક આવક અને સાધુડની જે છત્રટી આચરણા પંજોસણના વિવસો
 માં પણ સુધરતી નથી તે દેવે સુધારી હેશે એવી આશા રાસીને પ્રથમ તેમની આચારણા

कही देखाहुं बु जे विवसोमां प्रत्येक सम्यक्कहटी जीवोने अरस्परसमा उत्पन्न थयेजो वै
 रविरोध ते, सर्व मन, वचन कायार्थेकरी टाली नाखवो जोइये, जे विवसोमा प्रतिक्षण धर्मध्यान
 मां प्रवृत्ति करवी जोइये, जे विवसोमा दूर हमेश संवरजावमां रबेखु जोइये, जे विवसोमां व
 त्तम प्रकारना वैराग्य वशाने स्फुरण करनारा, एवा मद्दान्पुरुषोना रचेला शास्त्र श्रवण करवा
 जोइये, जे विवसोमां राग द्वेष टाली शुभ मित्रने समजावे गणवा जोइये, जे विवसोमां पद
 काय जीवोनी जयणा राखवी जोइये कारणके स्वाभाविक पण आवकनो आचार ए ठे जे को
 ऽ पण कार्य करुं ते जयणायुक्त उपशमजावसहित करुं, तेवारे पंजोसण जेवा सर्वोत्तम प
 र्वमां तो वली उपशम जाव अत्यंत विशेष राखवानी आवश्यकता ठे तेम ठतां पंजोसण जे
 वा मद्दोटा विवसोमां पण आपस आपसमा एक कदे के मद्वारो गह मद्दोतो तो बीजो कहे
 शे अमारो गह मद्दोतो एम गहने माटे ज लढाइ करी विरुद्ध वचन बोली क्लेश उत्पन्न
 करी नास्ते, वली एक कदेशे के तमे चोथनी सवत्सरी करो ठो माटे जैनमतथी विरुद्ध चालो
 ठो, वली बीजो कदेशे के तमे पांचमनी सवत्सरी करो ठो ते जैनमतथी विरुद्ध करो ठो, एक क
 देशे तमे छगमती तिथी ल्योठो, तो बीजो कदेशे तमे आथमती तिथी ल्योठो, तेमज एक
 कदेशे के वैरासरनो आ अमुक पूजारो राखवो तो बीजो कदेशे अमुकने राखवो, वली सा
 मिवात्सल्य जीव दयाना उत्तम प्रकारना कार्योने माटे तेमज गोरजोनी पढेढीने माटे, वास
 द्वेष नाखवाने माटे पण टीपणीउ फरती करे ते वखत पण एक बीजानी पासेयी कमती जा
 स्ती रकम नराववाने माटे में एटलु आथुं तो तमे एटलु आपो नही तो हुं अमुक रकम नही
 आपीश, हु पण अमुकज रकम आपीश एबीरितें एक बीजानी साथे क्लेशकारी वचन बोले

ठे घणु छुं कहीयें, परंतु आखा वरसना जे वरवाधा होय ते पंजोसण जेवा मढोटा पर्वना विव
 सोमा आवी उजा करीने कजीयो उत्पन्न करवानु कारण नीपजावे वास्तविक रीतें जोतां
 श्रावकोने तो गद्य ठेज नही जो गद्य ठे तोपण साधु आश्रयी सिद्धांतोमा गद्य कह्या ठे परं
 तु श्रावक आश्रयी कोइ स्थानके सिद्धांतोमा गद्य कह्या नथी माटे गद्योने वास्ते लडाइ क
 रीने पंजोसणना विवसोमा छुनक्रिया करवी पही मूकी तेने बदले कलहकरण रूप क्रिया तो
 अग्रश्य नज करवी जोइयें तेमज वली जेनी मरजीमा जे आवे ते घणी पोतानी अक्षापूर्वक
 तेदला नाणा टीपणी प्रमुखमां जरी आपे किवा न पण जरी आपे तो तेथी छु गेरफायेवो
 थयो? पोते पोतानी उवारतासहित जेम धने तेम छुनक्रियामां वधारे इव्य खरचबुं ते पण
 पोतानी लघुता वशावता ठतां खरचबुं, कारण के वनता सुधी जो गुप्त रीते परोपकारमां खरचा
 तु होय तो वली घणुज रुहुं समजबुं समस्तु श्रावकें तो पोतानु नाम राखवानी पण अजिला
 या न राखवी, परंतु ठेवट कोइ रीतें तूटी शकालुं न होय, तेवारें पोतानुं नाम आपतु पढे तो
 जने; नहिं तो मात्र नामनाने माटे इव्य खरचीने अल्प फल प्राप्त करी सेबुं नही

वली आ करुपसूत्रने सनासमक्ष वाचनारें केवी रीतें वाचतु ते सबधि केदलो एक खोला
 सो यद्यपि प्रथम आ ग्रथना प्रारंभमा लखायलो ठे खरो, तथापि वली काइक वाचनारने
 विशेष नलामण करवानी रजा लक्ष्ये ठेये के, प्रथम तो वांचनार जे होय ते श्रीवीतरागना
 वचन उपर पूर्ण अक्षाणु होय, बीस्रु वेशकालने अनुमाने यथाशक्तियें कोइपण प्रकारनु व्रत
 करेछु होय, त्रीस्रु सनासमक्ष जे विवसथी वांचे ते विवसथी माफीने ज्यासुधी पूर्ण करे त्यां
 सुधी सचिन वस्तुनो त्यागी होय, चौथु वांचे तेदला दिवस ब्रह्मचर्यनो पालनारो होय, एवो

पुरुष पोसद अथवा सामायिक लाइने, आगल छुं वजोट राखी तेनी उपर कवली स्थापी ते उपरे वड्ड यद्वा सदित, विनयपूर्वक पुस्तक राखीने पढी सांजलनाराजनी सजा एकठी थाय तेवारें धीजो एक वजोट मुकेलो दोय तेनी आगल पांच पच्चीश वाइयो गीत गाती थकी आवी ने प्रथम कच्छुनु स्वस्तिक गुंढली करी तेनी उपर घोखा शालिनु स्वस्तिक गुंढली करे ते गुंढली करीने वाइयो तथा माणस सर्व ज्यारे पोतपोताना योग्य स्थानके घेसी जाय त्पार पढी वांचनार जे दोय ते प्रण वार पुस्तकने नमस्कार करे, पढी सजासदित पोते उनो यइने ए क नवकारनो पाठ कहीने “ पुरिमचरिमाणकण्यो० ” ए मगलाचरणनी गाथा संपूर्ण कहीने पढी नीचे घेसी मुख आगल मुखवल्हिका राखीने सजासमरू वांचना करे, परंतु उघाडे सु खे वांचे नही ते पण काल वेलाये वांचे ते आवी रीतें के सवारना सात वागाथी ते अग्नी आर वागा पर्यंत वांचे, अने फरी मथ्यान्हे धार उपर एक वाग्याथी मांमीने सांजना धार वागा पर्यंत वांचे एवा प्रकारनो विधि जेटला विवस वचाय तेटला विवस दररोज करवो एम करी धरांवर मुवतसर आठ वांचना तो अवश्य पूर्ण करवी अने यविरावली पट्टावली जो तेटला दिवसमा संपूर्ण न वचाइ सकाय तो ते पंजोसणना धीजा दिवसें वचाय तो पण कांइदरकत नथी एवी रीतें वांचतां कदापि एक वांचनारनो वांचतां वाचतां घांटो घेसी जाय, अथवा बीछु कोइ निमित्त वनी आवे, तो ते स्थाने वीजो जे अद्दालु वांचनार आवी घेजे ते पण पूर्वोक्त विधिसदित वांचे आ सना समरू वांचनारनो विधि कह्यो

दवे जे पोतानी मेसे मनसां वांचीने धारी राखतो दोय, अथवा पोतें वांचीने पोता नेज सांजलनु दोय, तो तेणें पण मुखवल्हिका आढी आपी पवित्र यइने अकाल वेला टाली

કવલી ઉપર પોથી રાखी बाँचું. ए शुजफलनी देनारी उत्तम प्रकारनी बाँचवानी रीत ठे
 आ ग्रंथमां जे जे स्थानके जे जे विषयो उपर कथाउ आवेली ठे, त्या त्यां ते ते कथाउना संबंध
 मा जे जे घनाव वनेला ठे तेना चित्रो पण स्थानके स्थानके बाखल करेला ठे एवा सर्वे म
 ली चोरासी चित्रोनो समावेश करेलो ठे, तेमां अमारा तरफथी केटला एक चित्रोमा नूलो थये
 लीउ ठे एक तो श्रीमद्दावीर भगवानने देवानवा ब्राह्मणीनी कुक्षीमांथी दरणी गमेयी
 वेवत्ताये जे वखत संहसा ठे, ते वखत जन्मेला बालकना जेवुं तथा द्दाराविक आनूपणोये
 करी युक्त भगवाननुं रूप वशवित्तु ठे ते ठेकाणे एवी आकृति करवी जोइती न हती, परंतु
 द्यासी दिवस गर्जमां रवेला बालकनो जेवो आकार थाय ठे तेवी आकृति आनूपणोरहित
 करवानी हती, तथा वली एज गर्ज त्रिशला राणीनी कूखमा संक्रमाववाने वखते पण तेवी
 ज आकृति करवी जोइती हती, वीछु जे वखत भगवान् श्रीवीरस्वामीने इइ महाराज मेरुप
 र्वतनी उपर पांहुकवनमा जन्मसंबंधि महोत्सव करवाने लइ गयेला ठे ते वखत इइना खो
 लामा नेसाहीने भगवाननो पगनो अगुनो मेरुपर्वतनी उपर राखी जाणे ते अंगुनो मेरुपर्वत
 ने दावतो दोय ? एवा आकारमां भान कराववानुं चित्र करवुं जोइतु हतुं, तेने ववसे इइना खो
 लामां आहो सुवारी भूकवा जेवी आकृति बनीगयेली ठे ए पण चित्रमां नूल थयेली ठे
 तथा वली केटलेक ठेकाणे जे वखत जेवा अत करणना विचारमां जीव दोय ते वखत तेनी
 सुखमुद्रा तथा शरीरना अवयवो पण तेवाज करवा जोइये तेने ववसे तेवी सुखाकृति अने
 शरीरना बीजा भागोना अवयवो न घनेला जेवा चित्र पण थइ गयेला बीगमां आवे ठे ते
 सवधि अमारानी अजाणपणे जे जे नूलो विवेकी सज्जनोने चित्रोमां बीगमां आवे ते

सर्व जूलोनी कृमापना चित्र अवलोकन करनारा चतुर जनोनी पासेथी दु माशु दु
 आ कल्पसूत्र मूल पाठे १११६ श्लोकनी सख्यानुं श्रीजइवाहु सूरिये मागधी जापामों
 गयरूपे रचेसु ठे ते प्रथमतो मात्र जाइपव सुक्त पंचमीना दिवसें साधुजनोज वांचता दता
 ते संवधि वात ग्रथमा आवी गयेली ठे, परंतु जेवारें आनवपुरनगर के जे हमणा वहनगरने
 नामे ऊंजवाय ठे ते नगरना धुवसेनराजा तथा बीजा पण घणा आवक आविकावि चतुर्विध
 श्रीस्थानी समस्त आ सूत्र वांचवानी चाल प्रवृत्त थई ते वस्तथी श्रीपर्वना दिवसोमां प्रत्येक
 मासोगामे ज्यां ज्यां श्रावकोनी वस्ति घणी होय त्यां त्यां साधुजनोए एनी वाचना करवा
 मांनी, परंतु ते वस्तमां वधाय साधुठे संस्कृतावि जापामों निपुण दता तेथी ए उक्त सूत्रनी
 टीका, चूर्णि आदिक संस्कृत जापामों करेलीउं दती ते वांचता दता, तथा पढी पण घणा
 कालपर्यंत वांचनाराठ तेज जापामों वांचता दता परंतु ते वस्तते घणु करीने दवा तथा
 बालावबोध करवानी जरूर पढती न दती एवीरितें एक आ कल्पसूत्र नही परंतु अग
 स्थित ग्रथों जे जैन संप्रदायमां प्रवर्त्तता दता ते वधाय ग्रंथोनी रचना मागधी अथवा संस्कृत
 जापामांज थती दती ज्यां कमे कमे संस्कृत जापाना अन्यासी साधुजनी न्यूनता थवा
 मामी तेवारें घणाएक मागधी जापामों अने संस्कृत जापामों वनावेला ग्रंथोनी उपर पंक्ति
 जनोयें दवा जरवा मांमया तथा केटलाएक ग्रंथोना बालावबोध करवा मांमया एवी बाल
 घणु करीने विक्रम सवत् चौवर्षोना शतकथी वधारे पढेली बीवामां आवे ठे तेमां पण घणा
 ग्रंथोनी उपर घणु करीने गुह्य जापामों मात्र अक्षरार्थ रूपे दवा करेला तथा केटलाएक
 ग्रंथोना कांडक अक्षरार्थथी विस्तार करीने दवा करेला अने केटलाएक ग्रंथोना संस्कृत टीका

उपरची जाणो गुर्जर जापामां टीकाज वनावेली दोय, एवी रीतना घणा विस्तारपूर्वक बाला
 वबोध करेला वीठामां आवे ठे तेमज सस्कृत जापामां थयेली टीकाउथी कोइ कोइ स्थले अ
 थवा सर्व स्थले न्यूनाधिक बालावबोध थयेला पण वीठामां आवे ठे एवी रूढी जेम गुर्जर
 जापामां वधारे पहेली वेखाय ठे तेमज हिंदुस्थानी जापामां अने मारवाड मेवाड वगरे अन्त्य
 देशोनी जापामां तथा एक, वे, त्रण, देशोनी मिश्र थयेली जापामां पण केटलाएक ग्रंथोना टबा
 अने बालावबोध वनेला वेखाय ठे तेने लीधे सस्कृत जापथी अद्वात रवेला जनोने ग्रंथो
 वांचवाने अनुकूलता थती गइ, तथापि अद्यापि सुधि जे कांइ पूर्वाचार्योए सस्कृत अने मा
 गधी जापाठमां अगणित ग्रंथो रचेला ठे तेमाना वशद्वारमा नाग जेटला ग्रंथोना टबा
 तथा बालावबोध थयेला नथी हजी एएएए मा नाग जेटला ग्रंथो लगनग टबा तथा बा
 लावबोध कसा विनाना शेष रहि गयेला ठे तेनो बालावबोधाविक करवानु काम आगल पंनि
 त जनोना विचार उपर अने मेहेनत उपर आधार राखे ठे एवीरोतें ए कल्पसूत्रना पण
 खुदा अनेक साधुउ टबा तथा बालावबोधाविक रचता गया तेमां मूलपाठ उपर तो
 टबा नरेला दोय अने बीजी प्रसंगे आवेली वातो तथा कथाउ ते बालबोध रूपे लखेली
 दोय पण जे प्रतमां मूलपाठ लखेलो दोय ते प्रततो विगयादि त्यागी योगवहन करनारा सा
 धुउ सिवाय अन्त्य कोइथी वांची शकाय नही माटे पूर्वोक्त सर्व कोइने वांचवाना काममां
 आवे एवा हेतुथी आ ग्रंथमां मूलपाठ काढाही नाखीने मात्र ते मूलपाठना संक्षेपथी अर्थ
 लइने तथा टीकाकारना आधारथी केटलो एक कथाजाग प्रमुख लइने श्रीविजयराजेंइ सुरियें
 वधो मलीने ५५०० श्लोकनो आसरे बालावबोध रूपे ग्रंथ रच्यो पण तेमां वली धणी कथाउ तो

घनकुल इतीज नही तेमज धीजी पण उपासां जारेजी प्रतो साये मेलवतां केटलिक वातो
 न्यूनाधिक दीठामां थावी माटे धीजी ये पण कसपधोगा उपासी प्रतो नो आधार जइने तेमां
 ठापनार थायक नीमसिद्ध माणेकें वधारो कसो रोधी था भण जगण अगीअर हजार
 भुजोक सरल्या जेटजो थइ गयो इजी पण थयिरायली पतावणी योगैरेमां गणी गात वधारे
 लखगानी इती पण थोडा विवसना व्याख्यानमां पूर्ण थइ शके नही रोगा नगणी पवती भूणी
 वेवी पढी ठे, तथा वली श्रीपार्थनाथस्वामीना थरित्रमां तेमज बीजे केउजो क र्हाणके थन्य
 प्रतोमां जखेली वातोथी तवन छुबीज रीतें अने अति संकेपमां महाराज साक्षेये गातो जाली
 कादाढी इती ते मांहेली घणा स्थले तो फेरवी नाखेली ठे, परंतु केंठलाएक र्हाणके रांशग
 होराथी तथा महाराजने कागल जाली छुवाव मगावराथी घणा विवस ठपगातुं काग धध
 पातुं पहे तेम न वनी शकगाथी एमज रेखेवा दीधी ठे तेमज ठापगाने घणी इतायण
 - माटे गधारे शोधन पण ग्रंथ नथी, तथापि जेटखु वनी शस्तुं तेदळुं यत्किंचित शोधन पण
 हुं ठे गजी मारगड, गुर्जर तथा द्विदस्थानी मजी अण जापाय मिश्रित आ ग्रंथ महाराज
 ने र्नावेनो इतो, परंतु तेमां घणा गंचनार साक्षेयेने गंचतां कंठजो ठपजे कदाचित्
 ते यथायं ग्रंथ न रेजो, तेथी ते जाया सुगरीने, आरु शा नीमसिद्ध माणकें घणु करी
 न गुर्जर नायामां जखीने ताप्युं ते तोपण इजी कोइ कोइ स्थले मारगडादि वेवोनी
 पायं मिश्रित ग्रंथनी जाया रेखेजी इजो तथा कोइ कोइ गातो पण ग्रंथुर्ण रेखेजी इजो ते
 न पुनरुक्ति पण घणा स्थानकें दीठामां थायजो ते सर्ग गंचनार सद्धानोयं सुधारी नांयडु
 आ ग्रंथमां गोधनार आवक नीमसिद्धमाणकनी नजर चूकथी तथा बुधिनी मंदताथी तथा

લાલાવી મોકલેલી પ્રતમાં ભેલકના વોપથી જે જે ચૂલો વીગમાં આવી તે સર્વજી છુદ્ધિપત્ર પણ
 ગામ શ્રીથરાવથી પારેલ શંવા મોતીચર્વે કરી મોકલેલું છે, તે પ્રમાણે અહીં ઠાપી મુક્યું છે,
 તથાપિ તે છુદ્ધિપત્ર ફરી પાલુ પ્રત સાથે મેલવાને પુરસદ ન મલવાથી તપાસવામાં આપ્યું
 નથી, તેથી તેમાં પણ વધી પૂરેપૂરી ચુકો વાલ લઈ ગયેલી હોય એમ જણાતું નથી, માટે
 એવી ચૂલો સઘધિ જે કાંઈ લામીયો રહેલી આ ગ્રથને વિષે વાંચક જનોને દૃષ્ટિગોચર થાય તો
 તે સાહેબોયે અમારા ઉપર રૂપાદટ્ટી રાલીને સુધારી વાચવી અમે આ ગ્રથમાં રહી ગયેલી
 ચૂલોસંઘધિ થયેલો અમારો અપરાધ તથા ધીજોપણ જેકાંઈ શ્રીજિનવચનવિરુદ્ધ આ ગ્રથમાં
 લખાણ કલ્પુ હોય તે સર્વનું મિથાડકલ સર્વ શ્રીસધની સાથે કરીયે ઠેયે

તથા એ ગ્રથમાં જે વક્રજઢાવિ ઉપર દૃષ્ટાંતોની કથાડ આવેલી છે, તેમજ વીજા પણ ઘણા
 સ્થાને કથાડ આવેલી છે, તેમાં છુદ્ધી છુદ્ધી પ્રતોની લખાવટ ઉપરથી ફેરફાર વીગમાં આવડો
 માટે પ્રથમ કલ્પસૂત્ર સાંજલનારા સાહેબોયે કોઈ જગાંયે કથા વિસ્તારપૂર્વક સાંજલેલી હોય
 અને એ ગ્રથમાં સંક્ષેપથી લખેલી હોય, અથવા પ્રથમ કોઈ જગાંયે સંક્ષેપથી કથા સાંજલેલી
 હોય અને આ જગાંયે વિસ્તારપૂર્વક લખેલી હોય અથવા તે કથાના સંઘધમાં પણ કોઈ વાત્તી
 કોઈક પ્રતમાં એક રીતે લખેલી હોય અને તેજ વાત્તી વલી ધીજી પ્રતમાં વીજી રીતે લખેલી
 હોય તો, તે સર્વ છુદ્ધી છુદ્ધી પ્રતો છુદ્ધા છુદ્ધા સાધુજ્ઞના દાથથી ઘનાવેલી હોવાથી તેમજ
 છુદ્ધા છુદ્ધા માણસોના દાથે લખાયાથી પરંપરાયે એવા પ્રકારનો ફેરફાર ચાલ્યોજ આવે છે,
 માટે તેગ તેવા ફેરફાર જોડને કોઈ વાચનારે અથવા સાંજલનારે એમાં ચૂલ થયેલી છે એમ
 સમજીને મનમાં સશય આણવો નહીં નિ સર્વેદ થડને એકાગ્રચિત્તે સાંજલહુ

વલી થમો સર્વ શ્રાવક જાડુંને મહોટા ઘરસાદપૂર્વક પ્રાર્થના કરીયેં ઢેયેં કે, આ કલ્પ
 સૂત્રની જો વધારે પ્રતો ન રાખી શકાય તોપણ પ્રત્યેક શ્રાવકે એકેકી પ્રત તો પોતાની પાસે
 અપ્રશ્ય રાખવી કેમકે ? આ પુસ્તકમાં મહા માંગલિકના કરનારા એવા ચૌવ છુપન જે શ્રીતીર્થ
 કર જગવાનની માતાને જે વસ્તે જગવાન કૂલમાં આવી વપજે છે, તે વસ્તે વીઠામા આવે
 છે, તે વૈવે છુપનાનાં ચિત્રો ઘણાંજ હુશોનિત વનાવી વાલ લ કરેલા છે, તેમજ વલી પ્રત્યેક
 વર્ષમાં પંજોસણપર્વના આઠ વિવસ લગણ પ્રત્યેક શ્રાવક ધધો રોજગાર સર્વ સૂકી રેંડને
 ધર્મસર્વધિ જે જે છુનક્રિયાઈ જગવાને કહેલી છે તે કરવામાં તત્પર રહે છે, તો તેમને તેવા
 મહોટા વિવસોમા યદ્યપિ ગુરુ પાસેથી સાંજલવાની જોગવાઈ મળતી હોય તો પણ ફરી
 પોતાને ઘેર આવી શ્રવગાદી લેવાને માટે પ્રત રાખવાની અવશ્યકતા છે, તેમજ જેમને ગુર્વા
 વિક પાસે સાંજલવાની જોગવાઈ ન મળે તે સાહેબોને તો જરૂર વાચવા માટે રાખવીજ જોઈ
 યં થમો તો જૈન ધંધુડને એવી જ્ઞામણ કરીયેં ઢેયેં, કે પ્રત્યેક શ્રાવકે વધાય પુસ્તકો લલા
 વી તેનો સમ્રહ કરી રાખવો જોઈયેં જો કવાપિ તેટલું ડબ્બ સ્વરચવાને સામર્થ્ય નહીં હોય
 તો માત્ર આજના સમયમાં ઢાપાલાનાની કલાથી લલેલા પુસ્તકોના કિમતના પચાશમા
 દિસ્તા જેટલી કિમતે સારા શોધેલા અને લલેલી પ્રતો કરતા હજાર વરજે ચઢતાં એવા પુ
 સ્તકો મલી આવે છે તેટલા તો જરૂર પોતાના ઘરમાં રાખવાજ જોઈયેં, પણ આપણને વાંચ
 તા તો આવડતુ નથી માટે ફોકટ પુસ્તક રાખીને શું કરીયેં ? નકામા પઢી રહજો, આપણથી
 સચવાય પણ નહીં, કલટી જ્ઞાનની આશાતના થાય, વલી કાગલો ઘર નકામા પૈશા કો
 ણ સ્વરચે ? કાગલોતો કાછે શઢી જાગે એવા અનત સસારને વધારનારા કુવિકલ્પ ક

રીને પોતે પણ જ્ઞાનનો સમ્રાટ ન કરવો, અને ધીજા વલી પાંચ પચાશને ઉપર લાભ્યા મુજબ
 છુટા ઉપવેશ આપીને તેમને પણ જ્ઞાનનો સમ્રાટ કરવા ન વેવો એવી રીતના ઉપવેશકર્તા
 શ્રાવક મમલમા આજ વર્તમાન કાલનેવિપે હજારો માણસો વીઠામાં આવે છે, એવા અસમ
 જસ નાઈઝથી હાસ્ય વિનોવમા પુસ્તકોનો સમ્રાટ ન કરવા માટે લોકોને ઉપવેશ કરવાથી ધર્મરૂપ
 પ્રાસાદનો પાયો ત્રોટી નલાય છે, તેથી તેમને અનતકાલ પર્યંત નરક નિગોવાલિના હુલ્લ સ
 દન કરવા પહોં, તે જોડ મને તેમની ઉપર કરુણા આવે છે, જે આ ચિંતારા મોહરૂપી મલિ
 રાત્રુ પાન કરી મલોન્મત્ત થઈ માયાજાલમા ફત્તી પહેલા મલિરાની ઢાકમાં આવીને પોતાને
 નાવે તેમ ઘઘ્યાં કરે છે, પણ તે ધર્મરૂપ ધન સાચવી રાલવાને માટે મજૂપાસમાન જે ધર્મપુ
 સ્તકો છે તેનો નાશ કરવાનો મજલુત ઉપાય ઘલાવે છે, તેથી આગલ એના કટુક વિપાક જો
 ગવવા પહોં માટે તેમ ન થાય તો સારુ એ માટે તેમને સાવધાન કરવા સારુ કહું હું કે
 એવા અસત્ય અને પરજવે મહાકલહકારી હુલોને ઉત્પન્ન કરનારા ઉપવેશો કરવામાં હવે
 તમારે સાવચેત રહેવું જોઈયે એવો ઉપવેશ તમારે માત્ર વચનથી કરવાનોજ વધ રાલ્લહુ
 ઇટલુંજ નહીં પરંતુ તમે તમારા મનમાં એવો ઉપવેશ કરવાની ઇચ્છા પણ કલાપિ કાલે રાલ
 શો નહીં એથી ધર્મરૂપ લુલ્લું ઠન્મૂલન થઈ જાય છે કારણ કે પુસ્તકો નાવા વાંચવાથીજ
 ધર્મનુ અથવા અર્થર્મનુ જાણપણ થાય છે, તેની તમે નિર્નત્સના કરો છો તો પહીં વીજો એવો
 કયો પલાર્થ છે કે જેના આધારે તમારાથી ધર્મનુ સ્વરૂપ જાણું જશે?

તેમા વલી આટલો વિશેષ છે જે કેટલા એક સાધારણ ગરિબ અવસ્થાને પ્રાપ્ત થયેલા સ્વ
 ઇપ્લવ્યવાન્ જે હોય છે તે તો પોતાની યથાશક્તિયે જ્ઞાન પુસ્તકો ઉપર પ્રતિવર્તે પાંચ રૂપેયા

સ્વચ કરતા વીઠામાં આવે છે, પરંતુ જે દૃષ્યવાન્ છે તેમને તો જાણે ધોર નિહા ધ્યાવી ગયે
 લી હોય એવી સ્થિતિમાં રહ્યા થકાં જ્ઞાન તે વલો છું? અને પુસ્તક તે છું? એટલું પણ જા
 ણતા નથી તો પઢી પુસ્તકો સ્વીકૃત્ત કરી પોતે જાણે વાંચવા, ઘીજા જે નિર્દેન જનો હોય તેમ
 ને વાંચવાને માટે મફત આપવા, જ્ઞાન ખંડારાડ કરી રાખવા, એવી વાત તો જાણેજ ધ્યાવી.
 માટે જે પ્રમાણે નવા નવા શ્રી લિનમકિરો કરાવવામાં દૃષ્ય સ્વચ્છં તેમા મહોટો જાન
 છે, તે વાતો પણ સર્વ શાસ્ત્રના આધારથી જાણી જાય છે તો તેવા શાસ્ત્રોનો સમ્રહ કરી
 તેના મહોટા ખંડારા કરાવવા તેમા તો વલો વેરાસરો કરાવવા કરતા પણ અનતરુણો
 જાન છે, તેમ જ્ઞાન તે વાતમા આશાતનાવિક દૂષણ કાદાઢી વેલાહવા અને કોણુ મન
 નગાવડુ એના સરહું મહોટામા મહોટુ પાપ વલો ઘીજુ કોઈ નથી જો જ્ઞાનનો સમ્રહ
 કરવામાં આશાતના જાગશે એવો જોલતાં તમારી જીન અટકતી નથી તો વલો વેરાસર કરાવ
 વામાં પણ કોઈ અન્યવર્ધની ધ્યાવી યુક પ્રમુલ નાસ્વશે તો તેની પણ આશાતના યાજો માટે તે
 પણ ન કરવા જોઈયે એમ કહેવામા પણ કોઈ વચત તમે મર રાસ્વશે નહી? તે વિચારી જો
 જો માટે કોઈના આગલ કુતર્ક કરી કલ્પિત વાતો મનાવીને કહેવાના કામથી દૂર રહેજો પ
 રમેશ્વરેતો શ્રીજિનૈત્ય નવીન કરાવવા, પોપથ શાલાડ નવીન કરાવવી, અને પુસ્તકોના
 નવા નવા ખંડારો કરાવવા એ ત્રણ પુણ્યક્ષેત્ર થયા, તથા સાધુ, સાધ્વી, આવક અને આવિકા
 એ ચતુર્વિધ શ્રીસંપન્ન વૈયાવજ્ઞ કરવું, એ પ્રમાણે એ સાતેક્ષેત્ર પુણ્યના છે, તે છુનક્ષેત્રોમાં આવ
 કે પોતાનું ન્યાયોપાર્જિત દૃષ્ય સ્વચ્છં એવી રીતે આગમોમા કહેલું છે, તો એ સાત ક્ષેત્રમાંદેજ
 જ્ઞાનના ખંડારા કરાવવા, જ્ઞાન પુસ્તકોનો સમ્રહ પોતે કરવો, ઘીજાને કરાવવાનો વપદેશ વેવો,

જે કરતો હોય તેને અનુમોદન આપવું, જે જ્ઞાનપુસ્તકોની વૃદ્ધિ કરતો હોય, જે જ્ઞાન જાણવા
 માં વાચવામા, જાણાવવામાં પોતાનો કાલ નિર્ગમન કરતો હોય, તથા અન્યજનોને પણ એજ
 ઉપદેશ કરતો હોય તે પુરુષ સર્વમાર્હે શિરોમણી સમજવો, તથા જ્ઞાનને પોતે જાણું, વીજા જે
 જાણતા હોય તેમને પોતાથી વનનુ યથાશક્તિયે આશ્રય આપવું, જાણનાર વાચનારને પુસ્તકો લા
 ઇ આપવા તેને અન્ન વસ્ત્રાદિક આપવાનું સદાય વેવું, ઇત્યાદિક જ્ઞાનવૃદ્ધિ થવામાં જે આવકે ઇ
 અથ્થા જાણના કહેવાથી અથવા વેશ કાળને અનુમાને ઘણા પુરુષોમાં માન નહી મળે, એવા હેતુથી
 અથવા લોખવશાથી પોતાને ઇચ્છા સ્વરચવાનો સંકલ્પ ન થાય તે તો ચૂકો, પરંતુ પોતે સારાસાર
 વિચારમાં નિપુણ ન હોય તો પણ માહ્યો વની પૂઠવા આવનારને, અથવા સ્વનાંવે વાર
 ગપા મારનાર વેળા હોય તેમની પાસે વાતો કરતાં જો પુસ્તકસમૃદ્ધ કરવાની વાત નિકળેતો
 કહેલે તાં આ ક્ષત્રમમાં આશાતના વડુ લાગે હે, આ તો મદ્દાપાપનુ કામ હે, એમાંતો પ્રા
 ણી હુવી જાય, અર્થાતો સાતમે નરકે જવું પડે, અથવા એ પુસ્તકોના સમૃદ્ધ કરનારા, ઘપા
 વી પ્રતિષ્ઠ કરનારા, એને અનુમોદન વેનારા, એની પ્રવાસ કરનારા એ સર્વ નરકના અધિ
 કારી થાય છે, એ મદ્દોટી આશાતનાં કરે છે, એ અનત સંસાર જટકરો, એનો ક્યારે પણ
 તૂટકો થવાનો નથી, એવી એવી જે ચાર વાતો પોતાને વોલતાં આવહતી હોય, તે વોલીને
 વીજા પ્રાણીને પણ પુણ્યક્ષેત્રમાં ઇચ્છા સ્વરચવાને નાકારો કરે, તેથી તેમનુ પણ મન ઘટરી
 જાય, વલી તે પણ વીજા વશજણની પાસે જઈ એવી વાતો કરે, તેથી પુસ્તકની વૃદ્ધિ કરવા
 ઉપર કોઈનું પણ ચિત્ત લાગે નહી તો એવા અસત્યોપદેશ કરવાથી શું તેને ફાયદો થાય

કે? એથી તો ઝનું, ધર્મના નાસ્તિપણનો સત્ત્વ થઈ જાય કારણ કે કોઈપણ ધર્મની પ્રવૃત્તિ કરવી અને તે ધર્મને મદ્દોદા પાયા ઉપર જાવો, તથા તે ધર્મનું મહત્ત્વ વધારવું તથા તે ધર્મને સર્વદર્શનની વચમાં ધીસો કરીને પ્રકાશિત કરી રાખવું તથા સર્વદર્શન માં મુલ્ય અને શ્રેયસ્કારી શિરોમણી કરવો, તથા ઘણા જનો આપણા ધર્મને માન્ય કરે, ઘણા જનો આપણા ધર્મમાં આવી જશે, ઘણા જનો આપણા ધર્મને અંગિકાર કરે, ઘણા જનો આપણા ધર્મની પ્રશંસા કરે, इत्यादि ધર્મની વૃદ્ધિ કરવાનું મુલ્ય કારણતો તે ધર્મસંવધિ ધર્મપુસ્તકોજ છે, અને ધીરુ તે ધર્મમાં મદ્દોદા વિદ્વાનોની સભ્યા મદ્દોદી દોવી જોઈયે તે વિદ્વાનો શ્વાનો મુલ્યઆધાર પણ ધર્મપુસ્તકોજ છે, તો તેવા ધર્મપુસ્તકોની અવગણના કરી, તેને પડતો મૂકી, તેનીજે વૃદ્ધિ કરતો દોય તે પુરુષને સર્વ પુરુષોમાં શિરોમણી ગણવો જોઈયે તે તો દૂર રહુ પણ ઝનું તેને પતિત કરવા માટે તેના ઉપર આશાતના લાગવાના દુષણોનો આરોપ કરી તેની નિંદા કરવી એ શું થોડી સરમની વાત છે? એથી જો પોતાના ધર્મનું નિર્મૂલપણ ન થાય તો વલી ધર્મ ગમાવવાના ધીજા એથી વધારે સાધનો કોણ છે વારુ?

વાસ્તવિક જોતાં તો ઠક પુરુષો જે છે તેજ પોતે પોતાના ધર્મને દૂષિત કરી પોતાના ધર્મરૂપ પ્રાસાદના ધંજનૂત એવા જે ધર્મપુસ્તકો તેનો જઢા મૂલયી નાશ કરવાનો જાણે ધંધોજ લડ વેતેલા છે એવા પ્રાણીડની ગણનામા તેમને ગણવા માટે કાફ પણ દરકત વેલ્વાતી નથી, તે પુરુષો, સ્વેચ્છા સ્વધર્મનિર્વક, સ્વધર્મપ્રપટ, સ્વધર્મનાશ કરનારા, અધિવેકી, અને તો કાલપર્યંત અપારાવાર સસારમાં પરિવ્રમણ કરનારા, સ્વધર્મધેયી, જ્ઞાનધેયી, જ્ઞાનની દેલના કરનારા, ધર્મધ્વસક, ક્રૂરપરિણામવાલા, અધારહિત, વિનયરહિત, એવાં જાણવાં

कैमके जेणे ज्ञाननो विनय न कसो ते वैव गुरुनो विनय पण क्याथी करे ?

प्रस्तुत ज्ञान ज्ञानीनां निवक जनोने आटलो पण विवेक नथी के जमणवार करी न्यातो जमाही, सातमो पापस्थानकजे अर्दकार ठे तेने धारण करी, जाणो कोइ नाचतो कूवतो होय तेवा गामा जेवा आकारमा वनी जइ ठकाय जीवोनो आरंज करीने वली तेने पुष्ट क रवा सारु अनुमोवन करे जे जूउआ अमुक माणसे नातवरो कसो तेनां करतां मारुं जम ए केडु वनी आव्युं के तेवुं आज विवस पर्यंत कोइयें करेलु नथी एम घोघर वाईयोना टोले टोला मजीने वातो करता दत्ता माटे आपणने- तो सडुयें वस्वाया, आपणे हवे खरचे व घी गया, आपणे महोटा थइ गया, एवीरिते विकारवत थइने जाणें दु धर्मिष्ठ महोटा झा नी थइ गयो, अने हवे आवी कीर्त्ति थइ, तेथी माठी गतिये जावानी धीक मटी गइ परंतु ते एम समजतो नथी, के बुढायोना मरणादि पाठल जे नातवराकरी जमण करवां, अने खा या खराववाथी राजी थडु, नाराजी थडु, ए सर्व चाल निखारी ब्राह्मणोना घरथी चासेलीठे, पण आवकोना घरथी चासेली नथी एथी मात्र उक्तायनो आरज थाय ने अन्निमान वघे ए ने कर्म शिवाय जो वान बुद्धिथी अनुकंपा लावीने गरीब डु खी चूखे मरताने जमाहे तो तेथी शाता वैवनीय कर्म वांधी पुण्य उपार्जन करे नही कां आ जवे मान मळ्युं एटलुज फल समजडु, अने पुस्तकोनु वान देवाथी तो लाखो माणसोना मननां परिणाम सुधरे, जे थी तेमनामाथी डुण्णो दूर थइ जाय, सद्गुणनी प्राप्ति थाय, धर्म पामीने धर्म मार्गमा प्रवृत्ति करे, तेथी देवादिकनी शुचगत्तियोनां सुख जोगवी परपरायें मोक्ष पामे वली वान आपनारने पण वघारे अर्दकार न आवे अने सरलस्वचावी थको ते पण तरतज धर्म पामी

પરંપરાયે મોક્ષ પામે એ જ્ઞાનવાનસમાન વીજી કોઈ પણ ઉત્તમ વાન નથી સર્વવાનોમા શ્રેષ્ઠ વાન તે જ્ઞાનનુંજ છે, પારમાર્થિકપણે મોક્ષનું સાધન છે માટે જાવથી અજન્યવાન જે છે તે હા નનુંજ વાન છે એમ સમજજી તો દૂર રહું પરંતુ આ સસારમા રહ્યા થકા માત્ર સાધારણ નીતિ શાસ્ત્રનું જ્ઞાનસપાવન કરવાથી પણ કેટલા અગણિત ફાયેવાડ થાય છે, તે સર્વ કોઈ પ્રત્યક્ષ વેશ્વે છે, ધર્મે, વિવેક, નીતિ, મર્યાદા, મદ્દપણ, ચતુરાઈ, સન્યતા, ક્યાંકિ લક્ષાવધિ સમુણોનું સા ધન તે જ્ઞાનજ છે, આ જવ, પરજવ વેડુ જવે સુખવાઈ છે, તો તેનું આરાધન કરવામાં હું સ્તોડુ છે, આટલું પણ તે સમજતા નથી!!

વલી કેટલા એક આવક નાઈડ તો કોઈને વિવાદાકિ કાર્યોમાં જમણવાર આર્થિક કર વા પહે છે, તેમને વાસણોનો લખ પહે માટે પોતાની મદ્દોટાઈને વાસ્તે કોઈ માગવા આવે તો તેને આપવા જોઈયે એમ હેતુથી કેટલીએક જાતના ટ્રાવા પિતલ વગેરે ધાતુના વાસ ણોનો સમ્રહ કરી રાશ્વે છે કે જે બીજાને માગવા આપવાથી તે વાસણો હાઈ જડતેના ઉપર રસોઈ કરે તેમાં ઠક્કાયનો આરંજ થાય છે, તે સર્વ કોઈ જાણે છે, વલી તે લાહવા પ્રમુલ જમ નારા મનુષ્યોને પણ પારકી રસોઈ સ્વાવાથી કોઈ પ્રકારનો ગુણ પ્રાપ્ત થતો નથી, માત્ર સ્વાઈપી મલોન્મત થઈને વિપય સેવનમાં તત્પર થવા શિવાય બીજો કોઈ વિશેષ ફાયદો થતો વેલાતો નથી અને યુસ્તકો લઈ પોતાને તથા બીજાંને વાંચવા જણવાને માટે સગ્રહરૂપે રાશ્વેલા હો ય તેનાથી વાચનાર અથવા રાશ્વનાર વેડુને કોઈ પ્રકારનો આરંજ થતો વેલાતો નથી તથા વિપયસેવનમાં મલોન્મત થવાને વલ્લે ઝલડો તેનાથી નિવૃત્ત થવાનો અપવેશ મલે, તેથી તે અર્કાર્ય કરવાને બીહીતો રહે, એવા એવા અનેક પ્રકારના ફાયવા થાય છે

एमज केटलाएक विवाहाविक्रमां वरराजाने पदेरवा माटे कोइ मागवा आवशे तो जरूर
 आपवा पडशे एवो सकश्य करीने नवनवा प्रकारना सोना रूपा हरिा मोती आविकना आनू
 पणो घडावी राखे ठे, तथा वस्त्रोना वागा सिरावी राखे ठे, तेम कोइने जणवा वाचवाने मा
 टे ज्ञानना जनारा करी राखवामां शु दरकत आवी नढे ठे? पण एवी बुद्धि तो जाग्येज आवे
 वली केटलाएक घरटी, कोशी, कोमाल, पावढा प्रमुख ठकाय जीवोनी हिंसाना अधिक
 रणनो सम्रद करी राखे ठे के कोइ मागवा आवशे तेने आपवा पडशे तो तेने बदले कोइ
 वाचवा सारु मागवा आवशे तेने आपबु पडशे ए हेतु माटे ज्ञाननो सम्रद करी राख
 वामां कांइ दरकत जणाती नथी, दरकत मात्र एटलीज ठे के ज्ञानना सम्रदधी सज्जति प्राप्त
 यवानी परंपरा चाबु थाय ठे, अने घंटटी आविकना सम्रदधी ठकायनो आरज यवाने लीधे
 दुर्गतिनी परंपरा चाबुज रहे ए विना बीजी कस्ती दरकत जोवामा आवती नथी

प्रस्तावनामा यद्यपि नियमतो एवोज ठे के, जे ग्रथनी प्रस्तावना होय ते ग्रथनो साराश
 देखावो जोइये, तेने पढतो मूकीने बीजी अन्य वातो लखेली ठे, तथा प्रस्तावना पण एक
 न्हाना सरखा ग्रथ जेटली लखाइ गयेली ठे, तेमज वतावलधी लखवाने लीधे पुनरुक्ति
 पण घणा स्थले थयेली ठे तेनुं कारण ए के आवातो जादेर करवा माटे महारा अं
 त करणमा हर दमेस इहा रहेती हती, परंतु कोइ योग्य प्रसंग न मलवाधी एमाज लखी
 मूकीन मादहारी इहा पूरण करी ठे माटे जेमने सामान्य पणे विषय जोवानी अनिलापा
 होय तेमने आ ग्रथनी अनुक्रमणिका वाचवाधी जाणवामां आवी जाशे, अने विशेष स्वप
 करनाराये आ ग्रथने आधारधी अत पर्यंत वाची जाबु ए महारी प्रार्थना ठे अस्तु ॥

॥ अथ कल्पसूत्रवालावधोपस्य सुदीपत्र प्रारब्धते ॥

पत्रांक	पृष्ठांक	पंक्त्यं	अष्टक	शुद्ध	पत्रांक	पृष्ठांक	पंक्त्यं	अष्टक	शुद्ध
२३	२	१	महाकृष्ण	महाकृष्ण	११	१	१	वाढी	वाढी
२४	१	५	नीधो	धीगो	१२	२	५	एधाण	एधाण
२५	२	१४	यमी	यढी	१३	३	४	लोखमना	लोखमना
२६	२	२	स्वामी	स्वामी	१४	४	४	लोखम	लोखम
२७	१	९	ग्रथिल	ग्रथिल	१५	५	५	कीधि	कीधि
२८	१	५	शृगार	शृगार	१६	६	१०	मेघलीने	मेघमालीने
२९	१	१	ठाव्यादिक	ठाटवाविक	१७	७	१	नारव्या	नारव्या
३०	१	९	जाखतना	जाखतना	१८	८	१४	नमि	नमि
३१	२	१०	कृपापढो	पापढो	१९	९	५	कुनी	कुनी
३२	२	१२	वांछु	वाया	२०	१०	१४	अगथफुलना	अगथनकुल
३३	१	२	कूर्म	कूर्म	२१	११	५	घणोफेरवो	घणोफेरवो
३४	१	५	रीवसी	रीट्सी	२२	१२	१२	गेवरीनी	गेवरीनी
३५	१	३	केवलीएक	केटलीएक	२३	१३	१०	गेवरीया	गेवरीया
३६	१	१२	वरफरी	वरफरी	२४	१४	१	तेनेयं	तेनेयं
३७	१	५	फुकरा	फुकरा	२५	१५	२	योगोधदन	योगोधदन
३८	२	१०	कोलो	कोली	२६	१६	२	मुक्ता	मुक्ता

- ૧ મંથની રચના કરવાનો હેતુ
- ૨ શ્રીપર્યુષણપર્વને વિષે ગ્રંથ વાંચવાનો વિધિ
- ૩ શ્રીપર્યુષણપર્વ તથા કલ્પસૂત્ર અને શ્રમણસંયમ્નું મહત્ત્વ
- ૪ વંશ પ્રકારે સાધુનો આચાર છે, તેનું વર્ણન
- ૫ વંશ પ્રકારના આચાર મંદિલા કયા કયા તીર્થિકરની વારેં કયા કયા આચાર હોય તેમનુ આશકા તથા સમાધાનપૂર્વક વર્ણન
- ૬ રુદ્રજાહ, વક્ત્રજાહ અને રુદ્રપ્રાજ્ઞે એવા ત્રણ પ્રકારના સાધુડ આશ્રયી હુદા હુદા દૃષ્ટાતો કહ્યા છે
- ૭ વંશ પ્રકારનો સાધુને આચાર રૂપ ધર્મ ઉપર વૈચના દૃષ્ટાંત
- ૮ ચોમાસુ પુરું થયા પછી પણ તેજ ગામમા સાધુને રહેલુ પહે તેના કારણો તથા ચોમાસુ પુરું થયાની અગાઉ સાધુને ત્યાથી વિદાર કરી જપુપહે તેનાં કારણો
- ૯ જે ગામે સાધુ ચોમાસુ રહે તિહા ઠલ્લુસ તેર ગુણ અને જયન્ય ચારણુણ જોવા જોઈયે તેના નામ
- ૧૦ પંજોસણપર્વની ઠલ્લુસતા વેલાહવામાટે એકતાલીશ પદાર્થની ઠપમા આપીતે નામ
- ૧૧ અન્યદર્શનમા પણ રુપિર્પચમી માનનીય છે તેની કથા
- ૧૨ અષ્ટમ તપ કરી કલ્પસૂત્ર સાંજલુ તે ઉપર નાગકેલુની કથા
- ૧૩

अनुकर्मक

- १३ गेद पूर्वना नाम तथा तेदु शास्त्र लखवा उपर मसी केंदली जोइयें तेनु प्रमाण १५
- १४ कउपसूत्र राघरानी चाल पूर्वें अने पाठन केवा प्रकारनी दती तथा तेना संवधे १६
- आवेली यदनगरना धुवसेनराजानी कथा १७
- १५ ए सूत्र वांचवायी पाप जाय ते उपर बोसोना पुत्रनी कथा १८
- १६ पंजोत्तणमां साधुयें तथा भावकें केंदला धर्म कार्य करवा ते कह्या ठे १९
- १७ मगन रूप नवकार मत्र अर्पसहित २०
- १८ श्रीमद्दावीर स्वामीना पाच कल्याणक उत्तराफाल्युनी नक्षत्रमा थया २१
- १९ अरसर्पिणी उत्सर्पिणी काल आश्रयी ठ आरातुं संक्षेप व्याख्यान २२
- २० श्रीकृपनदेवजीयें कहेला श्रीमद्दावीर स्वामीना सचावीश नव संक्षेपयी २३
- २१ देवानदायें चौद सुपन दीग तेने कृपनदेवें सामान्ययी फल कथु २४
- २२ यत्रीश लक्षणनां नाम तथा बीजा, पण सामुद्रिक शास्त्रने अनुसारे २५
- प्रमुखनी रेखाउ आश्रयी फलाफल कहेला ठे २६
- २३ संकडना पूर्वज आश्रयी कार्तिक शेठनी कथा तथा इइतु मदस्व २७
- २४ शेंकेंड जगवाननी स्तवना करी तेमा नमुणुणनो अर्थ तथा तेनी अंतर्गत मेघ २८
- कुमारनी कथा, इहा प्रथम व्याख्यान पण समाप्त थयेलुं ठे २९
- २५ वश अमेरानी वश कथाउ वीरजगवान ग्राह्यणना कुलमां उपना ते आश्रयी ३०
- २६ ५८ मद्राराजे पोतानो आचार विचारी देवानदानी कुलथो गर्जे अपहरीने त्रि ३१

શક્તાની કુલે સંક્રમાવવાનો આવેશ દરણીગમેષી દેવને આપ્યો તેમાં ત્રિશલા
દેવી અને દેવાનવાના પૂર્વજનવ કહ્યા છે. એમાં અન્યદર્શનીર્ઝમાં નાગવતના વશ
મસ્કંધમધ્યે વેલદેવના દરણ થવાની કથા પણ પ્રસંગે આવી છે.

૨૩ દરણીગમેષી ગર્ભ પાલટન કરવા ગયા તિહાં ચન્દાવિ ચારગતિનુ પ્રમાણ

૨૮ અપદ્દત્તી વચ્ચત નગવાન શું જાણે ને હું ન જાણે તે આશ્રયી

૨૯ ત્રિશલારાણીયે જે ઘરમાં સુપન વીઠા તે ઘરનું વર્ણન

૩૦ ત્રિશલા રાણીયેં ચૌદ સુપન વીઠા તેનો વિસ્તાર સહિત નામ તેમની અંતરગત
ચાર સુપનના વર્ણન સુધી વીજી બ્યાલ્યાન પૂર્ણ થયું છે.

૩૧ સિદ્ધાર્થે રાજાયેં ત્રિશલા રાણીને સ્વપ્નાનુ ફલ સામાન્યથી કહ્યું

૩૨ પ્રજાતેં રાજાયેં કચેરી શણગારી પોતેં મહાયુદ્ધ કરી, તૈલમર્વન કરાબુ, આન
કર્કુ, આનૂપણ પહેલા, માંનવીયા પ્રમુલ્લ પ્રેશત પ્રકારના પવવી ધરાવનારાંઝનો
પરિકર છે જેમને માટે તેનાં નામ કહ્યા તે ત્રેશતમાંથી સીમસેઢાના વાધાને
પતાવનાર જે સિંધી પાલક થાય છે, તેનું સ્વરૂપ ઘતાવવા માટે કહેલી કથા

૩૩ આઠ પ્રકારના સુપન પાતકોનું વર્ણન

૩૪ સુપનપાતકોયે સર્વજણે અગ્રેસરન થવામાટે કહેલી પાચણે સુજડોની કથા

૩૫ સુપનપાતકો સિદ્ધાર્થે રાજા પાસેં આલ્યા ફદા ત્રીજી બ્યાલ્યાન પુરુ થયું

૩૬ સુપન પાતકોયે કહેલા નવ પ્રકારના સ્વપ્નનું વર્ણન તથા ફલ

३४	त्रिबला राणोयें चौव सुपन दीर्गा तेनां फल	४५
३८	अरिदत्त, घक्रवर्त्यविकनी माता केटला केटला सुपन वेस्वे इत्यादि तथा त्रीश सारा अने धेंतालीश मावा मली वद्दोतेंर सुपनानां नाम	४५
३९	सुपन दीर्गा पढी कोनी आगल कदेवुं अथवा नदी कदेवु ते संवंधि कथा	४६
४०	बीजा पण केटलाक सुपनोनां फल तथा चौव सुपननुं समुच्चय फल	४८
४१	सिद्धार्य राजाये सुसिद्धिना वचन कह्या ते उपर गांगतेलीनी कथा कढी ठे	४९
४२	इदना बुकुमयी वेवोयें सिद्धार्यराजाने घेर करेली घनाविकनी दृष्टि	४१
४३	जगवान मातानी कूलमां निमल रह्या, दाब्या चाब्या नदी, तेथी थयेजु माताने डाख, पम्हात्ताप तथा फरी जगवाने अवधिकाने मावित्रोनुं इ ल जाणुं ते उपर गु एने ववळे अवगुण करवा आश्रयी कबेली कथा, तथा फरी गर्ने दाब्यो तेथी मा ताने उत्पन्न थयेला आनवतु वर्णन	

४४	गर्नप्रतिपालन करवा माटे त्रिबला माताजी केवा आदारावि करे ठे ते	४२
४५	मोला पूरण करवा आश्रयी इद महाराज साधे थयेजु मुद	४५
४६	दीर जगवाननुं जन्म, चौवीश तीर्थिकरनो गर्नकाल, जन्मकुंमली, चोथुं व्याख्यान	४६
४७	जगवान जन्म्या ते वखते वेवोनुं आगमन, तपन्नविष्णुमारीये करेलो मदोत्सव	४७
४८	सौधर्मादि चोशठ इदें करेलो मदोत्सव	४८
४९	जगवाने इदनी शका निवारवा माटे थयुठे करी मेरु चाप्यो इत्यादि	४९
		५१

विषयोनां नाम

पृष्ठांक

अनुक्रमांक

५० जगवानना जन्मनी रात्रे सिद्धार्थराजाने घेर सोना रूपाविनी वृष्टाड अद्

७२

५१ सिद्धार्थराजाये तोल मापावि वधारीने मद्दोत्सवाद्धि कसो

७३

५२ जगवाननुं नाम स्थापवामाटे जोजन कराव्या तेनां विस्तारपूर्वक नाम

७५

५३ जगवानना शुण रूप बलाविनुं वर्णन तथा आमलि क्रीडा अने नीक्षाल गरेणु

७७

५४ इद् महाराजना पूठवाथी जगवाने कहेला जलेना अर्थ

७३

५५ जगवाननो विवाह, जगवानना मातपितादिनां छुवां छुवां नाम

७६

५६ जगवानना मातपिता देवलोक गया पढी जगवाने गर्जमां करेला अजिग्रहने

याव कसो, लोकांतिक वेवो आख्या, फरी नदीवर्द्धननां अनुरोधे वे वर्ष पर्यंत

यद्दस्था वासैं रह्या, वरपीवान आयु

७८

५७ जगवाने वीक्षा छेती वखते नदीवर्द्धने करेलो मद्दोत्सव पांचमु व्याख्यान समाप्त

७९

५८ वीक्षा जीया पढी कुमारगामनी वाहेर हालीयें करेलो उपसर्ग

१०२

५९ कोझाग सन्निवेशें थडुल्लनामा ब्राह्मणने घरे यद्देलु पारणु कसुं

१०३

६० जगवानना शरीरे सुगंधी छेप हलु तेथी मखी जीवोये करेलो उपद्ब

१०३

६१ जगवान दुश्कृत नामा तापसने आश्रमें आख्या

१०४

६२ जगवान चोमासुं रह्या तिहां यद्दे करेलो उपद्ब, बलवनी कथा

१०४

६३ जगवाने निशर्मां पाळ्ळी रात्रें तालपिशाचावि वश सुपन दीठा

१०५

६४ अद्दवक नामा नैमित्तिकें जगवाननी इर्ष्या करी ते आश्रयी कथा

१०६

६५ जगवान एक वर्षे उपरांत वस्त्रसंहित रह्या पठी वस्त्ररहित थया तेना कारण

आश्रयी सोमदेव ब्राह्मणनी कथा, एमां वारिइनु स्वरूपवर्णन करेजुं ठे

६६ जगवाने चमकोशीया सर्पने प्रतिबोध्यो तेनी कथा

६७ जगवानने नावमां घेठा उपइव थयो, ते कंवल अने सत्रल वेवताये निवाखो, तेनीकथा

६८ पुष्प नामा सामुद्रिक शास्त्रना जाणकारनी कथा

६९ जगवाने नालवी पाढामां वीसु चोमासु कछु तिहां गोशालो मळ्यो तेपो घणा स्थान

के अनेक प्रकारना चाला कखा ठे, तेनी कथाउं जगवानने थयेला उपइवोनी कथाउं

७० वैश्यायन नामा तापस जेथो गोशाला उपर तेजोलेख्या मूकी तेनी कथा

७१ गोशालो जगवानथी छुवो विचखो, तथा संगम वेवे करेला मढोटा वीश उपसर्ग

७२ जीरणजेठे जगवानने पारणु करवा कसुं ठतां पूर्णजेठना घेरथी वोढोखुं

७३ चंदन बालायें अढवना धाकुला जगवानने वढोराम्या तेनी कथा

७४ जगवानना कानमां गोवाजीयें स्वीला ठोक्या ते कथा, तथा उपसर्गोतुं प्रमाण

७५ जगवान केवा यका विचख्या तथा धारवर्पे ने साढा ठमढीनामां करेला तपनुं प्रमाण

७६ जगवानने केवलज्ञान उपन्या पठी अग्नीश्चार गणधरना संशयजेवक, गणधर

वाद, तथा चतुर्विध श्रीसध स्थापन

७७ गौतमस्वामि अष्टापद पर्वते गया, पन्नरसें त्रण तापसोने वीक्षा वीधी जगवान

ना चोमासानी सख्या गौतम विलाप, गौतम केवलज्ञान इत्यादि

१०६

१११

११२

११३

११४

११५

११६

११७

११८

११९

१२०

१२१

१२२

१२३

१२४

१२५

૪૮ નસમગ્રદાધિકાર, જગવાનના પરિવારની સભ્યા, તથા જગવાનનું નિર્વાણ અર્થે

સુધી ઠંડુ બ્યાલ્યાન સંપૂર્ણ થયુ, અને મદાવીરચરિત્ર પણ સંપૂર્ણ થયું ૧ ૪૩

૪૯ શ્રીપાર્શ્વનાથસ્વામીના વંશ જવનો અધિકાર ૧ ૪૪

૫૦ શ્રીપાર્શ્વનાથનું જન્મ, તથા વિવાહ તથા કમઠ તાપસનો અધિકાર ઇત્યાદિ ૧ ૪૫

૫૧ પાર્શ્વનાથ જગવાને દીક્ષા લીધી, પઠી કલિકુંભ તીર્થ થયું તેની કથા, તથા કૂક્કઢેસર તીર્થ થયું તેની કથા, તથા જગવાનને કમઠે ઉપસર્ગે કક્ષા તિહા અદિઠત્રા ન

ગરી થઈ તેની કથા, તથા કેવલજ્ઞાન ઉપજ્યું તથા પરિવારની સભ્યા નિર્વાણ ૧ ૫૦

૫૨ શ્રીનેમીશ્વર જગવાનના પાંચ કલ્યાણિક યાવવો અને પામવોની કથા ... ૧ ૫૩

૫૩ ચોવીશ તીર્થકરના આંતરા કહીને સાતમુ બ્યાલ્યાન સમાપ્ત કહ્યું હે ૧ ૫૪

૫૪ શ્રીરૂપનર્વેવ જગવાનના તેર જવ તથા સાત કુલધર થયા, તેની કથાંહ ૧ ૫૫

૫૫ શ્રીરૂપનર્વેવનું જન્મ, નામસ્થાપન, વાલ્યાવસ્થાનું વર્ણન, તીર્થકરોને સ્તનપાન કરવા ની અને આદાર કરવાની રીતિ, જગવાનનો વિવાહ તથા પુત્ર પુત્રીનો પરિવાર ૧ ૫૬

૫૬ રાજ્યાનિપેક, અયોધ્યાની રચના, દીક્ષા, યુગલીયાને આદારની કલા સીલ્લવી ૧ ૫૭

૫૭ અદારલિપિ, સ્ત્રીની ચોશઠ કલા, પુરુષની વદોતેર કલા તથા જગવાને ચોટલી ની શિલ્પા ૬૬મદારાજના કર્હેવા ઉપરથી રાહી ઇત્યાદિ ૧ ૫૮

૫૮ નમિ વિનમિની કથા, શ્રેયાસે પારણ કરાણુ તિહા વેદુ દાથનો થયેલો વિસવાવ ૧ ૫૯

૫૯ જગવાનને કેવલજ્ઞાન અપ્પું, મરુલેવીજી પણ કેવલ પામ્યા તેનું વર્ણન ૧ ૬૦

विपयोनां नाम

अनुक्रमांक	विपयोनां नाम	पृष्ठांक
९०	नरतवाहुवल्लु युद्ध, वाहुवर्मे वीक्षा लीधी, नरतराजा अष्टापर्वे गया	१९७
९१	श्रीकृष्णवैवर्जिनुं परिचार, निर्वाणमहोत्सव, आठसु व्याख्यान समाप्त थुं	२०१
९२	स्थविरावली, श्रीवीरना अग्नीधार गणधर सर्वधि नवगणनी वात	२०३
९३	सुधर्मस्वामी, जलुस्वामी, प्रजवस्वामी, सयनवस्वरि तथा यशोनस्वरि एमना चरित्रो	२०४
९४	संचूतिविजयजी अने जडवाहु स्वामिना चरित्रो, वराहमिहिरिनी कथा सहित	२०९
९५	श्रीबृल्लिज्जोनु चरित्र, श्रीआर्यमहागिरिजी तथा आर्यसुदल्लि तदंतर्गत संप्र	२११
	तिराजा तथा आर्यवज्रस्वरि अने आर्य वज्रसेन स्वरिनी कथा	२१४
९६	आर्यसिद्धगिरिनी कथा तथा श्रीवज्रस्वामीनी कथा	२१४
९७	रोद्धयुताचार्यना गुप्तनामा शिष्य जेनाथी त्रैराशिक मत निकल्युं तेनी कथा	२१४
९८	प्रियग्रंथस्वरि तथा पांचवें तापसना प्रतिबोधक आर्यसमितस्वरिनी कथा	२१५
९९	श्रीआर्यरक्षित स्वरिनी कथा एमां कांश्च वज्रस्वामीनी कथा पण ठे	२१५
१००	दुद्धवादी तथा तेमना शिष्य सिद्धसेनदिवाकरणो संक्षेपथी संबंध	२१८
१०१	त्रण कालिकाचार्य तथा त्रण दरिद्रस्वरिनी कथा	२१८
१०२	अष्टावोश प्रकारें साधुर्तनी समाचारी, चोखत आलावे करी कथा सहित कही ठे	२२०
१०३	इति नवम व्याख्यान समाप्त	२४८

॥ઠૈંશ્રીશાંતિનાથાય નમઃ॥અથ કલ્પ સૂત્રસ્ય શાલાવયોઘ પ્રારંભઃ॥પ્રથમ ગ્રંથકર્તા આ ગ્રંથની રચના કરવાનો હેતુ કહે છે શ્રીજિનશાસનને વિષે સર્વ પર્વમાંદે શિરોમણિ શ્રીપર્યૂષણ પર્વ છે તે પર્વના દિવસોમાં નગર નગરને વિષે કલ્પસૂત્ર વચાય છે પણ યોગ વદન કરનારા સાધુ મુનિ રાજનેજ સૂત્ર વાંચવાનો અધિકાર શ્રીતીર્થંકર જગવાને વીધો છે વીજા કોઝથી સૂત્રની વ્યાખ્યા થાય નહીં માટે તેવા મુનિરાજોનું આગમન સર્વસ્થલે દોતું નથી તેથી જે ગામમાં સાધુમહારાજ વિરાજમાન ન હોય તે ગામ નિવાસી આવકોને કલ્પસૂત્ર શ્રવણ કરવાનો અત રાય પઢે છે તે અતરાય દૂર કરવાને વાસ્તે જેમ પૂર્વાચાર્યોએ લોકોપકારને અર્થે પૂર્વે અનેક પ્રકરણોની રચના કરેલી છે તથા વર્તમાન કાલમાં પણ કરે છે તે પ્રકરણ પણ સૂત્રોના અર્થે રૂપજ છે અને તેનું પઠન પાઠન ચતુર્વિધ શ્રીસંચ કરે છે તેમ હુ પણ શ્રીકલ્પસૂત્રના વાલાવ વોધને પ્રકરણ રૂપે વનારું તુ કે જે ગ્રંથ સાધુ, સાધવી આવક અને આવિકા મલી ચારે પ્રકારના શ્રીસંચને વાંચવાના ઉપયોગમા આવે કેમકે એ ગ્રંથ પણ સૂત્રનો અર્થે રૂપ હોવાથી પ્રકરણ સદૃશ સમજવો ॥ ૧ ॥ ॥ હવે શ્રીપર્યૂષણ પર્વને વિષે એ ગ્રંથ વાંચવાનો વિધિ કહે છે જેમ જે શહેરમાં શ્રીમુનિમહારાજ ચોમાસુ રહ્યા હોય અને તે ગામના આવકોે એકઠા થઈ સાધુજી પાસેથી સૂત્રની પોથી માગી લઈ આવીને એક આવકના ઘરમા રાખે તિહાં રાત્રિ જાગરણ કરે પઠી વીજે દિવસે આવક આવિકા એકઠા થઈને એક કુંડ્યારા ઠોકરાને અવોટ વચ્ચ પહેરાવી હાથી કપર વેસાઠીને અથવા અશ્વપ્રમુલ્ક કોઈ વત્તમ વાહન કપર વેસાઠી તે પોથી એક ચાલમાં રાત્રી તે ચાલ તે પહેલા ઠોકરાના હાથમાં આપી સર્વને વદામ, સાકર પતાસા આદિકની પ્રજાવના કરી વાજતે મહોટા મહોત્સવ પૂર્વક ઉપાશરે આ

वीर्न ते पुस्तक गुरुना दाथमां थापे गुरु वांचना करे ते सर्व श्रीसय सांजले अने गुरु आ
 गल फलादिक राखे ठे ॥ तेम आ पुस्तक पण जे आवकाविकनी पासें होय तेनी पासेंथी
 मागी लावीने पंचे ठेरावेला वीजा कोइ आवकने घेर लइ जइ तिहां रात्रि जागरण करी पढी घजि
 विवसें सर्व संघ मली पूर्वोक्त रीतें मढोटा मढोत्सव पूर्वक पौपथशालामां किंवा उपाश्रयमां
 अथवा कोइ आवकने घेर जिहां सामाधिकादिक करवांनी कोइ स्वच्छ निर्मल जगा होय ते
 स्थानके अथवा वीजी कोइ जीवावि उपज्व रहित जगा होय के जिहां सर्वसयें मली वांच
 वानो विचार कसो होय तेवी जगाने यथाशक्तिर्यें शोचावी राखी होय तिहां आवीनें ज्ञान
 नक्ति पूर्वक घणाल यत्नथी सर्व प्रकारनी अशातना टाली पोथी कोइ विवेकी सुझ आवकना
 दाथमां आपीने वचाववी अने वीजा सर्वजनोर्यें प्रभाव, निज्ञा, विकथाविकनो त्याग करी
 विनय पूर्वक त्यां वेसीनें एकाग्रचित्तें सांजलवी ॥ ३ ॥ ॥ हवे श्रीपर्यपण पर्व तथा कल्प
 सूत्र अने अमणसंघ एमनुं महत्व कहे ठे ॥ श्लोक ॥ नैतत्यर्वसम पर्व, नचकल्पसम श्रुतं ॥ नथा
 मिकसम संघ, खिरभ्रानि जगप्रये ॥ १ ॥ अर्थ ॥ आ जगतने विपे वीपालिकादिक अनेक प्रका
 रना लौकिक पर्व ठे तथा सोमास्ती, आतीर्थिकरेवना पांच कल्याणिक, अष्टमी, पक्षिका
 अने तीर्थ यात्रादिक अनेक पुण्य पर्व ठे ते सर्व लोकोत्तर उत्तम पर्व ठे ए सद्गु पर्वने विपे शिरो
 मणि धिंतामणि रत्न सदृश ज्येष्ठ एवु सांवत्सरिक पर्व ठे ए जेम सांवत्सरिक पर्व समान वीजु कोइ
 पर्व नथी तेम कल्प सूत्र समान वीजु कोइ सूत्र पण नथी तथा चतुर्विध श्रीसंघ मांहे श्रीसाधुसु
 निराजना संघ समुदायसमान वीजो सय पण कोइ नथी एटले सर्व पर्वमाहे सर्वोत्तम पंजोसण प
 र्वे तेने विपे कल्पसूत्र वचाय ते पण एकावशांगावि सर्व सूत्रमां उत्तम ठे तेम कल्पसूत्रना वांचना

र साधुसुनिराज तेपण धारे प्रकारना संघमांदे उपम ठे एम ए त्रणे साक्षात् रत्न समान जाणवा
 ॥३॥ इवे व्याख्यान करनार पोतानी लघुता पूर्वक श्रीगुरुमदाराज अने श्रीसधनी महत्वता वेखा
 हे ठे व्याख्यान करनार कहे ठे के हे संवमति, मूर्ख, अज्ञानी, महाजड ठतां पण श्रीसधनी
 समस्त दक्ष थडने आ कल्पसूत्रनी व्याख्या करवानु सादस करु बु व्याख्यान करवाने छज
 माल थयो दु ते सर्व श्रीसद्गुरुनो प्रसाद अने चतुर्विध श्रीसधनु सानिध्यपण जाणवु जेम
 अन्य शासनमां कहेलुं ठे के श्रीरामचंडनी सेनाना वांवरयें महोटा महोटा पापाण लडने
 समुद्रमां राख्या ते पथरा पोतें पण तथा अने लोकोंने पण ताका ते कांइ पापाणनो तथा स
 मुडनो अने वावराऊनो प्रताप जाणवो नही परंतु ते प्रताप श्रीरामचंडनीनो जाणवो केमके
 पथरनो तो एवो स्वभाव ठे जे पोतें पण बूढे अने आश्रय लेनारनें पण बूढाहे तेम दु पण
 पथर सदृश ठतां श्रीकल्पसूत्रनी व्याख्या करुं तुं तेमां सादरो काइ पण गुण जाणवो नही
 तेमज पौपथशाला अथवा पुस्तकना पानानो पण कांइ गुण जाणवो नही ए गुण मात्र श्री
 सद्गुरु अने श्रीसधनोज जाणवो तथा जेम कोइ जरदजावनी जाणवा वाली गीतकला अने
 नृत्यकलामां विशारद उपनकोही ताल जरद शास्त्रनी पारग एवी नर्तकी दोय ते गीतगान क
 रते सुवगधचति वाजते नृत्य करे अनेक चक्रगोला फेरवे अने दाव जावथ। लोकोना मन
 रंजन करे तेमज कोइ गामढीथानी गामढियात एक घेली स्त्री दोय तेपण तालोडाना बव प
 डते थके नृत्य करे तथा जेम कोइ महागंजीर समुद्र दोय ते पण जेहेरो आपे अने कोइक
 गामनुं न्दानु तलाव दोय ते पण वर्षास्तुमा पाणीथी पूरण जरायु थकुं जेहेरो आपे तेने
 पण कोइ निवारे नही तथा जेम छुध दूधमांदे अखंड चोखा नाखीनैं खीर राधीयें ते

પણ ઝનરાયઠે અને કૂશકાની રાવઠી રાંધીયેં તેપણ ઝનરાયઠે તેમાં પણ કાફ આશ્ચર્ય નથી
 તેમ જે એહજ સ્થાનકેં એહજ ક્ષેત્રેં અનેક ગણધર, સપૂર્ણ શ્રુતધર, મહાશાસ્ત્રના વેત્તા, નવર-
 સાવતાર, મહા બ્યારખ્યાનના કરનારા બ્યાસ્યાન કરેં અને હું પણ બ્યાસ્યાન કરું તેમાં અસ્પરસ
 એટલો ફેર જાણવો એટલે ચરદનેવને જાણનારી નર્સકી તથા સમુદ્ધ અને શુદ્ધસીરને સદૃશ તે ગણ
 ધરાવિક જાણવા અને ગામડિયાત તથા ગામડું તલાવ અને કુશકાની રાવઠી સમાન મને જાણવો
 તે હું શ્રીસ્ત્રીક અને શ્રીસ્ત્રીક પ્રસાવથી માનનીય થયો હું જેમ કોઈ પાપાણ જઠઠતાં તથા જ્ઞાન
 વિવર્જિત ઠતાં પણ તેની હ્યારેં પ્રતિમાજી નીપજાવીયેં સ્યારે તે સર્વ જનોને માનનીય પૂજની
 ય થાય તેની પેરેં શ્રીગુરુ તથા શ્રીસ્ત્રીક પ્રસાવથી હું પણ માનનીય થયોહું ॥ ૪ ॥ ॥ હવે
 ધાલાવવોધ કરનાર પ્રારંભમાં શ્રીવેવગુરુને નમસ્કાર લદ્દણ મંગલાચરણને અર્થે શ્લોક કહેલે,
 ॥ શ્લોક ॥ નત્વા શ્રીમન્મહાવીરં, ગૌતમાવિગ્નાધિપાન્ ॥ કુર્વેદં કલ્પસૂત્રસ્ય, બ્યાસ્યાં વાલો
 પકારિણીમ્ ॥ ૧ ॥ ૫ ॥ ॥ હવે પ્રથમ શ્રીગુરુ મહારાજનો આવેશ લઈને જે ક્ષેત્રમાં સાધુ ચો
 માસું રહેં તિહાં ચોમાસામાં નાડપવ માસને વિષે પર્યપણ પર્વ આવે થકે માંગલિક નિમિત્તે પાં
 ચ વિવસ પર્યત શ્રીકલ્પસૂત્ર વાંચે તે કલ્પ એહું નામ આચારું ઢે તે સાધુનો આચાર વશ પ્ર
 કારનો ઢે, યજ્ઞક ॥ આચેલુકુવેશિય, સથાયર રાયર્પિન્ન કિશ્કમ્મે ॥ વય જિઠ પઠિકમણે, માસં
 પથોસવણ કલ્પે ॥ ૧ ॥ ॥ અસ્યાર્થ ॥ પ્રથમ અચેલક, ધીજો ઝદેશિક, ટ્રીજો સચ્યાતર, ચોથો
 રાયર્પિન્ન, પાંચમો કૃતિકર્મ, ઢછો વ્રત, સાતમો જ્યેષ્ઠ, આઠમો પ્રતિક્રમણ, નવમો માસકલ્પ અને
 વશમો પંજોસણ કલ્પ એ વશ પ્રકારના કલ્પ એટલે આચાર તેના સામાન્યથી નામ કહ્યા હવે
 વિસ્તારાર્થ કહેલે ॥ પ્રથમ જે વશ નદી રાસવા તેને અચેલક કલ્પ કહીયેં તિહા શ્રીકૃષ્ણનેવ

नगगान तथा श्रीमद्दारीर सामीना साधु तो श्वेतमानोपेत जीर्णप्राय वस्त्रने धारण करे तेमां
मुदीयी चार आगुन नीचो अने गुदाथी चार आगुल उचो एवो साडा त्राण हाथनो चलोढो
राखे तथा साडाचार हाथनो कअपडो राखे तथा पोताना आगुल प्रमाण एक वेतनें चार आ
गुननी छुदपति राखे एम अर्ध शरीर उघाडुं अने अर्ध शरीर ढाक्यु राखे एवीरीतें पदेरेला वस्त्र
ते अण पद्दिगा जेरा समजवा माटे तेने अचेलक कद्दीयें ते ऊपर दृष्टात कहे ठे जेम कोइ एक
पुरुष धोतीया बनारनारनें कसुं जे महारा धोतीया ताकीवथी आप केमके डु नागो फरुहु एउ
गान अरद्दारीर रुसु हवे ते पुरुषे जुना वस्त्रनु पोतीयु पदेसु ठे तोपण नागो फरुहु एम
रुसु रनी नीनु दृष्टात कहे ठे जेम कोइएक पुरुष पोतीयुं पदेरीने नदी कतखो तेनें कोइ
एके पुत्रुं ते नाइ तु नदी सीरीतें कतखो तेवारे तेणे जवाव आप्यो के डु नागो यइने नदी
कतगो रली व्रीनु दृष्टात कहे ठे जेम कोइएक मोसी जुना वस्त्र पदेरी वणकरनी पासें जइ
कदेरा नागी के अरे नाइ महारां रस्त्र तैयार थया होयतो मने आप डु नागी फरुहु एवी
रीतें सागुन पण जीर्णप्राय जुना श्वेतमानोपेत वस्त्र धारण करते ठेते पण वस्त्र रहित अचे
नरुज रुदीयें तेम आ चोवीसीमा श्रीकृपन देव अने श्रीमद्दारीरनें जाजेरा एक वर्ष पठी
इइदन रस्त्रने अणगमे जावजीर पयत अचैलक पणु ह्नु अने चोवीसैं तीर्थकर आश्रयितो बी
रा मेती रस्त्रनें इइ महाराज तेमना एना ऊपर वैगडुय वस्त्र मूके ते जिहा सुधी एवनाऊपर र
दे तिर्ना सुभी सरेलरु कद्दीयें अने पडीगया पठी अचेलक कद्दीयें तथा आ चोवीसीमा बीजा
श्रीअजितनाथ जगगानथी मामीने श्रीपार्वनाथ जगवान पर्यतना वावीश तीर्थकर मध्यना क
देगाय तेने वैगडुय रस्त्र गेण रे घडी आगुण थाकतो रहे तिहा सुधी रहे ठे माटे ते वस्त्रसहि

તેને સચેલક કહીયે તથા એ બાવીશ તીર્થકરના સાધુ પણ ક્ષુદ્રાદિ ભુજમન વાલા સરલ
અને વૃદ્ધાદિ પંક્તિ ધણા માહ્યા ચતુર હોય માટે મહોદા મૂલના પાંચ રંગ વાલા માનોપેત
રહિત એવાં રત્ન રાજે તેથી એને સચેલક કહીયે કેમકે એને એ અચેલક કહ્યોની કાઠ મર્યાદા
નથી માટે એમને એ કલ્પ અનિયત છે અને પહેલા તથા બેલા તીર્થકરના સાધુને એ કલ્પ નિ
યત છે એટલે નિશ્ચય છે એ પ્રથમ અચેલક કલ્પ કહ્યો ॥ ૧ ॥ ॥ હવે બીજો ઉદેશિક કલ્પ
હેતે જે સાધુ અથવા સાધવીને ઉદેશિ કહ્યો એવો જે અદારાવિક તેને ઉદેશિક આદારાવિક
કહીયે તિહાં મધ્યના બાવીશ તીર્થકરના વસ્તુમા જે સાધુ અથવા સાધવીને નિમિત્તે કોઈ
એ જાત, પાણી, ઔષધ નૈપલ્ય, વસ્ત્ર, પાત્ર નિપજાબ્યાં હોય તે તેહજ સાધુને લેવા ન ક
પણ શોષ ધીજા સાધુને તે આદારાવિક લેવા કલ્પે કેમકે તેને આધાકર્માવિક કોપ ન લા
ગતે પહેલા તથા બેલા તીર્થકરના શાસનને વિષે તો એક સાધુ અથવા એક સાધવીને અ
ન્ય એ સાધકર્મિક આદારાવિક નિપજાબ્યાં હોય તે સર્વથા પ્રકારે કોઈ પણ સાધુને અથવા સા
ધવીને ૬ ગા કલ્પ નહીં એ બીજો ઉદેશિક કલ્પ કહ્યો ॥ ૨ ॥ ॥ હવે ત્રીજો સચ્યાત્તરિ વિન
સ્ય કહેતે જે વપાશ્રયનો ધણી હોય તેને સચ્યાત્તરિ કહીયે અથવા જે સાધુને રહેવાની
તરગની જગા આપે એટલે જેની આદ્યા હેડને સાધુ જગમાં રહ્યા હોય તે ધરના સ્વામીને
સચ્યાત્તરિ કહીયે તેના ધરનો વિન જે આદારાવિક વાર વસ્તુ તે સર્વ તીર્થકરના સાધુને વોહો
રવી કલ્પે નહીં તે ચાર રસ્તુના નામ કહેતે ૧ આદાર, ૨ પાણી, ૩ સ્વાદિમ, ૪ સ્વાદિમ, ૫ કપડા, ૬
પાત્રા, ૭ કંચલ, ૮ ડોલો, ૯ સ્વર્ણ, ૧૦ પિપ્પલક, ૧૧ નલકતારવાની નેરળી, ૧૨ કાનમાથી મેલ
કાદાદવાની ચાટુર, એ ચાર ખીલ તથા બીજા પણ ઘરી કાતરળી અને સરપલા પ્રમુલ તે કોઈ

पण साधुनें लेवा कल्पे नही ए सख्यातर पिंम लेवामा अनेपणीय अष्टुद्ध दोपनो सजव था
 य प्रसगादि मढोटा दोप कपजे केमके साधुना रागे करी पारणाने उत्तरवारणानें अर्थे वारं
 वार जातों आवतां अष्टुद्धमान आद्वाराविकें करीनें ते गृहस्थ वडिं दूध प्रमुख स्निग्ध वस्तु
 पण आपे तेथी रसगुद्धि थाय अने मिष्टान्नना लोनें तेनु घर न मूके कदापि वेगलो
 नीजे गामें गयो होय तो पण त्याथी मिष्टान्ननें लोनें फरी आवे वली वस्त्राविक मा
 ग्यां यकां तेगृहस्थ तरतज आपे तेणे करी उपधिनी वृद्धि थाय वली ते सख्यातरनो
 पिंम लेता थका गाममां फरवाथी दूटे तेथी ते साधुनु शरीर जाहुं थाय वली ते सख्यातरनो
 पिंम लेवाथी कवाच गृहस्थनें एवो पण जय उपजे केजे उपाश्रय करावे तेने आद्वाराविक पण
 आपवा पडे तेने लीये कोइ उपाश्रय पण न करावे अने रदेवाने कोई जगा पण आपे नही
 तेथी आद्वार शिष्याविकनो मलयो दुर्जेन थइ पडे इत्याविक दोपना प्रसंगथी सख्यातरना घर
 नो आद्वार लेगो सर्व तीर्थकरें निपेध्यो ठे कवाचित् कोइ कारणे सख्यातरनां पिंम लेवो पडे
 तो रात्रिना चार पद्दोर क्रिया सयाय करतो जागरण करे पण निज्ञ न करे अने प्रजातनुं पडि
 कमणु बीजे स्थानकें जइ करे तो उपाश्रयना धणीनो सख्यातर न थाय अने जो रात्रें निज्ञा
 करे अने प्रजातनो पडिकमणु बीजे स्थानकें करे तो वेदु सख्यातर थाय एटले वेदु स्थानकें
 आद्वारादि लेवा न कल्पे तथा १ टण, २ माटीनो ठेंफु, ३ जस्म, राख, ४ मात्रानुं गामहुं,
 तेने मात्रा कद्दीये, ५ वाजोट, ६ पाटी पाटला, ७ सख्या, ८ सथारो, ९ लेप प्रमुख वस्तु,
 १० उपधि सहित चेलो एटले वस्त्राविक सहित चेलो ए वश वस्तु सख्यातरना घरनी लेवी
 कल्पे ए त्रीजो सख्यातरिपिंम कल्प कह्यो ए कल्प सर्व तीर्थकरोना साधुने निम्बय होय माटे

પને નિયત કલ્પ કહીયે ॥ ૩ ॥ ॥ હવે ચોથો રાજર્ષિન કલ્પ કહે છે જે મહોટો ઠગપતિ
 ચક્રવર્ત્યવિક રાજા હોય અને જેને સેનાપતિ, પુરોહિત, ઔદિ, પ્રધાન અને સાર્થવાહ એ પાંચ
 વાનાં હોય એ પાંચની સાથે રાજ્ય કરે તેને રાજા કહીયે તેના ઘરનો આદારાવિક ધર્મ પહેલા
 તીર્થકરના સાધુ સાધ્વીને અને ઠહેલા શ્રીવીરગવાનના સાધુ સાધ્વીને હેવો કલ્પે નહી
 કેમકે રાજઘારમાં ઘણા લોક મહે તિહાં ઘણો વસત લાગે તથા કોણક અપમાગનિક કહે
 તથા તિહા દાથી, ઘોઢા, રથ અને સ્ત્રી પ્રમુલને જોતાં થકાં રાગ ડપને વલી કોણક ચોર કહે
 કોણક હેરૂ પણ કહે ક્ષ્યાવિક અનેક વોય ડપને વલી લોક નિવા કરે જે આ યતિ યજ્ઞને
 રાજ્યર્ષિન લીયે છે અન્યદર્શનીયોના શાસ્ત્રમાં પણ રાજ્યર્ષિન નિવાચો ઠે માટે પહેલા અને
 ઠહેલા તીર્થકરના યતિયે રાજ્યર્ષિન ન હેવો અને વાવીશ તીર્થકરના સાધુતો ફરુ અને પંમિત
 ઠે માટે રાજાના ઘરનો નિર્વોય આદાર જાણે તેવારે આદાર લીયે અને સવોય જાણે તો ન
 લીયે માટે તેમને એ કલ્પની મર્યાવા નથી એ ચોથો રાજ્યર્ષિન કલ્પ કહ્યો ॥ ૪ ॥ ॥ હવે
 પાંચમો કૃતિકર્મ કલ્પ કહે છે જે વાવડું તેને કૃતિકર્મ કહીયે તે ઘે પ્રકારે ઠે એકતો છઠ્ઠા યાદું વી
 છંદાવશાવર્તવાંદણે વાંવડું તિહાં શ્રીલિનશાસનને વિષે સર્વે તીર્થકરોના સાધુર્ષની એવી મર્યાદા
 ઠે કે જેણે પહેલી વીક્ષા લીધી હોય તે સાધુને પાઠલથી વીક્ષા હેનારો સાધુવારે પણ વાપ
 વીકરો અથવા રાજા અને પ્રધાન ક્ષ્યાવિક ન્દાનો મહોટો હુવે નહી પરંતુ વીક્ષા જો વીકરે
 પ્રથમ લીધી હોય અને પિતાયે પાઠલથી લીધી હોય તો પિતા પુત્રને પણ વડન કરે એમ
 રાજા પોતાના પ્રધાનને પણ વડન કરે તથા સર્વ સાધ્વીયો તો પુરુષોત્તમ ધર્મ જાણીને સર્વે
 સાધુને વાંવે પરંતુ ન્દાનો મહોટો હુવે નહી જો સો વર્ષની વીક્ષિત સાધ્વી હોય અને એક વિવ

સનો વીક્ષિત સાધુ દોષ તોપણ તે સાધ્વી સાધુને સામી જડને છે શૂલ્ય 'પથારો एवीरिते
 વિનયપૂર્વક સ્વમાસમણા વેડને વાંવે, કેમકે ધર્મમાંદે દુલ્ભ પ્રધાન પાણુ તે પુરુષનેજ કણું છે,
 માટે પુરુષ અધિક છે તેથી પુરુષે સ્ત્રીને વાંવડુ નહીં, જો સાધુ થઈને સાધ્વીને વાંવે
 તો ઘણા દોષ પ્રાપ્ત થાય કેમકે સ્ત્રીજાતિ ઘુઘ છે માટે અર્હકાર કરે તો તેથી નીચ
 મોત્રને વાધે, વલી લોક નિંવા કરે માટે પુરુષે સ્ત્રીને વાંવડુ નહીં એ કલ્પ સર્વ ચોવીશે
 તીર્થકરોના સાધુ આશ્રયી નિયત જાણવો એ પાંચમો કૃતિકર્મ કલ્પ કહ્યો ॥ ૫ ॥
 હવે ઠંઠો વ્રતકલ્પ કહે છે તિહાં પ્રાણાતિપાત્તિક પાંચ મહાવ્રત છે એટલે પ્રાણાતિપાત, સુપા
 વાવ, અવત્તાવાન, મૈથુન અને પરિગ્રહ એ પાંચથી વિરમડુ તે પાંચ મહાવ્રત કહીયે તિહાં શ્રી
 કૃપનંદેવ અને શ્રીમદ્વાવીરના સાધુ તથા સાધ્વીને તો તાદૃશ જાણપણના અજાવથી પાંચે
 મહાવ્રત અવધારથી છે અને મધ્ય વાવીશ લિનના વારાના સાધુ તો પરિગ્રહ વ્રતમાંદે પરિગ્ર
 હિત સ્ત્રી જોગનું પચ્ચક્ષણ જાણે છે તથા ત્રીજા અવત્તાવાન વ્રતમાંદે અપરિગ્રહિત સ્ત્રીજોગનું પચ્ચ
 ક્ષણ જાણે છે એટલે સ્ત્રીને પરિગ્રહ રૂપ ગણીને પાંચમા પરિગ્રહ વ્રત સાર્યેજ લીયે છે, કેમકે
 જિહાં સ્ત્રી તિહાં પરિગ્રહ અને જિહાં પરિગ્રહ તિહાં સ્ત્રી દોષ છે માટે વાવીશ તીર્થકરના
 સાધુને ચોથું મૈથુન વિરમણ વ્રત વર્જીને ડોષ ચાર મહાવ્રત જાણવા અથવા શ્રીકૃપનંદેવ અ
 ને મદ્વાવીરના તીર્થે રાત્રિ નોજન વ્રત મૂલ ગુણમાંદે ગણે છે તેથી રાત્રિનોજન વિરમણ વ્રત
 સાથે ગણીયે તો સાધુને ઠ વ્રત થાય અને વાવીશજિનના તીર્થે તો રાત્રિનોજન વ્રત ઠત્તર ગુણ
 મા ગણે છે માટે ચારજ વ્રત જાણવાં એ ઠંઠો વ્રત કલ્પ કહ્યો ॥ ૬ ॥
 કહે છે જ્યેષ્ઠ એવું મહોટાનું નામ છે તિહા શ્રીકૃપનંદેવ અને મદ્વાવીરના સાધુએ તો મહોટી વીક્ષા

વીધા પઠા. લઘુ વઢાઈ ગણાય ઢે માટે જેણે મહોટી વીક્ષા પહેલી લીધી હોય તે મહોટો ગણાય
 અને જેણે નહાની વીક્ષા તો પહેલી લીધી હોય પણ મહોટી વીક્ષા પઠી લીધે તો તે આગલાની અ
 પેક્ષાએ લઘુ ગણાય જેમ પિતા અને પુત્ર તથા રાજા અને પ્રધાન તથા શેઠ અને ઘાકર તથા માતા
 અને વીકરી એમ અનુક્રમે વીક્ષા લીધે પઠી ઠગમણા આવે મહોટી વીક્ષા લીધે તેવારે મુલ્ય
 પ્રકારે તો પિતા, રાજા, શેઠ અને માતા એ ચાર મહોટાં ઢે તે જણવામાં જો અધિક થાય
 તો તેહજ મહોટાં કહેવાય નહીંકા પુત્ર, પ્રધાન, ઘાકર અને વીકરી એ ચારે ન્હાનો ઢે પરંતુ
 તે જણવામાં અધિક થઈ જાય તો ગુરુ તેમને મહોટી વીક્ષા આપી મહોટાં કરે અને વાવીશ
 તીર્થકરના સાધુને તો એ મર્યાબ નથી, કેમકે તે તો વધાયે પ્રવીણ માહ્યા હોય ઢે તેથી તરત
 જ નણી લીધે ઢે માટે તે વીક્ષાના વિવસથીજ તુલ અને લઘુ ગણાય ઢે તેથી તેમનામાં પ્રય
 મ જે વીક્ષા લીધે તેહજ મહોટો ગણાય, જો પિતા અને પુત્ર તથા રાજા અને પ્રધાન તથા શેઠ
 અને વાળોતર તથા માતા અને વીકરી એ સદુ સાથે વીક્ષા લીધે તો પિતા, રાજા, શેઠ અને
 માતા એ ચાર લોક રીતીયે મહોટા ગણાય તથા પુત્ર, પ્રધાન, વાળોતર અને વીકરી એ ચારે
 લઘુ ગણાય તથા મહોટી વીક્ષાને યોગ્ય પ્રધાન અને પુત્ર હોય તો રાજાને તથા પિતાને પૂ
 ઠીને મહોટી વીક્ષા આપે તેથી અપ્રીતિ ન કપજેં પરીતેં એ અનિયત કલ્પ ઢે એ સાતમો
 ય્વેષ્ઠ કલ્પ કહ્યો ॥ ૭ ॥ ॥ હવે આઠમો પ્રતિક્રમણ કલ્પ કહેઢે પ્રતિક્રમણ તે જે આવ
 સ્પક્ષ્તુ કરડું તે જાણડું તિહાં પ્રથમ અને ચરમ જિનના વારામાં તો સાધુને અતિચાર હોય
 લાગે કિંવા ન લાગે તોપણ નિશ્ચયથી વૈવસિકાવિક પાંચે પ્રકારનાં પઠિક્રમણાંકરે અને
 વાવીશ તીર્થકરના સાધુતો જો પાપ લાગું ઢે એડું જાણે તોજ વૈવસિક અથવા રાઈ પઠિક્ર

[illegible]

कार्तिकी पुनम पर्यंत रहेवानुं निम्नयथीज कहे तिहां गृहस्थनी आझा थकी पांच विवस
 यावत् रहेतुं एम पाच पांच विवस रहेतां पधास विवसें पंजोसण पर्व करे तिहां कल्पसूत्र
 गृहस्थ आगल वाचे पढी सीतेर विवस निम्नयथी रहे एटले जे गृहस्थ जाणो ते तो जावरवा
 छुदि पांचमथी माद्रीनै कार्तिक छुदि पूर्णिमा सुधी रहे अने बीजो जे गृहस्थ न जाणो ते
 तो आपाढ छुदि पूर्णिमाथी मोद्रीने जावरवा छुदि पंचमी सुधी जाणुं, केमके कवापि कोइ
 गृहस्थ साधुनै पूठे के आप सोमाहुं रह्या तेवारे साधु कहेके जेवी खेत्र फरसना अथवा
 पांचविन ठेयें एवो जवाव आपे तेथी आगलना विवस गृहस्थ न जाणो अने पर्यूपण कया
 पढी तो अवश्य तिर्दाज रहे माटे ते गृहस्थ जाणी शके ते जयन्यथी सीतेर विवस पंजो
 सण अने उत्कृष्ट ठ महीनानां पंजोसण जाणवां ए कल्प श्रीकृष्णदेव अने श्रीमदावीरना
 साधुज्जे निम्नयथी जाणवो अने धावीश तीर्थकरना साधुज्जे निम्नय नदी ए वशमो
 पंजोसण कल्प कह्यो ॥ १० ॥ एरीतें ए वश कल्प कह्या ते वशो कल्प श्रीकृष्णदेव तथा
 श्रीमदावीर स्वामीना साधुज्जे निम्नयथी जाणवा अने मध्य धावीश तीर्थकरना साधुज्जे तो
 ए वशमाथी एक सख्यातर, बीजो चार मदावत, बीजो ज्येष्ठ अने चोथो कृतिकर्म एटले
 वांवणा ए चार कल्प निम्नयथी दोय ठे अने एक अचेलक, बीजो छेदशिक, बीजो प्रतिक्र
 मण, चोथो राज्यपिढ, पांचमो मासकल्प अने ठहो पंजोसण कल्प ए ठ कल्पनो
 निम्नय नदी ए जेवी मर्यावा धावीश तीर्थकरना साधुज्जे कदी तेवीज मर्यावा श्रीमदावि
 वेद खेत्रना तीर्थकरना साधुज्जे पण जाणवी ॥ १ ॥ ॥ इहा कोइ कहेके साधुतो सर्वे
 सरस्वाज ठे तो तेना आचारमां जेद केम पण्यो तेने खर कहीयें ठेयें जे श्रीकृष्णदेवजीनी

वारें माणस कुछु अने जह दोय ठे, तेमने धर्म समजाववो घणो कण थाय ठे तथा श्रीमद्वा
 वीर नगवाननी वारें माणस वक्र अने जह दोय ठे, तेमने धर्म पालवो घणो डर्जन थइ पहे ठे
 अने मध्यना वावीश तीर्थकरनी वारें माणस वधां कुछु अने प्राज्ञ दोय ठे माटे तेमने धर्म
 समजाववो पण सुलज दोय ठे अने पालवुं पण सोहेलुं दोय ठे एवीरितें मनुष्योना परिणा
 ममां नेव होवाथी कल्पमां पण नेव थया ठे एम जाणवु, परंतु परमार्थथी नेव कांइ पण नथी
 मात्र पुरुषोना परिणामना नेव ठे ॥ ३ ॥ ॥ द्वे प्रथम तीर्थकरना साधु जे कुछु अने
 जह दोय ते दृष्टातें करी समजावीयें ठेयें श्रीकृपनवेवना तीर्थमां कोइएक आचार्यनो शिष्य
 वंनेज नूमिकार्यें गयो ते घणो वखत लगाढीनें पावो आब्यो तेने गुरुयें पुठघु अरे शिष्य तने
 आटलो वखत केम लागो तयारे ते कुछु पणाथी वोव्यो के स्वामी नाटकीया लोक रमत करता
 हुता ते जोवाने कजो रह्यो हुतो तेथी वधारे वखत लागो ते साचली गुरु वोव्या दे वत्स !
 आपणे साधु थइने नाटक जोवा कजा रहेवुं नही एथी पाप लागे ठे माटे आपणने ए अक
 कपनीय ठे तेवारे शिष्यें तद्वत्ति कही एटले जेम तमे कदो ठो ते प्रमाण ठे आज पढी जोइश
 नही फरी कोइक विवसें तेदज शिष्य वाखिर नूमि गयो हुतो ते घणो वखत लगाढीनें पावो
 आब्यो जेथी गुरुयें पुठघु जे आटलो वखत केम लागो तेवारे ते शिष्य वोव्यो के हे स्वामी
 रस्तामां नाटकणी नाचती हुती ते जोवाने कजो रह्यो हुतो तेने लीधे असुर थइ तेवारे गुरु
 धोऽया जे तमने पूर्वे मनाइ करी हुती तेम ठतां केम जोवाने कजा रह्या तेवारे ते शिष्य जह
 पणाथी एटले मूर्खपणाथी वोव्यो के महाराज तमेतो नाटकीया जोवानें मनाइ करी हुती
 पण नाटकणी जोवानें तो मनाइ करी हुती नही तेवारे गुरु वोव्या दे महाजाग्य ! नाटकणी

तो वली नाटकीया करतां पण अधिक रागनुं कारण ठे माटे तेतो सर्वथा नहीज जोवी ते
सांजली शिष्य बोल्हो दे स्वामी ! मने प्रथम एवी समज पठी दती नही हवे हुं व्धारें पण
जोझा नही इहां फ़ुल्ल पणायी सत्य बोल्हो अने जहपणायी जो नाटकीया वर्ज्यां तो
नाटकणी अवश्य वर्द्धवी जोझ्यें एटहुं समज्यो नही इति प्रथम दृष्टात ॥ १ ॥

दवे वली वीज्ज कोकण वैशीय दृष्टांत कहे ठे जेम कोणक कोकणवेशना वाणीयायें वृक्ष प
णामां कुटुंब परिवार बोही धर्म पामी वैराग्य वान थड्नें स्थविर पासें दीक्षा लीधी तेनें कोकण
साधु कहीनें सर्व बोलावे एक बिबस ते थंमिल थकी आवी इरियापयिका किरिया पढिक्कम्यो
तेने काउस्सग पारतां घणो वखत लागो तेवारें गुरुयें पुठधु नो कोकणिक साधु ! तमोने एटलो
वखत काउस्सगमां केम जागो ते सांजली साधु फ़ुल्ल पणो बोल्हो के दे स्वामीजी ! में आज
जीवकया चितवी, गुरुयें पुठधुं तमे केवा प्रकारनी जीवकया चितवी तेवारें साधु बोल्हो जेवारें
हुं घेर गृहस्थ अवस्थामां रहेतो दतो तेवारें वर्पाकासैं खेत्रमां वृद्धोनें कापी नाखी सूढ करीनें
जमीननें अग्नियें घाली छुद करी तेमां धान्य वावतो दतो तेणेकरी मदारा घरमां घणुज धान्य
नीपजहुं दहुं तेथी मदारु सर्व कुटुंब सुखी रहेतु दहुं अने दवे में तो वीक्षा लीधी ठे अने महा
रा बोकरा आजसु ठे ते खेतीमां कांइ समजता नथी माटे जो निरुधमी थका निर्धित पणो
घरमां वेग दशे अने सूढ नदी करजो तो धान्य ठपजो नही तेथी ते वापडा चूखें मरजो एवा
प्रकारनी में जीवकया चितवी एम फ़ुल्लपणायी साधु बोल्हो ते सांजली गुरु बोल्हा दे जइ ! तमे
मातुं ध्यान कसुं ठे केमके ए खेतीनो घघो पाप विना थाय नही ते माटे सावयनी अनुमोदना
साधुनें करवी युक्त नथी माटे मिष्ठामि छुद वेड्नें छुद थाउ ते सांजली साधुयें मिष्ठामि छुद

वीधो, ए वीछ हटांत कसुं ॥ २ ॥ ॥ हवे वली त्रीछु हटांत कहे ठे सोरठ वेशनें विपे
 एक ब्राह्मण रहेतो दूतो तेनो पुत्र सासरे जवा लाग्यो तेवारें पितायें शिखामण आपी के हे
 वेटा ! एकवार हा कदेवी अने एकवार ना कदेवी एवी पितानी शिखामण धारण करीनें सासरे
 पोहोतो त्यां सासु ससरायें पुठुं जे दे नद्वजी ' तमे आब्या तेवारें ब्राह्मण बोळो दाजी, फरी
 सासु ससरें पुठु के घेर कुशन खेम ठे ? तेवारें ब्राह्मण बोळो नाजी, फरी पुठु के तमारा
 पिता वेंयलोक पदोता ? तेवारें कसुं दाजी, फरी पुठुं तेमनी पठवाडे कांइ खरच खराजात
 करी तेवारें कसु नाजी, ते सांजली सासु ससरे कसु के तमेतो मढोटा मूर्ख ठो, तेवारें तेणे
 कसुं दाजी, एटली वात थया पठी ते सर्व ब्राह्मण मलीनें मोकाणें गया त्यां जइनें छुए ठे
 तो जमाइनो पिता जीवतो वेगो ठे तेने राम राम खुदर खुदर करीनें सर्व मल्या, पठी जमाइना
 पितायें पुठु के तमो सर्वेनु सा कामें अर्दीया आवबु थयुं ठे ? ते सांजली सर्व बोळ्याके तमारे
 गोकरे तमे परलोक सथाब्या एवी वात अमारी पासें कही तेथी अर्दीयां आब्या ठेयें, तेवारें
 ते गोकराना पितायें कसुंके ए गोकरो मूर्ख ठे एवा जीवनें पण कसु एटले जोला अने
 जड एटले मूर्ख कदीयें ए त्रीछु हटांत कसुं ॥ ३ ॥ ॥ एवा साधु प्रथम तीर्थकर श्रीरूप
 नवेयना तीर्थ समजवा ए प्रथम तीर्थकरना साधु अश्रयी त्रण हटांत कद्यां ॥ ॥ हवे चरम
 एटले ठेला तीर्थकर श्रीमदावीरस्वामीना साधु वक अने जड दोय तेना ऊपर हटांत कहे ठे
 जेम कोइएक मदावीर स्वामीना तीर्थनो साधु स्थंभिजे गयो ते घणो मोहो आब्यो तेने गुरुयें
 यखत घणो लागवानु कारण पुठु तेवारें वक्रपणाथी कदेवा लागोके वाहिर जाय तेनें वख
 तलो लागेज एमां तमें मने शुं पृठो ठो ! ' पठी जेवारें गुरुयें घणु पुठु तेवारें कसुं जे नाट

કીધા નાટક કરતા દૂતા તે જોવા ઠ્ઠો રહ્યો હતો તેને ગુરુચ્છે કહ્યું જે યતિયે નાટક જોવું
 નહી તે તમે જોવું તેથી પાપ લાગ્યું માટે મિહામિહુકહ લીયો એમ કહી મિહામિહુકહ વીધું,
 પરી કાલાંતરે એક વિવસ નટહીનુ નાટક વેલવા કન્યો રહ્યો તેથી ઘણો વલત લાગો માટે
 ગુરુચ્છે તેનું કારણ પૂઠવાથી વક્રપણાના યોગથી વાંકા વાંકા ઉત્તર આપવા માંમયા પણ સાંઢું
 કહે નહી તોપણ ગુરુચ્છે જ્યારે ઘણું પૂઠ્યું ત્યારે બોલ્યો જે નાટકણી નાચ કરતી હતી તે જોવા ક
 નો રહ્યો હતો, તે સાંજની ગુરુ બોલ્યા મેં ના કહી હતી તો પણ તું નાટક જોવા કેમ કન્યો રહ્યો? તેવા
 રે શિષ્ય વક્રપણાથી બોલ્યો જે તમે તો નાટકીયાનું નાટક જોવાને વાચો હતો પરંતુ તે વલત નટ
 હીનું નાટક જોવાને શા વાસ્તે વાચો નહી? તો એમાં માદારો શો વાંક છે હતો તમારોજ
 વાંક છે એમ વક્રપણાથી ઠ્ઠાટો ગુરુચ્છે ઠ્ઠાટો વીધો એ વક્રપણા આશ્રયિ પ્રથમ હ
 ણાંત કહ્યું ॥૧॥ ॥ હવે વલીધીછુ લોકોક દુષ્ટાંત વક્ર જહનું કહે છે કોઈએક રોતનો ઢોકરો
 ઘણો હુવિનીત હતો તે પોતાના મા ઘાપ સાચે વઢવાઢ કયા કરે તેને મા ઘાપ ઘણાં સમ
 જાવે તો પણ કોઈનું કાંઈ માને નહી પઠી કુટુંબના માણસોયે તેને શીલામણ આપી કહ્યું
 કે મા વાપની સામું તારે વોલું નહી તેવારે તેણે કહ્યું હવે હું વોલીશ નહી એમ કરતા કોઈએક
 વિવસે મા વાપ પ્રમુલ્લ સર્વ કુટુંબ મલી પુત્રને ઘર સોંપી કાંઈક કામસર વાહેર ગયાં તેવારે તે
 ઢોકરો પિતાની શીલામણ યાવ કરતો ઘરનાં કમાઢ જઢીનેં લાટલા કપર જડ સૂતો, થોઢીક
 વાર પઠી તે પિતાવિક આલ્યા તેણે ઢોકરાનેં ઘણા સાવ કયા તો પણ તે ઢોકરો લાટ કપર વેગો
 ઘેગો સાંજને પરંતુ વોલે નહી અને કમાઢ પણ કયાઢે નહી એમ ઘણો વલત થયો ત્યારે તેનો
 ઘાપ નીંત કપરથી વઢી ઘરમાં આલ્યો અને જુલે છે તો પુત્ર લાટલા કપર વેગો ઘેગો હસે છે

तेने घायें मार थापीने पुठुं कें तनें आटला साव कथा तोपण केम जवाब आप्यो नही वली क
माड शावास्ते उवाख्यां नही तेवारें पुत्रें कष्टु जे तमेज मने शीखाव्यो दतो के महोटांनै सांभु
न दोलवुं तो महारो एमा शो वाक ठे ? तेवारें पितायें कष्टु के अरे मूर्खी काम दोय त्यारे तो
वोलवुं जोइयें ते साजली गोकरो घोब्यो के दवे दु काम दशे तेवारें बोलीश, फरी एक दिवसे
शेठ घणालोकोमां वेवा दता एटलामां घेर शेगाणीयें रावही घनावीनै गोकरानें कष्टुके तारा
नापनै घोलावी लाव तो रावही शीरावीनै पढी सुखेथी काम ऊपर जाय, त्यारें ते गोकरो
ज्याहां तनो बाप घणा माणसोनी वचमा वेगो ठे तिदा जइ महोटे सावें देला पाहीनै कहेवा
लागेके हे पिताजी ! आज आपणे घेर रावही थइ ठे ते महारी मातायें कष्टु ठे के एकवार
शीरावी जाउ पढी सुखेथी काम काज करो ते साजली शेठ लक्षा पामीनै त्याथी उठयो आ
गल जइ पुत्रनै एकातमा कष्टुके हे कुपुत्र ! आ घणा लोकोमां लाज जाय तेवीरितें तु शा वा
स्ते योत्रो तेवारें पुत्र वोब्यो तमेज मने शीखाव्यो दतो तो दु शु करु ? तेवारें पिता वोब्यो
के आज पढी जो एबु काम दोय तो धीरे धीरे बोलवु, गोकरायें कष्टुके दवे धीरे धीरे गो
लीश, एटलामा वली एक दिवस ते शेठनै घेर लाय लागी तेवारें शेगाणीयें शेठने तेहवा सारु
गोकरानें मोकब्यो ते गोकरो तिदां आवीनै जूए ठे तो शेठ घणा लोकोनी वचमा वेगो ठे ते
गारं पोते दूर कर्जो रहीनै धीरे धीरे वोब्यो घणीवार थया पढी शेठें तेने जोयो तेवारें शेठें
पुठुं के अरे तु शावास्ते अहीआ थाव्यो गो तेवारें ते गोकरो शेठनी पासें जइनें दलवे दलवे
धीरजथी शेठना कानमा कहेवा लागेके आपणे घेर लाय लागी ठे ते साजली शेठ वोब्यो
के अरे मूर्खी घरतो वली गपुं दशे तु इहा आवतांज केम वोब्यो नही तेवारें गोकरो

बोल्हो के तमे सीखाव्यो दतो जे धीरे धीरे घोलजे तो एमां मद्दारो वांक कांइ नथी ए त मारी पोतानीज चूल् ठे, पित्तार्ये कष्टु अरे एटलो मद्दोटो थयो तोपण दुजी अक्कल आवी नद्दी ज्यारे घूआढा नीकल्या त्यारे तरतज धूल नाखवी दती तो अग्नि शांत थइ जात, एबुं शेवतु केदेवु ते ठोकरार्ये धारी राखुं एम करतां शीत क्तु आवी तेवारें प्रजात समयें एनो पिता वातण करवा वेवो ठे तेना मुखमांथी घूवाढा नीकल्या ते देखी धूलनो धोवो नरीनैं ठोकरार्ये पिताना मद्दोढामां नाख्यो तेवारे पितार्ये जाण्णुं जे ए ठोकरो खरेखर मूर्ख ठे वली एक विवस पि तायें ठोकरानें कष्टु के आ घोढो तरस्यो ठे तेने पाणी पीवरावजे अने नवरावी आवजे, ठो करार्ये कष्टु वे काम तो नद्दी कठं पितार्ये कष्टु नवरावी आवजे पढी ते ठोकरो घोढा ऊपर चढी तलाव पासें जइ घोढानुं मद्दोढु बांधी नवरावीने पाढो घेर लाव्यो पण घोढो तरस्यो दतो माटे आकुल व्याकुल थतो देखी शेंठें पुत्रने मूर्ख जाणी धरमांथी काढी मूक्यो अने कष्टुके वाटे जाता कोइ मलेतो तेने मद्दोटे सार्वे छुद्दार करजे पढी वाटें जतां कोइएक पाराधी पास मानीं मुगला एकवा करी क्कनो ठे तेने ठोकरार्ये मद्दोटे सार्वे छुद्दार कस्यो तेनो साव सांज लीने सर्व मुग नासी गया पाराधीये तेने मार आव्यो अने मूर्ख जाणीनैं कष्टुके दे नूना मार्गे जतां ठपतो चाल्यो जाले वली आगल जातां कोइक कोटवाल घोरनी सोध करवा नीकल्यो ठे तेणे ठोकरानें ठपतो देखी चोर जाणी पकळ्यो मार मार्यो पढी मूर्ख जाणी कष्टुके घणा माणस बीगमा आवे तेवारें एम कदेजे के तमारे एबुं कोइ वखते थायोमां वली आगल जातां कोइएक गाममां विवाह ठे ते देखी पदेला मूर्खार्ये कष्टु के तमारे घेर एबुं कार्य कोइ वारे म था जो ए वखन सांजलीने विवाह वालार्ये क्क्यो मार आव्यो पढी ठोकरार्ये कोटवालना शीखा

ववा संबंधि बात कहे ठते ते लोकोये मूर्ख जाणी शीखामण आपी कसुंके दे जोला 'जेवा
 रे' घणा माणस मझे तेवारें एडुं कहेडु के तमारे सदा सर्वदा एमज थाजो तेवात याव राखीने
 ठोकरो आगल चाल्यो मार्गमां कोइ एक वेशनो राजा मरण पाव्यो ठे तेनी मैयथने लइ जा
 य ठे तेने ठोकरायें कसुं के तमारे सदा सर्वदा एडुज दोजो तिहां पण तेपो मार आप्यो मूर्ख
 जाणीने मूकी दीधो एम रखठतो रणजतों केटलाएक विवसें पाठो घेर आब्यो ए श्रीवीरना
 साधु उपर वक्जडनुं बीछु हटांत कसुं ॥ ॥ हवे मध्य बावीणि तीर्थकरना साधु ते सर्व कसुं
 अने प्राज्ञ ठे तेना ऊपर हटांत कहेठें जेम कोइएक अजितनाथ नगवाननो साधु ते स्थिति
 लयी घणो असुरो आब्यो माटे गुरुयें तेनु कारण पुठपुं तेवारें कसुं पणायी कसुंके नाटक
 थानुं नाटक जोवा कनो रह्यो दूतो, गुरु बोल्या जे साधुयें नाटक जोडु नही तेवारे तेपो
 भिष्मामिड्डकद वेशने कसुंके हवे कोइवारे जोवा कनो रह्यो नही वली कोइएक विवसें बाहेर
 गयो तिहां रस्तामां नटवी नाचती दूती ते जोइ पंक्ति पणायी विचार कसो के गुरुयें मुजनें
 नाटकीथानुं नाटक जोवा वज्योठे तो नाटकणीतो वली विशेष रागनुं कारण ठे माटे ए
 मुजने सर्वथा जोवीज नही एतु विचारिनें पाठो आब्यो ए कसुं अने प्राज्ञनुं हटांत कसुं ॥ १ ॥
 एम ए हटांत जे कहां ते काइ सर्वे साधुठ आश्रयी समजवां नही, परंतु कोइएक सा
 धुनां आश्रयी जाणवां ॥ ॥ हवे आजना समयना माणस वक्ज अने जड ठे ते प्रमाणे आज
 पाचमाथारामां चारित्रीया साधु नथी एम पण न कहेडुं कवापि अनाजोग पणो अतिचार वोप
 पणा लागे तेवा पण साधु आजना समयमां ठे केमके साधु विना धर्म न होय माटे ध्यव
 दार चाप्यमां कसुं ठे के श्रीजगवतना नांखेला शाखनी जे खरेखरी प्ररूपणा करे तेने साधु

कहीं ॥ तथा ॥ जो नएई नहि धम्मो, नय सामाईय न चेवय वयाइ ॥ सो समणसघबुझो,
 कायहो समण सयेण ॥ १ ॥ माटे जो पूर्व साधुनी अपेक्षायें हीन कहो तो जले कहो पण इ
 पमकालमां साधु नथीज एम न कहीं ॥ जे माटे साधु तो आजे पण ठे ॥ ॥ दवे ए वश प्रकारनो
 कल्प जे साधुनो आचार रूप धर्म ठे ते त्रीजा वैद्यना औपध सरखो ठे एटले जेम त्रीजो
 वैद्य उपकारी थयो तेम आ कल्प पण उपकारी जाणवो ते त्रीजा वैद्यनी कथा कही वेखाढे
 ठे कोइएक राजाने एकज पुत्र अत्यंत बह्मन हतो माटे राजायें विचार कथो जे आ पुत्रनें
 रोग आब्या पहेलांज एतुं इ औपध करारुं तो पढी कोइ वारें एनें रोगज थाय नही एम
 चितवी वैद्यनें बोलावी कसुं के आ ठोकरातुं एतुं औपध करो के जेणेकरी एनें कोइ वखत
 रोग न थाय ते वारें वैद्य बोळ्यो के हे राजन् ! मद्दारी पासें जे औपध ठे ते एतु ठे के जे
 स्वाधा थकी रोग होय तो जाय अने जो रोग न होय तो वली नवो रोग प्रगट थाय ते सांज
 ली राजायें कसुं के सूता सिंदनें जगाढवा सरखुं तादरु औपध अमारें करुं नथी, एम
 कही तेनें स्त्रिस्त्रि आपी, पढी वीजा वैद्यनें पुठणुं तेवारें ते बोळ्यो के हे राजन् ! मादरु औपध
 खवराम्बाधी जो रोग होय तो जाय अने जो रोग न होय तो गुण दोप कांइ नथाय ते सांजली
 राजा बोळ्यो जे राखमां धृत ठोलवा जेवु तादरु औपध अमारा कामनुं नथी एम कही
 तेनें पण विवाय कसो, पढी त्रीजा वैद्यनें बोलावी पुठणु तेवारें ते बोळ्यो हे राजन् ! मद्दरु
 औपध एतु ठे के जे खवराम्बाधी रोग होय तो जतो रहे अने रोग न होय तो वली अपर
 रोग आवे नही तथा बज, बुद्धि, रूप अने तेजनी वृद्धि करे ए वात सांजली राजायें प्रसन्न
 थइनें ते वैद्यनुं औपध ठोकरानें अपावुं अने वैद्यनें शिरपाव आपी विवाय कसो एवीरीतें

એ કલ્પ સિદ્ધાંત પણ ટ્રીજા વેથ સમાન ગુણકારી છે કેમકે એના શ્રવણથકી જે પૂર્વે કર્મે
 ઘોંઘ્યા હોય તેટલુ વ્યાધિ દૂર થઈ જાય અને નવા કર્મનો વંધ પહે નહીં સર્વે આપવા નિવારે,
 સુખ સપત્તિ કરે, ચારિત્રના ગુણની પુષ્ટિ કરે અને વલી મોક્ષના સુખ તરત આપે એ કલ્પ
 સૂત્રને વિષે પ્રથમ શ્રીવીર ચરિત્ર છે તે ધીજ સમાન છે, શ્રીપાર્શ્વનાથ ચરિત્ર છે તે શકુરો છે,
 શ્રીનેમીશ્વર જગવાનનું ચરિત્ર છે તે થઈ છે, શ્રીઆદિનાથ ચરિત્ર છે તે શાસ્ત્રા છે, થવિરાવલી
 તે પૂજ્ય છે, કથા છે તે સુગંધ છે, ફલ તે મોક્ષ છે, જે એ સૂત્રના સર્વે અક્ષર સાંજે તે જીવ
 થાત જવમાં મોક્ષ જાય।। હવે સાધુ જે ગામમા ચોમાસુ રહે તે ગામમાં એ કલ્પસૂત્રની વા
 ચના કરે અને ચોમાસુ પૂરણ થયા પછી એટલે કાર્તિકઋદિ પૂર્ણિમા થયા પછી પણ કવાપિ
 વર્ષાવ વરસવાથી માર્ગમા કાવવ પ્રસુખ થયા હોય તો વધારે દિવસ પણ રહે તથા વલી ક
 વાચ જે ગામમાં સાધુ ચોમાસુ રહ્યા હોય અને હજી ચોમાસુ પૂરું ન થયું હોય તેની વચમા
 તે ગામમા ૧ મરકી આદિક રોગોનો ઉપશ્વ થાય, ૨ નિદ્રા કુર્લેન મલતી હોય, ૩ રાજા
 હુટ હોય તેણે કોપ કસો હોય, ૪ કુંદુઆદિક ઘણા જીવોની ક્ષત્તિ થઈ હોય, ૫ સર્પ
 અગ્નિ આદિકનો જય ક્ષત્ત્વ થયો હોય, રોગ અને વર્ષાવ વિરમતા ન હોય, હર્નિક્ષ પહે સ્ત્યાદિક
 કારણે ચોમાસામાં પણ વિદ્યાર કરવાની આજ્ઞા પ્રસૂયે વીધી છે માટે વિદ્યાર કરવામાં વોપ
 નથી હવે સયમ નિર્વાદિ કરવાને અર્થે સાધુને જ્યાં ચોમાસું રહેલું પહે તિહાં પ્રથમ તે સ્વેત્રમા
 વલ્કટપણે તો તેર ગુણ જોવા જોઈયે તેના નામ કહેલે ૧ જે ગામમાં ચિત્ત કાવવ ઘણો ન
 હોય, ૨ જે ગામમા વેશડિયાદિક જીવ ઘણા ન હોય, ૩ સ્થમ્બિજ જવાની જૂમિ નિરવધ હો
 ય, ૪ સ્ત્રી પશુ પંખકાદિક વોપ રહિત વપાશરો રહેવાનો હોય, ૫ જે ક્ષેત્રમા દાંદિ દૂધ ઘણા

मलतां दोय, ६ जे गाममां नइक अने अरुवान एवा आवकना घणां घर दोय, ७ जे गाममां वैद्य घणा निपुण रहेता दोय, ८ जिहां औपध घणां सुलज मलतां दोय, ९ जिहां आवकोना घरमां घन धान्य प्रमुखनो घणु संग्रह दोय पण कोइ बातनी चिंता न दोय, १० जे गामनो राजा अति नइक दोय यतिउनी नक्ति घणी करतो दोय, ११ जिहां ब्राह्मण, ता पस, दुआ, जरडा प्रमुख पारखनी लोक जे ठे ते साधुने अपमान करी शकता न दोय, १२ जिहां निहा सुलज मलती दोय, १३ जिहां सथाय पवन पाठनाविक सुखें यतां दोय ए तेर गुण वाला गाममां साधुयें चोमासु करुं, कवापि एटला योग न बनें तो पण जयन्थी चार गुण तो अवश्य जोवा तेना नाम कहेले : यद्विज नूनि यथलि सारी शुद्ध फाछ दोय, २ जेमां सथाय ध्यान सुखें थाय एवी रहेवानें जगा दोय, ३ जिहां श्रीनिर्ममविर दोय, ४ जिहां गो चरी रुढी रीतें मलती दोय ए चार गुण स्वेप्रना जोइनें चोमासु करु एम ए तेर गुण उत्कृष्टथी अने चार गुण जयन्थी कह्या तथा पांचथी मांमीनें चार गुण सुधी सर्व मध्यम गुण जाणवा, एउ स्वेत्र जोइनें त्यां साधुयें चोमासु करुं कारण के साधुजन पृथ्वी पीठने विषे नवकक्षि विदार करे तिहां अनेक तीर्थयात्राउ करतां, गामेगामे विचरता भिय्याल्वें पढता अनेक नव्यजीवोना उद्धार करतां यकां विचरे ते जेवारे चोमासु आवे तेवारे धरामंमछे सजलधारायें वर्षाव पढे तेथी पगले पगले पाणीनो प्रवाह बाले, कोमलकिसलय फूटे, धानकें थानकें अनेक प्रकारना जंतुउं उत्पन्न थाय ते माटे जीवियन्न करनारा चारित्रियायें वर्षाकालमां विदार न करवो, एकत्र स्थानकें रहेहुं, अनेक प्रकारना घोर अनियह करवा, जेमाटे साधुने तो वीशवशा दया ठे परंतु श्रीकृष्णमादाराज जेवा सथावशानी दयाना पालनारा

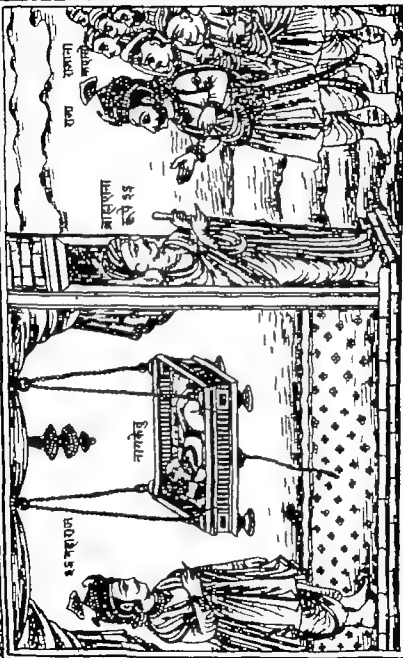
श्रावकोयें पण चोमासामां शोल हजार राजाज्जे सजामां पधारवानी ना कही अने पोतें
 पण सजा मांदे नाथ्या केमके वर्षादि मांदे घणा कीही कुथुआविक जीव दणाय एवु जाणी
 ताकोर पोढपाढे एवो जवाव श्रीकृष्णे कसो त्यांथी वेव पोढणी अगीआरस लोकमां प्रसिद्ध
 थइ एरीतें छुद्ध श्रावक पण वर्याकालें पाप जाणीनें वेशांतरनो व्यापार न करे माटे साधुनें
 पण चोमासामां एक ठेकाणे रवेवुं ते चोमासाने विपे पंजोसण पर्व आवे थके मांगलिकनें अर्थे
 करूपसुत्र अवश्य वांचवु ॥ ॥ इवे पंजोसण पर्व सर्व पर्वो मांदे उत्कृष्ट ठे माटे एनो म
 हिमा कहेवे १ जेम मत्रमांदे पांच परमेष्टि मत्र, २ जेम तीर्थमांदे शुभजय तीर्थ ३ जेम दानमांदे
 अन्नय दान, ४ जेम गुणमांदे विनय गुण, ५ जेम व्रतमांदे ब्रह्मचर्य व्रत, ६ जेम सतोपमांदे निय
 म, ७ जेम तपस्या मांदे इंद्रिय दमन, ८ जेम वर्जनमांदे जैनवर्जन, ९ जेम क्षीरमांदे गोक्षीर, १०
 जेम जलमध्ये गंगानरि, ११ जेम पटमांदे हरि, १२ जेम वस्त्रमांदे चरि, १३ जेम अलंकारमांदे
 वृढामणि, १४ जेम ज्योत्स्नामांदे निशामणि, १५ जेम तुरंगमांदे पंचवद्वकिशोर, १६ जेम
 नृत्यकलावतमांदे मोर, १७ जेम गजमांदे ऐरावत, १८ जेम दैत्यमांदे ऐरावण, १९ जेम
 वनमांदे नवनवन, २० जेम काष्ठमांदे चवन, २१ जेम तेजवतमांदे आदित्य, २२ जेम
 साहासिक मांदे विक्रमादित्य, २३ जेम न्यायवतमांदे श्रीराम, २४ जेम रूपवतमांदे काम,
 २५ जेम सतीमांदे सीता, २६ जेम शास्त्रमांदे गीता, २७ जेम वाजिप्रमांदे वंजा, २८ जेम
 स्त्रीमांदे रंजा, २९ जेम सुगंधमांदे कस्तूरी, ३० जेम वस्तुमांदे तेज, ३१ जेम पुण्यभूतलोकमांदे
 राजा नज, ३२ जेम फूलमांदे सहस्रवल कमल, ३३ जेम धनुर्धरमांदे अर्जुन, ३४ जेम
 इंद्रियमांदे नयन, ३५ जेम धातुमांदे सुवर्ण, ३६ जेम वातारमांदे कर्ण, ३७ जेम गायमांदे

कामयेनु माय, ३७ जेम स्नेहमांदे घृत, ३९ जेम जलमांदे अमृत, ४० जेम कानमांदे
 केवलज्ञान, ४१ जेम सुखमांदे मोक्षनु सुख, तेम सर्व पर्वमांदे पर्जोसण पर्व महोदु जाणवुं
 ए जाड्वा घुवि पंचमी जेम श्रीजिनशासनने विपे माननीय ठे तेमज परशासनने विपे पण ए
 क्षुपीपंचमीनो विवस माननीय ठे ते क्षुपीपंचमीनो सवध कहे ठे ॥ पुष्पवती नगरीने विपे
 नीलकव नामा ब्राह्मण रहेतो दत्तो तेनी सोमा नामे चार्या दत्ती तथा इक्ष्व नामे पुत्र दत्तो ते
 जन्मयीवरिडी दत्तो केटसेक कालें तेना माता पिता मरण पामीने एनाज घरमां पिता बलवीयो
 थयो अने माता कुतरी थइ एवामा आधपक्ष आच्यो तेवारे घरमा इच्य नही तेथी विचार
 करवा जागो जे माता पिताना आधनो विवस मदारे केवरीतिं साचववो पढी बलवीयो ते
 लीने घेर स्नेहवा आच्यो तेनु जाडुं जइ इय, चोखा, खान, घृत अने गोधुम जइ आचीने खीर
 रांधी घणा ब्राह्मणोने नोतरु बीधुं एवामां पूर्वला नवनु पाताडुं घर वेस्वीने कुतरीने जाति
 स्मरण ज्ञान उपनुं ठे तेणे ते दूधमांदे उपरथी सर्पे गरल नास्वी ते बीढी तेवारे कुतरीने
 विचाखुं जे अज्ञाने करी आ खीरने ब्राह्मणो जमशे तो मरण पामशे तेथी महा अनर्थ थइ प
 दशे ब्रह्म हत्यानुं पाप लागवो ने मदारे पुत्र तथा वड्डु वे मरण पामशे एम विचारे ठे एट
 लामां वड्डु आवी तेवारे तेने देवतां ते कुतरीयं इधमांदे पोतानुं मोहोदुं घाली इय बोड्डु
 ते जोइ वड्डुने रीश चढी तेथी तेने सुसलनां प्रहारे मार मारी केठ जागीने ज्या गायनी
 शाला ठे त्या जइ हेठी पाढी बीधी तेथी ते तढफढवा लागी अने ब्राह्मणे बीजो इय लावी
 खीर रांधी सर्व ब्राह्मणोने जमाढी आधनो विवस साधव्यो पढी ब्राह्मण थाको थको वाहेर
 गोशालामां खाटली पाथरी सुतो एवामां सध्या समय थयो तेवारे आस्वा विवसनुं सुख्यो,

तरस्यो थाकी गयेलो बलब ते पण पेला घांचीयें लावीने तेना स्थानकें घाल्यो एटलामां कुज
 देवी आवीने बलबीया तथा कुतरीना शरीरमां सकमी तेवार् कुतरी बलबीयाने कहेवा लागी
 के आज आह तो आपणु हवुं अने खावानुं ब्राह्मणाने मळ्युं एटलुंज नही पण आ पापिष्ट
 चढ्ये मादारी केठ जागी नांखी तेथी मढाड ख पासु बु तेवार् बलबीयो बोल्यो जे आ पापिष्ट
 आपणो ओकरो पण कांइ समजतो नथी मने पण आजें घांचीनैं घेर मोकल्यो इतो तेणे
 आसो विवस घाणीमां फेरल्यो अने घारो पाणी आप्या विना एमज नूखें मरतो
 आही आवी वाची गयो ठे, ए सर्व वात खाटलापर वेठेला ब्राह्मणे सांजली तेथी तेना म
 नमा बिलगिरी पेवा थई अने विचासु जे आतो मद्दारा माता पिता देखाय ठे एवो निर
 धार करी त्यांथी ठीने कुतरीने स्वीरुं जोजन करावुं अने बलबने सारीरीतें चारो प्रसुख
 आपुं पठी पोतें पोताना माता पितानी सजति करवाने अर्थ परवेश जइ अनेक तीर्थ करी
 कोइ महोटा कपीश्वरने पूठवा लागो के मद्दाराज मद्दारो वाप बलबीउ थयो ठे अने माता
 कुतरी चइ ठे तेनी रुही गति केवीरीतें थाय ते प्रकार कदो तेवार् कपी बोल्यो जे ए वेड्डु
 जीवें कपि पंचमीना विवसें अप्रस्तावे काम कीडा करेली ठे मेशुन सेवन कछुंठे तेनुं पाप
 लागुं तेना योर्ने ए अवतार पास्यां ठे माटे हवे तुं जेवार् कपि पंचमी एटले नावरवाहुंवि
 पंचमीनो विवस आवे ते विवसें बलबनुं खेड्यु धान्य खाश नही चोस्को चवविदारो उप
 वास करजे कवापि स्वाधा विना रवेवाय नही तो वश मुठी अढवना वाकला खाने एटले एम
 नी सजति थजे पठी ते ब्राह्मणे तेमज कीधुं ते विवसथी लोकोने विपे कपि पंचमीनुं नाम
 प्रसिद्ध थयुं ठे ए कपिपंचमीना पर्व आश्रयी कथा कही ॥ हवे श्रीपर्युपण पर्व आवे तेवार्

મહોદો મહોત્સવ કરી જે પુરુષ તેલानी તપસ્થામાં એટલે અષ્ટમ તપ કરી શ્રીકલ્પસૂત્રને
 સાંનિહે તે પુરુષ નાગકેતુની પેરેં કેવલજ્ઞાન પામીને મોક્ષ સુલને પામે તે નાગકેતુની કથા
 કહે છે ઘડકાંતા નગરીને વિષે વિજયસેન નામે રાજા રાજ્ય કરતો હતો, તે નગરીમાં શ્રીકાંત
 નામા શેઠ રહેતો હતો તેની શ્રીસિંહિ નામે ગાયી હતી તેને ઘણા સ્વાય કરતા વેવેવીઝની
 માનતાઈ કરતાં એક પુત્ર આવ્યો અનુક્રમે તે પુત્રનું પાલણ પોપણ કરતાં કેટલોએક કાલ
 વીત્યો એટલામાં પર્યુપણ પર્વના દિવસો આવ્યા તે સમયમાં તે બાલકની આસપાસ વેતેલાં
 માણસો માંદોમાંદે વાતો કરવાં જાગાં કે આપણે સાંવત્સરીનો તેલો કરીશું એટલે અષ્ટમ
 તપ કરીશું એ વાત સાંનિહીને પહેલા બાલકને જાતિસ્મરણ જ્ઞાન થપત્યુ તેના યોગે પોતાનો
 પાલો જવ વીઠો તેથી ઘાભાવસ્થામાં પણ તેણે પોતાના મનમાં અષ્ટમનું તપ કરું એવો
 નિશ્ચય કરીને સ્તનપાન કરવું મૂકી વીધુ તેથી તેનું શરીર કુમલાઈ ગયું મરણતુલ્ય અવસ્થા વી
 ગમાં આવી એવી પુત્રની વ્યવસ્થા જોઈ તેનાં માતા પિતા ઘણજ હુલ થયા જાગા તેણે
 અનેક પ્રકારના ઔપધોપચાર કસા તો પણ તે બાલકે સ્તનપાન કર્યું નહીં એમ કરતા ચૂલના
 યોગે તે બાલકને મૂર્છા આવી ગઈ ઢોકરાને મૂવેલા જેવો દેહીને તેના વાપનું હૈયુ ફાટી ગયું
 તેથી મરણ પામ્યો, તેમજ માતા પણ મરણ પામી અને બાલકને મૃતક દેહી તેના જાતિવા
 જાયેં ધરતીમાં બમાસો, પઠી આપણા ગામમા અપુત્રીયો શ્રીકાંતશેઠ મરણ પામ્યો છે એવી સ્વર
 પઢતાં રાજાયેં તે શેઠનું ધન હેવા સારું માણસ મોકલ્યા, એવા સમયમાં અષ્ટમ તપના પ્રનાવે
 કરી ધરણેંડનુ આસન ઘલાયમાન થયું તેવારેં અવધિદાને કરી સર્વે તુર્જાત જાણી ત્યા આવી
 બાલકને અમૃત સંચારે સરૂ કર્યો અને પોતેં બ્રાહ્મણનુ રૂપ ધારણ કરી તે શેઠના ઘરના ઘા

रणा आगल उजो रहीनँ राजाना माणसोने धन सेतां अटकाव्यां, राजपुरुषोयें जइ राजानें
 कसुं के ब्राह्मण धन सेवा वेतो नथी तेवारें राजा पोतें उतावलो आवीने ब्राह्मणने कदेवा
 लागो के अमारा राज्यमां जे अष्टुत्रीयो मरण पामे तेनुं धन राजा लइ जाय एवी परंपरायें
 रीत ठे मोटे तमे सा वास्ते अटकाव करो ठो त्यारे ब्राह्मण बोल्थो दे राजन्' ए शेठनो पुत्र
 जीवतो ठे राजायें कसु क्थां ठे, तेवारें धरयोँइ ते वालक जमीनमांथी जीवतो काढीने रा
 जानें देखाव्यो ते जोइ सर्व लोक विस्मय पाम्या राजायें ब्राह्मणनें पूठयुं के आप कोण ठो
 अने आ वालक कोण ठे तथा ए बात तमे केम जाणी ? ब्राह्मण बोल्थो दु धरयोँइ नाग
 राजा दु तेजाना प्रभावथी एनो सहाय करवाने आब्यो दु राजा बोल्थो ए बालकें जनम
 ताज अछम तप केम कसु, धरयोँइ बोल्थो दे राजन्' ए बालक पूर्व जवमा एक वाणीयोनो
 ठोकरो हतो त्यां बाल्यावस्थामांज एनी माता मरण पामी तेवारें एनो पिता बीजी ह्वी पर
 एयो पढी ते उरमान माता जो ठोकरानो थोढो बांक होय तोपण अवगणना करे घणु घणु
 खलिने तथा मारवा कूटवा वगैरे घणुज दु ख देवा लागी, एम ते ठोकरो नित्य प्रत्ये दु ख पामतो
 थको तेनो एक श्रावक मित्र हतो तेनी पासें जइ तेणे पोताना दुखनी बात कही तेवारें मित्र
 घोब्योके दे नाइ' तें पूर्व जवमां धर्म कस्यो नथी तेना योगथी दु खी थयो ठो एवो उपवेश
 सांज्जी तेणे यथाशक्ति तप करवानो प्रारंज कस्यो पढी ते आठमे चौवडों उपवास करतो
 अने बीजा दिवसोमां नवकारसी पोरसी प्रमुख तप करतो अनुक्रमें पंजोसण पर्व आब्युं ते
 वारें तेणे अछम तप करवानो निश्चय विचार करीनें रात्रे वृणनी फुपहीमां जइ सुतो, एट
 लामा तेनी नजीक लाय लागी तेवारें अक्सर जोइनें उरमान मातायें घासनी फुपही उपर

अग्नि नारव्यो तेथी पुंपहरी घली गइ अने ठोकरो पण घुनध्यानै मरण पाम्यो तेणे अष्टम तप
 ध्यानना प्रनावर्यी इहां अष्टुत्रीया श्रीकांत शठने घेर जन्म लीधो अने जातिस्मरण ज्ञान
 पामीनै एणे अष्टम तप कछुं, तेथी चूखनै योगें मूर्च्छागत थयो इतो परतु जीवतो इतो तयापि
 लोके अजाण पणे तेने मूवेलो जाणी जमीनमां नमस्को ते में आवी अमृत सचार करी मूर्च्छा
 क्तारी सक्क कसो दे राजन् 'ए महापुरुष ठे, एइज नवमां मोक्ष जाओ एने घथाज यक्ष्यथी
 राखजो, तमोनै पण महोदो कपकारनो करवा वालो थारो एम कदी पोताना गलानो द्वार
 घालकना गलामा नाखी घरथेइ पोतानै स्थानकें गयो, राजायें ते बालकनै दायी कपर च
 दावी महोदो थामंवर सहित घेर आय्लो पढी कुटुवना लोकोयें शेवतु मृतकार्य करी ठोकराडुं
 नाम नागकेतु पाढ्यु ते वाजपण्याथीज जितेंदिय परम आवक थयो, अष्टमी, चतुर्वशीनो उप
 वास करे, चौमासैं ठठ करे अने पंजोसणनो अष्टम करे, जिनपूजा, साष्टु सेवा नित्य करे,
 एक दिवसै नगरना विजयसेन राजायें कोइ पुरुषनी कपर चोरीनु छुटुं कजक आपी निरपराधी
 उतां तेने मास्को ते मरीनै ब्यतर देवता थयो तेणे आवी आखा नगरनो विनाश करवा सारु
 नगर प्रमाणे एक सिद्धा आकाशें विहूवीं लोकोनै वीवराववा लाग्यो अने राजानें पाटुयें मारी
 मोहोडे लोदी वमतों करी जमीन कपर नारव्यो, ते कृत्य जोइने नागकेतुयें जाणुं जे इहुं
 जीवतां उतां श्रीसंघनो अने श्रीजिनचैत्यनो विनाश केम जोइ सक्कुं ।' एवुं विचारो मनमां
 जीवदया आणी नगवानना प्रासाव कपर चढीनै शिलानें दाथ आढो आपी पढती शिला
 दायें धरी राखी ब्यंतरो पण नागकेतुना तपनी शक्ति न सदन करतो थको ते पोतानी वि
 कुंवेली शिलानें सदरण करीनै नागकेतुनै आवी पगे लागो अने नागकेतुना कदेवा कपरथी

राजાને પણ શાતા કરીનેં અંતર પોતાનેં આનર્કે ગયો, પઠી નાગકેતુની ઘણી માનતા થઈ
 રાજાએ તેને સન્માન આપ્યું નાગકેતુ પણ પૂર્વની પેઠે ઘણા તપ જપ કરતો થકો વિચરે છે
 એકવા નાગકેતુનેં જગતની પૂજા કરતાં ફૂલમાંદે રહેલા તંબોલી નાગે મશ્યો તેથી શરીરમાં
 ઉત્તર વ્યાપી ગયું પણ ઘુન બ્યાન ધરવા લાગો તેના યોગથી કેવલદ્વાનજપજ્યું તિહાં દીક્ષા
 લીધી, શાસન દેવીએં ડ્યો, મુદ્દપતિ પ્રમુલ સાધુનો વેશ આપ્યો, ઘણાકાલ પર્યંત વિદાર કરી
 ઘણા નવ્યજીવોનેં પ્રતિબોધ આપી મોક્ષ પોહોતો, એવો નાગકેતુનો અધિકાર સાંજનીનેં જે નવ્ય
 પ્રાણી બધ અદ્ધમ તપ કરીનેં એટલે વેલા તેલાની તપસ્યા કરીનેં શ્રીપર્યપણ પર્વમા કલ્પસૂત્ર
 સાંજજો તે જીવ શાશ્વત સુલ્લને પામશે ઇતિશ્રી નાગકેતુ કથા સમાપ્ત ॥ આ કલ્પસૂત્ર પાપનુ
 નિવારક છે, મનોવાંચિત પૂરનાર છે, નિકાચિત જે ચાર ઘાતિકર્મ છે તેનું જીપનાર છે માટે
 નવ્યજીવેં પ્રમાદ, નિજા, વિકથા ઠાંની વેલા અથવા તેલાનુ તપ કરીનેં કલ્પસૂત્ર સાંજજો
 તથા શ્રીજીવાન્નિગમ મધ્યે કશું છે કે પંજોસણ પર્વ આવે ત્યારે વેવતાના ૬૬ પણ જેલા થ
 ફેનેં શ્રીનદીશ્વર દીપને વિપે જઈ અઘાઈ મહોત્સવ કરે છે તેમ ફ્હાં રુઢા શ્રાવક, શ્રાવિકાર્યે
 પણ કલ્પસૂત્રનો અઘાઈ મહોત્સવ કરવો એવા વિધિયેં કરી જો કલ્પસૂત્ર સાંજજો તો બહુ
 લાજકારી થાય ॥ ॥ એ કલ્પસૂત્ર શ્રીમદ્વાવીર સ્વામીનેં બેઠે પાટું ચૌવ પૂર્વધારી શ્રીજડ્યાદુ
 સ્વામી યુગપ્રધાન થયા તેમને ચૌવ પૂર્વ માંહેલા નવમા પ્રત્યાસ્થાન પ્રવાદ નામા પૂર્વની માંહેથી
 વશાશ્રુતસ્કથ સૂત્ર તેનુ આઠમુ અધ્યયન રૂપ રખ્યું છે તે જેમ વધિનો સાર ધૃત છે તેમ સર્વ
 શાસ્ત્રનો સાર જૂત એ સૂત્ર રખ્યું છે ફ્હા ચૌદ પૂર્વેનું માન કહે છે તિહાં પ્રથમ ઠટ્ટાવ પૂર્વ છે
 તે અઘાઠી સહિત એક દાથી કજો કરીયેં તેનો જેટલો ઢગલો વેશાય તેટલી સાફનો એક

दुगलો કરીયે એટલી સાફથી લલ્લીયેં તેવારેં એ પહેલો પૂર્વે લલ્લાય, વીજો અગ્રાયણી પૂર્વે વે દાથી
 જેટલી સાફથી લલ્લાય, વીજો વીર્યપ્રવાદ પૂર્વે ચાર દાથી જેટલી સાફથી લલ્લાય, વોથો અ
 સ્તિપ્રવાદ પૂર્વે આઠ દાથી જેટલી સાફ્યેં લલ્લાય, પાચમો જ્ઞાનપ્રવાદ પૂર્વે જ્ઞોલ દાથી જેટલી
 સાફ્યેં લલ્લાય, ઠઠો સત્યપ્રવાદ પૂર્વે ધત્રીશ દાથી જેટલી સાફ્યેં લલ્લાય, સાતમો આત્મપ્રવાદ
 પૂર્વે ચોસઠ દાથી જેટલી સાફ્યેં લલ્લાય, આઠમો કર્મપ્રવાદ પૂર્વે એકસોનેં અઠાવીશ દાથી
 જેટલી સાફ્યેં લલ્લાય, નવમો પ્રત્યાભ્યાનપ્રવાદ પૂર્વે વસો ટપન્ન દાથી જેટલી સાફ્યેં લ
 લ્લાય, વશમો વિદ્યાપ્રવાદ પૂર્વે પાંચસેંને ધાર દાથી જેટલી સાફથી લલ્લાય, અગીઆરમો કલ્યા
 ણપ્રવાદ પૂર્વે એક દહારનેં ચોવીશ દાથી જેટલી સાફ્યેં લલ્લાય, બારમો પ્રાણાવાયપ્રવાદ પૂર્વે વે
 દહારનેં અઠતાલીશ દાથી જેટલી સાફથી લલ્લાય, તેરમો ક્રિયાવિદ્યાલ પૂર્વે ચાર દહારનેં ઠંહુ
 દાથી જેટલી સાફ્યેં લલ્લાય અને ચોવમો લોકવિદ્યુતાર પૂર્વે આઠ દહાર એકસોનેં ઘણુ દાથીડંનો
 પ્રમાણ જેટલી સાફથી લલ્લાય એમ ચોવે પૂર્વેનેં લલ્લાવા માંનીયેં તો સરવાલે ૧૬૩૮૩ દાથીડંના
 ઠગલા જેટલી સાફ જોડ્યેં પરંતુ અયાવિ પર્યંત કોફ્યેં લલ્લાયા નથી અને દહે કોફ લલ્લવો પણ
 નહીં માત્ર પ્રમાણ આપીને શ્રીકેવલી નગવાનેં ઇપમા વતાવી ઠે એ સૂત્રથી માન કહ્યું ॥ દહે એ
 ચોવપૂર્વેનું અર્થ થકી માન કરે ઠે સમસ્ત જેટલી નવીડ ઠે તે સર્વે નવીડની વેલુના કણી
 યા જેટલા થાય તથા અસલ્યાતા સમુદ્ ઠે તે સર્વ સમુદ્નોં પાણીના વિંદુડ જેટલા થાય તેથી
 પણ અનંતગુણો એકેકા સૂત્રના પવનો અર્થ જાણવો એરીતેં ચોવ પૂર્વના નામ કહ્યા ॥ ॥
 એ કલ્પસૂત્ર પ્રથમ તો નાવરવાણવિ પંચમીના વિવસેં રાત્રિનું સાંવત્સરિક પઠિકમણુ કથા પઠી
 અર્ધિરાત્રિ કાલમદ્દણ કરી શ્રીગુરુ ઝનાથકા મુલ્લથી સૂત્રનો પાઠ સચાર કરતા અને ધીજા

साधुने सर्व काष्ठसंग करी सांजलता हुता तेमज विवसना साधवीउने पण सजलावता हुता ए
 विधि हुतो ॥ ॥ तेवार पढी श्रीमदावीर जगवाननां निर्वाणथी नवरोने ऐसीमें वर्य पुस्तका
 रुढ थयो अने श्रीवीर निर्वाणथी नवरो ज्योपुमें वर्य आनवपुर नगर जेने हमणा वडनगर
 कहे ते तेने विपे ध्रुवसेन राजा राज्य करतो हुतो तेने अत्यंत वद्वज सेनागज नामे एक पुत्र
 हुतो ते वैवयोगे मरण पाव्यो एटलामां पर्यपण पर्व पण आख्यां तेवारें राजा घणो शोकाक्रां
 त थयो हुतो तेथी धर्मशालाने विपे पण आवे नही वली जेम राजा चाहे तेम प्रजा चाहे
 ए हेतुथी बीजा जे शेर अवदारी प्रमुख लोक हुता ते पण धर्मशालाने विपे आवे नही एवो
 राजाने शोकादुर थयो जाणी, धर्मेनी हाणी थती वेस्तीने गुरु ध्रुवसेन राजानी पासें ववाववा
 गया त्यां राजाने कहेवा लाग्या के दे राजन् ! तमो शोकाक्रांत थया जाणीनें नगरना लोक पण
 सर्व शोकाक्रांत थया ठे तेमाटे शरीर धनाविक सर्व अनित्य ठे, आयुष्य चचल ठे, सत्सार
 असार ठे ए प्रकारना संसार स्वरूपनें तमें जाणोज वो माटे जेनधर्म मांहे घणो शोक
 करवो अयुक्त कह्यो ठे तेथी तमे शोक निवारीने पंचमीना दिवसें पजोसण ठे माटे धर्मशाला
 मांहे पयारो तो श्रीजिझ्वाडु स्वामीयें नवमा पूर्वं मांहेथी ठडरेजु श्रीकल्पनामैं सूत्र मद्दामग
 स्तिक प्राचीन कर्मना कथ्यनुं करनार ठे ते वाचीयें तेवारें राजानें पंचमने दिवसें पुत्र मरणनो
 शोक निवर्त्ताववो हुतो अने इमदोस्तव पण हुतो तेथी राजार्यें कहुं के ठुल्लो विवस अथवा
 बोधनो विवस ठेरावो तो मद्दाराथी आवी शकाय पण पंचमीने दिवसें मद्दाराथी आवी श
 काशे नही तेवारें “ अंतरावासेकथति ” एवो पाठ वेस्तीने कारण विशेषें गुरुयें चोथनी थाप
 ना करी चोथनुं कल्पसूत्र वाचवा कबुल कशु कालिकाचार्यथी उद्दरु घलमित्र अने जानुमित्र

ए ते नाणेज सायें वहनगरनो ध्रुवसेनराजा सना सहित धर्मशाला मध्ये आब्यो तेवारे नव वा
 चनायें करी प्रजावनायें सहित महोत्सव पूर्वक सर्वलोकनी समस्त श्रीकल्पसूत्र गुरुयें वांच्यु
 ते दिवसथी चोथने दिवसें पंजोसण थवानी परंपरा चाली ठे अने केटलाएक गहमां अया
 पि सुधी पांचमनां पण पंजोसण करे ठे तेमज ते दिवसथी महोत्सव पूर्वक प्रजावना सहित
 सर्वलोकनी समस्त कल्पसूत्र वांचवानी प्रवृत्ति चाली ते श्रीगुरु परंपरायें आज पर्यंत चाली
 आवे ठे अने ते प्रमाणे सर्वस्थाने कल्पसूत्र वचाय ठे एना वांचवाना अधिकारी योग वहन
 करनारा साधुठे अने सांजलवानो अधिकार चतुर्विध श्रीसंघने ठे ॥ एक प्रतमां वली
 ध्याम कहेसु ठे के वहनगरमां गुरुजी सोमासु रह्या हुता एवामां पर्यपण नजीक आवतामां
 ध्रुवसेन राजानो एकज पुत्र दतो ते दाहज्वरें पीढा पामवा लाग्यो तेना योगे राजा चित्तानुर
 थयो यको गुरुने वांचवा आवी शक्यो नही अने पर्यपण पर्वमां धर्मध्यानमां प्रवृत्ति करनारा
 घणा जनो दीगामां न आब्या तेथी गुरुयें तेनुं कारण पुढु तेवारे राजाने शोकमां पळ्यो
 जाणी गुरु पोतें राज सजामां पयासा त्यां राजाने धर्मोपदेश आपी समजावीने महोटा लाज
 नु कारण जाणी मागलिक निमित्तें कल्पसूत्रनी प्रथम वांचना करी ते सांजलतां राजाना पुत्र
 ने शाता थई एम करतां नव वाचनायें तो सर्व दाहज्वर उपशमी गयो तेथी राजायें घणो
 दर्पवत थइने महोतो महोत्सव कसो, धर्मनो महिमा वृद्धि पाम्यो, राजायें गुरुने विनति करी
 के श्रीसधना मागलिक निमित्तें ए कल्पसूत्र वर्षोवर्ष श्रीसघनें वांची सजलावबु ते विवसथी
 कल्पसूत्र चतुर्विध श्रीसघनी आगल वांची सजलाववानी प्रवृत्ति चाली ठे ते रीते हमणा
 पण श्रावकोना आग्रहथी कल्पसूत्रनी वाचना साधुमुनिराज करे ठे ॥ द्वे ए सूत्रना

वांचवा थकी एना अक्षरना महात्म्यनें योगें साधु, साध्वी, आरक अने आरविकाना कल्याण
थाय ए वात नि सवेद ठे तेनी उपर कथा कहे ठे कोइएक मोक्षीनो पुत्र वनमाहे गायो चा
रवा जाय एक समये तेने सखें मन्त्रो तेथी मूर्च्छित थयो ते वात लोकोना मुख थकी
सांजलीने मोक्षी वनमां गइ त्या पुत्रनें मूर्च्छित थयो वेस्वी, मोहना वण थकी पुत्रनु नाम
वारंवार स्मरण करवा मांमणु के रे हंस ! रे परमहंस ! एवीरिते चार पोहोरसुधी पोकार
कसो, तेथी मोक्षीना ठोकरानें जे उतखु, साजो थयो, प्रजातें माता अने ठोकरो वेड्ड जण
गाममां आब्यां, नगरना लोक सर्व विस्मय थया, त्यां मोक्षीनें गारुडीजें पृष्ठयु जे तमोये
शो उपाय कसो, के जे थकी तमारो पुत्र निर्विप थयो ? त्यारे मोक्षी बोलीजे ड्रु कांइ मत्र
जाणती नथी औपय जाणती नथी, पण आखी रात्रि, रे हंस ! हंस ! अने रे परमहंस !
परमहंस ! ! एवुं रुवन कसुं तेथी निर्विप थयो में पोकार कसो ते वेवतायें सांजल्यो देवना
प्रयोगथी ठोकरो निर्विप थयो ते सांजली गारुडी बोल्या के ए मत्र सत्य ठे अक्षरना प्रयोगथी
मत्र निपजे ठे, तेम आ कस्य सिद्धांत वांचता थकां, सांजलतां थकां, जन्म जन्मनां पातक
जाय ठे एवुं मदींहुं महात्म्य कल्पसूत्रना अक्षरनुं जाणवु ए कल्पसूत्रने सांजलवा थकी घणा
गुण थाय ठे, घणा मांगलिकनी वृद्धि थाय ठे ॥ ॥ हवे परिसामस्त्येन उपणा सेवना ते
पर्यपणा कदीयें ते पंजोसण पर्ब आब्यां थकां साधुयें एटलां धर्म कार्य करवा ते कहे ठे
१ चेत्य परिवाही करवी एटले सर्व चैत्यने विषे श्रीअरिदत्तनी प्रतिमानां दर्शन नक्तिनावे क
रवां, २ लोच करवो, ३ सांवत्सरि पढिक्कमणु करवुं, ४ सर्व श्रीसधनी माहोमाहे खमणा
करवां, ५ तेजो करवो एटले अष्टमनु तप करवुं तथा पांच विवस सुधी श्रीकल्पसूत्र वांचवु

ए पांच वानां करगों, एम श्रीतीर्थंकर गणधरें कसुं ठे वली पर्यूपण आख्यां यकां श्रावकें श्याट
 ला धर्म कार्ये करवां ते कहे ठे १ श्राव विवस सुधी अमारि पलाववी, २ यथाशक्ति नेला
 तेलावुं एटले ठठ अछमादिकनुं तय जपादिक करवु, ३ श्राव विवस पर्यंत सुपात्रनें अविष्टिन्न
 वान वेवु, ४ सोपारी नालीयेर प्रमुखनी प्रजावना करवी, ५ श्रीवीतराग देवनी प्रतिमानी
 पूजा करवी, चेत्य परिवाही करवी, ६ सर्व साधुजने ववन करवु, ७ श्रीसंघनी नक्ति करवी,
 ८ सचिंत वस्तुनो परिहार करवो, ९ ब्रह्मचर्य पालवुं, १० सर्व प्रकारना आरज सबधि कर्मो
 नो त्याग करवो, ११ पोतानी शक्ति प्रमाणे सन्मार्गे इव्य खरचवुं, १२ श्रुतज्ञाननी नक्ति क
 रवी, १३ अजयवान वेवु, १४ कर्मद्वय निमित्त कावत्सग्य करवा, १५ प्रतिविवस उजय
 टंक पहिक्कमणा करवां, १६ मोटो महोत्सव करवो, १७ जे कल्पसूत्र वांचे तेने नक्त याना
 दिक सहाय आपवो तेनी सुख समाधिनी खवर लेवी अने १८ श्रीस्ये मांदोमांदे स्वमाववु,
 १९ जावना जाववी, २० कल्पसूत्र सर्व अकरे अकर संचलवु कल्प समान जे नव्य
 जीव होय ते कल्पसूत्र साजले अने ते विधिपूर्वक सांचलनारो पुरुष बारमें वेवलोके जइ
 वेवतानां सुख जोगवे परंपरायें आवमें जवे मोक्षना सुख पामे एटला धर्मकार्य करवां ॥ ॥
 हवे ईहां व्याख्यान करती वेलायें प्रथम भगल रूप गाथा कहेवी ते लखीयें ठेयें ॥ पुरिम च
 रिमाण कप्यो, मंगल वदमाण लिण तिष्ठ ॥ ईद परिगदिया जिणदरा, येरावली चरिन्तमी
 ॥ १ ॥ पहेला श्रीक्ष्णदेव तीर्थंकर अने ठेला श्रीमहावीर स्वामी तीर्थंकर थया तेमा श्रीव
 र्दमान जितेश्वरना तीर्थने विषे मंगलिक निमित्तें ए कल्प सूत्र ठे तेमां त्रण अधिकार कहा
 ठे त्यां प्रथमतो जिनावली एटले श्रीमहावीर जगवानथी मांझीने पद्मानुपूर्वीयें श्रीजिने

શ્રોનોં ચરિત્ર કહેવાશે, ધીજો સ્થવિરાવલી એહલે સ્થવિરોનોં ચરિત્ર કહેવાશે, ધીજો ષોશઠ
 થાજાવેં કરી અઘાવીશ પ્રકારની સાધુ સમાચાર કહેવાશે તેમાં પ્રથમ શ્રીજિનેશ્વરોના ચરિ
 ત્રો માંહે ઠેલા શ્રીમદાવીર સ્વામી શાસનના અધિકારી હે માટે તેમનું ચરિત્ર પહેલું કહેવાશે
 ધીરતે પીઠિકા કરી ॥ ॥ હવે એ કલ્પસૂત્રનો અર્થ અત્યંત ગંઝીર હે એકેકા અક્ષરનો અનતો
 અર્થ હે તે સર્વ અર્થ કહેવાને હુ સમર્થ નથી તથાપિ જેમ પૂર્વાચાર્યોયેં કહું હે તેમ હું
 પણ તે મહાન્દુરુપોના મંથોને અનુસરી શુઠરુપાથી સ્વભ્ય અર્થ કરુ હું ॥ ॥ હવે જો પણ એ
 કલ્પસૂત્ર પોતેજ સર્વ વિઘ્નોપશોંતિને માટે મહામાંગલિક રૂપ હે તો પણ શિષ્યને મગલબુદ્ધિ
 હોવાને લીધે જેમ લૌકિક કાર્યના પ્રારંભમાં પણ પ્રથમ શ્રીવેવ શુરુનું સ્મરણ કરીને પઠી તે
 કાર્યનો આરંભ કરીયેં ઠેયેં તેમ આ કલ્પસૂત્ર રચવા રૂપ કાર્યની આચમાં પણ સર્વ મગલ
 માંહે મહામાગલ્યકારી, ચૌવપૂર્વનો સારજૂત એવો પંચ પરમેષ્ઠિ મત્રનો ઉચ્ચાર કરાય હે તે
 જલ્લીયેં ઠેયેં ॥ ॥ નમો અરિંદતાણ કેં ॥ નમસ્કાર હો વિદ્વરમાન શ્રીઅરિંદંત પ્રત્યેં,
 નમોસિદ્ધાણ કેં ॥ નમસ્કારહો જે આવર્તકર્મ ક્ષ્ય કરી મોદ્દ ગયા એવા સર્વ સિદ્ધ પ્રત્યેં, નમો
 આચરિયાણ કેં ॥ નમસ્કારહો શ્રીઆચાર્ય જગવાન પ્રત્યેં, નમોઘવયાયાણ કેં ॥ નમસ્કાર
 રહો શ્રીઘપાધ્યાય પ્રત્યેં, નમો લોએ સઘસાદ્દુણ કેં ॥ નમસ્કારહો અઢીદ્વિપ રૂપ મનુષ્ય લોકને
 વિપે રહ્યા એવા સર્વ સાધુ પ્રત્યેં, એસો પંચ નમુક્કારો કેં ॥ એ જે અરિંદતાવિક પાંચ નમસ્કાર
 હે એહલે એ નમસ્કાર પંચક જે હે તે કહેવો હે તેકે સઘપાવપ્પણાસણો કેં ॥ સર્વ પાપનો
 પ્રકર્ષેં કરી નાશ કરનાર હે, મગલાણચ સઘેસિં કેં ॥ સર્વ મગલમાહે પઠમદર્શમગલ
 કેં ॥ પ્રથમ એહલે મુલ્ય મગલ હે, ધીરતે મંગલ કહીનેં હવે મૂલપાઠનો અર્થ જલ્લીયેં ઠેયેં, તે

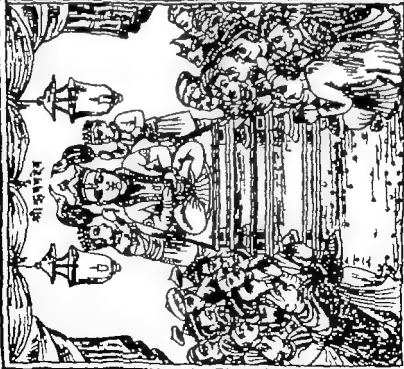
કાલને વિપે એટલે ચોથા આરાના અતને વિપે, તે સમય ને વિપે એટલે તે અવસરને વિપે અ
 મણનગત શ્રીમદ્વાવીર સ્વામીના પાચ સ્થાન ઉત્તરા ફાલ્ગુની નક્ષત્રમાં દોતાં દ્વાં તે કહે
 ઢે એક ઉત્તરાફાલ્ગુની નક્ષત્રમાં વેવલોકથી ચવીને વેવાનવાલીની કૂલ્લેર્ ગર્જનાં આવી ઇપન્યા
 વીજો ઉત્તરાફાલ્ગુની નક્ષત્રમાં વેવાનવાલીની કૂલ્લથી લર્જને શ્રાત્રિણલા વેવીની કૂલ્લમાં સંક્ર
 માધ્યા, ત્રીજો ઉત્તરાફાલ્ગુની નક્ષત્રમાં જનમ્યા, ચોથો ઉત્તરાફાલ્ગુની નક્ષત્રમાં શુદ્ધસ્ય પછુ
 ત્યાગીનેં સાધુ પછુ અગીકાર કહ્યું, પાંચમો ઉત્તરાફાલ્ગુની નક્ષત્રમાં અનત અનુપમ જેનેં વી
 જી કોઈં ઇપમા લાગે નહીં તથા જેનોં ક્યાંય પણ બ્યાવાત ન થાય એહુ, આવરણ રહિત સ
 મસ્ત વસ્તુ પ્રકાશક સર્પૂર્ણપૂર્ણિમાના ચંદ્ર સમાન એહુ શ્રેષ્ઠ કેવલજ્ઞાન તથા કેવલવર્ણન જગ
 વાનનેં વત્પન્ન થયુંં એ પાંચ સ્થાન ઉત્તરાફાલ્ગુની નક્ષત્રમાં થયાંં તથા સ્વાતિ નક્ષત્રમાં જગવત
 નિર્વાણ એટલે મોક્ષ પદ પામ્યા એ પાંચ કલ્યાણક સામાન્ય પરો જગવતના કહ્યા હવે
 વિસ્તારથી વર્ણન કરીયેં ઢેયેં તે કાલને વિપે તે સમયને વિપે શ્રમણ જગવાન્ શ્રીમદ્વાવીર
 સ્વામી ઇળ્લકાલનો ચોથો માસ આવઠુંં પલ્લવાદિયુ અર્થાત્ આપાદ છુદિ બઠ્ઠની રાત્રેં મદ્ધાવિ
 જય પુષ્પોત્તર પ્રધાન પુમ્મરીક નામે વશમા વેવલોકકંટું વિમાન ઢે તે વિમાનમાં વીશ
 સાગરોપમના આવલ્લનો હસ્ય કરીનેં, વેવજવ ત્યાગીનેં, વેવ સંવધિ શરીર ઢાંમીનેં, અતર
 રહિત ચર્વેં, ચવન કરીનેં એહજ અંબુદીપના ઝરતદેત્રમાંહેલા વહ્ણિજરતમાં એ અવસર્પિણી
 ફાલ્ગુના ફ્હાં અવસર્પિણી કોને કહે ઢે તે વેલાહે ઢે જે કાલમાં સમય સમય વસ્તુની દ્વાનિ
 થતી હોય તે અવસર્પિણી કાલ કહેવાય અને જે કાલમાં સમય સમય વસ્તુનિ વૃદ્ધિ થતી
 હોય તે વસર્પિણી કાલ કહેવાય તે પ્રત્યેક પર્વેકા કાલના હ હ આરા હોય ઢે તેનું સ્વરૂપ

संक्षेप्य लक्ष्मीयै ठेयै तिद्दां पद्देलो सुखमसुखमा नामे आरो धार कोढाकोढी सागरोपमनो,
तेमां मनुष्य तिर्यचनो त्रण पल्योपमनो आठखो होय, त्रण कोशनु वेदमान होय, बडोनै ठप
त्र पांसली होय, कल्पवृद्धना फल तथा माटीनो दूवरनी दाल जेटलो आहार त्रण विवसें करे,
अणपचाश दिवस सुधि जोहलो जनस्यो पासे पढी देवलोकें जाय ए अवसर्पिणीनो पद्देलो
आरो अने वत्सर्पिणीनो बघो आरो तेनी स्थिति मर्यादा कही ॥ १ ॥ ॥ बीजो सुखमा
नामे आरो, त्रण कोढाकोढी सागरोपमनो, तिद्दां मनुष्य तिर्यचनुं वे पल्योपमनु आयु, वे
कोशनुं शरीर, वोर प्रमाणे वे विवसें आहार करे, एकसो अछावक्षि पांसली होय अने चोशठ
दिवस पर्यंत अपत्य पालना करी देवलोकमा जाय ए अवसर्पिणीनो बीजो आरो अने
वत्सर्पिणीनो पांचमो आरो तेनी स्थिति मर्यादा कही ॥ २ ॥ ॥ त्रीजो सुखम झुवमा
नामे आरो, वे कोढाकोढी सागरोपमनो, तिद्दा युगलीया मनुष्य तिर्यचनुं एक पल्योपमनुं
आयु, एक कोशनुं शरीर, एकातरें आमला प्रमाणे आहार करे, चोशठ पांसली होय अने
अग्याएशी दिवस सुधि सतान पालना करी मरण पामी देवलोकें जाय ए अवसर्पिणीनो
त्रीजो आरो अने वत्सर्पिणीनो चोथो आरो तेनी स्थिति मर्यादा कही ॥ ३ ॥ ॥ चोथो
झुवम सुखमा नामे आरो वेतालीश हजार वर्षे न्यून एक कोढाकोढी सागरोपमनो तेमां मनु
ष्यनुं आयुष्य एक पूर्वकोढी वर्षनुं अने पांचसें धनुष प्रमाण शरीर होय, इद्दां युगलीया न होय
माटे जेवखत जेटलुं जोड़्यै तेवखत तेटलुं जोजन करे, मरण पामीनें चारेगति मांदेली गमे ते
गतिमां जाय, कोइक जीव कर्मक्षय करी मोक्ष पण जाय ए अवसर्पिणीनो चोथो आरो अने
वत्सर्पिणीनो त्रीजो आरो तेनी स्थिति मर्यादा कही ॥ ४ ॥ ॥ पाचमो झुवमा नामा आरो

एकवीश हजार वर्षनो, तिहां मनुष्यनुं सात दाय वेद मान, एकसो वीशवर्षनुं आयु होय,
 मरण पामीने चारगति माखेली गमे ते गतिमा जाय परंतु ए आरामां सर्व कर्म कृप करीने
 कोइ मोक्षने विषे जाय नही, ए अवसर्पिणीनो पांचमो आरो अने उत्सर्पिणीनो बीजो
 आरो तेनी स्थिति मर्यादा कही ॥ ५ ॥ ॥ ठो इखम सुखमा नामे आरो एकवीश हजार
 वर्षनो ठे, एमां मनुष्यनुं शोलवर्षनुं आयु होय अने एक दायनु शरीर होय, विलासां निवास होय,
 सर्व मनुष्य कूरकर्मी, न्यायमार्ग रहित, झुंतिमा जावा वाला जीव जेमां होय एवो अवस
 र्पिणीनो ठो आरो अने उत्सर्पिणीनो पखेलो आरो तेनी स्थिति मर्यादा कही ॥ ६ ॥
 एरीत ए ठ अवसर्पिणीना अने ठ उत्सर्पिणीना मली ठ दुषार आरा थाय तेनो सर्व मली बी
 श कोढाकोढी सागरोपम प्रमाण काल थाय ॥ ॥ हवे एमा अवसर्पिणीनो सुपम सुपमा नामा
 पखेलो आरो पण संपूर्ण थयो वली सुखमा नामा बीजो आरो पण सपूर्ण थयो तथा सुपम सुपमा
 नामा बीजो आरो पण व्यतिक्रम थइ गयो अने इसम सुसमा नामे चोथो आरो पण घणो बीती
 गयो एटसे तेमांथी पण नेतालीश हजारने पञ्चोतेर वर्ष अने साढा आठ महिना ऊपर एटला
 वरसे न्यून एक कोढाकोढी सागरोपम बीती गया तेमा एकवीश तीर्थकर श्रीइन्द्राकु कुलमा
 थया जेमनुं काश्यप गोत्र दहु तथा श्रीमुनिसुव्रत स्वामी अने श्रीनेमिनाथ जगवान एवे तीर्थ
 कर श्रीद्विर्विश कुलमां थया तेमनु गौतम गोत्र दहु एरीतें सर्व मली त्रैवीश तीर्थकर तो थइ
 चूका अने जेवारें ए अवसर्पिणी संबंधी घोथा आराना पंचोतेर वर्ष ऊपर साढा आठ महि
 ना शेप काल रह्यो तेवारें प्रथम श्रीनरत मदारजायें श्रीआदिनाथ तीर्थकरने पृथगुं दहु
 त्यारे श्रीआदिनाथ जगवानें कसुं दहु जे षोवीशमा तीर्थकर श्रीविर्द्धमान परमेश्वर बाजे ते

प्रमाणे श्रमण जगवान् श्रीमद्दावीर ठेछा तीर्थकर ते ब्राह्मण कुम्भगाम नगरमां रूपनवत्त नामा
 ब्राह्मण जेनुं कोढाल गोत्र ठे तेनी देवानवानामे ब्राह्मणी जायां ठे तेनुं जालंधर गोत्र ठे तेनी
 फूसनेविपे मध्यरात्रिना समयमा उत्तराफाल्गुनी नक्षत्रमां चंडमानो योग होते ठेते
 देव सर्वधि आदार तथा देवनो जब अने देवनुं शरीर त्यागीनें देवानदानी कूखमां अवत
 सा ॥ ॥ द्वे श्रीरूपनदेव जगवाने कसुं दहुं के चोवीशमा तीर्थकर श्रीमद्दावीर स्वामी यशे
 ते वात कया जवनी ठे ते जाणवाने अर्थे श्रीमद्दावीर स्वामीना सत्तावीश जब लखीयें ठेयें
 आ श्रीजंबूद्वीपना पश्चिम मद्दविदेहने विपे प्रतिष्ठान पत्तनना राजाना गमनी चिता करवा
 वालो नयसार नामे चाकर कणवासो दत्तो ते एक विवसें राजाना दुक्कुमथी घणां गाढां अने
 चाकर सार्ये जइने काष्ठ लेवाने अर्थे वनमां गयो तिहां पोते एक वृद्धनी नीचें जइ वेगो ठे
 अने धीजा चाकर माणस लाकडां कापवानो उद्यम करवा जागा ठे एटलामा साययकी
 नूला पहेजा केटलाएक साधु त्यां आब्या ते तेणे धीठा तेवारें दुर्पवत यको तेमनी सन्मुख
 जइ वांढीनें पोतानें स्थानकें तेढी लावीनें आदार बोदोराब्यो पढी साधुयें तेने धर्मोपदेश आ
 प्यो ते सांजलीने त्यां समकेत पाम्यो तेवार पढी ते साधु मुनिराजोनें पाधरो रस्तो देखाळ्यो
 ए नयसारनो पहेलो जब जाणवो ॥१॥ ॥ जिहांथी समकेत पाम्या तिहांथी जवनी गणती
 थाय समकेत पाम्याथी आगल तो ससारमां जीवें अतत जब कखा ते कांइ छेखामां गणाय
 नदी पढी त्याथा आधुक्ष्य करी अंतसमये नमस्कार सहित मरण पामीने पहेले देवलोकें
 देव पणे उपन्यो ए धीजो जब जाणवो ॥२॥ पढी देवजवमां एक पल्योपमनु आधुप्य जोगवी
 तिहांथी चवीत्रिजे जेवें श्रीरूपनदेव स्वामीनो पुत्र भरत चक्रवर्ती तेनो मरीचि नामे पुत्र थयो

તેણે એક વિવસ શ્રીકૃષ્ણનેવ જગવાનની વેશના સાંનલીને વીક્ષા લીધી તે વચત વીજા પણ
 જરત રાજાના પાંચસે પુત્ર અને સાતસે પોતરા મલી ધારડો પુરુષોએ વીક્ષા લીધી, એક વિવસ ઇણ
 કાલે શરીરમાં તાપ ઘણો લાગો તેથી તે મરીધિને મનમાં નાદાવાની ઈશ્ઠા થઈ તેવારે સય
 મનો નિર્વાદિ વોહેલો તેથી વીક્ષા પાલવાને અસમર્થ અને ઘરે પણ જવાય નહીં એવું વિચારી સા
 ધુનો વેપ ઢાંભીને મન કસ્યનાયે નવો ત્રિવંદીનો વેશ ધારણ કર્યો લોક પૂઠે તેવારે એવું કહેજે
 સાધુ ત્રણવંદ્યથી રહિત છે અને હું ત્રણવંદ્ય સહિત હું માટે મહારે ત્રણવંદ્યું ચિન્દ્ર હો તથા સાધુ
 મહારાજ હ્ય અને જાવથી લોચ કરે છે હું લોચકરવાને અસમર્થ હોવાથી મહારે મસ્તકે શિલા
 અને મુંદન દટલે કુર છુર હો તથા સાધુ સર્વ પ્રાણાતિપાતાવિકથી વિરમ્યા છે મહારાથી તેમ
 પલી શકતું નથી માટે મહારે સ્થૂલ પ્રાણાતિપાતની વિરતિ હો તથા સાધુ શલેકરી સુગંધિત છે
 અને હું તેમ નથી માટે મહારે વાવના ચવનનું વિલેપન હો તથા સાધુ મોદ રહિત છે અને હું
 મોદે કરી ઢાંક્યો હું માટે મહારે એક ઢત્ર ઢાંકવા સારુ હો તથા સાધુ પાડુકાયે કરી રહિ
 ત છે હું તેમ નથી માટે મહારે પર્ગે પાવઢી હો તથા સાધુ કપાયથી રહિત છે અને હું કપાયે
 સહિત હું માટે મહારે કપાઈયાં દટલે ગેરુના રંગ્યાં વસ્ત્ર હો તથા સાધુ સ્નાને કરી રહિત
 છે અને હું તેમ નથી માટે મહારે સ્વલ્પ પાણીયે સ્નાન હો એરીતે બેલ જઈ હાથમાં જલક
 મમ્લ ધારણ કરી પ્રહુના સમોસરણની વાદેર વેસે પરંતુ એવો વિરૂપ વેશ ઢતાં પણ જે કો
 ઈ પૂઠે તેની આગલ સ્વરે સ્ત્રી દહીંગત કહે અને એની પાસે આવનારને છુદ સાધુમાર્ગનો ડ
 પવેશ આપી શ્રીકૃષ્ણનેવ જગવાન પાસે વીક્ષા વેરાવે એવો થકો જગવાન સાથે વિચરે એકવિ
 વસ શ્રીકૃષ્ણનેવ સામી અયોધ્યાયે પધાર્યા તેવારે જરતચક્રવર્તિયે પરમેશ્વરને વવના કરી પ્ર

ननु जे हे जगपत ! आ समोसरणमां कोई तीर्थकरनो जीव ठे ? तेवारे जगवान बोल्या के समोसरणमां तो नथी परंतु समोसरणनी बाहेर ताद्वारो मरीचि नामें पुत्र जेणें त्रिवर्मीनो वेप धारण करणो ते ते चोवीशमो श्रीमहावीर नामा तीर्थकर थाडो तथा एज मरीचिनो जीव ते आ जरत क्षेत्रमा पोतनपुर नगरें त्रिष्टु नामे पवेलो वासुदेव थाडो तथा श्रीमहाविवेह क्षेत्रमा मूका नगरीयें त्रियमित्र नामा चक्रवर्ती थाडो एवी वात साजनीनें जरत महाराज हर्षवत थड श्रीजगान पासैथी मरीचिनें वादवाना आझा लेइ समोसरणमाथी उबीनें समोसरणनी बाहेर ज्या मरीचि नेवो ते त्या आब्या अने त्रण प्रवक्षिणा आपी वांवीने कष्ट के हे मरीचि ! दु तने तथा ताद्वारा त्रिवर्मीना नेखन तथा तु वासुदेव थाडो ते ताद्वारा वासुदेव पणाने तथा चक्रवर्ती पणानें नमतों नथी परंतु चोवीशमो श्रीमहावीर नामें तीर्थकर थाडो माटे तेने वांडुं एम फही जरत महाराज स्वस्थानकें गया पठी ए वात सांजलीने मरीचि घणा आनदथी थोड्यो के एकतो महारो वाडो तीर्थकर तथा महारो पिता चक्रवर्ती अने दुं पोते पण पवेलो वासुदेव थाडो तथा चक्रवर्ती पण थाडो वली ठेवो चोवीशमो तीर्थकर थाडो माटे मने वासुदेवादिक अधिक पदवीउं मलशे तेथी अहो महारु उत्तम कुल एम कहीने पोतानी हुजा यें ताली गोंकी महा हर्षवत थयो थको हाथें तालोटा वेतो नाचवा लाग्यो, एवीरितें पोता ना कुजनो मव कल्यो तेथी नीचगोत्र कर्म वांध्यु जेमाटे ! जातिमद, २ कुलमद, ३ लानमद, ४ श्रेथ्वर्यमद, ५ वलमद, ६ रूपमद, ७ तपमद, अने ८ श्रुतमद ए आठ मवने करतो थको जीव हीन जात्यादिकने पामें हवे कोइएक दिवस मरीचिना शरीरमा रोग कपन्यो तेगारें तेनो निजवेप देखीने असयति पणाने लीधे कोइ पण साधु तेनो वेयावच्च करे

नदी ते जोइ मरीचियें मनमां चिंतव्युं कें मने रोग मटी जाय अनं सारां आवठ तो एक । ३
 प्य कहं के जे मने रोगादिक उपने वैयावञ्च करवा काम आवे एम निर्धारी राख्युं पढी केट
 लाएक विवसें तेने रोग मख्यो अने शरीरे छाता थइ, एक विवसें कोइ कपिल नामा राजपुत्र
 मरीचि पासैं आवी धर्मोपदेश साजली प्रतिबोध पाय्यो पढी मरीचिनें कहेवा लागो के मने
 दीक्षा आपो ते सांजली मरीचि बोळ्यो के श्रीकृष्णदेव स्वामी पासेथी दीक्षा ल्यो तेवारे क
 पिल राजपुत्र श्रीकृष्णदेवजीना समोवसरणमां गयो तिहां प्रभुनैं समोसरणमां वेग जोइ
 फरी मरीचि पासैं आवीनिं बोळ्यो के श्रीकृष्णदेवजीतो राज्य लीला जोगवे ठे माटे तेमनी
 पासैं तो धर्म कांइ पण नथी पण ताद्वारा पासैं कांइ धर्म ठे के नथी ? एवु वचन सांजली
 मरीचियें तेनें यथार्थ कहुं तो पण बहुल कर्मी पणा माटे तेणे मान्युं नदी तेवारे मरीचियें
 आवि कपाय, सहित मतिप्रशथी, मिथ्यात्वोवयना योगें, शिष्यना लोचथी, स्वधर्म थापवा
 विचारुं जे ए मद्वारे योग्य ठे एम चिंतवीनिं बोळ्यो के हे कपिल ! काइक जैनधर्म मद्वारा पासैं
 पण ठे माटे तुं सुखें दीक्षा से, इं तुजनैं दीक्षा आपीश एवा प्रकारें पोताना अर्थ सारुं कपिलने
 दीक्षा दीधी ए वस्त्र नापण कहुं पढी ते कर्मनैं आलोपुं पढिक्क्युं नदी तेना योगथी एक
 कोठाकोढी सागरोपम ससारमां परित्रमण करवा संवधि कर्म उपार्जन कहुं पढी ते मरीचि
 अनुक्रमें पोतानुं चोरासी लाख पूर्वतु आयुष्य जोगवी समाधि मरण करीने ॥ ३ ॥ चोथे
 नवें पांचमे ब्रह्म देवलोकें वण सागरोपमनैं आवखे देवता पणे उपन्यो ॥ ४ ॥ त्यानुं आ
 युष्य पूरण करी चवीनिं पांचमे नवें कोलागसन्निवेशने विषे एंशी लाख पूर्वनें आवखे कौशिक ना
 मा विप्र थयो त्यां पण ठेछी तापसी दीक्षा ग्रहण करी आयुष्य पूरुं करी मरण पामीने प

एकाकाल पर्यंत संसार परिब्रमण करी ॥ ५ ॥ ठठे जवें शृणुणपुरीमां पुष्पमित्र नामा ब्राह्मण थयो
 तिहां त्रिवंदी तापस थई बढोतेरलाखपूर्व आशु जोगवी ॥ ६ ॥ सातमे जवें पहेले सो
 धर्म देवलोकें मध्यम आठवे देवता पणो ऊपन्यो ॥ ७ ॥ त्यांथी चवीने आठमे जवें चैत्य स
 त्रिवेगें साठ लाख पूर्वनें आयखे अभियोति नामा ब्राह्मण थयो त्यां पण त्रिवंदी तापस थई
 काल करीने ॥ ८ ॥ नवमे जवें बीजे ईशान देवलोकें मध्यम आयखे देवता थयो ॥ ९ ॥
 त्यांथी चवी वक्षमे जवें मविराख्य सन्निवेशें ठप्पन्न लाख पूर्वनें आयखे अभिचूति नामा ब्रा
 ह्मण थयो त्यां पण त्रिवंदी पणुं ग्रहण करी मरण पामीनें ॥ १० ॥ अगीअरामे जवें ब्री
 जे सनत्कुमार नामा देवलोकें मध्यम आयखे देवता पणो ऊपन्यो ॥ ११ ॥ त्यांथी चवी
 चारमां जवमा भेतांविका नगरीनें विषे बुम्मालीश लाख पूर्वनें आयखे नारदाज नामा ब्राह्मण
 थयो अंते त्रिवंदी पणुं ग्रहण करी त्यांथी मरण पामीनें ॥ १२ ॥ तेरमें जवें चोथा मा
 देई नामा देवलोकने विषे मध्यम आयखे देवता पणो ऊपन्यो ॥ १३ ॥ त्यांथी चवी घणुं
 सत्सार ब्रमण करी वली चौवमां जवें राजशुद्धी नगरीने विषे चोत्रीश लाख पूर्वनें आयखे था
 वर नामा ब्राह्मण थयो त्यां त्रिवंदी तापस पणुं अगीकार करी मरण पामीनें ॥ १४ ॥
 पन्नरमें जवे पांचमें ब्रह्म देवलोकें मध्यम आयखे देवता पणो ऊपन्यो ॥ १५ ॥ त्यांथी चवी
 ने वली पण घणुं सत्सार ब्रमण करी शोलमां जवने विषे राजशुद्धी नगरीनो चित्रनवी नामेराजा
 तेनी प्रियशु नामा राणी तेनो पुत्र विशाखानवी हतो अने ते राजानो बीजो न्दानोजार्हविशाखा
 नूति नामे शुवराजा हतो तेनी धारणी नामे राणीनी कूखने विषे ते मरीचिनो जीव आवी पुत्र
 पणो ऊपन्यो, तेनु विथनूति नाम मावित्रे वीधुं, ते अनुक्रमें गौवन वय पाम्यो त्यारे तेना पिताथें

परणाव्यो पठी ते प्रतिविन पोतानी स्त्रीने साथें लई वाढीमां रमवा जाय एक दिवसें चित्रनवी राजा ना कुवर विशाखानदीयें, विश्वचूतिने क्रीडा करतो देखीने मनमां विचार कसोके छुडे तो खरा जे हुं तो राजानो पुत्र तुं अने आ तो युवराजानो पुत्र ते तो हुं आ मादारा वापनी वाढीमां कोइ दिवसें पण क्रीडा करतो नथी अने आ युवराजानो पुत्र वाढी रोकीने वेगो ते ए अयुक्त ते माटे दवे हुं पण मादारी स्त्रीयो सहित इहाँ आर्वीने वाढीमां रमण करु तोज म दारो जमवारो सफल जाणु नदीकां मदारो जन्म व्यर्थ जाणवो एवो निश्चय करी ते कुमारें पोताना पितानें कसुं के विश्वचूतिने वाढीमाथी कादाही मूको तो हुं जइ ते वाढीमां क्रीडा करुं तेवारें पितायें कसुं के दे पुत्र ! हुं कोइ प्रपंच करीने विश्वचूतिने कादाही तने वाढी आ पीछ ए प्रमाणे पोताना पुत्रने संतोष पमाही पठी विश्वचूतिने वाढीमांथी कादाडवा निमित्ते राजायें कपट करी एक पढहो वजहाव्यो के सिद्दनामा राजाने पकडवा सारु राजा चढे ठे, आवो ठेठेरो सांजलीने विश्वचूती आवी राजानें कदेवा लाग्यो जे दे स्वामी ! तमे पोतेज ते विचारा गरिबिडा सिद्धराजानी उपर छुं प्रयाण करो ठो ? तेनें तो हुंज वाधी लावीश एम कही लशकर लझे विश्वचूति, सिद्धराजा उपर चढाइ करी गयो, पाठलथी राजायें विश्वचूतीना अ त-पुरनें राजवाढीमांथी कादाहीने विशाखानदीने वाढी सोंपी दीधी, एम करतां केटलाएक दिवसें विश्वचूती पण सिद्धराजानें पकडी लावीने राजाने आवी सोंप्यो तेवारें तेनो लोको घणो यशवाव बोलवा लाग्ता, दवे फरी विश्वचूती पूर्वनी पेठें पोतानी स्त्रीयोनें साथें लइ रम वासारुं राजवाढीयें गयो तिदां वरवाजा ऊपर विशाखानदीना सुजट वेग बला ते बोल्या के इहाँ विशाखानदी पोतानी स्त्रीयो साथें रमण करे ते माटे इच्छा न्हो

आववानो झुझम नथी, राजायें वाढी एन बाधा न त सांजली विश्वचूतियें जाणुं जे राजायें
 मढारी सार्थ कपट कीधुंते माटे धिक्कार पढो आ ससारनैं एम विचारी विरक्त थयो पढी मात्र
 पोतानु धल देखाववा सारु ते वाढीना वरवाजा पासैं एक कोंठनुं जाह हनुं तेने एक मूठी
 मारी तेथी ते वृक्षना वक्षिये कोंठ जमीन उपर पढीगयां पढी विश्वचूती बोळो के जेटलो
 वखत आ कोंठनैं जमीन उपर पाहतां लागो तेटलोल वखत शत्रुअैं मारतां लागे परंतु लोको
 अपवाद बोझे तेनी बीकथी ए काम हुं करतो नथी एवु कद्दीनैं संनूतिविजय मुनिनी पासे
 दीक्षा लइ मास्करुणवि घणुज तप कषु, एक विवसें ते विश्वचूति मुनि विहार करतो
 करतो मथुरा नगरीमां आब्यो तिदां मासखमणनु पारणु करवा सारु गोचरीनैं अर्थ गलीयें
 फरतां थकां कोइएक नवी प्रसूता गाय हती तेणे दीक मारी तेथी साधु नूमिकायें पढी गयो
 ए अवसरमां एना काकानो दीकरो विशाखानवी तेपण पोतानें सासरें एज गममां आवेलो
 ठे तेणे गोखमा घेवां थकां विश्वचूतिने जमीन ऊपर पढतो जोयो तेवारें हास्य पूर्वक बोळो
 के दे विश्वचूति ' जे बल पराक्रमथी तें एक सुष्टियें करी सर्व कोंठ पाढी नाख्यां दतां ते तारुं
 धल सर्वे क्यां जनु रणुं ? एवु वचन सांजलीनैं मुनियें उची दृष्टी करी तेने जोयो त्यारें मनमां
 अहंकार आपणनैं बोळो के अरे हजी पण हास्य करे ठे, तो जो हवे दमणां पण मदारु बल
 केटचुं ठे एम कवी पढेली गायने सींगे पकडी आकाशें जमाहीनैं नूमि उपर मूकी दीधीनैं विशा
 खानवीने कहेवा लागो के अरे तुंतो जाणे ठे जे एवु बल जनुं रणु दशे पण मदारु बल क्यायें
 गनु नथी वली कहेवा लागो के जो मढारी तपस्यानुं फल दोय तो हुं परजवमां घणो बल
 वत थयो थको तुजनें मारवा वालो थाठ एवो नीयाणो करी कोढी वर्ष पर्यंत चारित्रपाली

अत्ने अनशन करी त्याथी मरण पामीने ॥ १४ ॥ सप्तरमे जवें महाकष्ट नामा सातमा
 वेवलोकने विपे सत्तर सागरोपमना पूरण आरुखे देवता पणे उपन्यो ॥ १४ ॥ ॥ तिदांथी
 षचीनें अठारमे जवें पोतनपुर नगरमां प्रजापति नामे राजा तेनी धारणी नामे राणीनी कू
 खमां चार सुयने सुविच एक पुत्र थयो तेनुं नाम अचल वीधु तथा बली एज प्रजापति
 नामा राजानी मृगावतीनामे एक पुत्री थइ ते एक विवसें विवाहनी चिंताने लीघें ते कुमारी
 नी मातायें तेने शणगारी सुशोभित वस्त्राचूण पदेरावीनें राजा पासें मोकली अने विचाखुं जे
 ए महोटी कन्या यौवन वय पामेली देखीने राजा कोइ कुलवान राजकुमारनें परणावी वेवो, प
 रंतु राजा तो ते पोतानी सुरूपवाली पुत्रीने आवेली देखीनें कामेकरी पीडीत थयो अने पोतेज
 पोतानी दीकरीनें परणवानी इष्टा करतो थको लोको अपवाव न करे एटला माटे सजामां घेवेली
 लोकोनी आगल कहेवा लाम्यो के हे जाइत' जे लोकनें विपे सारामां सारी चीज दोय ते कोनी
 कहेवाय ? तेवारे सजाजनो बोल्या के जे ठसम चीज दोय ते तमारी कहेवाय, राजा बोळ्यो जे
 तमारा सुखथी जे वचन निकळुं ते निश्चयथी सत्य ठे माटे आ सर्वोत्कृष्ट जें कन्यारत्न ठे ते
 हुं बीजानें आपीश नही एनें हु पोतेज परणीस एम कही ते पोतानी पुत्रीनें पोतेज परण्यो
 अने तेनी सार्ये ससार संबंधि सुख जोगववा लाग्यो एम करतां एक दिवस ते विध्वंचुतिनो
 जीव वेवलोकथी चवीनें मृगावतीनी कूखें आवी उपज्यो तेवारे मृगावतीयें सात
 स्वपनां वीठां पठी पूरण नव महीने पुत्र जन्म्यो तेवारे राजायें महोदो महोत्सव करीनें ते वा
 लकजु नाम त्रिष्ट एवुं वीधु अनुक्रमें ते बालक महोदो थयो एवा अवसरमां शस्त्रपुर नगर
 नी पासें तुंगी नामा पर्वत ठे ते पर्वतनी गुफामां विद्यास्नानीनी जीव सिद्ध पणे आवी उपन्यो

ठે ते વસ્તમાં અશ્વઘીવ નામે પ્રતિવાસુદેવ દત્તો તેનું શાલિનુ સ્વેત્ર તે પર્વતની નજીક હતુ
 તે શાલિના સ્વેત્રનો જે રસ્તવાલો રહેતો તેને તે સિંહ મારી નાશતો હતો તેવારે તે અશ્વઘીવ
 પોતાના સેવક રાજાર્ઝની કપર વર્ષોવર્ષ વારા પ્રમાણે ઢુકુમ લાવી સ્વેત્રની ચોકી કરવા
 મોકજતો હતો એમ કરતાં એક વર્ષે વારા પ્રમાણે તે પ્રજાપતિરાજાને ચોકી કરવાનો ઢુકુમ
 આવ્યો તે વારે તે સ્વેત્રની રસ્તવાલ કરવા સારું રાજાર્યે પોતે જાવા માંમધુ તેને ત્રિષ્ટે
 વારી રાખ્યો અને પોતે પોતાનો અશ્વલ નામે જાડ જે ગૌતમસ્વામીનો જીવ છે અને
 આ જવમાં વલ્લેવ યાગે તે સહિત સ્વેત્રની રસ્તવાલ કરવા ગયો, તિહાં વસ્ત્ર ટોપ પહેરી
 રથમાં વેશી અચલને સારથી કરી શસ્ત્ર લઈને જે ગુફામાં સિંહ રહે છે ત્યાં ગયો એટલામાં તો
 રથનો અવાજ સાંજલીને સિંહ પણ ગુફાથી બાહેર આવ્યો તેને દેવીને ત્રિષ્ટે વિચારુ જે એ
 સિંહને કેસવા રથ નથી તો મહારે પણ રથમાં કેતી લઇવુ નહી વલી એની પાસે શસ્ત્ર તથા
 કવચ નથી તો મહારે પણ શસ્ત્ર તથા કવચ નહી રાક્ષવાં પઢી શસ્ત્ર તથા કવચને રથમાં
 મૂકી પોતે રથથી હેલો ઊતરી સિંહને કહેવા લાગ્યો કે અરે ઢાઢીના સ્વાવા વાલા ઊઠી
 ઊઠો થડને મહારી સામો આવીજા એટલુ કસું કે તરત તે સિંહ પણ ઊઠયો અને મુલ
 પાઢી સાહમો લહવા આવ્યો કે તરતજ ત્રિષ્ટે તે સિંહના દોઢ પકઢી કે કટકા કરી
 ચીરી નાખ્યો, તો પણ તે સિંહનો જીવ જાય નહી, તેવારે ત્રિષ્ટનો સારથી સિંહને કહેવા લા
 ગ્યો કે હે સિંહ ! જેમ તું મૃગરાજ હો તેમ આ તાદારો મારનાર પણ નરરાજ છે માટે તને
 કોઈ સાધારણ માણસે માસ્યો નથી એવી વાત સાંજલી સિંહ મરણ પામીને નરકે ગયો
 પઢી તે સિંહનું કલેવર લઈ ગામમાં આવી લોકોની વચમાં કલેવર નાશીને ત્રિષ્ટ બોલવા

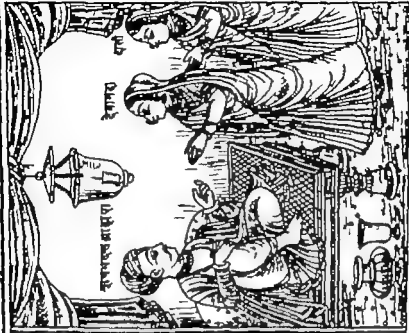
लागो के आ उपज्व करनार सिद्धने छु मारी आब्योनुं माटे हवे महारा प्रतापर्थी अश्वमेध
 प्रतिवासुदेव सुख समाधिथी चावल खाउ ए वात लोकोना मुखथी सांजलीनें अश्वमेधिवने महा
 क्रोध उपन्यो तेथी पोतानी सेना जइने लठवा आब्यो ते त्रिष्टु साथें युद्ध करता कोइ पण
 रीतें पोहोची शक्यो नदी तेवारें चक्र फेरवीने तेना उपर नारयुं ते चक्र पण त्रिष्टुना हा
 थमां आवी धेतुं पढी तेज चक्र त्रिष्टु अश्वमेध उपर चलाब्युं तेपो जइ अश्वमेधिवनुं मस्तक
 ठेदी लावीनें त्रिष्टु आगल हानर कसुं ते जोइ वेवो आकाश उपर रही जय जय शब्द कही
 बोल्या के आ भरतखेत्रमां ए त्रिष्टु पहेजो वासुदेव ययो पढी ते त्रिष्टु अनुक्रमें त्रण खन
 साथीने वासुदेवनी राजल्लिना सुख जोगवतां थकां एक विवस्त नाटक थातुं दहनुं तेवामां
 राजाने निजा आववा लागी तेवारें शय्यापालकनें कसु के मने निजा आवी जाय तेवारें ए
 नाटक करनारउने शीख आपी वारी राखजो तो पण ते शय्यापालकें श्रोत्रेंद्रियना रसें करी
 तेमनें गीत गान करतां वारी राख्या नदी एटलामां त्रिष्टु जाएत अइनें बोब्यो के अरे आ
 नाटकीआनें छा वास्तें रजा आपी नदी तेवारें शय्यापालकें कसु के हे प्रभु ! श्रोत्रेंद्रियना
 रसें करी दु रजा आपतां चूकी गयो ते सांजली त्रिष्टुनें क्रोध बढ्यो पढी सीष्टु गरम करी
 तेनो छनो छनो रस ते शय्यापालकना कानमां रेढाब्यो तेथी ते मरण पामीनें नरकें गयो
 एरीते ते वासुदेवना जबमां घणा महोटां पापोपाकून करी चोराशी लाख वर्षेनु आयुष्य जोग
 वीनें ऐंशी धनुष प्रमाणना श्रीरनो त्याग करी मरण पामीनें ॥ १८ ॥ ॥ उगणीशमे जवें
 सातमा नरकने विषे नारकी पणे जइ ठपन्यो ॥ १९ ॥ ॥ त्याथी मरण पामीने वीशमे
 जवें सिंध थयो ॥ २० ॥ तिद्धांथी मरण पामीने एकवीशमे जवें चोथा नरकने विषे नारकी पणे

चित्र ४

जइ उपन्यो ॥ २१ ॥ त्यांथी मरण पामी घणु सत्सार भ्रमण करी बावीशमे जेवें रथपुर
नगरे प्रियमित्र नामें राजानी विमला नामे राणी तेनी कूखने विपे पुत्र पणो उपन्यो मा
वित्रे विमल एवु नाम बीधुं अनुक्रमे सर्व कलानो पारणामी थयो पितायें तेने राज्य सोखुं
एक दिवस चन्द्रमां क्रीडा करवा गयो त्या पाश मांदिथी दूरण बोढाव्या तिहा वयाना प्रजावे
जइक परिणामें करी मनुष्यायु वांछुं, ठेवटे वीक्षा जइ छम तपभर्या करी, चक्रवर्तीनी पववी
उपालीं अते एक मासनुं अनशन करी त्यांथी चवीनै ॥ २२ ॥ त्रेवीशमे जेवें पधिम
महाविदेहमां भूका नगरीनो धनजय नामे राजा तेनी धारणी नामे राणीनी कूखे आवी
उपन्यो मातायें चौद स्वपनां वीगां पढी पूरण मासे पुत्र जन्म्यो तेवारें मातपितायें मढोटा
मढोस्सव पूर्वक तेनुं प्रियमित्र एवु नाम बीधु ते अनुक्रमें ठ खम सार्थी चक्रवर्तीनी पववी
जोगवी अते श्रीपोटिलाचार्य पासेथी वीक्षा जइ कोढ वर्ष पर्यंत चारित्रि पालि सर्व चोगशी
लाख पूर्ववुं आउ पूरण करी त्यांथी मरण पामी ॥ २३ ॥ चोवीशमे जेवें शुक्र नामा सा
तमें वैवर्लोकें सत्तर सागरोपमने आयुखे देवता पणो उपन्यो ॥ २४ ॥ त्याथी चवी पञ्चीशमे
जेवें एहज नरतसेत्रमां ठत्रिका नामे नगरीनो जितसनु नामे राजा तेनी जइ नामे राणीनी
कूखने विपे पवीक्ष लाख वर्यने आयुखे नवन नामे राजपुत्र थयो त्यां चोवीश लाख वर्षे
सुधी गृहस्थावासें रहीने पढी पोटिलाचार्य पासेथी वीक्षा जइ एक लाख वर्ष पर्यंत वीक्षा
पाली जावळीव सुथो मास खमणो करी वीशस्थानकनुं तप आराध्युं तेथी तीर्थकर नामकमे
निकाचित उपाळीं अते एक मासनुं अनशन करी त्यांथी काल करीनै ॥ २५ ॥ षठीशमे जेवें
दशमा प्राणात वैवर्लोकने विपे पुव्योत्तरावर्तसक नामना विमानमा वीश सागरोपमने आ

ठહે વેવતા પળે उपन्या ॥ २४ ॥ પઠી ત્યાંથી ચવીને મરીચિના નવમાં જે ફૂલનો મવ કચ્છો
 હતો તે નીચોત્રકર્મના ઉદયથી સત્તાવીશમા નવને વિયે કૃપનવત્ત બ્રાહ્મણની વેવાનવા નામે
 સ્ત્રીની કૂલે આવી વપન્યા છે એરીતે પ્રથમ તીર્થકર શ્રીકૃપનવેવ નગવાને નરત ચકવર્તીની
 આગલ કહું હતુ જે મરીચિનો જીવ તીર્થકર યાગે તે નિશ્ચયથી થયો ॥ ૨૪ ॥ ॥ હવે નગ
 વાન્ શ્રીમદ્વાવીર વેવાનવાની કૂલે અવતર્યા તે સમયને વિયે ત્રણ જ્ઞાન સહિત ગર્જનપણે આ
 ય્યા ત્યાં હુ વેવલોકથી ચવીશ એવું જાણે પણ ચવવાના વસ્તનો જે વર્તમાન એક સમય સૂક્ષ્મ
 કાલ છે માટે તે ન જાણે અને ત્યાંથી વચ્ચા પઠી હું વેવલોકથી ચવીને વેવાનવાની કૂલે વ
 પન્યો હુ એવું જાણે હવે જે રાત્રિમાં અમણનગવાન્ શ્રીમદ્વાવીર સ્વામી વેવાનવા બ્રાહ્મણીની કૂલે
 उपन्या તે રાત્રિમા વેવાનવા બ્રાહ્મણી સુસ્વશ્યામાં કાંઈક સૂતી કાંઈક જાગતી અર્થાત્ થોડીક
 નિડામા રહી થકી, ડદાર કલ્યાણકારી, ઇપડવ રહિત, ધનકારી, મગલકારિ શોના સહિત એવાં ચૌવ
 મહોટાં સ્વપનાં વેલ્લીને જાગી ॥ તે ચૌવ સ્વપનાનાં નામ કહે છે પદેલે સ્વપને હાથી વીઠો, વીજે
 છુપન, ત્રીજે સિદ્ધ, ચોથે લક્ષ્મી, પાંચમે ફૂલની માલા, ઘટે ચંદ્ર, સાતમે સૂર્ય, આઠમે ધ્વજા,
 નવમે કુંજ કલશ, વશમે પદ્મ સરોવર, અગીઆરમે કૃષિ સમુદ્ર, વારમે વેવવિમાન, તેરમે રત્નો
 નો ઢગલો રાશિ, ચૌવમે નિર્ધૂમ અગ્નિ એ ચૌવ સ્વપનાં એવા રૂપનાં કલ્યાણકારી મદામંગલના
 કરનારાં વેલ્લીને જાગી થકી હર્ય સંતોષ પામી, શિષ્માં આનવ પામી, મહોટા પ્રેમ સહિત
 મન થયું, પરમહર્ષે उपन્યો, હર્ષેને વિયે પસરું છે મન જેવું, ઝલ્લટ સૌમ્ય મન છે જેવું, જેનાં
 મનમાં હર્ષ ઝદાસ થયો છે, મેઘની ધારાયેં કરી હણાણુ એવું કંઠવ પુષ્પ જેમ વિકસ્વર
 ધાય તેમ જેનાં રોમે રોમ વિકસ્વર થયાં છે એવી થકી પૂર્વે વીઠેલા સ્વપનાંને યાવ કરે

याव करीनें सूवाना पलग अररथी ठठे ठठीनें पावपीठ थकी पण छतरे उतररीनें नही उता
 वनी, नही घीरी, एवी वे गतिनी वचमां ठहरती थकी ॥५॥ राजहंसीनी गति सरखी घाल
 ती थकी जिहां फणनवत ब्राह्मण ठे त्यां आवती दुवी, आवीनें फणनवत ब्राह्मण प्रत्ये जय
 विजय शब्द करीनें वधावे वधावीनें जडासन एटले बानोट उपर वेठी, त्यां मार्गमां आववानो
 खेव मटावाने, परसेवो उपशमावीने, वे दाथ जोढी दश नख एकठा करी मस्तकें अजली
 करीनें कहेवा लागी के हे स्वामि ! में आज रात्रें शय्यामां कांडक सूता दस्ति आदिक चौव
 सुपनां दीगां ॥ ६ ॥ तेनु छुं फल थडो, कया प्रकारना कल्याणने करनारा थडो तेवारें कपन
 दत्त ब्राह्मण देवानवाना सुखथी एहुं सांजलीनें पोताना दयामां घणो सुशी थयो, जेवां पाणी
 नी धाराथी कंदव पुष्प खुळे तेवी तेनी रोमराजि प्रफुल्लित थई ते सुपनोना अर्थ विचारवा
 लाग्यो विचाररीनें देवानवा ब्राह्मणनि कहे उबारकारी हे वेवाणुप्रिया ! तमे जे सुपनां दीगां ते म
 गलकारी ठे, तमे जे सुपनां दीगां तेनुं फल एहुं ठे के हे वेवाणुप्रिया ! धननो जाज थडो, पुत्रनो
 जाज थडो, सुखनो जाज थडो, निम्मे तमारे नव मदीनाने साढा सात विवस गया के सुकुमार
 ठे दाथ पग जेना, दीन अंग रहित, संपूर्ण पांचइयि सदित शरीर जेनुं ठे, लक्षण, व्यंजन, अने
 गुणेकरी सदित तथा मानोन्माने करी सदित संपूर्ण जनुं शरीर जेनुं ठे एवो पुत्र थडो हवे लक्षण
 कोने कहीये ते कहे ठे, जे पुरुपनो ज्यारे जन्म थाय त्यारें तेना अंगमा पुण्यनी रेखा प्रमुख पढे
 तेने लक्षण कहीये ॥ सदजं लक्षण इति वचनात् ॥ तिदां चक्रवर्ची तथा तीर्थकरोने तो एक हजारने
 आठ लक्षण दोय अने बलवेव तथा वासुदेवनें एकसोने आठ लक्षण दोय तथा बीजा सामा
 न्य नाग्यवत पुरुयोने बत्रीश लक्षण दोय तेनां नाम कहेठे ? ठत्र, १ वीजणो, ३ धनुष,

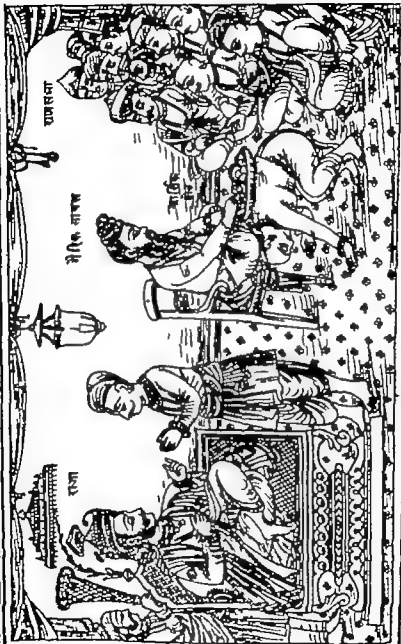
४ रथ, ५ वज्र ६ काचयो, ७ अंकुश, ८ वावडी ए स्वस्तिक १० तोरण, ११ तलाव, १२ सिंह,
 १३ वृद्ध, १४ चक्र, १५ शस्त्र, १६ दाथी, १७ समुद्र, १८ कलश, १९ प्रासाद, २० मत्स्य,
 २१ यव, २२ यूप यज्ञद्वय, २३ यान्तो, २४ कर्ममल, २५ पर्वत, २६ चामर २७ काच, २८
 गजद, २९ पताका ३० लक्ष्मी, ३१ माला, ३२ मयूर ए यत्रीश लक्षण पूर्वकृत पुण्यना योगवाला
 पुरुषना दाथ पगना तलीयानें विपे दोय ए आदि वैज्ञेन एक हजारने आव लक्षण पण एवाज
 उन्नम प्रकारना जाणी लेवां तथा वली प्रकारंतरें यत्रीश लक्षण कहे ठे जेना नख, पग, दाथ,
 जीन, दोव, ताडु अने आंखोना खूणा ए सात वानां रक्त दोय सारा दोय ते पुरुष नान्यवान
 जाणवो ते सतांग लक्ष्मी जोगवे तथा जेनी काख, गती, कोट एटले गलानी दडवटी तथा
 गलानी मण्यो, नाक, नख अने मुख ए उ वानां उचां दोय तो ते पुरुष सर्व प्रकारें वन्नति
 पामे तथा वीत, चामडी, कैश, आंखुलीना पर्व एटले आंगलीनी रेखा अने नख ए पांच जेनां
 पातलां दोय सूक्ष्म दोय तो ते पुरुष घणो धनवान् थाय तथा नेत्र, स्तननां अतर, नाक, गलानी
 मण्यो अने हुजाड ए पाच जेना लांथा दोय ते पुरुष पुं आयुष्य मदीं दु दोय घणु धन पामे अने
 पराक्रमी दोय तथा ललाट, पेट अने मुख ए त्रण जेनां मदीं दु दोय तो ते पुरुष राजा थाय
 तथा वली ग्रीवा, जंघा अने पुरुष चिन्ह, ए त्रण जेना लघु दोय दुका दोय तो ते पुरुष राजा
 थाय तथा वोलवानो सर, मूटी एटले नाची अने सत्व ए त्रण जेना गंचीर दोय ते पुरुष पृथ्वीनो
 धणी थाय अथवा प्रधान थाय एम जे पुरुषमां जेवां लक्षण दोय ते पुरुषमां तेवो आचार पण
 दोय, जेवु रूप दोय तेवु धन पण दोय, जेवो स्वभाव दोय तेवो गुण पण दोय ए प्रकारंतरें यत्रीश
 लक्षण कही रेखाठपां तथा बीजां पण केटलां एक लक्षण कहे ठे पद्म, वज्र अंकुश, उग्र, शस्त्र

અને મત્સ્ય એ જેના હાથ પગમાં વેસાચ તે પુરુષ લાક્ષ્મીપતિ થાય તથા જેના ધીકણા પ્રાવાના વણે
 જેવા નલ્લહોય તે પુરુષ સુલ્કી હોય તથા જેના ધલકતા ડલ્લલ શ્રનારવત્ સ્નેહ નિવિહ એવાં ઘઝીશ
 વાત પ્રેરેપૂરા હોય તે રાજા થાય અને જેના ઇકઝીશ વાત હોય તે જોગી થાય તથા ઝીશ વાંત
 વાલો મધ્યમ કહેવાય અને ઝીશથી પણ ડંગા વાંત જેના હોય તે સામાન્ય પુરુષ ગણાય
 જે પુરુષ અત્યંત વીંગણો તથા અત્યંત મીઘો તથા અત્યંત જાહો હોય તેમજ જે અત્યંત હુર્બલ,
 અત્યંત કાલો અથવા અત્યંત ગૌર વર્ણ વાલો હોય એ ઠ ને વિષે સત્વ પણ હોય, જેના મસ્ત
 કને જમણે જાગે સવલો નમરો હોય તો છુત્ત જાણવો અને અવલો નમરો હોય તો અશુત્ત જાણવો
 ॥ ॥ તથા જેના હાથને વિષે એક પણ રેલા નહોય અથવા ઘણી રેલાડ હોય તે પુરુષનુ
 આયુષ્ય અલ્પ હોય તથા જેને વૈવપૂજાની આંગુલીનાં ઠહેલા વેઢાથી અધિક કાંડક ઠંચી ટચલી
 આંગુલી હોય તે પુરુષ ધનવાન હોય તથા તેની માતાનો પક્ષ ઘણો હોય તથા જેના મણીઘથી
 ઘાપની રેલા તથા કરતલથી વિત્તની રેલા અને આયુલાની રેલા જેની સંપૂર્ણ હોય તે પુરુષનું
 ગોત્ર, ધન તથા આયુષ્ય સંપૂર્ણ હોય અથવા આયુપની રેલા જેટલી આંગુલી અતિક્રમે તેટલી
 પચવીશી આયુલાના વરસની જાણવી તથા જેના અંગુલાને મધ્યનાર્ગે યવ હોય તે પુરુષ વિચા
 વત યશસ્વી હોય અને અજવાલા પક્ષમાં તેનો જન્મ હોય તથા જેનાં નેત્ર રક્ત હોય તેનું પાશુ
 સ્ત્રી મૂકે નહી તથા જેના નેત્ર પીલાં હોય તેને ધન મૂકે નહી તથા જેની છુજા ઘીઘે હોય
 તેને ઈશ્વર પણ હોય તથા જેનું હૃદ શરીર હોય તેને સુલ્લ ઘણુ હોય તથા જેના હાથ પગને વિષે
 કમલ, ઠટ્ર, અકુશ, શલ્લ, મત્સ્ય પ્રમુલ્લ હોય તે પુરુષ મહોટા લક્ષણવાલો, હોય તથા જેના
 નલ્લ રાતા હોય તેને ધનનું સુલ્લ ઘણુ હોય તથા જેના નલ્લ ડજલા હોય તે નિહુલ હોય તથા

जेनां नख जुखा होय ते अनाचारी होय ॥ ॥ वली शरीर मांढे मुख प्रधान ठे ते मुखमां वली
 नासिका ठे ते प्रधान ठे वली नासिकामां नेत्र ठे ते प्रधान ठे माटे जेना जेवां नेत्र होय तेनो
 तेवो शील एटसे अचार पण होय तथा जेवी नासिका तेदहुं आर्य पणु होय, जेवुं रूप होय
 तेवु विन होय, जेवु वीयल होय तेवा गुण होय छकंच ॥ यथानेत्रं तथा शीलं, यथानासा त
 आर्द्धच ॥ यथारूपं तथा विचं, यथाशीलं तथा गुणाः ॥ पार्गतरं ॥ सर्वसत्त्वे प्रतिष्ठितं ॥ १ ॥
 इत्यादिक लक्षण जाणी सेवा ए लक्षण कहा ॥ ॥ हवे ब्यंजननुं स्वरूप कहे ठे जे जन्म्या पढी
 अग्रमां प्रगट थाय तेने ब्यंजन कहीये जेमके मसो, तिल अने लसण इत्यादिक सर्व ब्यंजन जाणवां
 ते पुरुषनें जमणी वाञ्छये होय तो सारां जाणवां अने स्त्रीने नावी वाञ्छये होय तो सारां जाणवां
 ॥ ॥ हवे गुणनु स्वरूप कहे ठे जेमां सौजाम्य पणुं, उवार पणुं अने धैर्यपणु इत्यादिक होय
 ते सर्व गुण जाणवा ॥ ॥ हवे मानोन्माननुं स्वरूप कहे ठे पुरुष प्रमाणे पाणीची जरेली
 कुनीमां पड्डीश वर्पनां पुरुषनें वेसाहवो पढी ते पुरुषना वेसवा थकी जो एक जोण नार
 पाणी कुनीमाथी बाहेर नीकले तो ते पुरुष मानोपेत एटले प्रमाण सहित जाणवो अने
 जो राजवामां तोलतां ते पुरुषनो अर्द्ध नार प्रमाण तोल थाय तो ते उन्मानोपेत पुरुष जा
 णवो ॥ ॥ इहां तोलनी वार्ताना प्रसंगमां नारनुं प्रमाण कही वेसाहे ठे प्रथम ठ सरसवे
 करी एक यव थाय, त्रण यवे एक चिणोळी थाय, त्रण चिणोळीये एक वाल थाय तेवा शोल
 वाले एक गदीयाणु थाय तेवा वश गदीयाणे एक पल थाय तेवा बोढसो पलनो एक मण
 थाय तेवा वशमणनी एक घडी थाय तेवी वश घडीये एक नार प्रमाण थाय एवा अर्द्धनारे
 तोलाय ते पुरुष उन्मानोपेत मान रक्षित जाणवो एरीते पोणा चार मण उन्मानना थाय ठे

॥ वली जे पुरुषनुं पोताने आंगले जरतां पोतानुं शरीर एकसोनें आठ आंगलनुं दोय ते उ
त्तम पुरुष जाणवो तेम्मे धार आंगलनुं मुख दोय तेने नवे गुणीये तेवारे १०८ थाय ते मानो
पेत पुरुष जाणवो तथा जेनुं ठुबु अंगुलनुं शरीर दोय ते मध्यम सम पुरुष जाणवो, जेनुं चो
राखी आंगुलनुं शरीर दोय ते हीन पुरुष जाणवो अने श्रीतीर्थिकरनु तो एकसो वीश आंगुल
नु शरीर दोय केमके तीर्थिकरने माथे वार आंगुलनी ठण्णीप राखडीने ठामे दोय तेमाटे एवो
सर्व अंगे सुंदर, चंडमा समान सौम्य आकार वालो, जेनुं मनोदूर प्रीतिकारी दर्शन ठे एवा
सुरूपवत वेङ्कमारसमान पुत्रने तु जणीश ॥९॥ ॥ ते पण वालक वाल्यावस्था रहित थारो
तेवारे ते पोताना विज्ञान जावथीज थारो ते केवो थारो ते कदे ठे एटले ते पुत्र युवान अव
स्था पामे थके ऋग्वेद, यजुर्वेद, सामवेद, अथर्ववेद ए चार वेद तथा पांचमो इतिहास पुराण
शास्त्र, ठाणे नाम कोश निर्यटनाम माला ए सर्व ठे ए शास्त्र ने अग उपांग सहित तेना तात्प
र्थनो जाणवा वालो थारो, चार वेदनो जणाववा वालो थारो, जे नूजरो तेने बताववा वालो
नूज वेखाढवा वालो थारो, षुठु बोजरो तेने वर्कवा वालो थारो, सुदनो धारण करनारो थारो
पारगामी थारो, ठ अगनो जाण थारो, साठ अर्थ ठे लिदां एवा साठ तंत्र शास्त्र तथा कपि
लशास्त्रनो जाणनार थारो, गणित शास्त्रनो जाणनार थारो, अक्षर शिक्षामां निपुण थारो,
क्रिया शास्त्रमां निपुण, व्याकरणनो जाणनार, ठंढ जोडवामां दक्ष, टीकानो जाण
नार, ज्योतिष शास्त्रमां प्रवीण एम वीजा पण ब्राह्मणेनां शास्त्रोमां परिब्राजकोनां शास्त्रोमां
अत्यंत निपुण माह्यो एवो तादारो पुत्र थारो ॥१०॥ तेमाटे तमे रूढा स्वपना वीठां, जावत
आरोग्यकारी स्वपनां तमनें आव्यां एवुं वारंवार केहेतो हवो अने पोते पण अनुमोदना

॥ ११ ॥ हवे देवानवा ब्राह्मणी क्षुण्वत्त ब्राह्मणना मुखथी एवा अर्थ सांन
 लीनें, तेने मनमा धारी राखीनें, दुर्ग सतोपयुक्त हृदय वाली थइ थकी हाथ जोढी, वश नख
 भेजा करी मस्तकें चढावी कहेती हवी ॥ १२ ॥ जे ए वात जेम तमे कही तेमज ठे, हे
 देवाणुप्रिय ! ए सत्यज ठे खोटी नथी, हे देवाणुप्रिय ! जे तमे कहो ठो ते सर्व सवेद रहित ठे एवुं
 कहीने ते स्वपनां रुढा प्रकारें अंगीकार करीनें क्षुण्वत्त ब्राह्मणनी साथे मनोहर मनुष्य सें
 बंधि सुख जोगवती थकी विचरे ठे ॥ १३ ॥ ते कालनें विपे शकेंइ देवताऊनो राजा जेना
 हायमां देव्योने विदारण करनाहं वज्र ठे जेणे पूर्वना जवमां आवकनी पांचमी प्रतिमा सो बार
 वहन करी तेणे करी शतक्रतु एवु वीछु नाम ते पूर्वना कार्तिकेशोवना जवनी अपेक्षाथी ठे ते
 कार्तिक शोवनी कथा कहीयें ठेयें पृथ्वीनूपण नामे नगरने विपे प्रजापाल नामे राजा हतो ते नग
 रमां राजानो घणो मानितो अने घणो धनाढय जैनधर्मी, परम श्रावक एवो कार्तिक नामा शोव
 रहेतो हतो तेणे श्रावकनी अंगीधार प्रतिमा माहेली पांचमी प्रतिमा सोवार वही तेनु तेथी शत
 क्रतु एवुं नाम लोकोमां प्रसिद्ध थपुं एम करतां एक समये गैरिक नामा तापस महिने महिने
 पारणु करे ठे ते परिव्राजकें नगरनी बाहेर आवी उतारो कसो तेने राजा आदिक सर्व लोक बांधवा
 गया पण एक कार्तिकेशोव छुद्ध समकेति ठे माटे बांधवा गयो नही तेथी तेना ऊपर तापस क्रोध
 करवा लागो एवामा ते तापसने राजाचें पोतानें घेर जमवानें नोतरुं वीधुं तेवारें तापस मनमां
 विचारुं जे बीजातो सर्व लोक मने वाववा आख्या पण एक कार्तिक शोव जैनधर्मी ठे ते मने
 पगे लाग्यो नथी माटे हवे तेने नमावुं एम चितवी राजाने कहेवा लाग्यो जे हे राजन् ! कार्तिक
 शोव पोतानी पीठ ऊपर सीरनी थाही राखीनें नोजन करावे तो दुं तमारे घेर जमवा आउ

ए वात राजायें कयुल करी तापसने पारणुं करवाछु कदीने पढी राजा कानिकजेठ पासैं आ
 चीनें कदेवा लाग्यो जे महारो गुरु गैरिकनामे तापस महारे घेर जमवा आवये तेनें तमे
 पीरसवा आवजो ते सान्जली जेठ घोब्यो के छु सम्मकुल घारी हुं माटे महारे ए वात योग्य
 नथी पण तमारी वस्तिमां रडुहु माटे शास्त्रमां “रायानिर्वाणेण” ए आगार ठे ते आगारें करी
 तादारी आह्वाथी, उमाढीश परंतु महारा चकिजावें करी जमाढीश नही पढी तापस जमवा
 आब्यो तेवारें जेठें खीर पीरसी, पण तापस जम्पो नही अने कदेवा लाग्यो जे जेठ वांस्तो
 माने तो पात्र मूकी नोजन करूं पढी राजाना कदेवाथी जेठें आढो थइ वांस्तो मांभयो जेठना
 हायनी अणुलीमां धौटी पेदेरी दती तेमां जिनप्रतिमा हति तेनें नमस्कार कख्यो हवे तापस
 जेठनी पीठ उपर उनीं उनीं खीरु पात्र मूकी नोजन करतो जाय ठे अने आगुलीयें करी जे
 उनु नाक पण घसतो जाय ठे ने जेठनें चेष्टामां कदेतो जाय ठे के जो सुजनें पर्गे लागवा न
 आब्यो तो हुं आ तादरुं नाक काणु हुं अने हमणा वारंवार तुजने महारा आगल नमाहु हुं
 एम चेष्टा करतो तापस पारणु करीने पोताने स्थानकें गयो अने पाठलथी गरम थाल जेठनी
 चामढीमां मली गयो ते घणो कष्टे राजायें बोढाब्यो ए रुत जोइ जेठें विचाछु के जो में
 पदेलांज वीक्षा लीधी हत तो आज एवी हेजना थत नही एहुं चितवी वैराग्य पामीनें जेठ
 एक हजारनें आत वणिक पुत्रोनी साथें श्रीमुनिसुवत स्वामीनी पासेथी वीक्षा लइ दावशांगी
 नथी, बार वर्ष चारित्र पाली सौधर्मइ थया अने गैरिक तापस पण अज्ञान तप करी मरण
 पामीनें इहुं वाहन ऐरावत नामा दाथी थयो पढी ते केव दाथीनुं रूप करी इइनी पासे
 आब्यो जेवारें इइ तेना उपर चढवा लाग्यो तेवारें ऐरावते केखीने अवधिज्ञाने करी जाण्डु

के अरे एतो कार्त्तिक शेर ठे एवु जाणी नासवा मांफयो पण इइ तेने पकडीने उपर चळ्यो
 तेवारें शकेंइने वीराववा सारु हाथीयें वे रूप कखा ते वेखी इइ पण वे रूप कखां वली हाथीयें
 चार रूप कखां त्यारें इइ पण चार रूप कखां पढी इइ अवधिदानें पूर्वनो जव जोइ हाथीने तर्कना
 करी चलाव्या अने कहुं के अरे गैरिक हवे तु कयां लूटी जाइश तु पूर्वनो जव जाणतो नथी ?
 जे महारी भीठ उपर थाल राखी जम्यो हतो ? तो हमणा तु महारु वाहन थयो वो माटे जे
 मांफ्या कर्म ते जोगव्या विना टूटको नथी एवु सांजली, अपराध स्वमावी मूलशु रूप धारण
 करीने हाथी शांत थयो ए इइमहाराजना पूर्वला जव सर्वधि कार्त्तिक शेरनी कथा कही ॥ ॥
 यली ते शकेंइनी सज्जावें तो वे आंख्यो ठे परंतु पांचगे वेव ते इइना काम करवा वाला ठे ते
 पांचसो वेवोनी हजार आंख्यो एना काममां आवे माटे सहस्वाक्ष एवुं नाम ठे तथा मद्दामेय
 जेने वशमां ठे माटे मयवा एवु नाम ठे तथा पाक नामा दैत्यने शिक्षा वधी माटे पाकशा
 सन एवुं नाम ठे एवो शकेंइ वक्षिणाई लोकनो ठाकुर, स्वामी, ऐरावत जेनुं वाहन ठे, छुरनो
 इइ, घत्रीश लाख विमाननो मालेक, रत्नरहित स्वह निर्मल एवा वस्त्रनो धारण करनारो, जे
 शायमान माला मुकुटमां नवा सुवर्णना कुमल तेणें करी घसीजता एवा गाल ठे जेना, वली
 मद्दोटी कश्कि, मद्दोटी कालि, मद्दोटी वज्र, मद्दोटी जश, मद्दोटी माहात्म्य, मद्दोटी सुख, लांबी पु
 प्योनी माला धारण कखाथी वेदीप्यमान ठे शरीर जेनुं एवो इइ ते सौधर्म वेवलोकमां, सौधर्माव
 तंसक विमानमां, सौधर्म नामे सजाने विपे, शक्र नामा सिंहासन उपर येगो यको, घत्रीश लाख
 विमानोमां वसनारा वेवो, चोराशी लाख सामानिक वेवो, तेत्रीश त्रायत्रिंसक गुरु स्थानीया
 वेवो तथा सोम, यम, वरुण अने कुनेर ए चार लोकपाल वेवो, आठ अग्रमहदीपी ते शोजइजार

इन्द्र महाराज

सिद्धिदाता उपरको

ठगरीने समस्कार करेते

इन्द्र महाराजजी

समाजा देवो

वेदीना परिवार सद्वित्त, प्रण परपरा, सात कटक, सात कटकना स्वामी, प्रत्येके एकेकी विद्या
 मां चोराशी चोराशी हजार करता धार विद्यामा मली प्रणलाखनें ठत्रीश हजार आत्म रक्षा
 कारी वेवो तथा वीजा पण घणा सौधर्म देवलोकना वसवा वाला एवा वेव तथा वेवीड तेमनी
 ऊपर रक्षाकारी पण, अभेसर पण, नायक पण, पोपक पण, सर्वमां महोटाइपण, सर्वने
 पोतानी आद्या मनावतो थको, सेनापति पण करतो थको, पोतें पालतो थको तथा महोटा
 स्वरसद्वित नाटक, गीत, वालित्र वीणा, करताल अने वीजा पण घणा वालित्र जेवा के सुदंग
 पढव प्रमुख वाजाजना कष तेणे करी सद्वित्त विषय देव संबंधि जोग जोगवतो थको विचरे ठे
 ॥ १४ ॥ ॥ एवा समयने विषे आ प्रत्यक्ष अंबुहीप नामा दीपने विस्तीर्ण एवो महोटी अ
 विधिज्ञान तेणे करी वेवतो थको विचरे ठे ते कालने विषे ते समयने विषे श्रमण जगवत श्रीम
 हावीर स्वामीने कृपजदत्तनामा ब्राह्मण कोमालगोत्रतो धणी तेनी वेवानवानामें नार्यां जालधर
 गोत्रनी तेनी कूखनें विषे गर्ज पणे उपन्या वेखीनें मनमा घणो आनंद पाम्यो, कवयमा घणो दुर्ध
 पसखो, मेघ धारायें दृणाण एवुं कवच वृद्धुं फूल तेनी पेरे रोमांच विकस्वर थयां, प्रधान क
 मलनी पेरे नयन अने वदन प्रफुल्लित थयां, जगवतनुं अवतरनुं वेखीनें तेना वरीनथी उत्पन्न
 थयो जे दुर्ध तेना वश थकी प्रकर्ष करी चलायमान थया ठे प्रधान कडां, ककण, वेरखा
 वाञ्छुवध, मुकुट, कुंमल, दार अने महोटां घरेणां छुमखां प्रमुख जेनां एवो इइ ते तत्काल
 सिंहासनथी उठी उजो थइनें चलकतो मणिरत्नो वाजोट ते उपरथी उतरीने जला वैकुण्ठ
 मरकतरत्न, अरिष्टरत्न, अजनरत्न, तेणेकरीनें निपुण कारीगरे घडेजी वेदीप्यमान मणिरत्ने ज
 डेली एवी पावडी (चांखडी) पगथकी उतारी पढी आखम वखनो एगसाही उत्तरासंग क

रीनें वे हाथ जोड़ीने तीर्थकर श्री महावीर देवने सादामो सात आठ पगलों जइ पोताना
 विमानमाँदे देवो थको मावो दींचण उचो राखी अने जमणो दींचण नूमिकाने विपे थापे
 थापीनें लगारेक नमीनें प्रण वार मस्तक धरतीयें जगाहे जगाडीने वली चोयीवार लगारेक
 नमीने थोढो उचो थइने कडा, कंकण, वेरखा, धाजुर्वंध, पुमणां तेणे करी सहित थनाय
 ली एवी बुजाऊं सहरिने वालिने वसनख पेला करी, वे हाथ जोड़ी मस्तकें अजली करीनें
 शक्रस्तवनो पाठ कहेतो दवो ॥ १५ ॥ ॥ तेनो अर्थ आ प्रमाणे ठे - नमस्कारदोजो श्री
 अरिदंत जगवत प्रत्ये, आविनां करवा वाला, चतुर्विध श्रीसय रूप तीर्थना करवा वाला, श्री
 सधने तारवा वाला, बीजाना उपवेश विना पोतानी मेले बोध पास्या, पुरुयोमाँदे उत्तम, पु
 रुयोमां सिंह समान, पुरुयोमां प्रधान पुमरीक कमल समान, पुरुयोमां गधइस्ति समान जेम
 गधइस्तिनें वेखी बीजा इस्ति नाशि जाय तेम श्रीतीर्थकर जगवानने देखी परवादी रूप हाथी
 उ नाशि जाय एवा जगवान, लोक माँदे उत्तम, लोकना नाथ, लोकना हितकरनार, लोकमां
 दीपक समान, लोकनेविपे उद्योत करनार, अजयवानना वातार, ज्ञान चकुना देवा वाला, मो
 क्षमार्गना वातार, कर्मथी बीक पामनारा जीवोने शरणना वातार, सयम रूप जीवित व्यना
 वातार, बोधबीज जे सम्यक्त्व तेना वातार, सर्व मरणना मटाववा वाला, धर्मना वातार, धर्म
 उपवेश देवा वाला, धर्मना नायक, धर्ममां सारथी समान जेम सारथी रथने शुद्धमार्गमा लइ जाय
 तेम जगवान धर्ममार्गथी ब्रष्ट थयेला लोकोने धर्म मार्गमा लइ जाय एना उपर मेघकुमारनु ह
 टांत कहे ठे ॥ तत्राथावौ ॥ श्लोक ॥ पुत्र अणिकधारिणोऽभुत्वा वीरविनोर्गिर ॥ प्रबुद्धोऽप्ये प्रिया
 स्स्यक्त्वा, मेघोदीक्षासुपावदे ॥ १ ॥ व्याख्या - राजशुद्धी नगरीने विपे अणिकराजानी धारिणी

નામે રાણીની કૂલેં મેઘકુમાર, પુત્રપણે અપન્યો, તે વસ્ત ગર્જના પ્રજાવેં કરી રાણીને એવો
 વોદોલો અપન્યો કે ઘર્ષકાલમાં આપણેં રાજા, તથા રાણી, બેટુ જાણ હાથી અપર લેશીને
 વનમા જડ કીઠા કરીયેં? તે અજયકુમારેં પૂર્વે જવ સંગતિ વેવતાનુ આરાધન કરીને વોદોલો
 સપૂર્ણે કસો, પઠી નવ માસેં પુત્રજન્મ થયો, તેનો જન્મમહોત્સવ કરી, સ્વજન કુટુંબને
 જમાદી મેઘકુમાર નામ પાઢધુ, અનુક્રમેં યોવન અવસ્થા પામ્યો, તેવારેં પિતાયેં આઠ કન્યા
 પરણાવી, તેમની સાથેં વિષયસુલ્લ જોગવતો વિચરે બે, એદવા સમયમાં રાજપુદી નગરીયેં
 શ્રીમદ્વાવીર સમોસચ્ચા, શ્રેણિકાવિક સર્વલોક વાંચવા ગયા, તેમની સાથેં મેઘકુમાર પણ
 ગયા, ત્યાં જગવતની વેશના સાંજની પ્રતિબોધ પામી, આઠ કન્યા ત્યાગી, માતા પિતાની
 આદ્વા ભેડે વીક્ષા લીધી પઠી જગવાને પણ ઘડળ, આસેવના, સાધુનો આચાર શીસ્વવા
 નિમિત્તેં સ્થવિરોને જ્ઞાબ્યો રાત્રિયેં સથારવાની વેલાયેં અનુક્રમેં સર્વે સાધુને ઢેઢે મેઘકુમાર
 કૃપિનો સંયારો આબ્યો, તિહા સાધુ, માનું કરવાને ઠટે, તેવારેં મેઘકુમારને વારંવાર પગની
 ઠોકર લાગે, તેથી એક રૂણ વાર પણ નિજા ન આવી, ધૂલથી જરાડ ગયો આસવી રાત
 જાગ્યો અને વિચાર કસો જે કિહાં મદારી સુલ્લશચ્ચા, અને કિહાં આ જૂમિને વિષે લોટડું,
 અને વલી એક રાત્રિમાં કેટલો અપસર્ગ થયો, તો એ કવર્થના ડુ કેટલાક કાલ સુધી સદન
 કરું, માટે એ વીક્ષા મદારાથી તો પલે નહી, તો હવે પ્રજાત સમયેં જગવતને પૂઠી ડું મદારે
 ધેર જણા ? દ્વજી કાંડ ઘગઢધુ નથી એમ વિચારી પ્રજાતેં ઊઘો, મુદપત્તી લડ, જગવત પાસેં
 આબ્યો, તેવારેં જગવત પણ મીઠા વચને ઘોલ્યા કે હે મેઘ કૃપિ ! આજ રાત્રિમાં તમારાથી
 સાધુના પગ ન સ્વમાયા, નિજા ન આવી, તેથી મનમા માનું ધ્યાન ધ્યાયું જે ડુ પ્રજાતમાં

ઘેરજાણ એવાત સત્ય છે ? મેઘકુમાર ઘોલ્યો હા મહારાજ ! સત્ય છે પ્રભુ ઘોલ્યા હે મેઘકુમાર !
 એ તમને યોગ્ય નથી જે જાણી નરક તિર્યષ્ઠનાં ડહાલો તો જીવેં અનતિવાર વીઠા છે તેની આગલ
 આ ડહાલ, કોણ ભેલવામાં ગયો ? એવો કોણ મૂર્ખ છે જે ચક્રવર્તીની કુદિ મૂકીને વાસપણ વાંઠે ?
 માટે મરતું સારું છે પણ ચારિત્ર જગ કરવો સારો નથી એ ચારિત્રનું જ્ઞાન સહિત કાઢે,
 તે આગલ ઘણાં ફલ વેનારુ થાશે તથા જોકે તે પૂર્વ જવેં પણ ધર્મને અર્થ ઘણા અકામ કાઢ
 જોગબ્યાં છે, તે પણ મહાફલાદાયક થયાં તે તાદારા પૂર્વ જવ સાંનજ આ જવથી ક્રીજો
 જવને વિષે વૈતાલ્ય પર્વતની પાસેં ઠ વંતોશલ સહિત શ્વેત વર્ણે એક હજાર હાયણીનો નાયક
 એવો સુમેરુપ્રજનામેં હું દલ્લી હતો, તિહાં એકવા વાવાનલ લાગો વેલ્લી અય પામીને ત્યાંથી
 નાગો તુપાયેં પીલ્યો થકો એક સરોવરમાં કાવવ ઘણો હતો અને પાણી સ્વલ્પ હતું તેમા
 દલ્લીના માર્ગને અજાણતો પાણી પીવાને પેળો, ત્યાં કર્વમમાંદે લૂતો, પાળો નીકલી શક્યો
 નહીં એટલામાં એક પૂર્વ જવનો વૈરી વીજો હાથી ત્યાં આથ્યો તેણે વંતોશલને પ્રહારેં કરીને
 તુજનેં દલ્લ્યો, તેથી સાત દિવસ પર્યત મહા વેદના જોગવી, એકથો વીશ વર્ષનું આપુ પૂણે
 કરી મરણ પામી વિંધ્યાચલ પર્વતની ઝૂમિકાયેં તુ ચાર વંતોશલવાલો, રાતેવર્ણે, સાતશેં હાથ
 ણીનો નાયક, મેરુપ્રજ નામેં દલ્લી થયો, તિહા પણ એક સમયેં વાવાનલ લાગો વેલ્લી જાતિ
 સ્મરણ ઇપનું, તેથી પૂર્વજવ વીઠો, પઠી વાવાનલનો અય ટાલવાસારું ચાર ગાઝ જગેં ઝૂમિ
 કાઢું માંમહું ધનાવી શુદ્ધ કીધું; તેમાં તુણવેલ્તિ માત્ર રાસતો હતો નહીં અગતા પહેલાજ અન્યૂલી
 નાસતો હતો, એમ ઘણાં વર્ષે વીત્યા પઠી, એકવા વલી મહોટો અંગી વાવાનલ લાગો, તેવારેં સર્વે
 વનપર જીવ, આવી માંમલામાં રહ્યા, હું પણ તત્કાલ આવી માંમલામાં રહ્યો, માંમલામાં તિજ

जेटलो पण मार्ग रह्यो नही, एडु संकीर्ण थयुं, एटलामां तें खरज खणवाने पण उंचो ली
धो, ते पगने स्थानकें निराळी नूमिका वेखी एक क्षणलो तादारा पण नीचेनी नूमियें आवी
घेवो पठी पण नीचो मूकतां नीचें क्षणलो दीवो एटछे तुजने दया आवी तेथी पण अधर रा
ख्यो, अदी दिवसें दावानल उपशम्यो, तेवारें क्षणला प्रमुख सर्व जीव, पोत पोताने स्थानकें
गयां, तादारी पण जोदीयें जराणो तेने नीचो मूकतो थको पर्वतना कूटनी परें तुं हेवो पळ्यो
त्रण विवस सुधी हुखटपायें पीढातो सौ वर्षतु आयु जोगवी क्या सहित मरण पामी, हे
मेघकुमार ! तु राजकुलें उपन्यो वो अकालें मेघवृष्टिनो बोदोलो तारी माताने थयो माटे तारु
नाम मेघकुमार स्थाप्युं जे वखतें तुजने दाथियोयें मासो, ते वखतें तो तिर्यचनुं करेलु दुःख
हड्ड, तो ते दुःख आगल आ साधुना संघट्टी तु छुं दुःख घरे ठे ? ते साधु तो जगदंब ठे,
एमना चरणनी रज तो पुण्यवान् जीवने लागे माटे साधुना पण लागवाथी दुःख न आणवुं
एवां जगवाननां वचन सांजली जातिस्मरण उपन्युं, तेणें करी पूर्वला जव बीठा, पठी प्रभुने
पगे लागी चारित्रने विपे स्थिर थइने एवो अनिमद जीवो के आज पठी मदारें खे नेत्रनो
जावतो राखवो माटे ते टाळीने बीजा क्षरीरनी छुश्रपा, गमे तेवु सकट पडे तो पण न क
रवी एवो जावळीव सुधीनो अनिमद करी निरतिचार पणो छुध चारित्र पाली अतें एक मा
सनी सत्तेपणा करी विजयनामा अनुत्तर विमानमां देवपणो उपन्यो, तिदांथी चवी मद्दा
विदेवमां उपली मोक्ष पामशे, इति मेघकुमार कथा ॥ माटे जगवतने धर्मसारथि सरखा
कहियें ॥ ए प्रथम व्याख्यान समाप्त थयुं ॥ १ ॥ ॥ अथ द्वितीय व्याख्यान प्रारंभ ॥
वली जगवानने नमस्कार करे ठे धर्ममां चार अत कथा एवा चक्रवर्ति समान जगवान ठे

થાય નહીં અને શ્રીમદ્વાવીર વેવને કેવલ જ્ઞાન ઇપન્યા પઠી ગોશાલાયેં ઇપસર્ગે કસ્યો, તે કહે
 તે એકદ્રા જગત્ત શ્રીમદ્વાવીર સ્વામી વિદ્યાર કરતાં સાવઢી નગરીયેં સમોસસ્યા, તેવારેં ગો
 શાલો પણ, હુ તીર્થકર હું એમ લોકોમાં કહેતો થકો સાવઢીયેં આઘ્યો, તે સમયેં ગૌતમસ્વા
 મી ગોચરીયેં ગયા, તિદાં લોકોના મુલ્થકી ઇધુ સાનજીયું જે આજ નગરીમાં એક મદ્વાવીરસ્વા
 મી અને ઢીજો ગોશાલો, એ વે તીર્થકર આઘ્યા ઢે પઠી સશયવત થઈને શ્રીગૌતમ સ્વામીયેં
 જગત્ત પાસેં આવીને ગોશાલાની ઇત્પત્તિ પૂઠી, તેવારેં પ્રજુયેં કસું કે શરવણ ગ્રામનો રે
 વાસી મંલ્લી જરદાનીજાતિ ઇનિશ્ચરનો રાન ભેનારો તેની સુનજા સ્ત્રીનો એ પુત્ર ઢે, બ્રાહ્મણની
 ગાયની શાલામાં જન્મ્યો તેથી માતાપિતાયેં ગોશાલો નામ પાઢ્યુ ઢે એ જિદ્દામાગતો દત્તો તે
 આવીને મદ્વારો શિષ્ય થયો, ડભસ્થાવસ્થાયેં મદ્વારી સાયેં ડભસ્થ પણે ઢ વરસ રહ્યો દત્તો, મ
 દ્વારી પાસેંથી જળીને કાંઈએક ઘટ્ટુત થયો ઢે, તેજોલેઈયા પણ શીલ્મો ઢે ઢીહુવલી વિશાચરો
 પાસેંથી નિમિત્તવિદ્યા શીલ્મીને એ મિથ્યા લિનનામ ધરાવે ઢે, પરંતુ એ તીર્થકર નથી, એવી વાત
 પ્રજુ પાસેંથી સાંજ્લીને શ્રીગૌતમેં ઢીજા ઘણા લોકો પાસેં વાત કરી, જે ગોશાલો મલ્લી પુત્ર
 ઢે, તે વાત, ગોશાલાને કાનેં ગડ, તેવારેં ગોશાલો ક્રોધાયમાન થયો એવા સમયેં જગવતનો
 આનવનામા શિષ્ય ગોચરીયેં ગયો તેને ગોશાલે ઢોલાવીને કસું કે હે આનવ ! તને એક દટાત
 કહુ તે સાંજલ, કોઈએક ચાર વાણીયા બ્યાપાર કરવાને ઇથેં વિવિધ પ્રકારના કરિયાણાનાં ગા
 ઢાં જરી પરવેજોં ઢાલ્યા માર્ગમા કોઈએક મદ્દોટી ઇટવીમાં પેઠા, તિદા તપાલાગી તેથી ડજા
 ઢમા પાણીની ગવેપણા કરતાં પાણીતો ક્યાંય ઢીતું નહી પણ ચાર વાલ્મિક એટલે ડવેદીના
 શિસર (ઢીમ) ઢીતાં ઇને તેના ડપર નીલાં ઇજુ ઇગેલોં ઢીતાં, તેથી જાણું કે ઇઢીયાં ઇ

वश्य पाणी दूजो ? एतुं जाणी एक शिखर फोडणुं तेमाथी घणु निर्मल शीतल जल नीकळुं,
 ते सर्वजनोये पीने तृपा नांजी, वली बीजा वासणोमां पण पाणी जरी लीडु, पढी बीजु शि
 खर जांगवा माफुं, तेवारें तेमाथी एक वृद्ध वाणीयो बोळ्यो के आपणु काम थुं, माटे दवे
 बीजु शिखर फोडशोमा, एम वाक्या थका पण तेणें बीजु शिखर फोडु, तेमाथी सोनुं नीक
 लुं, तेवारें लोन लागो तेथी जोपण वृद्धेवज्यो तो पण त्रीजु शिखर फोडु तेमाथी रत्न नी
 कळ्या वली वृद्धे घणो वाक्यो तोपण चोथु शिखर फोडुं, तेमाथेथी महाविकराल जयंकर ह
 ट्टिचिप सर्प नीकळ्यो, ते तर्पें दृष्टिचिपें करी खर्ये सासु जोडने सर्वेने बाली जस्म कीधा, एक
 सुशिक्षाना आपनार वृद्धने वया आणी जीवतो मूक्यो, ए दृष्टींतें ताद्वारा धर्माचार्येने एटली
 संपदा प्राप्त थइ तो पण असतुष्ट थको महारो अपवाद लोको आगल बोलीने मने रोपवत
 करे ठे तेथी हुं त्यां आवी महारा तेजथी सर्वेने बाली जस्म करीश, माटे तु उतावलो जडने
 ताद्वारा धर्मचार्येने कहेजे, हुं वृद्धवाणीयानी पेरें मात्र एक तनेज जीवतो मूकीश, ए वात
 सांजली आनव, मुनि जयघ्रांत थयो थको जगवत पार्से आवीने गोशालाना सर्व समाचार कह्या,
 तेवारें जगवते कथुंके दे आनव तमे गौतम प्रमुख सर्वे साधुडेने कहेजो जे अर्दीआं महारो
 कुशिय गोशालो आवडो, ते उपसर्ग करजो माटे तमें कोड पण तेनी साथें जापण
 करशोमां जो बोलशो तो बाली जस्म करजो तेथी अरदा परदा टली रहेजो ते सांजली
 सर्व साधुव एकांतें वेशीरह्या तथापि सर्वानुजति अने सुनक्षत्र एवे साधु, जगवत पार्सेज रह्या,
 एटलामां गोशालो आवीने जगवानने कहेवा लाग्यो के दे काश्यप ! तुं कहे ठे जे महारो शिष्य
 गोशालो ठे ते स्वरी वात ठे पण ताद्वारो शिष्य जे गोशालो हुतो ते तो मरण पाम्यो अने

जेम चक्रवर्ति त्रण वाञ्छु समुद्र अने एक वाञ्छु बुद्धदेवमत पर्वत पर्यंत राज्य करे तेम जग
 वान दानावि चार प्रकारनो धर्म प्ररूपे माटे धर्म चक्रवर्ति कहीयें, ससार समुद्रमां मूबता
 प्राणीऊं धीप समान शरणागत वत्सल, क्पांय दुणाय नदी एवा हान अने वृत्तिना धरवा
 वाला, जेमने उग्रस्थ पणु रणुं नथी, पोते राग द्वेपनें जीत्या, वीजाने जीतावे, पोतें ससार
 समुद्रयकी तस्या, वीजाने ससार समुद्रथी तारे, पोतें तत्त्वने जाण्या ठे, वीजाने तत्त्वनो बोध
 करे, पोतें कर्म रहित थया, वीजाने कर्मथी मूकावे, सर्वज्ञ, सर्ववर्धि, शिव एटले निरूपड्व,
 अचल, रोग रहित, जेनो अतनदी अने क्षय पण नदी, बाधा रहित, ज्योथी फरी पाहुं ससा
 रमां आवहुं नथी एहुं जे सिद्धिगति नामक स्थानक तेने पास्या एवा जिनेश्वरनें महारो नम
 स्कार होजो, जीत्याठे जय जेमणे एवा जगवतनें नमस्कार हो, अमण जगवत आमदावीर
 ठेला तीर्थकर, आविना करनार पढेला तीर्थकर श्रीकृपनवेव स्वामीयें वेस्वाख्या यावत मो
 क्षमां जावा वाला तेमने हुं वांडु बु जगवान तो त्यां गर्जमां ठे अने हुं वेवलोकमां हु माटे
 त्यां रक्षां थका आपे मने वेस्ववो एहु कहीने जगवानने नमस्कार करे करीने सिंहासन उपर
 पूर्वदिशानी सादासु मुख करीने वेठो तेवारें शर्केइनां मनमां एवो विचार उत्पन थयो ॥१६॥

॥ एम सर्वे तीर्थकरोना एक चवन कल्याणक, वीछुं जन्मकल्याणक त्रीछु वीक्षा कल्या
 णक, चोयुं ज्ञानकल्याणक अने पाचमुं निर्वाणकल्याणक, ए पांच कल्याणकें सवा कालें
 शक्रस्तव कहे एटले शक्रजे इइ ते स्तव एटले थुणे माटे तेने शक्रस्तव कहीयें ते इइ महाराज
 शक्रस्तव कहीनें रोमांचित थाय, आनव पामे, वली ए पांच कल्याणकें घोशठें इइ जेला थइने
 अछइ महोस्तव प्रमुख करीने प्रत्येक कल्याणकनो मद्धिमां करे ए मर्यावा ठे ॥

તે કહે છે ૬૬ મહારાજે વિચાર્યું જે શ્રીઅરિહંત જગત અથવા વ્રજવર્તિ અથવા વાસુદેવ અથવા
 ઘનદેવ એ ત્રેસરે વ્રતમ પુરુષ છે, તે અતકુલ જે કુદ્જાતિ તેને વિષે તથા પ્રાંતકુલ તે અયમાચારીના
 કુળને વિષે તથા અરૂપપરિવાર વાલા તુલ્લ કુળને વિષે તથા નિર્ધન તે દરિદ્રીના કુળને વિષે તથા
 અવાતારતે રૂપણના કુળને વિષે તથા ચારણ પ્રમુલ્લ જીલ્હારીના કુળને વિષે તથા બ્રાહ્મણના કુળને
 વિષે આબ્યા, અગ્ને અને આવશે નિમ્મયથી એ વાત પૂર્વેથડ નથી, વર્તમાન કાલે થાતી નથી અને
 આગામિક કાલે થાશે પણ નહીં એટલે ત્રેણથ શિલાકા પુરુષ તો નિમ્મે થકી પૂર્વોક્ત અત કુલાદિ
 કને વિષે આબ્યા પણ નથી, આવતા પણ નથી અને આવશે પણ નહીં ॥ ૧૭ ॥ ॥ એ પૂર્વો
 ક્ત અરિહંતાદિક ત્રેણથ શિલાકા પુરુષ તો, નિમ્મયથી શ્રીરૂપનરેવજીયે આરક્ષક પણે જેને
 રાખ્યા તેને યમકુલ કહીયે તે કુળને વિષે તથા જેને શુરુસ્થાનીયા પણે રાખ્યા તેને જોગકુલ
 કહીયે તેને વિષે તથા જેને મિત્રસ્થાને રાખ્યા તેને રાજન્ય કુલ કહીયે તેને વિષે તથા પ્રજા લો
 કપણે થાપ્યા તેને દ્વત્રિયકુલ કહીયે તેને વિષે તથા હરવાકુ કુળને વિષે તથા હરિવર્ષ દેવના
 ગુણલીયાનો જે પરિવાર તેને હરિવલ્લ કુલ કહીયે એવા વીજા પણ તથા પ્રકારનાં વિદ્યુદ્ધ જાતિ
 નાં વ્રતમ કુળને વિષે આબ્યા છે, આવે છે અને આવશે, એ મર્યાદા છે ॥ ૧૮ ॥ ॥ તથાપિ
 એ શ્રીમદ્વાવીર સ્વામી બ્રાહ્મણના કુળમાં આવી કપન્યા એ લોકને વિષે અંધેરાનૂત વાત
 થડ એટલે અનતી વત્સર્પિણી અને અવસર્પિણી જેવારે અતિક્રમે તેવારે કોડક કાલે એવા
 અંધેરા થાય છે તેમ આ અવસર્પિણીમા પણ એવા વશ અંધેરા એટલે આશ્ચર્યકારી વાતો થયે
 લી છે એમ ૬૬ મહારાજ વિચારે છે ॥ યથાગ્રથ ॥ ૧૯ ॥ ॥ હવે અવસર્પિણીને વિષે જે
 વશ અંધેરા થયા તે વસ્ત્રાણે છે ત્યાં પ્રથમ કોડ તીર્થકરને કેવલજ્ઞાન વપન્યા પછી અપસર્ગ

થાય નહીં અને શ્રીમદ્વાવીર દેવને કેવલ જ્ઞાન ઇપ્ત્યા પઢી ગોશાલાયેં અપસર્ગ કર્યો, તે કહે
 છે એકદા જગવત શ્રીમદ્વાવીર સ્વામી વિદ્યાર કરતા સાવજી નગરીયેં સમોસક્ષા, તેવારેં ગો
 શાલો પણ, દુ તીર્થકર તું એમ લોકોમાં કહેતો થકો સાવજીયેં આવ્યો, તે સમયેં ગૌતમસ્વા
 મી ગોચરીયેં ગયા, તિહાં લોકોના મુસ્થકી દુ સ્નાનકરું જે આજ નગરીમાં એક મદ્વાવીરસ્વા
 મી અને ઘીજો ગોશાલો, એ ઘે તીર્થકર આવ્યા છે પઢી સશયવત થડનેં શ્રીગૌતમ સ્વામીયેં
 જગવત પાસેં આવીને ગોશાલાની ઈત્યતિ પૂઠી, તેવારેં પ્રશ્નયેં કહું કે શરવણ યામનો રે
 વાસી મલ્લી નરદાનીજાતિ શનિધરનો વાન લેનારો તેની સુજણ સ્ત્રીનો એ પુત્ર છે, બ્રાહ્મણની
 ગાયની શાલામા જન્મ્યો તેથી માતાપિતાયેં ગોશાલો નામ પાડ્યું છે એ નિકામાગતો હતો તે
 આવીને મહારો શિષ્ય થયો, ઈશ્વરસ્થાયેં મદ્વારી સાર્યેં ઈશ્વર પપો ઇ વરસ રહ્યો હતો, મ
 દ્વારી પાસેંયી જણીને કાંઈએક વજ્રુચુત થયો છે, તેજોલેશ્યા પણ ધીર્યો છે વીજીવલી વિશાચરો
 પાસેંયી નિમિત્તવિદ્યા શીલ્પીનેં એ મિથ્યા જિનનામ ધરાવે છે, પરંતુ એ તીર્થકર નથી, એવી વાત
 પ્રશ્ન પાસેંયી સાંજનીનેં શ્રીગૌતમેં ઘીજા ઘણા લોકો પાસેં વાત કરી, જે ગોશાલો મલ્લી પુત્ર
 છે, તે વાત, ગોશાલાને કાનેં ગઈ, તેવારેં ગોશાલો ક્રોધાયમાન થયો એવા સમયેં જગવતનો
 આનવનામા શિષ્ય ગોચરીયેં ગયો તેને ગોશાલે બોલાવીને કહું કે હે આનવ ! તને એક દૃષ્ટાંત
 કહું તે સાંજલ, કોઈએક ઘાર વાણીયા બ્યાપાર કરવાને અર્થે વિવિધ પ્રકારનોં કરિયાણાનાં ગા
 ઢા નરી પરવેજોં ઘાલ્યા માર્ગમાં કોઈએક મદ્દોટી અટવીમાં પેગ, તિહાં તુપાલાગી તેથી ઈજા
 હમા પાણીની ગવેપણા કરતાં પાણીતો ધ્યાંય વીતું નહી પણ ચાર વાલ્મિકિ એટલે ઈવેદીના
 શિશ્વર (ટીમ) વીતં અને તેના ઈપર નીલાં વૃદ્ધ ઈગેલાં વીતં, તેથી જાણું કે અહીંયાં અ

વશ્ય પાણી હજો ? એવું જાણી એક શિશ્વર ફોટું તેમાંથી ઘણું નિર્મલ શીતલ જલ નીકળ્યું,
 તે સર્વજનોએ પીને તૃપ્તિ પામી, વલી બીજા વાસણોમાં પણ પાણી જરી લીધું, પઢી બીજું શિ
 સ્વર નાંગવા માંડ્યું, તેવારે તેમાંથી એક વૃંદ વાણીયો ઘોડો કે આપણું કામ થયું, માટે હવે
 બીજું શિશ્વર ફોટોમાં, એમ વાચ્યા થકા પણ તેણે બીજું શિશ્વર ફોટું, તેમાંથી સોનું નીક
 ળ્યું, તેવારે લોચ લાગો તેથી જોપણ વૃંદેવજ્યો તો પણ ત્રીજું શિશ્વર ફોટું તેમાંથી રત્ન ની
 કઢ્યા વલી વૃંદે ઘણો વાચ્યો તોપણ ચોથું શિશ્વર ફોટું, તેમાંથી મહાવિકરાલ નયંકર હ
 ણિવિપ સર્પ નીકળ્યો, તે સર્પે હણિવિપે કરી સૂર્ય સામુ જોડેને સર્વેને વાલી નસ્મ કીધા, એક
 સુશિક્ષાના આપનાર વૃંદેને વ્યા આણી જીવતો મુશ્કો, એ હણિવે તાદારા ધર્મચાર્યને એટલી
 સપવા પ્રાપ્ત થઈ તો પણ અસતુષ્ઠ થકો મહારો અપવાદ લોકો આગલ બોલીને મને રોપવત
 કરે છે તેથી હું ત્યાં આવી મહારા તેજથી સર્વેને વાલી નસ્મ કરીશ, માટે હું યતાવલો જડેને
 તાદારા ધર્મચાર્યને કહેજે, હું વૃંદવાણીયાની પેરે માત્ર એક તમેજ જીવતો મૂકીશ, એ વાત
 સાંનલી આનંદ, મુનિ નયત્રાંત થયો થકો જગત પાસે આવીને ગોશાલાના સર્વ સમાચાર કહ્યા,
 તેવારે જગતે કહ્યું કે આનંદ તમે ગૌતમ પ્રમુખ સર્વ સાધુને કહેજો જે અહીંયાં મહારો
 કુશિથ્ય ગોશાલો આવડો, તે ઘપસર્ગ કરજો માટે તમે કોઈ પણ તેની સાર્યે જાપણ
 કરશોમાં જો બોલશો તો વાલી નસ્મ કરજો તેથી અરહા પરદા ટલી રહેજો તે સાંનલી
 સર્વ સાધુડે એકાંતે વેશીરહ્યા તથાપિ સર્વાનુજીતિ અને સુનક્ષત્ર એ બે સાધુ, જગત પાસેજ રહ્યા,
 એટલામાં ગોશાલો આવેને જગવાનને કહેવા લાગ્યો કે હે કાશ્યપ ! હું કહે છે જે મહારો શિથ્ય
 ગોશાલો છે તે સ્વરી વાત છે પણ તાદારો શિથ્ય જે ગોશાલો હતો તે તો મરણ પામ્યો અને

दु तो वीजो तु मात्र ते गोशालानुं शरीर परीग्रह सहन करवा सरखुं दहु माटे में तेना
 शरीरमां प्रवेश कसो ठे ते सांजली जगवान बोल्या के अरे गोशाला कोइ चोर चोरी करी
 नावो दोय तेनी पठवाढे वाहार चढी दोय ते जोइने पहेलो चोर नाशी जवाने असमर्थ
 ठतो एक तरणु लइने पोताने ढाकवा सारुं आहुं आपे अने मनमां जाणे के हवे मने कोइ
 देखी शक्यो नही तेथी छुं ते ठानो रही जाओ ! तेम तु पण मदारी आगल केवीरितें ठप्यो
 रदीश हुं तेदज महारो शिष्य गोशालो ठो ! एहुं सांजली गोशालो रोपध्याणीने जगवानने
 कहेवा लागो के अरे तु जीवतो रदीश त्यासुधी मने सुख थाओ नही एवा तेना दुष्ट बोल
 सांजलीने सुनहुत्र मुनि बोल्या के अरे गोशाला तु पोताना गुरुने सासुं बोले ठे एतो हुं
 संसारमां अनता नव प्रमण करवानुं काम करे ठे एटलु बोळ्यो तेदलामां गोशालायें तेनां
 ठपर तेजोलेस्या नाखी तेथी ते मुनि बली जस्म थइ गयो फरी पण जगवानने गोशालो
 कढवां वचन कहेवा लाग्यो तेवारें सर्वांनुचुति मुनि बोल्या तो तेने पण तेजोलेस्यायें
 करी बाली जस्म कीधो ते वझे साधु मरण पामिने देवलोकमा गया हवे जगवाने गोशालाने
 कसुं के तु चोरनी पेठे कां छिपतो रडे ठे तेवारें जगवान छपर पण तेजोलेस्या मुकी ते
 तेजोलेस्या जगवानने त्रण प्रवक्षिणा आपीनें पाठी गोशालाना शरीरमां पेठी तेथी गोशालो
 दाज्यो तेना ताप थकी सात रात्रि सुधी विविध वेदना जोगवीने गोशालो मरण पाम्यो अने
 तेजोलेस्याना तापथी जगवाननां शरीरें वेदना थवा लागी, ठ मदीना सुधी लोही खरु जाडो
 थयो, रेवती आधिकानां घेरथी बीजोरंपाक सिंह अणगर पासें मगावी जगवतें खाथो, तेथी
 शरीरें शाता थइ एवीरितें जेनो नाम मात्र लीधायी पण सर्व उपडव मटी जाय तेमने पण मढा

પીઠા થઈ એમ તીર્થકરને જિનપદ લઈયા પઠી એટલે કેવલહાન ઇપન્યાપઠી ઇપસર્ગે ન યાય,
 તે થયો એ પ્રથમ આશ્ચર્ય જાણું ॥ ॥ હવે ઘીજી અશ્વરૂ જે આ વર્તમાન ચોવીશીમાં શ્રીમદ્ધી
 નાય ડગળીશમા તીર્થકર સ્ત્રીવિવરણે ઇપન્યા, તેનો સર્બધ કહે છે આજ ઘૂઘીપના શ્રીમદ્ધાવિવેહ
 ક્ષેત્ર ને વિપે સલ્લિલાવતી વિજયમાં વીતશોકાનામે નગરીનો બલનામે રાજા તેને ધારિણી નામે સ્ત્રી
 છે, તેનો મદ્દાબલ નામે પુત્ર છે, તે યૌવન અવસ્થા પામ્યો, તેવારે રાજાયે તેને પાંચસો સ્ત્રી પર
 ણાવી, પઠી દુઃશવસ્થાયે પુત્રને રાજ્ય આપી પોતે દીક્ષા લઈ ચારિત્ર પાલી મોઢે પોહોતો,
 હવે મદ્દાબલ રાજા રાજ્ય કરે છે, તેને એક અચલ, બીજો ધરણ, ત્રીજો અન્નિવડ, ચોથો પૂર્ણ,
 પાંચમો વસુ, ષષ્ઠો વૈશ્રમણ, એ ષ મિત્ર દત્તા એકવા તે સાતે જણે ગુરુ પાસે ધર્મે સાંનલી દી
 હા લીધી, અગધાર અગ જણાં અને તે સાતે જણે માંદોમાંદે એવો સકેત કસોકે આપણ સર્વે
 જણાયે ઢઠ અષ્ટમાવિક જે તપ કરતુ તે સરસુ બરાબર કરતું પણ એક બીજાથી અધિકન્યૂન
 તપ કોઈયે કરતું નહીં તે પ્રમાણે તે સાતેજણ સરસું તપ કરે, તેમાં એકવિવસ મદ્દાબલ ક્ષિ
 ના મનમાં એવો વિચાર થયો કે હું એનાંથી કાંઈ અધિક તપ કરું કે જેથકી હું એ સર્વથી
 અધિક થાઉં એવો નિશ્ચય કરી, કપટથકી તે ષ જણથી ઢાનો જેવારે પારણ કરવાનો
 વિવસ આવે તેવારે ષ જણને એમ કહે કે મદ્દારું તો માધુ હુલે છે, હું આજ પારણ કરીશ નહીં
 તમેં હુલે પારણ કરો ધીજે કિવસેં વલી તેમના સરસુ તપ કરે એ પ્રમાણે કપટ થકી વીશ
 થાનકતપ કરું તેથી તીર્થકરનામ કર્મ ડગળ્યું પરંતુ કપટનેલીધે સ્ત્રીપણાનુ કર્મ માંછ્યું ડોવટ
 સાતેજણા ઘે માસની સંસેપણા કરી ચોરાશી લાલ પૂર્વનું આયુ પાલી મરણ પામીને વત્રીશ સા
 ગરોપમને આવલે વિજયંતનામા અનુત્તર વિમાનેં જઈ ઈપન્યા, પઠી તિદ્ધાંથી ચવી એક અચલ

નો જીવ તો અપોધ્યાનો સુપ્રતિવદનામેં રાજા થયો, વીજો ધરણનો જીવ, ચપાનગરીયેં વડ
 જસા નામેં રાજા થયો, ત્રીજો અન્નિવદનો જીવ, કાશી નગરીયેં શાલનામેં રાજા થયો, ચોથો
 પૂરણનો જીવ, સાવઘી નગરીયેં રુક્મિનામેં રાજા થયો, પાંચમો વસુનો જીવ કુરુવેડોં અવી
 નગરુનામેં રાજા થયો, ઠહો વેપ્રમણનો જીવ કપિલા નગરીયેં જિતશત્રુનામેં રાજા થયો, અ
 ને સાતમો મહાવલનો જીવ મિથિલા નગરીયેં કુજ રાજા તેનો પ્રજાવતી રાણીની કૂસેં આવી
 મહીકુમરી પયો વપન્યો, તેવારેં માતાયેં ચૌવસુપનાં વીઠાં, આશુ છાવિ અગીઆરડોં પુત્રીપણે જ
 ત્મ્યા અનુક્રમેં યૌવન અવસ્થા પ્રાપ્ત થઈ, પઢી અવધિક્ષાનેં કરી પોતાના ઢ મિત્ર, જુવે જુવે
 તેકારોં વપન્યા દેશી તેને પ્રતિવોધ કરવાને અર્થે અશોક વાઢીમાં રહેં જહિત ધર કરાવ્યુ, તેનાં
 ઠ ધારણાં કરાવ્યા, તેમાં પોતાના રૂપ સરસ્વી રહેં જહિત સોનાની એક પૂતલી કરાવી, હવે મ
 હીકુમરી જે જે વારેં જોજન કરે, તે તે વારેં તે રત્નની પૂતલીને માથે બારણુ કરાવ્યું ઠે તે વા
 રણાની ઘર એકેકો કવલ નાસતી જાય અને ફરી પાતુ ઢાંકણુ આપી વીચે, એમ નિત્ય
 કરતી જાય હવે એકવા અપોધ્યા નગરીયેં સુપ્રતિવદ રાજાચેં યક્ષનેં વેરે પૂજા રવાવી ઠે,
 તિહા ફૂલની માલા વેલીનેં વૂતને પૂઠણું જે તમેં એવો ફૂલનો શ્રીવામક્યાંહિં પણ વીઠો ઠે ?
 તેવારેં દૂત ઘોલ્યો જે હે રાજન્ ! મહીકુમરી ઘણી ચતુર ઠે ઘણા રૂપમય ઠે, તે જેવો ફૂલ
 નો શ્રીવામ વનાવે ઠે તેહના લાલમાં અર્ગેં પણ એ શ્રીવામ નથી હવે પૂર્વજવના પ્રેમશક્તી સુપ્ર
 તિવદરાજાચેં મહીકુમરીની યાચના કરવાને કુજરાજા ઘર દૂત મોકલ્યો અને કહેવરાવ્યુ જે
 તમારી વેઠી મુજને પરણાવો ॥ ૧ ॥ તેવાર પઢી ચપાનગરીના અરહુત્તક
 પ્રમુલ બ્યવહારિયા પ્રવહણ જરી ગંજીર પત્તને દીપાંતરેં ચાલ્યા, એવા સમયમા ૬૬ મહારાજ :

अरद्वन्नक श्रावकनी प्रशस्ता पोतानी सजाने विषे करवा लाग्या जे धन्य ठे अरद्वन्नकने, आज
 नरत क्षेत्रमा एना समान धीजो कोइ दृढ श्रावक नथी ! ते इहना वचनने कोइएक मिष्या
 ल्वी वेवता अण सद्दत्तो थको तिहां अरद्वन्नक पासैं आवीने ते वेवतायें समुझमां मद्दोढो
 उत्पात कस्यो ते जोइ अरद्वन्नक तो सागरी अणुक्षण करीने निश्चल मनैं श्रीवीतराग वेवन्तुं
 स्मरण करवा लाग्यो, तेने वेवतायें धयोए चलाव्यो अने एतु कसुं जे तु श्रीवीतराग वेवन्तुं
 स्मरण मुकीने हरि हराविक देवोन्तुं स्मरण कस्य, तो उपसर्ग निवारण करु नहीतर ताद्वारां
 जिहाज समुझमध्यें बूढावी देख्य, एम कही जिहाज समुझमां बूढाववा लाग्यो, ते जोइ सर्व
 लोक एकठा मस्ती अरद्वन्नकने कर्हेवा लाग्ना जे वेवतायें कसुं तेम करो, तो पण अरद्वन्नक आ
 वकन्तु समकित दृढ ठे, तेथी चलायमान न थयो, ते जोइने देवता तुष्टमान अइ कुंमलाचरण
 तो जोढो आपी, अर्द्वन्नकने पर्गे लागीने कसुं के अद्दो अर्द्वन्नक ! तमोने धन्य ठे, हे कृत
 पुत्र ! तमार जीवितव्य सफल ठे, तमोने इइ महाराजें सजा समझ्द वखाया ते अणुमा
 नता में तमारो अपराध कस्यो, ते महारो अपराध तमें स्वमजो, ते सांजली अर्द्वन्नक बोल्या
 जे इइ लोक अने परलोकन्तु साधन एवो श्रीलिनधर्म पामीने बीजो धर्म दु अंगीकार न करूं,
 तेवारें वेवतायें चार कुंमल आप्यां, अने पोताने स्थानकें गयो, हवे ते व्यावहारीयो कुशल
 कैमें गजीरपत्तनें गयो तिहा व्यापार करी फरी मिथिला नगरीयें आव्यो तेवारें देवतायें आ
 पेला चार कुंमलमांथी राजाने वे कुंमल आप्यां, राजायें मद्दीकुमरीने वीधा, पढी व्यापा
 रियें पोतानी चपानगरीयें आवी, तिहां चपानगरीना राजाने वाकी रहेला वे कुंमल आप्यां
 राजायें पूठु जे दे व्यावहारीया ! तमें परवेशमां कोइ तमासो बीगो ? ते सांजली व्यावहारीयो

वोत्रो के अमें मध्वीकुमरीनुं रूप अक्षुत दीतु, एतुं रूप धीजे क्याहिं पण दीतु नथी, पढी
 चडजसा राजायें पण कुंजरजा पासैं दूत मोकलीने कदेवरावुं के तमारी पुत्री मध्वीकुमरी
 मुजने परणावजो ॥ इति द्वितीयदूतः ॥ २॥ एक विवसें मध्वीकुमरीना वे कुंमल जांग्या, तेवारें
 कुंजरजायें सोनीव बोलावीने कसुं के आ कुंमलनो जोढो सांधी आपो, तेवारें सोनी कुंमल
 जोइने बोल्या जे महाराज ! ए सघाय नहीँ एतो देवतानां कुंमल ठे, ते अमें केवी रीतें
 सांधियें ? तेथी राजायें सर्व सोनीअने केशनिकाल कीधा, ते सोनी वाणारसी नगरीयें गया,
 तेवारें त्याना शख राजायें पूठपुं के तमें वेंश केम गोळ्यो ? सोनी बोल्या जे महाराज ! मध्वीकुम
 रीना कुंमल देवता संवधी ठे, ते अमारा थकी संघाणां नहीँ, तेशें करी वेंश गोडवो पळ्यो
 अने मध्वीकुमरीना रूपनु वर्णन कसुं, तेवारें वाणारसीना राजायें पण मध्वीकुमरी याचवाने
 अर्थे कुंजरजाने दूत मोकल्यो ॥ इति तृतीयदूतः ॥ ३॥ दवे रुक्मी राजायें पोतानी
 पुत्रीने चार महीना सुधी पीढी करावीने दूतने पूठपु जे दे दूत ! तें आवु रूप क्यांही पण
 दीतुं ठे ? तेवारें दूत बोळ्यो जे मध्वीकुमरीने लाखमें अर्थें पण ए रूप नथी, ते सांजली, रुक्मी
 राजायें पण कुंजरजा उपर दूत मोकली, मध्वीकुमरीनी याचना करावीना इति चतुर्थदूत ॥ ४॥
 दवे कुंजरजानो पुत्र ठे, तेशें पोतानी चित्रशाला चित्रावी, तिहां चित्तारे मध्वीकुमरीनो अंगुठो
 दीतो, ते प्रमाणें मध्वीकुमरीना सर्व अंगनु स्वरूप चित्री काढपुं, एकदा मध्वीकुमरीना जाहियें कीडा
 करता मध्वीकुमरीनुं रूप चित्रशालामां जोपुं, तेने रीश चढी तेथी चिताराना दाथनुं अंगुठो
 कापीन कादाढी मूक्यो, चित्तारे दस्तानापुरें अवीनशत्रु राजाने मळ्यो, तिहां मध्वीकुमरीनुं
 रूप, वर्णन कसुं, ते सांजली तेशें पण मध्वीकुमरीनी याचना करवा कुंजरजाने दूत मोक

ल्यो ॥ इति पंचम दूत ॥ ५ ॥ ॥ एक विवस धर्मचर्चा करतां एक परिव्राजिकाने मल्लीकु
 मरीयें जीती, मानजूषा करी, तेथी ते रीशाणीधकी कपिलानगरीयें जइ जितशत्रुराजाना
 मुख आगल मल्लीकुमरीना रूपनु वर्णेन कथुं, तेथें पण मल्लीकुमरी याचवाने अर्थे कुंजरजा
 उपर दूत मोकल्यो ॥ इति पष्ठदूत ॥ ६ ॥ ॥ ए रीतें ठ दूत कुंजरजा पासें समकालें आ
 आ, कुंजरजायें सर्व दूतने कथुं के ड्रु मदारी कन्या कोने आपवानो नथी, एवी रीतें अप
 मान करी काढी मूक्या, पढी ते ठए राजाउ पोत पोतानु लशकर लहने समकालें आवी मि
 थिला नगरीने वींटीलीची, कुंजरजायें पण बाहिर आवी युद्ध करवा मांम्यु युद्ध करता हाबो
 अने पावो नगरीमां पेतो, तेवारें मल्लीकुमरीयें ठए राजाउने कदेवराब्यु के तमें महारा रत्नय
 रमा आवजो, पढी ते ठए राजा ठ धारणामाथी खुवा खुवा आब्या, मल्लीकुमरीनी मूर्ति
 देखी व्यामोद पास्या, एटलासां मल्लीकुमरीयें आवीने ते पुतलीना माथा उपरथी डांकणु
 उधावधुं तेवारें ते सढीगयेला अनाजमां कीढा पळ्या दता तेमांदेथी डूर्णध नीकल्यो एटले
 सर्व जयो मोढा पासें खण्डूं आपी शुधुकार कीधो अने डुखी थवा लागा तेवारें मल्लीकु
 मरी बोल्यां जे दे नशे ! आ रत्नमय पुतलीं ठतां नित्यप्रत्यें एक कवल आहारना संयोगथी
 एवी डूर्णध वास आपे ठे, तो महारा शरीरमा तो नित्यप्रत्यें शेर धान्य पढे ठे तेथी मलमूत्र
 नो बंदारज ठे तेमां तमें छुं रागांध थया ठो ? एवो प्रतिबोध करीने पढी पूर्वलो नव संजला
 ब्यो, तेथी ते ठए राजाने पण जातिस्मरण ज्ञान उपन्यु, पूर्वजव दीठा पढी ते ठए कदेवालाग्या
 के हवे अमने तारो, तेवारें मल्लीकुमरीयें कथुं के दमणा तो तमें घेर जाउ, जेवारें मने के
 वलज्ञान उपजे, तेवारें तमें आवजो, ड्रु तमोनें वीक्षा आपीण, पढी ते ठए राजा पोतपोता

ने स्थानकें गया, मल्लीकुमरीयें पण संवत्सरी दानआपीनैं त्रयवर्गे राजपुत्र साथें मार्गेश्वर
 विश्वगीआरणने विने वीक्षा लीधी, तेज विवसें केवल ज्ञान उपन्युं, पढी ते ठए मित्रें आवी
 श्रीमल्लीनाथ पासैथी वीक्षा लीधी ते ठए ने गणधर कक्षा तेदज नवें मोक्ष गया, ए श्रीमल्ली
 नाथ स्त्रीवैयें उगणीशमां तीर्थकर थया, तेमना समोसरणमां स्त्रीनी परपदा आगल वेशती
 दती अने पुरुषनी परपदा पाठल वेशती दती ते स्त्रीवैयें कोइ तीर्थकर थाय नदीं ते थयु ए
 वीछु अड्डेकें जाणवु ॥ ५ ॥ ॥ व्रीछु कोइ तीर्थकरने गर्जपालटो थयो नथी, ते आदों श्रीम
 हावीर स्वामीने व्याखी रात्रि पढी देवानंवांनी कूखथी दरणिगमेपी देवतायें अपदरीनैं त्रिश
 ला कृत्रियाणीनी कूखमांहे घखो अने त्रिशजानी कूखें पुत्री दती, ते महाणकुनै देवानवांनी
 कूखे मुकी तेहुं कोइवारें थाय नही, माटे ए व्रीछु गर्ज पालटन आभर्य जाणवुं ॥ ३ ॥ ॥
 थोयु श्रीवीरजगवाननैं जेवारें केवलज्ञान उपन्युं, तेवारें देवतायें मली समोसरणनी रचना
 कीधी, त्यां घणी मदोटी परपदा जेसी थइ तेवारें जगवानें धर्मवेशना वीधी परंतु प्रछुनी वेश
 ना संजलीनैं कोइ समकेत पाम्यो नही, तेमज व्रत पञ्चस्काण पण कोइयें लीधु नही एरीतें
 वेशना निष्फल गइ, एम तीर्थकरनी वेशना कोइ वखतें स्वाली न जाय ते आ वेलाये स्वाली
 गइ, माटे ए थोयुं आभर्य जाणवुं ॥ ४ ॥ ॥ पांचमु जे एक द्वीपनो वासुदेव होय ते वीजे
 द्वीपें जाय नही, ते श्रीकृष्णजी दौपदी लाववानें अर्यै धातकीखनै गया तेमज कपिल वासु
 देवनो शख अने श्रीकृष्ण वासुदेवनो शख ए थे शस्त्रेशख मळ्या ते पण कोइवारें मले नही
 माटे आभर्य जाणवु तेनी कथा कहेठे कांणिलपुर नगरमां दुपवराजानी चुलणी पटराणीनी
 कूखे दौपदी नामे पुत्री थइ तेना विवाह सारु स्वयवर मरुप माम्यो, सर्व वेशोना राजा ते

दाब्या हस्तिनागपुरथी पोताना शुधिष्ठिराविक पांच पुत्रने तेढी पांशुराजा पण आब्यो, अर्जुने
 राधावेथ साध्यो तेवारें झोपवीयें अर्जुनना गलामां वरमाला नाखी ते वरमाला पूर्वजन्ममां
 झोपवीयें पाच जरतारनो नीयाणो कसो हतो तेना प्रनावथी पांचे पांमवोना गलामां जइ
 पढी पूर्वला जवमा झोपदीनो जीव नागिला नामें ब्राह्मणीनो हतो तेणे एक विवस धर्मरुचि
 मुनिने कडवी तुवढीनुं शाक वोहोराव्यु ते मुनियें अनशन करी खाधु तेनां योगथी मुनि मरण
 पाम्या पढी नागिला साधुनी घात करनारी ठे एवु आचार्यें साधुजने गाममां भोकली कदेव
 राव्यु तेवारें ब्राह्मणे नागिलाने घरमांथी काढाढी मूकी, ते जमती जमती मरण पामीने नरकें
 गइ त्यांथी अनेक तिर्यचाविकना जव करी एक शेवने घेर घणी स्वरूपवाजी सुकुमालिका
 नामे पुत्री पणें उपनी तेने तेज गाममां एक बीजा शेवना वीकराने परणावी ते रात्रे सुवा
 गयो त्यां सुकुमालिकानो स्पर्श थतांज तत्काल तेने वाहज्वर उपव्यो तेथी ते पढती मूकी
 चाल्यो गयो पावलयी सुकुमालिकाने शोक करती जोइने तेना वापे एक निक्कने परणावी
 ते पण तेमज मूकी जागी गयो पढी सुकुमालिका इ स्वर्गर्जित वैराग्य पामीने साधवी थइ
 तेने गुरुणीयें नाकारो कसो तो पण ते वनमां तप करवा गइ त्यां एक वेड्याने पाच पुरुष दाज
 रीमां रह्या ठे तेने जोइने सुकुमालिकार्यें कष्ट के मदारा तपनो प्रभाव होय तो आगला ज
 वमां मुजनें पण पांच जरतार होजो एवु नियाणु कसुं, अते अनशन करी इशान देवलोकें गइ
 त्यांथी चवीने अर्दी झोपवी थयेली ठे ते पूर्वरुत नियाणाना योगें वरमाला पाच जणानां क
 उमा पढी, वेवोयें आकाशथी एवी वाणी करी के झोपवी पांच जरतारी ठतां पण सती ठे, पांच
 पांमव झोपवीने परणी हस्तिनागपुरमां आब्या त्या सुलें रवे ठे, एक विवस जेनी मुखाकृति सौम्य

ઠે, પરંતુ મનમા કપટ ઘણુ રાસે છે, વસ્કલ વીર પહેરે છે, જનોફ પહેરે છે, કાલા મૃગના ચામ
 હાનો ઇતરાસગ કરેલો છે, જેનો જટાજૂટ મહાકાંતિ વાલો છે, જે કલદ 'કોલાહલનો લગા
 દનાર છે, એવો નારવ કપિ આકાશમાર્ગથી તે પાંદુરાજાની સનામાં આબ્યો, તેવારે પાંદવો સ
 હિત સર્વ સજાજનોયેં છત્તા થઇને આવર સન્માન આપ્યું, પરંતુ તે નારવ જેવારે ડોપવીને જો
 વા ગયો તેવારે ડોપવીયેં તેને અસયતી જાણી વાંચો પૂજ્યો નહી, તેમ ઠીને ઠીની પણ થઇ
 નહી, અને ઘોલાબ્યો પણ નહી, તેથી નારવને રીશ ચઢી અને વિચાર કરવા લાગ્યો કે આ ડો
 પવી પાંચ જરતાર પામીને મસ્ત થઇ ગઇ છે, તેથી ગર્વિત થકી ઘેરી છે તો હવે હું એને સકટ
 માં નાહું એમ ચિતવી, ધાતકીર્લમના પૂર્વ જરત ક્ષેત્રમાં અમરકકા નામે નગરી છે ત્યાં કપિ
 લવાસુદેવનો સેવક પમનાન નામે રાજા રાજ્ય કરે છે, તે રાજા પોતાની સાતસેં રાણીયો સા
 ધેં વાહીમાં રમતો હતો તેવા સમયમાં નારવ પણ ત્યાં ગયો, તેને પમનાન રાજાયેં વાંવીને
 પૂછ્યું કે હે નારવજી ! મદારો જેવો અતેઝર છે તેવો અતેઝર વીજે ક્યાં તમે જોયો છે, તેવારે
 નારવજિયેં જાણું કે આ સ્ત્રિયોનો લોહુપી છે એમ જાણી અવસર જોડને નારવજી કહેવા
 લામ્યો, કે હે રાજન્ તું કૂવાનાં વેમકા સરસો દેવાય છે, જેમ કોફક સમુદનો વેમકો
 કૂવાના વેમકાની પાસેં આબ્યો, તેવારે તેને કૂવાના વેમકાયેં પૂછ્યું જે તું કિહાં રહે છે અને
 ક્યાંથી આબ્યો ઠો, તેણે કહ્યું હુ સમુદમાં રહું તું અને ત્યાંથીજ આબ્યો હુ તેવારે કૂવાના
 વેમકાયેં પૂછ્યું જે તાદારો સમુદ કેટલો મહોટો છે, તેણે કહ્યું ઘણો મહોટો છે, તેવારે
 કૂવાનો વેમકો લાથ પગ પસારીને ઘોલ્યો કે આટલો મહોટો છે, સમુદના વેમકાયેં કહ્યું
 એથી તો ઘણોલ મહોટો છે, તેવારે કૂવાનો વેમકો પોતાના કૂવાની ચારે બાજુયેં કૂકા

મારીને ઘોલ્યો કે આટલો મહોટો છે, તો પણ તેણે કણું કે એનાથી તો ઘણો ઘણો મહોટો છે, તેવારે કૂવાનો વેનકો રોપ આણીને ઘોલ્યો કે અરે અસત્ય વાદી હું શ્વાથી દૂર જા, મહારી પાનથી પણ વલી કોઈ મહોટો દરો ? માટે હું છું ઘોલે છે, તેમ હે રાજન્ ! તેં પણ કૂવાના વેનકાની પેરેં આટલીજ સ્ત્રીયો વીઠી છે તેથી એનાજ વચાણ કરે છે, પરંતુ પાંચ પાં મવની સ્ત્રી ડોપવી એવી છે કે તેના એક અણુવાના નસ્વાગ્રના રૂપ સરહું પણ તાદારી કોં ૬ રાણીનું રૂપ નથી, ત્રણ લોકમા એ ડોપવી સમાન કોઈ સ્ત્રીનું રૂપ નથી એમ કહીને નારદ ચાલતો થયો, પાવનથી પચોત્તર રાજા કામે પીઠિત થકો પિતવવા લાગ્યો જે એવી સ્ત્રી વિના જન્મ નિષ્ફળ છે પણ ડોપવીને પામવાનો કોઈ ઉપાય સૂઝ્યો નહીં તેવારે અષ્ટમ તપ કરી પૂર્વજવસંતિ વેવતાનું આરાધન કહું વેવતા પ્રત્યક્ષ આવી ળજો રહ્યો અને કહેવા લાગ્યો કે હે રાજન્ ! મને કેમ સજાણ્યો માટે જે કામ દોષ તે પુરમાવો, પચોત્તર રાજાએ ડોપવી ભેડ આવવાની યાચના કરી તેવારે વેવતાએ કહું તે મદા સતી છે માટે શીલ જગ કરજો નહીં તો હું ફોકટ શા વાસ્તે તેને તેહાવે છે તો પણ પચોત્તરે ઘણો દુઃક કણ્યો ત્યારે વેવતાએ ડોપવીને અવસ્થાપિની નિજા આપી, ળ્યાં સુતી હતી ત્યાંથી ઢોલીયા સહિત કપાહીને પચોત્તર રાજાની અશોક વાહીમાં આવી મૂકી અને રાજાને કણું કે તેં મદારા દાર્યે માટુ કામ કરાણું છે, માટે દવે કોઈ પણ દિવસેં હું મને યાદ કરજે નહીં કદાપિ ઘોલાવીશ તો પણ દવે હું આવીશ નહીં એમ કહી વેવતા સ્વસ્થા નકેં ગયો, કેટલિક વાર પઠી ડોપવી નિજામાંથી જાગ્રત થકેં વિચારમાં પઠી જે હુ શ્વાં ઘ્યાં આવી હુ ! તેવારે પચ્છનાન ઘોલ્યો કે મેં તુજનેં મદારી સાર્યેં જોગ કરવા સારું વેવતાની માર પતેં શ્વાં મગાવી છે, તો હવે હું મદારી સાર્યેં વિપયસુલ જોગવ, હુ તાદારો વાસ હું, તેવારે

झोपड़ी बोली है वेवाणुप्रीय ! 'तु ठ महीना सुधी महरां नाम लइश नही, महरा वीदार क
 रवा वाला, पांच पांनव तथा श्रीकृष्ण ठे ते जो ठ महीनामां आंदी आवडो नही तो तु कहीश
 तेम थाओ, पयनानें पण हा कही अने विचासुं जे इहां एनी खबर सेवा कोण आवनार
 ठे ? वली जोरावरीथी प्रीति पण नथाय एम जाणी, झोपडीनें पोताना महेलमां तेही गयो
 झोपडीयें त्यां ठठ ठछट्टं तप अने पारणे आर्यधिल करवा मांमधु, हवे प्रनातें हस्तिनाग पुरमां
 झोपडीनें महेलमां बीठी नही, तेवारे पांनवोयें घणो शोध कराव्यो पण क्याये पतो लागो न
 ही, तेवारे पांनवोनी माता कुंताजीयें द्वारिकामां जइने श्रीकृष्ण वासुदेवने कसु के हे पुत्र !
 झोपडीने रात्रियें सुतां थकां कोइ वेव, वानव, राहस अथवा विद्याधर अपहरी गयो ठे, असे
 सर्व जगा जगार्यें जोइ पण मली नही तेवारे श्रीकृष्णजी कांश्क दास्य पूर्वक बोल्या के पांच
 पांनव एक झोपडीने पण राखवाने समर्थ न थया, हुंतो महरा वीशी हजार स्त्रीयोनी रक्षा
 करुं हुं, ते सांजली, कुंताजी बोल्या के हे वत्स ! आ अवसरमां दास्य करवानुं काम नथी तु
 तरत झोपडीनी खबर कराव पठी श्रीकृष्णजीयें पण घणो शोध कराव्यो परंतु क्याय खोज
 पाव्या नही तेवारे चिंतातुर थइ वेग एटलामां नारकपि त्यां आब्यां तेणे आबी कृष्णजीनें
 चिंतामां वेसवानुं कारण पृष्ठुं त्यारें कृष्णजीयें कसुं के तमें कोइ स्थानकें झोपडीने बीठी ?
 नारवजी बोल्या ते पापणी कोइ साधुनें पण बोलावती नदती माटे इ खमा पही दशे, तथापि
 हुंतो कांइ ठेसवतो नथी, परंतु धातकीखममां अमरकका नगरीयें झोपडी सरखी एक स्त्री
 बीठी ठे पठी कोण जाणे तेहज होयतो दोय एम कही, नारवजी चाल्या गया पठी श्रीकृष्णे
 विचासुं के आ कृत अवश्य कुबुद्धि नारवनुंज करेसुं ठे माटे अमरकका मांवेज झोपडी दशे

एतुं जाएली पांमवोंने लइ सेना सहित श्रीकृष्णजी समुद्र तटें आब्या, समुद्र उंतयवाने अर्थ
 अछम तप करी लवणाधिप देवताने बोलाब्यो ते पण प्रगट थइ बोळ्यो के कइयो छुं काम ठे
 हुं करवाने तत्पर हु, तेवारें कृष्णजीयें सर्ववृत्तांत निवेदन करी कछु के अमनें धातकीखंममां
 जाबु ठे, माटे अमारी सेनाने समुद्रमांथी जवानो मार्ग आपो, त्यारे देवता बोळ्यो के तमे
 शा वास्ते त्या जवानो अम करो गो हुं पोते जइ दोपवी लावीने तमोने आपीश, वली तमारो
 दुकुम होय तो अमरक्का नगरी सहित पद्मनाभ राजाने समुद्रमां नाखी वेठं, तेवारें श्रीकृष्ण
 बोळ्या के हे देव ' तमे एवाज शक्तिवान गो एमां कांइ सस्य नथी तथापि अमोने पाच पांमव
 सहित ठ जणनें जवानो मारग आपो तो अमारें त्यां जवानी इहा ठे ते सांजली सुस्थित
 वेवे ते ठ जणाना ठ रथ चालवानो मार्ग आप्यो पढी पामवो सहित श्रीकृष्ण समुद्र उतें
 घीनें अमरक्का नगरीना उथानमां जइ वारुक नामा सारथीने दूत वनावीने श्रीकृष्णे पद्म
 नाभ पासैं मौकळ्यो तेणे जइ पगउपर पग आपी त्रिवही जलाटे चढावी, कछु के हे पद्मनाभ '
 श्रीकृष्णवासुदेवें तमोने कहेवराखुं ठे के, पामवोनी स्त्री दोपवीने तमे लज्जाया गो ते घणु अ
 योग्य काम कछु ठे तथापि इजी कांइ वगढ्यु नथी माटे तमे आची दोपवी अमोने आपी जाठ,
 तेवारें पद्मनाभ बोळ्यो के हु तमोने पाढी आपवा सारुं दोपवीने लइ आब्यो नथी, हुतो म
 द्वारा यलथी लाब्यो हु माटे तु ताद्वारा स्वामीनें जइ कहे के तमारें शुद्ध करवुं होय तो सुखें क
 रो, हु पण इन्नी हु एम फही दूतने निघ्रही ने कादाही मूक्यो, दूतें आची श्रीकृष्ण आगल तेणे
 कहेली सर्व वात निवेदन करी, श्रीकृष्णे जाण्यु के असाध्य रोग कांइ औपय विना जाय नही
 माटे शुद्ध करवा तैयार थया, पद्मनाभ पण सेना लइ लहवाने सादामो आब्यो, पांमवो बोळ्या के

अमे एनी सार्थे युद्ध करीछुं कवापि जो द्वारी जइयें तो आपे सदाय करवो त्थारें श्रीकृष्णे
 कछुं के तमें मद्दोटा योधा ठो पण तमारी आवी आणी सांजलतां थकां एतु लागे ठे के तमारें
 जीतितुं कवण थइ पढवो, तो पण पांढवो श्रीकृष्णनी आह्वा लइ युद्ध करवानें गया, पद्मनाभें पण
 मद्दोटु लक्षकर लइने पांढवो सार्थे युद्ध कछुं, त्यां जवितव्यताना वक्षथी पांढवो द्वारी गया ते
 वारें नासतां थकां सिंद्नाव कसो ते सांजली पांढवो दासा जाणी, एकलाज श्रीकृष्ण रथ
 उपर वेषीनें पद्मनाभनी सेनाने मथन करवा लाग्या त्यां धनुपना टकारवथीज पद्मनाभनी
 सर्व सेना नाथी गइ अने पद्मनाभ पोतें पण नाशिनें नगरमां घुंसी गयो नगरना वरवाजा
 बंधकरी मूक्या, तेवारें श्रीकृष्णे नरसिंह रूप धारण करीनें हाथल मारी अमरकका नगरीनो
 सर्व कोट जांजी नास्यो, सर्व नगर धुजवा लाग्युं, घणा मदेख पढीगया, पद्मनाभ राजा श्री
 कृष्णजीनुं एतुं पराक्रम वेत्तीने बीहीनो थको झोपवीने शरणे गयो अने कदेवा लाग्यो के
 दे सति' तुं महारी रक्षा कस, झोपवी वोली दे कगल ! में तुजने प्रथमथीज कदेखु इतु जे
 महारी पढवाढे श्रीकृष्णाविक घणा बलवत राजाड वाहार करनारा ठे तो पण तें मान्युं न
 दी तेतो ठीक पण दर्वे जो तुं जीववानी चादना राखतो दोय तो स्त्रीनो वेश पढेरी मुखमां
 टण लइ महारी पढवाढे वेत्ती रदे एतलु जो मदारु कछुं करीश तो तुं तुजने पगेलगढी वझ्य
 केमके श्रीकृष्ण सत्पुरुष ठे तेनी आगल जे नमी जाय तेने मारे नदी माटे ताहारे जीवतो
 रदेवानो ए रुपाय ठे ते कस, पद्मनाभे पण तेमज कछुं, एतलामां श्रीकृष्ण पण आब्या,
 त्यां जुवे तो पद्मनाभ स्त्रीनुं रूप करी झोपवीनी पढवाढे वेतो ठे, श्रीकृष्णे झोपवीनें पूढुं
 के आ कोण वेतो ठे, झोपवीयें कछुं पद्मनाभ राजा तमारा जयथी नाशिनें महारे शरणे आ

व्यो ठे एम कही डोपवियें पयनाजने श्रीकृष्णने पर्गे लगाव्यो तेवारें श्रीकृष्णो तेना उपर वया
 आणी जीवतो राख्यो अने पयनाजने कथुके अरे तु जाणतो नदतो जे आ डोपवीनी पठवा
 ठे मदोटा मदोटा वाहार करवा वाला ठे ? पण मुखौना माथामां जेवारें पढे ठे तेवारें अक
 ल आवे ठे, तो हवे तादाहं कथुं कर्म तें जोगव्युं, डोपवीना प्रतापथी तु जीवतो रह्यो एवु
 कही अखंड झिलवती एवी डोपवीने लइने पांच पांजव सहित श्रीकृष्णजी पाठा वल्या जयनो
 शखपूखो, एवा वखतमां ते स्वेत्रमां श्रीमुनिसुव्रत तीर्थकर पासें त्यांनो कपिल वासुदेव वखाण
 सांजल ठे, तेणें शखनाव सांजल्यो, मनमा शका रुपनी जे कोइ बीजो वासुदेव उत्पन्न थयो !
 तेथी नगवतने पूढ्यु के महाराज ! ए बीजो वासुदेव कोण थयो ठे केंपो महारो शख वजाव्यो ?
 नगवत वोल्या के हे कपिल ! एक स्वेत्रमां वे तीर्थकर अने वे वासुदेव, न थाय पण एतो जं
 बुधीप संबंधि जरत केउनो श्रीकृष्णनामें वासुदेव ताहारा सरखी कृद्दिनो धणी ठे, ते पद्म
 नाज राजा डोपवी हरण करी लाव्यो हतो, तेने लेवाने आव्यो हतो, ते पयनाजने जीतीने पाठो
 जाय ठे, तेणें शखनाव कस्यो, ते सांजली तीर्थकरनी आझा लइने कपिल वासुदेव तरत तिदांथी
 वठनि पोताना सरखो वासुदेव जोवा सारु समुइने कांठे आव्यो, पण श्रीकृष्णतो दूर नीकली ग
 या, मात्र समुइमां नीली, पीली रथनी ध्वजाउवेखीने, शखनो शब्द कस्यो, तेमां एवु जणाव्यु
 के हे मित्र ! आप उजा रह्यो हुं तमोने मलवा सारु आव्यो हु माटे एकवार पाठा आर्दीं आवो,
 तमारा दर्शननी मने अन्जलापा ठे, एवो शखनो शब्द सांजलीनें श्रीकृष्णो पण पाठो शख
 नो शब्द कस्यो तेमां आवीरीतें कहेता हवा के हे मित्र ! अमे घणा समुइनु अलघन करी गया
 तेणें माटे पाठा अवागें नही तमे अमारा उपर कृपादृष्टि राखजो एवु कहीने जालता थया

पाठन्यायी कपिल वासुदेवें जह, पद्मनाभनें कछु के आ तादारी नगरीना गढ मढ कोट केम
 पढीगया ? पद्मनाभनें कछुके अहीआ जवहीपना जरतदेवनो वासुदेव भदारी राजधानी लेवा
 आब्यो इतो तेनी सार्थे महोदुं युद्ध थयुं तेयो ए गढाविक झोढी नास्या ठे, कपिलवासुदेवें कछु
 के अरे अन्यायी भदारी पासें तुं छुतुं घोले ठे एम कही घणो निघ्रनीने वेशमांयी काढी
 मूक्यो अने तेना पुत्रने राज्यपाटे थायी कपिल पोताने स्थानके गयो, पढी श्रीकृष्ण पांमवो
 सहित समुद्र उध्मंघन करी पांमवोने कदेवा लाग्यो जे हुं लवणाधिय सुस्थित देवने मलवा
 जाई हुं एटलामां तमे नावा लक्ष गगनवी उतरीने पढी एक जण सार्थे तरत नाव मोकली
 वेजो पढी पांमव डौपवी सहित नाव लक्ष गगनवी उतथा अने विचाखुं के जोइयें तो स्वरा
 जे कृष्णजी पोतें एकला गगनवी उतरी आवे ठे के नथी आवता एम निरधार करीने नाव
 मोकली नदी, त्यां श्रीकृष्ण घणो वस्त्र धोऱ्या पण नाव आवी नही तेवारें मनमा जाणुजे
 पांमवो हुंवी गया वेस्वाय ठे एवु विचारी चार छुजाउ करीने एक दाथमां सारथी सहित
 रथ उपाज्यो, एक दाथमां शस्त्र राख्या, एक दाथमा घोडाने पकळ्या अने एक दाथयी गगा
 नवी तरवा लाग्या तिहां साढी वासठ योजन गंगानवी पोदोली ठे तेनी मध्य जागमां जेवारें
 आब्या तेवारें श्रीकृष्ण घणा थाकी गया ते वस्त्र गंगावेवीयें सदाय आपीने मध्यमां वि
 कूर्वित थल कछु त्यां केटलोएक वस्त्र विश्राम लक्ष्ने वली पोतानी छुजाज्यी गगानवी त
 रीने तट उपर आब्या तिहां आगल आवीने छुवे ठे तो पांमवो नाव सहित वेग वेग
 हसे ठे, तेवारें श्रीकृष्ण रीश चढावीने पांमवोने पूढवा लागे के अरे डुयो ! तमें नाव पाढी
 केम न मोकली ? पांमवो घोल्या, तमारी परीक्षा जोवाने न मोकली, तेवारें श्रीकृष्ण ओल्या

के थरे में वे जाय योजना समुह उद्घाटन करी पञ्चनानथी तमे जागा तेने जीती डोपदी आपणी
 आपी, तेवारें मारी शक्ति न वीठी ? जे हमणा महारु धलजोवा वेग ? एम कही क्रोध चढावी
 ने पांचे पांमवोने मारवा सारु जोदवंत कपाळ्यो, वली ब्या आवीने जाणुं जे महोदो अ
 नर्थ थाडो ? एम विचारी पांचे पांमवना रथ जांगी चूर्ण कखा अने कणुं के जाउ रे पापीउ
 हवे महारी नजरे आवशो नही अने महारा वेशमां पण रदेशो नही एम कही पांचे बाध
 वने देशनिकाल कखा अने जिहां रथ जांग्या, तिहां रथमर्दन कोट थयो, श्रीकृष्ण पोतानी
 सेना लइ धारकामां गया अने पांमव पण डोपवीने लइ सेना सहित दस्तिनापुरें आवी कुंता
 जीने देशनिकालनी वात कही, तेवारें कुंताजी धारकामां आवी श्रीकृष्णने मीठे वचनें सतोपी
 पांमवोने बोलावी श्रीकृष्णने पगे लगाळ्या पठी श्रीकृष्णे आझा आपी के ज्यां में तमारा
 रथ जांग्या त्यां तमे पांमवरथनुपुर नगर वसावीनें रहो पठी पांमवो त्या श्रीकृष्णजीनी सेवा
 करता थका रह्या ठेवट पांहुसेन नामें पोताना पुत्रने राज्य पाटें आपी पांच पांमव अने
 ठही डोपदीयें दीक्षा लीची, ठछ, अछमाविक तप करी चौव पूर्व जणी ते पांचे पांमव श्रीश
 हुंजय तीर्थ कपर मोर्के गया, अने डोपदी पण अगीआर अग जणी मासनी सलेपणा करी
 पांचमा ब्रह्मवेवलोकें गइ तिदांथी चवी महाविवेकदेशें मोक्ष पामशे ए रीतें जंबूदीपनो वासु
 वेव, धातकीर्वममां न जाय, ते गयो ए पांचसु अर्धेरुं जाण्डु वली केटलाएक आचार्य
 एम कहे ठे के वे वासुवेवचुं शखेशख पण नेगो न थाय अने इहां शखेशख मळ्यो, माटे ए
 पण अर्धेरु जाण्डु ॥ ५ ॥ ४ ॥ दिवे ठहु आभर्थ कहे ठे - युगलिया मरण पामीने नरकें
 न जाय, अने अर्हीं दरि तथा दरिणी, ए वे युगलिया मरण पामीने नरकें गया माटे

ए अघेरुं थलु तेनी कथा थाम ठे के, जबुदीपमाना भरतक्षेत्रनेविषे कौशवी नगरीनो
 सुमुख नामें राजा हतो एकवा प्रस्तावें वसत फलुयें ते राजा द्वार्याकपर आरुढ थइ नग
 रीनी नजीकना वनमां रमवाने अर्थें जतो हतो मार्गें जतां वीरकनामें कोलीनी वनमाला
 नामे जायां अत्यंत स्वरूपवती ठे ते पोताना घणीने घणी वध्ज ठे तेने बेखीने मांदोमांदे
 सराग दृष्टियें जोतां प्रीतिनाव उत्पन्न थयो तेथी राजा त्यांथकी आगल जाय नहीं तेवारें
 सुमतिनामा प्रधान कहेवा लाग्यो के हे स्वामि ! समस्त सौजन आख्यां ठतां तमें आगल केम
 चालता नथी ? ते सांजली राजा पोताना प्रधाननी लाज आणी आगल वनमां गयो पण
 शून्यचित्तको मनमांदे केवल ते स्त्रीनु चिंतवन ठे तेथी क्यायें पण चेन पामतो नथी ते
 जोड़ने प्रधानें पूढुं के हे महाराज ! तमें आल आवा शून्यचित्त केम बेखाउ ठो ? एम फरी
 फरी घणो आग्रह करी पूढथायकी पोताना मननी सर्व वात राजायें प्रधानने कही ते सां
 जली प्रधान बोळ्यो के तमें कांइ चिंता करशो नहीं, हुं तमने ए स्त्री मेलवी आपीछ पढी घेर
 आवी प्रधानें आत्रेयिकानामें परिव्रालिकाने बोलावी सर्व वात समजावी वनमालानी पासें
 मोकली, ते पण त्यां जइ छुए ठे तो वनमाला पण विरहविन्दलथकी मुखें नि थास्त नाख
 ती रूपेक बेसे, रूपेक ठवे, रूपेक पढे, ए रीतें महाविरहिणी बेखी तेने ते परिव्रालिका
 केहेवा लागी के हे वत्से ! तु आज एम हु खित केम बेखाय ठे ? ताद्वारु हु ख मने कहे तो
 हुं ते हु स्वथी तने पार ठतारुं ते सांजली वनमालायें गुह्यनी वात कही तेवारें परिव्रालिका
 बोली के हुं तने राजानी साथे काळे मेलवीछ, हुं कांइ चिंता करीश नहीं, पढी ते परिव्रा
 जिका दर्पवत्थकी त्याथी जइ सर्व वात प्रधानने कही प्रधानें जइ राजाने सर्व वृत्तांत संज

लाबुं तेवार पढी प्रनातें परित्राजिका वनमालाने राजा पासैं तेही आवी राजार्यें हर्षवत
थइ अत पुरमां तेने राखी अने तेनी सार्यें ते पंचविध विषयसुख जोगववा लाभ्यो हवै वीरक
कोली घेर आव्यो, तेवारें तेणें खीने दीठी नदीं पढी पाढोशी प्रमुखने पूढतो थको नार्याना
विरदथी घेलो थयो थको आखा गममा हे वनमाला हे वनमाला करतो फरतो फरतो एक
विवसैं चोमासामा राजाना प्रासाव नीचें आवी उजो रह्यो तेवामां राजा पण वनमालानें
साथे लइ गोंखमां आवी वेगो राजार्यें वीरककोलीने देखीने मनमा विचार्युं जे में पापिष्टे
पारकी खी लइ जैथी ए अत्यंत लोक विरुद्ध अनार्यें कार्य कीधुं माटे मने धि कार ठे एम
मनमा घणीज पोतानी निवा करवा लाभ्यो अने वनमालार्यें पण विचार्युं जे में पापणीयें
स्नेहवत नरतारने त्याम्यो ए मदारा विरदथी ग्रंथिल थयो माटे मदारी शीगति थाओ एम
बह्ये जण पथाचाप करे ठे तेवामां अकस्मात् उपरथी बिजली पढी तेथी बेव जणां छुज
ध्यानें मरण पामी हरिवर्यें क्षेत्रें युगलिना पणो उपन्यां त्यां समस्त मनोवांछित कळपट्ट ह पूर्युं
करे ठे अने सुखें रहे ठे पढी वीरक कोली पण ते बेहुत मरण जाणी ग्रंथिलनाव त्यागी,
अज्ञान तपस्या करी सौधर्म्य देवलोके किंबिपिया देवमा जइ उपन्यो त्यां अवधिदानें
जोयुं त्यारे जाण्युं के अरे मदारा पूर्ववना वैरी तो युगलीया थया ठे, ते त्यांथी मरण पा
मीने वली देवता थओ माटे ए देवता न थाय एवो उपाय करु एम विचारी ते युगलने त्याथी उपा
हीने चपानगरीमां इदवाकुशनो चमकीर्सि राजा अपुत्रीयो मरण पाय्यो ठे त्यां नगरनां लोक
सर्व आपणो कोण राजा थाओ एवी विंतामां पळ्या ठे एटलामां ते देवतार्यें ते युगलीयाने
जावनीने नगरीना लोकोने सोंप्या अने कणुं के इ तमारे माटे ए राजा लाभ्यो हु, एने जेवारे

नूख जगजो तेवारे ए कछपट्टकनां फल खाय ठे, तेनी साथे मांस भेजवीनें खवरावजो तथा
आहेहो करवा शीखावजो, देवताये मनमा विधासुं जे ए मांस नष्टण करशे अने मांसना
लोड्डुपी याजो तेथी मरण पामीने नरके जाशे तो मद्दारे बैर बलशे एम चितवी दरि अने
दरिणी एडु तेडु नाम आपी देवता पोताने स्थानके गयो, लोकें पण देवताना कक्षा प्रमाणे
तेने मांस भविरा खवराववा शीख्यु तेथी ते मांसना लोड्डुपी थयां पढी ते दरिराजाना पुत्रा
दिक जे थया तेनो त्यांची दरिखल कुल कहेवाणो, ते दरिने दरिणी मरण पामी नरकें गया एरीते
युगलीया नरकमां जाय नदी ते गया माटे ए ठुं आश्चर्य जाणवुं ॥ ५ ॥ श्री हवे सातसु
अहेरुं कहे ठे आ नरतकेत्रने विपे विजेजनामा सन्निवैयें एक पूरण नामा शठ रहेतो इतो
ते एक दिवसें पाठली रात्रें जाग्यो थको कुटुंब जागरण करता मनमां विचार उपज्यो के,
मद्दारा धरमां घणुं धन परिवार ठे ते में पूर्वला नवमां कोइ सारी धर्मकरणी कीधी ठे तेना
योग्यी डु संपदा पाम्यो हुं माटे फरी इमणा पण कांइक धर्मकरुं तो बली आगल पामीश,
एम चितवी, प्रजाते स्वजनाविकने पूढी, पुत्रने कुटुंबनो नार सौंपी, पोते तापसी दीक्षा लझे
एवो अनिमह कसो के जावळीव सुधी मद्दारे ठछ ठछ एटले वे वे उपवासें पारणो करवो
अने पारणाने विवसें चारसूणानु पात्रुं लझे निष्ठा मागवी तेमां पदेला खूणामा जे निष्ठा
मले ते जलचर जीवोने खवरावी वेवी, पण मद्दारे खावी नदी तथा बीजा खूणामा जे निष्ठा
पढे ते पंखीजे खवरावी वेवी तथा त्रीजा खूणामां जे निष्ठा पढे ते अन्यागतने खवरावी
वेवी तथा चोथा खूणामां जे निष्ठा पढे ते जलमां धोइने मद्दारे पोते खावी एरीते वार वरस
पर्यंत तपस्या करी मरण पामीनें चमरचंवा राज्यधानीमां चमरेडपणे छुवनपति वेवोमां जइ

उपन्यो त्यां उपजताज अथधिकाने करी जोयुं तो सौधर्मिइना पण पोताना मस्तक उपर वीठा
 तेथी महाक्रोध उपन्यो तेवारें सर्व सामानिक वेवोने बोलावीने कष्टुं के हे वेवो ! आ कोण
 उट माग पुण्यनो धणी जे मदारा मस्तकें पण वेइने वेवो ठे, तेवारें वेवो बोल्या हे स्वामी पूर्वे
 जन्मने विपे सपावन करेला पुण्यें करी सर्वना करतां अतिशय समृद्धि अने पराक्रम ठे जेनु एवो
 आ सौधर्माधिप ठे ए अनाविकालनी मर्याद ठे माटे इहा तमारें कोण न करवो तमारा सर
 खा इइ पूर्वे यज्ञाया तेना उपर पण एमज पण रहेता आख्या ठे माटे इर्यां म करो इत्याविक
 वेवोये कष्टुं तोपण चमरेंइ कोयें जखो यको बोळ्यो के जेनी उपर सौधर्मिइ पण राखे एवा पूर्वे
 थयेला चमरेंइ ते जुवा अने दु पुवो माटे हुं त्या जइ सौधर्मिइने पण एकही देवो नाखुं, एहु
 कही आयुधशालामा आवी, परष्टु शस्त्र दाथमा लइने सौधर्मिइवेलोकें जावा लाग्यो तेवारें
 सर्व वेवोये वज्यो तोपण कोइहुं मान्यु नही, ते वखत सुसुमारपुरने विपे श्रीमहावीर प्रतिमा
 स्थित रह्या इता तेनु शरण लइने लासयोजननुं रूप विदूषीं ब्रह्मांम फुटीपडे एवो शब्द
 करतो, पगथी धरती कंपावतो, दार्यें तालोटा वेतो, मेघनी परें गळ्ळारिव करतो, वीजलीनी पेरें
 जवकार करतो, ज्योतिष्यचक्रने त्रास पमाढतो, वेवताउने जयत्रांत करतो, वेंवीउ बीक पाम
 ती थकी वेवोने गळे वलगवा जागीउ एवा प्रकारनो कोलादल करतो, परिशायुध फेरवतो, ग
 वेंकरी अंध थयो थको सौधर्मिइ सादामो घायो त्यां पोतानो एक पण सौधर्मावर्तसक विमान
 नी पयवर वेविकाने विपे अने वीजो पण सौधर्मसनामां राख्यो तेवारें सर्व सौधर्मिइवेलोकना
 वेवता जयत्रांत थइने इहां तिहां नाशीगया चमरेंइ बोळ्यो अरे वेवो तमारो इइ क्या ठे ?
 काली अमावास्यानो जन्म्यो मने धतावो तो हमणा फरसुथी मारी नाखुं एहु वेवताउने क

हीने मुखमाथी अग्निज्वाला काढावतो थको, लांबाढोठ, कूबा सरखा गाल, खाम सरखा ना
 कना फोरणां, अग्नि सरखां नेत्र, सूपढा सरखा कान, कुस्ती सरखा दांत, गलामा सर्प हाथ
 मां वीठीना घरेणा, कर्पाकतो ठंबरो बांधेला, कर्पाकतो नोलीया घोद बांधेली, काजु रूप धा
 रण करेलुं एवो वेस्वी, देवदेवीयें कोलाहल कसो, ते कालाहल सांजलीने ईई अवधिज्ञाने जो
 पु तेवारे जाणुं जे एतो चमरीयो अढयो घडो जरेलो खल्ले ठे माटे दवे एने इंदु शिक्का आ
 पु एम विचारी, हजार देवतांथी उपढी शके नदी एवुं अग्निज्वाला करुं देवीप्यमान वज्र
 चमरीया उपर मूकपुं ते पोतानी उपर आवतुं वेस्वीने चमरेंदु वीक पामतो थको माथो
 नीजु अने पग उचा करेला एवो थको, त्यांथी नाठो तेना कर्पाएक घरेणा पड्या, कर्पाएक
 पोतें पडतो थको नासवा मांमयो पण स्वनावें घमरेझनी नीचे आववामां शक्ति घणी दोय
 अने वज्जने ठंडु चढवामां शक्ति घणी दोय तेथी ठेंडु रदी गयुं त्यारें चमरेंदु पोताना लाख
 योजन वाला विदूर्वेला शरीरनो उपसंदार करी, “शरण शरण” एवुं बोली, कुंशुआ जेवो
 सूक्ष्म थझे श्रीमदावीरस्वामीना चरणनी वचमां प्रवेश करतो दवो एवीरातें वज्रथी मरतो
 थको श्रीमदावीरस्वामीने शरणे वेठो एटलामां झकेंवें जाणुं जे चमरीयानी एटली शक्ति न
 थी जे विना शरणे इहां चाल्यो आवे माटे निवेंथी ए श्रीअरिदत्तनुं अथवा अरिदत्तनी प्रति
 मानुं अथवा नावित अणुगारुं शरण सेझें इहां आब्यो दशे ? तो रस्वे आशातना थाय
 नही ? एवुं विचारी अवधिज्ञाननो उपयोग आपी जोयुं तो श्रीमदावीरस्वामीनु शरण सेझें
 आब्यो दतो एवु जाणी तत्काल वज्रनी पाठल शकेंद पण चाल्यो ते श्रीमदावीरस्वामीथी
 चार अगुल अप्राप्त थयेला वज्जने पाहुं खेंथी लीपुं कारणके मदावीरस्वामीथी चार अंगुल

ठेठे वज्र परिचमण करहु दहु पण तीर्थकरनी आशातना टालवा माटे तीर्थकरनी पासैं वज्र
 जाय नही एरीतें चमरेंइने श्रीमद्दावीरने शरणे आब्यो जाणी ठोढी वीधो अने जगवानने कष्ट
 हे प्रष्ट ! महारो अपराध खमजो एवुं कही लगारेक दूर जइने पगथी जमीकूटीने बोळो अरे चमर
 हवे श्रीवीरजगवाननी रुपायें तु महारो जय म राखजे एवुं कही जगवानने वांवी तेमनी आझा
 सेइ शकेंइ पोतानें स्थानकें गयो, चमरेंइ पण नाना प्रकारें जगवाननी स्तुति करी, वांवीनैं पोता
 नी चमरचचा राजधानीयें गयो, त्यां पोताना सिंहासन उपर उवास थइ वेगो त्पारे सामा
 निक देवे आवी बयाब्यो अने कष्ट के शोच कां करो ठो तेवारें चमरेंइ पोतानी वीतक वात
 सर्व कही अने कष्टके हे देवाणुप्रियो ! ए सर्व श्रीवीरजगवाननो उपकार ठे माटे वांदवानें चा
 लो एम कही सर्व देव देवीयोने लइ महोटी रुदि सहित आवीने श्रीमद्दावीरने वांवी नाट
 क करी पोताने स्थानकें गयो एरीतें पात्रालुवासी चमरेंइ उचो सौधर्मदेवलोकें जाय नही ते
 आ अवसरपिणी काळें गयो माटे ए सातसु चमरोत्पात नामे आश्चर्य जाणवु ॥ ४ ॥ हवे
 आवसु अहेरु कहे ठे अष्टापद पर्वत उपर यत्कृष्ट पांचशे धनुष अवगादना वाला एक श्री
 रूपन देव पोतें अने जगत विना नवाणें जगवंतना पुत्र, तथा आव जगतना पुत्र मली
 एकसो ने आव पुरुष एक समयमां सिद्धि पाम्या, ते मध्य अवगादना वाला सीकें पण उत्कृ
 ष्ट अवगादना वाला एक समयें एकसोने आवत सीकें, मात्र वेज सीकें अने इहां एकसो आ
 व सिद्धा माटे ए आवसु अहेरु जाणवु ॥ ५ ॥ ॥ हवे नवमुं अहेरु कहे ठे श्रीमद्दावीर
 देव कोशवी नगरीयें समोसबा, त्यां चइमा अने सूर्य जेनां शाश्वता विमान, ज्योतिषचक्र
 मां ठे ते तेज विमानमां वेसीने पश्चिम पोरसियें श्रीमद्दावीरने वांदवा सारु आब्या, अहि

[illegible]

કયા કયા તીર્થ કરની વારે થયાં ? તે કહે છે શ્રી શુપ્તજવેના વારામાં એકશો ને આઠ સિદ્ધ થયા ॥ ૧ ॥ શ્રી શીતલનાથના વારામાં દરિયણ કુલની ઉત્પત્તિ થઈ ॥ ૨ ॥ શ્રી મહાનાથ ના વસ્તમાં સ્ત્રી તીર્થકર થઈ ॥ ૩ ॥ શ્રી નૈમિનાથના વસ્તમાં અમરકંકા નગરીયે ઓઠુણું ગમન થયું ॥ ૪ ॥ અને શ્રી સુવિધિનાથના વારામાં અસ્યતી બ્રાહ્મણેની પૂજા થઈ ॥ ૫ ॥ એ અસ્યતીની પૂજા તો શ્રી આદિનાથના વસ્તમાં પણ મરીચિ કપિલાદિકની સાંજલિ ચે તેયે એમ ઘણું કરીને ઘીજા તીર્થકરોના વારામાં પણ પ્રવાહેં થાય છે ॥ અને પાંચ અહેરાં શ્રી મહાવીર સ્વામીને વારે થયાં ॥ ૧૦ ॥ ॥ इति अहेरा अधिकार संपूर्ण ॥ ॥ હવે ૬૬ મહારાજ વિચારે છે કે જગવાન શ્રીમદ્માવીર સ્વામી માદળકુંડ નગરે શુપ્તજવત્ બ્રાહ્મણની ચાર્યા વેવાનવાની કૂલમાં ઠપન્યા એ આશ્ચર્ય થયું, જે માટે તીર્થકર, ચક્રવર્તી, યજ્ઞદેવ અને વાસુદેવ એમનો જો નીચગોત્રકર્મફલ ન થયો હોય, વેવો ન હોય, નિર્દોષો નહોય, તે કર્મ કય આવે તેના કવર્યે કરીને શ્રીઅરિદંત, ચક્રવર્તી યજ્ઞદેવ અને વાસુદેવ તે પણ અંતપ્રાપ્ત તુષ્ટ વરિડી પ્રમુખ કુલમાં આવ્યા, આવે અને આવશે કૂલને વિષે ગર્ભપણે ઠપન્યા છે, કપજે છે અને ઠપજશે પણ જે યોની મારગે જન્મ પછે નિકલું તે કોઈ નિકલ્યા પણ નથી નિકલતા પણ નથી અને નિકલશે પણ નહીં એટલે જન્મ્યા પણ નથી, જન્મતા પણ નથી અને જન્મશે પણ નહીં ॥ ૧૧ ॥ ॥ एवीरीत ठे पण ए जगवान श्रीमदावीरस्वामी, मादलकुनगरमां श्रुपजवत् ब्राह्मणनी चार्या वेंवानवा तेनी कूलमां आय्या ॥ १० ॥ तो हवे वासुदेव ए आचार ठे के जे वस्ते जे ६६ होय ते ६६ ते वस्तें अरिदंत, चक्रवर्ति, यज्ञदेव, वासुदेव ए जो अतप्राप्त तुष्ट वरिडी प्रमुख यावत् ब्राह्मणना कुलोमां आवी उपन्या होय तो

તેને અંતપ્રાંતાવિક નીચ કુલોમાંથી લઇને, યગ, જોગ, રાજન્ય, ક્ષત્રી, હરિવશ સ્ત્યાવિક ઇત્તમ
 કુલોમાં સંદરાવે, એ કુલોમાં લાવી મૂકે, નીચ કુલમાં જનમ થવા આપે નહીં, એ સર્વ ત્રણે
 કાલનાં જે ફલદોય તેમની મર્યાદા છે તેો નિર્ધે હું પણ જગવાન શ્રીમદ્દાવીસ્વામીને વેવાનવા
 બ્રાહ્મણીની કૂલમાંથી લઇને ન્યાતક્ષત્રી, જાત સિદ્ધાર્થક્ષત્રી, તેમનો કાશ્યપ ગોત્ર, તેની નાર્યા
 ત્રિશલા ક્ષત્રીયાણીની કૂલમાં ગર્જનપણે મૂકું, એવું તેમના નામ્ય પ્રમાણે વિચારીને ફલમહારાજે,
 હરણીગમેયી નામા દેવ જે પાયવલ કટકનો માલેક છે તેને વોલાવીને એવીરીતે કહ્યું ॥૨૧॥
 કે નિર્ધે હે વેવાણુપ્રિયા! આ વાત થઇ નથી, થાતી નથી ને થાસે પણ નહીં જે શ્રીઅરિહંતાવિક
 સિલાકા પુરુષો છે તે અંતપ્રાંતાવિક નીચકુલોમાં આવ્યા, આવે અને આવશે ॥ ૨૨ ॥
 અને જો કોઈ નીચકુલમાં આવેતો તે, લોકોમાં અધેરો કહેવાય, અનતા ઇત્સર્પિણી અવસ
 ર્પિણી કાલથી જો કોઈ અરિહંતાવિકોનો નીચગોત્રકર્મનો ફલ ન થયો હોય, વેયું જોગવું ન
 હોય તે ઇલય આવે તો શ્રીઅરિહંતાવિક નીચકુલમાં આવે સ્વરા પણ તેનો તે નીચકુલમાં યો
 નિ માર્ગે જન્મ નથાય ॥ ૨૩ ॥ અને એ જગવાન શ્રીમદ્દાવીસ્વામી, જંબૂદ્વીપના નરતદેત્રમાં
 બ્રાહ્મણકુંભગમે ફળનવત્તબ્રાહ્મણની નાર્યા વેવાનવા બ્રાહ્મણીની કૂલમાં ઇત્તમ્યા ॥ ૨૪ ॥ તો
 અતીત, અનાગત અને વર્તમાન એ ત્રણેકાલે જેવારે જે ફલ દોય તેનો એ આચાર છે જે શ્રી
 અરિહંતાવિક જો નીચકુલમાં આવી ઇપજે તો તેને ઇત્યાવિક ઇંચ કુલોમાં જઈ મૂકવું ॥ ૨૫ ॥
 તેમાટે હે વેવાણુપ્રિયા! તમે જાઉં તે જગવાન શ્રીમદ્દાવીસ્વામીને બ્રાહ્મણકુંભગમ નગરને
 વિષે ફળનવત્ત બ્રાહ્મણની નાર્યા વેવાનવાની કૂલમાંથી લઇને, ક્ષત્રીયકુંભ નગરને વિષે સિદ્ધા
 ર્થક્ષત્રી રાજા તેની નાર્યા ત્રિશલા ક્ષત્રિયાણી છે તેની કૂલમાં ગર્જન પણે જઈ મૂકો અને

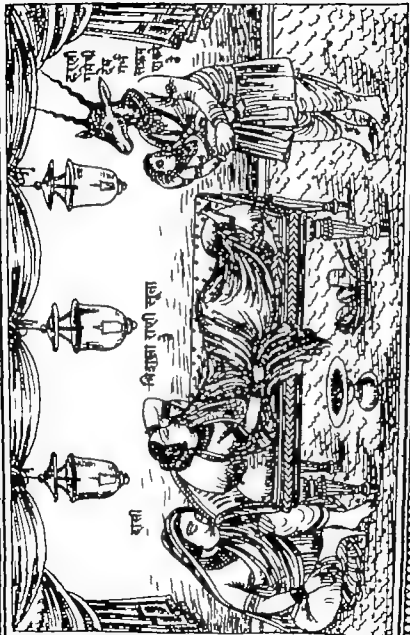
त्रिशला द्रविष्याणीतो जे गर्ज ठे ते देवानवा ब्राह्मणीनी कूखमां मूको आ महारी आझा तत्का
 ल करीनें पाठी सोंपो अर्थात् ए काम करीने पावुं मने आवी कदो के जे आपे फरमास
 करी ते काम हु करी आब्यो हुं एवुं कदो ॥ १६ ॥ ॥ इहां कोइ प्रश्न करेके इइमद्वारा जेनें
 एज विचार केम उपन्यो जे देवानवानी कूखमांथी अपहरीने त्रिशलाराणीनी कूखमां सक्रम
 ए करायवो केमके ते वखतमां बीजा पण श्रेणिक प्रमुख मदोटा मदोटा राजा हुता तेमने तो
 सनास्था नही अने ए सिद्धार्थ तो सामान्य राजा हुतो तेने याव कसो तेनुं छु कारण हजे ?
 एनो उत्तर एम ठे जे सहु सहुनां पोत पोतानां जाग्य प्रमाणे देवोने पण करवानी बुद्धि ठप
 जे ठे, कर्मथी उपरांत करवानी शक्ति देवोमां पण नथी इहां पण पूर्वजा नवमा त्रिशलारा
 णीनो जीव देराणी हुतो अने देवानवानो जीव जेराणी हुतो वने एक घरमां रहेती हुती,
 परंतु कपाय महा बलवान ठे जो जीव रुहु करवानी बाहना करे तो कपाय मातु करी आपे
 हवे लोचना वशथी जेराणीयें देराणीनो रत्नकरंभीयो खोरी लीघो देराणीयें सनाब्यो पण
 लाघो नही तेवारे ये जणीयोने घरनी मदोमांहे घणाघणी बोलाचाली थइ तोपण जेराणीयें
 करंभीयो आप्यो नही तेना प्रजावथी कर्म घणां ते कर्म देवानवाने उदय आब्यो, त्रिशला
 नी देवावार हुती तेथी इहने पण एवोज विचार सनाबिक पणे आवीगयो जे त्रिशलाराणी
 नेज पुत्र रत्न देवराहुं तेमाटे हे जख्य प्राणीयो तेमे जूठ के जे जीव जेनुं छुनाछुन करजो ते
 जीवने तेनुं छुनाछुन मलगे ए उत्तर कहेनुं इहां कवापि कोइ अन्यवर्दीनी पूढे के ए जगवानने
 गर्जमां जे आयो पावो कसो ते तेमे बीगो तो नथी तेवारें अमे केम मान्य करीयें ? एवो
 प्रश्न करे तेने कहेवु के तमारा मतमां पण जागवतना वसमस्कंधना बीजा अभ्यने बलदेववतु

પરાવર્તે થયું છે વલી પુરાણને વિષે પણ પુરુષોને ગર્જે યત્પન્ન થયા છે તે વૈવતાય કાઢ્યા છે એ
 ઉપર માંધાતા રાજાની કથા કહે છે -વિશાલા નગરીયે વનરાજા મદાધનવાન છે પરંતુ
 તે અપુત્રીયો છે માટે પુત્ર થવા સારુ શોલજો સ્ત્રી પરણ્યો તો પણ તેને પુત્ર થયો નહી
 તેથી તે રાજા ઘણો ચિંતાતુર થયો જેમાટે શાસ્ત્રમા કહ્યું છે કે “ અપુત્રસ્યગતિર્નાસ્તિ,
 સ્વર્ગેન્નિવર્તનૈવચ ॥ તસ્માદ્અપુત્રસુલ્લક્ષ્ણ, સ્વર્ગગૃહ્તિમાનવા ॥ ૧ ॥ ” અપુત્રિયાને ગતિ
 ન હોય તે અવગતિયો થાય તેવારે તે રાજાએ કોફકના ઉપવેશથી અઘણી હજાર તાપસ
 કરિયોને નોતરીને જોજન કરાવ્યું તેત્રીશકોટ વેવતા આરાધ્યા, તથાપિ કોફમા પુત્ર
 આપવાની શક્તિ ન વીઠી તેવારે અઘણાથી હજાર રૂપિયોને પૂઠણું જે સ્વામી તમે પેટજ જરી
 જાણો ઠો પણ મદારું કામ કરતા નથી એવુ રાજાનું વોલતુ સાંજની એક તાપસ ઘોડ્યો જે હે
 રાજન્ ! તાહારે પુત્ર થાય એવો ઉપાય હું જાણુ હું, હું જુજને સોનાના કચોલામા પાણી મઝીને
 આપુ તે પાણી તાહારી સ્ત્રીને પીવરાવજે તેથી તાહારે પુત્ર થાશે પઠી રાજા પાણી મઝાવીને
 કચોલો જરી ઘેર લઈ આપ્યો એટલામાં તો સર્વ રાણીયોયે પુત્ર સંબંધી વાત સાંજનીને પ્રત્યેક
 છુટીછુટી રાણી રાજાને કહેવા લાગીકે પાણી અમને આપો એમ માંદોમાંદે ફેલ્ય થવા લાગ્યો,
 રાજાએ વિચાસું જે હવે હું કોને પાણી આપુ અને કોને ન આપુ ! એમ ચિંતવી કોફને પાણી
 આપું નહી પઠી તે કચોલું લેઈ વચ્ચે ઢાંકી પાણીયારા ઉપર રાસીને રાજા પોતાને આવાસે
 આવી સૂઈ રહ્યો એટલામાં રાત્રીયે રાજાને તૃપા લાગી ત્યારે પાણી મગાવવા સારું પાસે કોફ
 માણસ હતો નહી પણ એક વાસી તેની શય્યા પાસે સૂતીહતી તેને કહ્યું કે અરે વાસી તૃપા
 લાગી છે માટે પાણી લઈ આવ તે વાસીયે જઈ મંત્રેલું કચોલું પાણીનું જરેલું લઈ તે આપી આપું

राजायें पण अजाणतां पीडुं ते पाणीना प्रजावथी राजायें गर्ज धारण कसो विवसें विवसें
 पेट वधतुं गयुं तेथी राजा लक्षाथमान थयो थको सजामां पण आवे नही, प्रधाने विचासुं जे
 ए घणु खोटुं काम थयुं पढी राजाने कही पाठा अछाशी हजार फपीउने नोतखा अने उज्जनी
 दीधो जे तमे आ सुं कसुं ? हवे करार करो पढी फपीउयें तेथीश कोटी वेवतानु आराधनकसुं तेवा
 रे ईई आवी पोताना सेवकोने दाथे राजानुं ठवर विवारीने मांहेथी गर्ज काढयो तेवारे सर्वे बोल्या
 जे ए धावी शकशे नही पढी ईई स्त्रीनुं रूप करी घवराव्यो क्रमेक्रमे वधवा लाग्यो तेनु मांधता एवुं
 नाम वीधु इत्यादि अनेक वाती ठे माटे गर्ज पण परावर्त्तेन थाय ठे ए वात नि सर्वे ठे इति मांथा
 तादृष्टांत ॥ हवे ईई द्रुकुम कसा पढी हरणीगमेपी वेवता पालाकटकनो मालेक ते सुखी थइने
 दाथजोडीने मस्तकें अंजली करीने आझाने विनय सदित प्रमाण करीने इमदाराजनी पा
 सेथी निकलीने ते हरणीगमेपी उत्तरपूर्वनी वचमानी इशानसुणमा आवीने वैक्रियसमुद्धात
 करे ते केवीरीतें तोके पोताना जीवना प्रवेश शरीरमांथी वाढेर काढाडीने समुद्धात करे स
 ख्याता योजननो उंचो वंनकरे, जीव प्रवेश कर्मपुज्जनो समूह वंनरूप करीने प्रगट करे ते
 वंन रत्नमय करे ते रत्न केवी जातिउना दोय ते कदे ठे १ कर्केतनरत्न, २ वैद्युर्यनीलरत्न, ३ व
 ज्जरत्न, ४ लोहिताक्षरत्न, ५ मसारागधरत्न, ६ हंसगर्जरत्न, ७ पुलकरत्न, ८ सौर्गधिकरत्न, ९
 ज्योतिःसाररत्न, १० अंजनरत्न, ११ अंजनपुलकरत्न, १२ जातरूपरत्न, १३ सुनगरत्न, १४ अं
 करत्न, १५ स्फाटिकरत्न, १६ अरिष्टरत्न, १७ शोल जातिनां रत्न तेना असार पुज्जने ठांमीने
 सार पुज्जन ग्रहण करे ॥ २४ ॥ करीने उत्तर वैक्रिय धारण करे, मूलरूप तिदांदिज राखे, न
 बु रूप करीने, मनुष्यलोकमां आवे, केवीगतिथी मनुष्यलोकमां आवे ते कदे ठे एक चमा, बी

જી ચપલા, ત્રીજી જયણા અને ચોથી વેળા એ ચારગતિયે કરીને ચાલતાં તો કેટલોએક કાલ
 વીતીનાય તોપણ મનુષ્યલોકમાં આવી શકે નહીં ? તે ચારગતિનું પ્રમાણ કહેલે ૨૮૩૫૮૦
 એટલે કે લાસ ત્રિપાથીદહાર યોગ્યોને એથીયોજન અને એક યોજનના સાઠ જાગ કરીયે તેવા
 ૪ જાગ ઊપર એટલા કેત્રનું એક મગલુ જરતો થાલે તે પ્રથમ સંદા ગતિનું પ્રમાણ જાણનું
 તથા ૪૪૨૬૩૨ એટલે ચારલાસ ઘડોતેર હજાર ટર્વોને તેત્રીશ યોજન અને ત્રીશ કલા
 ઊપર એટલા કેત્રનું એક મગલુ જરતો થાલે તે વોજી ચપલાગતિનું માન જાણનું
 તથા ૬૬૧૬૮૬ એટલે ૪ લાસ એકસઠ હજાર ટર્વો યથાથી યોજન અને ચોપન કલા
 ઊપર એટલા કેત્રનું એક મગલું જરતો થાલે તે ત્રીજી જયણગતિનું માન જાણનું તથા
 ૮૫૦૪૪૦ એટલે આઠ લાસ પચાશ હજાર સાતસેં ચાલીશ યોજન અને અઢાર કલા ઊપર
 એટલા સેત્રનું એક મગલું જરતો થાલે તે ચોથી વેળાગતિનું માન જાણનું એ ચાર ગતિના પ્રમાણ
 કહ્યાં હવે એ ગતિયોના પ્રમાણથી જો કેવતા થાલે તો ૪ મઢીના સુધીમાં પણ આ મનુષ્ય
 દેત્રમાં આવી શકે નહીં તેમાટે વિષ્ય વેવગતિયે કરી અસંભ્યાતા દીપ સમુદ્ધ ઝલ્લધન કરતો
 ધકો જિદાં ઝંઘૂઘીપનું જરતદેત્ર તિદાં બ્રાહ્મણકુંમ ગામ નગર તેમા ક્ષપજવત્ત બ્રાહ્મણનો ઘર તેમા
 જિદાં વેવાનદા બ્રાહ્મણી સુતી છે તિદાં આઘ્યો, આવીને જગવાનને વેલી પ્રણામ કરીને, વેવા
 નદા બ્રાહ્મણીના સર્વ પરિવારને અવસ્થાપિની નિદા વેડને અશુન પુજ્જ દૂર કરીને છાન પુજ્જ
 (ધાલીને) પ્રક્ષેપ કરીને કહેલો હવો કે દે જગવન્ આજ્ઞા આપો એલુ કહીને, જગવાનને પીઢા
 રહિત વેવપ્રજાવે કરીને હાથમાં ઘડણ કરી કરસંપુટમાં લડેને, જિદાં ક્ષત્રિયકુંમ નગર ત્યા સિ
 ધાર્થ ક્ષત્રિય રાજાના ઘરમાં નિદા ત્રિશલા ક્ષત્રિયાણી છે તિદાં આવીને તેના સર્વ પરિવારને

दासी

मिश्रणा राणी सूता

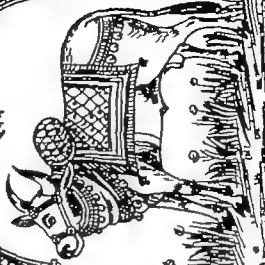
અવસ્થાપિની નિહા આપીને અચુત પુજલ વાદેર કાદાહીને શુન્નપુજલ પ્રદેષીને જગવાનને પીઠા
 રહિત ત્રિશલારાણીની કૂલમાં મૂક્યા વશમાધારથી કેવે પ્રવેશ કર્યો અને નાનિથી પાઠો નિ
 કલ્યો એવું દૃઢ વાક્ય છે પઠી ત્રિશલાના ગર્ભમાં પુત્રી હતી તેને ત્યાંથી લઈને વેવાનવાની કૂલમાં
 ગર્ભપણે મૂકીને જે વિશાથી વેવતા આવ્યો હતો તે વિશાચે પાઠો ચાલ્યો ગયો ॥ ૨૯ ॥ તિહા
 ચંદ્રા ચપલાવિક ચારગતિથી અધિક વિશ્વ વેવગતિયે કરીને તીર્થ અસંભાતા દીપ સમુદ્ધમાંથી
 થઈને લાલ્પયોજનના પ્રમાણવાલા શરીર સરલા પગ મુકતો થકો ઊઠો જિહાં સૌધર્મ વેવલોકમાં
 સૌધર્માવર્તતક નામે વિમાન છે તથા શક્તિદાસન છે અને જિહા શર્કેડનામે વેવતાઈનો રાજા
 છે તિહાં આવ્યો આવીને શર્કેડને પઠી આજ્ઞા સોંપી અર્થાત્ એમ કહ્યુંકે તમે કહ્યું તે સર્વ કામ
 કરી આવ્યો હું ॥ ૩૧ ॥ તે કાલને વિષે તે સમયને વિષે, અમણજગત શ્રીમદ્વાવીરસ્વામીને વર્ષા
 કાળનો ઝીલી મહીનો પાંચમુ પર્વવારિયું આસુ વધિ તેરણને વિવસેં ધ્યાસીમી રાત વીતીગઈ
 અને ઝ્યાસીમી રાતના વર્તમાનમાં પોતાના હિતને લીધે અથવા જગવાનની અનુકંપાને લીધે
 હૈં મોકલેલા દરણીગમેષી વેવતા તેણે બ્રાહ્મણકુળગામ નગરમાં કુપનવત્તબ્રાહ્મણની નાર્યી
 વેવાનવા બ્રાહ્મણી છે તેની કૂલમાંથી લઈને જિહાં કુત્રિયકુંડ ગામનગરે સિદ્ધાર્થકુત્રિય રાજા
 ની ત્રિશલા કુત્રિયાણી રાણી છે તેની કૂલે મથ્યરાત્રિનેવિષે ઉત્તરાફાલ્ગુની નક્ષત્રમાં ચંદ્રમાનો
 યોગ આઘ્યાં થકાં પીઠા રહિત મૂક્યા ॥ ૩૦ ॥ તે કાલને વિષે તે સમયને વિષે જગવાન
 ત્રણજ્ઞાન સહિત આવી ચપલ્યા તિહાં મુજને ઈશ્વાથી સંદરણ કરશે એવું જાણે પણ
 સદરણની વેલા સૂક્ષ્મ છે માટે તે જાણે નહીં અને સદરણ કર્યા પઠી જાણે જે મને સંદરણ
 કર્યું એવું જાણે જે રાત્રિમાં અમણજગત શ્રીમદ્વાવીર સ્વામીને વેવાનવાની કૂલમાંથી લઈને ત્રિ

શાલા દુત્રિયાણીની કૂલમાં ગર્જનપણે મૂક્યા તે રાત્રિયેં વેવાનદા બ્રહ્મણી પોતાની સુકોમલ શય્યા
 માં સૂતિ કોફક જાગતીને સુપત્રુ આબ્ધુ કે મહારા જે મહામગલકારી ચૌવ સ્વપ્નાં ફલા તે
 ત્રિશાલાદુત્રિયાણીયેં સ્વેચી લીધાં એટલે દરણકશાં એહુ સુપત્રુ વેસીને જાગી ॥ ૩૧ ॥ ॥ જે
 રાત્રિમાં શ્રમણજગવત શ્રીમદ્વાવીસ્વામીને વેવાનવાની કૂલમાંથી લડને ત્રિશાલાદુત્રિયાણી વા
 સિદ્ધ ગોત્રવાલી તેની કૂલમાં મૂક્યા તે રાત્રિમાં ત્રિશાલા દુત્રિયાણી શય્યામાં સૂતી હતી તે
 શય્યાત્રુ સ્વરૂપ આવીરીતેં કશુ છે તિહાં પ્રથમતો જેનું સ્વરૂપ કહેવામાં આવે નહીં એહું તો વસ
 વાનું ઘર છે તે ઘર કહેવું છે તોક તે ઘરની મધ્ય એટલે નીતની માંદેની વાહુ ચિત્રેં ચિત્રિત છે અને
 નીતની ઘાઘેરની વાહુને ઘસીને ઘોલી ચલકાવાર કરી છે એહુ તે ઘર છે તિહાં ડપરનો જાગ ચિત્રામ
 સહિત છે અને જમીનનો જાગ તો જેવો મણિરત્નોનો ડયોત દોય તેવો છે તેથી તે ઘરમાં સર્વેં શ્ર
 ધકારનો નાશ થજાયો છે, અને નિત્ય ડયોત રહે છે વલી જેને વિષે જમીન ડપર અનેક માંમણા
 મામ્યા છે એહુ શ્રાગણુ છે વલી શ્રાગણે સરસ સુગધિ પાંચ વર્ણના ફૂલનાં ડુલ મૂકેલા છે તે
 ફૂલોની રચના સહિત છે તથા ઠળ્યાગર જલો કુંવરુ શિલારસ તેનો ધૂપ તેણે ઘમઘમાયમાન છે
 તેણે કરી મનોદ્વર છે સુગધ પ્રધાન વૂર્ણનો ગથ છે તિહાં, ગંધવદ્ધી સમાન છે તિહાં પુણ્યવતને
 યોગ્ય જેનુ વર્ણન કરવામાં ન આવે એવી શય્યા છે તેને વિષે શરીર પ્રમાણેં ઘે પાસેં ડીસા તકીયા
 રાખ્યા છે, ને પાસે ગાલમસૂરીયાં મૂકેલાં છે, વે પાસેં ડચી છે, મધ્યમાં ડંદી છે, જેમ ગગાનદીની
 રેતિમાં પગ મૂકીયેં તે નીચો જાય તેમ જેમાં પગ મૂકતાં નીચો જાય તે સમાન નીચાશ્ચા અતલ
 સના પટકૂલ વસ્ત્રેં તે સ્વાટ ઢાકી છે, જલી મધુરવાનીયેં રશિત, રજરાલવાના વસ્ત્ર લાલ રમ
 ણીક સુકોમન વસ્ત્રેં ઢાંકી છે, શાકઢાનાં ફલ માંદેનો કપાસ તથા માલખ તે સરસ્વો તે શ

परिशे सन्ने
दुल्लि

वीने सन्ने
दुपप

ધ્યાનો સ્પર્શ છે, જહું સુગંધિત ચૂર્ણ તથા ફૂલો જેને વિષે વિઠાબ્યાં છે, એવી શય્યા તે શય્યાને
 વિષે મધ્યરાત્રિના અવસરમાં ત્રિશલાદ્ધત્રિયાણી અરુપનિષ્ઠામાં સુતી છે તે વેલાર્યે ગજલુપનાવિક
 ચૌદ સ્વપનાં વેલ્લીને જાગી ॥૩૧॥ ॥ તેવારે તે ત્રિશલાદ્ધત્રિયાણી તે ચૌદ સ્વપ્નામાંથી પહેલે
 સ્વપને દાથી વેલ્લે તે દાથી કહેવો છે તો કે? ચાર વાંત વાલો છે, ઘણો ઈંચો છે, જેવા મેઘ
 નાં ઠાંઠા ધોલા ધાય તેવો ધોલો છે, તથા જેવો મોતીનોદાર, ક્ષીરસમુદ્ર પાણી, ચંડમાના
 કિરણો, પાણીના કણીયાં, અને રુપાનો પર્વત એના સરસો ધોલો છે, વલી તે દાથીનાકુંજ
 સ્થલમાંથી મવ ખરે છે તેથી તેના કપોલ પાસેં જમરા ગુંજારવ કરી રહ્યા છે, ફડના ઘેરાવત
 સરસો મહોટો વેલાય છે, તે દાથી મેઘની પેરેં ગંજીર શબ્દે ગાજતો થકો છે, ઘુજ ઝતમ સર્વે
 લરુપો કરી સદિત, મહોટા પેટ વાલો એવો દાથી પહેલે સર્વે ત્રિશલાદ્ધત્રિયાણીયેં વીળો ॥
 ૧૧ ॥ ૩૩ ॥ ॥ તેવાર પઠી વીજે સર્વે ત્રિશલાદ્ધત્રિયાણી તુષન વેલ્લે તે તુષન કહેવો છે
 તોકે? ધોલા કમલના સમૂદ્ધ સરસો શ્વેત છે, તથા પોતાના શરીરની કાંતિયેં કરી સર્વેવિશા
 ઈમા ડયોત કરતો થકો છે, તથા ઘણી શોજાના સમૂદ્ધ કરી શોનિત એવી સ્વાંધાની શૂન્નિ છે
 જેની એવો છે વલી તેના શરીરમાં પાતલા કેશ છે તે કેશ જાણે તેલેં ચોપથ્યા હોયનહિ? એવા
 છે, ઘણો રુહો સ્થિર શરીર છે, વલી જિદાં જેવું અગ જોડ્યેં ત્યાં તેલું અંગ છે, જેવું એટલે જિદાં
 પાતલું અગ શોજે તિદાં પાતલું છે અને જિદાં જાડું અગ શોજે તિદા જાડું અંગ છે તથા હટ
 ગોલ શોનાયમાન મલરહિત તૈલાવિકેં ચોપથ્યા તીસાં એવા વે ઈંગદા છે જેનાં તથા મોતી સરસા
 ઝજલા વરોવર સરસા શોજતા વાંત છે જેના એવો તુષન તે જાણીયેં અનેક મગજનુજ મુલ્લ હોય
 નહિ? તેને વીજા સ્વપ્નામાં ત્રિશલાયેં વીળો ॥૩૪॥ ॥ તેવાર પઠી ત્રીજા સ્વપ્નામા ત્રિશલા રાણી

સિદ્ધને વેસે તે સિદ્ધ કહેવો છે તોકે ? મોતીનોદાર, સ્ત્રીસમુદ્ગ્રસ્ત પાણી, ઘંડમાના
 ફિરણ, પાણીના કળીયા, તથા રૂપાનો પર્વત તેના સરલો ધોલું શરીર છે જેનું વલી
 તે સિદ્ધ રમણીક વેસવા યોગ્ય છે, તથા દૃઢ છે હાથ પ્રમુલના અવયવ જેના, વલી ષ
 જ્વલ ગોલ અને તીક્ષ્ણ એવી જેના મુલમા વાદા છે તેણે કરી મુલ શોજનું છે જેનું, વલી
 કમલ સરલા સુકોમલ રાતા એવા જેના દોઢ છે, રાતા કમલના પત્રની પરે સુકોમલ તાલનું
 છે, લીન વાદેર કાદાદતો થકો લપલપાયમાન કરતો થકો શોજે છે, વલી પીલા અને વીજ
 લી સરલા ચલકતા ચલ જેનાં નેત્ર છે, વલી વિસ્તીર્ણ પુટ અને માતા એવા સાથલ છે જેના,
 સ્કંધ જેનું દૃઢ પ્રરિપૂર્ણ નિર્મલ છે, વલી સુકોમલ છે ચલા વિસ્તીર્ણ એવાં જે સિદ્ધકેસરા શ્વો
 કેસરા એટલે મુલના કેશ જાણવા તેને આટોપે કરી શોજિત છે મુલ જેનું, વલી જમીન ઊપર
 પઘાળીને ફટકારીને ઠંડુ કસું છે પુઢ જેણે એવા પૂઢવાનો અંત એટલે ઢેઢો કાનની વચમાં
 છે વલી સૌમ્યાકારવાલો લીલા કરતો થકો આકાશમાથી ચતરતો થકો ત્રિશલાના મુલ
 સ્ત્રી પેસતો થકો તીક્ષ્ણ નસવાલો સિદ્ધ ત્રિશલાયે ત્રીજા સ્વપ્નાર્માં દીતો ॥ ૩ ॥ ૩૫ ॥ ॥ તે ॥
 વાર પઠી ઘોયા સ્વપ્નાર્માં ત્રિશલાશ્ત્રીયાણી સપૂર્ણ પૂર્ણિમાના ચંડમા સરહું છે મુલ જેનું
 એવી લક્ષ્મીદેવતાને વેસે તે લક્ષ્મી કિદા રહે છે તે કહે છે ડંચો હિમાચલ પર્વત તેની ઊપર એક
 પદ્મસ્થ છે તે પદ્મમાં એક કમલ છે તિદ્ધાં રહેવા વાલી લક્ષ્મી દેવતા તેનો પગથી લજને સર્વ અગર્ન
 શોજાનું વર્ણન શ્રીનણ્યાદુસ્વામી કરે છે કેમકે પ્રાર્યે વેસતાના રૂપ વર્ણનમાં પગોથી વર્ણન કર
 વ છે માટે આદિ પણ પગોથી માંમીને વર્ણન કરે છે, તે લક્ષ્મીદેવીના પગ જણે પ્રકારે કર

नीले लामे सिंह

चोखे स्वामे

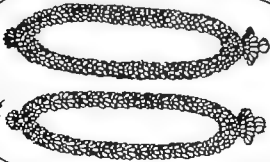
પઠવાઢે નમ્યા એવા ઢે તથા ત્રાંવા સરસ્વા નલ ઢે, કમલ સરસ્વા કોમલ ઝાંગલા ઢે તથા
 વિંધિઢે કેલ સરસ્વી ગોલ ઢે નીચેનીચે પાતલી ઝને ઝપરઘર જાઢી એવી જઘાપિંધિયો ઢે તથા
 ગુપ્તા માંસથી ઢેરેલા ઢે માટે ગુપ્ત ઢે ઢાઢ વેલાય નઢી તથા ધેરાવત ઢાથીના સરસ્વો જં
 ઘાનો વલ્લો પ્રવેશ સોંચે ઢે, સોનાની કઢિમેલલા ઢે કેઢમાં ઝેની, વલી લક્ષ્મીવેવીની મૂઢી
 થી લઝને સ્તન સુંધી રોમરાજી ઢે, પ્રાયે સ્ત્રીયોના શરીરમાં રોમરાજી ઢોતી નથી તેમાં વલી
 વેલ્લને તો સર્વથા નઢીજ ઢોય તોપણ કવીશ્વર ઝૂંગારસ વર્ણન કરતો વોલે ઢે, ઢવે તે રો
 મરાજી કઢેવી ઢે તોકે કલ્લનીપેરે તથા ઝમરાની ઝેળીની પેરે ઝ્યામ ઢે, મેઘઢા સરસ્વી
 કાલી ઢે, સરલ મલેલા થકા સુકોમલ, મનોઢાર વિલાસ સહિત સરસ સૂકા ફૂલ સરસ્વા કો
 મલ ઢે, વલી નાનિમલ ઝલું ઢે ઝેલું, સુધીમાં સમાઢ જાય એવી કઢિ ઢે, પેટમા ત્રણ
 સલ પઢ્યા તેથી શોનાયે માન ઢે, વલી સર્વગોપણમાં ઘરેણા ઝ્યાનૂષણ પઢેરેલાં ઢે ઝેને તે ઘ
 રેણા કઢેલાં ઢે તોકે ઝનેક પ્રકારના મણિયોયે કરી જઢેલા ઢે, રત્નોયે કરી સોનામાં મઢ્યા
 ઢે, વલી રૂપમાં વે સ્તન ઢે તે જાણે સોનાના કલ્લજ જ ઢોય નહિ ? એવાં ઢે, વલી તે સ્તન
 ઢારે કરી તથા કુંવમાલારે કરી બ્યાસ ઢે તથા ઝલાં મોતીયોનાં જાલીયાં તેણેકરી વિરાજ
 માન સોનેયાની માલા ધ્યાએક મણિસૂત્રનો વોરો ઢે તેણેકરી કલ્લ શોનાયમાન ઢે, વે કાનોમા કું
 મલ વે શોંચે ઢે, એવા ઘરેણાના સમુવાયથી લક્ષ્મી વેલ્તાનું મુલ્લ શોંચે ઢે, ઝેમ રાજા કુઢુલથી
 શોંચે ઢે તેમ લક્ષ્મીવેવીનું મુલ્લ ઘરેણાથી શોંચે ઢે વલી નિર્મલ કમલની પાંચઢી સરસ્વા વીર્ધે તીસાં
 ઝને ઝણીયાલાં એવાં મઢોટા નેત્ર ઢે ઝેનાં વે ઢાથમાં કમલ ઢે તેમાંથી પાણી ઢટકાવતી
 થકી ઢે, વલી લીલાને વાસ્તે ઢાથમાં કમલવીંજણો ઘરેલો ઢે, તે ઝેવારે કમલ લીલાને સારુ

હજારો તેવાર કમલમાથી સુગંધ નીકલે વલી લક્ષ્મીદેવીને મસ્તકે વેણીવંદન ઘણો નિર્મલ નસ્યો
 ફાલો છે લાંબો કેદ સુધી શોષે છે એવી છે એ નસ્યથી મામીને માથાની વેણીસુધા વર્ણન કર્યુ
 એવી લક્ષ્મીદેવતા પદ્મહના કમલમા વસતી હિમાચલનામા પર્વત ઊપર ઘેરી થકી વશવિશાથી
 શોનાયમાન છે વલી દ્વાથી આવી સુદમા પદ્મહથી જલ જરીને લક્ષ્મીદેવીને સ્નાન કરાવે એવી
 લક્ષ્મીદેવતાને ત્રિશલાશ્ત્રિયાણીયેં ચોથા સ્વનમા થીતી ॥ હવે હિમાચલ પર્વત ઊપર લક્ષ્મી દેવતા
 નો નિવાસ છે તિહાં એ દેવીનો પરિવાર કેટલું છે તથા નિવાસ કેવા પ્રકારનો છે તે કહે છે આ
 જરતલેત્રના ઠ રવન છે તેના અતમાં ઉત્તરવિશા તરફ એક હુલહિમવત પર્વત સોનાનો છે તે
 એકસો યોજન ઊંચો છે, તથા એક હજાર ધાવન યોજન અને વાર કલા ઊપર, એટલો પોદોલો
 છે, તેમથ્યેં પદ્મહદ છે, તે વશ યોજન ઠમો, હજાર યોજન લાંબો, પાંચઝોં યોજન પોદોલો છે
 સંપૂર્ણ જલેકરી નસ્યો શાશ્વતો છે, તેનુ તલીણું વજ્રરત્નમય છે, ચોપેર પણ વજ્રમય છે, તે હવના
 મધ્યજાગેં એક કમલ છે, તે કમલનું નાલ વશ યોજનનુ થીર્ધ છે, જલથી ઊપર વે કોશ ઠનુ છે,
 એક યોજન પોદોલુ છે, એક યોજન થીર્ધ છે, કાફક જાજેરા ત્રણ યોજનની પરિધી છે, વશ યોજન
 પાણીમાં નાલ છે, તેનુ વજ્ર રત્નમય મૂલ છે, સિદ્ધ રત્નમય મૂલનો કાંધો છે, ફ્ફ્ફનીલ રત્નમય
 નાલ છે, રાતા સુવર્ણમય ઘાદેરના પાંવઢા છે, ફાફ્ફ જાંબૂનદ સુવર્ણમય અન્યંતરનાં પાંવઢાં છે,
 તેમાં સુવર્ણમય કર્ણિકા છે, એટલે વચલી મોની છે, તે વે કોશ પોદોલી અને એક કોશ ઊંચી છે,
 તિહાં રાતોં સોનાના કેસરાં છે તે કર્ણિકામાં શ્રી લક્ષ્મી વેવીનું નવન છે, તે એક કોશ લાંબુ, અર્ધો
 કોશ પોદોલુ અને ચત્વરોં ચાલીશ ધનુષ ઠનુ છે, તે ધરનાં ઘારણાં પૂર્વે, વક્ષિણ અને ઉત્તર એવી
 ત્રણ વિશાયેં છે, તે ઘારણાં પાંચઝોં ધનુષ ઠવાં અને અઢીઝોં ધનુષ પોદોલાં છે, વલી તે ધરમાં

અટીશો ધનુષ પ્રમાણ એક મણિમય પીઠિકા છે, તે પીઠિકા ઉપર લક્ષ્મી વેવીની શય્યા છે, હવે
 તિહાં એ વેવીના મુલ્ય કમલની પાંચદિયે લક્ષ્મી વેવીને આજરણાદિક મૂકવાનાં વલયાકારે
 એકસો ને આઠ કમલો છે, તે કમલોનું સર્વે ઉચ નીચપણ મુલ્ય કમલથી અર્ધ પ્રમાણે જા
 ણુ એ એકસોને આઠ કમલે કરી તે મૂલ કમલ વીટેલું છે, જેમ ગઠે કરી નગરી વિંટાયેલી
 હોય છે, તેમ જાણું, હવે તે મૂલગા કમલના ષીજા વલયની પૂર્વે વિશાયે મહર્દિક ચાર
 વેવીને વસવાનાં ચાર કમલ છે, તથા વાઘ્ય કોણ, ઉત્તર વિશા, અને ઈશાનકોણ, એ ત્રણે
 વિશાયે વેવીના સામાનિક વેવતાને વસવાનાં ચાર હજાર કમલ છે, તથા શ્રી વેવીની અન્યતર
 પરવાના જે આઠ હજાર ગુરુસ્થાનીય વેવતા છે, તેને વસવાનાં આઠ હજાર કમલ, અગ્નિ
 કોર્ણે છે, તથા મધ્ય પરવાના વશ હજાર મિત્ર સ્થાનીય વેવતાને વસવાનાં વશ હજાર કમ
 લ, વક્ષિણ વિશાયે છે, તથા શ્રી વેવીના વાહ્ય પરવાના કિકર સ્થાનીય વાર હજાર વેવતાને
 વસવાનાં વાર હજાર કમલ, નૈક્ષ્ત્ર કોર્ણે છે, અને શ્રીવેવીના દાથી, ઘોઢા, રથ, પાયક, મ
 દ્વિપ, નાદ્ય, ગંધર્વે એ સાત કટકના સ્વામીને રહેવાનાં સાત કમલ, પશ્ચિમ વિશાયે છે
 હવે વલી લક્ષ્મી વેવીના અગરશ્વક શોલ હજાર વેવતાને વસવાના શોલ હજાર કમલ, તે
 ત્રીજા વલયની ચાર વિશામંદેલી પ્રત્યેક વિશાને વિષે ચાર ચાર હજાર કમલ કરતા શોલ
 હજાર કમલ છે, તથા ચોથા વલયને વિષે શ્રી વેવીના અન્યતર આનિયોગિક ષત્રીશ લાસ
 વેવતાને વસવાના યત્રાશ લાસ કમલ છે, તથા પાંચમાં વલયને વિષે શ્રી વેવીના મધ્યમ
 ચાલીશ લાસ આનિયોગિક વેવતાનાં ધાલીશ લાસ કમલ છે, તથા ઠઠા વલયને વિષે
 શ્રી વેવીના અઢતાલીશ લાસ વાહ્ય આનિયોગિક વેવતાનાં અઢતાલીશ લાસ કમલ છે, એવ

મૂલ કમલ સહિત સર્વ મણી ઠ વલયનાં એક ક્રોઢ, વીણ લાલ, પચાણ હજાર, એકસો ને
 વીણ કમલ જાણવાં તે કમલનાં માન મુલ્ય કમલથી માંની અનુક્રમે અર્ધ અર્ધ પ્રમાણ
 હોવા એ સર્વ કમલવાસી વેવતા શ્રીવેવીનો પરિવાર જાણવો એ વેવી જવનપતિ માંહેલી જા
 એવી ॥ એ ચોથું સ્વસ્તુ કહ્યું ॥ ૪ ॥ ૨૬ ॥ ફ્દાં ઘીજો વલ્લાણ સપૂર્ણ થયો ॥ ૨ ॥
 દુવે ત્રીજો વલ્લાણ કહે છે તેવારપઢી વલી ત્રિણતારાણી પાંચમાં સ્વપ્રમા ફૂલોની માલા વેલ્લે
 તે માલામાં રસ સહીત કલ્પવૃક્ષના ફૂલ, તેણે કરી ઘણી મનોહર છે, વલી ચંપાનાં ફૂલ,
 અશોકનાં ફૂલ, પુન્નાગનાં ફૂલ તે નાગપ્રિયંગુ સરસા એ ફૂલનાં જાઢ થાય છે, મોગરાનાં ફૂલ,
 માલતીનાં ફૂલ, જાયનાં ફૂલ, જૂશના ફૂલ, કોછ્રજ ફૂલ તે કોઈ વેલ્લિ વિશેષના ફૂલ, કોજનાં
 ફૂલ, કોરંટનાં ફૂલ, વમણના ફૂલ, નવમાલિકાના ફૂલ, વહુલવૃક્ષનાં ફૂલ, તિલવૃક્ષનાં ફૂલ,
 વાસતિકાનાં ફૂલ, પદ્મકમલનાં ફૂલ, ઝરપલતે પુફરીકનાં ફૂલ, કુંવમધકુંવ વૃક્ષનાં ફૂલ, અગધિ
 યાના ફૂલ, યાત્રામાંજર એવા પ્રકારનાં ફૂલોની ઘણી સુગંધ છે જેમાં એવી વે ફૂલોની માલા તેની
 મનોહર ગંધથી સેવ્વાણા થકા આર્યાં એવાં જે નમરા નમરીયો તેનો શુજારવ શબ્દ જેનેવિષે થઈ
 રહેનો છે વલી એ વેગ માલામા સર્વ ફલુનાં ફૂલ સુગંધ પાંચ વર્ણો છે પરંતુ તેમાં ધોલો વર્ણ
 વિશેષ છે, તે જ્યાં જ્યાં જે ફૂલ શોને ત્યાં ત્યાં તે તે ફૂલ ગુંથ્યા છે એવી વે માલા પાંચમાં
 સ્વપ્રે ત્રિણલાવેવીયેં ઢીઠી ॥ ૬ ॥ ૨૭ ॥ ॥ તેવાર પઢી ઘઠા સ્વપ્રમા ત્રિણલા વેવી ચંડમા
 વેલ્લે તે ષડ્મા કહેવો છે તોકે ? ગાયના કૂધના ફીણ સરસો ઝજલો છે, રૂપાનાં કલશ સર
 સો ધોલો છે, વલી ક્વય નેત્રને વલ્લજ, સપૂર્ણ પૂર્ણિમાના અધકારને દરવા વાલો, વલી
 શુકલપદ્મમાં શોનાયમાન, કુસુમવનનો વોથ ઇટલે ઠવાઢવા વાલો, રાત્રિની શોનાને કરવા

पाचमे स्वमे
वे कृपणी माळा

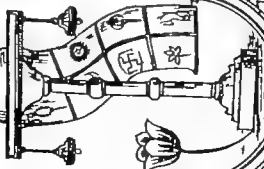
सातमे स्वमे सूर्य

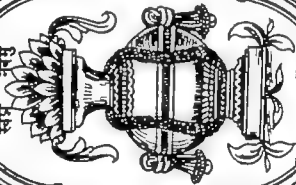
વાલો, જલોરીતેં ઇજલા કાચની પરેં શોનાયમાન, આકાશ રૂપ તલાવનો દેસ વેઠ પહેં
 કરી પૂર્ણ, સર્વ જ્યોતિપિયાના સુસ્વનું મમન, અધકારનો વેરી, કર્પવાણનો પૂરવા વાલો,
 સમુદ્રનાં જલનો વધારવા વાલો કેમકે જેવારેં શુક્લપદ્મા વંડમા કાગે તેવારેં સમુદ્રની વેલ
 વધે, વિરહિણી સ્ત્રીનેં વંડના ઠવયથી અધિક વિરદ્ જાયત થાય તેમાટે વિરહિયોને કિરણોયે
 કરી શોપણ કરવા વાલો, આકાશનુ તિલક, રોહિણીના ક્વચનેં વદ્ધન કેમકે વડમા રોહિ
 ણોનો નરતાર ઠે એવી લોકોમાં કેવત ઠે પરંતુ રોહિણીતો નક્ષત્ર ઠે તે વને નહીં એવો પૂર્ણિ
 માનો વંડ ત્રિશલાવેવીયેં ઠઠા સ્વપ્ના વીનો ॥ ૬ ॥ ૩૬ ॥ ॥ તેવાર પઠી ત્રિશલારાણી,
 સાતમેં સ્વપ્ને સૂર્યવેલે તે સૂર્ય કહેવો ઠે તોકે ? અંધકારનાં પમજને ફોહવા વાલો, વલી રાતો
 વર્ણ ઠે તેવર્ણ કહેવો ઠે તોકે ? રાત્રા અશોક સરસ્વો, કેશુદાનાં ફૂલ સરસ્વો લાલ ઠે, જેવું પોપટનું
 મુલ લાલ હોય, જેવી અર્ધિ ચિણોઠી લાલ હોય તેવો સૂર્ય લાલ ઠે, વલી કમલનાં વનનો ડવા
 હવા વાલો ઠે, તેમાટેજ કમલની શોના કરવા વાલો ઠે, જ્યોતિપ શાસ્ત્રનો તથા જ્યોતિપચક્રના
 ચિન્દ્ સરસ્વો ઝંજવાણનો કરવા વાલો ઠે, આકાશમાં વીવાની પેરે શોજે ઠે, ઝગતો થકો હેમ
 ના સમૂહને દ્વાથથી ગરવન પકઢીને કાદાહવા વાલો, વલી પ્રદોનો રાજા ઠે, રાત્રિનો નાશ ક
 રવા વાલો ઠે, વલી ઝગતીવેલાયે તથા આથમતિ વેલાર્યેં વે ધઢી પર્યત સુસ્વે વીઠામા આવે
 પઠી સુસ્વેં વીઠામાં આવે નહીં, વલી રાત્રિના વિચરવા વાલા જે ચોર આદિક તેમનુ વ્રમણ
 મટાહવા વાલો, વલી શીત ટાહાહને મથન કરવા વાલો, મેરુપર્વતને પાલતિ નિરંતર મહોટા
 મમજ સહિત નમવા વાલો, વલી સૂર્યના હજાર કિરણોયે કરી સર્વજ્યોતિપિયોની પ્રજા મટી ગડ
 માટે ફદાં સૂત્રકારોજે સૂર્યની હજાર કિરણો કહે ઠે તે જથન્યઆશ્રિત લિસે ઠે અને લોકમા

પણ સદ્સત્ત્વ કિરણ કહેવાની રુઢી છે પરંતુ સૂર્યના કિરણોમાં તો મહીને મહીને વધ ગટ થાય
 છે તે આ પ્રમાણે જે મેઘમાં વારસે કિરણો, વૈશાખમાં તેરસે કિરણો, જ્યેષ્ઠમાં ચૌદસે કિરણો
 આષાઢમાં પંદરસે કિરણો શ્રાવણમાં ચૌદસે કિરણો, જાવરવામાં ચૌદસે કિરણો, આસોમાં
 શોલસે કિરણો, કાર્તિકમાં અગિયારસે કિરણો, માર્ગશિરમાં એકહજારને પચાશ કિરણો, પૌ
 પર્માં હજાર કિરણો, માઘમાં સાઠાવશસે કિરણો, ફાલ્ગુનમાં અગિયારસે કિરણો, એવો સૂર્ય
 લોકોના ચક્રુ સમાન ત્રિશલાવેવીયે સાતમે સ્વપ્ને વીતો ॥ ૭ ॥ ૩૯ ॥ ॥ તેવાર પઢી આઠમે
 સ્વપ્ને, ત્રિશલામાતા, ધ્વજા વેસે તે ધ્વજા કહેવી છે તોકે ? સોનાનો જેને દંડ છે તે ઉપર રહેલી
 છે, પાંચ વર્ણના વસ્ત્રની ધ્વજા છે, વલી તે ધ્વજાની ઉપર સુકોમલ અનેક રંગનાં મોરપીઠ
 ઘસાં છે તે ચોટી સરસ્વા શોનાયમાન છે તથા ઘણો શ્રીકાર છે, તથા તે ધ્વજામાં સિદ્ધત્વ રૂપ
 જલપું છે તેપોકરી વલી વડુલ શોજે છે તે સિદ્ધ કહેવો છે કે જેવો શસ્ત્ર ઝજલો, કુંદવૃક્ષ
 ફૂલ ઝજલું, જલનો કણિયો ઝજલો તથા રૂપાનો કલશ ઝજલો હોય તેવો શ્વેત વર્ણ છે; જે
 સિંદને વેલીને લોક એવું સમજે કે આ સિદ્ધ આકાશ મંમલ જેવાને વધમ કરે છે કે છું ? એવી
 તે સિંદની સુસ્વાકૃતિ તથા શરીરાકૃતિ છે, જે ધ્વજાનું વસ્ત્ર વાયરાની લહેરોથી થોડું થોડું વ
 લાયમાન થઈ રહ્યું છે, વલી ઘણો ઘણો લોકોને દેખવા યોગ્ય એવો ધ્વજ આઠમા સ્વપ્નામાં ત્રિ
 શલા વેલીયે વીતો ॥ ૮ ॥ ૪૦ ॥ ॥ તેવાર પઢી, નવમાં સ્વપ્નામાં, શ્રીત્રિશલાવેલી, પૂરણ ક
 લશ વેસે તે કલશ કહેવો છે તોકે ? ઇત્તમ વેલીપ્યમાન છે રૂપ જેનું, નિર્મલ જલથી નક્ષો થકો
 ઘણોજ સુંદર છે, સૂર્યમમલ સરસ્વી જાગ્વલ્યમાનશોજા છે જેની, વલી જે કલશની પાસે કમલ
 ની વાદી છે એટલે કમલોથી વીંટણો થકો છે વલી તે કલશ સર્વ મંગલોનો મલાવવા વાલો છે,

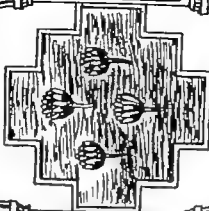
ध्यान
सम

कलशानु
स्वप्न

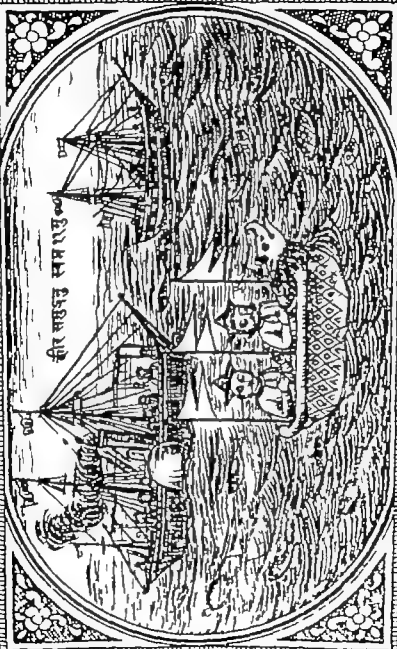
पद्म सरोवरानु
स्वप्न

વલી તે પૂરણ કલશ, પ્રધાન રત્નોનું કમલ તેના અપર ધરેલું છે, નેત્રોને આનંદ આપવા વાલો
 છે, સર્વ વિશાઈમાં ડબોત કરતો થકો સર્વ લક્ષ્મીનો ઘર તેની પરે સર્વ પાપ રહિત સર્વ
 શોના સહિત લક્ષ્મીનો નિવાસ છે, વલી જે કલશને ગલામાં ઢ ફટુના સુગંધિ ફૂલોની
 માલા છે, એવો પૂરણકુંજ નાનો રૂપામય તે નવમે સ્વપ્ને ત્રિશલારાણીયે વીનો ॥ ૯ ॥
 ॥ ૪૧ ॥ ॥ તેવાર પઢી, વશમા સ્વપ્નામાં ત્રિશલાવેવી પદ્મસરોવર વેશે તે પદ્મસરોવર
 કહેવું છે તોકે ? જે સરોવરમાં ઇગતા સૂર્યથી ડઘલ્યાં એવાં હજાર પાંચહીના કમલો
 છે, તે વિકસરમાન કમલની વાસનાયે કરીને જેવું પાણી સુગંધમય થયું છે, વલી તે
 કમલોની પ્રનાયે કરીને પાણી લાલ પીલા રંગ જેવું વેસાય છે, વલી જે પદ્મસરોવર જ
 લમત્સ્ય કહપાવિક જલચર જીવોયે સેવું થકુ રહું છે, વલી જે પદ્મસરોવરમાં કમલ
 પત્ર ડપર પલ્લો જલનો ઢાંઠો તેણે કરી જાણે નીલા આંગણામા મોતી જલ્યાં હોય નહિ ?
 એવું વેસાય છે, વલી તે મલોનું સરોવર છે તેમા સૂર્યવિકાસી કમલ, ચંદ્રવિકાસી કમલ,
 નીલ કમલ, મહાપદ્મ શ્વેત કમલ, રાતા કમલ, ડ્વાવિક કમલની શોના બની રહી છે તેથી
 ઘણુજ રમણીક થયું છે, વલી તે કમલો ડપર પ્રસન્નથયા એવા નમર નમરીયો આવીને શુ
 જારવ કરી રહ્યાં છે ॥ મંથા ગ્રથ ॥ ૩૦૦ ॥ વલી તિહાં કાવલક હંત, ચકવા, રાજહંત, ઘ
 ગલા, સારસ, એવા પંચીયોયિ કરી શોને છે, અર્થાત્ એ જાતિયોના પંચીયો તિહાં રહે છે, એ
 વો પદ્મસરોવર ત્રિશલાવેવીયે વશમાં સ્વપ્નામાં વીતું ॥ ૧૦ ॥ ૪૨ ॥ ॥ તેવાર પઢી અગીઝા
 રમા સ્વપ્નામાં ત્રિશલાવેવી સીરસમુદ્ વેશે તે સીરસમુદ્ કહેવો છે તોકે ? ચડમાના કિરણોની
 જેવી શોના તેવી શોના તે સમુદ્માં છે, વલી ચારે વાજુ જે સમુદ્ન જલ વૃદ્ધિ પામે છે, વલી

તેમાંથી ધ્વજલથી પણ ઘણા ધ્વજલ એવા ઘણા યજ્ઞ કહ્યોલ ઠગી રહ્યા હે, તે કહ્યોલેકરીને
 પાણી ઘણુંલ ધ્વજલ થયું હે, વલી મવમવ વાયરાથી ધ્વજાયમાન થયા જે કહ્યોલ તે સમુ
 દના તટ ઠપર આવીને નાનાકા સ્વાદ રહ્યા હે, તેનો શબ્દ થઈ રહ્યો હે જેનેવિપે તે કહ્યોલોથી
 સમુદ્ધ સ્ત્રોની રહ્યો હે, વલી તે કહ્યોલ મહ્યા થકા વોહતા હે એટલે એક કહ્યોલની પઠવાહે
 ધીજો કહ્યોલ વોહી રહ્યો હે, પહેલો એક ન્દાનો કહ્યોલ ઘાલે, વલી મદોટો કહ્યોલ ઘાલે,
 એવી કહ્યોલોની સ્ત્રોના હે જેને વિપે, વલી જે સમુદ્ધમાં જલચર જીવ કહ્યોલ કરી રહ્યા હે,
 તે કેવા જાતિનાં તોકે મહામગરમહ, તિર્મિંગલમહ, જધુમહ તે સર્વ પરસ્પર મહ્યા થકા રમત
 કરે તેવારે તેમનાં પૂઠના ઝલાલવાથી ઝઝ્યું જે પાણી તેમાંથી ફીણ પ્રગટ થઈ તે ફીણ કહ્યો
 લોથી તથાફને કિનારાપર આવી પહે હે, તેનાં ઢગલા થઈ ગયા હે તે ઢગલા સર્વ કપુ
 રના ઢગલા સરસવા વેશાય હે, વલી જે સમુદ્ધમાં ગંગા પ્રમુખ નવીયોના પાણી પહે હે તેમાં
 વૌવ વૌવ હજાર નવીયોના પરિવાર સાથે ગંગા અને સિંધુ એ વે જરતકેત્રની નવીયો પહે હે
 એમજ વૌવવૌવ હજાર નવીયોના પરિવાર સાથે એરવતકેત્રની રક્તા અને રક્તવતી એ વે નવીયો
 પહે હે તથા અઘવૌવ અઘવૌવ હજાર નવીયોના પરિવાર સાથે રોહિતા અને રોહિતાસા એ
 વે નવીયો હેમવતકેત્રની પહે હે તથા અઘવૌવ અઘવૌવ હજાર નવીયોના પરિવાર સાથે
 સુવર્ણકુલા અને રૂપકુલા એ વે નવીયો એરથવતકેત્રની પહે હે તથા ઠપન્ન ઠપન્ન હજાર ન
 વીયોના પરિવાર સાથે દુરિકંતા અને દુરિસલિલા એ વે દુરિવર્ધ કેત્રની નવીયો પહે હે તથા
 ઠપન્ન ઠપન્ન હજાર નવીયોના પરિવાર સાથે નરકાંતા અને નારિકાંતા એ વે નવીયો રમ્યકે
 ત્રની પહે હે તથા પાંચ પાંચ પાંચલાસની ઠપર ષત્રીશ ષત્રીશ હજાર નવીયોના પરિવાર સાથે સીતા

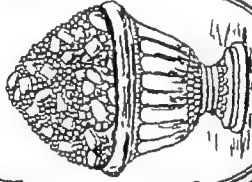
कीर सधुवनु सम ११५०००

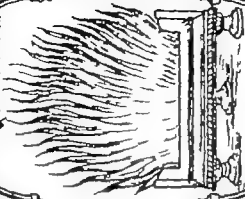
અને સીતોવા એ છે નદીયો મહાવિવેદ દેવત્રનીપહે છે, સર્વમલી ચૌલાલને ઠપ્પ હજાર ન
 વીયોનું પાણી જે સમુદમાં પહે છે ફ્હાં કોઈ પણ કરે કે સૂત્રમાંતો સ્ત્રીસમુદ સ્વપ્ના વીનો
 એવો પાઠ કહ્યો છે અને તમે તો નાના પ્રકારની વેલાયે વધતો પાણી કદોબો તથા નવીયો માંહે
 નલે છે એવો કદો બો તેણુ છું કારણ છે? તેને ઉત્તર કહે છે જે સ્ત્રીસમુદનો પાઠ કહેવા થકી
 જલણ સમુદ સેવો કારણે જો જલણસમુદ નદી કહેણો તો ગગા અને સિંધુ નદીયો પહે
 છે એ પાઠ પણ સૂત્રકારેજ કહેલો છે તે પાઠ મલયો નદી માટે ફ્હાં એમ સમજવું કે જલણસ
 મુદનું પાણી મોંઝું છે તે સ્થાનકે ત્રિશલા માતા એ જલણસમુદનું પાણી સ્ત્રીસમુદ સરણુ
 લેલે છે એવો અગ્રીઆરમે સ્વપ્ને સ્ત્રીસમુદ ત્રિશલા વેવિયે વીવો ॥ ૧૧ ॥ ૪૩ ॥ ॥ તેવાર
 પઠી વારમે સ્વપ્ને, ત્રિશલા માતાયે વેવવિમાન વીટુ તે કહેવું છે તોકે? પુત્રીક ઉત્કૃષ્ટ વિ
 માન છે તેમાં ઊત્તમ સુવર્ણમણીનાં એકદલારને યાઠ થંજોયે કરી વિરાજમાન છે વલી તે વિ
 માન આકાશમાં વીપકની પેરેં વીપી રહુ છે, ઘ્યોતમાં સૂર્યમન્દલ સરસ્વી શોજા છે જેની, વલી
 જે વિમાનમાં સોનાની નીતોમાં નાગફણા સ્ત્રીલા ગોધ્યા છે, વલી સ્થાનકે સ્થાનકે વિષ્ણુજ
 માલાલ, સુવર્ણ પેત્રકરી જવાયમાન એવી મોતીયોની માલાલ જલકે છે, વલી તે વિમાનની
 નીતમા મુગ દરણના રૂપ, નાદારના રૂપ, વલવના રૂપ, ઘોઢાના રૂપ, મગરમઢ, જારંપંચી,
 ગરુડ, મયૂર એમના રૂપ, સર્પનાં રૂપ, કિત્તરવેવોનાં રૂપ, કસ્તુરીયા મુગના રૂપ, સર્વજસિદ્ધનો
 રૂપ, હાથીના રૂપ, વનજતા, પમ્પજતા, એમનાં રૂપ ચિત્રામણમાં છે, વલી જે વિમાનમા નાટક
 થઈ રહ્યાં છે તે નાટકમાં જે વાજિત્રો વાલી રહ્યા છે તેના શબ્દે કરી પૂરાણુ એવું તે વિમાન
 છે, વલી જે વિમાનમાં મેઘગાજે તેના સરસો વેવડુંઢીનો શબ્દ થઈ રહ્યો છે તેથી જાણીયે ઢેયે

કે સર્વ જીવલોક સંસાર તે શબ્દથી પુરણ કશો છે અર્થાત્ તે શબ્દ સર્વત્ર ફેલાઈ ગયો છે, વલી
 તે વિમાનમા, અગર, કુંદરુ, શિનારસ, એમના ધૂપનો મધમધાયમાન ધૂપ સુગંધ થઈ રહ્યો છે,
 વલી જે વિમાનમાં વેવોને યોગ સદાઢ્યોત થઈ રહેલો છે, વેવોને યોગ્ય સર્વથા સાત સુખનો
 નિવાસ રૂપ એવું વેવવિમાન ત્રિશલા માતાર્યે ધારમાં સ્વપ્નામાં વીતું ॥ ૧૪ ॥ ૪૪ ॥ ॥ તેવાર
 પઢી ત્રિશલાદ્ધિપ્રિયાણીએ તેરમે સ્વપ્ને રત્નોનો ઢગલો વીઠો તેમાં કર્યા કર્યાં રત્ન છે ૧ પુલકરત્ન
 ૨ વજ્રરત્ન, ૩ નીલરત્ન, ૪ સસાકરત્ન, ૫ કર્કેતનરત્ન, ૬ જોદિતરત્ન, ૭ મરકતરત્ન, ૮ પ્રવાલ
 રત્ન, ૯ સ્ફાટિકરત્ન, ૧૦ સૌગંધિકરત્ન, ૧૧ હંતગર્જનરત્ન, ૧૨ મસારગદ્ધરત્ન, ૧૩ અજનરત્ન,
 ૧૪ ચંદ્રનરત્ન એવા વીજા પણ અનેક જાતિનાં ઊત્તમ રત્ન તે સોનાનાં મહોટા આલોમાં જ
 રેલા તે રત્નોનો ઢગલો કહેવો છે તો કે ? મેરુપર્વત જેટલો ઊંચો, આકાશમાં વેવીપ્યમાન એવો
 રત્નોનો ઢગલો ત્રિશલા વેવીર્યે તેરમાં સ્વપ્નામાં વીઠો ॥ ૧૫ ॥ ૪૫ ॥ ॥ તેવાર પઢી ચૌવમે
 સ્વપ્ને ત્રિશલા દ્વિત્રિયાણીર્યે નિર્ધૂમઅગ્નિવીઠો તે અગ્નિ કહેવો છે તો કે ? ઘણો ડગલો નિર્મલ
 પીનો અને લાલ વર્ણે વાલો, વલી મધુ અને દુતથી સીંચ્યો થકો, નિર્ધૂમ ઘગધગાયમાન
 જાગ્વલ્યમાન શિશ્વાવાલો, વલી તે અગ્નિમાં અનેક ન્હાની શિશ્વાડે વલી તેથી કોફક શિશ્વા
 અધિકી વલી તે અધિકથી પણ વલી કોફક શિશ્વા ઊઘી કેટલીએક શિશ્વાડ વલી ઘણીજ
 ન્હાની એવી અનેક જ્વાલાર્યે કરી અગ્નની શિશ્વા મલી રહી છે વલી જે અગ્નિમાં અનેક જ્વા
 લાયો માંહોમાદે મલી રહી છે, એવા ધૂમ્રરહિત અગ્નિની જ્વાલાડ તે કોફ આકાશ પ્રવેશમાં ચાલ
 તી હોય તેની પેરે ઘણી ચપલ અગ્નિની શિશ્વા ત્રિશલા વેવીર્યે ચૌવમાં સ્વપ્નામાં વીઠી ॥ ૧૬ ॥ ૪૬ ॥ ॥
 આ સ્વપ્નામા ધારમે સ્વપ્ને વેવતાનું વિમાન કશું તે જે તીર્થકરનો જીવ વેવલોકથી ચવીને માતા

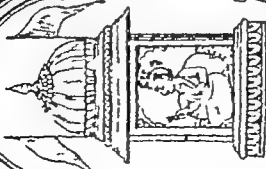
नेरपा स्वप्नमा
रत्नानी राशि

नीरमा स्वप्न
मा निर्धुम्निग्निनी शिला

बारमा स्वप्नमा
दव विमान

ની કૂલમાં આખ્યો હોય તેની માતા વિમાન વેસે અને જે તીર્થંકરનો જીવ નરકથી નિકળી
 માતાની કૂલમાં આખ્યો હોય તેની માતા ધારમાં સ્વપ્નામાં સુવન વેસે એવો પાઠ છે ॥ ૧૧ ॥
 એવા ચૌદે સ્વપ્નાં વેલીને ત્રિશલા રાણી જાગૃત થઈ એ સ્વપ્ના કેવાં છે તોકે ? છુન ઢે, સૌમ્ય જના
 ઠે, ઘણુ રુંદું વહ્ન ઢે વર્ણન જેમનું, નહું રૂપ ઢે જેમનું, એવા સ્વપ્નાં વેલીને ત્રિશલા માતા
 જાગી તે કેવી ઢે તો કે ? જેવા કમલ ઘઘે તેવાં નેત્ર વિકસિત થયાં ઢે જેના, દર્પના વશથી
 સર્વચંગ દર્પે સદિત હોઈ હુ, સર્વ રોમરાજી વહ્નસિત થઈ ॥ ૧૨ ॥ એ ચૌદ સ્વપ્ના સર્વ તીર્થંકરોની
 માતાઢે વેસે, જેવાં તીર્થંકર મર્જમાં આવે તેવાં વેસે, તેમ ત્રિશલાવેવી પણ શ્રીમદ્વાવીર સ્વામી
 કૂલમાં આખ્યા તેના યોગે ચૌદ સ્વપ્નાં વેલીને શય્યામાં જાગતી હવી ॥ ૧૩ ॥ તેવાર પઢી
 ત્રિશલા ક્ષત્રિયાણી પૂર્વે કહ્યા એવાં ચૌદ સ્વપ્નાં વેલીને જાગતી થકી ઘણીજ પોતાનાં હૃદય
 માં સુખી થઈ, સતોષ પામી, જેનું મેધની ધારાયે કરી દણાણુ કંદવ વૃક્ષનું ફૂલ તેની પેરે ઝઘા
 સપામ્યા ઢે રોમકૂપ જેનાં, અર્પાત્ રોમરોમ દર્પે પામ્યા પઢી તે સ્વપ્નાને યાદ કરે જે અનુકર્મે
 મેં એવાં એવાં સ્વપ્ના વીઠાં એવી રીતે યાદ કરીને ઝઘે, ઘડીને બાજોટ કપર પગ આપીને હેઠી
 ઘટરે ઘટરીને નહીં ઝતાવલી એટલે મનમાં ઝતાવલ નથી તથા કાયાથી ચપલ પણ નથી, ર
 સ્તામા ઠોકર રહિત, વિલયરહિત, નીત પ્રમુલના ઝંઙીગણને ન હેતી થકી, રાજદંતી સરલી
 ગતિયે કરી ચાલતી થકી જિહ્વાં સિદ્ધાર્થે ક્ષત્રિય રાજાની શય્યા ઢે, જિહ્વાં સિદ્ધાર્થે ક્ષત્રિય રાજા
 પોદયા ઢે, તિહ્વાં આવી, આવીને, સિદ્ધાર્થે ક્ષત્રિય રાજાને એવી વાણીથી જગાવતી હવી તે કેવી
 વાણી તોકે ? જે સિદ્ધાર્થરાજાને વહ્ન જાગે, સિદ્ધાર્થરાજા એવી વાણીની સર્વવા ચાહના કરે,
 એવી વાણી તથા ઘેપરહિત એવી તથા સર્વના મનને ગમતી એવી તથા વહ્નપણાની ચેતવણી

કરવા વાલી તથા સ્વર અદ્દરે કરી સ્પષ્ટ એવી તથા કલ્યાણની કરવા વાલી એવી તથા વૃદ્ધિ
 ની કરવા વાલી એવી તથા નિરુપદ્ધ અર્થાત્ ઉપદ્ધ રહિત એવી તથા ધનના લાજની કરવા
 વાલી એવી તથા મંગલની કરવાવાલી, શ્રીકાર અલંકારાદિ શોજા સહિત, હૃદયમાં કોમલ
 લાગે એવી, વલી જે વાળી સાંજલવાથી મનમાં આનવ થાય એવી, વલી કોમલ, મીઠી રસ
 યુક્ત, જેમાં વચન થોડા અને અર્થ ઘણો એવી વાળીથી ત્રિશ્વલોવેલી પોતાના નરતારને જગ
 વતી હવી ॥ ૪૭ ॥ ॥ તેથી સિદ્ધાર્થરાજા જામ્યો, ત્યારે ત્રિશક્તિ રાણી સિદ્ધાર્થરાજાની
 આજ્ઞાથી નાના પ્રકારના મણિરત્નથી ચિત્ત્ત્વો એવો સોનાનો ઘાજોટ મણિરત્નોથી જઙ્ઘ્યો તે
 ટપર પલ્લોંગી વાલીને વેઠી, રત્નાનો સ્વેદ મટાઢીને સુસે વેઠી, વેસીને સિદ્ધાર્થરાજા પ્રત્યે
 જેવી રીતે પૂર્વે વર્ણન કરી આખ્યા એવી વાળીયેં કરી કહેતી હવી ॥ ૪૮ ॥ ॥ હે સ્વા
 મી ! નિર્ધે હુ આજ પૂર્વોક્ત શશામાં કાંઈક સુતી કાંઈક જાગતી થકી, મેં ગજ હૃપન
 આદિવેદ જે પૂર્વે કહી આખ્યા તે ચોવ સ્વપ્નાં વીઠાં, વેલીને જાગી, તે મહોટા સ્વપ્નાંનું ફલ
 જાણુ જે કાંઈ ફલવૃત્તિ ફલનું પામવું કાંઈ યાશે ? એવું ત્રિશક્તિયેં પોતાના નરતારને પૂઠણું ॥
 ॥ ૫૦ ॥ તેવારે સિદ્ધાર્થરાજા ત્રિશક્તિના મુલથી એવો અર્થ સાંજીને, હૃયે સંતોય પામીને,
 ચિત્તમાં આનંદ પામ્યો થકો, પ્રીતિકારી પરમ સૌમ્ય હૃયે હૃદયમાં ફેલ્યો, જેમ મેઘની ધારાયેં
 ઠંઠાયેંણું એવું કંવવટનું ફૂલ તેની પેરેં યજ્ઞસિત થયો થકો, સાંજીને તેનો વિચાર કલ્યો,
 પોતાના સ્વજાવ પ્રમાણે પોતાની બુદ્ધિ વિજ્ઞાને કરી તે સ્વપ્નાનો અર્થ અદ્દણ કલ્યો, અર્થે અ
 દ્દણ કરીને ત્રિશક્તિરાણીને મીઠે વચને કરી એવું કહેતો હવો ॥ ૫૧ ॥ ॥ હે દેવાણુપ્રિયા !
 તેં મનોદર સ્વપ્ના વીઠાં, તેં કલ્યાણકારી સ્વપ્નાં વીઠાં, શિવકારી, ધનકારી, આરોગ્યકારી,

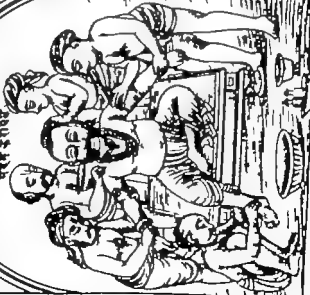
घणा दीर्घायुना करवा वाला एवा तें स्वप्नां दीर्घा ॥ अथार्थ ॥ ३०० ॥ तेहुं फल आवी
 रीते ठे हे वेवाणुप्रिया ! तमोने अर्थनो लाज थाशे, तमोने जोगनो लाज थाशे, सुखनो लाज
 थाशे, राज्यनो लाज थाशे, ए निम्हे नवमहनीना उपर साढासात विवस गये थके अमारा
 कुलमा ध्वजा समान, अमारा कुलमां दीप समान, अमारा कुलमां दीवासमान, अमारा
 कुलमां पर्वत समान स्थिर, अमारा कुलमां शिखर समान, अर्थात् सुकुट समान,
 अमारा कुलमां तिलक समान, अमारा कुलमां सूर्यसमान, कुलनो आधार, कुलनी वृद्धिने
 करवा वालो, कुलनी कीर्तिनो करवा वालो, कुलना निर्वादनो करवा वालो, कुलना यशनो
 करवा वालो, कुलमां वृद्धसमान, घणा लोकोने ठगठायामा राखवाथी कुलनी विशेष वृद्धिने
 करवा वालो एवो पुत्र थाशे वली सुकोमल ठे दाथ पण जेना, संपूर्ण पांचेंदिय परवढां ठे
 जेनां लक्ष्ण, व्यजन अने गुणे करी सद्धित, मानोन्मान प्रमाण सर्वे क्षरीर सुवर, चंडमानी
 पेरे सौम्याकार, मनोदर वर्दीन करवा योग्य, एवो पुत्र तुजने थाशे ॥ ५३ ॥ ते
 पुत्र कदेवो थाशे तोके ? बालक अवस्था ठांमीने जेवारें विद्वान अवस्थामा आवडो तेवारें
 सर्व कलाउ मात्र वेस्ववाथील जाणी लेडो पण तेने शीखावडु पढडो नही वली युवान अव
 स्थामां शूरवीर, मदादोनेश्वरी, स्वप्रतिज्ञा निर्वाहक एटले पोते अगीकार करेली वातना
 निर्वाहने करवा वालो, सग्राममां वीर एटले पाळो जागे नही, जमीन उपर राज्य करवा वालो,
 घणा हाथी घोडा रथ पायवल प्रमुखनो मालक एवो, राजाउनो राजा थाशे ॥ ५३ ॥
 तेमाटे तमे उदारकारी यावत् स्वप्नां दीर्घां एवीरीतें सिधार्थराजा ने वार त्रणवार त्रिशला
 राणीने कदे, प्रशसा करे, तेवार पढी त्रिशला कृत्रियाणी सिधार्थराजाना मुखथी आ वात

સાંનલીને હવે સતોપ પામી, યાવત્ દાથ જોડીને, મસ્તકે અજલી કરીને, એહુ કહેતી હવી ॥ ૫૪ ॥ ॥ હે સ્વામી એ અર્થે એમજ છે, તમે કશું તે તદ્દત છે, સંવેદ રહિત છે, જે પ્રમાણેમે વાંઠપોદ્ધતો હે સ્વામી તેજ પ્રમાણેમે આપના મુલ્યથી ઘટ્ટણ કર્યો, એમ હે સ્વામી જે તમે કહો તો તે અર્થે સત્ય છે એવીરીતે વારંવાર કહેતી થકી એમ કહીને, સ્વપ્નાનાં અર્થને રહીરીતથી યંગીકાર કરીને, સિદ્ધાર્થરાજાની આજ્ઞા લઈને, નાનાપ્રકારના મણિયે જઠિત એવા સોનાનાં ઘાજોટ ડપરથી ડહીને, નહીં ડતાવલી, નહીં ધીરી એવી પૂર્વે કહેલી રીત મુજબ ચાલતી થકી જિહ્વા પોતાનું શયન ઘર છે તિહાં અર્થને એમ કહેતી હવી ॥ ૫૫ ॥ ॥ જે મહારે ડત્તમ સ્વપ્નાં વીઠામાં આઘ્યાં તો હવે મહારે સ્વેં નહીં, જો સુડજાચ તો વલી કલાપિ વીજા કોડ પાપ રૂપ સ્વોટા સ્વપ્નાં આવીજાય તો એ રુઢા સ્વપ્નાનું ફલ જાતુ રહે તેમાટે દેવ ગુરુ સવધિ રુઢી મગલકારી, શુનકારી, ધર્મ કથા કહીને રાત્રિ પૂરણ કરું એહુ કહીને સ્વપ્ન જાગરણ કરતી થકી, પોતે જાગતી વીજાને જગાવતી વિચરે ॥ ૫૬ ॥ ॥ તેવાર પઢી પ્રજાત સમયે સિદ્ધાર્થ રાજા કોડુધિક જે સેવક પુરુષ તેમને ઘોલાવીને એમ કહેતો હવો ॥ ૫૭ ॥ ॥ ડતા વજથી હે દેવાણુપ્રિય ! આજ સારીરીતે વાહિરની ડવઠાણશાલા જે કચેરી છે તેને ગયોદ કથી સીંચો, કચરો કાંટો કાઢાડીને સાફ કરો, લોપો, લોપોને પઢી પ્રધાન સુર્ગધિ પાંચવર્ણના ન તેના ડગલા કરાવો, રુણાગર, કુંવરુ, શિલારસ તેના ધૂપ ડસ્વેવો અંને સુગંધના ચૂર્ણની પતી ડસ્વેવો, સુગંધે અનિરામ કરો, સુગંધે વાસિત્ત-કરો, ગચની વાટમૂકો, આ કામ ડીજા કોડની પાસે કરાવો, આ મહારી આજ્ઞા પાઢી તત્કાલ સોંપો ॥ ૫૮ ॥ ॥ કોડુધિક પુરુષ એહુ સાંનલી ઘણાજ સુસી થડને, હાથજોડી તદ્દતિ કરીને, સિદ્ધાર્થ

રાજા પાસેથી નિકલીને જ્યાં વાહેરની સજા છે ત્યાં આવીને ગંધોવકાવિક ઢાટપા આવિક
 સર્વ કામ રાજાના ટુકુમ પ્રમાણે કરીને યાવત્ તિહા સિંહાસન મામીને જિહાં સિદ્ધાર્થશુદ્ધિ
 યરાજા છે ત્યાં આવીને હાથજોઢી મસ્તકે અજલી કરી કહેતા હવા કે હે સ્વામી ! જે આપે
 પરમાયુ તે સર્વ કામ અમે કરી આવ્યા એમ કહી આદ્ધા પાઢી સોંપી ॥ ૫૯ ॥ તેવાર
 પઢી કોંઈક રાતું ધોણુ પીલો પ્રજાત થયું, સૂર્યવિકાસીકમલ ફૂલ્યાં, ચંડવિકાસી કમલ કુમ
 લાણા, ઝજ્જલપ્રજાત થયુ, સૂર્ય ઝમ્યો તે સૂર્ય કહેવો છે તોકે ? રાતા અશોક સરસ્વો લાલ
 છે, કેસુના ફૂલ સરસ્વો લાલ છે, સૂઢાના મુલ્લ સરસ્વો લાલ, અર્ધિં ચિણોઢી સરસ્વો લાલ, મા
 મોલીયો જીવ થાય છે તેના જેવો રાતો ધર્મોરીયાના ફૂલ સરસ્વો લાલ, કબૂતરના પગ નેત્ર
 સરસ્વો લાલ, જાસુસના ફૂલ સરસ્વો લાલ, હિંગણુના ઢગલા સરસ્વો લાલ એ પૂર્વે કહી જે વસ્તુ
 તેવી કોઈ પણ લાલ વસ્તુ હોય તેથી પણ અધિક લાલ એવો ઝમતો સૂર્ય, કમલાકર નામે
 તલાવને વિપે ઘણા કમલોને ઘઘાઢતો થકો એવો સૂર્ય ઝમ્યો, હજાર કરણનો ધિરનાર, વિવ
 સનો કરવા વાલો, તેજેકરી જલજલાયમાન, જેના કિરણોથી અંધકાર નાશ પામ્યો છે, ચોરના
 પ્રચારને ઢાલનારો, શાલિકાની જાણીયેં કુંકુની પીયાલી તે સરસ્વો, લાલ, તે સૂર્યનો નવો તા
 વઢો (તઢકો) તે તાવઢે કરી જાણે કુંકુ સરસ્વો સર્વ મનુષ્યલોક લાલ થયો છે, એલુ પ્રજાત થયુ,
 ॥ ૬૦ ॥ તેવારેં રાજા શય્યાથી ઝઢીને વાજોટ ઘર પગ મૂકે, વાજોટથી હેઠો ઝતરે, ઝતરીને, જિ
 હાં મધ્યુધ કરવાની શાલા છે તિહાં આવીને, મધ્યુધશાલામા પ્રવેશ કરીને, અનેક પ્રકારની
 મધ્યુધની કલાઈ કરીને થાકા પઢી, સો ઔપધીના પાકનું તેલ, હજાર ઔપધીના પાકનું
 તેલ, સુગંધ પ્રધાન તેલ પ્રમુલ્લ વીજા પણ તેલ જે ધાતુની વૃદ્ધિ કરવા વાલા, જલરાશિને

વીપાવવા વાળાં, કામદેવની તૃપ્તિ કરવા વાળા, માંસને પુટ કરવા વાળા, વલતૃપ્તિ કરવા વા
 લા, સર્વ ફરિય શરીરને યદ્યાસ કરવા વાળા, જેના અન્યગન થકી ચામડીમા તેજની તૃપ્તિ
 થાય એવાં અનેક જાતિનાં તેલ તે તેલના મસલવા વાળા કહેવા ઠે કે ઘણા ચતુર, જેમના
 હાથ પગ ઘણા સુકોમલ છે, તે તેલને મસલતાં થકાં હાથના તલાંનો જે મલ તે શરીરમાં સ
 માવી આપે, એવી ક્રિયામા વશ, પરિપૂર્ણ છે હાથ પગ જેના, અવસરના જાણ, ઠતાવલથી કા
 ર્યના કરનાર, સર્વ મર્વન કરવા વાળામાં યત્કષ્ઠ, વિવેકવત, યુદ્ધિવત માધ્યા, પંક્તિ, મસ
 લતાં થકાં દ્વારે નહીં, ઇટલે પરિશ્રમના જીતવા વાળા ક્ષ્યાવિક ગુણના જાણ પુરુષો તે કેવી
 રીતે તેલ મસલે તોકે જે થકી હાથને સુલ થાય ઇટલે હાથને સુલકારી, માંસને સુલકારી,
 ચામડીને સુલકારી, રોમને સુલકારી એ ચારેને સુલકારી એમ એ પૂર્વોક્ત તેલ તે ઉપર કહ્યા
 પ્રમાણે મસલવાથી રાજાને થાક મટયા પછી સિદ્ધાર્થરાજાના મહાશાલાથી નિકલીને ॥ ૬૧ ॥ જિહ્વા
 જ્ઞાનકરવાનું ઘર છે તિહાં આવીને જ્ઞાન ધરમાં પેઠા, તે જ્ઞાન ધર કહેવું છે તોકે ? મોતીયોની જા
 લીયોનાં ગોલલા છે જેમાં, વિચિત્ર મણિલે જડિત ધરતી તલ છે જેનું, તિહાં રમણિક જ્ઞાન ક
 રવાનો મંદુપ છે તેમાં અનેક પ્રકારના મણિરત્નોયે કરી જલ્યા ચિત્ર્યા એવા અનેક વાજોટ છે
 તેના કપર રાજા સુલેં ઘેગો હવે જ્ઞાન કરવાનું જલ, કહેવું છે તે કહે છે ફૂલના ગથવાનું જલ,
 ધંવન કપૂરાધિ વાસિત જલ, કણજલ, શુનજલ, ગંગા પ્રસુલનું નિર્મલજલ, એવા જલથી કલ્યાણ
 કારી પ્રધાન મક્કનની વિધિયે જ્ઞાન કરે તિહાં ઘણા પ્રકારનાં જલ ઘઠાલવા પ્રસુલ કૌતુક કરીને
 કલ્યાણકારી જ્ઞાનના અતમાં કમલ સરસા સુંવાળા ગથવલથી ઐગ છુસું પછી ઘણાં મોઘા
 વલ્લરજ પહેલાં, ગ્રજા રસ સદિત ગોધીયે ધવનથી શરીરને હોપન કહું, પવિત્ર માલા પહેરી,

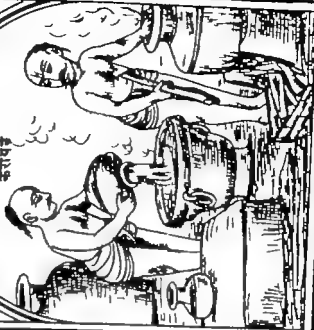
विद्यार्थी राजा पाट छपर बेसी से कासिके
परिन कराये

महाबाने अर्थ माल

उष्ण

करावये

વર્ણ કુંકુમાદિ વિલેપન કથા પઠી મણિ જઠિત સોનાના ઘરેણા પહેલા, વલી અઢાર સરો
 દાર, નવસરો દાર, ત્રીસસરો દાર, લાંબા ધ્રુમસર્પ પ્રમુલ્લ ઘરેણાં તથા કનવોરો પહેલ્યો તેથી
 શોનવા લાગો, ગલામાં કંઢીડ પ્રમુલ્લ પહેલા, આંગુલીઓમાં વીંટી, વેઠ પ્રમુલ્લ પહેલા, કેશોમાં
 ઝૂન પ્રમુલ્લના ઘરેણાં ધારણ કર્યો, રૂઢા જઢાવ કઢા, જઢાવ મહેરલા પહેલા, હુજા પ્રમુલ્લમાં
 ટુજવધાદિક પહેલા તેણે હુજા યજિત થઈ છે, તેથી ઘણુ શ્રીકાર રૂપ છે તથા કાનોમાં કુંમલ પહે
 લા તેણે કરી શોનાયમાન મુલ્લ થયું, મસ્તકે વેવીપ્યમાન મુકુટ ધાલ્યો, દારપ્રમુલ્લે કરી મુશોજિત
 થઈ છે ઠાતી જેની, વીંટીયોથી પીલી થયલી છે અથુલીડ જેની તથા લાંબા વલ્લે કરી કસ્યો
 છે યત્રાસગ જેનું, અનેક પ્રકારના મણિરત્ન નિર્મલ ઘણા મૂલ્યના માહ્યા કારિગરોનાં ઘણ્યાં
 વેવીપ્યમાન વલી રત્નાયે કરી એકમાં ઘીજા ઘરેણાં મહેલા તેથી મનોહર વેલાય છે તથા
 વીરવલયને ધારણ કર્યો એ ઘરેણો જે શૂરવીર હોય તેને રાજા વશીશ આપે છે એટલે માન
 આપવાનુ ઘરેણુ છે તે કોફક તો કહે છે કે એ ઘરેણું હાથમાં પહેરાય છે વલી કોફ કહે છે એ વીરવ
 લય કાનમાં પહેરાય છે દેવે ઘણું વર્ણન કરીયે તે સિદ્ધાર્થરાજા સાક્ષાત્ કલ્પવૃક્ષ સરસ્વો થયો,
 જેમ કલ્પવૃક્ષ પત્ર, પુષ્પ, ફલ સહિત શોને તેમ સિદ્ધાર્થરાજા ઘરેણાથી શોને છે તથા પુરુષોમાં
 સ્વં સમાન, કોરંટ વૃક્ષનાં ફૂલોની માજા સહિત એવુ ટંક્ર મસ્તકે ધરાવતો થકો, શ્વેત ચામરોથી
 વીંજાતો થકો, જિહ્વાં લોકોયે મગલિકના જય જય શબ્દ કથા છે, વલી ૧ અનેક ગણનો નાયક
 એટલે પોતાના ધર્મમાં જે મનુષ્ય છે તેનો માલક, ૨ વંદનાયક વેશની ચિતાનો કરવા વાલો,
 ૩ હાથીયોનો સ્વર ૪ રાજાનો પુત્ર, ૫ કોટવાલ, ૬ માંખવીયા, ૭ કુટુંબના સ્વામી, ૮ ન્હાના
 પ્રધાન, મહોટા પ્રધાન, ૯ મમ્લિક, ૧૦ મહામમ્લિક, ૧૧ જ્યોતિષી, ૧૨ વરવાન, ૧૩ જે

राजासार्थे जन्म्या ते अमात्य, १४ पीठी मर्दनना करवा वाला, १५ नगरना घोवटीया, १६
 चोथरी, १७ वाणीया, १८ शेठ, १९ सेनापति, २० सार्थवाह, २१ दूत, २२ वेशनी सिंधीना
 रसवाला एटले सिंधिपालक तथा व्यवहारीया, २३ अग्ररक्षक, २४ पुरोहित, २५ वृत्तिनायक, २६
 वहिवाहक, २७ थड्यायत, २८ पटुपट्टियायत, २९ टाकटमाली, ३० फुजाली, ३१ फलमाली,
 ३२ मंत्रवादी, ३३ धनुर्वी, ३४ दम्भर, ३५ धनुर्धर, ३६ खड्गधर, ३७ उत्रधर, ३८ चामर
 धर, ३९ पताकाधर, ४० नेजाधर, ४१ दीवीधर, ४२ पुस्तकधर, ४३ फारीधर, ४४ तांबूलधर,
 ४५ प्रतिहार, ४६ शय्यापालक, ४७ गजपालक, ४८ अश्वपालक, ४९ अंगमर्दक, ५० आरक्ष
 क, ५१ मिष्टवचनबोलनारा, ५२ कथाकहेनारा, ५३ सत्यबोलनारा, ५४ गुणना बोलनारा,
 ५५ समस्याना बोलनारा, ५६ पारसीनापा बोलनारा, ५७ वैयाकरण पाठी, ५८ तर्क पाठी,
 ५९ साहित्य बंधक, ६० लक्षण बंधक, ६१ ठव बंधक, ६२ अलकारना जाण, ६३ नाटक
 बंधक, आदीं त्रेसठ नाममां जे सिंधीपालक कसुं ते राजाना सीमाहीया राजा सार्थे सीमसेढा
 नां बांधा पहवाथी राजाने विरोध थाय तेवारे सीमकाढी निवेढो करी आपे तेने सिंधीपालक
 कडीये तेना दृष्टांत उपर कथा कहे ठे कौशवीनगरीमा जितसत्रुराजा राज्य करे ठे तेने प्र
 धान, पुरोहित, शेठ, सेनापति, जमदारी, सिंधीपाल इत्यादिक घणो परिवार ठे सद्गु सद्गु पोत
 पोताना अधिकारमां सावधान ठे दवे कोइक पुरुषें राजाने कसुंके तमारा वधा सेवको काम
 करे ठे पण सिंधीपालतो तमारुं अनजल खाइने खोडुं करे ठे माटे एनो तपास करवो, तेवारे
 राजाये सिंधीपालकने कसुं के तमे मनश्चित्त इष्य खाउ ठो अने कार्यतो कांइ करता नथी
 तेवारे सिंधीपालक वोळो दं मदोटा काम करी आपु, परस्पर बैरनाव होय तेनें मित्राइ करावी

આપુ અને મિત્રતા હોય તેમાં વિરોધ પાઢી આપુ, અનેક બુદ્ધિના કામ કરુ, એવા મહારામાં
 ગુણ છે, પઢી રાજાચે પરિક્ષા નિમિત્તે પોતાનો હુસમન અરિમર્વન રાજા છે તેની સાથે મેલાપ કરવા
 માટે જેટણા સારુ એક માવલો સીવી આપ્યો તે રાજાને આપજો અને વૈર ઢાલી આવજો એહું
 કહી સિંધીપાલકને મોકલ્યો સિંધીપાલક ત્યાંથી પાલતાં કેટલેક દિવસે અરિમર્વનરાજા પાસે
 જઇ જેટણુ મૂકી પગેલાગીને કહેવા લાગ્યો જે દે રાજન્ ! જિતશત્રુરાજાચે તમોને સલામ કહી
 છે અને જેટણું આણું છે, રાજાચે તે જેટણુ ગોઢણુ તેમાંથી માવહો નિકલ્યો તે કયાઓ તેમાં
 વલી ઘણે ઘયને કણું તમારા વૈરીચે રાલ્લ મૂકી છે, તે રાલ્લ ચોપઢી તમે જોગી થાડ, તે
 નિકલી તેવારે પ્રધાને કણું તમારા વૈરીચે રાલ્લ મૂકી છે, તે રાલ્લ ચોપઢી તમે જોગી થાડ, તે
 સાંજની રાજા ક્રોધાતુર થયો તેવારે સિંધીપાલકે જાણું જે રાજાચે વૈર સાંધું એહું ચિતવી ઢ
 ત્પાતની બુદ્ધિચે કરી કહેવા લાગ્યો કે દે રાજન્ ! તમે ઢ્ઞટો વિચાર મ કરો, એ રાલ્લ બહુ ગુણ
 કારી છે રાજાચે પુઢણું એમાં શો ગુણ છે ? સિંધીપાલક બોલ્યો અમારા રાજાચે યદ્ધ કીધો હતો
 તેના ડપર અસંલ્લ ડચ્ચ સ્વચ્ચું તે યદ્ધ પૂરણ થયાથી તેની જસમ તિલક કરવાને અર્થે સર્વે રાજાડ
 ને મોકલી છે એમાં કાંડ વિરોધ નથી એનું પ્રજાતકાલે તિલક કરતાં જન્માંતરનાં પાતક ઢલે અને
 સૌનાગ્ય પામે, તે સાંજની રાજા પ્રસન્ન થયો અને જાણું જે મેં વૈરનાવથી અવહું વિચાશુ પણ
 એણે તો વૈર ઢાલવા એ ડપકાર કહ્યો છે પઢી રાજાચે તે સિંધીપાલકને ઘણુ સન્માન આપી, એક
 મઢીનાં સુધી પોતાપાસે સ્વમાવી ઘણા દ્વાથી ઘોઢા આજરણ વેડ પઢેરામણી કરીને સીલ્લ આપી,
 તથા દવે તમારા રાજાસાથે અમારે પરમ મિત્રાઇ છે એવો પત્ર લલ્લી આપ્યો એ સર્વ જેટ લાડ
 સિંધીપાલક પોતાના રાજા પાસે આવ્યો રાજાને પત્ર વીધો સર્વવસ્તુ પણ આપી તેવારે રાજા

विस्मय पाभ्यो, बली राजायें पटराणीने कष्टुंके तु ताद्वारे पीयरे जा, जेवारें दु नामाकितसुद्धि
 का मोकलु तेवारे तरत आवजे पण बीजा कोइना कदेवाथी आवीश नही, पढी ते राणी पीयर
 गइ पाठलथी राजायें सिंधीपालकने कष्टुंके मदारी राणी रीसाणी थकी पीयरे गइ ठे तेने तमे
 तेही लाचो तो तमारी अकल स्वरी जाणु, पढी सिंधीपाल तीर्थवासीनो वेश करी राणीना पीय
 रनां गममां गयो राणीने खबर पढी तेवारें राणीयें तेढाव्यो अने कष्टुंके तुं मुजने मलवा केम
 नाभ्यो तेणे कष्टुं दुं तीर्थवासी थयो दुं तेथी सत्तार सवधि कोइ कार्यमां पढतो नथी, रा
 णीये कष्टु धन्य ताद्वारा अवतारने तोपण मने राजाना समाचार कदो तेवारे सिंधीपालक
 माधु धूणावीने कदेवा लाम्यो के राजायें दमणा कोइक राजानी पुत्री परणवानो आवर कसो
 ठे ते कन्या घणी रूपवती ठे तेने पटराणी करवा धासुं ठे एवी वात सांजली राणी उतावली
 पाठी पोताने घेर आवी राजायें पुठ्युं तमे तेच्या विना उतावलां केम आख्यां तेवारे राणी
 रीश आणीने बोली जे तमे नवी पटराणीने घेर जाउं ठो तो दुवे छुने छावास्ते तेढो एवो उलंजो
 सांजली राजा विस्मय पाभ्यो पढी राजायें सिंधीपालकने तेढावी घांतर्जांगी राणीने मनावी राजा
 दुयें पाभ्यो, सिंधीपालकने घणा वस्त्र आचूपण आपी सन्मान्यो ॥ एम सिद्धार्थराजानी सन्ना
 मां एवा सिंधीपालक आविवेइने शेतनापुत्र सेनापति बुद्धिवत प्रमुख घणा वेठा ठे ॥ इति सिंधीपाल
 क कथा ॥ इत्यादिक बावीशथी आवि लइने त्रेसठ पर्यंत टीकाकारें लख्या ठे एमना परिकरसार्थे प
 रवस्यो थको सिद्धार्थराजाभानघरथी निकलीने सन्ना मन्त्रमां आवे ठे ते कदेवो शोने ठे तोके घ
 वलमेधनी घटामां जेवो सूर्य निकले तेनी पेरे शोने ठे बली जेवा नक्षत्र ग्रह प्रमुखना तारामां
 षडमा शोने तेवो लोकोमां राजा शोने एवो मङ्गलघरथी निकलतां घोनायमान थयो थको

नरपति, नरोमा ईश, नरोमा वृषभ समान, नरोमा सिंहासमान, घणी अधिक राजतेजनी लक्ष्मी
ये करी वीपतो यको, ज्ञानधरथी निकलीने ॥ ६३ ॥ ॥ जिहां सजानी शालाढे तिहां आवीने
सिंहासन उपर पूर्वदिशानी सन्मुख मोहोहं करीने वेगो ॥ ६३ ॥ ॥ वेशीने पोताथी उत्तर
अने पूर्वदिशानी वचमांती इशानकृणमां आठ वाजोठ भेत वखथी ठांकेला भेत सरसव अने
भेत ज्ञान कुंकुय। भगल अर्थे पूजीने थापे अने एक पढळि एटले पढवो बाधे ते पढळि कहेवी
हे तोके ? नाना प्रकारना मणिरत्नोथी जहेली ठे, सर्व लोकने देखवा योग्य, घणामूल्यनी, जला
पाटणमां नीपजेली, रेशमना वखनी, अनेक चित्रामवाली एटले मृग, वृषभ, घोडा, मनुष्य, मत्स्य,
पंखी, सर्प, किन्नर, अष्टापद, चमरीगाय, दाथी, वनलता, पद्मलता, इत्यादिक अनेक रूप
जे पढळिमां मांरुघा ठे एवी पढळी बांधी, (पढळी एटले पढवो जाणवो) ते पढळीनी मांहेली
वास्तुये, अनेक जातिना मणिरत्ने करी जडित रूढा सुंवाला गावलां सहित मशरुने वस्त्र
विशेषे दाकुं तेनी उपर भेत वस्त्र आठबुं, सुकोमल अंगने सुखकारी स्पर्श ठे जेनो एवो रूढो
एक वाजोठ त्रिशलाक्षत्रियाणीने वास्ते रचावे, रचावीने पढी सिद्धार्थराजा कौटुंबिक पुरुषने
बोलावीने एम कहे ॥ ६४ ॥ ॥ के शीघ्रमेव एटले तत्काल हे देवाणुप्रिया, अष्टांग महाति
मित्तना जाण, सूत्रार्थना घरवा वाला, अनेक प्रकारनां शास्त्रमां कुशल, स्वप्न शास्त्रमां
कुशल एवा स्वप्न लक्षण पाठकोने बोलावो इहां आठ अंगनां नाम कहे ठे तेमां प्रथम पर
कण विचार अंग तेमां शरीर फरके तेनो विचार जेमके खनिनु माहुं अंग फरके तो सारु इत्या
दिक वातो जाणवो, बीजु स्वप्नविचार अंग तेमा उत्तम, मध्यम अने कनिष्ठ एवा स्वप्नानो
विचार, त्रीजो स्वरविचार अंग तेमां काली चिह्नी, रूपारेण, शीयाल प्रमुख बोझे ते सुजव फल कहे

वाय, चोथु चूमिकंप अग तेमा नूमिकंपवाथी जे छुनाछुनफल तेनां कहेनारा शास्त्र ते जौमविया
 नामे चोथु अग जाणवु, पांचमु मसा, तिल, लसण इत्याधिकोनो विचार जेमां ठे ते व्यंजनविद्या
 नामे पाचमुं अग जाणवुं, ठछो दाथ पगनी रेखा जोवानो विचार जेमां ठे ते लक्ष्यविद्या नामे
 ठहु अग जाणवु, सातमु उत्पातविद्या ते क्लकापात तारा श्रुटे, ममल मने इत्याधिकोनो वि
 चार जेमां ठे ते सातमुं अंग जाणवुं, आठमु अतरिक्षविद्यानुं अग ते ग्रहोनां अस्त उद
 य वक्र तेना फल जेमां ठे ते आठमु अंग जाणवुं, एवा जाण स्वप्नपाठक पुरुषोने घोलावो
 एवु सिद्धार्थराजायें कसु त्यारे ते कौटुंबिक पुरुष सांजलीने घणो खुशी थयो पढी दाथजोढी
 यावत् सांजलीने तद्वत् करीने ॥ ६५ ॥ ॥ सिद्धार्थकृत्रिय राजानी पासेथी निकलीने खत्री
 कुम गामनगरनी वचमांथी थइने ज्यां स्वप्न पाठकोनां घर ठे त्यां आवीने स्वप्नकृण पाठ
 कोने कहेतो हवो ॥ ६६ ॥ ॥ हे स्वप्न पाठको तमोने सिद्धार्थकृत्रिय राजा याद करे ठे
 तेमाटे हु तमोने बोलाववा आब्यो हुं तेवारें स्वप्नकृणपाठक सिद्धार्थकृत्रिय राजाना कौहुं
 विक पुरुषनी वाणी सुणीने एटले तमोने सिद्धार्थराजा बोलावे ठे एवी वाणी सांजलीने, घ
 णाज हर्ष संतोष हवयमां पामवा लाभ्या पढी ज्ञान मकूल करीने, पोताना घरना इष्टवेवने
 पूजीने, शरीर उपर कौतुकने अर्थ तिलक लापा प्रमुख करीने, वहीं, मान अने सरसवने मांग
 लिक माटे करीने इहां उपस्वप्न प्रमुखनो नाश करवो ए प्रायश्चित्त टालवुं ठे, तेमाटे ते करीने,
 इहां कोइ भ्रम करेके सिद्धार्थराजाना ज्ञानना वर्णनमां तो वेवपूजा करवी आवी नही अने
 आ निमित्तियार्चना संक्षेप पाठमां वेवपूजा आवी तो छुं सिद्धार्थराजा वेवपूजा नही करता ह
 ता? एवु पूजे तेने उत्तर कहे ठे के आ वसत तो सिद्धार्थराजा क्षणगार करीने सजामां आब

ता हुता तेथी तिहां वढी, माज अने सरसवनी घेरे पाठ नथी तेथी जाणवामां आवे ठे के
 निमित्तियाजे पूढी विवाय करीने पढी पूजा करी वसो ! केमके सिद्धार्थराजा पण श्रीपार्श्व
 नाथ जगवानना आवक ठे तेथी श्रीपार्श्वनाथजीनी मूर्ति तेमना घरमां अवश्य दोवी जोइये,
 वली आगल “णायकय वलिकम्मा” ए पाठ त्रिशलाजीना अधिकारमां चाल्यो ठे अथवा कर्त्ता
 ये पण ए पाठ सदजनो जाणी नही लल्यो दोय ! ! एम पण संनवे ठे पढी केवली गम्य
 दवे स्वप्नपाठक छुट मांगलिक वस्त्र पहेरीने, घणा मूख्यनां घरेणां पहेरी सर्व करीर शोनायमान
 करीने, वली पण सरसव अने वर्ज मगल निमित्तें मस्तके धारण करीने, उठालीने, पोतपोताना
 घरथी निकलीने, कृत्रियकुंठ गामनगरनी वचमांथी यझे, जिहां सिद्धार्थराजानो मुख मखेल
 ठे तेने धारणे आवी सर्व एकठा थया, पढी सर्व जेला यझे मादोमांहे विचार करवा जाम्या
 के आपणा वक्ष्यमां कोझे मढोटो थाप्यो नथी माटे एक जणने मढोटो आपो, केमके
 रुद्धविना तो अप्रतिवध टोडुं वाजे माटे मांदोमांहे स्वप्नो अर्थ विचारिने एक मढोटाना
 सुखथी राजा आगल कडेवरावडुं, पण जणे जणे छुट छुट बोलतुं नही जो जणे जण छुट
 बोलवा जाशो तो आदर पामशो नही जेम न्यायशास्त्रमां कथुं ठे के ॥ यत्र सर्वे विनेतारः
 सर्वे मत्सरवादिन ॥ सर्वे ममत्वमिच्छति, तेवसर्वंति दुर्ववत् ॥ १ ॥ जिहां सर्वजण अत्रे
 सर थावा जाय अने सर्व अर्दकार सहित बोलवा वाला दोय, परस्परे ईर्ष्या करवा
 वाला दोय, सर्व मढोटोइ पणाने वाढवा वाला दोय तेमनो समुदाय जेम पांचवें सुजट
 अनादर पामी इ ख करवा लागे तेम इ ख करे ते पांचवें सुजटनी कथा कहे ठे कोई
 समयें इहां तिदाथी आवीने पांचवें सुजट जेला थइ गया, ते रोजगार करवा सारुं वेशांतरे

गया तिहां कोइ कोइ राजाऊनी पासैं वे चार बिवस रही रही चाल्या जाय एम करतोँ एक म
 दुर्दिक महीटा राजाने जइ मल्या तेवारैं ते राजायें घोहा, बख्त, धरेणां, शस्त्र इत्यादिक सामग्री
 तेमनी पासे बीठी तेमज ते सुजटो सर्वे सुरुपवान हुता तेने देखी राजा तेमने सन्मान आपी
 जोल्यो के तमे कोण ठो अने फ्यांथी आब्या ठो तेवारैं ते पुरुपोयें राजाने प्रणाम करीनैं कछु
 के हे राजन् ! अमें नोकरी रहेवा सांठं धाब्या ठेयें यावत् तेमनी वातो सांजलीने राजा प्रमुख
 सर्व सना खुशी थइ तेवारैं राजायें प्रधानने बोलाबीने कछु के आ सुजटो सारा देखाय ठे, आ
 घरबार ठे, काम पढतां संग्राममां पाठा हुटे तेवा नथी एवा राजानां वचन सांजली प्रधान
 बोल्यो के हे स्वामी ! ए सुजट देखवामां तो सारा ठे पण अर्सबंध ठे केमके एमनामां कोइ मा
 छेक नथी तेथी काम पढशे तेवारें जागी जाशे तो तमे उर्लजो कोने आपक्षो ? एहु प्रधाने क
 सु तोपण राजा समज्यो नही तेवारैं प्रधाने जाएहुं जे राजानुं मन ए सीपाइयोने नोकरी राख
 वाहुं ठे एहुं समजीने प्रधाने कछु हे मदाराज ! एनी परीक्षा करीने आपये नोकरीमां राखछुं
 राजायें पण कछु के सुखेंथी परीक्षा करो पढी प्रधाने तेमने कोइ सारी जग जोइने तेमां छ
 तारो आप्यो अने रातनी बखतें एक दोलीयो, एक गावजुं अने एक ठर्सिंहुं ते सुजटोने उत्तारे
 मोकळ्यो वली नोजनाविक सामग्री पण धणी मोकली ते सुजटोये नोजन कछु पढी जेवारे
 सुवा लाग तेवारें दोलीयो देखीने मांदो मांदे पांचसे जण लढवा लाग्या तेमाथी एक बोळ्यो
 के मेरावावा बहाथा, और मेवी बहाहुं, इस्सें येसुईगा तेवारें धीजो बोळ्यो के एकविन बनमैं
 सिद्ध बोलाथा, उसका साव घरमें बैठेवेते सुनके मेरा बाधाकूं सातविन तक ताप आयाथा,
 इस्सें मेही सधसैं बडा दु, वली प्रीजो बोळ्यो के मेरे बढे नज्मानें सेके हूए सप्ताइस कूंपापढो

चित्राण

एक पांवकी जातसें जांजि नारेथे, इस्सें मेंही बढाहु वली बोथो बोळो के मेरे मामाने एक
 ठंवरकों दुराइ वीयाथा इस्सें मेंही बढाहु, वली पांचमो बोळो के मेरा मामाने सातसेरकी
 खीचही खाइथी, ठन्नेबोळो के मेंतो ठ गोलकी ठास पीताहु, सातमो बोळो के मेंतो घरमेंही
 जंगल जांता हु, आठमो बोळो मेंतो सातदिनतक सोइ रहताहु जागतानही, नवमो बोळो मेंतो
 धिछीसेंनी भरताहु, दसमो बोळो में कुत्ता नसे जव जाग जाउ, एवीरीते एक कहे हूं सुठं, बीजो
 कहे हूं सुठं तु कांइ मालेक नथी, एम अर्दिरात्र सुधी लब्ध्या तेवारें तेमां पांच सात जण
 समस्तु इता ते बोळ्या अरे तमे लढाइ मकरो, ए शुष्यानी सादामां पगराखीनें बझाये सुइ रहो
 ए न्याय सर्वनें बराबर जाणवामां आब्यो तेथी सर्वजणो ढोलीया सामा पगराखीनें सुइ रह्या
 अने बीजी पण सर्व चीजो पाती प्रमाणे वेंची लीधी पही प्रजात थपु तेवारें राजाना मायत्तो
 जे निगाद करवा रह्या इतां तेणे जइ राजा आगल सर्ववात कही तेवारें राजायें निब्रढीने स
 र्वनें शीख आपी, कांइ आवर पाम्या नही एतुं स्वप्न पावकें परस्पर विचारोनें एक जयाने
 मालेक थाप्यो अने जिहां सिद्धार्थद्वित्रियराजा ठे तिहा आब्या आबीने सिद्धार्थराजाने जय
 विजय शब्द करी वथाव्या ॥ ६४ ॥ ॥ इति द्रुतियव्याख्यान समाप्त ॥ ॥ अथ चतुर्थे
 व्याख्यान प्रारंभः ॥ ॥ इवे ते स्वप्नपावक सिद्धार्थद्वित्रिय राजाने द्वायजोढीने जयविजय
 शब्द करी वथावे अर्थात् दाथ प्रसारीनें आशिर्वाद आपे अने कवेके दे राजा' तमे दीर्घ आशु
 प्य वाला हो, घणी आजोविकाना घणीहो, लक्ष्मीवानहो, जशवानहो, बुद्धिमानहो, कीर्त्ति
 मानहो, वली सिद्धार्थराजाने पार्वनाथ स्वामीनो सेवक जाणीने श्रीपार्श्वनाथजीनी स्तुतिक
 रीनें आशिर्वाद आप्यो ॥ श्लोक ॥ वशावतारोवः पायात्, कमनीयांजनयुति ॥ किंतुदीपो नहि

શ્રીપ, કિંતુવામાંગજોલિનઃ॥૧॥ ॥અર્થે ઘણ છે અવતાર જેના તેને વધાવતાર કહીયેં એવા વલી
 મનોહર શ્યામકાંતિવાલા એવા કોણ છે ? તેવારેં વીજો કોઈ કહેકે વીપ એવુ નામ દીવાનું છે
 અને વશા એવું ઘતીનું નામ છે વલી કાજલની શ્યામકાંતિ છે, તેવારે કહે છે કે એ વીવો તો
 નહીં પરતુ શ્રીપ એટલે શ્રીકૃષ્ણ તેના પણ વશ અવતાર થયા તેથી કૃષ્ણ દર્શો કેમકે કૃષ્ણ કાલા
 પણ છે અને તેના વશ અવતાર પણ છે, તેવારે કવિ કહે છે કે વીવો અને શ્રીકૃષ્ણ એ વેચ નથી
 તેવારે એ કોણ છે કે ? શ્રીપાર્શ્વનાથ સ્વામી વામાવેલીના પુત્ર છે કેમકે એ દશનવ કરીને તીર્થ
 કર થયા इहां अमरचूतिनां नवथी वसन्तव गणवा वली एमनी श्यामकांति पण છે તેથી
 પાર્શ્વનાથ સ્વામી છે તે તમારી રક્ષા કરો એવો આશિર્વાદ સાંનલીને સિદ્ધાર્થ દ્વત્રિયરાજાયેં તે
 સ્વપ્નલક્ષણ પાઠકોને વાઘ્યા, વલ્લાવિક વેવાથી પૂજ્યા, સદ્ગુણેકરી સ્તબ્ધા, સન્માન આપું,
 અને પૂર્વે તૈયાર કરેલા જે આઠ નજાસન છે તેની ઉપર જુવા જુવા વૈસાહ્યા ॥૬૭॥ ॥ इहां
 कोइ कहेके श्रीपार्ष्णताथजीनो आवक सिद्धार्थराजा समकेती છે તેણે મિથ્યાલી એવા સ્વપ્ન
 પાઠકોને કેમ વાંચુ ? હવે એને ઉત્તર કહે છે એતો લોકોપચાર વિનય છે તેતો સત્સારિક પ
 યાનો છે પણ પૂજ્યપણને તથા ધર્મના કામને માટે નથી જેમ લૌકિકમાં છુદાર કરે તેને પણ
 વવન કહે છે તેમ એ પણ જાણવું ॥ તેવારપત્રી સિદ્ધાર્થરાજા ત્રિશલાદ્વત્રિયાણીને પદ્મિશ્વમાં
 વૈસાહે તે પણ પોતાના હાથમાં ફૂલફલ છેડેને ઘેરો પઢી ચત્કૃષ્ટ વિનયથી સિદ્ધાર્થરાજા સ્વપ્ન
 લક્ષણ પાઠકોને કહે ॥ ૬૯ ॥ ॥ हे देवाणुप्रिया आज त्रिशलाद्वत्रियाणीये पूर्वे वर्येवी
 आभ्या एवं महोटा गजचपनादि चौर स्वप्नां ते यावत् अभ्यनिष्ठां सुती थकी वेखीने
 जानी ॥ ७० ॥ ॥ તેથી એ ચોર સ્વપ્નનું છે વેવાણુ પ્રિયા કાંઈ કહ્યાણકારી ફલ યાશે ?

॥ ४१ ॥ ॥ तेवारें ते स्वप्नलक्षणपाठक, सिद्धार्यैश्चप्रियराजाना मुखेयी ए अर्थे सांच्जनी घ
 एाज खुशी थया, ते स्वप्नाने त्वयमां धारण कर्शां, अने अर्थे विचारवा लाग्या मांदोमांदे
 विचार कसो, ते स्वप्नानो अर्थे ग्रहण कसो, मांदोमांदे एक बीजाने पृढीने निश्चय कसो,
 पढी सिद्धार्यैराजानी आगल स्वप्नानां शास्त्रानो विचार कदेता द्वा ॥४३॥ ॥ ते शास्त्रांतरथी
 स्वप्नानो विचार लखे ठे मनुष्याने नव प्रकारें स्वप्नां आवे ठे तेमां प्रथम तो जाणेली वात
 स्वप्नामां आवे, बीजी सांच्जलेली वात स्वप्नामां देखे, प्रीजो विवसें वीठेली वस्तु स्वप्नामां देखे,
 चोष्टु वात, पित्त, कफना विकारथी स्वप्न आवे, पांचमो सद्ज स्वप्नावथी स्वप्न देखे अथवा
 मज्जमूत्रादिकनी पीढाथी स्वप्न देखे, ठगे चिंतामां पळ्यो थको स्वप्न देखे, ए ठ कारणथी जे स्वप्नां
 आवे ते निष्फल ठे एतुं कांइ छुनाछुन फल प्राप्त थाय नद्दी सातमो देवतानी सान्निध्यथी
 स्वप्नु देखे, आवमो धर्म कर्ममां रवेजो प्राणी घणो धर्म करे तेने धर्मेना प्रजावथी उत्कृष्ट पु
 एने योगे स्वप्नु आवे, नवमो घणा उत्कृष्ट पापनां उदयथी स्वप्न आवे ए पाठला त्राण स्वप्नां
 जो प्राणी देखे तो तेतुं छुनाछुन फल अवरूप थाय खाली न जाय तथा धातुप्रकोपथी वा
 सुतुं जोर होय तेवारें तृक्ष, पर्वत, द्रूक उपर चढतु तथा आकाशमां उरतुं एवा स्वप्नां आवे
 तथा पित्त प्रकोपथी सोतु, रत्न, सूर्य अने अग्नि प्रमुख स्वप्नामां देखे तथा भक्षेष्म अधिक होय
 तेना योगथी अश्व, नक्षत्र, चड, शुक्लपद्, नदी, सरोवर, समुद्र इत्यादिक उजंघणा देखे ते नि
 प्फल जाणवां वली गाय, वलव, हाथी, मखेल, पर्वत, द्रूक एमनां उपर चढ्यो एतु स्वप्न देखे
 तो महोटाइ पामे तथा विष्टाविलेपन शरीर देखे तो निर्मोणी थाय, स्वप्नामां रुबन करे तो दुर्धनी
 प्राप्ति थाय, स्वप्नामां राजा, हाथी, घोडो, सोतुं, वलव, गाय, कुतुव देखे तो कुलनी वृद्धि होय,

તથા પ્રાસાદ ઉપર ઘઢીને જાણે જમુંડુ એવું સ્વપ્ન વેસે તથા સમુદ્ધ તરુડુ એવું સ્વપ્ન વેસે તો જો
 નીચકુલમાં તેનો જન્મ થયો હોય તોપણ તે રાજા થાય વલી વીપક, માંસ, ફાલ, કન્યા, પ
 ય, ઠગ અને ધ્વજા દટલા વાના સ્વપ્નામાં વેસે તો જય પામે, તથા પોતાના ઇટવેવની પ્રતિ
 માને જો સ્વપ્નમાં વેસે તો આયુર્વૈદિ પામે તેમજ કીર્તિ, યથા અને ધનની પણ વૃદ્ધિ પામે. વ
 લી જે કપાસ, નસમ, દાઢ અને ગાસ એ ચાર શ્વેતવસ્તુ વર્જીને વીજી કોઈ પણ સપેત વસ્તુ
 સ્વપ્નામાં વેસે તો ખ્મ્લી જાણવી તથા જે દાથી, દેવતા, ઘોઢો અને રાજા એ ચાર વીજી વિના
 વીજી કોઈ કાલી વસ્તુ સ્વપ્નમાં વેસે તો તે સારી જાણવી નહીં તથા સ્વપ્નમાં ગાયન કરે તો
 રુવન કરું પહે, સ્વપ્નમાં નાચે તો ઘવીશાને પહે, સ્વપ્નમાં હસે તો શોચમાં પહે, સ્વપ્નમાં
 જણે તો કલહ થાય, વલી જો સ્વપ્નમાં દેવતા, સાધુ, બ્રાહ્મણ, રાજા, પિટ, વૃષ્ણ દટલા
 માંદેલો કોઈ આવીને નસે તો હજાર સૈનયાનો જાન થાય, વલી કોઈ ફલ્લુ ફલ્લુ હૃદ્ધ તથા
 ધોલો સર્પ હુજાને નસે તો હજાર સૈનયાનો જાન થાય, વલી કોઈ ફલ્લુ ફલ્લુ હૃદ્ધ તથા
 રાયણડું હૃદ્ધ તેના ઉપર પોતે ચઢ્યો એવું સ્વપ્નમાં વેસે તેને ઘણુ ધન મહે, વલી ગધેઢો, ઘંટ,
 નેત્ર નેત્રો એમના ઉપર એકલો હું ચઢ્યો હું એવું સ્વપ્ન વેસે તો તે તત્કાલ મરણ પામે, વલી
 જે પુરુષ ધોલા કપઢા વાલી ધોલા ધવનનું વિલેપન કરેલી એવી સ્ત્રીને હુ જોગલુ હુ એવું સ્વપ્ન
 વેસે તો તેને સર્વ પ્રકારની લક્ષ્મી મહે, વલી જે રાતો વસવાલો, રાતો ધવન કુણગથ વિ
 લેપન વાલી સ્ત્રી જોગલુ હું એવું સ્વપ્ન વેસે તો તેનું લોઢી સુકાઈ જાય, વલી જે રત્નનાં, સો
 નાનાં અને સીસાનાં ઢગલાઈ ઉપર હું થઈ હું એવું વેસે તો તે અવશ્ય સમકેત પામીને
 મોઢ જાય તથા જે સ્વપ્નમાં વારુ પ્રમુલ્લનો ઘઢો આણે મેં ઘપાળ્યો ને એવો પોતાના આત્મા

ને માને તો તે સમકેત પામીને ઘીજા જવમાં મોક્ષ જાય ॥ હવે ત્રિશજા માતાર્યે જે વૌદ
 સપ્ત્રાં વીમાં તેનું ફલ તો આ પ્રમાણે છે જે પ્રથમ સ્વપ્નમાં ચાર વૃંતોસલવાળો દ્વાથી વીળો તે વેલ
 વાથી એ પુત્ર મહા પરાક્રમી થાશે વલી વાન, શીલ, તપ અને જાવ રૂપ ચાર પ્રકારનાં ધર્મે
 ની પ્રરૂપણા કરશે, વલી ચોસઠ ફડ તથા ગજપતિ જે રાજાહ તે એના ચરણકમલને સેવ
 શે ॥ વલી વીજે સ્વપ્ને વૃષ્ણ વીળો તેથી તમોને ધર્મધોરી પુત્ર થશે એટલે નરતક્ષત્રને વિષે જેમ
 કર્પણીઈ વૃષ્ણ થકી ધાન્યનું ઘીજ વાવે તેમ એ પુત્ર બોધરૂપ ધાન્યનું ઘીજ વાવશે ॥ ત્રીજે
 સ્વપ્ને સિંહ વીળો તેથી નિર્નય અને શૂરવીર ત્રણ હુવનમાં પોતાની આજ્ઞા મનાવશે એવો એ
 પુત્ર થાશે એટલે જેમ સિંહ હોય તે શ્વાપદ જીવોથી વિનાશ પામતું એવું જે વન તેનું રક્ષણ કરે
 તેમ એ પણ સમ્યક્ પ્રરૂપણા રૂપ સિંહે કરી કુટુંબિજે મિથ્યાત્વરૂપ શ્વાપદ જીવો તેથી નાશ
 પામતું એવું જે નબ્યજીવરૂપ વન તેનું રક્ષણ કરશે, એટલે મિથ્યાત્વરૂપ આપદાથી નબ્યજી
 વોનું રક્ષણ કરશે અથવા આતકર્મ અને આતમવરૂપ શ્વાપવોનો નાશ કરશે, વલી ત્રણ હુવ
 નને વિષે પોતાની આજ્ઞા મનાવશે ॥ ચોથા સ્વપ્નમાં લક્ષ્મી વેવતા વીઠી તેથી ત્રણજગતની
 તીર્થંકર લક્ષ્મીનો જોક્તા થશે એટલે વરસીવાન વેદ વીદ્યાપાત્રી કેવલ રૂપ લક્ષ્મી પામીને
 આવ પ્રાતિહાર્યરૂપ તીર્થંકરની લક્ષ્મીને જોગવશે ॥ પાંચમાં સ્વપ્નમાં ફૂલની વે માલાહ વીઠી
 તેથી સત્પુરુષોને માથે પૂજ્ય પણ જોગવશે એટલે જેમ ફૂલનો તોરો મસ્તકે ધરાય છે તેમ એની
 આજ્ઞા પણ સર્વ નબ્યજીવો મસ્તકે ધરશે તથા વે માલા વીઠી માટે એક શ્રાવકનો અને ઘીજો
 સાધુનો એવા વે પ્રકારના ધર્મ કર્તવ્યો ॥ ઠઠા સ્વપ્નમાં ઘડમા વીળો તેથી એ સૌમ્યવર્ણન વાળો
 થશે, શીતલ પરિણામવાળો થશે, નબ્યજીવરૂપ કુવલયનો ઘોધ પ્રકાશ કરવાને ઘડમા સદૃશ

थये ॥ सातमा स्वप्नमां सूर्यं दीगो तेथी मिथ्यात्वरूप अधकारनो हर्त्ता थये तथा पोते प्रजाममलें
 करी यत्नंरुत थये ॥ आठमा स्वप्नमा ध्वजा दीगी तेथी कुलमा ध्वजा समान उत्तम थाये तथा
 धर्मचजार्ये करी विराजमान थाये, जगतने चारे विशार्ये धर्मध्वजार्ये करी शोभावाये ॥ नवमा
 स्वप्नमां पूरण कलश दीगो तेथी सपूर्ण गुणी थये तथा धर्मरूप प्रासाद उपर कलश चढावाये ॥
 दशमा स्वप्नमां पद्मसरोवर दीतुं तेथी जगतना तापने हरवावालो थाये तथा चाजतां
 थकां एता पगतने वेवताउ सुवर्ण कमल थाये ॥ अग्नीधारमा स्वप्नमां खीरसमुद् दीगो
 तेथी गन्धो र हृदय वालो थाये तथा केवल ज्ञानरूप रत्न पामीने चौदराजलोकना जाव
 जाणये ॥ बारमां स्वप्नमा देवविमान दीतुं तेथी वेवताउजो पूजनीक थाये एटले वैमानिक
 पर्यंत चार निकायनां वेवताउ एनी सेवा करये ॥ तेरमां स्वप्नमां रत्ननो राशि दीगो तेथी
 वेवता उण्णद करये तिहां वेद्वी जयजीवोने धर्मवेगना थाये चौवमा स्वप्नमा निर्धूम
 अग्नि दीगो तेथी दीप्तिवत थाये तेजवत थाये तथा जेम अग्नि कंचनने छुद करे ठे तेम
 ए तमारो पुत्र आत्माना छुद स्वभावनी बुद्धि करनारो थाये, नव्यजनोनां मन छुद करये,
 कर्ममलने वाली नासये ॥ तथा ए चौद स्वप्नां दीगं तेथी चौदराज लोकनो स्वामी थाये ॥
 एवा चौद स्वप्नाथी एवां फल वालो तमारो पुत्र थये ॥ बली स्वप्न पावको कहे ठे के हे देवा
 पुत्रिया अमारा स्वप्नशास्त्रमां घेतालीश स्वप्नां सामान्य अष्टनफल दायक कहां ठे थने त्रीश
 स्वप्ना उत्तम मदोटा फलनां वेवावालां कहां ठे सर्वमली वदोतेर स्वप्नां कहां ठे तेमांथी श्री
 अरिहत थने चक्रवर्तिनी माता, अरिहत थने चक्रवर्ति गर्भमां आध्या थकां ॥ ग्रथा ग्रंथ
 ॥ ४०० ॥ ॥ त्रीश मदोटा स्वप्नामांथी गज रुपजाविक चौद मदोटा स्वप्नां वेस्ते ॥ ४४ ॥ अने

વાસુદેવ ગર્ભમાં આવે તેવારે વાસુદેવની માતા એ ધૌવ મહોટા સ્ત્રાં માંહેલા કોડ પણ સાત સ્ત્રાં
 વેલે ॥ ૭૫ ॥ ॥ ઘનદેવ ગર્ભમાં આવે તેવારે ઘનદેવની માતા એ ધૌવ મહોટા સ્ત્રાં માંહેલા
 ગમે તે ચાર સ્ત્રાં વેલે ॥ ૭૬ ॥ ॥ મનલિક રાજાની માતા એ ધૌવ સ્ત્રાં માંહેલુ એક સ્ત્રાં
 વેલે ॥ ૭૭ ॥ ॥ દેવે વેતાલીશ મધ્યમ અને ત્રીશ યત્તમ સ્ત્રાં જે પૂર્વે કહ્યાં તેના નામ કહે છે
 તિદાં પ્રથમ વેતાલીશ સ્ત્રાંનાં નામ કહે છે ગર્ધવ, રાક્ષસ, ચૂત, પિશાચ, બુક્ષ, મહિષ, અહિ,
 વાનર, કટકડુમ, નર્મી, સ્વર્જૂર, સ્મશાન, ડંટ, સ્વર, માઝ્કાર, શ્વાન, વોસ્થ, સંગીત, ધીજ,
 નસ્મ, અસ્થિ, વમન, તમ, કુલ્લી, ચર્મ, રક્ત, અદમ, વામન, કલહ, વિવિક્તદૃષ્ટિ, જલશોપ,
 નૂકપ, ઘડ્યુદ, નિર્યાત, જંગ, ચૂમકુન, તારાપતન, સૂર્યચંદ્ર સ્ફોટ, મહાવાયુ, મહાતપ, વિ
 સ્ફોટક, ક્ષ્વર્ણ, એ વેતાલીશ માતાં સ્ત્રાં અશુભ ફલ વાયક જાણવાં ॥ દેવે ત્રીશ યત્તમ સ્ત્રાં
 નાં નામ કહે છે અર્દન, ધૌન્, હરિકૃષ્ણ, શશુ, બ્રહ્મા, સ્કવ, ગણેશ, લક્ષ્મી, ગૌરી, દૃપ, દસ્તી,
 ગૌ, વૃષ્ણ, ચંદ્ર, સૂર્ય, વિમાન, ગેહ, અગ્નિ, સ્વર્ગ, સમુદ્ર, સરોવર, સિંહ, રત્નરેલ, ગિરિ, ધ્વજ,
 પૂર્ણ ઘટ, પુરીપ, માંત, મત્સ્ય, કમ્પડુમ, એ ત્રીશ સ્ત્રાં શુભ ફલવાયક જાણવાં એ વધાં મલી
 વર્દોતેર સ્ત્રાંનાં નામ શ્રી વર્દમાન સ્થરિત સ્ત્રાંપ્રવીપ યજ્ઞને અનુસારે લખ્યાં છે ॥ ॥ દેવે જે
 પુરુષ સ્થિરચિત્તવાલો હોય, જિતેંદ્રિય હોય, પંચેંદ્રિય જેણે વશ કરેલાં હોય, શાંત મુદ્રાવાલો
 હોય, વલી ધર્મરુચિ હોય, ધર્માનુરાગી હોય, ધર્મ ઉપર શ્રદ્ધાવત હોય, વ્યાવત હોય,
 ક્યાવિક યત્તમ ગુણનો ધણી હોય, તેને જે સ્વપ્ન વીઠામાં આવે, તે સારું અથવા માતૃ તરત
 ફલે વલી રાત્રિને પ્રથમ પ્રદરેં સ્ત્રાં વેલે, તો એક વરપમાંહે ફલ આપે, રાત્રિને વીજે પ્રદરેં
 સ્ત્રાં વેલે તો યમાસ માંહે ફલ આપે, રાત્રિને ત્રીજે પ્રદરેં સ્ત્રાં વેલે તો ત્રણમાસ માંહે

फल आपे, रात्रिने चोथे प्रहरें स्वप्न देखे, तो एक मासमांदे फल आपे, रात्रिनां अंतनी
 ठेकेली वे घडिगित्र रहे तेवारें स्वप्न देखे, तो तेनुं फल वण विवसमांदे पामे, सूर्य उगती
 वेलायें स्वप्न देखे तो तत्काल फल पामे तथा जो मातु स्वप्न वीठामां आवे तो पाठा सुइ रहेवुं
 अने कोइनी आगल कहेवु पण नदी तथा उत्तम स्वप्न देखी शुर्वाविक आगल कहेवुं, जो सन
 लाववा योम्य कोइ जन न मखे तो गायना कानमां पण संजनाववु, जहुं स्वप्न देखी पढी सुवे
 तो निष्फल थाय, जहु स्वप्न देखी मूर्ख जन आगल तो सर्वथा न ज कहेवु केम के जेवुं फल
 सांजखे, तेवुं फल पामे पण उत्तम पुरुष आगलज कहेवुं ते उपर मूलवेवनु दृष्टांत कहे ठे को
 इएक राजानो पुत्र अणमानितो थको ठे तेनुं नाम मूलवेव ठे पण तेने वान आपवानु घणुज
 व्यसन ठे तेथी राजायें तेने काहाढी मुक्यो ते फरतो फरतो कोइक गामे आव्यो पोते मढा
 धर्मवत जैनमति ठे परंतु स्वावाने नदहुं तेवारे शहरमां याचवाने पायो तिहां फरतां एक वा
 णीयायें जेणेने अर्थे अढव रांध्या दत्ता ते मूलवेवने आप्या तेने लइ वाढीमां आव्यो अने मन
 मां चितववा वेगो जे कोइ अतिथि आवेतो तेने जोजन आपीने पढी दु जोजन करुं एटलामां
 एक साधु पण नूब्यो थको त्यां आव्यो, तेवारे मूलवेवें ते रुपिने देखी वाकला वोढोरावी दी
 पा अने पोते आनवपणे सुइ रह्यो तिहां निराबाध पणे वडो घड्मा मे गल्यो एवुं स्वप्न दीतुं,
 ते स्वप्न देखीने जाम्यो अने वली जे वाढीमां ए मूलवेव सुतो दत्तो तेज वाढीमां एक वावानो
 मठ ठे ते वावानां चेलायें पण तेदज स्वप्न वीतुं देखीने जाग्यो प्रजातें पोताना गुरुनें कष्टुं ते
 वारे गुरुयें कष्टुं जे हु आज गाममां निष्ठा छेवा जइश तेवारे तुजने चड्मा जेटलो मढोढो
 घुतें पोपेढलो रोटलो गोल सद्धित मलशे ते सांजली घेसो रात्री थडने निष्ठा छेवा गयो ते

પામ્યો તેવારે રાજાવિના કોફને ઘાલે નહી તેથી પંચ એકઠા થઈને એવા ઠરાવ કર્યો કે પાટવી
 ઘોઢો, પાટવી દલિત અને પાટવી પ્રધાન ઇત્યાદિકને શણગારીને કહું જે જેને એ રાજા કરી
 થાપે તેને રાજગાદીયે નેસાહીયે કેમકે એમ કસ્યાથી પિત્રાઈ ગોત્રાઈ જે હોય તે આગલ કોઈ
 વાંધો કરી શકે નહીં હવે હાથી અને ઘોઢો એ વે વાઢેર નીકલીને જે વાઢીમાં મૂલવેલ સૂતો
 છે તે વાઢીમાં આવી હાથીયે ગલલાટ કરી મૂલવેલના મસતકે કલશ ઢોલો અને ઘોઢે હણદ
 ણાટ કર્યો પઠી હાથી તેને શૂઢથી ડપાઢી પોતાની પીઠ ડપર વેશાઢીને શઢેરમાં લઈ આ
 થ્યો, લોકોયે તેને રાજપાઠે થાપ્યો માટે સારુ સ્વપ્ન વીઢુ હોય તો ડત્તમ માહ્યા પુરુષ આગલ
 રહેલુ પળ મૂર્ચ આગલ નજ કહેલુ ॥ હવે ડત્તમ સ્વપ્ન મૂર્ચ આગલ કહેવાથી જે ડુલ્લ થાય તે
 આશ્રયી વણિકસ્ત્રીનું વીલુ દટાંત કહેલે, કોઈએક વણિકસ્ત્રીયે સ્વપ્નમાહે સમુદ્ધ પીધો, પ્રજાને

વલી જાત્રાયે જાય, પૂજા કરે, તેને કુલલદિ થાય હવ, સરોવરેં કમલ ડગ્યાં વેલે, તે કોઢ રોગેં
 મરણ પામે હાથી, ઘોઢો, ગાવલુ, સિદાસન તથા ધરના વસ્ત્ર એટલાં વાનાં ગયાં વેલે તો રા
 જાનો નય થાય, હથીયાર, આનરણ, મણિ, મોતી, સોનું અને રૂપુ એટલા વાનાંનો નાશ
 થતો વેલે તો તેનું ધન અને માન ને વાનાં જાય, જે પોતાની નાયનિ કોઈ લઈ જાય છે એલુ
 વેલે તો તેની સપવાનો નાશ થાય, પોતાની સ્ત્રીને કોઈ પરાનવ કરેલે એલુ વેલે તો ક્લેશ
 ડપજે, ગોત્રમાંદેલી સ્ત્રી કોઈ લઈ જતો વેલે તો તેના જાઈ પ્રમુલ્લ વધીલાને પઢે, પોતાનો

દોલીયો અને ધોલું વત્સ સ્વપ્નમાં વેસે તો પોતાને પીઠા ડપજે, કોઈ મનુષ્યના પગનું ડું
 માસ નક્કુણ કરું તુ એવું સ્વપ્ન વેસે તો રાજા થાય, પદ્મસરોવર, સમુદ્ર અને નવી ઇતરતો
 વેસે તો ઘણું દ્વ્ય પામે વલી ઠલું પાણી, ગાયનું ઢાળ ગોલમાં નેલવેલું પીંધુ એવું વેસે
 તેને અતિસાર રોગ થાય તેથી મરણ પામે, દેવમૂર્તિની પૂજા કરું તું, યાત્રા કરું તું એવું વેસે
 તેને સર્વપ્રકારે વૃદ્ધિ થાય, હૃદય ઉપર કમલ છપ્યું વેસે તો તેનું શરીર કોઢરોગે વિનાશ પામે
 ક્યાદિ ॥ માટે હે દેવાણુપ્રિયા ! ત્રિશલાદુત્રિયાણીયે જે ચૌવ મહોટા સપ્તા દીતિં તે
 ઉદારકારી, મંગલકારી છે તેનું ફલ હે દેવાણુપ્રિયા ! અર્થનો લાન યાગે જોગનો લાન
 યાગે, પુત્રનો લાન યાગે, સુખનો લાન યાગે તેમાં હે દેવાણુપ્રિયા ! નિષ્ઠે એ ત્રિશલા
 દુત્રિયાણીને નવ મહીના અને સાઠાસાત દિવસ અતિક્રમ્યાનતર તમારા કુલમાં ધ્વજા
 સમાન, દીપકસમાન, સુકુટસમાન, પર્વતસમાન, તિલકસમાન, કુલની કીર્તિનો કરવા
 વાલો, કુલના નિર્વાહનો કરવા વાલો, કુલમાં સૂર્યસમાન તેજવત, કુલનો આધાર, કુ
 લના યશનો કરવા વાલો, કુલમાં વૃષ્ણ સમાન, કુલપરંપરાની વૃદ્ધિ કરવા વાલો, જેના
 હાથ પગ ઘણા સુકોમલ છે એવો વલી કોઈ ક્ષિયે હીન નહી, લક્ષ્ણ વ્યંજન ગુણ સહિત, મા
 નોન્માન સહિત, સપૂર્ણ સર્વ અગ જલો સૌમ્યાકાર, વદ્ધનકારી જેનું વર્ણન છે એવો પુત્ર યાગે
 ॥ ૭૮ ॥ વલી તે ધાલક ધાલ્યાવસ્થા ઢોઢીને જેવારે વિનય વિદ્વાન પણો યુવાન અવસ્થા
 પામશે તેવારે શૂરવીર, પરાક્રમવત, ઘણા દુષ્ટી ઘોઢા રથ પ્રમુલ્હ સેનાનો માલક, ચાર અત
 ધૃતિવી સુધી રાજ કરવા વાલો એવો વક્રવર્તિ રાજાનો રાજા યાગે અથવા અણ લોકનો
 નાથ ધર્મવક્રવર્તિ એવો તીર્થંકર યાગે ॥ ૭૯ ॥ તેના વાસ્તે હે દેવાણુપ્રિયા ત્રિશલાદુત્રિયા

एणीयें यावत् मगलकल्याणकारी, स्वप्नां वीणां ॥८०॥ तेव्हा रें सिद्धार्थराजा ते स्वप्न लक्ष्मण पाव
 कोनां सुखार्थी एवो अर्थ साजली करीने त्वयमां दये सतोप पाप्मो थको द्वाथजोडी अजली
 करीने स्वप्न लक्ष्मण पावकोने कदेतो हवो ॥८१॥ एमज थवानुं ठे, देवेवाणुप्रिया एवोज ए अर्थ
 ठे, छवो नथी, में वांढथो तेज प्रमाणे तमारा सुखार्थी ग्रहण कस्यो, जे तमे कदो ठो ते सत्य ठे
 एवुं कदे आ वचन उपर फोफक टीकाकारे जोजराजानी वारमां एक गागो तेली थयो ठे तेनुं
 दृष्टांत आपेनुं ठे परंतु ते पाठलार्थी थयेलो ठे अने आ वाततो प्रथमनी ठे तेथी ए दृष्टांत
 मल्लु नथी पण उपनयनमां मलती वात ठे वली दृष्टांत दोय ते एक वेशीय दोय माटे लो
 कने आनवने वास्ते जोपण अंतर्वाच्याविकोमां नथी तोपण लस्वी मूकीये ठेयें तद्यथा ॥ सि
 धार्थराजा कदे ठे के सुसिद्धिनुं कदेनुं ते सर्व स्थानके सिद्धज थाय ठे जेम गांगा तेलीने थपु
 ते गांगा तेलीनी कथा कदे ठे कोशएक विद्यार्थि वक्षिणवैशमां प्रतिष्ठानपुर नगरने विवे कोइ
 एक नष्टनी पासेंथी त्रीश वर्ष पर्यंत विद्या जणीने अद्वंकारमां आब्यो तेवारे माथा उपर अ
 कुश धारण कस्यो तथा रखेने विद्याये करीने मद्वारो पेट फाटी जाय तेना गर्वार्थी पोताना
 पेटने पाटो वांध्यो, वली जो कोइ वावी मद्वारा साथे वाद करतां नाशिने आकाशमा जाय
 तो तेने निसरणी उपर चढी नीचो पटकी आपु एवा गर्व करी एक नीसरणी पण पोतानी
 पासे राखी, वली वावी जो नाशिने पातालमां प्रवेश करी जाय तो तेने खोदीने धाद्वार काहा
 दीश एवा अन्निमानथी एक कोदाल पण पोतानी पासे राखी तिदां निसरणी तथा कोदाल
 एक चाकरना माथा उपर आपी तथा वली जो कोइ वावी मद्वारा साथे वाद करतां नाशिने
 जाय तो तेना सुखमां ठण रखावी वेवु एवा विचारथी एक माणस घासनो पुजो लाइने तेनी

પઠવાઠે પઠવાઠે ચાણે એવા આમ્નવર સહિત ચાલતો થકો વહ્નિય, યુજરાત, મારવાઠ, મેવાઠ
 ઇત્યાદિક વેશોના પંમિતોની સાથે વાવ કરી તેને જીતીને સરસ્વતીક્ષાનરણ ઇત્યાદિ ત્રિરુદા
 વલી યોજાવતો થકો સર્વ ગામોના પંમિતોને જીતતો થકો અનુક્રમે માલવવેશમાં ડક્કેણી નગ
 રીના નોજરાજાની સનામાં પાંચગોં પંમિત ઠે એવી વાત સાંજલીને તે પંમિતોની સાથે વાવ
 કરવા સારુ ડક્કેણીયેં આચ્યો તેને રાજાયેં મહોટા આર્નવરથી નગરમાં પ્રવેશ કરાચ્યો, રુહા
 મહેનમાં વતારો આચ્યો, પઠી તે પંમિત રાજાની સનામાં આવી પંમિતોની સાથે વાવ કરીને
 રાજાની સમદ્ કાલિવાસ માથ આદિક પાંચગોં પંમિતોને જીત્યા તેવારેં રાજાયે વિચાણું જે
 આ મહોટો આમ્નર્ય થયો જે પરવેશી નદેં આવીને મહારા સર્વ પંમિતોને દરાવી વીધા તેથી
 મહારા પંમિતોના માનની દાનિ થઈ એવો ચિતાતુર થડને કીઠા કરવાને અર્થે જાવા લાચ્યો
 માર્ગમા જતાં રસ્તામાં એક આચ્ય વાજો એક ગાંગોતેલી ઘાણી ઘર વેગો ઠે તે ઘાણીમાંથી
 તેન લડને વીજો એક છુવો ઘટો દતો તેમાં નાચે પળ તેલતું એક ટીપુ માત્ર વાદેર પહવા વીચે
 નહીં એવા કાણા ઘાંવીને વેલીને રાજાયે વિચાણુ જે આ કાણાની બુદ્ધિ જૂઝ કેવી ઠે ! તો એ કાં
 ણાની અક્કલનો તો પારજ નહીં હોય એમ કહેવું તેજ સત્ય ઠે પઠી રાજાયેં તેને ઘોલાવીને પુઠુ
 કે થરે ટું નઠાચાર્ય સાથે સંવાવ કરીશ ? તેવારેં તે ઘોલ્યો દા મહારાજ ! ટું વાવ કરીશ એમાં
 મહારું ઘું જવાનુ ઠે ? એ નઠાચાર્યની સાથે વાવ કરવો કાંઈ મહોટી વાત નથી જો જોરાવર
 જવર વેલીશ તો પળ અટપટા ન્યાયથી તેને જીતી લઈશ પઠી રાજાયેં આદિત્યવારને વિવસેં નઠા
 ચાર્યને ઘોલાવીને કસું કે દે નઠાચાર્ય ! મહારા જે સાધારણ નઠો દૂતા તેને તમેજીત્યા પળ દુજી
 મહારા સર્વ પંમિતોનો જે આચાર્ય ઠે તેની સાથે જો યાવ કરો અંને જીતો તો હું જાણુ જે તમે

स्वरा पंक्ति ठो तेवारें वक्षिण जहाचार्यें कसुं हा राजन् ! हुं तेनी साथें पण वाव करीश
 माटे ते न्याडे तेने आही बोलावी ल्यो तेवारे राजार्यें जहाचार्येने आसन आपी वेसाख्यो
 पठी कालीवास, क्रीडाचड प्रमुख नद्येने एकठा करीने कसुं के जाउ पंक्तिजीने लड आबो
 तेऊये जड गांगतेलीने जहाचार्यनो वेश कराव्यो, घरेणां पदेराख्यां अने शरीरमां तो ते, प्रथम
 थीन मातेलो मर्वोन्मत्त दाथी सरखो ठे तेने पालखीमां बेसाही पांचवें पंक्तिर्यें परवख्यो यको
 राजसनामां लाव्या, राजार्यें खी आदर दीधो, सर्व सजा उठी उज्जे महोटा सन्मानथी
 सिंहासन उपर वेसाख्यो तेवारे वक्षिण जहाचार्यें तेने जोडने विचारुं जे आतो मातेलो ठे
 अने हुतो खरीरे डुवलो हुं तेथी एनी साथें वाद करतां पार आवे नही माटे एनी साथें वच
 ननो कलह करवो नही, मात्र तत्त्वज पूठडु एम चिंतवीने एक आंगुली उंची करी तेवारे
 जोजराना जहें क्रोधकरी वे आंगुली उंची करी ते जोड वक्षिण जहाचार्यें चमत्कार पा
 मीने पांच आंगुली उंची करी बतावी ते जोड गांगतेलीर्यें मुठी नीही बतावी तेवारें वक्षिण
 जहाचार्यें पोताना मस्तक उपरथी अकुश उतारी नाख्यो, पेटे पाटो बांध्यो हुतो ते
 ठोही नाख्यो अने नितरणी तथा कोवाली पण नाखी वीधी, तुणनो पूजो वाली नाख्यो,
 समस्त माननो त्याग करी सर्व सजा समद्ध जोजराना जहने पगे लाग्यो अने कहेवा
 लागो के महोटी आध्वर्यनी वात ठे जे मने कोडए पण जोस्यो नही पण तु महोटी
 पंक्ति माटे तें मुजने जीत्यो ते जोड जोजराना विस्मय पामीने वक्षिण जहाचार्येने
 पूठडु के तमे केवा प्रकारनो वाव कसो तेवारे जह बोख्यो के तमारो जह महाज्ञानवान्
 ठे कारणके में एनी साथें समस्यार्यें वाव कसो जे आ जगतमां एक शिव ठे एतु स्थापन

करवा सारु एक आंगुली तमारा नटने घतावी तेवारे तमारा नष्टे वे आंगुली देखाही तेथी
हु समज्जी गयो के एक मात्र शिवज नथी पण शिव अने शक्ति ए देव ठे पठी वली में कसु
के इक्षियो पांच ठे तेथी पांच आंगुली वतावी तेवारे आपना नष्टाचार्यें मुठीनीहीने वतावी
तेथी हु समज्जी गयो के पांचइक्षियोतो स्वरी पण तेने वश राखवी जोइयें तेवारें में जाणु जे
ए पंक्ति त्यागी इानी अने जितेंदिय ठे एवीरिते वाव थयो तेमां हु दारीगयो एना समान
बीजो पंक्ति में क्याय पण बीगो नही एहु कहीने वक्षिणजष्टाचार्य माननृष्ट थयो थको पोता
ने वेडो चाल्यो गयो, पावजथी जोजराजार्यें गांगतेलीने पूठपुं के तें केवा प्रकारनो वाव कस्यो
अने केवीरिते जीत्यो तेवारे तेली बोल्हो के मद्दाराज वक्षिणजष्टाचार्य धणो खराब माणस
ठे मने कहेवा जाम्यो के तादहारी एक आंख ठे ते हुं फोडी नाखीण एहु मनमा लावीने एक
आंगुली ठंचीकरी तेवारें में वे आंगुली ठची करीने समजाव्यो के तुंतो एक आंख फोडतो
पण रही जाइस परंहु हु तादहारी वे आंखो फोडी नाखीण त्यारे मने पंजो देखाही बोल्हो के
हुं तने थाप मारीण तेथी तादाहं मोदोहुं फरी जाडो तेवारे में मुठीवाली घतावीके हु तुजने
एक मुठी मारीण तो हु पाताजमां पेसी जइस एवी वात तेलीना मुखथी सान्ज्जीने राजा प्रमुख
सर्व सज्जाने दसहुं आब्युं अने वोल्या के ए महोदो जाम्यशाली सुसिद्धिवालो ठे एहुं कही
वस्त्राविक पदेरामणी आपी सन्मान देइ गांगा तेजीने घेर पोचतो कस्यो एनी पेरे सिद्धार्थ
राजा कहे ठे के दे स्वप्न पावको ! तमे सुसिद्धि कहो तेथी मद्दारेतो तमारुं कहेहुं सत्य थाउं
एहुं सिद्धार्थराजाए स्वप्न पावकोने कसुं कहीने ते स्वप्ननि रुढीरिते धारण करीने ते स्वप्नलक्षण
पावकोने घणा अशन पान स्वादिम स्वादिमाविक चार आहार जमाहीनि फल फल गंध माला

ધરેણાધિકેં કરીને સત્કાર સન્માન આપ્યું તે સત્કાર સન્માન આપીને ઘણી આજીવિકા જીવે
 તિહાં સુધી સ્વાયા કરે એવી કરી વીધી અર્થાત્ ગામ પ્રમુખ આપીને શીલ આપે ॥૮૨॥ ॥
 તેવારપઠી સિદ્ધાર્થ કુત્રિયરાજા સિંદાસન થકી યઠીને જિહાં ત્રિશલાદ્ધત્રિયાણી પદ્મિશ્વમાં વેઠી
 ઠે ત્યાં આવીને કહે ઠે ॥૮૩॥ ॥ એવો નિમ્મય હે વેવાણુપ્રિયા સ્વપ્ન શાલ્મસા વેંતાલીશ સામા
 ન્ય સ્વપ્ના અને ઘ્રોષ મદ્દા સ્વપ્નાં સર્વ વહોતેર સ્વપ્નાં કહ્યાં ઠે તેત્રીશમાંથી ચૌવ મદ્દોટાં સ્વપ્ના
 તીર્થકર અને ચક્રવર્તિની માતા વેસે અને એજ ચૌવ સ્વપ્ન માંદેલા સાત સ્વપ્નાં વાસુદેવની માતા
 વેસે અને ચાર વલ્લેવની માતા વેસે, એક મનલિકરાજાની માતા વેસે, એવું સ્વપ્ન પાઠકે કહ્યું
 ને જે તમે ચૌવે સ્વપ્નાં વીઠાં ॥૮૪॥ ॥ તે તમારે ચક્રવર્તિ તથા તીર્થકર હોવાવાલો પુત્ર યાજો
 ॥૮૫॥ તે પઠી ત્રિશલાવેવી એ અર્થ સાંજલીને હવયમાં હુશી થઈ યાવત્ સ્વપ્નાનો અર્થ ધારણ
 કરીને ॥૮૬॥ ॥ સિદ્ધાર્થરાજાની આજ્ઞા લઈને નાના પ્રકારના મણિરત્નોના બાજોઠથી યઠીને તા
 કીવરહિત યાવત્ રાજહંસ સરસી ગતિયેં ચાલતી થકી જ્યાં પોતાનું હુવન ઠે તિહાં આવીને પો
 તાના મવિરમાં પ્રવેશ કરતી હવી ॥૮૭॥ ॥ જે વિવસથી અમણનગવત શ્રીમદ્દાવીસ્વામી તે
 રાજાનાકુલમા હરણિમેપી વેવેં સંદરાયા તે વિવસથી વેશ્રમણનામે ક્ષ્મદ્દારાજનો જે ખનરી
 જેવું લોકોમાં ધનવ એવું નામ ઠે તે ખનરીના ટુકુમના યઠાવવા વાલા એવાજે તિર્યક લોક
 નિવાસી વૈતાઢપર્વતની મેસ્લાયે રહેનારા બ્યંતરનિકાયનાં તિર્યગજૂનક વેવતા તે શર્કેડના
 ટુકુમથી ઘણાજઘણા એવા જે જુનાયન ઘણ્યા મદ્દાનિધાન તે કેવા ધન તોકે જે ધનના સ્વામી
 હીણ થજ્જગ્યા, જે ધનના સંચયકરવા વાલા ઘઢાવવા વાલા મરણ પામી ગયા ઠે, તેમનો કોઈ
 મોત્રી પણ રહ્યો નથી, સર્વથા તે ધનના સ્વામી વિશેવ ગયા, માટવા વાલા વિશેવ ગયા,

नाटवा बालानां कुलगोत्र पण विष्टेव पाम्या तेमनुं धन ते दवे जे स्थानके गालीने मरीगया ते
 स्थानकोनां नाम कहे ठे गामबुधिनां गुण जिहां जता रहे तेने गाम कहीये तिहां घडावीने
 मरीगया ते धन तिहांज रहीगुं, ते धन तथा जिहां कर नही लागे तेने नगर कहीये, धूल
 नो कोट जिहां दोय तेने खेट कहीयें, खोट्टु नगर ते कर्बेट कहीये, शहरथी वे कोश उपर
 जे गाम होय ते मरुप कहेवाय, जेने चारे बाळुये गाम वसे ते झेणमुख कहेवाय, जलमा
 अने यलमां थइने मार्ग जाय ते पट्टण कहीये, जिहां तापसोनु वसडु होय तेने आश्रम
 कहीयें, तीर्थस्थानके जे गाम होय तेने सवाद कहीयें, सार्यवाहने उतरवानु स्थानक होय
 तेने सन्निवेश कहीयें एवा प्रकारनां गामोने विपे सिंघोढाने आकारें रस्ता होय तेने विपे
 तथा त्रिवाटाने विपे, चौवटाने विपे तथा घणा मार्ग जिहां नेला थता होय तेने चच्चर मार्ग
 कहीये तथा चौमुखा वेवोना मविरमां, मदोटापंथ वाला राजमार्गने विपे, वेवकुलमां, सनामा,
 पाणीना स्थानकमां, वागमां, उद्यानमां, वनमां, वनखरमा, एकजातिनां वृक्ष होय तेने वन
 कहीयें, अनेक जातिनां वृक्ष जेमां दोय तेने वनखर कहीयें, मसाणमा, सूनाधरमां, पर्वतनी
 गुफाऊमां, दोमना स्थानके, पर्वतनी शिला खोवेली होय तेमां, वेसवानी शालामां, लोकोने
 वसवाना स्थानकोमां एटला स्थानके घासेलां जे धन ते सर्वजगर्टना धन लइ जइने सिद्धार्थ
 राजानां घरमां नाखो एवो इइमदाराजनो वुक्कुम थयो तेवारें तिर्छालोकना वसवा वाला तिये
 गजुनक वेवता ते सर्वधन लइ जइने सिद्धार्थराजानां घरमां नाखे ॥७८॥ ॥ जे रात्रिमां अम
 एनगगान श्रीमद्भागीर स्वामी कातकुल जे सिद्धार्थराजा तेना कुलमां आब्या से रात्रिथी मांझीने
 सिद्धार्थराजा, सोनेकरी बयेकरी धमेकरी घामयेकरी राज्येकरी बेजेकरी काबजेकरी कटके

करी, पाजखी प्रसुखेकरी, जेम्हारेकरी, धान्यना कोठारेकरी, पुँकेरी, अतेउरजे राणीसोनो परि
 वार तेणेकरी, वेशवासी लोकोयेकरी, यशवातेकरी, यणु वणु वध्या, वृद्धि पाम्या तथा घणो धान्य
 गणवामां आवे एवां सोवीण प्रकारनां धान्य तेनां नाम कहेले जव, घख, शासि, व्रीद्धि,
 सागी, कोइया, सामो, कांग, राज, तिल, मग, अइव, अलशी, घणा, तिथमा, वाल, सिस्तिद,
 राजवढव, वधू, मखूर, तुअर, कुलण, धाणा, कलायरो, इत्यादिक प्रकारनां धान्यथी तथा
 बीजां पण सोनुं, रुडु, रत्न, मोती, मणि, वक्षिणवर्णशख, राजवर्त, शिला, मुगिया, लाल
 रत्न, पभराग आदिके करी वध्या वृद्धि पाम्या तथा प्रीति, सत्कार, समुदाये करीने घणा
 घणज वध्या, वृद्धिपाम्या, तेथी अमणजगवत् श्रीमदावीरस्वामीनां माता पिताऊनां
 मनमां एवो हर्ष विचार उपन्यो ॥ ५९ ॥ ॥ के जे विवसथी अमारे आ पुत्रकू
 खमां आब्यो ते ते विवसथी लझे अमे सर्वप्रकारें पूर्वे कहां एवां सोनां रुपां प्रसुख वस्तु
 येकरी वध्या, प्रीति सत्कारें करी घणाघणज वध्यां, माटे जेवारे अमारे घेर आ पुत्रनो जन्म
 पावो तेवारे अमे ए बोकरानुं नाम जेवा एमां गुण ते तेवुं आपीणुं, वृद्धिपणाना गुणेकरी
 वर्द्धमान एवु नाम स्थापन करीणुं ॥ ६० ॥ ॥ तेवारे अमणजगवत् श्रीमदावीर स्वामी
 पोतानां मातानीं उपर अनुकंपा एटले वया लावीने विचारु जे शु जेवारे गर्जमां दाखुं चाखुं
 तु तेवारे माताने सु ख उपजे ते एम वित्तवीने मातानीं कूखमां निखल रक्षा, दाख्या घाल्या
 नही, कप्या नहि, पोतानां अगोपण गोपवी राख्यां एवा यथा थका रक्षा, इहां कवि छत्रेका
 करे ते के जाणे जगवान् मोहराजाने जीतवासारुं एकते विचार करता, रक्षा ते केणुं ? अथवा
 कोइ परब्रह्मनुं अगोवर ध्यान करे ते केणुं ? अथवा कल्याणरस प्रत्ये पोताना आत्मगुण साधवा

रह्या ठे केहुं ? अथवा कामदेवको नियत करवाने अर्थ रूपपरावर्त्तन विद्या साधता रह्या ठे
 केहुं ? एवीरितें श्रीजगवान् मातानी कूखने विपे रह्या ते तमोने कल्याणरूप लक्ष्मीने अर्थ
 पाउ इति ॥ ९१ ॥ ॥ तेवारे त्रिशलामातानां मनमां एहुं थयुं जे महारोगर्ज कोइ देवता
 लक्ष्मयो, ए महारोगर्ज मरण पाम्यो, महारो गर्ज चविगयो, महारो गर्ज गल्लिगयो, ए महारो
 गर्ज प्रथम दालतो घालतो इतो ते दमणां दालतो घालतो नथी तेथी जाणुहुं जे गर्जने
 कुशल नथी एहुं विचारिने मनमां संकल्प थयो, चिंतारूप समुद्रमां दुल्यां, अने हाथ उपर
 मोढोहुं धरी नीचीदृष्टि राखीनें आर्त्तप्यान थावा लागी, ते आर्त्तप्यान आ प्रमाणे ठे ते
 आगला आलावामां कहे ठे ॥ ९२ ॥ ॥ हवे त्रिशलादेवीनो शोक विचार लखीये ठेये ॥
 अदो एटखे सेवकारक वचने शोक करे ठे के मादारो जे गर्ज जतो रह्यो ते हु निम्न अजागणी
 हुं, हीणापुण्यवाली हुं, अजागीयाना घरमां चिंतामणीरत्न रवे नदी अथवा वारिडीनां घरमां
 निधान केम रहे ? जेम मारवाढमां कल्पवृक्ष रवे नदी तेम पुण्यदीणने तुपलागे तेवारे अमृत
 पान करवानी इहा थाय तो ते इहा केवीरितें पूरणथाय ? वली कहे ठे के हे देव, हे कर्म, हुं महा
 निर्दय ठो, निर्लक्ष ठो, सुजने करुणा नथी, अरे पापिष्ट छुट अरे निरपराधी लोकने मारवा
 वाला, हुं महारो विना सुहे वैरी केम थयो ? तादारो में शो अपराध कसो के जेथकी तें मा
 दारो मनोरथरूप कल्प वृक्ष ठखेडी नाख्यो, जो में कोइ तादारो अपराध कसो होयतो हे
 पापी हुं प्रगट भइने शावास्ते कहेतो नथी ? तें सुजने हु खनी खाण प्राप्त करी वीधी, तें सु
 जने आंख्यो आपीने पाठी खेची लीधी, तें सुजनें हाथमां निधान आपीनें पाठो खेची लीधी,
 तें सुजनें मेरुपर्वत उपर चढावीने पाठी जमीन उपर नाखी वीधी, तें महारा सुखमां आ

वेलो कोलीयो खेंची लीधो, तें मदारा निपजेला पाकेला धान्यना क्षेत्रने घाली वीधु, तें मदारी
 रसकुपिका नांजी वीधी, तें मदारु जदाज जर समुद्रमां म्हावी वीधु, अथवा वली देवने उलजो
 वेवाथो शुं थाय ! अरे जीव तें आगला नवमां एवाज कर्म बांध्या दरो ते कर्म तुलने हमणां
 उदय आर्वां ठे पूर्वनवमां में माताउनी पासेथी बालकोने दूर कक्षां दरो तथा गाय प्रसु
 खनां वाठरुने दूध पीवा वीधु नदी, वृद्धनी मालीयो नांगी, सरोवरनी पाल फोडी, वव ल
 गाव्या, अणगल पाणी पीधां, उंवरोना धिल खोधां, धूलथी जुधां, नोलीयां अने गोहनां
 वरोमां उठुपाणी तथा तेल रेठुं, कीडी मकोढाना वरमां उष् पाणी रेख्यां, पोपट मेना
 प्रमुखने पांजरामां घाव्यां, तेमनी माताना वियोग कसा, चिडा प्रमुख पंखीउनां माला पा
 ख्या, इनां फोख्यां, जुं लीख माखां, लोकोना गर्ज उपर देव कसो, गर्ज पढाव्या, गर्जस्तंजन
 कराव्या, वरीकरण, उच्चाटन कराव्यां तादारी पुत्र मरण पामजो एवा सराप वीधा, पापना
 मंत्र अने औषध कक्षां, कोझे विष वीधु, कोझा रत्न चोरी लीधां, कोझुं शील जंगळु,
 अथवा व्रत सेइने जांम्या, कोझनां गम घाव्यां, मदोटा वृद्ध धरतीमांथी उखेडी नाख्यां, म
 दोटा तालावनां शोपण कक्षां अथवा देवइव्य जरुण कक्षां, जैनमविर पाख्यां, गुरुना अ
 वर्ण वाव बोळ्या, देवगुरु उपर देव कसो, दान वेतांने वर्जना करी, वृद्धनां फल विदाखां अ
 थवा अनतकाय जरुण कक्षां, कार्चाफल तोख्यां घणुंशुं कहुं ! एवा मादारे जीवे पाप कसा
 दरो ते पाप हमणां सुजने उदय आर्वां ठे के जेथकी मदारी आवां गर्ज गली गयो, माटे
 हुंतो पारविनानी जुवणी थइ, जो मदारी ए चौव स्वप्ने सूचित गर्ज गयो तो हवे मदारे सत्ता
 रमां वीखु शु सुख ठे, हुं राजपाटने शुं करु वधारे शुं कहुं, प्रणलोके प्रजित एवा पुत्र विना

सर्व महारे सुनुं ठे, हवे ठुं किहां जाउ, छुं करु, कोनी आगल जइ पोकार करु, एवा विलाप
 करती थकी त्रिशला देवी घुषनूट दरणी सरखी थइ, इहां तिहां जमे, नीसासा नाखे,
 एवी अख्यवस्थित थयेली त्रिशलादेवीने देखीने सखीयो पूठवा लागी के हे स्वामिनि !
 आज तुं एवी केम थइ रही ठो ? अमे तने पूठीये ठेये के आ डुखनुं छुं कारण ठे तेवारे
 त्रिशलादेवी आंखमाथी आंछु नाखीने निशासा मूकती बोली के हे सखीयो ! इ तमोनें छुं
 कहूं, इ निर्जागणी डु, महारु जीवित्थ गयुं तेवारे सखीयो बोली हे सखि ! आवा अमंग
 लिक वचन म बोल, बीछु सर्व रयुं पण तादारा गर्जने तो कुशल ठे ? तेवारे त्रिशला बोली हे
 सखियो ! जो महारा गर्जने कुशल होय तो बीछु महारे छुं डुख ठे ? महारो गर्न जतो रह्यो
 एज डुख ठे एबुं कहेतां मूछां खाइने जमीन उपर पहीगइ तेवारे सखीयोए चंदनजल ठंटाका
 दीने बीजणाये वायरो करी सचेतन करीने फरी पुठयु जे तादारा गर्जने छुं थयुं तेवारे राणी
 गवगवस्वरथी बोली के महारो गर्न जतो रह्यो एबुं सांजली सखीयो पण सर्व डुखी थइ थकी
 राजाने जइ ए हकीगत कही तेथी राजा पण डुखी थयो, नाटक वालित्र सर्व निपेथ कथां,
 सर्व शोकाकुल थइ वेग के हवे छुं करीये एवा थया के तेने कांइ पण सूजे नही, तेवारे कोइक
 तो निमित्तियाने पूठता हवा, कोइ ज्योतिपीया. जोगीने पूठता हवा अने वृद्ध स्त्रीयो, शांति पुष्टि
 करती हवी, कुलदेवीने चलना बेती हवी के हे देवी-आ वखत तु किहां गई, एवा एवा विलाप
 करे ठे पण त्यां कोइ शब्दथी बोले नही, सन्ध थया, सर्व शोकनी राजधानी सरखां थयां आ
 सुधी मुख धोतां थकां, निशासा खाता थकां, डुखे पीढातां थकां, कोइने खाबुं पीबुं पण सूजे
 नही एवा स्वरूपे थयां तेवारे थोही वार पही जगवाने जाएलुं के प्रथम वालित्र प्रमुख वाजतां

દતાં તે હમણા કેમ નથી વાજતાં ? એહુ જાણી અવધિદાને જોયું તેવારે સર્વે અતિકર જાણીને વિ
 ચાલુ ક સુઠ યતઃ ॥ કિકૂર્મ્મ કસ્યવાબૂમઃ, મોહસ્યગતિરીક્ષી ॥ દુસ્વૈર્થાતુરિવાસ્માક, વોપનિષ્પ
 સયેગુણા ॥૧॥ ॥ આ મોહરાજાની ગતિ કહેવી છે જે મેં તો ગુણ કહ્યું તો આંદી ઝલદું અવગુણ
 થયું તે ધપર કલિકાલનું દૃષ્ટાંત કહેલે જેમ કોઈક પંથી પરવેશથી ઘણુ દ્વ્યવર્ણન કરી પોતાને
 ધેર આવતો હતો તેવામાં રસ્તે ધાજતાં કોઈક અટવી આવી તેમાં દવ લાગો વીઠો તે દવમાં કોઈ
 સર્પ વાળે છે તે સર્પે પહેલા વાટ માર્ગને કહ્યું કે મુજને આ દવમાંથી વાદેર કાઢાલ્ય તેવારે તેણે
 વાદેર કાઢાલ્યો ત્યારે સર્પે કહ્યું ઇનો રહે દુ મુજને નક્કુણ કરીશ તે પુરુષ બોલ્યો મેં તુજને બલતો
 રાલ્યો, ડપકાર કસ્યો, મરણમાથી ડગલ્યો તો ડલટો તું મુજને નક્કુણ કરીશ ? સર્પે કહ્યું આજ
 કલિકાલ વર્તે છે આજના સમયમાં ગુણનો ઘોપ થાય તેમોટે દુ મુજને કરડીશ તેવારે પંથી બોલ્યો
 દુ ઘણા વર્ષે ધેર જાવંબુ વલી માદારી પાસે દ્વ્ય છે માટે ધેર જઈ મદારી સ્ત્રીને દ્વ્ય આપી તેની
 શીલ્પ માગી આહુ દુ એવો કોલ આપી પોતાને ધેર આલ્યો, સ્ત્રીને સર્વ વાત કહી શીલ્પમાગીને
 તે પુરુષ અટવીમાં પાઠો આલ્યો, સ્ત્રીપણ પાઠલથી આવી સર્પને સ્તુતિ કરી કહેવા લાગી જે
 અહો નાગરાજા મદારા નરતારાનુ નક્કુણ કરશોતો મદારી શી બલે યજો, મદારે શત્રુ પણ ઘણા
 છે તેવારે સર્પે કહ્યું તે શત્રુનિવારણ ડપાય તુજને બતાવીશ, તેની તું ચિંતા મકરજે આ ઔપધ
 મદારા રાફઢા પાસે છે તેનુ મૂલ જઈ પાપાણ ડપારે ઘસીને તેના ડાંટા વેરી ડપર નાલ્પજે તો
 વલીનસ્મયજો સ્ત્રીયે તે ઔપધીનું મૂલજઈ, અમૃત મૂલીને પાપાણ ડપર ઘસીને સર્પે ડપર ડાંટા
 નાલ્પવા તૈયાર થઈ તેવારે સર્પે બોલ્યો મેં તુજને ઔપધી વેલાહી તો વલી મુનેજ બાલે છે ડલટો
 ગુણ ડપર અવગુણ કરે છે તેવારે સ્ત્રી બોલીજે ગુણનો જાઈ ઘોપ છે એહું તમેજ તમારા મુલ્પથી

કહ્યો તો માટે હવે તમારે ધોલવુ નદી એમ કહી સર્પેષ્વર ગઢા નાલ્યા તે ઘલી નસ્મ થયા
 ॥ इति कलिकाल दृष्टात् ॥ એમ વિચારી ગર્નમાદે રહ્યાં જગવાને એક વેશે ટ્વલ્લી અણુલી હ
 લાવીને એક વેશે હાલ્યા તેવારે ત્રિશલાજીયે જાણુ અરે મહારો તો ગર્ન ઠતો ઢે, અને મેં
 ફોકટ સોટો શોક કસ્યો એવુ ચિતવન કરીને કહેતી હવી કે હે સસીયો ! મદારા ગર્નને કુશલ
 ઢે, એવી વાત દર્પથી કહેતી હવી, મેં અજ્ઞાનથી વિલાપાત કસ્યો, મદારા નાગ્ય મહોટા, હું ધન્ય
 કૃત્તપુષ્ય, હુ ત્રણહુવનમા માન્ય, મદારુ જીવવું સફલ, સસીયો જયજય કરવા લાગી, અષ્ટમગલ
 સેયો હતો તે પ્રગટ થયો, મદારુ જીવવું સફલ, સસીયો જયજય કરવા લાગી, અષ્ટમગલ
 માંન્યાં, કુંકુમઠાઢ્યાં, રાજાને વયાદ્ વીધી, રાજાપણ સુશી થયો, વાજિત્રવાલ્યાં, નાટક મહો
 ત્સવ થયા, તોરણ વાંધ્યાં, વંદીજન જયજય શબ્દ વોલ્યા, વંદિતાનાં ઢોઢ્યાં, અનેક લોક મલ્યા,
 મગલિકની વાર્તોયે કરી કોલાહલ થઈ રહ્યો, મહા વાન ઢ્યાપ્યાં, એ પ્રમાણે આનવથી રાજાની
 રાજધાની દર્પે રૂપ થઈ, સૂત્રકાર કહે ઢે કે તે ગર્નતું કુશલ ન જાણવાથી સિદ્ધાર્થરાજાના ઘરમાં
 મુવંગ, તાલ, વીણા, હસ્તાલ, નાટક ઢ્યાવિ લોકવલ્લજ એવા સર્વ કાર્યે આનવ રહિત થયા હતા
 ॥ ૧૨ ॥ તેથી મહાવીર સ્વામી માતાને શોકાતુર જાણીને એક વેશથી હાલતા હવા તેવારે ત્રિશલા
 હૃદયમાં દર્પે પામીને વોલી ॥ ૧૩ ॥ ॥ મદારો ગર્ન દુરણ થયો નથી, યાવત્ ગલ્યો નથી,
 ઢ્યા મદારો ગર્ન પ્રથમ હાલતો ન હતો તે હમણા હાલે ઢે, એવુ કહીને દર્પે પામીને વિષ્વવા
 લાગી હવે શ્રમણ જગલ્લ શ્રીમદ્વાવિસ્વામીને વિચાર થયો જે મદારા મા વાપ હમણાથીજ
 એવા પ્રકારનો મોદ કરે ઢે તો જેવારે હુ વિક્ષા લલ તેવારે તો એ ઘણુ ફલ પામે માટે હવે
 મદારે મદારા માતા પિતા જીવે તિહાં સુધી વીક્ષા લેવી કલ્પે નહીં એવું જેવારે સાઠાઠમહિના

गर्जने થયા તેવારે જગવાને અન્નિઘ્રહ લીધો અર્થાત્ આંદી સાઠાઠમઢીનાનો ગર્જ થયો, સાઠા
 ઠમઢીના વીત્યા ॥ ૯૫ ॥ ॥ તેવાર પઢી ત્રિશલામાતાર્યે જ્ઞાન કષ્ટુ, ઘરે વેવપૂજા મગલ
 કર્ષાં, સર્વ ઘરેણા આનૂષણ પઢેશાં, દ્વે ગર્જપ્રતિપાલન કરવાને અર્થે ઘણો ઠમો આદાર
 લીયે નઢી, ઘણો ઠન્દો આદાર લીયે નઢી, ઘણો તીશ્વો સુઠ મિરચાવિકનો આદાર લીયે નઢી
 ઘણો કઢવો નિવાવિક, ઘણો કશાયેલો દુરઢે પ્રમુશ્વ, ઘણો શ્વાટો તે આંબલી પ્રમુશ્વ, ઘણો મીઠો
 તે ગુઢાવિક, ઘણો ચોપશ્વો તે ઘી પ્રમુશ્વ, ઘણો છૂશ્વો તે ઘણા પ્રમુશ્વ, ઘણો છૂકો તે પૂઠલા પાપઢી
 પ્રમુશ્વ, ઘણો લીજો તે ફલ ફૂલ કંવમૂલાવિક ઇત્યાવિક જોજન શ્વાય નઢી, જે જોજન કરે તે
 પણ વિધિ સહિત કરે, વશ્વપણ વિધિયે કરી પઢેરે, ગથાવિક વિધિયે લીયે, માલા પ્રમુશ્વ વિધિયી
 પઢેરે, ગર્જની રક્ષાને વાસ્તે પોતાને રોગ થવા વીયે નઢી, શોક કરે નઢી, મોઢ કરે નઢી, જય
 રાશ્વે નઢી, ઘણા કામ કરે નઢી, જેજે કામ ગર્જને હિતકારી હોય તે તે કામકરે, માનોપેત
 પથ્થકરતી થકી ગર્જને પોપે, જે વેશમાં જે વીજ પાચન થતી હોય, જે કાલમાં જે વીર્જ ગુણકર્તા
 હોય તે વીજ વાપરે, ઇંદુ કરે, કોમલ શય્યાયે શયન કરે, સુશ્વાસનને વિષે ઘેસે, ઘ્વંચી નીચી ફરે
 નઢી, ઇત્યાવિક ગર્જે યજ્ઞ કરે વલી વાગ્જઢાવિક ગ્રથોમાં કઢેલુ ઢે તે કઢે ઢે ગર્જિણી શ્વંજો
 વાયઢું શ્વાય ઇટલે વાયુવીજ શ્વાય તો ગર્જે કુશ્વઢો થાય, આંધલો થાય, વામન થાય, પિત્તકર
 નારી વીજ શ્વાય તો ગર્જે પઢીલાય તથા તેનું અગ યીશ્વુ થાય, કફ કરનારી વીજ શ્વાય તો
 પાશુ રોગ શ્વેત વર્ણ વાલો થાય અથવા કાવરચિતરો થાય તથા જો ગર્જવાલી શ્વંજી છૂણ ઘણુ
 શ્વાય અને આંશ્વમા કાજલ ઘણુ ઘાલે તો ઢોકરો નેત્ર રહિત આંધલો થાય, ઘણોઠમો આદાર
 કરે તો વાયુ ઘણો થાય, ઘણુ ઠન્દુ શ્વાય તો ઢોકરો નિર્બલ થાય, મૈશ્વન સેવન કરે તો ગર્જે

मरण पामे, घोडा प्रमुख उपर चढे, घणी वोढे, चालती पढे, पेट मसलावे, खाल
प्रमुख वल्लये, उंची नीची सुवे, मेढी प्रमुख उपर चढे उतरे, कनडक बेसे, उपवास करे, वमन
विरचन खुलाव लीये एटलां वानां करे तो गर्ज पढीजाय, घणु रुवन करे तो ओकरो वीपढी
आख वालो थाय, घणा गीत गायतो ओकरो बढिरो थाय, घणी वातो करे तो लायर थाय,
घणु हुसे तो मश्करो थाय, घणी गालो बोले तो ओकरो लंपट थाय ॥ तथा श्रुश्रुमां शुं शुं पय्य
करवु शुं स्वावुं ते कदे ठे, वर्षाश्रुमां स्रूण गुणकारक ठे, शरव श्रुमां जल गुणकारक ठे, शिशिर
श्रुमां खाटोरस गुणकारी ठे, वसत श्रुमां घृत गोल इत्यादिक गुणकारक ठे ॥ वली कोइ
महोटी वृक्षावस्था वाली तक्षर वतावे तेरीते त्रिशलाराणी करे ठे ते कदे ठे के वाइ धीर
जयी बोलो, धीरजयी चालो, क्रोय मकरो, पय्य स्वाड, घणो आकरो घाघरो अने काचली
वायो नद्दी, घणु हस्तवुं मकरो, चांदणीमां खवो नद्दी, केमके अगासैं सुवाथकी पुत्र वामो
रावणखमो थइ जाय इत्यादिक वली घणु नीधुं न चालवुं, घणी उंची चढीशमां, दिवसे
सुवाथकी ओकरो उंघण थाय, आथीउं थाय, नख कापवा थकी पुत्र कुम्हिलीयो थाय, घणु
वोडवाथी पुत्र चचल थाय, घणु हस्तवाथी दोठ, वांत, तालु अने जीन कालां थाय, घणा गीत
गावाथी बढेरो थाय, वीजणो वायु कसाथी रन्मत थाय, अति बोलवाथी बोलको थाय,
अति शोक कसाथी उच्चाटीयो थाय, मूर्छाथकी निर्वृद्धि थाय, अति नय राखवाथी गर्ज वीक
ण थाय, अति परिश्रम करवाथी मक्सक्ति वालो अने आलसु थाय इत्यादिक वातो सर्व वढे
री कहे ते प्रमाणे त्रिशलाराणी पण गर्जनी प्रतिपालना करे ॥ इवे त्रिशला माताने जला मो
दोला उपजे ठे के पूजा करु, दान आयु, साहमी वास्सव्य करु इत्यादिक मोदोला सर्व सिद्धाथ

राजा संपूरण करे, दुर्ग संहित सन्मान करीने पूरा करे पण एवुन कदेके तुतो घेवी वेवी फव
 करे ठे एवीरीतें मोदोलानुं अपमान करे नही, एम त्रिशलावेवीने अपजता मोदोलानी इछा
 सर्वथा तेना मनमां रवे नही एप्रकारें मटावी आपे ठे तिदां रयचाही प्रमुख वनक्रीडा प्रमुखनां
 मोदोलजा तो सर्व सिद्धार्थराजायें पूआ परंतु एक दिवसें त्रिशलावेवीने एवो मोदोलो उपन्यो
 के इंडाणीनां कुंमल खेची लझे हुं पदेरु ते मोदोलो राजाथी पूरण थयो नही तेथी मनमां
 कुमणी थइ (अर्थात् खिन्न थइ) तेवारे राजाना पूठवाथी मोदोलो पूरो करवानी वात राणी
 ना मुखथी सांजलीने राजा कदेवा लाभ्यो के ए मोदोलो पूरण करीश पण ए वात महारा
 दाथमां नथी एटलामां इइ महाराजनुं आसन चलायमान थयुं तेवारे इइ अवधिद्वाने जो
 इने जगवाननी माताने मोदोलो पूरण करवा सारुं इंडाणी प्रमुख वेवांगनाना समूहने लझे
 द्वात्रिपकुंम नगरनी समीपे एक मढाझोंम पर्वत ठे तिदां इइपुरनामे नगर वसावीने पोताना
 परिवार संहित आवी रह्यो, सिद्धार्थराजायें सांजळ्युं जे इइ महाराज आपणा पर्वतमां रवे ठे
 तेवारे सिद्धार्थराजायें इइ महाराजने कदेवरावी मोकळ्युं के अमारो राणीने कुंमल जोइयें ठेयें
 माटे तमारी इंडाणीनां कुंमल आपजो ते सांजली इइ कुंमल आप्यां नही तेवारे सिद्धार्थराजा
 सेना लइ इइ सार्थें युद्ध करवा गयो तिदां इइमहाराजतो जीतवाने समर्थ ठे तथापि जाणी
 बुजी दार खाइने जागी गया पाठलथी सिद्धार्थराजायें पोकार करती रुदन करती एवी इंडाणी
 अप्सरानां रुदमां वेवेजी दती तेना कुंमल छटीने त्रिशलाराणोने आपीने मोदोलो पूरण
 कसो वजी बीजा पण सत्तरजेवी पूजा रचावुं, तीर्थयात्रा करु, देवगुरुनी जक्ति करु, सुपात्रे
 दान आउ इत्यादिक अनेक मोदोलजा त्रिशलाने उपन्या ते राजायें पूरण कया ॥ ॥ एवी

रीतें त्रिशला राणी मोदोला पूरीजती, सूखे, वेडो, उन्नीरहे, सधली कुतुने विपे सेववा योग्य,
 गर्ननें सुखनां करनार, एवां जोजन, आष्टावन, वख, गंध, माला प्रमुख लीये, गर्नना हित
 कारक पय्ये करी देशकाल योग्य आदार करती थकी, गर्नपोषण करती थकी पोताना परिजन
 जे वासी साहेबीउ प्रमुख तेमनी साथे विचरती थकी फरती थकी पोताना आवासमां रहे ठे
 ॥ ९६ ॥ ॥ ते कालने विपे ते समयने विपे अमणजगवत श्रीमदावीर स्वामी उनालानो
 पदेजो चैत्र महीनो तेडुं वीज्जु पखवाहियुं एटले चैत्रशुद्ध, ते चैत्रशुद्धनी तेरसने विवसें नवमहीना
 ठपर साढासात विवस गया थकां इहां नवमहीनाने साढासातविवस गर्नावासनो अधिकार
 ठे परंतु देखो अधिको दोय तोपण पाठ एवो बोले तो तेनी कांइ दरकत नथी गर्नमां रहेवानो
 काल तो चोवीशेयतीर्थकरनो आ प्रमाणो ठे- श्रीकृपजवेवजी नवमहीनाने चारविवस रह्या,
 श्रीअक्षितनाथजी आठ महीनाने पच्चीश विवस रह्या, श्रीसंचवनाथ नवमहीनाने ठ विवस
 रह्या, अन्निनवन आठ महीनाने अछावीश विवस, सुमतीनाथ नवमहीनाने ठ विवस, पद्मप्रज
 नवमहीनाने ठ विवस, सुपार्थनाथ नवमहीनाने ठविवस, चंद्रप्रज नवमहीनाने आठविवस, सुवि
 धिनाथ आठ महीनाने ठवीश विवस, क्षीतलनाथ नवमहीनाने ठ विवस, अयांसनाथ नवम
 हीनाने ठ विवस, वासुपूज्य आठमहीनाने वीशिविवस, विमलनाथ आठमहीनाने एकवीश
 विवस, अनतनाथ नव महीनाने ठ विवस, धर्मनाथ आठमहीनाने ठवीश विवस, शांतिनाथ
 नव महीनाने ठ विवस, कुंदुनाथ नवमहीनाने पांचविवस, अरनाथ नवमहीनाने आठवि
 वस, मध्वीनाथ नवमहीनाने सातविवस, सुनिसुव्रत नवमहीनाने आठविवस, नेमिनाथ तथा
 नेमनाथ नवमहीनाने आठविवस, पार्थनाथ नवमहीनाने ठ विवस, श्रीमदावीरस्वामी नवम

दीनाने साहासात विवस ए चोवीछ तोर्थकरनी गर्जस्थिति कही ॥ हवे उंचराशिना सात
 ग्रहमां पहेलो चंडयोग दोते ठते, निर्मल वशविशाउ ते वावला अने धूल रजे करी रहित दोते
 ठते, जनमति वेलायें अथकाररहित, अग्नि दावानल प्रमुख उपडव रहित विशाउ दोते ठते,
 एवा वसतमां पक्षीयो सर्व जयकारी शब्द बोली रह्यां ठे, प्रदक्षिणावर्तसानुकूल शीत मंमव
 सुगंध सहित एवो पवन चूमिमां चालीरह्यो ठे पृथ्वीमां सर्वजातिना धान्य नीपल्ला ठे तेना
 योगें करी हर्षवत्त पया यकां सर्ववेशोना लोक क्रीडा करता थका विचरी रह्यां ठे तेकालें मध्य
 रात्रिना समयमां उत्तराफाल्गुनी नक्षत्रना त्रीजा पाया साथें वंडमानो योग दोते ठते रोग
 रहित एवी त्रिशलाराणी ते रोगरहित त्रणद्धान सहित एवा पुत्रने प्रसवती हवी ॥९४॥

इति चतुर्थ व्याख्यान समाप्त ॥ यत्र जन्मकुंमली स्थापना ॥ स्वस्तिश्री कृदि वृद्धि जयोरमीग
 व्यान्युवयश्च सवत् ठविशें एकाणुना वयें मातोचममासे चैत्रमासे शुक्ल
 पक्षे त्रयोवर्षी तिथी नौमवासरें घटी ५५ पल ११ उत्तराफाल्गुनी न
 क्षत्र घटी ६० ध्रुवयोग घटी ४५ पल ५५ तैत्तलकर्णे एव पंचांग
 शुद्धो श्री इष्ट घटी ४५ पल, १५ इहवाकुवशे श्रीदक्षिण कुंमल
 पुरनयरें सिद्धार्थपदे नार्या त्रिशला क्षत्रियाणी कुक्षोपुत्ररत्नमजीजनत्, त्रण सुवन वीपक
 नगवत् श्रीमद्दावीर जन्म्या तस्य जन्म कुंमली स्थापना ॥ ॥ अथ पंचम व्याख्यान प्रारंभ ॥
 जे रात्रिमां श्रीमद्दावीर स्वामी जन्म्या ते रात्रिमा घणा वेवता अने वेवीयो ते स्वर्गमां जाता
 आवतां जाथो घणाज आकुल व्याकुल थइ रह्या दोय तेनी पेरें जाणवामां नदी आवे एवो
 तेनो शब्द दोतोहवो अर्थात् अथक्त कोलादल शब्दमय दोतो हवो एटसे जेवारे घणाजनो बोले

તેતારે શબ્દમય થાય પણ માત્રામ પહે નહીં ॥ હવે સૂત્રના અર્થને અનુસારે વિસ્તાર સાદિત જન્મમહા-
 ત્ત્વ કહિયે ટેવે ॥ જે સમયમાં શ્રીમદ્વાલીર સ્વામીનો જન્મ થયો તેવારે ત્રણ જગતમાં ઘડ્યોત
 થયો, વલી આકાશમાં વેવડુંડની વાગ્યાં, વલી નરકના જીવોને પણ ફળમાત્ર આનવ થયો, કેમ
 કે જગવતના અતિશય થકો નારકો જીવને પણ મુહૂર્ત માત્ર શાતા રહે વલી સ્થાવરજીવોનું પણ
 વિગ્રોપ ડેવન જેવન નયાય તેથી તેને પણ સુખ ટપ્પે, જન્મતી વેલાયે સર્વે જમીન ડહાસમાનની
 પેરે થઈ રહી, હવે શ્રીજગવતનો જન્મમહોત્સવ કહેલો તેમાં પણ પ્રથમ ટપ્પે વિશકુમારીયે કરેલો
 જન્મમહોત્સવ કહેલો તેમાં જગવાનના જન્મ થયાથી ટપ્પે વિશકુમારિકાનાં આસન ઘડાયમા
 ન થયાં તેવારે અવધિ પ્રયુજી જગવાનનો જન્મ થયો જાણી, રાત્રે તિહાં આવે, તેનાં નામ કહે
 છે, રુચકદ્વીપની વસનારી ચાર વિશાની થાઠ થાઠ, તથા ચે વિવિશાની ચાર ચાર અને મેરુની
 કર્ધે વિશાની તથા ગજવંત ગિરીની અથો વિશાની થાઠ થાઠ, મલી ટપ્પે વિશકુમારિકા તે
 રાત્રે તિહાં આવે, તેમાં પ્રથમ જોગકરા, જોગવતી, સુજોગા, જોગમાલિની, તોયધરા, વિચિત્રા,
 પુષ્પમાલા અને અનવિતા, એ થાઠ વિશકુમારિકાઁ અથોલોકે ગજદત્તાકાર પર્વતની હેઠે વસ
 નારી છે, તે આવીને જગવતને તથા જગવતની માતાને નમસ્કાર કરીને, દેશનકોણે એક સ્ત્ર
 તિકા ઘર ધનાવે, એક યોજન એટલે ચાર ગાઠ પ્રમાણ ધરતીને સંવૃતક વાયરે છુદ કરીને કાંટા,
 કાંકરા, દૂર કરીને સુગંધિત કરે ॥ તેવાર પઢી મેઘંકરા, સુમેધા, મેઘવતી, મેઘમાલિની, સુવ
 રસા, વત્સમિત્રા, વારીપેણા અને વલાદિકા, એ થાઠ વિશકુમારિકાઁ કર્ધે લોકે નવન વનના
 કૂટોને વિષે વસનારી છે, ત્યાંથી આવીને પ્રસુને તથા પ્રસુની માતાને નમસ્કાર કરીને તે સ્ત્ર
 તિકા ઘરને વિષે સુગંધિત પાણીયે કરી સદિત ફૂલનો વરસાવ વરસાવીને ગીત ગાતી રહે ॥ તેવાર

चित्र २

श्रीकाशमा देवदुर्ग

सुतिका पर

दिव्य कुमारिका

दिव्य कुमारिका

પઠી વલી નવોત્તરા, નવા, આનવા નવીવર્ધિના, વિજયા, વૈજયંતી, જયંતી અને અપરાજિતા, એ
 આઠ વિગ્નુમારિકાઠે રુચકદીપની પૂર્વવિશાના પર્વતને વિપે વસનારી છે તે ત્યાથી આવીને
 જગવાન તથા જગવાનની માતાને નમીને મુલ્લ વેલવાને પ્રહુઆગલ વર્ષેણ દ્વાથમાં લઈને ગીત
 ગાતી ઝની રહેાતથા સમાદારા, સુપ્રવત્તા, સુપ્રબદ્ધા, યશોધરા, લક્ષ્મીવતી, શેપવતી, ચિત્રશુભા અને
 વસુંધરા, એ આઠ વિગ્નુમારિકાઠે રુચકનામા તેરમા દીપની વક્ષિણવિશાના પર્વતને વિપે વસ
 નારીઠ છે, તે ત્યાંથી આવી જિનને તથા જિનની માતાને નમસ્કાર કરીને સોનાના નૃગાર ક
 લશ સુગંધિત પાણીથી નરી દ્વાથમાં ધારણ કરી જગવાનનીમાતાને જ્ઞાન કરાવે પ્રહુ આગલ
 ગીત ગાન નાટારંજ કરે ॥ તથા ફ્લાવેલી, સુરાવેલી, ઇથિલી પદ્માવતી, એકનાસા, નવમિકા,
 નજા, અને સીતા, એ આઠ રુચક દીપની પશ્ચિમ વિશાના પર્વતને વિપે રહેનારીયો છે, તે ત્યાંથી
 આવીને પ્રહુ તથા પ્રહુની માતાને નમસ્કાર કરી જગવાનની માતાની આગલ વાયરો કરવાને
 અર્પે યીજણા દ્વાથમા લઈ ઝની રહે ॥ તથા અલ્પબુશા, સિતકેશી, પૂનરીકા, વારુણી, દાસા,
 સર્વપ્રજા, શ્રી અને ક્ષી, એ આઠ વિગ્નુમારિકાઠે રુચક દીપની ઉત્તરવિશાના પર્વતને વિપે વસ
 નારીઠ છે, તે આવી જગવત તથા જગવતની માતાને નમીને જગવતની ઘે વાહુયે ચાર ચાર
 ઝની થકી ચામર દ્વાથમાં લઈને પ્રહુને ઢોલે ॥ તથા વિચિત્રા, ચિત્રકનકા, તારા અને સૌદામિની
 એ ચાર વિગ્નુમારિકાઠે રુચકદીપની વિદિશાના પર્વતને વિપે વસનારી છે, તે આવીને જગવત
 તથા જગવતની માતાને નમીને દ્વાથમાં દીવા ઘ્રદ્દણ કરીને ઝની રહે ॥ તથા રૂપા, રૂપાસિકા,
 સુરૂપા અને રૂપકાવતી, એ ચાર વિગ્નુમારિકાઠે રુચકદીપની વિદિશિમાં વસે છે, તે આવીને
 જગવત તથા જગવતની માતાને નમીને જગવતનું ચાર અશુલ પ્રમાણ નાલવર્જીને કાપે પઠી

धरतीमाँहें खानो खणीने माटे, तेना उपर वैभूयें रत्ननो चोखनो चोतरो करे, तेनी उपर वर्न वावे
 तेगार पठी सूतिका गृह्यकी वेगला एक पूर्वविशें, एक दक्षिणविशें अने एक उत्तर दिशें, ए त्रण
 ठेकार्णें त्रण केनीनां घर करे, तेमां सिंहासन रचे पठी दक्षिण दिशिना केळीगृह्मभ्यें जगवत
 तथा जगवतनी माता, ए येदुने लावीने सिंहासन उपर वेशाढीने तेमने सुख उपजे एबुं सुगंधी
 तेजोनुं मर्वन करे, पठी पूर्वदिशिना केळीगृह्मा लइ जइ सिंहासन उपर वेशाढी आन करावे,
 चंदन लेपन करे, पठी उत्तर दिशिना कवलीगृह्मां सिंहासन उपर वेशाढी अरणीकाष्ठथी घसीने
 अग्नि जगाडी चंदनना काष्ठथी शींति पुष्टि होम करी, ते होमनी रक्षा पोटली करी जगवत
 तथा जगवतनी माता ए वेदुना दाथमां बांधे, बांधनि हे जगवान् ! पर्वतायुर्नव एवी आ
 शीए आपीने मणिमय गोलाचे उगळे पठी तेने वजावीने जगवानने रमवासारु पल्यंक
 उपर बांधीने गीत गान करी जगवत तथा जगवतनी माताने जन्मस्थानकें मूकी पाठी पोत
 पोताने स्थानकें जाय ॥ ए एकेकी विगुक्कुमारिकाने चार चार मदत्तरावेवी ठे, चार हजार सामा
 निक वेवो ठे, शोल हजार अंगरक्षक वेवो ठे, सात अनीकाधिपति ठे, तथा बीजा पण घणा
 परिचारें परिचृत्यकी एक योजनना विमानमां घेशीने प्रभुनो जन्ममहोत्सव करवाने जेम आवे,
 तेम महोत्सव करीने पोताने स्थानकें पाठी जाय, ए वेवी जवनपतिमांदेली एक पळ्योपमायु
 वाली जाणवी, ए वेवीपोनो एज स्वभाव ठे, के तीर्थकरनो जन्म थयाथी प्रथम एमनु आसन
 चलायमान थाय, तेवारें प्रभुनो पदेलो जन्ममहोत्सव ए वेवीयो करे, पठी बीजा ईश्वरिक वेवो
 करे इति ॥ १ ॥ एम विगुक्कुमारिकाउयें महोत्सव कथा पठी चोसठ इशेना आसन चलायमान
 थाय तेवारें श्रीमहावीर जगवाननो जन्म थयो एबुं अवधिदाने जाणीने प्रथम सौधर्म

सीधमैवकी लला

हरणी गमेकी वला
बीला देवी
घर वनकावेमे

६६, हरणीगमेपी देवताने घोलावी धार योजन पोहोली अने ठ योजन ठची तथा एक यो
 जन नाली, पावांतरे चार योजननी नाली कहे ठे ॥ उक्तंच ॥ धारसजोयण पडुला, सुधोसा
 घटाइ अ-उच्च ॥ घन्तारिय नालाठ, वेवा सयपंच वार्यति ॥ १ ॥ एवी सुधोपा नामे घंटा
 वजाववानो दुकुम आपे, तेवारें हरणी गमेपी देवता पांचसें देवोनी सार्थें ते घंटा वजावे ते
 घंटाता शब्दथी सौधर्म देवलोकनां धत्रीश जास्व विमाननी घंटा वाजे, तेवारें सर्व देवता साव
 धान यइ जाय ॥ यदुक्त ॥ सुणिकण सखसह, मिलतिजवणाय वितरं पढहं ॥ जोइसियं सीय
 नार्यं, घटेण विमाणिया देवा ॥ १ ॥ एज प्रमाणें इशानेंइ लसु पराक्रमनामा देवता पासे
 सुधोपा घंटा वजडावे, एम चोसठ ६६ सहु पोतपोताना देवोनी पासें घंटा वजडावें तेवारें
 सर्व देवो ६६ महाराजनुं काइ कार्य ठे एवुं जाणीने इमहराजनी पासें आवी हजार थाय
 पठी सौधर्मेंइ पण पालकनामा देवतायें धनावेल जास्व योजननु पालकनामक विमान तेना
 मध्यनागमां पूर्वदिशानी सादामो सिंहासन उपर वैसे तेनी आगल इजनी आठ अग्रमहिपी
 आठ नज्हासन उपर वैसे अने इजने मावे पासे चोराशी हजार सामानिक देवो नज्हासनो
 उपर वैसे जमणे पासे त्रण पर्यवा वैसे तेमां वार हजार अन्यतर पर्यवाना, चौव हजार म
 ध्यम पर्यवाना तथा शोल हजार बाह्य पर्यवाना मली वेंतालीश हजार देवो नज्हासन उपर
 वैसे तथा इजनी पठवाहे सात कटकना देवो नज्हासन उपर वैसे चारे विशायें चोराशी चो
 राशी हजार आत्मरक्षक देवता नज्हासनो उपर वैसे एवीरीतें सर्व चोसठ इजो पोतपोताना
 विमानमा वेण जाणी सेवा ए प्रकारें सर्व ६६ देवदेवीउ सदित नदीश्वर द्वीपें आवे तेमां
 केटलाणक देवो इजनी दुकुम राखवा सारु आवे, केटलाणक देवो मित्रना प्रेक्षा थका आवे,

केटलाएक पोतानी देगीउना देखा थका थावे, केटलाएक तीर्थकरनी जक्ति जावे करी थावे,
 केटलाएक कोतुरु जोग सारु थावे, केटलाएक अर्धुव आभर्य जोवाने अर्थ थावे, ते वेवो
 पोतपोताना जूदा जूदा वाहन उपर चढ्या थकां मादोमादे आपसआपसमां सिहना वाद
 न उपर चढेला देवता हस्तिना वाहन उपर चढनारा देवताने कहे ठे के ताहारो हाथी दूर
 राख, नही तो महारो सिंद जवरजस्त ठे ते तारा हस्तिने मारी नाखजो एमज पाहाना वा
 हन उपर चढेला देवता घोहाना वाहन वालाने कहे ठे तथा गरुड उपर असवारी करनार
 भेरा सर्प उपर असवारी करनाराने कहे ठे तथा चित्राना वाहन उपर घेलेला देवो ठे ते ठा
 गना वाहन उपर येसनाराने कहे ठे एम वचन विवाव करता कोहाकोही देवताउ सहु पोत
 पोताना वाहननी प्रशस्त करता चाले ठे, तिहां देवसमुदायें करी आकाश यद्यपि घणु म
 होतुं ठे तोपण सांकहु थई गयु, वली मार्गमां कोइएक देवता मित्रने गोडी आगल चाल्या
 जाय तेवारें तेनो मित्र कहे के थरे थोडीवार वजा रहो दुपण आबु बु तेवारें ते देवता कहे
 प्रथम जगवाने वादवानो महोठो लाज कोण मूके? एवु कहीने चाल्यो जाय एवीरितें जे
 जरजस्त होय ते आगल निकली जाय अने कोइएक नवला होय ते पढता थका बोले जे
 नाइ आ मार्ग घणो साकहो ठे तेवारें बीजो कोइ कहे छुप रहो ए पर्वना विवस साकहाज
 होय ठे कोइ कहे घणु नही थोल खबर पढजो तो इइ मारजो एवीरितें आकाशथी देवा उतर
 ता थकां जेगारें ज्योतिपीना तारा पासें आब्या तेवारें ताराउनी किरणो लागवाथी कवि उ
 त्योत्रा करे -

१ एवा देवताना मस्तकें ताराना विमान शोजि रहां ठे ते जाणीये

रूपानो घबोज होय नहि ! ! वली शरीरे तारा लाग्या तेना योगें परसेवाना विंड सरखा विसवा
 लाग्या एरीतें सर्व इंद अत्रे देवो नवीश्वरदीपमां विमान संकोचीने रवेता दवा ॥ इवे सोय
 मीइ जगवानना जन्म घनने निये आवीने, जगवान तथा जगवाननी माताने नमस्कार करीने,
 त्रण प्रवक्षिणा आपी जगवाननी माताने कहे के दे रत्नकुक्षिधारिणी ! हे रत्नगर्जे ! हे रत्नवी
 पक दे माता ! पबेला वेगलोकनो दु इंद बुं ते ताद्वारो पुत्र बोवीशमो तीर्थकर ठे तेनो जन्म
 मढोत्सव करवा सांठ आगो दु माटे तमे कांइ मरशो नही एम कही "नमोस्तु रत्नकुक्षिधारिके
 तुभ्यं" ए पाठ जणीने जगवतनी माताने अवस्थापिनी निश आपीने बीजो जगवान जेवुज
 स्वरूप करी मातानी पसे राखीने इंद पोतानां पांच रूप वैक्रिय बनाव्वां तेमा एक रूपे करी
 वे हाथे करसपुटमां राखी जगवानने उपाख्या अने एक रूपें जगवतनी पठवाहे रह्यो थको
 उपर उत्र धखु अने वे रूपें, वे पसे चामर ढालवा लाभ्यो, अने एक रूपें वज्र ठालालतो
 थको जगवाननी आगल चाट्यो, एम बर्था मली पांच रूप इंद मद्वारजें वैक्रिय कब्यो,
 तेमां आगलो पाठला रूपने वस्थाणे अने पाठलो आगला रूपने वस्थाणे, एम पांच रूपें
 करी इंदमद्वाराज, मेरुपर्वत उपर तिहां पांछुक वन ठे, तिहा जगवतने लइ आवीने मेरुनी
 बुलिकाथी वक्षिण विशियें अतिपावुगमला शिलाने तसे शाश्वतु सिदासन ठे, तेनी उपर
 जगवानने ठसंगमां जइने इंदमद्वाराज पूर्व सन्मुख वेग, तेवारे तिहां बार देवलोकना
 वश इंद, नवनपतिना वीश इंद, बातरना बत्रीश इंद, अने चइमा तथा सूर्य, ए वे
 ज्योतिपीना इंद, एम सर्व मली धा ॥ इंद सपरिवार प्रछुनेआत्र कराववाने अर्थ मल्या ठे, ते
 सर्व इंद तथा देव मलीने पोतपोता - एक देवताउमे आझा आपे के जाउ एक हजारने आठ

सोनाना कलश, तथा एक हजार, आठ रुपाना कलश, तथा एक हजारने आठ रत्न
 ना कलश, तेमज चोथा सुवर्णरोपमय, पांचमां सुवर्णरत्नमय, ठाठा रत्नरोपमय, सात
 मा सुवर्णरोप्यरत्नमय, आठमा मृत्तिकांमय, ए आठ जातिना प्रत्येक एक हजारने आठ
 आठ कलशो, करतां आठ हजारने सोसठ कलश थाय एवा सर्व मली अन्नियेक कलशो एक
 क्रोढने साठ लाख दोय तेनो विवरो जल्वीयें ठेयें नवनपतिना वीश इड, व्यतरना वत्रीश
 इड, वैमानिकना वश इड, तथा अडी दीपना एकसोने वत्रीश सूर्य चड, धरणेड नूतानेडनी
 वार इडाणी, व्यतरनी वार इडाणी, चमरेडनी वश इडाणी, ज्योतिपीनी चार इडाणी, सौधर्म
 ईशान ए वेनी सोल इडाणी, सामानिक देवोनो एक, त्रायत्रिंशकनो एक, लोकपाल देवोना
 चार, अंगरक्षक देवोनो एक, पर्यवाना देवोनो एक, प्रजाना देवोनो एक, अने सात कटकना
 देवोनो एक, एम सर्व मली शर्गे ने पञ्चाश अन्नियेक थाय, ते एकेक अन्नियेकें चोसठ हजार
 कलश दोय, तेवारें चोसठ हजारने अढीसो गुणा करतां, एक क्रोढने साठ लाख कलश थाय
 ए एकेका जातिना कलश, गत्रीश योजन उंचा धार योजन पोद्दोला, अने एक योजनना ना
 जवा वाला जाणवा, एवा कलश, तेमज वली नृंगार, वर्पण, रत्नकरमीआ, थाला, पात्रि
 का, पुष्प चगेरी इत्यादिक पूजानां उपकरण प्रत्येकें एक हजारने आठ प्रमाणो जाणवा तथा
 मगधादिक तीर्थनां जल, गंगा प्रमुख नदीजनां जल, पद्म इदना जलथी कलशानरी लावो अने
 चन्द्रहिमवत, वृक्षधर, वैताड्य, विजय, वक्षस्कार, देवकुरु, उत्तरकुरु, नडशाल अने नवनवन
 प्रमुखना सर्व फल, प्रधान गंध, सर्व औषधि, पाणी प्रमुख अन्नियेक वस्तु पण वेवतापासेथी
 अणावें, तेवारे सेवक देवो सर्व श्रीरसमुद् प्रमुखना जळें करी कलशानरी पोताना हवय आगल

चित्र ३४

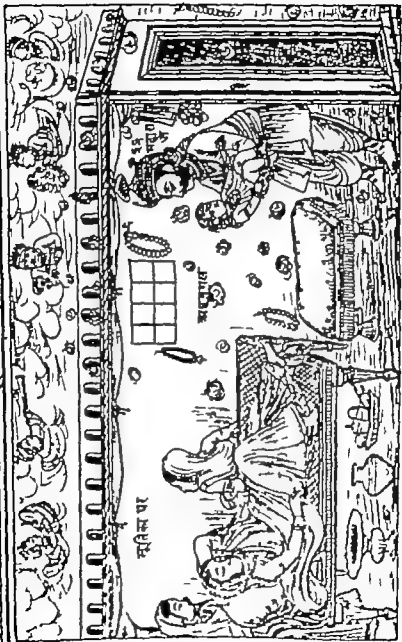
पादुका यनमा मधुनीना रत्नामहोत्सव देतो करेते

चार दृशयमा कूपे १-२ नगरावेळे

धरीने उना रहे ते सर्व विचारे ठे जे इइमद्वाराज आझा आपे तो कलश ठोलीये ते वेवता एवा
 शोने ठे के जाणीये संसार समुदने तरवाने अर्थे कुंज धसो होय नही ? एवा शोने ठे तथा
 नावकुंने सिंचे किंवा पोताना पापरूप मलने धुवे ठे, अथवा धर्मरूप प्रासाद उपर कलश
 चढावे ठे, के छु ? हवे एवा अवसरने विपे, इइ मद्वाराजना मनमा एवो संशय उत्पन्न थयो
 के आ नानो घालक थका श्रीवीर जगवान, एटला कलशोनी जलधाराथी मद्वारा खोलामाथी
 म्यांय जता रवेजो एवढा जलान्निके केम सदन करी शकरो ? एहु जाणी अनियेकनो आवे
 श न वेता हवा, तेवारें जगवतें अवधिना बलें करी इइनुं शक्ति मन जाणीने अरिहंतपणानुं
 अतुल्य बल जणाववा निमित्त खोलामां वेठा थकांज बालकुरें माबा पगने अगुठेथी सिद्धासन
 फरभ्यो, तेवारे शिला कपायमान थइ तेना कपवाथी मेरुतुल्लिका कपायमान थइ, तेवारें
 जाव योजननो मेरुकंज्यो, तेना कपवाथी सर्व एथ्वी कंपी, सकल धरती थरहरवा लागी,
 पर्वतनां शिखर झूटवा लागी, समुद्र जलकोज पाम्यो चलाचल थयो, ब्रह्मांड फाटवा सरस्वो
 शब्द थयो, सर्व वेवो जय पाम्या, वेवांगनाउ जयने लीधे वेवोना गलामां बलगी तेवारें इइ
 कोरें पाम्यो थको कहे ठे, के थरे आ दर्शना समयने विपे आवो उत्पात विधाव कोरें कसो
 ठे ? वली प्रभुना जन्म महेत्सवमां एवां विघ्न करवा वालो आ कोण्डुठे ? एम विचारी
 हाथमां वज्र लइने अवधि प्रजुजीने जोशु तो प्रभुनी शक्ति जाणी के एतो जगवाने पोतेज
 सर्व कसुं ठे में अज्ञानथी तीर्थिकरनुं बल नही जाणुं एहु जाणीने इइ पगे जागी स्वमावीने
 स्तुति करवा लागो ॥ हजगप्रयात ठेव ॥ सुणो वीर्य वोलुं विद्यालो विबुधो, नरें वार योई मली
 एक गोर्धो ॥ वज्रो गोथजे सेखवो एक घोडो, तुरंगेण वारें मली एक पाम्मो ॥ वज्रो पंच महिपो

मदोन्मत्त नागो, गज पांचड़ों केशरी वीर्य त्यागो ॥ दूरि वीशड़ों वीर्य अष्टापदेको, वश लक्ष
अष्टापदे राम एको ॥ जला रामयुग्में समो वासुदेवो, द्वितीय वासुदेवें गणी चक्रि सेवो ॥ जला
जङ्घ चक्री समो नाग शूरो, वली कोढि नागाधिपें इष्ट पुरो ॥ अनते सु इई मली वीर्य जेतु,
टची अगुली वीरप्रभु वीर्य तेतु ॥ १ ॥ ॥ एम इई वखाणा तथा मेरुपर्वतें विचाखु जे
अनता तीर्थकरना जन्मान्तिकेक मदारा उपर थया, परंतु मुजनें कोणे पर्गे फरश्यो न हतो,
ते ह्मणों श्रीवीरें फरश्यो, तेथी हुं पण धन्य हुं एम समजीने जाणे दर्पथी नाच्यो एको
चितवे ठे जे हुं सर्व पर्वतनो राजा ते स्वरे खरो तु वली पांच मेरुमां पण हुं महोठो अयेसर
ते पण स्वरेस्वरो तु हवे शकेंइना आवेशथी प्रथम वारमां देवलोकनो अच्युतेंइ आत्र करावे ते
पठी अनुक्रमे वतरता वतरता इशविको अजिपेक करे ठेछा चंड सूर्य आत्र करे एम सर्व अ
दीशें अजिपेक थाय पठी इशानेंइ, जगवानने खोलामां लेइनें वेसे अने सौधमेंइ चार धवल
रुपजना रूप विखूवीने तेना आठ सींगढायें करी खरि समुइना पाणीनी धारायें अजिपेक
करे एवा विधिथी सर्व वेवो पोतपोतानी नक्ति करी आत्र करावे पठी जगवतनुं शरीर गयक
पायें वल्ले लोहीने फूल, धावना चंवन विलेपन, अद्वत ढोकन, वीप, फल, धूप, पाणी, नैवेद्य
ए आठ प्रकारनी पूजा करीने जगवाननी आगल श्रीवत्स, मत्स्ययुग्म, दर्पण, पूरण कलश,
स्वस्तिक, नवार्चन, ज्ञासन, सरावसपुट ए आठ मंगल रूपानां अर्कतें करी आलेखे, पठी
आरति करे, गीतगावे नृत्य करे, वाजित्र वजावे, पठी अपूर्व एकसो आठ काव्यनी रचना
करी स्तुतिरूप नावपूजा करे ते करीने पठी जगवानने जगवाननी माता पासे मुके, अवस्था
पनी निश दूर करे, वली जगवाननो प्रतिविध तिहां प्रथम थापन करेलो हतो तेपण दूर

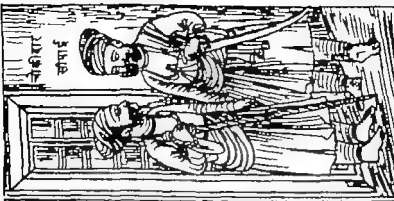

शिवाजीराजा

दाली न धामणी मापेते

चोकीदार

सीपाई

करीने रत्नजडित कुंमल युगल तथा वेवङ्ग्य युगल, त्रिशलामाताने आपीने सुवर्णजडित
 दहो जगवानने रमत करवाने अर्थ मूकीने तथा वारकोढ सोनैयानी वृष्टि करीने वली
 एज पाठ केठलिएक प्रतोमां आवीरीते लखेछुं ठे के उपर रत्नजडित चंडुछ बांधी, रत्न
 जडित वे कुंमल तथा श्रीवाम ते रत्नजडित सुवर्णनो वढो ए सर्व उमीशे मूकी बत्रीश
 कोढ सोनैयानी वृष्टि करी पढी सौधमैइ सर्व वेवोमां एवो दांको करीने कहे के नोनो
 वेवो जे हुं कहुं हु ते तमे सांजली लेजो के जे कोइ देव अथवा असुर दानव, जगवान
 उपर तथा जगवाननी माता उपर माठी वितवणा करशे तेनो मस्तक अर्जुनवृक्षनी मांजर
 नी पेरे आ वज्रयी ठेदी नाखीश ए प्रमाणे कहीने जगवानने अगुठायी अमृत संचार करी
 सर्व इइ नवीश्वरदीपमां आवी अछाक्ष्मदोत्सव करीने पढी पोतपोतानें स्थानकें जाय तिहां
 पण अछाइ महोत्सव करे इति वेवकृत जन्ममहोत्सव समाप्त ॥ १ ॥ हवे सिद्धार्थराजायें क
 रेलो जन्ममहोत्सव लखे ठे पुत्र जन्म्या पढो वासीयें जइने राजाने वधामणी आपी राजा
 पोताने घेर पुत्रनो जन्म सांजलीने रोमरोम दुर्षवत थयो एक मुकुट बिना बीजा सर्व आचू
 पण जे पोताना अंग उपर दतां ते वासीने आपी दीधां, माथुं धोवरावीने तेनुं वासीपणु
 दूर कहुं, पेढीधरपेढी सुधी स्वाय एटहुं धन वासीने आपुं जे रात्रिमां अमणजगवत श्रीम
 दावीर स्वामीनो जन्म थयो ते रात्रिमां घणा वैश्रमण वेवनी आह्वा धारक तिर्यकुंजक वे
 वताणै, सिद्धार्थराजाना मदेजने विपे रूपानी वृष्टि करी, सोनानी वृष्टि करी, वज्रदी
 रानी वृष्टी करी, वस्त्रानी वृष्टी करी, आचूषणनी वृष्टि करी, नागरचेल पत्र, फल, फूल तथा
 बीजने शालि प्रमुख ते सर्वनी वृष्टि करी, माला, गंध, वास, सुगंधि चूर्ण तथा हिंगुलु

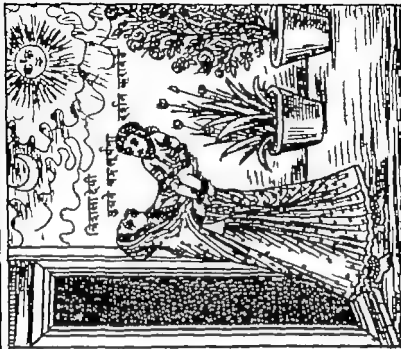
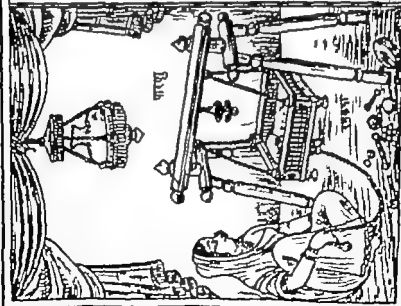
પ્રમુલ્ય રંગ થને સોનામોરોની વૃષ્ટિ કરી, તે અગણિત વૃષ્ટિ કરી, કોઈક ઠેકાણે એવું જસેલું
 ને કે પત્તર માસ પર્યંત ત્રણકોઠ રત્ન વરસાવે ॥ ૧૧૯ ॥ હવે વેવતાડ્યે જે ઘરેણાની
 સિદ્ધાર્થરાજાને ઘેર વૃષ્ટિ કરી તેનાં નામ કહે છે ॥ મુકુટ, કુમ્ભ, હાર, અર્ધહાર, વાસુ
 ઘઘ, વેરલા, ત્રિસરા, ચોસરા, ઠસરા, સાતસરા, આઠસરા, નવસરા, અઠારસરા, એકાવલી, ક
 નકાપલી, ટકાવલી, રત્નાવલી, મુકુટાવલી, ચણાવલી, હીરાવલી, પ્રવાલી નક્ષત્રાવલી ઓણ
 સુત્ર, કટીસુત્ર, રસના, રૂપ, પદ્મશિખર, ચૂઢામણિ, કટક, કકણ, અગવ, મુજાનવક, વસમુ
 ડક, મુડિકા, અયુલીય, કદમ્બ, પુષ્પક, તિલજંગક, કર્ણપીઠિક, ઘટ્ટક, અજર, મેલજા, મુવક,
 પવક, પદકડિ, સાકલું, સાકલી, વિશિષ્ટ, મૌકિકજગ, ઠતરી, વોરા, હાંસહી, કર્ણપાલ, સં
 કપાલ, ગેયક, દેમજાલી, મણિજાલી, મૌકિકજાલી, રત્નજાલી, ગોપુહક, ઝરસુકા, મ
 મેક, વર્ણ, વરિકા, હાંસ, જાંજર, નેપૂર, ઘૂઘરા, પાગઢા, વીઠીઆ, અંગૂથલી, ચાલાજાલી, પૂ
 મણા, થકોટા, રૂપાનદેરિઆ, રાસમી, ગોફણો, ફૂલી, સિયો, ત્રસંટીઝ, ત્રોટી, ઘોરઢા, કઢી,
 વેઢલા, મુરકી, મોતી, નરગઠોઢા, નાગપણાં, ટુંગલ, ઘપકલી, પાનહી, હુતરા, વાલી, મોતી
 સર, તાંતિ, ગાંઠિઆ, વરથલી, પોંચી, ગલસિરિ, ટીલી, ચાંવલા, આહી, નવમ્બહ, મુડહી, અં
 ગુઠી, વેઢ, વીંટિ, વાંકઢા, ઘાપ, કરજાલું, માવઝિઆં, કઘોરો, સેલમાદલિયાં, પાટીઆલો
 કઘોરો, જટકણ, મઝઢ, નાગફૂલી, નાગ, નાગલાં, મોર, વૈસણ, નથ, કાંટો, મયોવય, આં
 જણ, ઊંઝાનિયાં, દિંગલો, કુકુમ, ઇલા, જવલા, ચૂઢી, ચૂઢલી, ધર, કકણ, કારેલી, લાલિ,
 પંચમેલલા, હાથસાંકલી, સોનાનાંલદેરિઆં, તાવીત, કઢલાં, સલિઆલું, કલાહી, અણવઢ,
 જોનિઆ, કુંચી, પાર્ફન, સાતયેવેયક, નવયેવેયક, ઘાપલવીંટી, મકોઢાંસલો, જેવેઢ ઇયા

વિક અનેક જાતિનાં આનરણોની રુષિ કરતા હવા ॥ હવે જગતને જન્મ કલ્યાણકે ધોવરા
 જલોકે ડ્યોત થાય નરકમાં પણ ડ્યોત થાય તિહાં પહેલી નરકે સૂર્યસમાન તેજ થાય, ધીલી
 યેં વાવલાયેં ઢાંકેલા સૂર્યસરલો તેજ થાય, વ્રીજીયેં વંડમા સરલુ તેજ થાય, ધોધીયેં વાવ
 લાયેં ઢાંકેલા વંડ સરલુ તેજ થાય, પાંચમીયેં ગ્રહ સરલુ તેજ થાય, ઠીયેં નક્ષત્ર સરલુ તેજ
 થાય, સાતમીયેં તારા સમાન તેજ થાય એમ જગવાને જન્માદિક પાંચ કલ્યાણકે નરકાદિ સર્વ
 ધોવરાજલોકે દુધ્વી આદિકમાં તર્વેત્ર તેજ થાય એવીરીતેં જવનપતિ, અતર, વાણબતર, હ્યો
 તિયી અને વૈમાનિક વેવલાયેં તીર્થકરનો જન્મમહોત્સવ કલ્યા પઠી પ્રજાતસમયે સિદ્ધારાજા
 નગરના રલવાલાને બોલાવીને કહેતો હવો ॥૧૦॥ ॥ હે વેવાણુ પ્રિયા તમે ડતાવલા કુત્રિયકુ
 મનગરમાં ધંદિવાનોને ટુટા કરી મૂકો અને તોલ માપાં વધારો તથા કુત્રિયકુમનગરની માંહેલી કો
 રે અને વાહેર કચરો કાંટો કાઢાઢી સાફ કરો, લીંપાવો, તેની ડપર સુગંધજલનો ડટકાવ કરાવો,
 ત્રિલુણામાર્ગે ત્રણમાર્ગે, ત્રવાટા, ડોવટા તથા જિહાં ઘણા માર્ગેજેલાદોય તેંચચર ચારસુલમાર્ગે,
 રાજમાર્ગે એ સર્વે રસ્તાને પવિત્ર કરાવો, કચરા કાટા કાઢાઢીને સાફકરવીને રસ્તાને ઘરોબર કરો,
 તથા જેની ડપર વેશીને સુસેષી સર્વે લોકો મહોત્સવ જોડે શકે એવા મહોટા માંચાઠપરમાંંચા
 ઘશવો, અનેક પ્રકારના રંગની ધ્વજા પતાકાડે કરાવી સ્થાનકે સ્થાનકે ઘધાવીને નગર શોજા
 યમાન કરો, શહેરના માર્ગોને લીંપાવો, ધોવરાવો, ઘલી ગોશીપેંચવન, રક્તવદન, પાંચઢાંડુ
 લીંઢા ડાપા વેવરાવો, ધરમાંં ચવનના કલશ થાપન કરાવો, ચવનકલશઘટિત તોરણોને ધરોના
 ઘારણે વંધાવો, લાવી મહોટી અને ગોલ તથા લટકતિ એવી પુષ્પમાલાડનો સમૂહ લટકાવો,
 પાંચવર્ણી ફૂલોના ઢગલા કરાવો, રુણાગર, જલોકુવરુ, શિલારસ, ધૂકતો ધકો ધમધમાયમાન

मनोहरगथ सुगधगंधित अग्रवती उखेवो, मनोहर गथ करो, वली नाटक करवा वाजा जे
 पोतें नाटक करे ते, रथीउपर नाचे ते, मध्ययुद्धकरनारा, मुनीयोथी युद्धकरनारा, नाम नवा
 द्या, कथाना करवावाला, रास बोलवावाला, घट अने दाथी उपरथी कूबी जाय तेने प्लवक
 कहे ते ते, राजानी वशावलीनां बोलनारा, पातक कवित कहेनारा, कोटवाला, छानाछान निमि
 नना कहेवा वाला, वासनी उपर नाचनारा, चित्राभयना पाटीया वेखवावाला जेने मख कहे
 ठे ते, तथा चामढानी मसकने वायराथी जरीनें बजावे तेने तूणयद्या कहे ठे ते, सुंघिनी बीण
 बजावनारा, हाथताल देझे नाचनारा, अनेकतालना बजावनारा, ए सर्वेने बोजावने ठेकाणे
 ठेकाणे घेताढी आपो ए सद्गु पोतपोतानी कलाउ लोकोने वेखाढे ए काम तमे करो तथा
 बीजापासैं करावो वली द्जारा गमे धूसरा एटले विवाहना मन्ममां घाले ठे ते तथा द्जारा
 गमे सुसज उचा करावने मदारी आह्वा मने पाढी सोंपो ॥ १०१ ॥ ॥ तेवारे ते कौटुंबिक
 पुरुष घणाखुशी यझे राजाना दुकुम प्रमाणे काम करीने राजानी आह्वा राजानें पाढी सोंपी
 ॥ १०२ ॥ तेवार पढी सिद्धार्यराजा मध्ययुद्धनी शालामां आवी, युद्ध करी, तेज मसलावी,
 आनकरीने सर्व वस्त्र घरेणां माला प्रमुख पहेरीनें मदोटा तेजसहित, मोदोटावजसहित, सर्व
 वाजा वाजतां थकां, मदोटी रुद्धि, मदोटीकांति, मदोटी सेना; घणां वाहन, घणो समुदाय,
 मदोटां मदोटा वाजित्र सर्व जेजां समकाले सार्ये वजाव्यां, तेथकी शंस, पठद डोल, जेरी,
 जद्वर, खरमुखी ते कालही, रणसिंगे कोइ वाजानुं नाम ठे मांवलनी जात, मुवंग, वेववाछु
 तेने डुझनि कहीये, ए नव जातनां वाजाना शब्द, प्रतिगण्य तेणे करी सिद्धार्यराजा दुर्ध करतो
 रहे, वली द्रत्रियकुंम गामनगरमां यमुक एटले वण विवस सुधी बाण कोझनी पासेची खेबु नदी

तथा उकर एटले गायो दोर प्रमुखनुं जे कर लागे ते वशविवस पर्यंत न सेवो तथा उक्कि एटले
 खेत्र प्रमुखथी जे कर लागे ते वशविवस सुधी नही सेवो तथा अविष एटले वशविवस सुधी
 कोइ हाटमां मूल्यलइने वस्तु वेंचे नही जेने जोइति होय ते राजानी पासैथी मफत लइ जाय
 तेना पैसा राजाना जंभारमांथी देवाय तथा अमिष एटले वशविवस सुधी कोइ चीज मापवी
 नही तथा अग्रदण्डवेसे एटले वशविवस लगे कोइ राजानो माएस जोरकरिने जोरावरीथी
 कोइना घरमा प्रवेश करी कोइ चीज वस्तु लीये नही तथा अदम एटले कोइयें अपराध कसो
 होय तेनी पासैथी गुनाइ प्रमाणे दम सेवो जोइयें ते दम वशविवस सुधी सेवो नही तथा कुंदम
 एटने कोइकें अपराध अल्प कसो होय अने दम वधारे सेवो तेने कुंदम कहीयें ते कुंदम
 वशविवस पर्यंत सेवो नही तथा अथरिम एटले वश विवस सुधी कोइ उधारे लइने कए करे
 नही एटला वाना सिद्धार्थराजायें भूक्या वक्षीस कसो वली अत्यंत स्वरूपवान एवी वेझ्याउना
 नाटक-थाते तथा अनेक ताल वाना सहित नाटक थाते पढी उत्कृष्ट मृदग वजाववा सारु
 सङ्गकसा ठे मृदग जिहो ग्रंथाग्रथ ॥ ५०० ॥ ॥ कुंमलाणी नथी एवी विस्तार सहित फूल
 मालाउनो समूह ठे जिहा, दर्पवान थया थका ते वेशना सर्वलोक कीडा करे ठे ए प्रमाणे
 वशविवस पर्यंत स्थितिपतिका एटले पोताना कुल परपरानी मर्यादा पुत्रजन्मनी ते सिद्धार्थ
 राजा द्वात्रिंशकुल नगरमा करे ॥ १०३ ॥ ॥ तेवार पढी सिद्धार्थराजा वशविवसनी कुल
 मर्यादामां जिनपूजामां सो सौनेया लागे तथा हजार सौनेया लागे तथा लक्ष सौनेया लागे
 एबुं जे पूजन तेना निमित्तें इव्य राखे एटले पढी पूजा करावीछुं एवो अचिप्राय करीने
 पूर्वोक्त इव्य काहाहे वली आठम, चौवशनां विवसें पोसह करनारा श्रावकोनी भक्ति करवा

નિમિત્તેં ડ્યય રાલે તે એવા અનિપ્રાયથોકેં જાણે પોસહ્ કરવાવાલાને પારણે સાહામી વાત્સ
 લ્યના કામમા આવડો વલી ધીછુ પણ વેવાયોગ્ય ડ્યય ધર્મને અર્થેં કરણુંં એલુ ડ્યય પોતેં
 સિદ્ધાર્થરાજા વેતો થકો, ધીજાઁની પાસેથી વેવાવતો થકો વિચરે ॥ વલી પૂર્વોક્ત રીતેં સો,
 હજાર અને લાલ સોનેયા પ્રમાણે વધામણાને અર્થેં ખેટ લોકો જાડ આવે ડે તે હેતો થકો,
 ધીજા કને જોવાવતો થકો એવીરીતેં ઘણવિવસ સુધી કરતો થકો કુલમર્યાદા કરે ॥ ૧૦૪ ॥
 તેવાર પઢી શ્રમણ જગવાન શ્રીમદ્વાવરિસ્વામીના માતા પિતા જગવાનના જન્મવિવસથી પઢી
 આગલ પહેલાવિવસેં તો કુલસ્થિતિ કરે અને ડ્રીજે વિવસેં ઘડમા તથા સૂર્યના ઘર્શન કરાવે
 હમણા આજના કાલમાં તો ડ્રીજે વિવસે કાચ વેલાહે ડે પરંતુ મૂલ વિધિ આવો ડે જે શુદ્ધ
 સ્યગુરુ આવીને શ્રીશ્ચરિત્વંતની પ્રતિમા આગલ સ્ફાટિક અથવા રૂપાની ઘડમૂર્તિ કરાવે તે
 પ્રતિષ્ઠાવી પૂર્જીને માંડે પઢી વાલક તથા ઘાલકની માતાને જ્ઞાન કરાવી જલા વસ્ત્ર પહેરાવી
 ઘડોવયની વેલાયેં પુત્રને હાથમાં લાડને માતા સહિત પુત્રને વેશાદી પ્રત્યક્ષ ઘડમા સાદામાં
 આણી આવીરીતેં મન્ત્રજણે તે લલે ડે ॥ ઈઅર્ધિવડોસિ નિશાકરોસિ સુધાકરોસિ
 ઓપધિર્જોસિ અસ્યકુલસ્યકર્ધિવુર્ધિ કુરુકરુ ॥ એવા મન્ત્રનો ગુરુ વચ્ચાર કરે, માતા પુત્રને ઘડમા
 વેશાદી નમાહે વલી પુત્રને જાડ ગુરુને પર્ગે લગાહે, ગુરુ આશિર્વાદ આપે તે આવીરીતેં —અન્તોક ॥
 સર્વાંપધિમિશ્રમરીચિરાજી, સર્વાંપિવાંસંદરણે પ્રવીણ ॥ કરોતુ વુર્ધિસકલેપિવસે, ગુપ્તમાર્કમિન્દુ
 સતતં પ્રસન્ન ॥ ૧ ॥ ॥ તેવાર પઢી ઘડમાની સ્થાપેલી મૂર્તિને વિસર્જન કરે કદાચિત્ કાલિ
 વૌદસ, અમાવાસ્યા હોય અથવા વાવલા હોય તેથી ઘડમા ન વેચાય તો તેજ રાત્રિયેં તેજ
 ઘડમાની મૂર્તિ આગત્ત તો જરૂર કરે એવીરીતેં તેજ વિવસની સાંજે જે વિધિ હોય તે અવશ્ય

करे पढी ते दिवसें प्रजातें सूर्य उदयनी वेलायें सोनानी अथवा त्रांवानी सूर्यमूर्त्ति करीने
 पूर्वनीपेरे स्थापन करी ते मूर्त्तिनी आगल पुत्र सद्धित मातानें वेसाढी शुद्धस्थ गुरु आवीरितें
 मंत्र बोले ॥ ऊँ अर्द्धसूर्योसि, विनकरोसि, तमोपदोसि, सहस्रकिरणोसि, जगच्चक्षुरसि, प्रसी
 दास्य कुजस्य तुष्टिं पुष्टिं मोद कुरु कुरु ॥ ए सूर्यमंत्रउच्चारिने माता सद्धित पुत्रने सूर्यनु
 दर्शन करावें पढी माता पुत्रने जप्ति गुरुने पर्णे लागे तेवारे गुरु आशीर्वाद आपे ते सखीयें
 ठेयें ॥ श्लोक ॥ सर्वसुरासुरवद्य, कारयिता सर्वधर्मकार्याणां ॥ नृयाधिगच्चक्षुः, मंगल वस्ते
 सपुत्राय ॥ १ ॥ ॥ पढी थापन करेली सूर्यमूर्त्तिने विस्तर्जन करे वली ठठे विवसें धर्म
 जागरण करे, अग्नीधारमें दिवसें अष्टाधिकर्मनिवर्त्तन करे, माटीना छुना नाजन काढाढी
 नाखे, नवा वस्त्र पहेरे ॥ ॥ हवे धारमो दिवस आब्या थकां असन ते अन्न विगय प्रमुख
 तथा पान ते मीठा पाणी प्रमुख तथा स्वादिम ते स्वारक टोपरा प्रमुख तथा स्वादिम ते ल
 विंग पान प्रमुख ए चार प्रकारनो आदार रंधावे रंधावीने सिद्धार्थराजा पोताना मित्रोने, न्या
 तिने एटले पोतानी जातिवालाने, पोताना पुत्रपौत्राधिकोने, काकाने, ससरा प्रमुखने, पोताना
 वास दासीयोने, वली सिद्धार्थराजानाज गोत्रवालाळने, वली क्षत्रियोने तथा गामना क्षत्रि
 योने, एवा वीजा पण मद्दोटा लोकोने निमत्रण करे अर्थात् नोतरा आपे पढी जगवानने
 तथा त्रिशलाजीने स्नान करावे, धरे वेवपूजा करावीने पढी विघ्ननिवारवाने अर्थे कौतुकथी काज
 लना टीलांटवकां करे, मंगलिकने अर्थे सरसव, वही, वर्ज, चावलनु तिलक मस्तकें धारण
 करे, नवा वस्त्र पहेरे, वली जेमां चार अल्प अने मूल्य घण्ट एवा घणा मूलनां घरेणा
 पहेरे, पहेरीने नोजननी वेलायें नोजन मन्मपमां सुखे वेसे वली पूर्वे नोतरेला मित्राविकोने

अशन, पान, स्वादिम, स्वादिमादिक चार प्रकारना आधार जमाढे हवे तेमां केटलाएक आ
 हार स्वाव करवा योग्य तेना स्वावकरतां थकां अशनादिक मोवक प्रमुख सर्व चीज स्वाव
 जाय तथा केटलीएक सेलढीप्रमुख चीज थोडी खाय अने घणी नाखी आपे वली केटली
 एक खच्चुरप्रमुख चीज घणी खाय अने थोडी नाखीवीये एवीरीतें चारे प्रकारनो आधार साथ
 मिळाविकोने सिद्धार्थराजा जमाढता थकाविचरे ॥ १०५ ॥ ॥ हवे ग्रथातरथी नोजननो
 विधि जखीयें ठेये ॥ केलिपत्रे ठारेला मांस्वा नीचें मथ्यान्द वेलायें कुंकुमढटित मन्पमां सर्वने
 वेसाध्या, मस्मलनां पांतिया नाख्यां, ते उपर सर्व पवित्रथइने आवीधेवा, तेना पेट पाताले
 पेठा, आगल स्वर्णरत्नललित धाजोट मेल्या, तिण उपर सोनाना थाल, जमवावाला थया वज
 माज ॥ कनेमेली कटोरियां, निर्मल जलसैं धोवे, मांढे मुखढा जोवे, ते कहेवा ठे तोके ? फां
 वाला, फुंवाला, हुंवाला, सुंवाला, आंखे अण्ठियाला, मुठाला, केइ जमाइ केइ साला, इस्ती
 पाति धेवी, तिदां पीरसथवाली पेठी, ते घणी रुपाली, जला वस्त्र पदेखां, शोले सण्णार कखा,
 दाथमां मद्दोटी जारी, युवानोंकी निजरो ठारी ॥ दाथधोवाया, मनमें काम छुराया, पहेलां ते
 फल पिरसे, देखासैं, मन विकसे ॥ ते कहेवा फल पिरस्यां तेनां नाम कहे ठे अखोढ
 मिसरिचीपात, घोपडी चारोली, केला रायण लीलांनानियेर धवाम पिस्ता डाख आखा आंवा
 तथा स्याग वाल पक, सेवां सेतुत दाढिम नारंगी मीठांलींनु, पाकांकिरणां खारक खच्चुर
 सेव जांबु गुंवा पेमवीखोर लोलीडाख गोलेली सेलढी कांगटा जामफल रामफल सीताफल
 बीजोरां, इत्यादिक उवार मनथी पिरस्यां, ढेरकीया खातां दीया दुर्घ्यां ॥ किस्पाक खावे के पिर
 सवावाजीतेना मुख सामा जोड मोदमां पण्या खायां जावें, पण पेटफाटे ते नजर न आवे ॥

માલવાની જમીનમાં નીપજ્યા ઘંટ દ્વાથથી મસલ્યા ધોફને વલ્યા ત્રલા વલ્લથી મેવો ઠાણો તેના
 પિરસ્યા સ્વાજાં, વાંતોમાં કરે અવાજા ॥ હવે કહું પકવાન, સ્વાવા થયા સાવધાન ॥ પિરસણ
 વાલી સુદાલી, માનકરે રટીયાલી, પહેલી પિરસે લાદુ, જિમે ઘેંગા જાણે સાદુ, સિંદહેતરીયા
 મેઝા, મસાલા અધિકા નેલ્યા ॥ કસાર મગદારા મોવક, કિટિયા જસરીયા વાલિયા, ફસ્યામો
 વક સ્વાવે, દુદો મરવ હો જાવે, અઢીપિરતી સુરકી, સ્વાવા જીનહી ફુરકી, જલેબી મુલમાં
 ધાલે, રસના ગટકા ચાલે, પેઠાપેટમા પઢિયા, મુલમેલંતા ગુઢિયા, મસાણા મુલમાં ધાલે મઢવઢ
 જાણે ધોને, ધેવર મુલમાં પરિયા, સ્વાતાં ધૂતવડુ જરિયા, જીણતારની ફીણી, આણીસેવા
 જીણી, વઢીથરા વોંગ સ્વાવે, મનમાં દસતા જાવે, સાંકલી તિલની સ્વાધી, સિંધોઢા સેવસુ
 સાધિ, આવે સાકર સીરો, મોકરા મન થયો ધીરો, લાપતી આઢી આવે, મેવાસીચઢી સ્વાવે ॥
 ફમ અનેક પકવાન, જિમે ઘેંગા રાજાન ॥ વેવસુગંધીસાલ, સ્વાવા થયા ઠજમાલ ॥ મુગવાલને
 નેલી, ધીસુગધી ઠેલી ॥ સ્વીચઢી પતલી પોલી, થાયે ફક્વીશની એકકોલી ॥ સાલણા મુલમાં
 નાવે, જીનવરપત્રી થાવે ॥ મૂગીયા કેર રાયમોમી, વાલોલ, કરમવા કાચા, કેલાં, ચોરાની ફલી,
 મુગની ફલી, નીલાચણા, મિરચ, પીપલ, સાગરી, કાચરી, વાવલ્યા, કરેલાં, નીંમી, તરોડુ, વેંગણ,
 મોગરી કાકઢી તઠઢા તીમતી ફસ્યા જાતના સાગ, જીરા મિરચ સમજાગ ॥ ગરમ મસાલા
 પઢિયા, ધૂતમાર્હે પહેલા ઠમકિયા ॥ ઢિંગ વધાર મુગધા, સ્વાતાં તજ્યા સબ ધયા ॥ જીનવરપત્રી
 હોવે, કલીકઢને જોવે ॥ જાજીવિણારીમેથીરીચલેસેવારી પાલસવારી સુઢ્યારી ઘેગરી, સ્વાતા
 જીન શોનાધરી ॥ મિસરીમાં નેલ્યો દૂધ, પીતાં નરઢી છુદ ॥ નચ્છોપેટ વોલ્યા સદુ એમ, હવે
 સ્વાવાનો નેમ ॥ વઢોવેસ્વીનેં મુલઢે ચાલ્યો પાણી, જીરાવા છુદ તિહાં આણી ॥ કરવો સ્વાધો

पुर, राक्षपढी रायतापुर ॥ मीठा पाणी पीधां, पापढमुख छुट् कीधा ॥ छुट् पाणीसैं चड्डु
 करिजें, न मावे पेटमें उत्तर बीजे ॥ वली वीधा पान तबोल, केशरठांटे रंगरोल ॥ हरिचर
 मखमल पटंबर, वस्त्रवीधां ते पहिरे सुंदर ॥ फुलमाला पहेरावे, दुर्पे मने वड्डुलावे ॥ आ
 नूपण पहेरामणी वेवे, एम सिद्धार्थ जस वड्डु लवे ॥ इति सिद्धार्थराजाकृत जन्मोत्सव ॥
 एवीरीतें मरुवेअविकमा जे नोजन विधि कहेवाय ठे ते प्रमाणे लख्यो ॥ हवे वली प्रकारां
 तरे कष्टगुळ्तावि वेष्टोमां जे प्रमाणे नोजनविधि कहेवानो चाल प्रवर्ते ठे ते सुजव आर्क्षी
 लखीयें ठेयें ए वें प्रकारमांथी वाचनारने जे रुचे ते वांचवुं अथवा वेड्डु प्रकार सजा आगल
 वांची सजलाववा ते प्रकारांतर आर्क्षी लखीये ठेयें ॥ मांमथो तोरण उत्तम मांमवो,
 तरत आंगणु वेसवावुं नहु ॥ तेतो नीलां रत्न तणुं, तिहां सखरा मानयां आसन,
 धेसतां किस्ती विमासण ॥ वली आगल मूकी सोनानी आंमणी, ते केम जाये ठांमणी ॥
 उपर सोनाना याल, अत्यंत घणा विशाल ॥ विचमा बोसठ वाटकी, लगार नदी जास काट
 की ॥ गगोदक वीधा याल, कचोलामें दाथ लाल ॥ हवे सघली पंक्ति घेठी, एटले पीरगुण हारी
 पेठी ॥ ते कहेवी ठे ? शोल शणगर सज्या, वीलां काम तज्यां ॥ हावजावनी रुढी, स्वलके
 दार्थे सोनानी चूढी ॥ जघु लाघवनी कला, मन कीधां मोकलां ॥ चिसनी उदार, अति घणी
 वातार ॥ वोलती दाथ, परमेश्वर देजो तेहनो साथ ॥ धसमस्ती आवे, सधलांने मन जावे ॥
 पहेलां फलदवे पीरसे, सधलांना मन दुर्पे ॥ एवी ठे पिरसनारी जली, सुगनयनी, दोसनी
 पूरी, धर्मनी शूरी, श्रीलवति, शक्तिवति एवी पिरसनारीयो ठे ते प्रथम फल खावानां जावे
 ठे पाकां आंबानी कातली, ते बुरा खांमणु नली ॥ वली पातलां पाकां केलां, ते खांमणु

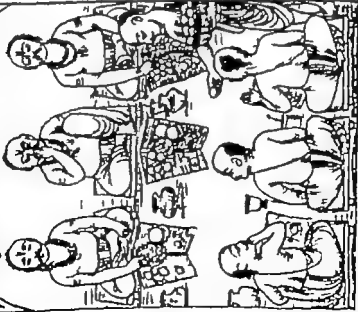
कीर्थां नेला ॥ सखरा करणां, वली पीला वरणां ॥ लीला नारंगा, वीसे मढासुरंगा ॥ नी
 लीरायण, पीरसी जली जायण ॥ वाहिमनी कली, खाता पूगे मन रली ॥ लीवजाने अखोड,
 खातां पूगे मनना कोड ॥ झखने वदाम, कइ कागवीने कइ श्याम ॥ सिलेमी खारेकने खजू
 र, ते पीरण्यां जरपूर ॥ नालियेरी नगरी, ते मालवी गोलचुं जरी ॥ लीबु खाटाने मीगा, एह
 चां ते कवी न वीगा ॥ चारोलीने पीलां, लोक जमे दसतां ॥ वली गोलढीने सीताफल, ते पण
 पीरण्यां परिधल ॥ हवे पकवान आणे, ते केदेवा वखाणे ॥ सतपढा खाजा, ते तुरत कीर्थां
 ताजां ॥ सवलाने साजां, जाणे प्रसादनां गला ॥ एहवां पवित्र प्रधान, मालवी घउ, तेद
 ने वल्या तेदनी पढवडी, मढाचतुरें शोधी ॥ घीयें करमोइ, तेदनां खाजा घीयें तल्या फुल्या,
 मढाविशाल, एवा सातपुढां खाजा, वली फगफगता फेणा, इधवणी वदीधरां ॥ घृतवर्णीसु
 वाली, अमृतजेवी जलेवी ॥ घीनाघेवर पतासा मोतीचूर गुंववढा एलचीवाणसहित साक
 रीया घणा, खांसकाकरनां वदीधरां, अनेक जातिनी सुखमी पिरसे विद्युदवलें केलव्या, सा
 रमित्र खांसथी नेलव्या ॥ माहे एलचीना चमत्कार, पढी पिरण्या लाहु, जाणे नाना गाहु ॥
 कुण कुण तेदना नाम, जमता मन रहे नदी एक गम ॥ वली लाहुनां नाम कदे ठे मो
 तीआ लाहु, दलिया लाहु, सेवेया लाहु, चूरमांना लाहु, तिजना लाहु, तिगुना लाहु, मग
 ना लाहु, जगरीना लाहु, सिदकेसरीया लाहु, कीटीना लाहु, तेजाना लाहु, खसमसीयाना
 लाहु, जांखरीया लाहु, चोटीया लाहु, अढवीया लाहु, अमृतिया लाहु, वीगा वाढ गले, पूर
 णपुन्याइयें ए मले ॥ जोजनने अर्थे पिरसे, लहमी एवा मोदक, जातजातना वीसे, जमतां
 वाघे मुखनो वान, तेनां दैयढाहीसे ॥ वातारना दार्थे परीधल, कपणना हाथ घुजे ॥ वली

गीतां थाएया पकवान, जमतां वाये सुखदुवान ॥ कुण कुण जाति, नव नवि जाति, सखरासांठां,
 तेमांहे नही खाटां ॥ घरफनी जाति, फीणी जाति, मरकीनी जाति, दुधपिनी जाति, सा
 करीयामोतिचूरनी जाति, मखरनी जाति, जलेधीनी जाति, सकरपारानी जाति, गोलपापडीनी
 जाति, हवे थाव्या वहां गुदवडा, फीणी सखरां सोट ॥ तेमांहे नही खोट ॥ दहीवडां, फेण
 वडां, मयीयावडां, कांजीयावडां, सालियावडां ॥ पातली सेव, पीरझानी रुढी टेव, ताजो
 गुद, तस्यो गुद ॥ कुमलारुत जलेधी, धीरो, लापसी ॥ जिण बीठे वाढा गले, स्वर्गदुति देव
 देवी टलवसे ॥ वली मीठो मगद, सारो माल नगद ॥ खाम्दु चूरसु, साकरनु चूरसु, पडी पी
 रशी सालि, ते जमीयें विशाल ॥ ते कुण कुण जेव, साजलतां उपजे उमेव ॥ सुगधसालि,
 सुवर्ण सालि, धवली सालि, रातो सालि, नीली सालि, पीली सालि, मदा सालि, छुद सालि,
 कौसुवि सालि मालवी सालि, कलम सालि, कुंकुणी सालि, तिलवासी सालि, जीरा सालि, कंद
 सालि, रायनोग सालि, कुवारी सालि, वडाण सालि, निकी सालि, गुरुडा सालि, वली साबु
 चोखा अखम चोखा ने वली खाम्ग्या, सबला ठाम्ग्या, हलवा हाथथी सोद्या, नख थकी
 वीण्या, वनम खीयें उंखा, सुजाण खीयें उंसाया, एवा अणीयाला सुगधि फरदरा, उंवा क्रूर
 पीरझ्या ॥ वली उपर वाल पीरखी, तेनां नामः कहे ठे, मंमोरनी वाल, मुगनी वाल, कावली च
 णानी वाल, गुजराती तुयरी वाल, अहदनी वाल, जालरनी वाल, मठनी वाल, वणें पीली,
 परिणामें सीली, वली परिघलधृत पीरझ्यां ते कहेवां ठे ? तो के आजना ताव्यां, एवा गायनां
 घी, चेशनां घी, पीला वरणनां घी, नाकें पीयां घी, मजीठवर्णो घी, हवे पोली पीरसी, ते
 कहेवी ठे ? तो के आढी पोली, घीमांहे जवोली, फूकनी मारी फलसी जाय, एकवीण पोलीनी

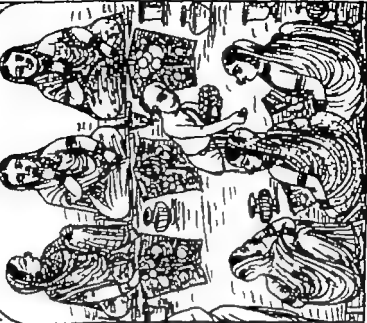
एक कोलीउ थाय ॥ ठप्यो ॥ मुरकी मोतीचूर, सेवफिणी साकर सरस्वी ॥ खाजां खुरमां खांम,
 प्रिया तिहा पीरसें दरखी ॥ केला तणी कातली, अबरस मूके घोली ॥ घल घल घीनी नाल,
 पीरसें पातली पोली ॥ साल वाल बहुसाजणां, गोरस करवे चित ठुं ॥ रूपन कहे ए जमण
 कहुं, वाकी सधुं एजो वहुं ॥ १ ॥ चोला मरटी तेल, साक विण नित्ये सारे ॥ पीरसे जूनी
 नार, पेट कदो केणी परें तारे ॥ उपर दीली वेंण, ठास पण पीरसे पाणी ॥ सिंधव नदी ल
 गार, किंहुं कदे कर्पेनी कांणी ॥ आदार सेर अढी तणो, सेर सवा दोहिलो लहे ॥ कवी रूपन
 कहे एजो वहुं, नोजन एहने कुण कहे ॥ हवे शाक पीरस्यां तेनां नाम कहे ठे, नीली मो
 नीनां शाक, टिडसीनां शाक, चीनहाना शाक, कोह्ला, ककोहां, करमवां, कालिंगडां, केला,
 कारेला, आरियां, दुरियां, खडबुजां, वेंण, मोघरी, नींबु, अबोलीया, वालोल, चोलानी
 फनी, सरगवानी शिंग, सांगरी, काचरी, आमजां, केरनां फूल, केरदां, लीजां मरचां, लीली
 पीपर, लीली रायण, खाटां, सारां, मोजां, गव्यां, तल्यां, वयास्यां, फुगास्यां, ठमकास्यां, वली
 पीरसी जाजी, ते उपरें सड्डको राजी ॥ ते कोण कोण जातनी ते कहे ठे सरसवनी जा
 जी, छवानी जाजी, मूलानी जाजी, चणानी जाजी, चीलनी जाजी, मेथीनी जाजी, येगीनी
 जाजी, अफीणी जाजी, तांदूलनी जाजी, हवे वहीनां शाक कखा तेना नाम कहे ठे वाज
 वही मक्कावही चूथरावही घासवही धारवही वदीवही घोलवही पापठवही मरियालावही,
 घणा जोलेनीना, घणा वधार मसालाना घमत्कार सबडका वेता अगुली चाटता मनमां
 विझे जावतां, हवे रायतानां नाम कहे ठे स्वारेकना रायतां, दोपरानां रायतां, शाखना रा
 यतां, ववाम प्रमुख मेवानां रायतां, हवे वडा कइ कइ जातनां पीरस्यां ? ते कहे ठे मरचा

નાં ચડાં, તલ્લા ચડાં, કોરાં વહા, કાજીઘોલવહાં, ઘોલ વહા, મગની વાલના વહા, ચોલાની વાલનાં
 રહા, ગ્રહવના ચડાં, વર્દીયહાં, ગૂવહાં, ફેણવહા, મેથીયા વહાં, સાલીયાવહાં, ઘણે જોલેં જીના,
 ઘણે તેલેં સીના, મરચાંના ઘણા ચમત્કાર, અત્યંત ઘણા સુકુમાર, દાર્યે લીધા ઝભણે, મુસે
 ધાર્યાં તરત ગણે, ઘણુ યું કહિયેં એ વહા એવાં તો ઠે, કે જેને સ્વાવાને અર્થે ઘણા વેવ વેવિડ
 પણ ટલગણે ઠે હવે પલેવ પીરસી, તે કહેવી ઠે ? ચોસાની પલેવ, છુદારની પલેવ, વાજરીની
 પલેવ, ગઢુની પલેવ, હલદીયા પલેવ, પીપલીયાં પલેવ, સુઠીયા પલેવ, સવહકીયા પલેવ, હવે
 નોજન જમતાં વચમાં પીવાનાં પાણી આવે ઠે, તે કહે ઠે સાકરનાં પાણી, શસ્ત્રનાં પાણી,
 શ્યામના પાણી, ગગનાં પાણી, પાલર પાણી કપૂરે વાસ્યાં પાણી, એલચીયેં વાસ્યાં પાણી, ટાઢાં
 સીતન પાણી, દીમનાં પાણી હવે વહી અને વહીનાં ઘોલ આવે, તે કહેવા ઠે ? તે કહે ઠે
 ગાયનાં વહી, જેશનાં વહી, કાઠા જામ્યાં વહી, મધુરાં, સવરાં, સર્જીરાલાં, સત્તવણા જાનાં,
 ઘોલ, તેનાં નશાં કચોલ, ચાવલથું જિમતાં, થયા રંગોલ ॥ વલી સસ્ત્રાં કરંબા જરી આ
 છીને પીરસ્યા, તે કરંવામાં દે ઘણી રાહ, જમતાં ઢીલ ન કાંડ, ઘર જીરા જુણનો પ્રતિવાસ,
 કરણદારી પણ સ્વાસ ॥ એમ નોજન કરાધ્યા પઠી એકાંતે તેંદજ આશને રહ્યા થકાં નેં ચલુ ક
 રાધ્યા તેં ચલુ કરાવવાનાં પાણી કેવાં આધ્યાં, તે કહે ઠે કેવહાની વાસનાં પાણી, કાથાના
 પાણી, કપૂરે વાસ્યાં પાણી, ધવને વાસ્યાં પાણી, પાનલે વાસ્યાં પાણી, સુગંધી પાણી, ગગો
 વકના પાણી, ધવને નિવાસ્યાં પાણી, એલચીયેં નિવાસ્યાં પાણી, ક્ત્યાવિક પાણીયેં કરી ચલુ
 કયા પઠી ટુણશલા પ્રમુલથી મુલ્લ સોધી વાંતોની શુદ્ધિ કરીને પરમ સોચ થયા હવે મુલ્લ
 વાસ વીધાં તે કહે ઠે વાંકહી સોપારી, ચીકણી સોપારી, તે પણ કેશર વરણી, કપૂરે વા

मनुजो नाप नालकी बलदे झाविने भोजन

झावि भोजन

सित, वली तीखां लविंग, जावंत्री, जायफल, मोटा मोठा, एलची, पाकां नागरेवेलनां पान,
 ते वली काथा चूना सदित दीयां, वली घणां आवर सन्मान, घणां गीत गान, घणां तानने
 मान, दवे कइ कइ जातिनां कइ कइ जातिनां वखोनी पहेरामणी करी, ते कहे ठे वेवडुव्य
 वख, रत्नकंवलवख, पांचढी, खीरोवक, अटाणां सेलां, अधोतर, मूलकसबी, जरवाप, मख
 मल, चिणीयां, बुलबुल, चसम, पाट्ट, टसरिया, शणीया, जेरव, नारीकुंजर, पट्टद्वीर, पट
 सीरंती, पंचसइयां फूलपगर, फूलकारी, वरीयां, जावर, चावर, नेत्रपट्ट, धोतीपट्ट, राल
 पट्ट, गजवढी, सुवर्णवढी, दंतवढी, कालवढी, सुअक्षिआ, पटकुल, पट्टद्वीरसाही, घाटढी,
 चीर, कुंमत्ताव अतलशलाहि ताराचीनी, पापढीआंचीनी, सथीआ गुआगरी, आसणिआ
 आगाराइ, तणलीपट्टणी, मशरु तात्ता, शाळु, दोपट्टा, त्रपट्टा, बास्ता, टुकढी, सुगटां, गयल नारी
 कुंजर, शाढला, रत्नकंवल, बुनढी, घाटनी, इत्याविक पांचरंगी वाया पहेराव्या, वली काखमीरी
 केशरना गोंटणां कीयां, नलां नलां सुगंध बावना चवननां विखेपन कीयां, अरगजा, चूआ,
 चपेल, फुलेल, केवढो, मोगरो, जाइ, छुइ, कुंइ, मचकुंइ, चंपो, मरुआ, वमणो, केतकी अने
 माजती प्रमुख फुलोनी मालाउ पहेरावी पढी वली मुकुट, तिलक, बाळुवध, द्वार, चीर, वेर
 सा, रत्नावली, मुक्तावली, चडावली, द्वीरावली, प्रवालावली, सूर्यावली, ग्रहावली, नक्षत्रा
 वली, श्रोणिस्त्र, कटीस्त्र, पट्टशीखर, चूढामणि, कुमल, कटक, ककण, अगव, मुज्जदक,
 वशमुख, चक्रक, अजर, मेखला, मुखक, पक्क, सांकलु, सांकली, चिचिट, जगउत्तरी, दारा
 दांशढी, कपाली, मैवेयक हेमजाली, मणिजाली, मौक्तिकजाली, वर्णसरीका, जांजर, नेजर,
 पुघरा, पीगढां, वीठीया, अयुवढी, वालाजाल पुमणां, अकोटा, रूपाजा, हरीयाराखढी, गो

सित, वली तीखां लाविये, जावत्री, जायफल, मोटा मोफा, एलची, पाकां नागरवेजनां पान,
ते वली काथा चूना सदित दीयां, वली घणां आवर सन्मान, घणां गीत गान, घणां तानने
मान, हवे कइ कइ जातिना कइ कइ जातिनां वसोनी पदेरामणी करी, ते कहे ठे वेवड्य
वस्त्र, रत्नकंवलवस्त्र, पांचढी, खीरोवक, अटाणां सेला, अयोत्तर, मूलकसवी, जरबाप, मख
मल, विणीयां, बुलबुल, चसम, पाट्ट, टसरिया, शणीया, नेरव, नारीकुंजर, पटदीर, पट
सीकली, पंचसझ्यां फूलपगर, फूलकारी, वरीयां, जावर, घावर, नेत्रपट्ट, धोतीपट्ट, राज
पट्ट, गजवढी, सुवर्णवढी, दंतवढी, कालवढी, सुअशिआ, पटकूल, पटदीरसाढी, घाटढी,
चीर, कुंमखाव अतलशलादि खाराचीनी, पापढीयांचीनी, सथीआ गुआगरी, आसणिआ
आगराह, सणलीपट्टणी, मसरु तास्ता, झालु, वोपट्टा, त्रपट्टा, बास्ता, टुकढी, सुगटां, गायल नारी
कुंजर, शाहला, रत्नकंवल, जुनढी, घाटनी, इत्यादिक पांचरंगी वाया पदेराव्या, वली काशमीरी
केशरना गटाणां कीधां, जलां जलां सुगंध बावना चंवननां विखेपन कीधां, अरगजा, चूआ,
चंपेल, फूलेल, केंवडो, मोगरो, जाह, छुह, कुंव, मचकुंव, चपो, मरुआो, वमणो, केतकी अने
मालती प्रमुख फूलोनी मालाउ पदेरावी पढीवली मुकुट, तिलक, बासुबध, हार, चीर, वेर
खा, रत्नावली, मुक्तावली, चंदावली, हरीरावली, प्रवालावली, सूर्यावली, ग्रहावली, नक्षत्रा
वली, ओणिसूत्र, कटीसूत्र, पट्टशीखर, चूढामणि, कुमल, कटक, ककण, अगव, मुद्गनवक,
वसमुद्गक, चक्रक, अजर, मेखला, मुवक, पवक, सांकलु, सांकली, चिचिट, जगवत्तरी, वारा
दांशढी, कपाली, त्रैवेयक हेमजाली, मणिजाली, मौक्तिकजाली, वर्णसरीका, जांजर, नेजर,
धुधरा, पीगडां, वींढीया, अयुवढी, वालाजाल कुमथा, अकोटा, रूपाला, हरीयाराखढी, गो

फणा, छलसीयो, त्रिसंथीयो, त्रोटो, चोरबांकारी, वेढला, सुरकी, मोतीवर, गंगोहा, दुगल, ष
 पकली, पानढी, दोनेरताली, मोतीसर, सरलीया, टीलां, टीली, चांदला, आढ, नवमढ, मु
 इढी, अंगुठी, वींटी, वांकरुं, गलसरी, ठापरजाली, देमजाली, मावलीयां, खेलमावलीयां,
 कवोरा, पाटीआला कंदोरा, लटकणमोढ, नागझूली, नागला, मोरवेसण, नथवाली, सिंदूर,
 कुंकुमरीली, जवलाचूढी, घरचूढी, चूना, कांकणी, कारेली, लाल, पोंची, मेखला, हाथलां
 कली, सोना लदेरीयां, तावीत, कमलां, कमली, वांकढी, बेलीयां, जोलीया, इत्यादिक आज
 राण पदेराख्यां ए रीतें मित्र, ज्ञाति पोताना कृत्रियो तथा कुटुंब, सगा सवधीनी भक्ति विवि
 ष प्रकारनी कीधी इति नोजन तथा आजरण विधि हवें बालकनु श्रीवर्द्धमान एवुं नाम
 दीष्टु, ते वस्त्राणे ठे हवें ते मित्र, न्याती, गोत्री, स्वजन, पितरीया प्रमुखने सत्कार, सन्मान
 आपीने त्रिशलावेवी तथा सिद्धार्थराजा एवुं कडेवा लाभ्या ॥१०६॥ ॥ जे हे वेंवानुप्रियो ।
 अमारे घेर ए पुत्र गर्जने विषे आवी उपन्या पढी अमें रूपेकरी, अणघढे सोनें करी, धान्यें
 करी, राज्यें करी, वाहनें करी, मनुष्यना सत्कारें करी, अत्यंत घणा वृद्धि पाम्या तथा सा
 मत जे सीमाढाना राजा अने धवप्रद्योतनाविक राजा, ते पण अमारे वश थया तथा अमारी
 चाकरी करवा आख्या ॥१०७॥ तेथी अमारा मनमा एवुं चितव्युं दंतु के जेवारे अमारे घरे बाल
 कनो जन्म थावो तेवारें ए बालकनुं नाम रूप गुणें करी प्रधान निष्पन्न श्रीवर्द्धमान एवो
 आपीचुं, ते अमारा मनोरथ सिद्ध थया, अमारी इष्टा पूरण थइ माटे अमें ए कुमारनुं वर्द्ध
 मान एवुं नाम आपीयें ठेयें तमें पण एकुमारने श्रीवर्द्धमान कुमार एवा नामें बोलावजो
 एरीते संबंधी सर्वेने शिरपाव पदेरामणी करीने सर्व सद्गुणनी साखें बालकनुं नाम स्थापन

કહ્યુ ॥ ૧૦૮ ॥ પઠી તે સર્વને વિવાય કહ્યા ॥ ઇતિશ્રી વર્દમાન નામસ્થાપન સંપૂર્ણ ॥ તે શ્રીવ
 ર્દમાન જગવાન્ કહેવા છે^૧ તોકે સાત હાથનું મહોદું શરીર છે જેનું, વલી સમચોરસ સસ્થાન
 છે, સુવર્ણવર્ણ વેદની નિર્મલ કાંતિ છે, વજ્ર ક્ષયજનારાચ સંધયણ છે, એવા જગવાન્ છે હવે
 શ્રીવર્દમાન સ્વામીનાં સર્વમલી ત્રણ નામ થયાં તે કહે છે એકતો માતા પિતાયે આપેલું નામ
 શ્રીવર્દમાન જગવાન્ છે અને ઘીછુ રાગદેવ રહિત તપસ્યામા સ્વેદ સદ્ન કરવાથી શ્રમણ એવું
 નામ જાણું અને ત્રીછુ જે અકસ્માત્તુ ઊપજે તે જય અને સિદ્ધાધિકોના ઊપડવથી જે જય
 વસ્ત્ર થાય તે જૈરવ કહીયે એ જય જૈરવોથી ચલાયમાન થયા નહીં નિર્જય પળેં રહ્યા થકા
 નૂલ તુપા પ્રમુલ પરિસદે કરીને ક્ષોજ પામ્યા નહિ એમ પરિસદ્ ઊપસર્ગી સદ્ન કહ્યા તથા
 સર્વતોજન્દ પ્રમુલ પ્રતિમાના પાલવા વાલા, ચારદ્વાન સહિત, ધેર્યવાન, અરતિ રતિ પરિસદ્ને
 વેઠીને રાગદેવ રહિત પળેં મુલ હ સ્વ સદ્ન કહ્યાં તેથી ડબ્બવીર્ય પામ્યા થકા મોદ્દજવાનો
 નિશ્ચય કહ્યો છે તોપણ ચારિત્ર પાલવામાં તત્પર રહ્યા એવા વીરપણાનાં મુળોયે કરી દેવ
 તાડયે શ્રીમદ્વાવીરસ્વામી એવું નામ વીધુ તથા જગવાન્ આમલ ક્રીદા કરતીવિભાચે વેવતા
 ક્ષોજ પમાદવા આઘ્યો તેનાથી બીક પામ્યા નહીં તે કથા આગલ કહેવાશે તેવારે પણ દેવ
 તાયે મદ્વાવીર એવું નામ વીધુ ॥ ૧૦૯ ॥ ॥ હવે જગવાન્ શ્રીમદ્વાવીરસ્વામી વિવસેં વિવસેં
 વંચકલાની પેરે વધતા થકા, ઘણા વાસવાસીયો સાથે પરવથા થકા, અત્યંતરૂપવાન, મસ્તકે
 જમરાનાં સરસા કાલા કેશ છે જેના, કમલ સરસાં નેત્ર છે, પરવાલા સમાન વિવોદ છે, ધોલા
 વાંત છે, કમલ ગર્જ સરસો ગૌર વર્ણ છે, કમલના ગદ્ય સરસો શ્વાસોશ્વાસ છે, સર્વ વેવતાડના
 રૂપથી પણ ઘણુજ રૂપ છે જેનું દટલે સર્વ વેવોનું રૂપ જો એકનું કરીયે તો જગવાનના

માવા પગના અગુતાની એક કક્કાને પણ પહોંચે નહીં કેમકે ત્રણે લોકમાં સર્વેથી અધિક રૂપ
 શ્રીતીર્થંકર જગવાનનું હોય છે તેથી ઊંચુ ગણધર મહારાજનું રૂપ, તેથી ઊંચુ આહારક શરીર
 વાળા સાધુનું રૂપ, તેથી ઊંચુ અનુત્તર વિમાનવાસી વેવોનું રૂપ જાણવું, તેથી ઊંચું નવ
 દ્રેવેયકના વેવોનું રૂપ, તેવાર પઠી ધારમો વેવલોક, અગીયારમો, વશમો, નવમો, આ
 તમો, સાતમો, ઘઠો, પાંચમો, ચોથો, ત્રીજો, બીજો, પહેલો વેવલોક એ સર્વ કર્મ કરી એક ઘી
 જાથી છતરતા વતરતા રૂપ વાળા કહેવા તેવાર પઠી જોતિયિ વેવોનું, પઠી જવનપતિવેવો,
 પઠી ચંતર વેવો, પઠી વ્રક્વર્ચિરાજા, પઠી વાસુદેવ, પઠી બલદેવ, પઠી મન્નલિક સામાન્યરા
 જાનું રૂપ જાણવું એ સર્વ અનુક્રમે એકેકથી હોનહીન રૂપવાળા જાણવા વળી જગવાન જાતિ
 સ્મરણ જ્ઞાનસદિત અપ્રતિપાતિ મતિ, શ્રુત અને અવધિ મલી ત્રણજ્ઞાનેં કરી સદિત, સર્વેથી
 વસ્કુટ વેહની કાંતિ છે જેની, એવા જગવાન અધીદ, ઘલવત, બુદ્ધિમત, સુરૂપી, વિબ્યસ્વરૂપ
 ધારી, સાહસિક વળી રૂપાલા, રંગિલા, રહીયાલા, રેસાલા, રતીલા, મતિલા એવા જગવાન ર
 મતા રમતાં જેવારેં આઠવર્ષનાં થયા તેવારેં સરસ્વે સરસ્વા રાજકુમારો સાથેં ક્રીઢાકરતા થકા
 તે વેશમાં પ્રસિદ્ધ પામેલી એવી આમલકી ક્રીઢા રમવા સારુ નગરની ઘાઠિર એક પીપલીનું
 વૃક્ષ છે સ્થાં સર્વકુમારો એકઠા થઈને સર્વે બોકરા ઘોઢવા લામ્યા તે આવીરીતેં કેં વેં વેં બોકરા
 સાથેં ઘોઢે તેમાં પહેલો જે પીપલીના વૃક્ષને જઈ પકડે તે જીત્યો અને જે પાઘલ રહીલાય તે
 હાસ્યો પઠી જે હારે તે પોતાની સ્વાધે ધર જીતેલા બોકરાને વેસાઈને જે સ્થાનકથી ઘોઢ
 કરીને ડોહ્યા હોય તે સ્થાનકેં પાઠો જઈ મૂકે એવીરીતની રમત પોતાના જેવઢા બોકરા સાથેં
 જગવાન કરે છે એવામાં સોધમેંદ સનામાં ઘેઠા થકાં અવધિજ્ઞાનેં કરી જગવાનનું મહાધ્વજ

विशेष

जाणीने सनामां कडेवा लागा के, आजना समयमां जेवा श्रीमद्वारीर जगवान धलवान ठे
 एवो कोइ बीजो वलवान नथी जो महारासहित सर्वेवो मलीने तेने मराववा जाय तोपण
 मरे नही एवा ठे ते इशमद्वाराजना वचनने अणसद्वतो थको एवो कोइ मिथ्याली देवता
 तिदांथी कवीने जिदा जगवान रमे ठे तिदां आब्यो अने ठोकरांनुं रूप करी जगवान साथें
 रमवा लाग्यो तेवारे जगवान अत्यंत वेगथी झोढीने तरत जइ पीपलीना जाहने हाथ लगा
 डीने आगल चाळ्या अने वेवतायें पीपलीना नीचेनी मालीयोमां सर्वत्र फूकरा करतो एवा
 सर्पंनुं रूप वनाथ्यु ते जगवाननी सामो फणाटोप करीने बीवराववा लाग्यो पण जगवानें
 सर्पने पोताना हाथथी दूर करीने पोतें पीपली उपर चढीगया अने मनमां ते सर्पनो कांइ
 पण जय आण्यो नही हवे जेवारे ते देवकृत बालक हास्यो अने श्रीवर्द्धमान जीत्या तेवारे ते
 देवरूप बालके पोतानी स्वाथ उपर जगवानने चढावीने तेने बीवराववा सारु सात ताढवृक
 जेटुंनुं रंभु रूप कष्टु तेने जोझे धीजा सर्व बालको जयपामीने नाशि गया अने प्रभुना मा
 तापिताने जइ सर्ववृत्तांत कष्टु तेवारे माता पिता चिंता करवा लाग्यां तेमनी चिंता टाजवा
 ने माटे जगवाने वज्रप्रहार जेवी पोतानी मुष्टि, देवनी पीठ उपर मारी तेथी ते वेव थरराट
 करतो चक्षि पाहतो थको जमीन उपर पढी गयो पढी घणों लज्जायमान थइ पोतांनुं रूप
 प्रगट करीने कडेवा लाग्यो के दे प्रभु ! जेवा तमोने इशमद्वाराजे वखाण्या तेवाज तमे धीरजवाला
 महावलवान ठो ए अवसरमां इशमद्वाराज पोतें पण तिदां आब्या अने ते देवताने जगवानने पगे
 लगाळ्यो देवतायें पण जगवानने पगे लागी अपराध स्वमाथ्यु ते वेव मिथ्यात्वपण्यु त्यागी समकेति
 थयो पढी इशमद्वाराज तेने पोतानी साथें देवलोकमां लइ गयो इति आमलपीपलि क्रीमा संपूर्ण ॥

दूने जगवान आतवर्पना थया एटले माता पितायें मोहना वशथकी विचाथु ॥२॥लोक॥ लाल
 येतर्पचर्पाणि, दशचर्पाणिताडयेत् ॥ प्रातेशोदशकेवर्पे, पुत्रमित्रवदाचरेत् ॥ १ ॥ ॥ तथा ॥
 मातावेरीपिताशत्रु, पुत्रोयेन नपावित् ॥ शोभते न सनामर्भ्ये, दसमध्येवकोयथा ॥३॥ ॥
 अर्थ -ठोकराने पाचवर्पे रमाढवो रमतकराववी अने दशवर्पेनो थाय तेवारे धाकमां राखवो
 तथा शोलवर्पेनो जेवारे थाय तेवारे तेने मित्र सरखो जाणवो ॥ १ ॥ ॥ तथा जो पुत्रने
 जणावे नहि तो माता तेनी चेरिणी जाणवी अने पिता तेनो शत्रु जाणवो केमके जो जणे
 नहीतो ते पंमितीनी सनामां जेम हंसोनी पंकिमां वगलो शोने नही तेमतेपण शोना पामे
 नही ॥ २ ॥ एवो विचारकरी, सारु सुद्धर्च जोइने छुनविवसे पोताना स्वजन ह्मत्रियोने जमाडी
 वखानरण आपी, केशर कस्तूरीनां गंटणा करी, दाथी रथ घोडा शणगारी, गीत वालित्र
 सहित मद्दा महोत्सवथी निवालीयाऊमे आपवा सारुं गोलथाणी मेवा प्रमुख लीधां तेनां
 नाम कहेडे वरसोला, गुदवडा, खारक, टोपरां, डाख, स्वप्नूर, सिंघोडा, अखोड, बदाम, चारोली,
 नालियेर, साकर, सेव, पेडा, फल, फूल, साकरीया चणा, एलचीपाक, धायी, गोलथाणी,
 बीजोरा, चणा, सोनानाखडीया, रत्नजडित छेखणो, रूपानीपाटीड, पाननां बीडां प्रमुख
 अनेक वस्तुउं सार्थे लइने तथा पंमितीने आपवा योभ्य वस्त्रानूपण सार्थे लइने सोदागणी
 स्त्रीयो गीत गती थकी श्रीवर्द्धमानने स्नान करावी शणगार पदेरावी दाथी उपर वेसाडी मेवा
 मवर उत्र चामरो सहित, पाचकोने दान वेता थकां, जाटस्तुति करता थका, ब्राह्मणवेवध्वनि
 जणता थका, अशिर्वाद करी वदीजताथकां, जणाववा वाला पंमितीनी पासें आख्या तेवारे
 पंमिती पण सिद्धार्थराजानो ठोकरो सकलवेधनो अधिपति मद्दारीपासें जणवा आवे ठे एधु

वृद्ध ब्राह्मणेन

रूपे इन्द्र महाएन

भगवान्

भयानार निशाविया

जाणी अहंकार आणी महोंटुं आसन मंझावी सणगार करीने वे मणिबंघ, वे थाड्ड, वे कदा, वे
 वे कान, वे काननी मूलमां, एक ललाटमां अने एक कोटमां एवा बार स्थानके तिलक करी
 पोताना परिवारने सर्व सणगारी वाट जोतो जोतो वेगो ठे ए अवसरमां इमद्वाराजनुं आ
 सन पण घजानी पेरे कपायमान थुं अथवा जलमां चंडविंबनी पेरे चपल थुं अथवा
 द्वाथीना काननी पेरे चपल थुं तेवारे इमद्वाराजें अवधिकाने जोथुं तो जगवान जणवा
 घेठा ठे एंठुं वेखी कौतुक पामी चितववा लाग्यो के आ मोहनीयनो चमत्कार खूब कहेवो
 ठे माटे मातापिता जाणें जे एने जणावीयें पण जगवानतो प्रणहाने सहित ठे महागजीर
 ठे एने छं जणुं ठे ? एतो जण्या गुण्या स्वयंबुद्ध ठे, अमृतमां वली मीठाश ही करवी ठे ?
 सरस्वतीने वली पोथी सी वेखाढवी ठे ? चंडमाने वली उज्वलता ही करवी ठे ? आवाने
 विपे तोरण वांधुं ? तथा मातानी आगल मोसाल वर्णव करवो तेम एमणे अज्ञानना वसथी
 जगवानने निरर्थक जणवा बेसाळ्या ठे माटे दवे जगवाननी आशातना न दोवी जोइयें एंठुं
 विचारी शकेंइ ब्राह्मणनुं रूप करी जिहां जगवान नीशालमां आळ्या ठे तिदा ब्राह्मणने सिंहा
 सन उपरथी उठाही जगवानने उंचा सिंहासन उपर बेसाही प्रथमतो उपाध्यायनी समीपें वेशी
 तेने केटलाएक शास्त्रार्थना प्रश्न पूठ्या परंतु उपाध्यायथी बराबर तेनो जवाव अपाणो नही
 तेवारे वली तेदज प्रश्न जगवानने पूठ्या तेना उत्तर जगवाने नि संवेद पयो आप्या ते जोइ
 अथापक जे जणावनारो ते मनमां विचार करवा लाग्यो के आ वातोना तो महारा मनमां
 पण आज सुधी संवेद दता में पूर्वे घणा पंक्तिने एनां अर्थ पूठेला दता पण कोइये मद्वा
 री शकाऊनु समाधान कशुं नही अने आ न्दाना घालकें महारा संवेद दूर कया ए महोठो

આશ્ચર્ય જણાયઠે વલી પણ ફંડમદારાજે જગવાનને શબ્દોની ઉત્પત્તિ પૂઠી તેવારે જગવાને સદ્ગા
 સૂત્ર, પરિનાયા સૂત્ર, વિધિ સૂત્ર, નિયમ સૂત્ર, પ્રતિપેદ્ય સૂત્ર, અતિવેશ સૂત્ર, અધિકાર સૂત્ર,
 અનુવાદસૂત્ર, વિનાયા સૂત્ર અને નિપાત સૂત્ર એ વશ સૂત્રના અર્થ સર્વે દૃષ્ટક દૃષ્ટક કહી
 ધતાવ્યા, શબ્દસાધનિકા ધતાવી તેવારે લોકોયે જાણું જે આ કોઈ પરવેશી બ્રાહ્મણ આવેલો
 ઠે તે ઘાલકને પ્રશ્ન કરે ઠે અને ઘાલક તેના ઊંચર આપે ઠે પણ એવા ઊંચરતો આ જણાવનાર
 પંક્તિનાં માતાપિતા પણ જાણતાં નથી એમ લોક સર્વે આશ્ચર્ય પામીને વિચારવા લાગ્યાં કે
 આટલાં શાસ્ત્ર આ ઘાલક તે કિંદાં જાણો દશે ? અને ઊપાધ્યાય પણ ચમત્કાર પામીને
 કહેવા લાગ્યો કે આતે કોણ બ્રહ્મા પોતે સાક્ષાત્ આદીં આખ્યા ઠે કેયું ? તે વારે સર્વે જો
 કના મનનાં સશય મટાઢવા સારું ફંડમદારાજ ઘોઘ્યા કે અરે લોકો આ વર્ધમાન કુમાર
 ઠે, એને સામાન્ય પુરુષ જાણશો નહીં એ ત્રણ લોકનો નાથ ઠે, સર્વે પદાર્થોનો જાણ ઠે,
 પરંતુ મદ્ગગનીર ઠે માટે પૂઠધાવિના ઊંચર આપે નહીં લોકોમાં કેવત ઠે કે ગાલા તે વાજણા,
 ગાલા ઘોલા પોલાદોલ, જાણે આશ્વિન અને કાર્તિકનો મેઘ, જેવો અસતિ સ્ત્રીનો સ્નેહ તથા
 જેવો શરદ્શુનો ગહર્ગર તેવો ગાલો જાણવો પણ જે પંક્તિ ઠે તે તો વર્ષાવના મેઘ સરસ્વા
 ગાલા ઘોલે નહીં જે મૂર્ઘદોય તે પોતે પોતાને જાણેજે હું પંક્તિ હું એવી લપરાયો કરે પણ
 એવા મહોટા પુરુષ જે ઠે તે વિના પૂઠે ઘોલે નહીં એવું કહીને જગવાને પ્રરૂપ્યાં જે વ્યાકરણ
 સર્વધિ વશપ્રકારના સૂત્ર તેની વૃત્તિ તથા ડહાદરણ કરીને વ્યાકરણ બનાવ્યું તે લિનેંદ્ર વ્યા
 કરણ નામા આઠ વ્યાકરણની આધિમાં થયો પઠી ફંડમદારાજ પંક્તિ પ્રમુલ્લ લોકોમાં જગ
 વાન સર્વેજ્ઞ તે એવું જણાવી પોતાનું રૂપ પ્રગટ કરીને સર્ગમાં ગયો ઊપાધ્યાયે જમવાનને પળે

ज्ञानीने कष्ट के दे प्रभु ' तमे ज्ञानसमुद्र गो द्रुतो अपूर्णे कलशनी पेरे तुं माटे तमे महारा गुरु
 गो पठी प्रभुयें उपाध्यायने घणु वान आप्पुं जगवानना माता पिता घणां राजी ययां थकां
 जगवानने हाथी उपर बेसाही उत्सव सदित गाजते घरे तेढी आव्या इति लेखक
 शालामदोत्सव समाप्त ॥ ॥ हवे प्रथम इदमद्वाराजें आवीने जगवानने जलेना अर्थ पूठया
 ठे ते विस्तार दोवाथी उपरे सूचव्या नथी माटे अर्धी जलवीयें ठेयें ॥ ॥ अथ जलेना अर्थ
 प्रारंभ ॥ श्रीवीरप्रभुने नीखाले वेग जाणीने सौधर्म इद ब्राह्मणनें रूपें आवी प्रभुने नमस्कार
 करी सर्वलोकनें चमत्कार उपजाववा निमित्तें प्रथम जलेना अर्थ पूठया थकां प्रभुजीयें आ
 प्रमाणे अर्थ कह्या ॥ १ बे लीटी ते जीवनी बे राशि ठे तेमां एक सिधना जीव ते निष्कर्मी
 अने बीजा संसारी जीवते सकर्मी जाणवा २ जले ते अरे जीव तुं सिधना जीवनी रा
 क्षिमां जलवानी इहा राखजे ३ मिहुं ते संसार रूप गोलाकारें कनो कूप ठे ते मांढेथी निक
 लवातुं छिड ठे माटे नीकलीश तो सिधमां जलीश ४ बिलाही ते जेम कुवामां वस्तु पढी
 होय तेने लोढानी बिलाहीथी बाहेर काढाहीयें तेम इहां संसारी जीवने संसार रूप कूप
 मांथी काढाहवानी एक वेशविरति अने बीजी सर्वविरति रूप बे बिलाही जाणवी हवे ते
 सिधना जीव किहां रहे ठे ते कहे ठे ५ उगण चोटीउ माथे पोटीओ एटले चौदराज लो
 कना एक अथोलोक बीजो मथ्यलोक अने त्रीजो उर्ध्वलोक एवा त्रण जाग ठे तेमा उर्ध्व
 लोकनें चोटीने स्थानके वार योजन विस्तार वाली इसीपचारा नामे पृथिवी ठे तिहां एक
 योजननें चोवीशमें जागे ३३३ धनुषधर बत्रीश अगुल जेटला विस्तारमां लोकने मस्तकें
 थलोकने थडी रहां थकां सिधना जीव रहे ठे ६ ननो वीटालो ते हे जीव ! तुं संसारना

કામનોગમાં મગ્ર થઈ વીટાઈ રહ્યો તો તેથી અધોગતિ એટલે નીચીગતિ પામીશ ૭ મમો
 માઝલો તે આ સંસારજે છે તે જીવનું અનાદિ ઘરહે તેમાં મોહનામે માઝલો એટલે મોસાલી
 યો છે ૮ મમા હાથ વે લાફુવા તે પૂર્વે કહેલો જે મોહ નામે મોસાલીયો છે તે જીવને કામ
 નોગ રૂપ વે લાઢવા હાથમાં આપીને જોલવી રાસે છે સંસારમાંથી નીકલવા વેતો નથી એ
 સેરીરાણી શોકઠી તે સિદ્ધિરૂપ રાણીને મંદિર ચટતાં ચાર કપાળ રૂપ શોકઠીની ચોકી રા
 સી છે તે શોકીને વચીને કદાપિ કોઈ ઈશ્વરો ચહે તોપણ તેને શઢવા આપતી નથી ૧૦ પાઠી
 ચારકુનાવલિ તે અગીઆરમી પાવઢીથી પાઠો ઢોલીને તેને તે શોકઠી સંસાર કૂપમાં નાસે
 છે ૧૧ ઢાઝ ઢાંઝં ઢોકલો માથે ઠોકરો એટલે હે જીવ ! તું સંસારમાં ધાડ ધાડેને ગર્જાવાસમાં
 પઢીશ તિહાં ઢોકલાની પેરે સીજાઈ રહીશ વલી ઠોકરાં ટેયાં તે તાહારે માથે વિંઢવના પાઢજો
 માટે જો તુ ધર્મના શકવર્તો મહારાજનું સિદ્ધ નગર છે તેને જોવાને વાંઢતો હોય તો પ્રથમ
 તેનો સમ્યક્ત્વ નામે મહામત્રીશ્વર છે તેની સાથે મલજે એટલે તે તુજને ધર્મ મહારાજથી મે
 લાપ કરાવી વેશે હવે તે સમ્યક્ત્વ નામા પ્રધાનના ઘર સુધી જાતાં થકાં વચમાં ઘાટ છે
 તિહાં સૂટારા રહ્યા છે તેને નિવારણ કરવાનો ડપાય કહે છે ૧૨ હાથમાં માંગઢી તે ધર્મકથા
 વાત્તોરૂપ થયા પ્રવૃત્તિ કરણ કરી, અપૂર્વકરણના શુદ્ધ પરિણામ રૂપ માંગઢી એટલે મહામુજર
 હાથમાં લેવને ૧૩ આફઢા વો જાફઢા વઢો જાફઢા કાનો એટલે રાગ દેવ રૂપ વે જાફઢાને પઢા
 ઢી વેગલા કરજે તથા ઘીજો પણ સાત પ્રકૃતિ રૂપ શ્વોરનો ક્ષય કરી અપૂર્વકરણ રૂપ મુજરથી
 મિથ્યાત્વની ગાંઠ જાંગીને એટલે યથીજેઈ કરી આઘો જાજે તિહાં સમ્યક્ત્વનામા મહામત્રી
 શ્વર પાંચ રૂપ કરી રહ્યો છે તેનાં તું યશીન પામીશ પઢી તેની સેવામાં રહેતાં થકાં તે તાહા

રામાં યોગ્યતા જાણીને આગલ ધર્મ ચક્રવર્તીની છે પુત્રી છે ૧૪ ઇલેકેવલી ઇલેકકારુ એટલે
 એક વેસવિરતિ નામે જાણુ પુત્રી છે અને વીજી સર્વેવિરતિ નામે મહોટી વીકરી છે તે તુજને પર
 ણાવી વેશે પરંતુ જો સમ્યક્ત્વ મત્રીની સેવા એકાગ્રધિતે સન્યુત્ત રહી કરીશ તો તે પ્રસન્ન
 થાશે કેમકે ૧૫ આવ આય આંકોઠા વહે આંકઠા ફાંકોઠા એટલે તિહાં શકા કંવા કયાય
 રૂપ આંકઠા ફાંકઠા મહોટા છે તેની જો તું સંગત કરીશ તો સમ્યક્ત્વ મત્રીના ચિત્તમાં ઝર્મ
 પદશે તેવારે તે તાદારી સાથે વોહેલો થાશે ૧૬ નિલીતોઢવે કાંગોલા વહે એટલે તિહાં
 વલી વિપય કપાય રૂપ અથવા મમતા માયા રૂપ એવી શે વિષની વેલહી છે તેમાહે કામ
 અને નોગરૂપ શે સર્પ સૂતાહે તેને જગાહીશમાં ઢેહીશમાં એમ કરવાથી સ્વામી સુપ્રસન્ન
 થયો થકો તુજને સિદ્ધ નગરીયેં જવાનો સથવારો કરી આપશે ૧૭ એનેવન બેગાહી એટલે
 સમિતિ અને ગુસિ રૂપ શે ગાઢીયોમાં વેસાહીને ૧૮ ડરસ્વાલા બલવિયા એટલે તેમા
 જ્ઞાન અને ચારિત્ર રૂપ શે બલવ જોતરી આપશે તેને ૧૯ અમીયાં શે રાસહી એટલે સવર
 અને નિક્તિ રૂપ શે રાસહી ધાંધીને ગાઢલી સિવપુર નગરના માર્ગે જણી ચલાવજે ૨૦ ક
 કોકેવહો એટલે કેવલજ્ઞાન રૂપ વોલાવા વિના સિદ્ધ નગરે પોહોવાતુ નથી તે કેવલ જ્ઞા
 નતો અણાદાર માર્ગથી ઠપજે છે માટે ૨૧ સ્વસ્કો સ્વાજલો એટલે તુ ચાર પ્રકારના આદારનો
 સાવી યાજ્ઞમાં રસેંદિયના જોણુપી યાજ્ઞમાં ૨૨ ગગા ગોરી ગાય વીયાણી એટલે તે અણા
 દારીજે તપાવિક માર્ગે છે તેના વતાવનારા તો ગુરુ છે માટે ગુરુની નક્તિ વદુમાન્ય કરજે કેમકે
 ગુરુમહોટા ઉપકારી છે સસાર સમુદ્ધ તરવાને વોધવીજ ધર્મનું આલવનાવિક ગુરુ આપે છે
 માટે ગુરુનું ગૌરવ પણ કરજે ૨૩ ઘઘોધરટ પલાણો જાય એટલે અરે જીવ તું ઘરનો ધંધો જે

ચારાન સમારન તેના ચારે કરી અદર્શિણ પલાણ્યો થકો વહે છે તે ચારથી હુલને ગુરુ મૂ
 કાવશે ૨૪ નેનીડ આમણ વૂમણો એલે ગુરુયે જે ધરનો ચાર ભોઠાવવા માટે પાંચ અણુ
 વ્રત અને પાંચ મદાવ્રત રૂપ અનિમદ નિયમાદિક અગીકાર કરાવ્યા તે પાલતાં થકોં આમણ
 વૂમણો જમ્મ ચિત્તવાલો થડને પઘાત્તાપ કરીશમાં ૨૫ ચચાચિનીચોપઢી એલે ગુરુવત્ત ચારિત્ર
 ધર્મે પાલવાની ચિત્તમાં ચોપ રાસજે ૨૬ ઠઠાવવિયાપોટજા એલે ભમ્મસ્થ પયો ગુરુ સમીપે
 શ્રુતજ્ઞાત ચૌવપૂર્વની વિચારું પોટલું વાપજે જ્ઞાનનો અન્યાસ ઘણો કરજે ૨૭ જક્કોજેસલવા
 ણીઠ એલે નિયાણશલ્ય, માયાશલ્ય અને મિથ્યાત્વશલ્ય એ ત્રણશલ્ય તાદારા અતરંગને વિપેઠે
 તેને ટાલવાનો વણિજ વ્યાપાર કરજે ૨૮ જક્કોજરીસારિલો એલે તું જારી સરલો સ્વનાવ
 રાસજે જેમ જારીનું મુલ્લ સાકરું દોય અને પેટ પોદોલું દોય તેમ તું પણ પેટ મદોદુ રાસજે
 અને મુલ્લયકી કોડના વોપ મર્મ પ્રકાશીશમાં એવીરીતેં મુલ્લને સાંકરું રાસજે ૨૯ જક્કોયો
 લાંબોચાંવે એલે લાંબોચાંવો તે અર્ધચક્કમા જાણવો તેના જેવા આકાર વાલી સિદ્ધશિલા છે તે
 સ્થાનકેં જાવાનું તું નિરંતર સાધન કરજે ૩૦ ટઢાપોલ્લિસાંકરું એલે તું પોતાના વ્રત નિયમ
 અગઢ આસઢી જે કાંદ ગુરુ સમીપે લીધાં છે તે સ્થપિત કરીશ નહીં અર્થાત્ પચ્ચાકાણની પોલ
 જે વારણા તેને ઢઢ રાસજે ૩૧ ઠઠાગોચર ગાહુડ એલે તું ગોચર તે જાંગેલો ઘઢો તેની
 પેરેં પાક્કશમાં ગુરુયે આપેલી શ્રુતિશિક્ષા તે હૃદયરૂપ ઘટને વિપે સમ્મદ કરી રાસજે
 ૩૨ મ્હાનામરંગાં એલે હુ વાહ્ય આમ્મર કરી અન્યતર કર્મની ગાંઠે ઘયાક્કમાં ૩૩ ઢઢા
 છુણોપૂઠે એલે તુ છુણો તે શ્વાન તેના પૂઠઢાની પેરેં વક્કસ્વનાવ રાસીશ નહીં પરંતુ સરલ સ્વ
 જાવ રાસજે ૩૪ રાણોતાણોસેસે એલે જો હું મોઢરાણા સાચેં પુણ્ણકરે તો જ્ઞાન, વર્ણન, ચારિત્ર

તથા ત્રણપુત્રિરૂપ ત્રણ સેલ હાથમાં રાखजे ૩૫ તપોતાવે તેણે એટલે ઠું તપ જપ કરતો
 થકો કોઈનાં આક્રોશ વચન સાંજલીને તસ તેલની પેરેં તાતો યાજ્ઞમાં ૩૬ થગા ચેરલવા
 લી એટલે કવાપિ તાદારુ મન વશવર્તિ નથાય તો પણ વચન અને કાયા એ વેનેં તો થિરથાપ
 કરી રાखजे ૩૭ ઘઘીયોવીવટ્ટો એટલે સમકેત વર્ણનરૂપ વીવો તેને હવયરૂપ ધરમાં રાखजे
 વલી વયા વમનનેં વાન તેની અનિલાપા ધરજે ૩૮ ઘઘીયોધાણકો એટલે તુ ધન કમાવવાનું
 પરિગ્રહ મેલવવાનું ધ્યાન રાखીશમાં કેવલ ધર્મધ્યાન તાદારા હવયમાં રાखजे ૩૯ નનીયો
 પુલાયરો એટલે તુ નાસ્તિક મતિ અંગીકાર કરીને હવયમાંથી સમકેતને પોણુ એટલે પાતણું
 કરીશમાં ૪૦ પપ્પાપોલીપાટેં એટલે પાપ આવવાની પોલ જે પાંચેંડિયનાં આશ્રવદ્વાર છે તેને
 સવર રૂપ કમાઢ જહીનેં વધકરી રાखजे પણ પોલાં રાखીશ નહીં જેમ અઢાર પાપસ્થાનકનો
 પ્રચાર તેમાં પ્રવેશ કરી શકે નહીં એવાં દૃઢ મજબુત બંધકરી રાखजे ૪૧ ફપ્પાફગહેજોહે એટલે
 ફોકટ પાંતીયા, અશુદ્ધ, અવિનીત, અનાચારીની જોહે સગત કરી વિચરીશમાં ૪૨ વલ્લા
 માંદેચાંવણુ એટલે વોધવીજનો વધારો કરજે જેમ જેમ વોધ વચતો જાજો તેમ તેમ હૃદયને
 વિપે જ્ઞાનરૂપ વાવણુ એટલે વણમાં પ્રગટ થાજો ૪૩ નમ્મોનારીજેસકો એટલે જેસ જેમ સૂઠું
 લીણું નક્કણ કરીને પેટેં જારી થાય તેમ તુ પણ ઘાવીશ અજદ્ધ અને વત્રીશ અનતકાય જે ક
 વમૂલ કહેવાય છે તે પામોને તેણું નક્કણ કરી પેટેં જારી યાજ્ઞમાં કવાપિ વેવાલિક આવીને
 વલાવે તોપણ વલાયમાન યાજ્ઞ નહીં મામમૂકીશમાં એટલે અર્દલક આવકની પેરેં દૃઢ
 તા રાखजे તથા વલી વ્રત નિયમાલિક પાલતો થકો મનમાં મદોટો અનિમાન ધરીશમાં, ફરી
 કહે છે નનીયોનાટવૂલેતરો એટલે જેમ વૂલાની જાટ ધગધગતી રહે છે તેમ તુ કોઈના આ

ક્રોશ થસહ્યમર્મવેદાં વચન સાચલીને અંતરંગ હૈયામાં ક્રોધ રૂપઅગ્નિયે ધગધગતો રદીશિમાં
 એટલે ક્રોધાગ્નિયેનેટીશમાં ૪૪ મમયીયોમોચક એટલે આઠકર્મને મૂકજે મોક્ષ માર્ગ મહોટો
 ઠે તેને આવરજે ૪૫ યયીયોજાહોપેટકો એટલે સસારમાંદે યમજે ક્રુતાંત તેનું પેટ મહોટું ઠે
 તે સર્વજગતને ગ્રાસ કરે ઠે તોપણ તેનું પેટ જરાનું નથી તેમાટે એનો જય તાદારા હૃદયમાં
 રાહીને ધર્મને વિપે આલસ કરીશમાં ૪૬ રાયરોકટારમદ્ધ એટલે રાગ અને દ્વેષ એ બે મહોટા
 મદ્ધ ઠે તેમાં રાગના વલી બે પ્રકાર ઠે એક પ્રણસારાગ અને વીજો અપ્રણસારાગ એ વેદુ મદ્ધને જી
 તીશ તો કર્મયી ફલવો થઈ કેવલજ્ઞાન ઠપાર્ક્કન કરીને અશ્વપવ જે મોક્ષપદ તેનો જોગી થઈશ
 ૪૭ લદ્વાયોહોજાતવા એટલે લોજરૂપ ઘોઢાનો લાતથી વેગલો રહેજે ૪૮ વઘાવિગણવાસવે
 એટલે કામાદિક ધ્યગ ઠે તેને તાદારા મનરૂપ ઘરમાં વાસ એટલે વસવા વૈજેનહી, કેમકે જો
 કામાદિક તાદારા મનરૂપ ઘરમાં પ્રવેશ કરશે તો આત્માના ઠસમણ રૂપ ધનને સર્વ ચોરી લઈ
 જશે ૪૯ કશાકોટા મરહીયા એટલે શસત્તાની પેરેં કોટ અને કાંનથી ઢકાડને ગલીયાર થઈ
 વેતી રદીશમાં પણ ધર્મને વિપે ઠયમી થાજે જે પટલાલોકની ગતિયાશે તેમ તાદારી પળથાશે
 એવું ચિતવતા એકવિવસેં કાજરૂપ પારાધી ડુર્ગિતમાં લજ્જાશે જેમ સસત્તાને આદેહી સેઈ કોટ
 એટલે ગહું મરહી નાસે તેમ તુજને પણ કાલ આદેહી મરહી નાશશે ૫૦ પપાસ્થૂણે ફાહિયા
 એટલે સર્વં વોજને સ્વોટું વોલીશમાં કેમકે એક પણ સુપાયાવ વચન વોજવાથી સર્વગુણ અને
 સર્વવ્રતનો નાશ થઈ જાશે જેમ કોઈક વસ્ત્રનો કોથલો સૂણે ફાટો પડી તેમાં જે વસ્તુ જરેલી
 દોષ તે ફલવે ફલવે નિકલતીથકી અનુકર્મે સર્વવાલી થઈ જતી રહે તેમ તાદારા ગુણ તથા
 વ્રત જતા રહેશે તથા સૂણેબેચી એટલે કોઈ નહીં થેસે પરીરીતે એકાંતે થેથી પાપ કરીશ તો

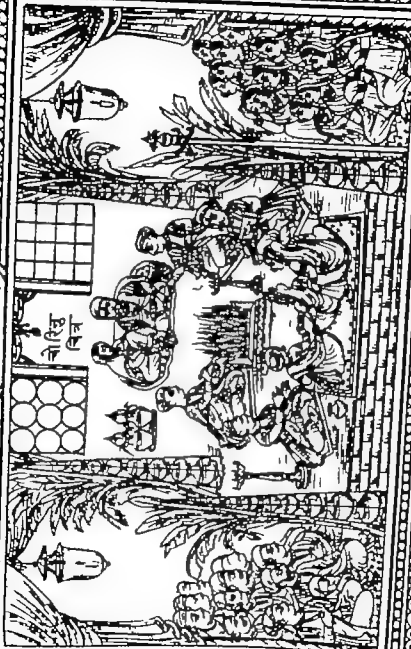
पण ते आगल अवधिककालें प्रगट थामो इत्यर्थः ५१ सारसे वंती लोक एतळे जो तुं मोदरा
 जानी साये युद्ध करे तो वंती एतळे दाखीनी परें सादसिक थाजे जेम हाथी सादसिक थको
 सर्वनी आगल आगेवान थइ किछानां कपाट, गढ कोट सर्वने जांगी नाखें तेम तुपण मोद
 राजानो मिथ्यात्वरूप गढ जांगी नाखीण ५२ दादोलोदरिणेकलो एतळे तुं मोदरूप पाराधीनां
 पाछमा पढीशुमां पण दूरण जेम पाराधीने देखी नाखी जाय तेनीपेरें तुपण फाल मारीने नाखी
 जाजे परंतु जो मोदना पाछमां पछ्यो तो संसारनां बंधनथी दूटीश नदी ५३ लावेलछी वीप
 शीद्वार एतळे जोतुं मोदूनो अनिलायी यझे संसारनां बघन ठेवीण तो एक इळलछी अने
 बीजी जावलछी ए वे प्रकारनी लछी तादारे घेर पायी जरशे एतळे जो अनुसरविमाने देव
 ता पणो उपजीण अथवा मनुष्यनवे नरवेव चक्रवर्ति पणो उपजीण तो जरताविक जेम इळ
 लछीनां पुण जोगवीने सिधने विपे जावलछी जोगवे ठे तेम तुं पण पामीश ॥ दवे एवां
 सिधनां सुख कैरीरिते पामीयें ते आगल कदे ठे ५४ खदीयाखाटक मोर पालें बांध्या वे चोर
 एतळे संसारने विपे पटकाय जीवोना आत्माना जे हानाविक गुण ठे तेने छूटवाने माटे
 राग अने द्वेष रूप वे चोर खदा ठे एतळे कजा ठे तेने पकडी बांधीने तेनुं बीजमात्र का
 दाढी नाखजे के जेथकी कर्मरूप वृद्धनी उत्पत्ति फरी थायज नदी ॥ रागेयवोपोयमावीज ॥
 इतिवचनात् ॥ माटे ए वे ने टालीने चारयनघातीया कर्मने टालजे के जेम केवलरूप लछी
 पामे पढी ते केवलश्री जोगवीने अंते चौवमे गुणगणे योगनिरुधी शेजेसी करण करी शुक्ल
 ध्यानने चोये पाइये कार्मणशरीर ठेवी किया रहित थइ सिधना जीवोनी राशिमां नलजे के
 जेम ५५ मंगलमहाश्री, देविद्या परमेश्वरी एतळे मंगलिक रूप मढोटी जावलछी पामीश अर्थात्

પોતાના આત્માનાં અનતજ્ઞાન, અનતવર્ણન, અનતચારિત્ર, અનતવીર્ય, અગુરુ લઘુ, અરૂપી, અર્લંઘ, અશ્વય, અધ્યય એવી મહામગલિક રૂપ જાવલક્ષ્મી પામી સાવિઅનતર્જાને અજર, અમર, અવિનાશિ પળે, મદાનવ, પરમાનવ પદ પળે રહીશ સ્થિતત્ત્વ એ જાણેનો અર્થ સમાપ્ત થયો ॥ વલી એનો અર્થ પ્રકારાંતરે જીવા જીવા મહાપુરુષોનો કરેલો ઘણા પ્રકારનો વીઠામાં આવ્યો છે પરંતુ આંદી યંથગૌરવના જયથી માત્ર આ એક પ્રકારનો જ લાલ્લ કસો છે ॥

હવે જગવાન જેવારે શાલ્યાવસ્થાયે કરી રહિત થયા અને યૌવનવય પામ્યા તેવારે માતાપિતાયે રૂઢું સુદૂર્ણ જોવાનીને ઘણા આનંદર સહિત સમરવીરનામા સામંતની પુત્રી યશોદા નામે હતી તે પ્રથમે પરણાવી ઘણી પ્રતોમાં નરવર્મરાજાની પુત્રી યશોદા પરણ્યા એવા અદ્ભુત લલ્લેલા છે પછી તે યશોદા રાણી સાર્યે વિષયમુલ્લ જોગવતી પ્રિયવર્ણના નામે એક પુત્રી થઈ તે પુત્રી જગવાનની ઘડેનનો પુત્ર જમાલી નામે હતો તેને પરણાવી એમ કરતાં જગવાને શુદ્ધસ્થ પણામાં અજા વીશ વર્ષે વીત્યાં ॥ હવે જગવાનના પરિવારનાં નામ સૂત્રકાર વર્ણવે છે મહાવીરસ્વામીના પિતા કાશ્યપગોત્રીયા છે તેનાં ત્રણ નામ છે તે કહે છે એક સિદ્ધાર્થ, ઘીજી શ્રેયાસ, ત્રીજી યશસ્વી હવે જગવાનની માતાનું વાણિયગોત્ર છે અને તેમના પણ ત્રણ નામ છે તે કહે છે એક ત્રિસલા, ઘીજી વિવેહવિભા, ત્રીજી પ્રીતિકારિણી તથા જગવાનનાં કાકાનું સુપાર્થ એનું નામ છે તથા જગવાનનાં મહોટા જાણું નવીવર્ધન એનું નામ છે તથા ઘડેનનું નામ સુવર્ણના છે તથા સ્ત્રીનું નામ યશોદા છે તેનું કોશિત્ર ગોત્ર છે તથા જગવાનની પુત્રીનું કાશ્યપ ગોત્ર છે તથા તેનાં અણોથા અને પ્રિયવર્ણના એવાં છે નામ છે તથા જગવાનની ઘોહિત્રી તેનું કાશ્યપગોત્ર છે અને ગોપવતી તથા યજ્ઞવતી એવાં છે તેનાં નામ છે ॥ ૧૧૦ ॥

હવે જગવાન શ્રીમહાવીરસ્વામી

नोरिचु
वित्र

श्रीमहावीर
भगवान्

पद्मसौका तिरु
देव

कहेवा ठे तोके ? सर्वकलाउमां निपुण ठे, जलीरितीं निर्वाह करवा वाजा, जला रूपवत, सर्व
 शुणे सपूर्ण, सरलपरिणामी, विनयवान, क्रातराजाना पुत्र, प्रसिद्ध एवाजे सिद्धार्थराजा तेनां
 कुलमा चड्ढा समान, जलो ठे वेद एतले शरीर जेमनुं, वज्रक्षणनाराच सधयण, समचउरस
 सस्थान, त्रिणलामाताना पुत्र, मदा कोमल शरीर वाला, कतिवत, ममता रहित, दीक्षानी
 वांढा करनार, त्रीशवर्षे शुद्धस्थावासें रह्या तेवारे मातापितातो प्रभुनी अष्टावीशवर्षेनी वयमां
 देवलोकें पदोतां हुता ते विसर्गें वीक्षा खेवाने माटे पोताना मद्दोटा जाइ नवीवर्द्धननी आझा
 लीधी अने जाइने कष्ट के मातापिता जीवता रहे तिहां सुधी मद्दारे घरमां रहेबु एवी म
 हारी प्रतिज्ञा हुती ते पूरण थइ फरी जाइनी अनुमतिथी वे वरस घरमां रह्या तेवारे लोका
 तिक देवो आवीने इष्टकारी वधन वाणीयें करी नित्यआशीष देता थका नित्य स्तवना करता
 यका एबु कहे ॥ १११ ॥ ॥ के हे प्रभु ! हवे तमारो अग्निग्रह पूरण थयो, ते हवे अग्निग्रह
 संबंधि वात जखे ठे जगवान अष्टावीश वर्षना थया तेवारे जगवानना मातापिता देवलोकें
 गयां ते आवश्यकनिर्युक्तिमां तो चोथे देवलोकें गयां एबु जखुं ठे अने श्रीआचारांगसूत्रमां
 वारमे देवलोकें गया एबु जखुं ठे ए वातनुं समाधान करवा साहं केटलाएक एवी कल्पना
 करे ठे के देवोनी बधीमली चारनिकाय ठे तो ते चार देवनिकाय आश्रयी ए चोथी निकाय
 वैमानिक देवोनी ठे माटे ए चोथो देवलोक ते चोथी निकाय वैमानिक देवोनी समजवी तो
 ते चोथी निकायमां वारमो देवलोक आचीगयो तेथी आचारागमां कह्या प्रमाणे बराबर वात
 मली आवे ठे ए प्रमाणे समाधान करे ठे पढी तत्त्वकेवलीगम्य ठे ॥ हवे मातपिता देवलोकें
 गया पढी मद्दोटा जाइ नवीवर्द्धनने, जगवाने पूणु के हुं विक्षा जव तेवारे नवीवर्द्धन बोळ्या

કે જાડ તુ વાજ્યા ઉપર છૂણ નાલે છે કેમકે માતાપિતા મરણ પામ્યાં તેના વિયોગ રૂપ વાય
 જે વજતરા ઇટલે ફોડલા તેતો દાલમાં મને કાયમ છે તેના ઉપર વલી તાદારા વિયોગ
 રૂપ છૂણ નાલવુ તે મદારાથી સસું જાય નહીં હજીતો માતા પિતાનો શોક પણ મલ્યો નથી
 માટે હું વીક્રા સેવાની રજા હમણા આપીશ નહીં તેવારે જગવાન વોલ્યા જે માતા પિતા
 જાડ વહેન હતો જીવને અનતિવાર થયાં તે સર્વને મૂકીને વલી જીવતો એકલોજ આવે છે,
 એકલોજ જાય છે, એકલોજ પોતાનાં કરેલાં છુનાછુજ કર્મને જોગવે છે, એવીરિતે સસારમા
 કોઈ કોઈનો સગો નથી તો દેવે કોનો કોનો શોક કરીયે અને કોની કોની સાથે પ્રતિબંધ
 રાલીયે ? ફરી નવીવર્ધન વોલ્યા કે જાડ ! એવું હું પણ જાણું છું તોપણ હું છુંકરુ જે મદારે
 મોહનીયકર્મનો વધ હજી ઘણો જારે છે તેથી તાદારો વિરદ હું સ્વમી શક્તો નથી તેમાટે
 હજી મદારા કહેવાથી તુ વે વર્ષ ધરમાં રહેતો ઠીક છે દેવે ઉત્તમ પુરુષની ચાલ છે કે
 હાંસીયાને વેલી તરત કરુણા આવે માટે જાણું એવું કહેણ સાંજીને કશું કેહે જાડ હું વે
 વર્ષ રહીશ પણ જાતપાણી સર્વ ફાસુ લક્ષ મદારા વાસ્તે આરંજ કરીને કાંઈપણ વનાવું
 નહીં તેવારે જાણ્યે કશું કે સુલે એમજ રહો અમે તમારા વાસ્તે કાંઈ કરીશું નહીં તેવારે જગ
 વાન ફરી પણ વે વર્ષ શુદ્ધવાસે રહ્યા ॥ દેવે જેવારે જગવાન જન્મ્યા હતા તેવારે લોકમાં એવી
 પ્રસિદ્ધિ થઈ હતી જે ચૌવ સગ્ર માતાર્યે વીગ માટે એ ચક્રવર્તિ થાડો, એવું જાણીને શ્રેણિક
 અને ચવપ્રયોતન રાજાર્યે પોતાના કુમરોને વાલક ગાકોરની સેવા કરવા નિમિત્તે મોકલ્યા હતા
 તે સદુર્યે પ્રહુને આવા ઘોર અનુષ્ઠાન કરતા વેલીને વિચાર્યું જે એ ચક્રવર્તિ નથી એતો સંયમ
 ગ્રાહી તીર્થકર છે એવું જાણી તે સર્વ પોતપોતાને સ્થાનકે ગયા જગવાન પણ એવી સ્થિતિમાં

વસ્ત વીક્ષાલીધો તે તે વસ્ત સચિત્તજલથી જ્ઞાન કણું છે કેમકે એવી મર્યાદા છે જે વીક્ષા
 સેતી વસ્તત્રું જ્ઞાન ઝળજલથી કરવું તીર્થકરને ન હોય તેથી પ્રતિમાને પણ ઝળજલ ન
 હાવતા નથી એવી સ્થિતિ છે પઠી કે વર્ષમાંથી જેવારે એકવર્ષ વીત્યું તેવારે નવલોકાંતિક કેવો
 આધ્યા તેનાં નામ કહે છે : સારસ્વત, ૪ આલિય, ૩ વન્દિ, ૪ વરુણ, ૫ ગર્ભતોય, ૬ તુ
 પિત, ૭ અધ્યાવાય, ૮ અગ્નિ, ૯ અરિષ્ટ એ નવ આવીને જો પણ જગવાન સ્વયંબુદ્ધ છે તો પણ
 એમની એવી મર્યાદા છે માટે પ્રભુની પાસે આવીને જાણ કરે કેવીરીતે જાણ કરે તે કેહે છે જય
 જયવત્ દોવો દે સમૃદ્ધિમાન ! દે કમ્યાણવાન ! તમારું જલુ થાડ, દે કૃત્રિયોમાં લુપ્તસમા
 ન ! તમારો જયદોવો બોધકરો બોધકરો બુજો દે જગવાન ! દે લોકનાથ ! સર્વજગત જી
 વને હિતકારી પ્રવર્તો દે જગવાન ! તમે ધર્મતીર્થ પ્રવર્તો, તે ધર્મતીર્થ સર્વલોકને હિતકારી,
 સુલકારી, મોક્ષકારી યાગે એવું કહીને જયજય શબ્દ કહે ॥૧૧૨॥ ॥ હવે શ્રમણ જગવાન
 શ્રીમદ્વાવીરસ્વામીને મનુષ્યયોગ્ય શુદ્ધસ્વધર્મથી, શુદ્ધસ્થના બ્યવહારથી પહેલા, પણ અનુપમઞ્જ
 યોગ તે અગ્રતિપાતિ એવું અવધિજ્ઞાન અને અવધિ દર્શન દોલુ દે તે અનુષ્ઠ અવધિજ્ઞાન અને
 અવધિવર્ણને કરી પોતાની વીક્ષાનો અવસર જાણીને, રૂપાનો ત્યાગ કરીને, સોનાનો ત્યાગ
 કરીને, ધનનો, રાજનો, વેશનો, વાહનનો, કોઠારનો, ખમ્પારનો, અંતેરનો, વેશવાસી લો
 કનો, ધન, કણ, ધાન્ય, મશિરજી, મોતિ, વદ્ધિણવર્ષ શલ, શિલા, પ્રવાહું, રાતારજ્ઞાવિક જે
 પોતાની પાસે ઉત્તા છે હાજર છે તે સર્વનો ત્યાગ કરીને અર્થાત્ તેના ડપરથી મન ઉતારી
 લીયે, સર્વ રૂપાવિક ઊઠીને જે પાંદી પ્રમુલ્હ ધરતીમાં વાટેલા હોય તેને વાહાર કાઢા

ઢીને તે સદુ આપણા ગોઝિયાને વાંટી આપીને આ સૂત્રથી વરસીવાનનો અધિકાર એવો છે
 કે નગવાન વિદ્યાના દિવસથી એક વર્ષ પહેલાં વરસીવાન વૈવા માંડે તે સૂર્યઅયાથી માંમનીને
 જમવાની વેલા સુધી પ્રતિદિવસે પ્રજાતના સવા પહોર વિવસ ચઢતા સુધી નિત્યપ્રત્યે એક
 કોઢને આઠ લાલ સોનૈયા નગવાન વાનમાં આપે અને ગામમાં એવી ડ્યોયણા કરે કે જેને
 જે વસ્તુ જોઈયે તે ધણી તે વસ્તુ માગે તેવારે જે ધણી જે માગે તેને તે આપે તે સર્વશક્ષના
 આવેશથી દેવતા પૂરણ કરે એવી રીતે એક વર્ષમાં જેટલા સોનૈયા વાન આપે તે કહે છે ત્રણસો
 કોઢ એટલે ત્રણ અબ્જ અછાસી કોઢ ને એશીલાલ એટલા સોનૈયા એક વર્ષમાં વાન આપે
 તે સોનૈયો એક એશી રતીનાર જેટલો દોય અને તેના ઘર તીર્થકરનાં મા વાપતુ તથા પો
 તાનું નામ દોય તે વારસો સોનૈયાનો એક મણ કરતા નવહજાર મણ સોનૈયા વિનપ્રત્યે
 વાન વેવાય તેના આજના સમય પ્રમાણે એક ગાહલામાં ચાલીશમણ નાર નાલતાં વસોને
 પચ્ચીશ ગાહલાં થાય તે સોનૈયા શક્ષના આવેશથી વૈશ્રમણ દેવતા વેવમાયારે કરી આવ
 સમયમાં નીપજારીને, તીર્થકરના ઘરમાં નરે, એ વાનવેવાનો અતિશય છે, અને તીર્થકરના
 હાથને વિષે સૌયમોંડ એવી સ્થિતિ કરે કે વાન વેતાં થકાં તીર્થકરનો હાથ થાકે નહીં અને
 ડશાનેંડ રત્ને જહિત સુવર્ણની લાકઢી લઈ ઁનો રહે તે ચોસઠ ફડવર્જીને ઘીજા સામાન્ય
 વેરતાડીને વાન હેતાં વઢ્ઢે તથા જે મનુષ્યનાં લલાટમાંહે જેવી પ્રાપ્તિ દોય જેનું જેને
 આપતું પોસાય તેનું તેના સુલમાંથી ડશાનેંડ વચન કહેવારે, તથા ચમરેંડ અને વસેંડ
 એ વેં ડે જો તીર્થકરની મુઠીમાંહે અધિકહણ્ય આખું દોય તો પાતું પઢાવી નાલે અને
 ઁનું હણ્ય આખું દોય તો પૂરણ કરે માગનારની પ્રાપ્તિ માફક પામે તથા શુભનપતિ વેવતા

जरतक्षेत्रनां मनुष्यने दानजेवा सारुं तेही आवे अने वाणव्यंतर वेवो ते मनुष्यने पाठा
 तेने स्थानके मूकी आवे तथा ज्योतिषी वेवता विद्याधरोने दान सेवानी खबर आवे ए सर्वे
 तीर्थकरनां अतिशय जाणवा ए प्रस्तावें तीर्थकरनो पिता महोटी प्राण शालाउ करावे अर्धाहिं
 जगवाननां मातापिता वेवलोके गयां ठे माटे तेने ठेकाणे एमनो महोटी जाइ नवीवर्दन
 ठे ते त्रणशालाउ करावे तेमां पहेली शालायें जरतक्षेत्रनां मनुष्यने अन्नपानादिक आवे,
 बीजी शालामां वस्त्र आवे अने त्रोजी शालामां आभरण आवे द्वे तीर्थकरना द्वायनां
 दाननो महिमा कहे ठे सोसठइने दानने प्रजावे वार वरस पर्यंत मांदोमांदे कलेश उपजे
 नही तथा राजा अथवा चक्रवर्ति प्रमुख तीर्थकरनु दान लइने ते सोनेया पोताना जमा
 रमां मूके तो धार वर्ष सुधी तेमनो जमारअखुट रवे तथा शेर सेनापति आदिकने दान
 मलेतो तेना महिमा थकी वारवर्ष पर्यंत यश कीर्ति घणी वये तथा रोगी पुरुषने दान
 मलेतो तेना प्रभावथी रोग सर्व मटी जाय अने फरी वारवर्ष पर्यंत तेना शरीरमां कोइ
 नवो रोग पेदा थाय नही इत्यादिक दाननो महिमा जाणवो द्वे ठ घड़ी विवस चढ्या
 पढी दानवेवा मांने ते पोणा वे पौदोर विवस चढ्या सुधी दान आवे एवो पाठ घणी
 प्रतोमां लखेलो ठे परंतु आमां सूर्यउग्याथी ते जमवाना वखत सुधी आवे एवो प्र
 थम सेख आव्यो ठे एवीरीते प्रभुजी वरसीदान रूप वर्षाव एकवर्ष सुधी वरसावीने
 मनुष्योना वारिअ रूप दावानलने उपशमावे जे वारिडी हुता ते सर्व धनवत थया,
 धोमं करी वथा, वस्त्रेकरी वथा, आभरणे करी वथा, ए आदिक लक्ष्मीयें करी सहित
 थया ए प्रभुना दायनु दानलइने जेवारें पोताने घेर पाठा आवे तेवारे तेना घरनी स्त्रीयो

सरस्वी पण पोताना स्वामीने उजखे नदी पढी इइ महाराज आची उजखाण करावे ते
 चारे तेने सर्व प्रकारनी उजखाण पढे ए प्रभुना दाखनुं वान सर्व नव्यजीवोने मले परतु
 अनव्यनेतो ए प्रभुना दाखनुं वान सर्वथामेले नदी इति संवत्सरीवान मदिमाधिकार
 वर्णन समाप्त ॥ ॥ दुवे जगवान महाराजनों वीक्षा समय जाणीने नवीवर्दन राजा वीक्षानो
 महोत्सव करवाने अर्थे प्रथमतो कृत्रियकुंभपुर नगरने विपे ध्वजाठ धंधाची दाट शणगाथां,
 घरघर तोरण बंधाव्यां एवीरीतें नगरखणगारीने पढी चोसत इइ अनियेक करवा आवे तेवारे
 देवोना प्रजावथी देवोयें करेला जे आठजातिना अनियेक कलश ते कलश नवीवर्दन राजाना
 करावेला अनियेक कलशमां प्रवेश करी मली जाय पढी नवीवर्दनराजा जगवानने पूर्व सन्मुख
 वेसाढीने वेवतार्यें लावेला जलथी जगवानने अनियेक करे तेवखतें इडादिकवेवो सर्व जंगार
 वर्षण दाथमां लइ जयजयशब्द कहेता थका आगल क्ना रहे पढी जगवानना शरीरने छडी
 धावनाचवने करी शरीर लेपे अमूब्य वस्त्र मुकुट, मोतीना दार, कंठसूत्र, केयूर, बासुवव, बहि
 रत्ना अने कुंभजादिक सर्व जातनां आनरख पदेरावे, पुण्याविके करीने कल्पवृक्ष समान करे
 पढी नवीवर्दनना कहेवाथी अनेक सेवक पुरुष पश्चाथधनुष लांबी, पश्चीश धनुष पोढोली अने
 उत्रीश धनुष थंची मणिकनक रचित एवी एक बंधप्रजानामे पालखी धनावे तेमज वेवता पण
 एवीज एक पालखी धनावे ते पालखी विष्णानुनावे नवीवर्दनकृत पालखीमां प्रवेश करे पढी
 ते पालखी प्रभुना मुख आगल मूके प्रभुते पालखीमां पूर्व सन्मुख सिद्धासनं आचीने घेसे
 अने जगवाननी जमणी बासु कुजमा वढेरी कुलमदत्तरिका दुसलक्षण स्त्री साढीझेने घेसे
 तथा मावी बासु जगवाननी घाब्यमाता आची वीक्षानां ठपकरण लाझे घेसे तथा जगवान

ની પઠવાહે શોજ શણગાર પહેરીને એક ઘણીજ સરુપવાન જાલી સ્ત્રી ટપ્પધરીને વેસે તથા
 ઇસ્નાનકોણે એક સ્ત્રી જાહે પૂરણ કલાશ દાથમાં ભડ ઝનીરહે અગ્નિ કોણે એક સ્ત્રી મણિમય
 વિચિત્ર વીંજણો કરતી ઝનીરહે, એ સર્વ સ્ત્રીયો શણગાર કરેલી યુવાન અવસ્થા વાલી જાણવી
 તેવાર પઠી નવીવર્ધન રાજાની આજ્ઞાથી એક દુવાર સેવક પુરુષો જેટલામાં તે શિશિકાને
 ઇપાહે એટલામાં તે વસ્ત્રમાં શર્કેડ તે પાલસવીની જમણી ઘાણુની આગલી ઇપરલી તરફની
 બાહ્ય ઇપાહે, તથા ઇશાનેડ માવી ઘાણુની આગલી ઇપરલી ઇપાહે તથા ચમરેડ જમણી
 ઘાણુની પાઠલી તરફની ઇપરલી બાહ્ય ઇપાહે તથા થલેડ માવી ઘાણુની પાઠલી તરફની
 ઇપરલી બાહ્ય ઇપાહે અને ઘીજા જવનપતિ, અતર, જ્યોતિષી અને વૈમાનિક વેવોના જે ઇડ
 છે તે જિહ્વા વેસે તિહ્વાંથી ઇપાહે, કેટલાએક વેવઝઝની વજાવે, કેટલાએક પંચવણે ફૂલનો
 વર્પાત કરે પઠી શર્કેડ અને ઇશાનેડ બાદને ઠોઢીને ચામર ઢોલે તેવારે શિશિકાને બીજા
 ઇંડ ઇપાહે એમ શિશિકાને પ્રથમતો મનુષ્ય ઇપાહે પઠી સુરેડ, અસુરેડ, નાગેડ ઇપાહે ઘીજા
 સર્વેવો દર્પે પામ્યા થકા કેટલાએક આકાશો રહ્યા થકા નૃત્યાધિક કરે આ ટેકાણો જેમ
 વનસંન ફૂલે કરી શોને, જેમ પદ્મસરોવરમાં શરવકાલે કમલ શોને, તેમ વેવતા આકાશો રહ્યા
 થકા શોને છે તથા જેમ અલક્ષીનું વન, કણેરનું વન, વપાનું વન, ફૂલેકરી શોને તેમ કુશ્વિય
 કુંડ નગરથી માંમીને વેવતાના જવન સુધી વેવેવીડિયે કરી આકાશ સકીણે યયુંથકુ શોને છે
 પ્રધાન પદદ જેરી ઝઘરી ઝઘરી ઇત્યાધિક કહોગમે વાજિત્ર આકાશો તથા ધરતીયે વાજી રહ્યાં છે,
 ઘરના આપારધયા મૂકીને મનુષ્યના વૃદ્ધ જોવા મળ્યા છે, દુવે પાલસવી ચાલતા વેવેવેવી તથા નર
 નારી પોતપોતાની સુશી પ્રમાણે મનમા આવે તેવાપ્રકારનાં દર્પેનાં વાજાં ઘજાવે છે, ગાય છે, નાચે

તે, ફૂલ ફજ મોતીપ્રમુલને વરસાવે છે ॥ દહે વરઘોડામાં જગવાનની આગળ અનુક્રમે સદ્ગુથી
 પહેનાતો આઠમગલ ચાલે, પઢી પૂરણ કલશ નૃગાર ચાલે, પઢી મદોટી વૈજયંતિ ધ્વજા ચાલે, પઢી
 ઠગધરચાલે, પઢી મણીપીઠ સિદ્ધાસન ચાલે, પઢી શણગારેલા પણ અસ્વાર વિનાના એવા એકસોને
 આઠ દાયી ચાલે, પઢી એકસોને આઠ ઘોઢા ચાલે, પઢી એકસોને આઠ શલ્લે જરેલા રથ
 ચાલે, પઢી એકસોને આઠ પુરુષ ચાલે, પઢી ઘોઢા, દાયી, રથ અને પાલા એ ચાર પ્રકારની
 સેના ચાલે, પઢી એક હજાર યોજન ઇંચો અને ન્દાની ન્દાની એક હજાર ધ્વજાયેં મન્તિ
 એવો મહેંદધ્વજ ચાલે, પઢી કુતમદા, વાણમદા, તીરમદા, ગોફણમદા, દાસ્યકારિકા, કર્મે
 કારિકા, વશકારિકા, જ્ઞાનકારિકા, વિનોવકારિકા, સ્વપ્નધર, ઘનુર્ધર, એવા પુરુષો ચાલે, પઢી પા
 ડીયા ધરવાવાલા પુરુષ ચાલે, પઢી ઘણા ચારણ ઝીંઘારી માગતા થકા ચાલે, પઢી ઘણા ઘમ
 નોગકુનાલિકના દ્વિત્રિય, માંનવિક, કોમંસિક, રેઠ, સેનાપતિ, સાર્થવાહ, દેવ, દેવી પ્રજાલોક
 ચાલે, જગવાનની પઠવાહે ઘણી સેનાયેં પરવસો થકો, ઠગ ધામર ધરાવતો થકો, ઘણા આન
 વર સહિત નવીવર્ધનરાજા ચાલે, ઘીલા પણ ઘણા લોક ચાલે, તે વસ્ત અનૈક પ્રકારનો
 વાજોં વાજે તેનો શબ્દ સાંજલીને નગરની સ્ત્રીયો પોતપોતાનું કામ મૂકીને ત્યાં આવે તે કેવી
 થકી આવે તોકે ? ટ્રણવાતો સ્ત્રીયોને વઘન છે એક ઝગઢો, ઘીજી કાજલ, ઝીંજો સિંદૂર વલી
 ટ્રણ વાતો વીંજી અત્યંત વઘન છે એક દૂધ, ઘીંજો જમાડ, અને ઝીંજી વાજી યતઃ ॥ તિસિવિ
 તિયા વઘદા, કલિકકુલ સિંદૂર ॥ એપુણ અતિદિ વઘદા, દૂધ જમાડ દૂર ॥ ? ॥ ॥
 માટે તે સ્ત્રીયો વાજાનો શબ્દ સાંજલીને ઠતાવલથી આવીયો તેથી કોઈએક સ્ત્રીતો કાજલ
 આલ્યમાં આજતો હતી તે આંસને બલે ગાલોમાં લગાવી વીંધું અને ગાલોમાં કસ્ટુરી લગા

महोत्सव
पर पोने

उढी ते आंखोमां आजी इधी, केटलिएक स्त्रीयो पगोमा जाणर पहेरवां जूलीगइ तेने ववले
 गलामां जणेशाट करतां जाणर पहेरी लीधां, केटलिएक स्त्रीयोये गलामां पेहेरवानां घरेणा
 ते पगमां पहेरी लीधां, केटलीएक स्त्रीयोये कटीमेखला गलामां पहेरी लीधी अने गलानो द्वार
 ते कटीमेखलाने स्थानके केडमां बांधी वीधो, केटलिएक स्त्रीयोये ववन घसीने पगे चोपड्यु
 अने अलतो मस्तकें चोपडी लीधो, केटलिएक स्त्रीयो अर्धुआन कथुं न कथु एवी थकी वोढ
 ती आची, कोइकतो घाघरा उढीनें चालती आवी तेथी नीचेना जागमां नागीज दीसवा ला
 गी, कोइक वीजी पारका पुरुपनी स्त्रीयोनां ठोकरा ते जूलथी पोताना काखमां तेढीने वोढी
 आवी, केटलिएक तो पोताना रढतां घालकने पढतां मूकी चाली आवी, केटलिएकें पेहेरवानुं
 वख ताणी बांध्युं नदी तेथी वायराने योगें ते वख उढीगयुं तेना योगें नववधू घालकुमारी
 सरखी दीसवा लागी, कोइएक स्त्रीये एक कानमां आचूरण पेहेखु अने बीजा कानमां पेहेरतां
 जूलीगइ, कोइएक स्त्री जमी तो रदी पण चळु करुं रदीगयुं, कोइक स्त्रीये एकज पगधोयो
 वीजो धोवो रदीगयो, कोइक कांचली पेहेरता वीसरीगइ एवी उतावलयी जोवा नीकली
 केटलिएक चावल उगाले ठे, केटलिएक नाचे ठे, एवा आमबरथी जगवाननो विष्ठा
 मढोत्सव थयो ते कया विवसे थयो ते विवस कदे ठे तेकालने विपे ते समयने विपे
 भ्रमण जगवत श्रीमदावीरस्वामी ते देमतक्षु एटले शीयालानी कुतुनो पेहेजो मढीनो
 पेहेजु पखवाडीयु, मागशिरवदि वसमीने विवसें विवसनी पावजी ग्या एटले पोस्सो
 दिन रहे एक पद्दोर दिवस रहे तेवारे तथा सुव्रतनामा दिवसनुं नाम ते विवसने विपे, विज
 यमुहूर्त आवे थके, चडप्रजा नामा पालस्वीमां वेग थका, जेनी आगल पावज वेवता अने

मनुष्य चाली रह्या ठे, शखना वजाववा वाला, सोनाना चक्रना धरवावाला, हलना धरवा
 वाला तथा मगल शुभ वोजवावाला एवा निहु प्रमुख चारण प्रमुख जाट प्रमुख तथा घंटाने
 वजाववा वाला तेमनो समुवाय ते सर्व आशीष आयें ठे ॥ ११४ ॥ के हे समुद्धिवत ! तमारो जय
 जय होवो, हे कल्याणवत ! तमोने नइ थाउ, तमारां क्षान, वर्धन अने धारित्र अतिचार र
 दित होवो, एमां जग मथाजो, नही जीतवामां आवे एटले जीतवाने घणी कठण एवीजे इ
 दियो तेने तमे जीतो, साधुधर्म पालो, सर्वविघ्न रहित होवो, अग्रविहार करवामां तमारें
 नाम थाउ, रागद्वेषरूप वे मल्लोने तमो दुणो, तथा तपरूप धैर्य अने सतोष रूप लंगोटाने
 कसीने आवकर्मरूप शत्रुउन्नु भर्वन करो, उत्तम शुक्लध्यान करीने अप्रमत्तपर्यो रह्या थका वि
 चरो, हे वीर ! तमे आराधना पताका ग्रहण करो, अणलोकरूप रंग एटले मल्लनो अस्वाढो
 तेमां अंधकार रहित एंडुं अनुपम केवलज्ञान, ते तमे पामो मोक्षरूप परमपद पामवाने के
 वली जगवाने देखाव्यो जे सुधो मार्ग ते मार्गे तमे जाउ केवीरितें जाउ तोके ? वावीश प
 रिसद रूप फोजने दुणीने जाउ, हे द्वात्रियोमां वृपन समान, तमारो जय थाउ, घणादिवस्त,
 घणा पद्द, घणामास घणावर्ष जय पामो वली थे पद्दनो एक मास, वेमासनी एककुटु
 थाय, त्रण कुतुर्ये एक अयन थाय अर्थात् ठ मासैं एक अयन थाय एवा घणा अयन लंगें,
 वली थे अयनें एक वर्ष थाय ठे, पांच वर्षेनो एक सवत्सर थाय ठे, एवा घणा सवत्सर पर्यंत
 परिसद तथा उपसर्गोंधी मर नही राखो, वीजली सिद्धाविकोना बीदामणा जय भैरवोने क्रमार्ये
 करीने सदन करो, तमोने धर्ममां कोइ विघ्न म करो, एंडुं कहीने जय जय शुभ करे ॥ ११५ ॥
 पढी जगवान श्रीमद्वावीर स्वामी विद्या सेवा नीकल्या ते वसत हजारी नेत्रोपी देवता थका

અર્થાત્ દુનારો લોકો વેલી રહ્યા છે, વેલીવેલીને દુર્પ પામે છે, દુજારો લોકો વચને કરી સ્તવ
 ના કરી રહ્યાં છે, દુજારો લોકોના મનમા એવું છે કે ઘણા કાલપર્યંત એ જીવતા રહો, હ
 નાગ નોકા વિસ્તારી વિસ્તારીને મનમાં એવા મનોરથ કરી રહ્યા છે કે એ તીર્થંકર થાજો તેવારે
 પત્ની મેરા કરીજું, પમના સતિ રૂપ ગુણ વેલીને લોકો એવું ચિતવન કરે છે કે એ અમારો
 મામી થાજ, દુનારો લોકો પોતાના જમણાદાથની આયુલીથી વેલાઈ રહ્યા છે કે એ જગવાન
 ધિગજ્યા છે પત્ને રહેને થકે, દુજારો લોકોના એટલે દુજારો પુરુષ દુજારો સ્ત્રીયો અજલી સહિત
 ત્રાય જોડીનોડીને પ્રણામ કરે છે તે જમણા હાથે છેતે થકે, દુજારો ગમે ઘરોની શ્રેણી પ્રત્યે ઝઘ
 પને થકે, રૂડા પ્રકારનીણા, હસ્તતાલ, વાજિત્ર, ગીત, શબ્દ તે મીઠા મનોહર જયજય શબ્દની
 મામે મનેના પગ લોકોના સરે કરીને સાવધાન હોતે થકે, સર્વ ક્ધિસહિત, સર્વ આમચર સ
 નિત, સર્વગને મનિત, સર્વસેના સહિત, સર્વવાદન સહિત, સર્વસમુદાય સહિત, સર્વઆદર સહિત,
 સર્વમપદા સહિત, સર્વચક્ષુસ સહિત, વેલવાને મનમા આમે એવા સર્વમલાપ સહિત, સર્વલક્ષ્મી
 સહિત, સર્વગવ્રમ સહિત, સર્વનગરલોક સહિત, સર્વનાટક સહિત, સર્વતાનેવર સહિત, સર્વઅં
 નેશર સહિત, સર્વગુણ ગધમાલા ધરેણાયે સુગોનિત, સર્વ વાજાના ઘોષ સહિત, મહોટી ક્ધિ,
 યુતિ, યન, ગદ્ધન, સમુદાય સહિત, મહોટા જના વાજાં સમકાલ વાજતા થકા, શલ્ક ઢોલ,
 પન્દ, જાતર, રાસમુગી, હુડુક, વેચકુચી પ્રમુલ રાજાના પ્રતિશ્ચ સહિત, ક્ષત્રિયકુમ્ભપુરન
 ગરની રામા ષડ્ને નિરુને, નીરુની કરીને નિહાં જ્ઞાતપદવન નામેં ઝ્યાન છે તિહાં અશો
 કરુદ ધણુન રુડું છે, તિહા આમે ॥ ૧૧૬ ॥ ॥ આપીને અશોકવરવૃદ્ધની નીચે પાલસી
 પામે ગરોને પાનસીથી ઝતરે ઝતરીને પોતાનાં દાથથીજ ધરેણાં માલા પ્રમુલ અલકારાદિ

उतारे, उतारीने ते घरेणा जे तेमनां कुलमा बहेरी हंसलक्षण स्त्रीते पोताना वल्लमां लीये,
पढी पोताना हाथयीज पंचमुष्टि लोच करे ते केश इन्द्रमदाराज पोते लज्जने खीरसमुद्रमा
मूके लोचकरीने चवविदारी ठठ एटसे घेलानी तपस्या करे, उत्तराफाल्गुनी नक्षत्रनी सार्थे
चङ्मानु योग थावे थके एकल शकेंडे आपेला वेवळुय वल्ल लज्जने, एकला रागेंद्रेय रहित
तथा साधुना सथवारा रहित थका इव्यथी अने जावथी सुमित थज्जने, शुद्धस्थपणानो त्याग
करीने अणगरपणानो अंगीकार कसो ॥ ११४ ॥ ॥ हवे जे वस्वते जगवान सामाधिकनो
उच्चार करे ते वस्वते सर्व कोलादल वाजिप्र प्रमुख वंध करे पढी जगवान् नमोसिद्धाण
एतु कहीनं करेमितामाश्यं इत्यादि यावत्तत्सपट्टिकमामि इत्यादिक कहे इद्वा बीजो गुरु
करवानो अजाव ठे पोते स्वयं चारित्र लीये ठे माटे जते ए पव कहे नही तीर्थिकरनो एवोज
कल्प ठे, ते माटे जते पव न कहे, इहां जगवानने चोथुं मनपर्यवधान उपन्युं हवे सर्व
इह तथा वेवो ते जगवानने नमस्कार करीने नवीश्वरथीये जह अष्टाद मढोत्सव करीने पोत
पोतानें स्थानके गया, अने जगवाने पण पोताना जाइ नवीवर्धन प्रमुखने पूढीने विदार
कसो हवे स्वजनाविको पण ज्यांमुधी जगवान नजरे वेवाता हुता त्यांमुधी त्यांज ऊनारह्या
पढी जगवानना गुण याव करता फूत्ता फूत्ता पोताने घेर आख्या ॥ इति कल्पव्याख्याने
पंचमो वस्वाण समाप्त ॥ ॥ हवे जगवाने बोक्षा लज्जने पढी विदार कसो ते वस्वतमां बे घढी
विवस जेप चाकी रह्यो हुतो तेवारे जगवान कुमारगामनी वाहेर कायस्सग रह्या ते वस्वत
एक हाली आब्यो तेणे पोताना बलबो जगवानने जलाख्या अने पोते घेर जह जमीने केंट
लिएक वार रही पावो तिहां आब्यो एटलामां आखो विवस खेडवाथी चाकी गयेला बल

બીયા તો વનમા ચરતા ચરતા ક્યાંય ચાલ્યા ગયા પઢી હાલીયે ફેરા તિહાં ઘણા જોયા પણ
 ધનવ મલ્યા નહીં તેવારે જગવાનને પૂઠવા લાગ્યો કે ધનવ ક્યાં ગયા તે વચ્ચે જગવાન મોન
 રહ્યા થકા કાફળ ધોલ્યા નદી પઢી તે હાલીયે વનમાં જઈ આલોરાત્રિ ધનવોને શોધ્યા પરંતુ
 તેને ધનવ જલ્યા નદી અને ધનવતો વનમા ચરીચરીને પાઠી રાત્રે પોતાની મેલે ત્યાંજ
 આવી વેળી રહ્યા હાલીપણ પાઠો આવીને જુણે તો ધનવ ત્યાંજ વેળા છે તે વેલીને ક્રોધ
 પામ્યો થકો ધોલવા લાગ્યો કે હે પાપી ! હે પાસંમી ! આ ધનવ તેજ સતાઢી મુક્યા હતા એ ધનુ
 તાદારુજ કામ કરેલું વેચાય છે મને આલો રાત્રિ નિરર્થક જમવું પડ્યું એમ કહી હાથમાં
 રાસઢી લઈને જગવાનને મારવા ધોલ્યો તે વચ્ચેમાં ફરમાદારાજે પણ અવધિદાને કરી જગ
 વાનને થતું ઉપસર્ગે જાણું અને પોતે તિહાં આવીને હાલીને કહેવા લાગ્યો કે અરે હુદ્ડ !
 તું જાણતો નથી કે આ શ્રીવર્ધમાન સ્વામી નવીવર્ધનરાજાના નાઈ છે, સિદ્ધાર્થરાજાના પુત્ર
 છે એણે વીઠ્ઠા લીધેલી છે એમકહીને હાલીને હલકારી કાઢાલ્યો પઢી ફરમાદારાજે જગવાનને
 કાણું કે હે જગવાન ! આપને વારવર્ષે પર્યંત ઉપસર્ગે પડે તેમાં ઉપસર્ગે ઘણા થવાના છે માટે
 આપ આજ્ઞા કરો તો હું આપની પાસે હરદમેશ રહું અને આપની સેવા કરું તથા ઉપસર્ગે
 નિવર્તન કરું એવો મહારા મનનો મનોરથ છે તેવારે જગવાન ધોલ્યા હે ફડ ! આ વાત થઈ નથી
 ધાર્તીનથી અને ધારો પણ નહીં જે શ્રીઅરિંદત જગવત ફરના સદાયથી કેવલજ્ઞાન ઉપજાવીને
 મોક્ષ જાય ? અરિંદત તો પોતાના જ ઉગાળકર્મ ધનવીર્યથીજ કેવલજ્ઞાન પામીને મોક્ષ જાય
 એટલે સાનન્યુ તો પણ ફરે મરણાંતિક ઉપસર્ગે ટાલવા સારું જગવાનની માતા ત્રિશલાવેલીનાં ઘરે
 નના પુત્ર સિદ્ધાર્થનામે વિંતર તેને આજ્ઞા આપીને જગવાન પાસે મૂકી ગયો આઢી સિદ્ધાર્થેવિં

તરને માસીનો વીકરો કહ્યો પણ કોઈક સ્થાનકે એને કાકો કરી પણ જલેલો છે પઠી ફડમદા
 રાજ વેવલોકે ગયો અને દાંડીપણ પોતાને ઘેર ગયો ॥ ફતિદાલીકત વપસર્ગ ॥ દેવે પ્રજાતમાં
 જગવાન તિદાથી વિદાર કરીને કોણાગ સન્નિવેર્ગે ગયા તિદા વહુજનામે બ્રાહ્મણને ઘરે કાંસ્ય
 પાંત્રે સ્ત્રીરજ્જને પ્રહુયે પરમાન્ને પારણું કીધું પાત્ર ધર્મ વતાવવા સારુ શુદ્ધસ્થનાં કાંસ્ય પાત્રમાં
 સ્ત્રીર લીધી તિદા પાંચવિધ્ય પ્રગટ થાય એ જગવતનો અતિશય છે તે પાંચવિધ્ય કહે છે એકતો
 આકાશમાં ધ્વજા વિસ્તાર વેવતા કરે, વીજો સુર્ગધિ જલવેવતા વર્ષાવે, ત્રીજો ફૂલ વર્ષાવે, ૪ ચોથો
 વેવહુડ્ડની વજાવે, પાંચમો અદ્ધોવાનમદ્ધોવાન એવો ધ્વનિ કરે, પ્રકારાંતરે ક્યાંએકતો સાઢીધાર
 કોઢ સૈનૈયા વરસાવે એવા પાત્ર પાંચમાં વિધ્ય વિપે જલેલા છે ફદ્દાંપણ કોઈક આચાર્યના મતે
 પાચમું વચાણ પુરુથયું કહેવાય છે ॥ ॥ દેવે પ્રહુયે જેવારે વીદ્યા લીધી, તેવારે ફદ્દાવિકોયે સુર્ગ
 ધિતવાવના ચવનાવિકેં કરી જગવતને છરીં છેપ કસો છે, તેનો ગધ, ચાર માસ જાજેરા પર્યંત
 ન જાય, તે વાસનાયેં કરી દુજારો ગમે ધ્રમરાવિક મવોન્મત્ત થયા થકા જગવતના અંગોઅ
 ગને વેયે છે, મદ્ધોટો વપડવ કરે છે કોની પેરે તો કે ? જેમ કામી પુરુપ કામાંધ થયા થકા
 સ્ત્રીને આલિંગન વેતા તેના ગલસ્થજ દોઠાવિકને વિપે અનુકૂલ પયો બુવન કરે, મંસ્વ મારે તેમ
 જમરાપણ વાસનાયેં અધધુધ થયા થકા, જગવતના શરીરના અવયવેં મકમારે છે એ દૃષ્ટાંત કથુ
 પણ અદ્ધીઆં એટલો ફેર છે, જે સ્ત્રી તો કામી પુરુપથી દારી જાય, પરંતુ જગવાન તો જમ
 રાનો એટલો ધધો વપડવ ઠતાં પણ વજ્રકપનનારાચ સધયણના પ્રતાપથી મેરુની પેરેં અન્નગ
 રહે છે અથવા વીજે અર્થે અજાણ્યા કામી પુરુપ, ગધ ટપર મૂર્છાં પામ્યા થકા ગધ લેવાને
 અર્થે, જગવાનનો છરીર સાથેં પોતાનું છરીર ધસવા જામ્યા તથા કામી સ્ત્રીયો અર્ચીને આલિંગ

गन करवा लागी एम जगवान पासैथी सुगध मागवा लाग्ता एवो छपसर्ग चार महीना जाजेरा
रह्यो तोपण जगवान भग्या नहीं मेरुनी पेरे अर्कप रह्या ॥ ॥ हवे जगवान तिदांथी
विचरता मोराक सन्निवेशने विषे सिद्धार्थराजा प्रभुना पिता तेनो मित्र कुलपति, दुर्जित नामा
तापसने आश्रमे आध्या, तापस पण जगवानने देखी सामो मलवा आब्यो, तेने जग
वत पण दूकडा पुर्वपरिचयाज्यास थकी दाथ पसारीने मल्या, पठी तेना आग्रदूथकी नीराग
चित्तयका एक रात्रि तिदां रह्या, फरी प्रजातें विदार करवा लाग्ता, तेवारे ते तापस, पद्मोच्चा
हवा साथे चाल्यो अने आठ मास अन्यत्र विदार करीने चोमासु पोताना आश्रमे रहेवानी
प्रभुने विनिति करी, घणो आग्रदू कसो तेवारे प्रभुयें वेशकाल विचारिने कष्ट के एमज थाउ
एवु कही पठी चार ज्ञानें सहित एवा प्रभु ते दृष्टिवीने विषे विदार करतां जेवारे चोमासु आब्युं
तेवारे ते तापसनी फुपडीमां रहेवाने आब्या कुलपतिर्यें दृष्टपलातु फुपडुं प्रभुने रहेवा सारु आब्युं
जगवान तेमां रह्या पण देवयोगें वर्षाव न थयो तेवारे गमनी गयो प्रमुख दोर नुखें मरतां
थका फुपडीना दृष्टस्वला स्वावा आवे ते जोइ बीजा तापसो तो पयुना समूहने हांकी काठे
पण प्रभुतो मौन पणो रहे कोइ जानवरने दृष्टस्वलां स्वातां दूर करे नहीं, एम करतां सर्वे
दृष्ट पछुव स्वाइ गयां तेवारे फुपडुं उघाडुं देखी कुलपति घोळ्यो के दे देवाणुप्रिया दे प्रभु ।
पंखीउ पण पोताना माला साचवे ठे अने तमे तो राजपुत्र थइ पोतानो आश्रम केम सां
घवी शकता नथी ? एवी रीतें कुलपतिने अप्रीति उपनी देखी जगवाने निर्घासु जे महारे अहीं
आं रहेदु नहीं, पठो आशाढी पुर्नेमथकी पंवर विवसें एटले आवण वदि अमावास्यायें चो
मासाना पन्नर विवस जातां प्रभुयें तिदांथी विदार कसो तेथी उपध्या जगवतने न गयो

घोमासु एवु कहेवाणु तिहां जगवतें पांच अनिग्रह लीधा, ते कहे ठे एक अप्रीति उपजे
 तिहां न रहेवुं वीछु ज्यासुधी ठसस्थपणु ठे त्यासुधी निरंतर काउस्सगमाज रहेवुं, वीछु
 शुद्धस्थनो विनय न करवो, चोथुं यथा सजर्वें मौन पणे रहेवुं, कायार्यें करीउनु उन्नाउज रहेवुं
 पण सुवु नही पांचसु सर्वेवा दाथमां नोजन करवुं, एवा अनिग्रह सहित विचरता थका झुल
 पाणि यद्दने वेदरे अस्थिग्रामे प्रथम घोमासुं रहेवा पथास्था, त्यां अत्यंत उपसर्ग सदन क
 रीने झुलपाणि यद्दने प्रति बोधो, तेनी कथा कहे ठे धनवेव नामें सार्थवाद पाचशें गानां
 मालनां जरी, व्यापार करवा कोइ गामांतरे जतो इतो, मार्भमां वेगवती नामे बहुवासुका नवी
 वर्धमान गामपासे आवी, तिहां उनालाना बिवस दता तेथी कोइ बलद ते रती जरेली नवी
 मांथी गाहुं ताणीने घाली शके नही पण ते बलवोमां एक बलव धणो जोरावर इतो तेणे ते
 पाचशें गाढां नवीथकी उत्तारी पहेले पार कसां, परंतु पोते त्रुटी पळ्यो, तेथी चाली न शक्यो ते
 वारें सार्थवादें चारा पाणीने अर्थें वर्धमान गामना अधिकारि जेत, पटेल, गामोद, पटवारी, प्रमुख
 पंचने ते धोरी जलाब्बो तेने घृत गोल तृण जलाविक सारु घणु धन आसुं, बली ते बलदनी चा
 करी करवानी घणी जलामण आपीने जेत तिहांथी चाब्बो गयो पठवाडेथी ते गामना लोकोर्यें
 ते बलदनी सार सजाल कांइ पण कीधी नही, जेतनु धन आपेजुं सर्व वाटीने खाइ गया पठो ते
 बलव नूख तृपायें पीळ्यो थको अकाम निर्झरायें मरण पामीने अंतर वेवोमा झुलपाणीनामे यद्द
 थयो, तेणें अवधिज्ञानें पाठसु वृत्तांत जोयुं, पठी गामनां लोको उपर रुजोथको मरकी विकूर्णी तेथी
 घणां माणस अर्ने दोर मरवा लाग्यां तिहां कोइ माणसने बालवावालो पण मजे नही जे कोइ
 मरे तेने कोलो गामनी वादेर नाखी जाय तेथी त्यां दाढकांना दगलां थइ पळ्या तिखो आवजाव

करनारा लोकोयें तेनुं अस्थिगाम एहुं नाम पाढी वीधुं पढी घणा माणसोने मरता देखीने
 गामनां लोकें मली तेने आराध्यो तेवारें यक्ष प्रगट थइ आकाश वाणीयें करी बोलवा लाम्यो
 के इ बलदनों जीव हुं, तमें मद्दारु ध्वस्वाइने कोइपण चाकरी करी नदी तेथी तमे मने
 कुमरणें माखो ठे माटे हुं कोप्यो तु तो तमें दवे मद्दारा नामनुं दाढका उपर वेहेरुं करावो,
 तेमां वृत्तना रूपें शूलशस्त्र हाथमां आपीने मद्दारी मूर्ति थापो, तेनी पूजा करो तो रोग पण
 मटवो, अने जीवता पण रवेसो नदीकां सर्व मरण पामणो एवी वात सांजलीने लोकोयें म
 रण जयथी तेनी प्रतिमां करी व्हेरे थापी पूजा करी, तेथी मरकी उपशम थइ दवे जगवान्
 ते शूलपाणी नामा यक्षने प्रति बोधवाने माटे तेने वेहेरे आब्या, तेवारें तें यक्ष महाड्ड ठे,
 कोइने पोताना वेहेरे रात्रें वास करवा थाये नदीं, तेथी ते यक्षना देरानो पूजारो इश्वरमां नामें
 विप्र हतो, तेणें जगवतने रवेवानी मनाइ करी, तेम बीजा लोकोयें पण वास्या, तो पण प्रभु
 मोनपणे तिहां रात्रें काठस्तग रह्या, ते देखीने यक्ष रुजो अने संथा समयथी उपसर्ग करवा
 जागो, तिहां प्रथम तो मराववा सारुं अट्टहास्य कथुं, पढी हस्तीनु रूप करी उठाव्हुं, पिशा
 चनां रूप करी ठरी कदाही वीवराब्यु, तेमज सर्प थइने मंक माखो इत्यादि घणा उपसर्ग क
 रवा मांमया पण जगवत लणार मात्र क्षोज न पाम्या तेवारें वली मस्तक, कान, नासिका,
 आंख, दांत, दोठ, पूठ, नख, ए आठ स्थानकें विविध वेवना उपजावी तथापि जगवतने अ
 क्षोज जाणी, यक्ष प्रतिबोध पाम्यो अने प्रभुनो भक्ति करवा लाम्यो, एटलामां सिद्धार्थ व्यतर
 थाब्यो, तेणें कष्ट के अरे शूलपाणि यक्ष ! आ तें घुं कथुं ? तुं नथी जाणतो के ए सिद्धार्थ
 राजानो पुत्र ठे, मद्दोटी समतानो भंमार ठे, जो इश्वरद्वाराज जाणथो, तो तने वादिर काढी

મૂકશે, તે સાંજલી જગવાનની શાંતમુદ્રા વેસી વલી પણ યદ્દે પોતાનો અપરાધ સ્વામ્યો અને
 પ્રથુ આગલ ગીત ગાન કરવા લાગો તિહાં તે યદ્દ સમકેત પામ્યો ઇતિ ॥ હવે જગવત પણ રા
 ત્રિના ચાર પ્રદર ફવર્યના પામ્યા તેના શ્રમે કરી કાઝસ્સગમાંજ પાઠલી રાત્રેં વે ઘઢી નિજા
 આવી ગઈ, તિહાં નિજામાં વશ સ્વપ્ન પ્રથુયેં વીઠાં, તે કહે ઠે એક તાલપિશાચ દણ્ણો, ઘીછુ ઢ
 જલો કોકિલા પદ્ધી અને ધ્રીજી પંચવર્ણ વિચિત્ર કોકિલાનું જોઈું, સેવા કરતું વીઠું, ચોથી
 ફૂલની માલા ઘે વીઠી, પાંચમું ગાયનો વર્ગ વીઠો, ઠડું પપ્પસરોવર વીઠું, સાતમું સમુદ્દ છુજા
 યેં તસ્રો વીઠો, આઠમું સૂર્ય ઝગતો વીઠો, નવમું આંત્રહે વીઠ્યો માનુષ્યોત્તર પર્વત વીઠો, વશમુ
 પોતે મેરુપર્વતેં ચઢયા એવું વીઠો, એ વશ સ્વપ્ન વેસીને જગવત પ્રજાતેં જાગ્યા, તે વશતેં લોક પણ
 એવું જાણતાહતા જે એ સાધુ રાત્રેં મરીજશે તેથી પ્રજાતના જોવા આબ્યા તિહાં જગવાનનો વેવ
 મહિમા વેસીને લોકોયેં જગવતને પૂંજ્યા, ઘણાં દર્યે પામ્યાં, યદ્દ પણ નાટકાદિક પૂજા સેવા
 કરતો હવો, તેથી લોક ચિંતવવા લાગા જે સાધુને ઝપસર્ગ કરી હવે ગીત ગાન કરે ઠે, પુ
 ષ્પાર્થિકેં કરી પૂજે ઠે ત્યાં લોકે પણ સ્વામીનો ઘણો મહિમા કશો, એવા સમયને વિષે શ્રીપા
 ર્શ્વનાથનો શ્રાવક ઈત્પલનામા નિમિત્તિયો તે પણ તિહાં આબ્યો પ્રથુને વાંધ્યા, અને કહેવા લાગો
 જે હે સ્વામિ ! તુમેં પાઠલી રાત્રેં સ્વપ્ન વીઠાં તેનું ફલ કદ્દુ ટુ ॥ હે પ્રથુ ! તમેં જે તાલ પિશાચ
 દણ્ણો, તેથી તમેં તરત મોહનીય કર્મને દણ્ણો વલી શ્વેત કોકિલાપંચી વીઠો, તેથી અશ્વોજ
 શુક્લભ્યાન ધ્યાવશો પાંચવર્ણાં વિચિત્ર કોકિલ પંચીનું જોઈું વીઠું, તેથી દ્વાવશાંગી પ્રરૂપશો
 તથા ગાયનો વર્ગ વીઠો તેથી અનુપમ ચતુર્વિધ સંઘની થાપના કરશો વલી તમેં વેવતાયેં સેવિત
 પપ્પસરોવર વીઠું તેથી આર નિકાયના વેવતા તમારી સેવા કરશે, વલી મેરુપર્વતની શુક્તિકા ઝપર

तमे चढथा एतु वीठु, तेथी तम देवायें रचित सिद्धासने वेखी, धर्मोपवेश वेखो, धर्मनी प्ररूपणा
करखो वली सूर्येनु ममज वीठुं, तेथी केवलद्वान पामशो, तथा मानुष्योत्तर पर्वत आंत्रांठे वीठ्यो
वीठो, तेथी जगत्मा जशकीर्तिनु ममाण पामशो तथा प्रतापवत वेवनिकाये करी सेवनीय
याखो पोतानी छुजाधलें समुद्र तखो वीठो तेथी तमे ससार रूप समुद्रने तरणो, हे जगवन् !
तमें फूलनी माजातुं युगल वीठु तेनो अर्थ दु नथी जाणतो माटे तमेज उपकार करीने कदो
तेवारें जगवत मोन ठे माटे उद्यस्थायस्थाने विपे वोल्या नदीं, तेथी सिद्धार्थ व्यतरो जगवानना
मुखमां प्रवेश करीने कहेवा लागो के फूलनी वे माला वीठी माटे श्रावकनो अने यतिनो ए वे
प्रकारना धर्मनी प्ररूपणा दु करीश एवीरीतें फल सांजलीने सर्वलोक जगवानने वदन करी
पोतपोताने स्थानके गया हवे जगवाने निरविन्न पणो पन्नरदिवस्त न्यून प्रथम चोमासु तिहां
पूर्ण करीने मेरुनी परे धैर्य धरता समता रूप रत्नमयथकां चोमासीपारणुकरी तिहांथी विद्धार
कखो ए प्रथम चोमासु ॥१॥ तिद्धारथी विद्धार करी मोराकसन्निवेशें उद्यानमांझावी काउस्तगने
रह्या तिद्धार जगवाननो महिमाकरवा सारु सिद्धार्थ व्यतरो स्वामीना शरीरमां सक्रमीने लोक
आगल नूत, नविष्य अने वर्तमान सर्वधि निमित्त नाखें ठे तेथी त्यानां लोक जगवाननी सेवा
करवा लाग हवे ते गममां श्रद्धदक नामा निमित्तियो रहे ठे ते जगवाननी इर्थो करवा लाभ्यो
केमके लोक तेने कहेवा लाग के वेवार्य सरखो तुं निमित्त जाणतो नथी में काले खेत्रमा
सर्प वीठो ते तेथो कही वीधो तथा दु जमीने गयो हतो ते कही वीधु तेवारें ते श्रद्धदक
नामा निमित्तियो क्रोधकरी जगवाननु निमित्त जुटुं करवा सारु दाथमा तुण लडने प्रभुने पू
तवा लागो के हे श्राय्य आ तुण ठेदाशे, किंवा नदीं, ते सांजली सिद्धार्थ ना कही तेवारें

ते धेववा लागो एटलामां इहें अवधियें जोइने जगवतनो मदिमा राखवाने ते निमिसिआनी
 आंगली छेवी नाखी तेथी ठण्डुठणु नदी निमिसिठ विलखो थयो पठी सिधार्थ लोक आगल
 कष्टु के ए निमिसिठ घोर ठे, कांइ जणोनथी एणें वीराघोष कर्मकरनो वश पजनो कांसानो
 पात्र घोरीने स्वछुरीनावृष्टु हेते माखो ठे तथा इक्षर्मा ब्राह्मणनो वोकहो मारीने तेनु मांस
 एणो खावुठे, तेनां अस्थि एना घरनी पठवाठे घोरहीनाजाठ नीचें माख्यां ठे तथा त्रीछु
 दूण जे एमां ठे ते हुं नदी कदीश एनी खीज केदेशे एहुं सांजली लोकें सर्ववातसाची मानी
 एनी खीने जइ पूठु, तेवारें ते खी बोली के ए पापिठ, पोतानी जगिनीने जोगवे ठे, एवी
 पोतानी निवानी वातो प्रसिद्ध थयाथी अदठंठक लक्षापाम्यो अने गाममां फिट फिट थयो थको
 प्रष्टुपासैं आवी विनति करी के तमें त्रैलोक्य पूजनीक ठो, हु अर्हीआज सुखे उदर पूरण करु
 हु ने जीवु हु जगवतें अप्रीति जाणी त्यांथी विदार कस्यो ॥ ॥ हवे जगवान श्रीमहावीर
 स्वामी एक वर्ष उपर एक महीना सुधीतो इहें आपेला देवष्टय वत्स सहित रह्या अने ते
 वार पठी वत्स रहित अचेलक थया दाथमां जोजन करे पण अतिशयना योगथी नागा
 देखाय नदी हवे वत्स रहित क्षीरितें थया ते कबे ठे जगवाने जेवारें वरसीवान वीधु तेवारें
 सिधार्थराजानो मित्र सोमवेव नामा ब्राह्मण जन्मथी वारिडीठे ते परवेश धनकमाववा गयो
 दतो पण क्यांयें धन पाम्यो नदी तेवारे वली जगवाने वीक्षा लीधा पठी जेवो गयो तेवो
 गले दाथे पागो पोतानें घेर फरी आब्यो पण एक कोढी मात्र कमाइ आब्यो नदी वारि
 डीज रह्यो तेवारें तेनी खीयें तेने घणो निघंठयो अने कदेवा लागी के अरे निर्जग्य हु
 किहां गयो दतो हु जिहां गयो दतो तिहां आबोने आबो वारिडी रह्यो जेम घडो जिहां जाय

तिहां पाणीनरे तथा कपासीयो जिहां जाय तिहा लोढाय तेम तुं पण जिहां गयो तिहां वरिडी
 रह्यो पण वारिइय तादारी केहो मूकतुं नथी जेम कोइ वरिडी पुरुष धन कमावानें अर्थ
 परवेजो जवा तैयार थयो तेवारें ते पुरुषें वारिइयने कसुं के ॥ रे वालिह न्रियस्फणा, वत्ता इक्क
 सुणिय, दस वेंसांतर चछिया, तु थर घरें रहिऊ ॥ १ ॥ एटखे दे वारिइय दे विचक्षण, तुं एक
 महारी वात कहु ते सानल जे दवे हु वेंसांतर जाउं हुं अने तुं घरमांज थिरथइ रहेजे एवां
 तेना वचन सांजली वारिइय वोखु ॥ पछिवन्नो गिरुआ तणो, अविहू जाण सुजाण ॥ पाठा
 तरें ॥ पालिऊ सुविहाण ॥ तमे वेंसांतर चछिया, तो अमे आगेवान ॥ १ ॥ अर्थ - हे जाइ
 सांजलो हु तो महोठानो विनय मूक नही केमके जे उन्नमपुरुष अंगीकार करे ते अविचल जाव
 क्लीव अंगीकार करे तेमाटे दे जाइ' जो तमे वेंसांतर जासो तो हुं पण आगेवान थइने तमारी
 साथें आगलनुं आगल चाहुं हु तेम दे निर्जाम्य' तादारी पठवाहे पण एमज वारिइय रहे ठे तुं
 हमणाघरमां आब्यो ठो पण घरमा तो काइ पण नथी, स्वावाने अन्न नथी, पीवाने पाणी नथी,
 खुखे मरती नेही हु, क्याथी तादारा वास्ते खावा सारुं लइ आबु, घरमां तो शाकमां नाख
 वाने मिरची अने मीतुं पण नथी, मात्र वारिइय लदेरो छे ठे ॥ यत ॥ जिणघर जैस न रीकें
 पाढो, जिणघर बलद न वीसे गाढो ॥ जिणघर नारि न चुही खलके, तिणघर वारिइ छे
 हेरि लहके ॥ १ ॥ ॥ अर्थ - जेना घरमां जैस सहित पाढो रीकतो न होय, वली जेना
 घरमां बलद अने गाढु वीसतुं न होय, वली जेनां घरमां खीना दाथमा चुही खलकती न
 होय, तेना घरमां वारिइ लहेरें लहकुं जाणहु ते माटे तु घरमां आवीश नही आवीश तो
 नुखे मरीश अरे वारिडी हजी हमणा पण तु जगवान पासें जइश तो कांइक पण मलजो

एवों स्त्रीना वचन सांचनी ते ग्राह्यण, नगवान पासें आब्यो अने ते हाथजोडी हीनस्थितियें
 थको दीन वचने करी श्रीवीरजगवाननें पगे लागीने विनति करतो हवों के हे रुपानाथ, '
 हे परडु स्वर्नजक ! हे परमार्थना करनार ! ' हे महाराभिन्नना पुत्र ! हे वारिश्य रूपवेजडीनां
 धेवक ! तु महारी मूलथकी विनति सांचलीने महारो निस्तार कस, था महारो वारिश्य रूप वां
 धव, महारो सहायी, महारी साथें जन्म्यो, महारी साथें बंधो, बली परणवानें समयें पण महारा
 पहेलां महारी स्त्रीनें एणें परणी, छं घणु तमारा आगल कहुं ए वारिश्य महारा शरीरनी ठा
 यानी पेरे तथा पोतानी बांधेली कर्मप्रकृतिनी पेरे एक कण मात्र पण महारो केढ मूकहुं
 नथी में धन उपार्जन करवा निमित्तें परवेश चालवानें समयें एने घणो घणो वज्यो तो पण
 ए महारी साथेंज चाब्यो, में गगामां आन कसु तो पण एणें महारी साथेंज आन कसुं, में
 यमुना, नर्मदा सबधि तीर्थकथा तो एणें पण महारी साथेंज तीर्थकथां, माटे एना प्रजावथी
 परवेशमा घरधरने विपे लोकोनी आगल निद्रा मागती वसत डुं तो सर्वने वेसुं परंतु वारिश्य
 बाधवना प्रतापथी डु प्रत्यक्ष प्रगट ठता पण मने कोइ पण र्वस्वे नही ॥ यडुकें ॥ वीसतिजोग
 सिद्धा, अंजनसिद्धा य केइ वीसति ॥ वारिहजोग सिद्धा, पासेविठिया न वीसति ॥ १ ॥ पुन
 रपि ॥ जोवारिश्यनमस्तुत्यं, सिद्धोदंतवर्दीनात् ॥ अर्धसर्वप्रपश्यामि, नमोपश्यति कथ्यन ॥ २ ॥
 ए ते श्र्लोकोनो जावार्थ कदे ठे जे योगसाधीने सिद्धथया तेपण नजरे वेस्वाय ठे, बली जे
 आंस्वोमा अजन करी अट्टश्य थाय एवा सिद्ध जे होय तेपण कोइएक प्रयोगथी प्रगट नजरे
 वेस्वाय, परंतु वारिश्यरूप योगें करीने जे सिद्धथया ते पुरुष जो पासें उचारह्या होय तो पण
 वेस्वाय नही ते माटे हे वारिश्य ! तुजने नमस्कार थाउ जे डु ताद्वारा वर्दीनथी सिद्धपुरुष

थयो तेथी हुंतो सर्वने वेखुं बुं पण मनंतो कोइ पण वेखतो नथी ॥ ३ ॥ ए कारण माटे
 दे स्वामी' ते वारिइय बांधवना प्रसादथी हु परवेशने विपे घणो जम्यो, घणो उथम कस्यो, घणा
 शीव सादुकारोनी चाकरी करी पण, हुं जाम्य दीन तेथी एक फुटी कोही मात्र पण धन पाम्यो
 नही जेवो घरथी गयो हुतो तेवोज घर पावो आब्यो तेथी में दजी मदारा घरमां प्रवेश न
 कस्यो तेनी पहेजांज तेपो मादारा घरमां प्रवेश कस्यो तेना प्रतापथी अनार्जणी एवी जे मदारी
 स्त्री ते कोच करी सुसल्लेखने मदारी सन्मुख मने मारवाने झोही आवी तेवारे में जाण्युजे मग
 लिक करीने मुजने वथवे ठे पण तेपोतो पार्से आवीने एवां कगोर अने निष्ठुर वचन बोलवा
 मांमयां अने कसुंके दे निर्नाग्य शिरोमणी' अरे जन्मवरिडी अरे निर्गुणनाथ' अरे ठोलण' हु
 तुजने धनविना साक्षात् वारिडी रूपनें शुंकरु' तु परवेशें गयो थको पण कांइ लाब्यो नही
 मदारे पण तादारा वारिइय रूप जाइनां सदायथी ॥ यत ॥ अन्ननास्त्युदकनास्ति, गृहे
 नास्ति युगंधरौ ॥ शाकमघ्येजवणनास्ति, तन्नास्तियचुडुज्यते ॥ १ ॥ जावार्थे - स्त्री कहे
 ठे के तादारा बांधवना सदायथी मदाराघरमां अन्नपण खावाने नथी अने पाणीपण पीवाने
 नथी, छुवार पण नथी शाकमां नाखवाने मीठु पण नथी एवु कांइ पण घरमा नथी के जेथी
 तुजने आवरकरी घरमां वेसाहीने जमाहुं मदाराघरमां तो एक वारिइय लढके ठे वली ब्रा
 ह्मणी कहे ठे रे दोला, धनेकरीने जगतमां मानीता थाय ठे, पण धनविना जगतमां कोइ
 कोइने पृगहुं नथी, यहुक्त ॥ धनैडिच्छुलीना कुलीनाजवति, धनैरेवपापात्पुन निस्तरति ॥
 धनिन्यो विशिष्टोन लोकेपिकश्चित् धन प्रार्जयधन प्रार्जयध्व ॥ १ ॥ जावार्थे - धनेकरीने
 दीणाकुलवालो पण उत्तम कुलवान कहेवाय, वली धनेकरीने पापयकी निस्तर पामे, धन

यान होय तेज जगतमां मद्दोढो कदेवाय, ते कारण माटे धनउपाईल करवानो उद्यम पुरु
 पने श्रेष्ठ ठे वली धनविना जीवतो थको पण पुरुष मढवा समान ठे ॥ यष्टुक्त ॥ धनमार्जय
 काकुस्थ, धनमूलमिव जगत् ॥ अंतरनैवपश्यामि, निर्धनस्य मृतस्यच ॥ १ ॥ नावार्थ -
 जेवारे रामचड्जीने वनवास थयो तेवारे विचाथु जे वसिष्ठ ऋषिने नमस्कार करीने घालीये
 तेवारे जिद्दां कवलीवनमां वसिष्ठ ऋषि घेठा ठे तिद्दा जइ रामचड्जीयें नमस्कार कस्यो परंतु
 वसिष्ठ ऋषियें नेत्र उघाडीनें सासुं पण जोयुं नदी कारण के रामचड्जीनी पासें ते वस्वत ध
 नकांइ पण न हतु पढी जेवारे संकाजीतीने चतुरंगिणी सेना जइ धनधान्य सदित पाठा
 आब्या ते वस्वत वसिष्ठ ऋषि सात आव पगलां सामा चाली आब्या तेवारे रामचड्जी बोल्या
 के तेहज हुं रामचंड हुं अने आ तेनु तेज कवलीवन तथा तमे वसिष्ठऋषि पण तेना तेज
 ठो परंतु पढेला हु तमारी पासें आब्यो हतो तेवारे तो तमे नेत्र उघाडीनें सासु पण जोयुं
 न हतु अने हमणा उठीने सात आव पगलां सामा आब्या तेनुं शुं कारण ? तेवारे वसिष्ठजी
 पूर्वोक्त श्लोक कहेला दवा के हे काकुस्थ, ! हे रामचड् ! एक धननुं उपार्जन करो, आ जग
 तमां धनेकरनेज प्राणी शोभे ठे, परंतु निर्धनने अने मढवाने काश्यण अतर वेखांनुं नथी,
 ते कारणे तुं प्रथम आब्यो हतो तेवारे निर्धन हतो तेथी में ताद्वारा सासुं न जोयुं अने ह
 मणातो हु सर्व विनूति सदित ठो माटे हुं सामो घाली आब्यो हु एतुं कदीने वली स्त्री कदेवा
 लागी के हे मूर्ख ! धनविना हु तने शुं करु ? वली कथुं ठे के ॥ पुतायसीसायसमविजन्ता,
 रीसाय वेवाय समविजन्ता ॥ मुक्तातिरिकाय समविजन्ता, मुयावरिदाय समविजन्ता ॥ १ ॥
 नावार्थ - पुत्रने शिष्य ए वे धरोवर जाणवा, वली ऋषी अने देव ए वे पण धरावर जाणवा,

वली मूर्खे अने तिर्यक् ए वे पण समान जाणवा, तेम मूवेला अने वारिडी ए पण वे सर
 खाज जाणवा ॥ वली ते खी कहेवा लागी के अरे जाग्यहीन । श्रीवीरजगवाने वरसीवान
 आभीने सर्वना वारिड्डखनो विनाश कसो, ते वेलाये तुं परवेश गयो ते तादारे कहेवु थुं
 के जेम झाल पाकवान समये कागढानी चांच पाकी आवे तेनी पेरे थु अथवा नवी तटे
 जवासाना जाढ तुल्य तुं थयो अथवा रात्रि दिवस मेघ वर्षतां ठतां पण पलाशवृक्षनां पान
 हां त्रणज होय माटे रे अनिस । रे पापिट । रे पांडुरष्ट । तु इदांथी जा इत्याविक निपुर वचने
 घणो नित्रंठीने गलहडो वेइ मने घरथी वाहेर काढाव्यो ते कारण माटे ॥ आर्गेदारिद्र्य पाढे
 वारिड्ड, मावे जमणे पाति ॥ पिंभियाणीमुज मारण मान्यो, तेणे दुं आयो नाति ॥ १ ॥
 माटे हे स्वामी ! महारे आगल पण वारिड्ड चाले ठे, पाढल पण वारिड्ड चाले ठे अने बे
 गजुये पण वारिड्ड चाले ठे एम महारे चारे वाखु वारिड्ड चाखु आवे ठे तेथी ब्राह्मणीये
 मने मारया मान्यो माटे दुं नाशिन तमारी पासें आव्यो तु अने में विचाखुं जे श्रीवीर
 अगम्यगतिवत ठे, जो पण दीक्षलीधी ठे तो पण परमरूपाखु ठे, माटे मुजने निम्यथी कां
 इरु पण आपडो एवुं चितवीने प्रतीति पूर्वक निरधारकरीने तमारी पासें आव्यो तुं माटे म
 हारा वारिड्डने चूरीने मनोरथ पूर्ण करो पण हे स्वामी ! एवु मनमा आणशो नही जे
 महारा वर्षीवानने अक्सरे सर्वलोक मनवाठित दान पामी ग्या अने तु कांइपण केम पा
 म्यो नही एवो त्रिचार आणशोमां ॥ यत ॥ स्वामिन्कनकधारानि, स्वयि सर्वत्रवर्पति, अज्ञा
 ग्यग्रस्तवन्ने, मयिनार्यातिर्विक्र ॥ १ ॥ जावार्थ - हे स्वामी ! तमें कनक रूप धारये
 सर्वत्र वरस्या पण महारा मस्तक उपरें अजाग्य रूप ठत्र ढंकाखुं हवु तेथी एक धिंडुमात्र पण

મહારે માયે પઢું નદી તેવારેં એંડું વિચાણું જે યત ॥ રે મન અપ્પા સ્થિતિયર, ચિતાજાલ મ
 પાઠ ॥ ફજતત્તોદિજ પામીયેં, જિત્તો લલ્યો લિદ્દાહ ॥ ૧ ॥ એમ ચિતવી વેસી રહ્યો પણ
 હે સ્વામી ! એકતો તમારુ વાન ન પામ્યો ને વલી તમારા વાનનો બ્યતિકર સાંજ્લીનેં સામો
 મુજને મહારીત્તીયેં ધરયો કાદાહી મૂક્યો તેમાટે કણું ઠે કે ॥ યત ॥ ત્વચિ વર્પતિ પર્વન્યે,
 સવયલ્લવિતા હુમા ॥ અસ્માકમર્મવૃદ્ધાણાં, પૂર્વપ્રેપ્તુ સશય ॥ ૧ ॥ જાવાર્થ - હે સ્વામિ ! ત
 મારા રૂપ મેઘવર્પતાં ઘતાં સર્વજન રૂપ વૃદ્ધ નવપદ્મવયુક્ત થયાં અને મહારા સરસા અર્ક્ક
 વૃદ્ધોનેં પૂર્વપત્રનો સંશય થયો ક્ત્યાધિ લલિત પદ્મવિત વચન સાંજ્લીનેં, કપાસાગર જગવત
 વિચારતા દવા જે હું નિર્મય હુ મહારી પાસેં કાંઈપણ નથી અને બ્રાહ્મણને નહી વેવાથી
 ઈંદ્રાવિક સર્વલોક સમદ્ધ પ્રાર્થના જંગ હોય તે પ્રાર્થનાં જંગ કસાથી લયુતા થાય ॥
 યત ॥ તણલદુ યં વૃસ લદુ યં, તિણલુસ લદુયંચ પશ્ણા લદુયં ॥ તત્તોવિ સો લદુઝ, પશ્ણ
 ખગો કર્ઝેણ ॥ ૧ ॥ જાવાર્થ - સર્વથકી વૃણલુઝે તે થકી તુપ લુઝ ઠે અને વૃણવલાં
 તથા તુપ થકી પણ પ્રાર્થના કરવા વાલો લદુ જાણવો અને વલી પ્રાર્થનાનો જંગ કરવા
 વાલો જે ઠે તેતો સર્વ થકી લદુ જાણવો ॥ પુનરપિ ॥ પરપશ્ણાપવત્તિ, મા જણી જણઝ
 ઇરિસપુત ॥ ડયરોવિ મા ધરિદ્ધઝ, પશ્ણ ખગો કર્ઝેણ ॥ ૧ ॥ જાવાર્થ - પરપાસેં
 પ્રાર્થનાનો કરવા વાલો એવો પુત્ર હે માતા તું જણીશ નહી અને વલી પ્રાર્થના જગ કરના
 રનેં તો ડરને વિયે પણ ધારણ કરીશમાં ॥ પુનરપિ ॥ યાંતુયાંતુ ઘત પ્રાણા; અર્થિનિબ્ધર્થ
 તાંગતે ॥ પમાદપિદ્ધિગત્થ, કસાર્થ પુનરીદ્ધ ॥ ૧ ॥ જાવાર્થ - જાઝરે મહારા પ્રાણ
 જે આર્યપ્રાણી બ્યર્થ ધરથી જાય તેની સાથેં તમે પણ જાઝ કેમકે પાઠ્ઠ પણ તમને કોડ્ડ-

दिवसें जाबु तों डेज तो एवो साथ वली तमोने मलवो सुशकील ने माटे हमणज जाव ॥१॥
 इत्यादिक शिष्टाचार आचारनो विचार जाएनि श्रीमद्दावीर देव रूपाकरी अरधुं देव इत्य वस्त्र
 फाढीनें ब्राह्मणने देता हवा ए विप्रने चीवर वीधारी बीजा प्राणीनें एवु जणावता
 हवा ॥ यत् ॥ जांसंतितां वेदु धन, इणपरि अस्सइ चीर ॥ पितामित्र वाजण नणी, आयो
 वीधो चीर ॥ १ ॥ जावार्थे - ज्यांसुधी घरमां संपत्ति होय त्यां सुधी धन, चीवर, अन्नाविकनु
 दान वेदु, पित्ताना मित्र ब्राह्मणनें अरधुं चीर आप्याथी श्रीवीर एवुं पूर्वोक्त प्रमाणे जणा
 वता हवा ॥ १ ॥ हवे ते ब्राह्मण अरधुंचीर लक्ष्ने पोताने घेर गयो तेने चीवर सहित वार
 णाने समीपें आवतो देखीने ब्राह्मणी दर्पित थइ थकी खीने सन्मुख आवीचे दाथ जोढी ए
 वीरीते कहेती हवी के हे प्राणनाथ ! हे मम जीवना ! हे महारा हेयाना दार, हे कांत ! सुजग
 दुं तमारी मेघनी परें वाटजोती हती अने जेम जल विना माठली टलवले तेंम तमारा विना
 दुं टजवली रही हती क्त्वादिक मीर्गं मनोहर वचन रचना कथन पूर्वक अपूर्वरीतें घणी श्री
 तियें ज्ञान मळन करावी जोजन पान तांबूल आपीने वली घणा सन्मान पूर्वक सुखशय्या
 शयन प्रमुख सुख उपचार करीनें स्त्री घणो प्रमोद पमाहती हवी तेवार पढी ब्राह्मण ते व
 स्त्रनी वशीयो वंधाववाने वास्ते तुंनारा पासें गयो तुनारे पण ते वस्त्र तेवु अणत्रुट्यु जाणी
 ने सोमविप्रने कडेवा लागोके हे ब्राह्मण ! आ वस्त्रनो बीजो कटको लइ आव्य तो एनें सांध्या
 यका ए लाख मूलनु थारो तेथी तादारा अने महारा वेदुना वारिधनो नाश थारो तेवारे ते
 विप्र पावो फरीनें जोनें वधतो ठतो श्रीवर्द्धमान स्वामी पासें आवतो हवो पण मनमा विचा
 रवा लागो के दु वारवार केवीरीतें याचना करु, अतिलोचन करवो पुरुपनें युक्त नथी अने जग

यान पण एतुं जाणइ जे थ्या विप्र लोनी ठे एवु जाणीने लाजनो माझों मौन करी रह्यो
 पण मुखयी मागे नही ॥ यत ॥ लळा वारेइ मुढं, असपया जणई मागिरे मग ॥ विन्न
 मानकवाडं, वेदितिमगिया वाणी ॥ १ ॥ जावार्थ- लळा ठे ते मुखने वारती दवी अने
 अस्पवा कहेति दवी के माग्य रे माग्य ! पण मानरूप कमाड वैवराणा तेथी आपो एवी
 राणी मुखयी न निकलती दवी ॥ १ ॥ अने जाणुं जे ध्याय पण खंजाठपरथी पही जाय
 तो उपादी लइश एवीरिति जेवारे जगवतने वीक्षा लीये एकवर्पेने उपर एक मास थयो त्यां
 सुधी जगवाननी पाठल ते ब्राह्मण चाल्यो पढी एकदिवस ते देवडुप्य जगवानना खंजा ठपरथी
 यापराना गोटीथी उपडथु ते उत्तरचावालागामनी पासें सुवर्णवाळुका नदीनें कांते घोरढीना
 वृक्षनां कांठामां जइ पढपुं तेने विप्रे ग्रहण कसुं जगवान पण सिद्धावलोकन दृष्टियें करी दे
 खता द्या इदा कोइकतो कहे ठे के ममत्वे करीने देखता दवा, कोइक कहे ठे के धुजस्था
 नकें पढपुं के अष्टजस्थानकें पढथु ते जोवाने माटे देखता दवा वली कोइक कहे ठे के सदस्ता
 स्कारे वेरपुं, कोइक कहे ठे के महारी पाठल महारा शिष्योने वस्त्रपात्र सुलज्जनावे थजों के नदी
 घाय एवा कारणथी देखता दवा कटके लागुं तेथी जगवाने विचासु जे महारी पठवाडे जे
 साधु स्वसत्तानिक थाजो ते सर्व वडुल कपायि कटकी कजदकारी प्राय असमाधिकारक थाजो
 मृना घणा थाजो अने साधु थोडा थाजो एवु जाणीने निर्ममत्वथी ग्रहण न कसु, हवे विप्र पोताना
 आत्माने धन्य कृतार्थ मानतो थको, संपूरण मनोरथवत थयो थको तुनारा पासें वे खंम सें
 धावी तुखावीने वेंचु तेना लक्ष् सौनेया आवा तेमांथी अर्धां तुनाराने दीधा अने अर्धां
 ब्राह्मणे राख्य देहुनं वारिइय गपुं जावळीव सुधी थया आनवमां रहा ॥ इति अचेलक

दृष्टांत ॥ "तेवार पढी जगवाने कपडां राखीं नही ते विवसथी अचेजक थया अने बीजा
 जेवीश तीर्थकरोनां देवडुप्य वख जावळीव रद्यां दतां केटलिक प्रतोमां वचला बावीश तीर्थक
 रोनां देवडुप्य जावळीव रद्यां कद्यां ठे तेथी ते सचेजक जाणवा हवे श्रीमदावीर स्वामी
 वारवर्ये उपर साढा ठमहीना ठवस्थपणे कायाने वोसरावी कांइ छुश्रूया करे नही एवाथका
 विचखा तेसां जे कांइ वेवताना करेला, मनुथना करेला, तिर्थचना करेला, अनुलोम अने प्रति
 लोम एवा वे प्रकारनां उपसर्ग थया तिदां जे नाटक देखाडवां, आलिगन करवां, इत्यादिक
 देवाधिकोये करेला उपसर्ग ते सर्व अनुलोम उपसर्ग जाणवा अने जे देवाधिकोये जय व
 ताव्या, प्रहार कखा, कूट्या, माखा एवा उपसर्ग ते सर्व प्रतिलोम उपसर्ग जाणवा ए वने
 प्रकारना उपसर्ग सर्व पोतानी खुशीथी सहन कखा पण चारित्रथी लगार मात्र चलायमान
 थया नही तेमज कांइ उपर रागद्वेय पण लाव्या नही तथा कोइनी पासं दीन वचन पण बोल्या
 नही तेमज कोइनु जय पण जाव्या नही एवी रीतें अनेकप्रकारना उपसर्ग सहन कखा ते कही वे
 खावे ठे ॥ "एकदा जगवान् उत्तर वाचाल सन्निवेशें जातां मार्गे वर्धमान गामें आव्या, तिदा ए
 क सुवर्णवालुका, बीजी रुपवालुका, ए वे नवीड आवी, ते छतरी आगल चालतां एक वक्रमार्ग
 बीजो सरल मार्ग, एवा वे मार्ग आव्या, तिदां लोके निवाखा के पाधरामार्गमां सर्पनो जय
 ठे माटे जाशो नही तो पण जगवत वक्रमार्ग मूकीने सरल मार्गे चमकोशीया सर्पने प्रतिबोध
 देवासारं चाल्या, ते मार्गमां कनक खल नामा वनमा तापसनो आश्रम ठे, तिदां एक महा
 जोरावर घणो मशीनो चमकोशीयो सर्प रदे ठे ते चमकोशिया सर्पने जगवाने देवता कखो,
 तेनी कथा कहे ठे कोइक गामने विपे वे साधु गुरु चेला चोमासु रद्या दता ते एक विवसे

માસ સ્વમણના પારણને અર્થે જે જણા ગોચરીયે ગયા, ત્યાં વર્ષાશ્રુને લીધે ઘણા જીવાન
 સ્તપ્તિ થયે ઠતે માર્ગમા ગુરુના પગ નીચે સૂક્ષ્મ મેનકી આવી તે ચપાડ મરણ પામી તેવારે
 ચેલાયે કસું મહારાજ તમારા પગ નીચે મેનકી આવી તે મરણ પામી એવું સાંજલી ગુરુ બોલ્યા
 ઘણી મેનકી મરેલી પડી છે માટે ધીજા કોફનો પગ આવવાથી મરણ પામી હશે તેવારે
 તિહાં તે ચેલો મૌન રહ્યો વલી ગોચરી આજોવતાં શિષ્ય બોલ્યો કે મેનકીનો મિશ્રામિ હુક્કહ
 લ્યો તે સાંજલી ગુરુને રીશ ચઢી અને ચેલાને કહેવા લાગો જે અરે આ મેનકીનો પ્રથમથીજ
 મરેલી હતી, મૈતો મારી નથી ચેલે ઘણું કસું તો પણ માન્યું નહીં તેવારે ચેલે વિચાણું જે
 સાજે પઢિક્કમણામાં આજોયણ હશે ગુરુયે પણ સાજે પઢિક્કમણામાં સર્વ આજોયણ લીધી,
 પણ મેનકીની આજોયણ ન લીધી તેવારે વલી પણ ચેલે કસું જે મહારાજ મેનકીની આ
 જોયણ લ્યો તેવારે પણ ગુરુયે રીશ કરીને તેવોજ જવાબ આપ્યો ફરી રાત્રે સથારાની વેલાયે
 કસું કે હે મહારાજ ! મેનકીની આજોયણ લ્યો એવું સાંજલતાં ગુરુને રીશ ચઢી તેથી હાથમાં
 ઝંયાની માંની લફને મારવા વોહ્યો રાતની વેલા હતી તેથી ચેલો નાશી ગયો, ગુરુ તેની પાઠલ
 વોહ્યો અને ઝપાશરાના ધાંજલામાં અથઢાયો તેથી ગુરુનું મસ્તક ફૂટ્યું ત્યાંથી મરણ પામી
 ધીજે જવે જ્યોતિષી વેવતા થયો ત્યાંથી ચવીને ઘનકોશી નામે તાપસ થયો તેના પાંચસો
 શિષ્ય થયા પરંતુ પોતે ઘણો ક્રોધી હતો તેથી એક દિવસે રાજકુમારને વાઢીમાંથી ફૂલ હેતાં
 વેલીને હાથમાં ફરસી લઈ તેમને મારવા વોહ્યો તિહાં પગ લપસીગયો તેથી માર્ગમા
 એક અંધ કૂવો આબ્યો, તેમાં પહ્યો પોતાને ફરસીવાળી તેથી આર્ષધ્યાને મરણ પામીને
 તેદજ આશ્રમને વિષે ઘોથાજવે ચનકોશીડ સર્પ થયો છે, આંલ્યમા ઝંદેર ઘણું છે, જે કોફને

वेस्ते, तेने घाली नस्म कर'ठे, घणा तापसोने घाल्या, धीजा केटलाएक नाथी गया लोकें पण ए
 मार्गे जवानु ठोढी वीठुं, एककोण प्रमाण नृमिमां रवेला जीवमात्रने घाली नाखे ठे त्यां ते सर्प
 कोइने रेवा देता नथी ते सर्पना बिलथपर जगवत काउस्तर्गो रहा, ते वेखी सर्प कोध
 आणीने प्रष्टने मख माखो, तेवारें प्रष्टुना पगमांथी दूध सरखु लोढी मांस नीकस्थुं, तेने वेखी
 सर्प विचाशु जे इं जेने सादसुं जोठं, तेने पण घाली नस्म करु अने एने तो मख माखो तो
 पण घोडुं लोइ नीकस्थुं माटे ए कोइ मढोटो पुरुष ठे एम चितवीने जगवाननां मुख सासुं जोडुं
 तेवारें जगवान् बोल्या के अरे चरुकोशिया ' बूज बूज ठुं नथी जाणतो एवुं केतां थकां ते
 सर्पने विचार उपन्यो जे आबुं रुप में क्याक वीठुं ठे एटलामां मूढां आवी गइ अने जाति
 स्मरण ज्ञान उपन्युं तेवारें पाबलो जव वीठो, पढी प्रष्टने त्रण प्रदक्षिणा वेइ विनति करी के
 दे करुणासागर ' दुर्गतिरूप कूपथी तमें मुजने उढसो, पढी वैराम्यपामी पन्नर विवसनु अन
 शन करी परोपकारार्थे ते सर्प पोताना बिलमांवे मुख घाली अने आखु शरीर बाहेर राखीने
 रह्यो पढी ते मार्गे दूध, वडीं, घृत, घृतनी वेचनारी आहिरलोक तेणें ते नागराज सदुष्ट थयो एवुं
 जाणी दूध, वडीं, घृत, शर्करादिकें करी सर्पने पूज्यो तेनी गर्थे करी कीढीउं शरीर उपर
 चढी पढी विचाशुं, जे इं मद्दारा शरीरने फेरवीश तो कीढीयो मरीजवो एवु जाणी शरीर
 द्दलाव्यु नदी कीढीयें ते सर्पने फोली चालणी सरखो कीधो, ते सर्प शुजथ्यानं मरण
 पामीने आठमे वेवलोकें देवता थयो प्रष्टु तिदांथी विचरता उत्तर वाचाल सन्निवेजो
 पढोता तिदां नागसेन श्रावकनें घेर परमानें घेर परमानें पारण कसु, वेवतार्थे पंचदिव्य प्रगट कखा
 तिदांथी विदार करीने जगवान श्वेताविका नगरीये गया तिदा परवेशीराजायें प्रष्टुनो मदिमा

કચો ॥ તિહાથી વિચરતા થકા જગવાન સુરનિપુરનગરનાં માર્ગમાં ગંગાનદી આવી તે ઉત્તર
 વાને અર્થે ઘણા લોક સિદ્ધત્ત સ્વાસ્થ્યાની નાવમાં ઘેઠા તેની સાર્થે પ્રસુ પણ ઘેઠા એવા
 માં ધૂવઢ ઘોલ્યો તેટું શુકન જોડ ક્ષોમિલનામે નિમિત્તિત તે નાવમા દત્તો તેણે કણું કે હે
 લોકો આજ આપણને મરણોત કષ્ટ ઇપજશે પરંતુ આ સાધુ મદાત્મા પુરુષના પ્રજાવધી ની
 વત્તા રદ્દીશું મરણું નહીં એવામાં જગવતે ત્રિષ્ટ વાસુદેવના જવમાં જે સિદ્ધને વિવાસો દત્તો
 તે સિદ્ધ ઘણા જવત્રમણ કરીને દમણાં શુવનપતિ દેવોમાં સુવંદૂનામે નાગકુમાર દેવતા થયો હે તે
 અવધિજ્ઞાને પ્રસુને જોડ પૂર્વે સંજારી ફ્લાં આવીને નાવ મૂઝાવવાનો ઇપ્સવ કરવા લામ્યો
 તેવલત નવા ઇપન્યા એવા કંચલ અને સવલ નામે જે નાગકુમાર દેવતા તેણે આવીને એક
 દેવતાયે તો નાવ મૂવતી રાત્રી અને ધીલા દેવતાયે પહેલા, સુદધૂદેવની સાર્થે લઢાડ કરી તેમાં
 સુવંદૂ દારીમયો તેથી જગવાન સુલેં ગંગાનદી ઇતસા હવે એ કંચલ સંચલની પૂર્વજવ સંવંધિ
 કયા કહેહે, મધુરા નગરીમાં જિનવાસ નામા આવક રહે હે તેની સાધુવાસીનામે સ્ત્રી તે પણ
 આવિકા હે તે વન્ને જણાયે પાંચ અણુવ્રતમાં ચતુષ્પવ નીવો રાલવાનો ત્યાગ કરેલો હે તેથી
 દુધ વદ્દી જે ઘરમાં વાપરવા સારુ જોડયે તે એક આદિર પાસેથી મૂલ્ય આપીને વેંચાતુ જોયે હે
 તેને લીધે તે આદિરને અને શેઠને માંદોમાંદે પ્રીતિ થઈ તે આદિર સાર્થે સેવઢ દેવઢનો સંતોષ
 વ્રતમા, રાસેલું હે હવે એકધિવસ તે આદિરને ઘેર વિવાદ આખો તેવારે આદિરે શેઠ પાસેથી
 વિવાદને માટે કેટલિએક ચીજો માગી શેઠે પણ તેને ચડવા પ્રમુલ્લ સર્વે ઇપકરણ તેના માગ
 વા મુજવ આપ્યા તેથી તેનો વિવાદ ઘણો સરિકાર થયો તેવારે તે આદિર હુસી થડને સર
 સ્ત્રી અવસ્થાવાલા ઘણા રૂપવત એવા જે થાલ લુપન લાવીને શેઠને ઘેર થલત્કારે બાંધી ચા

भगवान्

ल्या गया त यथाप शिवन ता राखवान। इहा हती नही तोपण शेठे विचाबु जे पाठा आ
 पीश तो ए बीजे क्क्याय वेचशे तिदां एधापढा डखी थाशे, बांध्या रहेशे, नार ताणशे, एवुं
 विचारीनें पोताने घरें राख्या तिदां तेमने पुत्रनी पेरे फासु घास जल प्रमुख स्वरावीने पोथ्या
 कंवल अने संवल एवां वे नाम वीधां द्वे श्रेष्ठ पाखीने विवसे पोसद करे धर्मचर्चा करे पुस्तक
 वांचे ते वातो सांजलतां सांजलतां ते बलवीया घणीज रुही समजण वाला थया एवा
 नडिक परिणामि थया के श्रेष्ठ जेवारें उपवास करे तेवारें ते पण उपवास करे ठुणाविक
 चारो बिलकुल खाय नही एवीरितें शुजावनायें विचरे ने हवे एक दिवस श्रेष्ठ पोसदमां
 वेग हता एदलामां कोइएक श्रेष्ठनो मित्र आब्यो ते पुष्ट ठुपज्जु जोडजु वेखी श्रेष्ठने
 पूठया विना पोताना स्थमां जोडनें जंभीर वनमां यक्की यात्रायें लइ गयो मार्गमां घणा
 दोढाब्या तेथी ते बलवोनी नाहियो झुटी पही पठो ते ठानो आवीने पाठा श्रेष्ठने घेर बांधी
 गयो पण हाडकां जांगी गया तेथी चारो पाणी त्यागी वेग श्रेष्ठें पोताना पुत्र जेवा बलवोने
 डखी थयेला वेखी घणो विपाव करीने अनशन कराबुं चार आदारना पख्खाण करावी न
 वकार सज्जानुं ते बलवीया शुजय्याने मरण पामीनें नागकुमार वेव थया ते नवा उपन्या
 थका अवधिज्ञाने उपयोग आप्यो तेथी ए कृत वेखी इहां आवीनें जगवानने थतो उपसर्ग
 मटाब्यो अने जगवान आगल नाटक नाची गीतगान करी पूजा सत्कार करी स्वस्थानकें गया
 ॥ इति कवल संवल दृष्टांत ॥ एक विवसें जगवान विदार करता गंगा नदी उत्तरतां स्वस्ववेजु
 मांढे प्रतिविवित पगलानी श्रेणीने विपे चक्र, ध्वज, अंकुश प्रमुख लक्षण थया एवामां पाठ
 जयी कोइ एक पुष्पनामा सामुद्रिकशास्त्रनो जाण, आब्यो तेथो मनमां चिंतबु जे आ कोइएक

વક્રવર્તી થનારો જીવ છે વક્રવર્તી વિના એવા પગ ધીજાનો ન હોય તે હમણાં એકાકી જાય છે
 માટે હું જઈ એની સેવા કરું, પઠી તે ઘરણાનુસારેં તિહાં આખો અને જગવાને વસ્ત્રરહિત
 વિગમ્વરૂપેં દેલીને વિચારવા લાગો જે હું સામુદ્ધિકશાસ્ત્ર ફોકટ નાણો હું જો એવા લક્ષણનો
 ઘણી નિદુકરૂપેં એકાકી છે તો એ મહારાં પુસ્તક સોટાં છે પાણીમાં વોલવા લાયક છે, એમ
 ધિત્તવી પુસ્તકને પાણીમાં ધોલવા લાગ્યો, હંડમદારાજેં એ વૃત્તાંત જાણું તેવારેં તિહાં આવીને
 પ્રસૂતી સેવા સાચવી પુણ્યનિમિત્તિયા આગલ પ્રસૂતું સ્વરૂપ વર્ણવી શાસ્ત્ર પાણીમાં વોલવાં ન
 વીધાં, પઠી જગવંતના ગુણ ધામ કહી હંડ સ્વસ્થાનકેં ગયો, પુણ્ય પણ હંડ પાસેંથી મણિ કન
 કાલિક ધન પામી હૃદય પામતો પોતાને સ્થાનકેં ગયો, પ્રસૂતેં પરોપકારાર્થેં ગગનવીઝતરી વિ
 દાર કીધો ॥ હવે ગંગાનવી ઝતરીને જગવાન વીને ધોમાસે રાજશુદ્ધી નગરીયેં નાલંબીનામા
 પાઠામાં વળકરની એટલે તંબુવાયકની શાલા છે તેના એકવૈંશને વિપે સૂણામા આઢા લઈને
 રહ્યા તિહાં પ્રથમ માસ સ્વમણ કશું અર્ધીઆં શરવણધામે મંસલી પુત્ર સુજડાનો અગજ વહુલ
 પ્વજની ગોશાજાને વિપે ઝપ્પ્યો છે તેમાટે તેનું નામ પણ ગોશાલો રાસેલો છે તે અનુક્રમેં જમતો
 જમતો જગવત પાસેં આખો, જગવાને તિહાં ચારમાસમાં ધાર માસ સ્વમણ કરીને ચાર પારણા
 કશાં તેમાં પહેલા માસ સ્વમણને પારણે પ્રસૂતેં વિજયશેઠેં ક્ષીરાલિક વિપુલ નોજને પારણુ
 કરાણું તિહાં વેવતાયેં પંચ વિષ્ણ પ્રગટ કશા પઠી તે સરસ ક્ષીરાલિક કૂરાલિક મોવકાલિ
 કનો આદાર દેલીને ગોશાલાયેં વિચાણું જે એને ઘર ઘર વોરાવે છે માટે હું પણ જુવો નિ
 કાર્યેં ફરીશ તો માદારી પણ માન્યતા વયશે, તેવારેં જગવતને જેણે વોહોરાધ્યા તેના પા
 ઢોશીને ઘરે ગોશાલો પણ વહોરવા ગયો તે દેલી પાઠોશી હૃદય પામ્યો જે મહારેં ઘરે જગ

वान् पयासा तेथी छठी घेतो थयो पढी वाढीने कष्टुं के छे मवारज ' महारें घरे पारणुं
 करो तेवारें गोशालायें वे हाथ पसाखा गृहस्थें छनी उनी रसोइ पीरथी अने उंजुं माणुं करी
 जोवा लाग्यो जे महारे घरे सनैयानो वर्षाव थाय एम करतां वायस थावी माथे वेगो ते
 वारें मेहा उपरथी गोशालाना हाथ उपर एक घाड़्यें देवता नारख्यो ते जोइ शेरें विचाखुं जे
 पाढोशीने घेर तो सनैयानो वर्षाव वरथ्यो अने माहारे घरे तो कोयला वरथ्या गोशालाना
 हाथ वल्या तिर्वाथी खवास थइ गोशालो निकल्यो हवे जगवानने बीछु पारणु नवे पकान्ना
 विकलुं कराब्यु, त्रीजे मासस्वमयो त्रीछु पारणुं सुनवे परमान्नाविकें कराब्यु तिहा सर्वत्र पंच
 विव्य प्रगट थयां ते जोइ गोशाले मनमां विचाखुं जे एनी पासैं सारविद्या ठे जे घर घर सोनु
 वरसावे ठे, ए विद्या हुं पण शीखु माटे एनी सगत करु तो सीखु अने महारी शोना वये ।
 एम विचारी गोशालो बोख्यो हे जगवान ' दुध्यापनो शिष्य तु एम कही जगवत साथें फरवा
 लागो, जगवाने तिहाथी जइ चोथुं पारणु कोलागसन्निवेशे घट्टलनामा ब्राह्मणने घेर केवल
 खीरना नोजने कणु तिहां पांच विव्य प्रगट थयां ए बीछु चोमासु जाणु ॥ १ ॥ पाठलथी
 गोशाले जगवानने दीठा नही सर्व नगरमां फरी जोथुं तो जगवान मल्या नही तेवारें सर्व उपक
 रण ब्राह्मणने थापी फुरसुम थइने वाल्यो पढी कोलागसन्निवेशे जगवानने देखी बोख्यो के अ
 पनी विद्या सुजने हो दु ध्यापनो चेलो तु ए वात जगवाने पण मानी पढी गोशाला सहित
 जगवान विहार करी एक दिवसें जगवान् स्वर्णखलधामें चाल्या, मार्गमां कोइ गोवालीए खीर
 पकावतां देखी तिहां गोशालो बोख्यो, हे जगवान् ' ए खीर थाइ ते खाइने जइखुं माटे थो
 डीवार वेसो तेवारें सिद्धार्थ बोख्यो ए खीखुं पात्र जागइ पढी गोशालायें जइ गोवालीयाने

કષ્ટ હોંની ફુટશે ગોવાલીયાર્યે ઘણા યજ્ઞ કરાવ્યા તો પણ હોંની ફૂટી ગઇ તેવારે ગોશાલો ઘો
 ભ્યો જે આનાર હોય તે થાયજ એહું ઘોલી હવ પકઢી નિપતવાવીપણ પઢિવજ્યું ॥ તિહાચી
 જગવાન વિહાર કરી બ્રાહ્મણ ગામ ગયા તિહાં એક નવ અને ઘોલો ઉપનવ એ વે જાણના વે
 પાઢા ઠે તેમર્પથી જગવાને નવનાં પાઢામાં પારણ કષ્ણું અને ગોશાલાને ઉપનવને ઘેર વાણી
 અન્ન સાતવિવસની વેસ મઝી તેથી કોપાયમાન થઈને ગોશાલો ઘોભ્યો જે મહારા ધર્મર્ચિવા
 ર્યના પ્રજાવથી તદ્દારું ઘર ઘલી જસ્મ થાઉં એહું કહેતાંજ અંતરવેવોર્યે જગવાનહું મહત્ત્વ રા
 સ્વા માટે તેહું ઘેર ઘાલી નાસ્તુ હવે ત્રીજેં ચોમાસેં વે વે માસની તપસ્યાર્યે પ્રહુ ચપાનગરીર્યે
 રહ્યા એ ત્રીજુંં ઢામાહું ॥ ૩ ॥ ॥ ત્યાં ઠેહું પારણ કરી કોઘાગ સન્નિવેરોં ગયા તિહાં શૂન્ય
 રૂદ્ધમાં કાઠસ્સગ રહ્યા તિહાં સિંહો રજપુત ઘોધરીનો પુત્ર વિઝુન્મતી વાસી સાર્યે કિઢાકરતો
 હતો તેને રમતો વેલીને ગોશાલો હસ્યો તેવારે તેણે ગોશાલાને કૂઢ્યો ગોશાલો પ્રહુને કહેવા
 લાગો જે મને માર આપે ઠે માટે તમેં એને કાં વારતા નથી ? પ્રહુ મોન ઠે તેથી સિદ્ધાર્થ ઘોભ્યો
 કેં આજ પઢી એહું હાસ્યનુંં કામ મ કરીશ એ કામ કરીશ તો એવાંજ ફલ પામીશ તેવાર
 પઢી સ્વામી મોરાકસન્નિવેરોં રમણીય નામા ઠયાનમાં કાઠસ્સગ રહ્યા, ત્યાં કુનારશાલામાં
 શ્રીપાર્શ્વનાથના શિવ મુનિર્વંદ્ સ્થરિ ઘણા શિવ્યો સાથે રહ્યા ઠે તે સાધુઝને વેલી ગોશાલે પૂઠપું
 તમેં કોણ હો, તે ઘોભ્યા અમેં સાધુ ઠેર્યે ગોશાલો ઘોભ્યો તમેં ધ્યા અને મહારો ધર્મર્ચાર્યે ક્યાં ?
 તેવારે તે સાધુ ઘોભ્યા જેવો હું ઠે, તેવો તાહારો ગુરુ પણ હજો તેવારે ગોશાલો રુઠો ચકો ઘો
 ભ્યો જે મહારા ધર્મર્ચાર્યના તપ તેજના પ્રજાવથી તમારો આશ્રમ ઘલી જસ્મ થાઉં તેવારે
 શિવ્ય ઘોભ્યા એથી કાંદે અમેં મરતા નથી હવે આશ્રમવલ્યો નહીં તેવારે ગોશાલે આવીને પ્ર

घुने कणु के स्वामी आगल जेवो तमारो प्रजाव दतो तेवो दमणां नथी तप तेज घटी गधु
 जणाय ठे तेवारें सिद्धार्य बोळ्यो अरे गोशाला ! ए साधुवने शाप लागे नदी ए साधु नदीं बजे,
 पठी ते पार्श्वनाथना शिष्य मुनिचंद स्वरिजिनकठपनी तुलना करता काउस्सगमा उना ठे तेने
 कुंनारें चोर जाएनि मार आप्यो मुनिचंदने अवधिक्कान उपन्युं मरण पामी वेवलोकें गया तेनो
 वेवतायें मदमा कळो त्यां अजवाळुं थुं ते वेस्वीने गोशालो बोळ्यो छुठ साधुना आश्रम बले
 ठे मदारा गुरु साचा ठे, तेवारें सिद्धार्य अंतरो बोळ्यो के, अरे कुपात्र ! ए तो मुनिचंद वेवलोकें
 गया तेनो मदोत्सव थाय ठे ते सोनली गोशालो विलखो थयो ॥ ते पठी प्रभु चोरा नगरियें
 गया तिहां गोशालो गममांदे देरतो फरे तेवारें त्यांना लोकोयें देरु जाणी प्रथम गोशालाने(दूय)
 खोढामांदे घाल्यो पठी जगवतने पण नाखवा लागा, एवामा उत्पलनरमा विप्रनी बेदेन सोम
 जयतिनामै ते चारित्र त्यार्गनि सन्यासणी थइ ठे तेणे आवी जगवानने ठंजस्वीने ठोढाव्या
 गोशालाने पण ठोढी मूक्यो ॥ तेवार पठी त्यांथी विद्वार करीने चोथुं चोमासु स्वामी एष्ट चं
 पायें चार मात्सी तप करीने रह्या, तिहां चोमासु सपूर्ण करी बादेर पारणु कणुं ए चोथुं
 चोमासु जाणुं ॥ ४ ॥ ॥ तिहांथी विद्वार करी जगवान कर्यगलें गया, तिहां माघ मासे
 जागरणना दिवसें वारिइ अने स्थविर पाखमिणी नाचें ठे, गाय ठे तेनी गोशाले दांसी करी
 तेथी तेठेण गोशालाने मार आप्यो वली प्रभुनो शिष्य जाणी मूक्यो ॥ तिदाथी विद्वार करी
 जगवान सावलीनगरीयें आवीने काउस्सगमें रह्या तिहा पितृवत्त्वणिकनी स्त्री श्रीजडा ठे
 तेने पुत्र जीवता नथी, तेवारें शिववन निमित्तियें तेने पूर्वे कणुं ठे के सुतक पुत्रनु मांस
 स्त्रीमां राधीने कोइ जिहुकने खवरावजो तो तमारा पुत्र जीवता रवेजे, दवे ते स्त्रीने जेवारे

घुने कष्टुं के स्वामी आगल जेवो तमारो प्रजाव दत्तो तेवो दुमणां नथी तप तेज घटी गधु
 जणाय ठे तेवारें सिद्धार्थ बोळ्यो अरे गोशाला ! ए साधुअने शाप लागे नही ए साधु नही बले,
 पठी ते पार्श्वनाथना शिष्य मुनिचंद खरिजिनकल्पनी तुलना करता कायस्सगमा उजा ठे तेने
 कुंनारें चोर जाणुनि मार आप्यो मुनिचंदने अवधिज्ञान खपनुं मरण पामी वेवलोकें गया तेनो
 वेवतायें महमा कळो त्यां अजवाजुं यधुं ते देखीने गोशालो बोळ्यो छुठ साधुना आश्रम बले
 ते महारा गुरु साचा ठे, तेवारें सिद्धार्थ व्यतरो बोळ्यो के, अरे कुपात्र ! ए तो मुनिचंद वेवलोकें
 गया तेनो महोत्सव आय ठे ते सांजली गोशालो विलखो थयो ॥ ते पठी प्रभु चोरा नगरियें
 गया तिहां गोशालो गाममांहे हेरतो फरे तेवारें त्यांना लोकोयें देरु जाणी प्रथम गोशालाने(कूप)
 खोडामांहे घाल्यो पठी जगवतने पण नाखवा लाग्ता, एवामा उत्पलनामा विप्रनी वेदेन सोम
 जयंतिनाये ते चरित्र त्यागीने सन्यासणी यइ ठे तेणे आवी जगवानने उलखीने ठोढाव्या
 गोशालाने पण ठोढी मूक्यो ॥ तेवार पठी त्यांथी विदार करीने चोखु चोमासु स्वामी एष्ट च
 पायें चार मासी तप करीने रह्या, तिहां चोमासु संपूर्ण करी वादेर पारणुं कष्टुं ए चोखु
 चोमासु जाणुं ॥ ४ ॥ ॥ तिहांथी विदार करी जगवान कयंगलें गया, तिहां माघ मासे
 जागरणना विसर्से दारिद्र अने स्थविर पांखदिणी नाचें ठे, गाय ठे तेनी गोशाले हांसी करी
 तेथी तेईए गोशालाने मार आप्यो वली प्रभुनो शिष्य आणी मूक्यो ॥ तिहांथी विदार करी
 जगवान सावडीनगरीयें आवीने कायस्सगळें रह्या तिहां पितृवचचणिकनी स्त्री श्रीचिन्ना ठे
 तेने पुत्र जीवता नथी, तेवारें शिवदत्त निमित्तियें तेने पूर्व कष्टुं ठे के मृतक पुत्रनु मांस
 खीरमां राधीने कोइ निदुकने खवरावजो तो तमारा पुत्र जीवता रवेगो, हवे ते स्त्रीने जेवारे

मृतक पुत्र थयो तेवारें तेनां मांसनी खीर तैयार करी राखी अने अर्दी गोशाले सिद्धार्थ
 व्यतरने पूठणु के मने आज केहुं नोजन मलशे ? सिद्धार्थ कहुं तनें आज मनुष्यहुं मांस
 मलशे, ते स्वाश्र पढी सिद्धार्थहुं वचन खोटुं करवा सारु गोशालो भ्रावक वाणीयाने घेर
 बोद्धोरवा गयो, मनमां विचारुं के वाणीयाने घेर मांस होयज नही एतु जाणी तिहां
 खीर जमी फरी पाठो आबी सिद्धार्थने कष्ट के हुं खीर जम्यो बु सिद्धार्थ कहुं हुं मांस जम्यो
 ठो, तेवारें गोशालायें गलामां आंगली घाली वमन कष्ट, मांहे मांसना कटका दीता
 तेवारें गोशालो क्रोध करीने तेने घेर गयो परंतु ते स्त्रीयें क्षरापना नयथी घरनु वारणु
 फेरवी नारुष्टु दुहुं तेथी गोशालायें घर लावु नही तेवारें कहेवा लाम्यो जे महारा स्वामीना
 तप प्रजावथी तमारो पादाढो वली नस्म थाजो तेथी पाठो वल्यो ॥ इति ॥ तिहांथी जग
 वान वरिद् सन्निवेशनी धाँवर कावस्सर्गे रह्या तिहां पंथीयोयें जगवानना पग पासैं वा
 सदी वाली तो पण जगवान किंचिन्न मात्र सरक्या नही जगवानना पग वलता वेदीनें गो
 शालो नासि गयो ॥ तिहांथी गलगामें वासुवेवनें वेदरे कावस्सर्गे रह्या तिहां गोशालो आंख्यो
 काढीने बालकोने वीहीवराववा लाम्यो तिहां लोकोयें माखो, कूख्यो वाखो जगवाननो शिष्य
 जाणी मूक्यो त्यांथी बिहार करीने जगवान आर्वत गाममां बलदेवनां मंदिरने विपे काठ
 स्सर्गे रह्या तिहां गोशालायें ठोकराउने वीवराववा सारु महोहुं मरही वताथ्युं तेथी
 ठोकरा सर्व जय पामीने पोताना माता पितानी आगल कहेवा लागा तेवारें ते माता पि
 ताउ तिहां आबीने कहेवा लागा के आ चेलाने छं मारवो एना गुरुनेज मार आयो एटजे
 फरी चेलाने पाधरे मार्गे चालवानो छपवेश करजो एतु कहीने जेटलामां जगवानने मारवा

तैयार थया एटलामां बलववन। मृगय बल जइने लोकोंने बीवराव्या तेवारें सर्वलोक जगवा
 नने नमवा लाग़ा ॥ पढी तिदांथी विदार करी घणा क्षिप्रकर्मोंने निरुता करवाने अर्थे जग
 वान लाटवेस गया तिदां अनार्ये लोकोर्ये घणाल उपडव कस्या ते प्रभुर्ये सहन कस्या ॥ ति
 दांथी पूरणकलश नामे अनार्ये गर्मे जातां थकां जगवानने मार्गमां थे चोर मल्या ते ज
 गवानने देखी अपगुकन थयां एतु मानने स्वप्न लइ मारवा डोळ्या तेने इइ महाराजे वज्रथी
 मारी नाख्या कैटलिक प्रतोमां इइमाद्वाराजे ते चोरोनां पग थंस्या तेथी ते वृक्षनी पेरे ति
 दांज उना रह्या एवीरीते उपसर्गे निवारण थयो ॥ पढी तिदांथी प्रनु चोरोंगे आख्या तिदा
 मानवे धान रथातु देखी गोशालो नीचो थइ जोवा लाव्यो तेने लोकोर्ये चोर जाणी माख्यो,
 गोशालो रुवो थको बोव्यो जे महारा स्वामीना तप बलें तमारो मन्प बलजो, ते तेमज थयुं
 तेवार पढी जगवत दरिद्र न्नीचें काउस्सर्गे रह्या, तिदां कोइ पंथीयें आगल जूमिका बाली
 इती तिदा गोशालानां पग बल्या तेवारें त्यांथी गोशालो नावो ॥ तेवार पढी पांचसु चोमासु
 प्रनु चडिकानगरीयें रह्या तिदां चोमासी तप प्रभुर्ये कीधु ए पांचसु चोमासुं चार मासी त
 पनु जाणतु ॥ ५ ॥ ॥ पढी पारणु करी तिदांथी जगवान कुविक सन्निवेशें गया त्यां लो
 कोर्ये चोर जाणने पकळ्या पढी श्रीपार्थनाथजीनी एक विजया धीजी प्रगल्ना ए वे सा
 ध्वियो परिव्राजिकणी थयेलीउ ते तेमणे गोढाव्या तिदां गोशालायें जाणुं जै एनी पढवाढे
 फरवाथी घणा इख सहन करवा पढे ते एतु विचारी जगवतथी जूवो विचखो मार्गमां जातां
 पाचसें चोर मल्या ते मामो मामो कहीने गोशालानी स्वांध उपर चढी आगल पाढल
 फराववा लाग़ा तेथी इख पाम्यो वली धीजे पण ज्या जाय त्यां तोफान करे, तेवारे

मृतक पुत्र थयो तेवारें तेनां मांसनी खीर तैयार करी राखी अने अर्धी गोशाले सिद्दार्थ
 अतरने पृष्ठु के मने आज केवु नोजन मल्लो? सिद्दार्थ कथुं तनै आज मनुष्यनु मांस
 मल्लो, ते खाइश पठी सिद्दार्थनु वचन खोदुं करवा सारु गोशालो आवक वाणीयाने घेर
 वोदोरवा गयो, मनमां विचासुं के वाणीयाने घेर मांस होयज नदी एवुं जाणी तिदां
 खीर जमी फरी पाठो आवी सिद्दार्थने कथुं के दुं खीर जम्यो दुं सिद्दार्थ कथुं तुं मांस जम्यो
 नो, तेवारें गोशालायें गलामां आंगली घाली वमन कथुं, मांढे मांसना कटका दीग
 तेवारें गोशालो क्रोध करीने तेने घेर गयो परंतु ते खीयें शरापना जयथी घरनुं बारणु
 फेरवी नास्तुं हनुं तेथी गोशालायें पर लाधुं नदी तेवारें कदेवा लाम्योजे मदारा स्वामीना
 तप प्रभावथी तमारो पादाढो घली जस्स थाजो तेथी पाढो वल्यो ॥ इति ॥ तिदांथी जग
 वान दरिद्र सन्निवेशनी वादेर काउस्सगें रह्या तिदां पंथीयों जगवानना पग पासैं वा
 सदी वाली तो पण जगवान किंचित्त्र मात्र सरख्या नदी जगवानना पग वलता देखीनैं गो
 शालो नाशि गयो ॥ तिदांथी गलगमैं वासुवेवनैं वेदरे काउस्सगें रह्या तिदां गोशालो आंख्यो
 काढीने बालकोने वीदीवराववा लाम्यो तिदां लोकोयें माखो, कूथ्यो वाख्यो जगवाननो शिष्य
 जाणी मूख्यो त्यांथी विदार करीने जगवान आवर्त्त गाममां वलवेचनां मदिरने विपे काठ
 स्सगें रह्या तिदां गोशालायें ठोकराठीने वीवराववा सारुं मदोदुं मरढी घताव्यु तेथी
 ठोकरा सर्व जय पामीने पोताना माता पितानी आगल कदेवा लाग तेवारें ते माता पि
 ताउ तिदां आवीने कदेवा लाग के आ चेलाने शुं मारवो एना गुरुनेज मार आपो एटले
 फरी चेलाने पाधरे मार्गे चालवानो उपदेश करजो एवुं कर्दीने जेटलामां जगवानने मारवा

सुधी अनेक प्रकारना छत्तद अनियद कथा ए ठु चोमासु जाणहु ॥ ६ ॥ ॥ इहां ठ म
 हीना वाहेर नटकीने गोशालो पण फरी आवी प्रहने मल्यो हवे ए चोमासु पुरु थया
 पठी शेपकाल आठ महीना सुधी जगवान मगधेशमां विचक्षा ते आठ महीनामां जगवानने
 कोइ पण उपसर्ग थयो नही तेवार पठी सातमो चोमासो आर्लनिका नगरीनी वाहिर वेव
 कुजे चारमासी तप करीने रक्षा ए सातसुं चोमासु ॥ ७ ॥ ॥ तिहां गोशालायें बलवेवनी प्रति
 माना मुखमां लिंग घसुं ते लोकें वीठु तेवारें गोशालाने मार आप्यो कोइक प्रतमां बलवेवनी
 मूर्ति उपर पुरुयचिन्ह राखीने सुतो तेथी पूजारायें मार आपी एम पण जखेजु ठे तिहांथी
 विहार करी मर्नग्रामे वासुवेवने वेहेरे तेमज गोशालायें मूर्ति उपर पुरुयचिन्ह कसुं तिहां पण
 मार खाथो पठी प्रभु उत्रागामे जता रस्तामा कोइएक नवपरिणीतवधूने तेही जाय ठे तेमां
 वरना वात वाहार निकजेला महोटा इता अने वड्ड कांणी इती ते जोइ गोशालो इतीने
 बोळ्यो के आ तो वेवें सरखी जोढ मेलवी आपी ठे तेणे गोशालानें मार आपीनें वशजालमा
 नाखी वीधो ॥ आ ठेकाणे कोइक कूटपूतनानो उपसर्ग जखे ठे एकदिन विचरता थका जग
 वान पुरिमताल नगरनी बाहेर शकटमुख उद्यानमां काठस्तगे रक्षा ते वखत ते नगरनो व
 गुर नामा शेठ तेनी सुजडा नामे जार्या ते वेड्ड जणे पुत्र थवा सारुं श्रीमछीनाथजीनी मा
 नता करी इती ते जेवारें पुत्र थयो तेवारें उद्यानमां श्रीमछीनाथजीनुं ननु मविर करावीने
 तिहां नित्य पूजा करे ठे हवे जे वखत शेठ स्त्रीसहित पूजा करवा आथ्यो ठे तेवखत जगवाननी
 आगल इमदाराज वेग ठे तेणे जगवाननो मदमा करवा माटे शेठने कसुं के हे शेठ ! जेनी
 तुं पूजा करे ठे ते इ तुजने प्रत्यक्ष वेखाहुं एवु कही शेठने तेही जगवानने पणे लगाळ्यो शेठें

લોક માર શાપે તેથી ગોશાલાયે વિચાશું જે નગવત સાથે રહેલું જાણી નગ
 વાનને જોવાલાગ્યો હવે નગવત વિશાલા નગશિયે ગયા, તિહાં લોહકારની શાલાયે કાઠ
 સ્સર્ગે રહ્યા, લોહાર પણ ઠ મહીના સુધી આજારી હતો, તે પણ તે વિવસેં સાજો થયો ઠે,
 તેથી લોહ ધઢવાનાં ચપકરણ લઈને આખ્યો, પ્રહુને મુજા વેલી અપમગલિક જાણી ઘણ
 લઈને મારવા ઉઠ્યો, ઇટલામા ફેડે અવધિક્કાનથી જાણી સ્યાં આવી લોહારને નિવાચ્યો
 કોફ્ક સ્થાનકેં ફંમદારાજેં લોહારને તેહજ ઘણથી મારી નાલ્યો એમ સ્પષ્ટ લલ્લેલું ઠે પઠી
 તિહાંથી નગવાન ગ્રામાકસન્નિવેશે આખ્યા તિહાં વનમાંદે વિનેલેક ચર્ફે મહિમા કસ્યો ત્યાંથી
 નિકડ્યા થકા શાલિશીર્ધામની વાદેર આવી કાઠસ્સર્ગે રહ્યા તે વલ્લતેં માય માસની ફ્લુ
 હતી તેમાં અત્યંત ટાઢાઢ પહે ઠે એવા વલ્લતમાં નગવાનેં શીત અપસર્ગે સહન કસ્યો તે કહે ઠે
 ત્રિષ્ટ વાસુવેવના નવમાં નગવાનની અપમાનિતી લ્લી હતી તે લ્લી અંનેક નવનમતી થકી તે
 વલ્લત કટપૂત નામા અતરી થયેલી ઠે નગવાનને વેલી તેને દેપ ડપલ્યો તેથી તાપસળીનું રૂપ
 કરી પોતાની જડામાંદે પાણી નરીને પરમેશ્વરનાં શરીર ડપર ઢાંટુ ઘણો કળણ શીત ડપ
 સર્ગે કસ્યો એકતો શીયાલાની ફ્લુ હતી તેમાં વલી અતશિયે મેઘલ્લિક કરી, ઘણો ડંનો વાયરો
 વિકુર્ષ્યો એવા એવા વિકટ ડપસર્ગે કસ્યા એ સર્વે પ્રમાણ ધિનાનાં પૂર્વકતકર્મે પ્રહુનાં હતાં તે
 આર્દી આવી નહ્યાં તેને કળણ ડપસર્ગે સહન કરીનેં દૂર કસ્યા પઠી અંતરિનાં અપસર્ગથી
 પ્રહુ અમગ રહ્યા એવા ધૈર્યવત પ્રહુને જાણી પોતાનો અપરાધ સ્વમાવીને અતરિ સ્વસ્થાનકે
 ગઈ હવે તિહાં શીતવેવના સહન કરતાં થકાં નગવતને ઢલ્લેં તયેં કરી યયાર્થે લોકાવધિ
 જ્ઞાન અપન્યું ॥ ત્યાથી નગવાનેં પરી ઢટું ચોમાસું નડિકા નગરીયેં કશું તિહાં ચાર મહીના

पण नावेकरी सहित जगवानने पूजीने पढी श्रीमध्वीनाथजीनी पूजा करी तेवार पढी श्राव
 मु चोमासुं जगवाने राजगृही नगरीमां कछु तिदां चार मास तप कछु पढी चोमासी तपनुं
 धारणे पारणु करीने प्रष्टु अनार्यवेशमां विचरवा गया ठे ए श्रावमु चोमासु जाणडु ॥ ८ ॥
 हवे अनार्यवेशमा विचरता थकां जगवाने घणा घणा कठण उपसर्ग सदन कक्षा ठे अने न
 यमु चोमासुं पण तिदां अनार्यवेशमांज कछुं ते वली चारमासी तप सहित कछुं वली ति
 हां रहेवाने जग्या पण मली नही तेथी विचरताज रह्या ठे ए नवसु चोमासु जाणडुं ॥
 ॥ ९ ॥ वली पाठल पण वे महिना तिदांज अनार्यवेशमा तप सहित विचक्षा ते पण आहार
 विनाडुं वे मासी तप थपुं ॥ पढी अनार्यवेशमांथी विदार करीने सिद्धार्थगामथी कूर्मगामे जतां
 मार्गमां एक तलनु जाढ ठहुं देखीने गोशाले जगवानने पूठपु के आ थंज आशे के नही
 थाय जगवानन कसुं ए तिलना फूल सात ठे तेना जीव मरण पामीने एक सांकलीमां शींगमां
 तलपणे उपजशे ते साजली गोशाले जगवाननु वचन छुतुं करवा सारुं ते जाढने उखेढीने
 फेही दीधुं तेवारें निकट रहेला अंतर देवतारें चंतब्यु जे जगवाननुं वचन छुतुं म थाजो एवुं जाणी
 वर्षाव कखो पढी गायना सुखथी ते तलनुं जाढ चपाणु तेथी धरतीमा पेठु थिरथपुं अने
 यर्यावनां योर्गे पाहुं ठहुं थपुं ॥ हवे जगवान कूर्मगाम गया तिदां एक वेक्षायन नामा ता
 पस ठे तेनुं नाम वेक्षायन केम पढपु ते कथा कहे ठे राजग्रही नगरी अने चपानगरी ए
 वेनी वचमां गूर्वर नामा एक गाम ठे तेमा कोबावी नामे एक कुटुबी रहे ठे हवे ते गूर्वर गा
 मनी पासें वली एक बीछु गाम ठे ते गामनी धादेर कोझक राजानी फोज आवी पढी तेथी
 गामना लोक सर्व नाशी गया तेमां एक स्त्री पोताना पुत्र सहित नाशति थकी जाय ठे ते स्त्रीने

मार्गमां चोर लोकोयें पकड़ी लीधी अने घालक गुर्रगामने बाहेर पळ्यो रह्यो तेने कोरावी नामा
 कुदुवीयें बाहेर जमतो वेशीने उपाही लीधो ते कुदुवीने पुत्र हतो नही माटे तेने पुत्रनी पेरे रा
 खीने मद्दोदो कसो थने ते ठोकरीनी माताने चोर लोकोये जइ चंपानगरीमां कोइ वेश्यानी पा
 से वेची तेथी ते वेश्यानो धंधो करवा लागी पढी अयुक्रमें ते ठोकरो जेवारे मद्दोदो थयो तेवारे
 एक विवसें चंपानगरीमां आपार करवानें अर्थे आब्यो तिहां पोतानी माता जे वेश्यानो धंधो करे
 ठे तेनी साथें अजाण पणे जोगजोगववा लाग्यो एक विवस तेनी कुलवेवी गाय वाढाढातु रूप
 करीनें रस्तामां आबी गेठी एटलामां ते ठोकरो पण वेश्यानें घेर जाय ठे तेथे रस्तामां वाढाढातो
 पूठ कपर पगवीधो तेवारे वाढाढो बोळ्यो छुड माताजी आ मद्दारा पूठ उपर पण आपीनें चाल्यो
 जाय ठे पण रस्तो वेखतो नथी तेवारें गाय बोली के हे वेटा' तु एतुं नाम जइश नही एतो
 पोतानी संगी माता साथें जोग करतां पण कांइ मरतो नथी तो वली तादारू छुं सांजलजो ?
 ए बात सांजली ठोकरो चमक्यो पढी सर्वहकीगत कुलवेवीयें कही तेथी सांजलीने तापस
 थयो लोकोये तेनुं वेश्यायन कपि एतु नाम आप्युं ते जाढमां उघे मुखे जटकतो नीचे अग्रि
 कुंन कसो ठे तेमां तापे ठे तेने तेजोलेइया उपजी ठे एवामां तिदांथी जगवान चाल्या जाय ठे
 पढवाढे गोशालो पण चाल्यो जाय ठे ते वखत वेश्यायन पोतानी जटाजूटमांथी छुड निक
 लीने जमीन उपर पढी गयेली ठे तेने उपाहीने पाठी पोतानी जटामां मूके ठे ते जोइने
 गोशालो बोळ्यो अरें तुतो निष्केवल खूनोज घर ठो के मुनिगो ? एतु हास्यतु वचन त्रणवार
 बोळ्यो एटले वेश्यायनने कोथ चळ्यो तेवारे गोशाला उपर तेजोलेइया मूकी ते जोइ जग
 वानने करुणा आबी तेवारे जगवाने तेने साहामी सीतलेइया मूकी तेथी गोशालो वळ्यो नही

तपस्वीये पण जगवाननो प्रताप जाणी जगवानें स्वमाध्या पढी गोशालार्यें जगवाननें पूढणु के तेजोलेख्या केम प्राप्त थाय तेनो उपाय घतावो तेवारें जगवान घोल्या के वेजाना तीपस्या करे एटले उठ करीने पारणे एक सुठी अढवना वाकुला खाडने तेना खपर एक पसलीजर उण्ण पाणी पीये, स्वयं सादामो उजो रहे, एरीते ठ मढीना सुधी करे तो ठेवट तेजोलेख्या पुरुपने ठपजे आंढी केटलाएक कहे ठे सिद्धार्थे प्यतरे ए विधि कह्यो ठे गोशाले पण ए सामान्य विधि धारण करी लीधो ॥ हवे जगवान कूर्मगामथी सिद्धार्थपुरें आवतां रस्तामां पूर्वे कहेसु तलना जाडने उगेसुं घनरूप देवी तेने गोशालें विवाशु तेमां सातपुज तल वीठा तेवारें सर्व सत्य मानने गोशाले विचाशुं जे थवा वासु दोष ते जरूर थाय एवीरीतें मानीलझे दृढनिश्चय वादी थयो ए मत निरधार करी लीधो तेवार पढी गोशालो जगवानथी जूवो रह्यो अने सा वडीनगरीयें आवी तेजोलेख्या साधि तेपण सिद्ध थइ, तथा विशाचरोनी पासथी अष्टांग निमित्त शीख्यो ते जिन नही एटले तीर्थकर नदतो तोपण लोकोने कहे हु तीर्थकर हुं एवीरीतें तीर्थकर नाम धरावतो पोतानी सिद्धाई लोकोनी आगल वेखाडतो थको जगवानथी न्यारो सा वडी नगरीयें फरे ठे ॥ एवामां जगवान पण विचरता वशसुं चोमासु सावडी नगरीयें आवीने रह्या अने तिद्दां अनेक प्रकारनां तप कक्षां ए वशसु चोमासु जाण्डु ॥ १० ॥ हवे जगवान चोमासुं पुरुं कक्षा पढी विचित्र तयें विषरता थका ॥ दत्तच ॥ दृढचूमि वडु मिष्टा, पेढासु जाणमागयो नयव ॥ पोलास चेड्यमि, मिष्टारयं मदापद्धिमं ॥ १ ॥ स कोड्य वेवराया, सजागड नणइ दरिसीठ वयणं ॥ तिन्निविलोग समष्टा, जिणवीरं मण चले उजे ॥ २ ॥ सामाधिय संगमड, वेवो सकस्सतो अमरिसेण ॥ अह आगड तुरंतो, मि

છવિદિ પદ્ધિનિવિષ્ણો ॥ ૨ ॥ ॥ હવે જગવાન દહ દટલે કળણનૂમિને વિપે વદ્ધુમ્મેષ્ઠ જિહ્વા
 વસે ઠે એવા મ્મેષ્ઠના વેશમાં ગયા તિદાં જગવાનને ક્રુતરા પ્રમુલ્લે કરચ્યા ઠે એવા વીજા પણ
 અનેક પ્રકારના કળણ ઘપસર્ગ થયા ઠે તે સર્વ સદ્ન કચ્છા પઠી એકદિવસ જગવાન પેઠાજ
 નામા ગ્રામના યઘાનમાં પોલાસ નામા કોડ્દાક વેવનો ચેતેને વિપે અષ્ટમતપે સહિત
 એક રાત્રિ મહાપ્રતિમાયે રહ્યા ઠે એવામાં શર્કેડ્ વેવતાડનો રાજા તે પોતાની સજાને વિપે રહ્યો
 થકો જગવાનના ધીરપણાની પ્રશસા કરે ઠે કે જો ત્રણલોક જેગા થાય તોપણ શ્રીવીરપ્રહુને
 ચલાવવાને સમર્થ થાય નહીં એવું પ્રહુનું સત્વ ઠે એવું ઇન્દ્રમદારાજનું વચન સર્વ વેવતાયે
 સત્ય કરી માન્યું પરંતુ એક સંગમ નામે સામાનિક દેવ મિથ્યાદૃષ્ટિ અજબ્યજાતિનો ઠે તેણે
 અર્ચ્ય આણીને વિચાણું જે મનુષ્યને ચલાવવું મગાવવું એકાંડ મહોટી વાત નથી એવું ચિં
 તવી ઇન્દ્રમાદારાજ પાસે ઘોલ્યો કે હું એક કળણવારમા ચલાવી આવું એવું કહી ઇન્દ્રનાં વચન
 અણમાનતો થકો ચલાવવાની પ્રતિક્ષા કરીને તુરત પ્રહુ પાસે આવ્યો તેણે આવીને એક
 રાત્રિમાં મહોટા વીશ ઘપસર્ગ પ્રહુને કચ્છા તિદાં પ્રથમતો ઘૂલ વઢાવી ઘૂલનો વરસાદ ક
 રીને પ્રહુનાં શ્વાસોશ્વાસ ઠંથ્યા, પઠી ધીજો વજ્જના જેવાં મુલવાલી કીઢીયો વિકૂર્ષીને પ્ર
 હુના શરીરને હુટાણું કરઢાણું ચાલણી જેવું શરીર કણુ, પઠી ત્રીજી વજ્જના જેવા મુલવાલાં
 માંસ મધુર વિકૂર્ષીને પ્રહુના શરીરને કરઢાણું, ચોથું ધીમેલ કીઢીયો વનાવીને હુટાણું,
 પાંચમું વાંઠી ધનાવીને શરીરને કરઢાણું, ઠટુ સર્પનાં રૂપ કરીને મસાણું, સાતમું નોલો
 યાનાં રૂપવનાવીને મુલ અને નલથી શરીરને વિવારણ કરાણું, આઠમું ંવરોનાં રૂપ વનાવીને
 શરીરને કરઢાણું, નવમું લાથી અને લાથીડના રૂપ કરીને શુંઢથી ંંચા વઢાલ્યા, વણમું વાંત

अने पगयी शरीर मर्दन एटने शरीरने कचराख्यु, अगीआरसु पिशाचोना रूप बनावीने अष्ट
 दास्य करी घीनराख्या, वारसुं सिद्धनु रूप करी नख माखा, शरीर फाड्युं, तेरसु सिद्ध्यर्था पिता
 तथा त्रिगना मातानां रूप करीने विलाप करतो वोल्यो के हे पुत्र ! अमे ताद्वारां माता पिता
 आख्यां तेयें माटे तु डुख देखीवर्मां थमारी साथे आव अमे तुने सुख करी आपीवु, चौदसु
 तीक्ष्ण चार वाला पंखीना रूप विकूवीने प्रभुना कान अने मुखनु मांस खवराख्यु,
 पन्नरसु चांमालनां रूप करीने तर्जुना करी, सोलसु लाकडा खंथा वाली करीने वेड्ड पग उ
 पर हांमी चडावी उपर खीर रांधी, अग्निथी घाल्या सत्तरसु प्रचंड वायरे करी जगवतने
 घगा उजालीने पाठा नीचे जमीन उपर पटकी बीधा, अठारसु कलिकाल वायरो विकूवीने जे
 वायरो जगगनने चकनी पेरे जमाडे तेरीतें जमाळ्या, ते पठी उगणीशसु हजार चार प्रमाण
 जोलंमनो गोलो जनावनीने जगवानना मस्तक उपर नारळो तेणो करी जगवान केडसुधी केट
 निरुप्रतोमा दींचण सुधी जूमिमांहे पेसी गया ए उपसर्गथी जो घीजो कोइ गमे तेवो बलवान
 होय तो पण चूरण थड जाय पण एतो तीर्थकरनु शरीर ठे तेने कांइ पण थसुं नही, बीशसु
 रातनी वसतें विवस करी देखाळ्यो अने सगमो वोल्यो के हे देवार्थ ! प्रजात थसुं माटे हवे
 विदार करो, गोचरी जाउ ते वखत जगवाने अवधिदाने करी रात्रि जाणीने विचाखु जे ए
 देवरुत चरित्र ठे गजी सगमाये देवतानी कदि देखाडी देवांगनानां रूप करी दाव जाव वे
 खाडी अत्रुहल उपसर्ग कखा अने वली वोल्यो के तमोने जोड्ये ते वर मागो जो स्वर्ग मागो
 तो सर्ग आपु एडु कसु तो पण कोइ रीतें जगवान जगारमात्र मग्या नही घलायमान थया
 नही एम महुविकट एवा बीश उपसर्ग एक रात्रिमा संगमे कखा पठी जेवारे जगवान

गाममां गोचरी करवा जाय तेवारे ते घरनो आदार अछुन करी आपे जे जगवानने सेवो
 कल्पे नही एवो करी नासे तथा दरदमेश गाममाथी चोरी करीने ते चीज जगवान आगल
 मूकी जाय तेथी लोक जगवानने मार आपे कलक चढावे वली जगवाननो चेलो वनीने
 गाममां कोझकोइ लोकोनो बिइ जोवा जाय जेवारें लोक पूठे के हु शावास्ते आही आढो अ
 वहु जोयां करे ठे तेवारे तेने कदेके मदारो गुरु रात्रिये चोरी करवा आवशे ते माटे हुं आग
 लयी जोइ राखु हु ते सांचली लोक आवीने जगवानने मार आपे एवो उपसर्ग थयेलो जो
 इने जगवाने अनियद कसो के जिदांसुधी आ उपसर्ग मने थाय ठे तिदांसुधी मदारे आदार
 पाणी सेतु नही वली ते संगमो केटलिएक गामनी स्त्रीयो जगवान साथे मलती ठे एतुं लोक
 माने तेतु करी वेखाढे तेतुं ठता पण तिदां जगवान एकांत स्थाने रह्या एवा ठ मदीनासुधी
 उपसर्ग कखा तो पण इझमदाराजे तेने उपसर्ग करताने वासो नही केमके इझमदाराजे एतु
 बिचाखु जे हुं एने वारीश तो ए कदेशे के हु तो जगवतने चलायमान करत पण शुं करुं के
 तमे मने वझना करी तेथी लाचार थयो एवो अपवाद टालवा सारु इहे तेने काइपण कसु
 नही तोपण जिदांसुधी एणे उपज्व कखा तिदांसुधी ईइ श्वास लीथो नही, मनमां घणोज
 उदास रह्यो, बीजां पण सर्व वेव वेवीयो शोकमां निस्तेज थकां बेशी रह्यां एम करता
 ठ मदीनानी अते ते संगमो वेवता पोतानी मेसे पोतेज द्वार खाइनें बोळ्यो के दे आर्य ।
 तमे सुखेथी गोचरी करो हु हवे बिजकुज उपसर्ग करीश नही तेवारें जगवाने कछुं हु
 मदारी इझायें गोचरी जइश एवी रीतें दारीने संगमो स्वर्गमा गयो, इझमदाराजे तेतुं मुख
 पण जोयुं नही लाकडीयोथी कुटावी मार मराथ्योनें स्वर्गमांथी काहाही मूक्यो, ते ति

अने पगथी शरीर मर्वन एटले शरीरने कचराव्यु, अगीआरमु पिशाचोनां रूप वनावीने अष्ट
 दास्य करी वीवराव्या, धारसु सिद्धनु रूप करी नख माक्षा, शरीर फाड्यु, तेरसुं सिद्ध्यर्था पिता
 तथा त्रिशला मातानां रूप करीने विलाप करतो वोल्यो के हे पुत्र ! अमे तादारां माता पिता
 ग्राव्या ठेयें माटे तु कुस्र वेखीशमां अमारी साथे आव अमे तुने सुख करी आपीष्ट, चौवसुं
 तीक्ष्ण चांच वालां पंखीनां रूप विकूवीने प्रभुना कान अने मुखनुं मांस खवराव्यु,
 पन्नरसुं चांनलनां रूप करीने तर्कना करी, सोलसुं लाकडा खंथा वाली करीने वेड्ड पग ठ
 पर हानी चढावी उपर खीर रंधी, अग्निथी वाल्या सत्तरसुं प्रचंड वायरे करी जगवतने
 छंवा उठालीने पाठा नीचे जमीन उपर पटकी बीधा, अठारसुं कलिकाल वायरो विकूवीने जे
 वायरो जगवानने चक्रनी पेरे जमाढे तेरीतें जमाळ्या, ते पढी उगणीससुं हजार नार प्रमाण
 लोखंमनो गोलो वनावीने जगवानना मस्तक उपर नाख्यो तेणे करी जगवान केडसुधी केड
 निक प्रतोमां ढींचण सुधी नूमिमांढे पेसी गया ए उपसर्गथी जो वीजो कोइ गमे तेवो बलवान
 होय तो पण चूरण थइ जाय पण एतो तीर्थकरनुं शरीर ठे तेने कांइ पण थयुं नही, वीससु
 रातनी वसतें विवस करी देखाळ्यो अने सगमो घोळ्यो के हे देवार्थ ! प्रजात थयुं माटे हवे
 विदार करो, गोचरी जाउ ते वसत जगवाने अवधिहाने करी रात्रि जाणीने विचाल्यु जे ए
 देवठत चरित्र ठे वली संगमाये देवतानी रुद्धि देखाडी वेवांगनाना रूप करी ह्वाव जाव वे
 खाडी अद्रुकूल उपसर्ग कसा अने वली घोळ्यो के तमोने जोड्ये ते वर मागो जो स्वर्ग मागो
 तो स्वर्ग आपु एतुं कसु तो पण कोइ रीतें जगवान जगारमात्र मग्या नही चलायमान थया
 नही एम महाविकट एवा वीश थपसर्ग एक रात्रिमां संगमे कसा पढी जेवारे जगवान

हांथी निकलीने पोतानी वेवांगनाउं सार्थे लइने मेरुपर्वतनी चूलिकायें आवी रह्यो, एउं
 एक सागरोपमनुं आयुष्य ठे, अने ए अजन्मजीवनी जाति ठे एउं कहेवाय ठे एम
 प्रभुने वशमा वर्पने विपे घणा उपसर्गं थया पठी प्रभुयें ठमासी तपनु पारणु वज्रगाममां
 गोपालकने घरे खीरना जोजने कहुं घणी प्रतोमां गोकुलने विपे वत्सपालीनामें वृद्ध स्त्रीयें
 परमान्ने पारणु कराव्यु कहुं ठे तिहां पांचविष्य प्रगट थयां बली चोसठ इंशविफोयें तथा
 देवोये आवीने प्रभुने सुखशाता पूठी सावळी नगरीयें शकैइं प्रतिमामां प्रवेश करीने प्रभुने
 बींधा लोकोये देखीने जगवाननो मदिमा कसो ॥ द्वे अगीआरमुं घोमासुं जगवाने विशाला
 नगरीमां कसु, तिहां जीर्णोतें जावना जावी के जगवान जातपाणीनो लाज बेजो एवीरीतें
 चार महीनां पर्यंत जावना जावी तोपण मिथ्याली पूरणोतें वासीने हाथे अहवना बाकुजा
 आय्या ते लइने जगवाने तेने घेर पारणु कसु तिहां पंचविष्य प्रगट थयां तेवारें लोक सर्व
 पूरणोतने धन्य ठे धन्य ठे एम कहेवा लाग्या अने जीर्णोतें जाणुं जे हु नाग्यदीण तेथी
 महारे एवो योग किदांथी मजे, एम पश्चात्प करतो रह्यो पठी केटलेक विवसे केवली जग
 वान ते गाममां पथास्या तेवारें राजा प्रमुखें पृष्ठुं के महारा नगरमां नाग्यशाली कोण ठे १
 केवलीबोल्या के जीर्णोत नाग्यशाली ठे राजायें पृष्ठुं जगवानने वानतो पूरणोतें बीधु ठे १
 केवली बोल्या एणे जावविना दान बीधु ठे माटे तेने इष्यथी लाज थयो ठे अने जीर्णोतें
 जावथी दान बीधु ठे माटे धारमो देवलोकनुं आयुष्य बांध्यु ठे ए अग्यारसु घोमासु कसु ॥
 ॥ ११ ॥ द्वे जगवान तिदांथी विदार करीने सुसमारपुरे प्रतिमास्थित काक्स्सगें रह्या तेव
 स्वतें चमरेंइनुं सौधर्म देवलोकें जावुं थयुं ठे अने ते चमरेंइं प्रभुनुं शरण लीधु ठे ए अधिकार

आगलें वृक्ष अंधेरानी वातमां सविस्तर आर्वां गयां ठ माट आदां (अ० ५५) १५५। १५५२ पढी
 अनुक्रमें चवनवालायें प्रभुने पहिलान्या ठे एटले जगवतें कांश्क कर्म शेष रहां जाणी कोश
 मीनगरीने विपे पोप ववि एकमना विवसें पोतानी इष्टाथी एवो अनिमद कीधो ठे के ? इअ
 थीतो सूपढाना खूणामां अढवना वाकला राखेला होय, २ क्षेत्रथी एक पग घरनी मेलीनी
 मांवेली कोरे होय अने एक पग मेलीनी बाहेर रह्यो होय ३ कालथी सर्व जिहुक लोक
 निष्का मागी जाय ते पढी ४ जावथी राजानी पुत्रीहोय परंतु दासपणुं पामेली होय, ५ माधु
 मुनेलु होय, ६ जेनां पगमां वेढीयो पहेली होय, ७ अछम तपकसुं होय ते वली रुवन करती
 वेढी होय एवी स्त्री जो वे पोहोर विवस चढे मथ्यान्द् पढी निष्का आपे तो महारे पारणु क
 रहुं एवो अनिमद करीने श्रीवीरजगवान् गोचरियें नित्य प्रमण करे पण क्माय एवो योग बने
 नही त्या राजाना मन्त्रीश्वर प्रभुसुं अनेक उपाय कथा पण कोझीतें प्रभुनो अनिमद पूणे
 थाय नही एवा अवतरमां चपानगरीनो वधिवादन नामें राजा तेनी धारणी नामा स्त्रीनी व
 सुमतिनामा पुत्री ठे तेतुं अपर नाम चवनवाला ठे दुवे कोशबी नगरीनो सत्तानिक नामें राजा
 ठे तेणें राज्यविरोधें लशकर छेइ चपानगरीने छूटी तेवारे वधिवादन राजा नाशी गयो अने
 धारणी राणी तथा चवना ए वे कोइ एक सत्तानिक राजानो पायवल सेवक दूतो तेना हाथमां
 आवी तेणे धारणीने कसुं के तेने हुं महारी स्त्री करीश ते सांजली धारणी राणी तो पोतानी
 जीज चांपीने मरण पामी पढी सुजटें विधाधु जे रखेने आ ठोकरी पण मरी जाय एतु
 जाणी तेने विव्हास आपीने कोशबी नगरीना चोवटा मांहे ते चवनवालांनें वेचवा गयो तेने
 वेव्हा छेवा आवी तेवारे चवनार्यें धूढु तमारो सो आचार ठे वेव्हा बोली छत्तम पुरुष साथे

પ્રીતિ કરવી જાતાં મન માન્યાં નોજન કરવાં, એ અમારો આચાર છે તેવારેં ચંદના વોલી એ મ
 દારાથી ન થાય તથાપિ તે વેશ્યાર્યેં વલાસ્કારેં લેવા માંમી તેવારેં શાસન વેવીયેં વેશ્યાના કાન અને
 નાક ઠેવી નાભ્યાં વેશ્યા નાથી ગફ પઠી ધનાવદનામે શેઠ જિનધર્મી દત્તો તેણે મૂલ આપી ચંદનાને
 વેચાતી હાફ પોતાને ઘેર તેઢી આખ્યો અને ચંદના એવું નામ આપી પુત્રી પણે થાપી, પણ વદનાનું સુ
 રૂપ વેલ્લી ધનાવદશેઠની મૂલાનામા વાજણી કુદાહ લ્હી છે તે મનમાં ઘેપ રાખવા લાગી કે રલ્લેને
 એ માહારી શોક થાય ! તેમણે પ્રથમથીજ કાંઈ ઉપાય કરુ તો સારુ પઢી એક દિવસ શેઠના પગ
 પચાલતાં ચંદનાના માથાની વેણી ધરતીયેં પઢી તેને શેઠેં ઝપાહી ઠંચીકરી તે પેઢેલી હરાચાર મૂલા
 લ્હીય વીઠી અને મનમાં ધિતવવા લાગી જે શેઠ અને વેણીયેં મોહ્યો વેશ્યાય છે મુલથી તો
 પુત્રી કહે છે પણ એને લ્હી કરી રાલ્લગે એમાં સવેદ નથી કેમકે હું હવે બુઢી થઈ હુ અને એ સ્વરૂપ
 વત્તી છે પઢી એક દિવસેં શેઠ કોઈએક ગામેં ગયા પઢવાહે મૂલાયેં ચંદનાનું મસ્તક મૂનાવી
 હાય પગમાં વેઢી ઘાલી ધૂસાનું વસ્ત્ર પહેરાવીને ઢાણા પ્રમુલના ઝંઢામા વેસાહી પોતે
 ઘરને ઘારણેં તાહું આપી પોતાને પીયરેં જતી રહી હવે ચંદના તો ઝંઢામાં વેઢી નવકાર ગયો
 છે પોતાના કરેલા કર્મને નિવે છે એમ કરતાં ચોથે દિવસેં શેઠ ફરી પોતાને ઘેર આખ્યો તિહાં
 ચંદનવાલાને વીઠી નહી, તેવારે પઢોસી લોકને પુઢવા લાગ્યો પણ પેઢેલી કર્જીયાલોર મૂલાની
 વીકથી કોઈ જવાબ આપે નહી પઢી એક મોકરીયેં સર્વ વાત કહી તેવારેં શેઠેં તાહું ઝપાહી ઝ
 ઢામાંથી ઘાઢેર કાઢાહી મેલીમાં વેસાહીને કશું કે હુ લોહારને ઘોલાવી લાવુ હુ તે તાહારી
 વેઢીયો ઝપાહગે ચંદનાયેં કશું હું ચૂલેં મરું હું તેવારેં શેઠેં ઝઢવના ઘાકલા એક સપઢાને સુણે
 નાલ્લી ચંદનાને આણી આપ્યા અને કશું કે હુ પ્રણ વિચસની ઝલ્હી નો તે આ ઘાકલા સ્થાને

१६। कादा६वा ५।१० लाहारन तडा। आबु लु एम कह। चवनान पूवला। अवस्था सादत
 ऊरे वेसाढी पोते लोहारने तेढवा गयो पठवाढे छुदसम्यक्त्वनी धरनारी चवना सती खिंतवे
 ठे जे कोइ अतिथि आवे तो तेने ए वोहारावी आपु एवामां मथान्द वीत्या पढी प्रभु पथा
 सा तेने वेस्वी चंदनवाला हर्षवत थइ थकी बाकला वेवा लागी परतु प्रभुयें लीधेला अनिग्र
 दना चार जेव तो मलता वीगा पण पांचमु रुदन वीतुं नहीं तेथी पाठा वल्या तेवारें चवना
 छुख धरती थकी रुदन करवा लागी जे साधु पण मदारा हाथनो आहार लेता नथी माटे
 मने थि कार ठे पढी जगवते रुदन करती वेस्वी पोतानो सपूर्ण अनिग्रद थयो जाणी ते अ
 ढवना धाकला लीधा तिहां देवतारें पंचदिव्य प्रगट कसां वेढी जांगिने नेठर थया मस्तकें
 वेणी पढी आवी इमद्वाराज आध्या, चवनानी मातानी बदेन मुगावती ते चवनानी मास्ती
 थाय तेना सवथथी संतानिकनामे राजा धन सेवा लाग्यो तेने इडे वास्को अने कष्ट के चव
 नाने वीक्षा लेवानी वखते ए धन काममां आवशे, चवनारें कष्टुं ए धन धनावढ शेठनें
 साधीन करो तेने आपीने इड बोळ्यो जगवाननी प्रथम साधवी ए चवना थाशे एम कही इड
 स्वस्थानके गयो आर्दीआ पांचविवसें ठणा ठम्मास्ती तपनुं प्रभुने पारणु थपु वली कोइक
 प्रतमां एम कष्टुं ठे के वसुधारानी वृष्टि आपणे घरे थइ एतुं सांजलीने मूला पोताना पिय
 रथी ठटति ठटति कसति कांचलीने जेम तेम बांधती तिहां आवी पढी मढोढो जोलो वाल
 ती उतावलमां खोला जरीने धन खपाववा मांभुं ते उपादतां अग्निज्वाला ठही वख सर्व
 घली जस्म थया श्याम ववन थइ थकी जाती हवी तेने देवतारें तर्कना करी कष्टुं के ए
 इव्य चवनयालानु ठे चवनारें ते धन शेठने आपुं शेठें ते सर्व धन चवनानी वीक्षाना म

द्रोतसवें स्वरच्युं ठे पठी जगवान पण्माजिनिका गामे कायोस्सर्गे रह्या तेवारे इडमद्वाराज वा
 दवा आब्या अने बोल्या के दे जगवान ! आपने आटला दिवस पठी अमुक वादाहे केवलझान
 छपजणे एवु कहीने गया हवे प्रभु विचरता अनुक्रमे चंपा नगरीयें स्वातिवत्त ब्राह्मणनी शा
 जायें वारसु घोमासुं रह्या ए वारसु घोमासुं ॥ ११ ॥ ॥ पठी तिद्दाथी पारणु करीने जग
 वान विचरता पण्मानिक गामें आवी बाहेर ख्यानमां कावस्सर्गे रह्या ॥ ते अक्सरमां जग
 वतना कानमां गोवासियें स्त्रीला ठोक्या ते छपसर्गे कहे ठे प्रभुयें त्रिष्टु वासुदेवने जवें शय्या
 पालकना कानमां तरुउ उण्ण करी नखाब्युं हनु ते कर्म अदीथां प्रभुने उदयें आब्युं, ते शय्या
 पालक अनेक जवजमण करी दमणां गोपालक थयो ठे, तेथी ते वेरने लीधे तेणे गोवालीये
 प्रभुने बलव जलाब्या पोतें गाममां गयो त्यांथी पाठो आब्यो तेवारे बलव न दीग, पठी बलव
 जोवा सारु चार प्रहर रात्रि जम्यो प्रजातें आब्यो तो जगवत पासे बलव वेठा दीग, ते वस्वत ते
 गोवालीयाने पूर्वजवना वेरथी हेप छपन्यो तेथी जगवतना कानमां स्त्रीला वेसाळ्या, जेम कोइ
 वेखे नहीं कोझे स्वर पढे नही तेवीरीतें वादेरथी कापीने सरस्वा करीदीधा ते स्त्रीला जेना
 तीर थाय ठे एवा शरकट वृद्धना अम कापीने कानमां ठोक्या तेथी जगवतने मदावेदना प्राप्त
 थइ तेनायोगें थत्पंत रुश थइ गया पठी जगवत तिद्दाथी विदार करता मध्यम अयापायें सिद्धार्थ
 वणिकने घेर गोचरीयें पथास्वा तिद्दां खरक वैद्य वेठो दतो तेणे मार्गानुसारें प्रभुने सशय्य दीग ते
 वारें शेठने कहेवा जाग्यो के जगवाननें व्यथा ठे. शेठे कथुं तो ए व्यथा मटावी आपवानो जाज तमे
 का सेता नथी ? पठी शेठ अन वैद्य वेडु प्रभुनी पठवाळे गया तिद्दां वैद्य विचार करी ये साणसा
 लइ ये वृद्धोनी वचे वृद्धोनी झालीयो रसमथी बांधी कान मांकेनी स्त्रीनी ॥

रक्षितोक्तार
मोवासीपो

भगवान्

गायो

रेसमनी वीरीयोथी ये बाछुर्यें घे वृक्षोनी मालोमां बांध्यां पढी ते बेदु मालीयो एकज वस्वतें
 साथेज ओढी तेथी वेदु काननां खीला तरत सार्थेज नीकली आब्या एम बुदिना प्रपंचें करी खी
 जातो कादाळ्या पण तेवस्वते प्रभुने वेवना एटली थइ के ते वेवनाना योगथी हांकमारी अर
 डाट मूक्यो वनमां घोरकार शब्द थयु तेथी पर्वत फाटी पळ्या ते पर्वत हाजमां वंनएवाड
 गामनी पासें ठे त्यां वजणवाड तीर्थे थयो प्रभु मूर्छापामी धरतीयें पळ्या तेने वे पुरुषे उ
 पाढी वेसाळ्या एम लोको कहे ठे परतु तीर्थिकरने एदु सजवे नदी ते उपरथी अनुमान क
 रीयें ठेयें के कायाना व्यापारथी हांक थइ हजो पण जावथी थयेली जणातो नथी “अनत
 वल्लितात्” ए वचन उपरथी निरथार थाय ठे पढी कानोनी उपर व्रणसरोहिणी औषधी ल
 गावी तेथी ते घाव मली गयो समाधि थइ ते जेत अने वैद्य वेदु मरण पामी वेवलोकें गया,
 गोवालीयो मरी सातमी नरकें गयो ए रीते जगवानने ए ठवेलो महोदो उपसर्ग गोवालीये
 कसो हवे जगवानने जवन्य, मध्यम अने उत्कृष्ट एवा व्रण प्रकारना उपसर्ग थया तेमां कया
 कया जातिना उपसर्गमां महोदामां महोदो उपसर्ग कयो कयो थयो ते कही वेखाहे ठे प्रथम
 जवन्य उपसर्गोमां तो शीत परीसदूनो महोदो उपसर्ग व्यंतरीयें कसो तथा मध्यम उपसर्गो
 मांचे तगम देवतायें महोदो उपसर्गकसो, अने उत्कृष्ट उपसर्गोमांचे महोदो उपसर्ग कानमां
 खीला ठोकाणा तथा खीला काठपानो थयो ए रीतें जगवाने बारवर्थ सुधी काया वोसरावी जेम
 कोइ पुरुष गाय वोदोवाने बेसे तेवे आसने प्रभु वेठा पण कोइ विससें धरतीयें वेठा नदी ॥
 तेमा मात्र घे घढी झुलपाणि थइने वेहेरे निघा करी वाकी सर्वकालनिघा विनातु गयुं
 एम श्रीवीरप्रभुनें घणा उपसर्ग सदन करवा पळ्या अने श्रीकृष्णजवेंव तीर्थिकरने एक वर्षे सुधी

જિજ્ઞાસુ મની નહીં એટલો ઉપસર્ગ થયો તથા મધ્યમ વાવીશ તીર્થકરને સ્વસ્થ ઉપસર્ગ થયા હે ॥
 હવે જગવાન જેવારે આગાર એટલે ઘર તેણે કરી રહિત એવા અણગાર થયા તેવારે એક ઘાલ
 યાની ફર્યા સમિતિ એટલે જોડને ચાહે, ઘીલી જાપા સમિતિ એટલે વિચારીને વોહે, ઝીલી
 એપણા સમિતિ એટલે દોષ રહિત આહાર લીયે, વોથી આવાળ ખમમત્ત નિરુદ્ધેણા સમિતિ એ
 ટને જાન માત્રાં પ્રમુલ્કને જોડને જયણાર્યે ગ્રહણ કરે તથા જયણાર્યે મૂકે, પાંચમી ઉચ્ચાર પ્ર
 અવળ સેલજલ્લ સિંયાળપારિષ્ઠાપનિકા સમિતિ એટલે ઠલો, માત્રો, સંલ્કાર અને સેનો એ સર્વે
 નિર્જીવસ્થાનકે પરવે એ પાંચ સમિતિયે સમતા દોતા દવા પણ શ્રીતીર્થકરનો આહાર નિહાર
 કોઈનાં દીઠામાં આવે નહીં, કોઈના જાણવામાં આવે નહીં, સેલ, નાકમલ, સંલ્કાર, હોયજ નહીં
 કેમકે એને રોગનો અજાવ છે વલી જગવાન મન, વચન અને કાયાને કુકર્મમાં ન ચલાવતા
 હવા મન વચન કાયાને જલીરીતે વર્નાવવાથી વ્રણ સમિતિ સહિત થયા ॥ વલી જગવાન મ
 નગુતિ, વચનગુતિ અને કાયાગુતિ એ વ્રણ ગુતિયે ગુસા દોતાદવા, વલી જગવાન ફરિયોને ગો
 પવી નવવાહ સહિત શીલ રાસતા દવા, વલી ક્રોધ માન માયા અને લોચરહિત, ઘણાજ શી
 તલ સ્વનાવવાલા, જેમને ક્રોધાલિક ઉપશાંત થઈ ગયા છે એવા છે, વલી જેણે પાપને રોધિ મૂ
 ક્યાં છે, નિરાશ્રવ થયા છે, મમત્ત્વરહિત, ધનરહિત, ગ્રથરહિત દોવાથી નિર્મથ થયા છે જેમ
 કાંતાનાં પાત્રને પાણી લાગે નહીં તેમ જગવાન પણ નિર્લેપ સ્નેહ રહિત છે, જેમ શસ્ત્રને રંગ લાગે
 નહીં તેવા નિરંજન છે તથા કોઈ ઉપર રાગ નહીં ધેપ નહીં માટે રાગધેપ રહિત, જેમ જીવની ગતિ
 ક્યાય રોકાતી નથી તેમ જગવાનને ક્યાંયજાતાં ગતિ દુણાતી એટલે જગવાનને વિહાર કરવામાં
 કોઈ રોકી શકે નહીં, આકાશ જેમ નિરાલંબ છે તેમ જગવાન પણ કોઈનો આધાર રાસતા નથી,

વાયરાની પેરેં અપ્રતિબદ્ધ વિહાર કરેં, શરવકુતુના મેંઘ સમાન જેનુ હૃદય નિર્મલ છે કમલનો
 પત્રની પેરેં નિર્લેપ જાણવા, કાચબાની પેરેંં ડિયોને ગોપવી રાણ્યાં છે, વલી સ્વમ્ગી નામનું
 જાનવર થાય છે તેના શિંગઢાની પેરેંં એક્લાજ છે, પંખી જેમ પોતાની પાસે કાંડ પણ પરિ
 ગ્રહ રાસે નહીં તેમ જગવાન પણ પોતાનીપાસે કાંડ પણ પરિગ્રહ રાસે નહીં, નારખપંચીની
 પેરેં અપ્રમત્ત, દક્ષિની પેરેં કર્મરૂપ શત્રુડને મથન કરવામાં મહાપરાક્રમવત, વૃષજની પેરે
 સંયમરૂપ નાર નિર્વાહ કરવાને સામર્થ્યવાન, સિંહની પેરેંં પરિસદ્ જીતવામાં હર્દર, મેરુની
 પેરેં અચલ અર્કપ ધ્વાજમાન થાય નહીં એવા છે, સમુદ્રની પેરેં ગતીર છે, ઘંડમાની પેરેં સૌમ્યલે
 શ્યાવત છે, વલી સૂર્યનીપેરેંં ઢીપતું તેજ છે જેનું, તપાબ્યા કુંવનના સોના સરસા જાતરૂપ છે,
 ઘૃષ્ઠીની પેરેંં સર્વ ફરત સદન કરનાર છે, ઘૂટે હોમેલા અગ્નિ સરસા તેજે કરી જાણવ્યમાન છે,
 તેથી જગવાનને ક્યાંયે પ્રતિબધ નથી, હવે જેનો પ્રતિબંધ નથી તે પ્રતિબધ ચાર પ્રકારનો છે તે
 કહે છે પ્રથમ દ્વિધ્યથકી પ્રતિબંધ ત્રણ પ્રકારનો છે તેમાં એકતો માતાપિતા પુત્રાદિક તે દ્વિ
 થકી સચિત્ત પ્રતિબધ જાણવો ધીજો ઘરેણા પ્રમુલ્લનો પ્રતિબધ તે દ્વિધ્યથી અચેત પ્રતિબધ જાણ
 વો, ત્રીજો શણગાર કરેલી સ્ત્રી પ્રમુલ્લનો પ્રતિબધ તે મિશ્રપ્રતિબંધ જાણવો એરીતેંં દ્વિધ્યથકી
 ત્રણે પ્રકારનો પ્રતિબંધ જેને નથી માટે મમલ રહિત છે વલી ધીજો સ્વેત્રથકી પ્રતિબધ તે ગામ,
 નગર, ઘઠ્ઠાહ, સ્વેત્ર, સ્વલો, ઘર, ઘરનાં આંગણાં, આકાશ કૃત્યાદિક કોફની ઘર મહારા પણ નથી
 માટે પ્રતિબધ નથી, ત્રીજો કાલથી પ્રતિબંધ તે સમયને વિષે, આવલિકા, શ્વાસોશ્વાસ, સાતશ્વા
 સોશ્વાસેંં એક સ્તોક, ક્રાણ, સાતસ્તોકનો એક લવ, વે ઘઢીનુંં મુહૂર્ત, ત્રીશમુહૂર્તેંં એક અહોરાત્રિ, પન્નર
 અહોરાત્રિયેંં એક પક્ષ, વે પક્ષેં એક માસ, વે માસે એક ક્રતુ, ત્રણ ક્રતુનુંં એક અયન, વે અય

નતું એક વર્ષ, પાંચ વર્ષનો એક સંવત્સર, ઇત્યાદિક ધીજા પણ વીર્ધિ કાલને વિષે કોઈ વચ્ચે આ
 અમુક કામ હું કરીશ એવો પ્રતિવધ નથી તથા ચોથો જાવથી પ્રતિવધ તે ક્રોધ, માન, માયા,
 લોભ, જપ, હાસ્ય, રાગ, દેવ, વચન યુદ્ધ, સ્વોદ્ધ કોઈને કલંક આપવું, ઝુગલી કરવી, પરના વોપ
 પ્રગટ કરી કહેવા, અરતિ દેવ, રતિ પ્રીતિ, કપટથી વોલું, મિથ્યાત્વશબ્દ ॥ ૬૦૦ ॥
 એ કામ કરે તો જાવથી પ્રતિવધ કશો કહેવાય તે માંહેલો એ જગવાનને વિષે કોઈ પણ નથી
 ॥ ૧૧૬ ॥ ॥ વલી તે જગવે વર્ષાવના કાલવિના શેષ ઝંનાલા અને ધીયાલાના આવ
 મહીનામાં ગામને વિષે એક રાત્રિ અને નગરને વિષે પાંચ રાત્રિ લગણ રહેવું એવો વિદ્યાર
 કશો એવા થકા વિચરે તથા જેમ કુદાહો ઘવનને કાપીનાસે પણ ચવનતો ઝલટો કુદા
 ઢાની ધારને સુગંધજ આપે અને જે નહી ઠેવે તેને પણ સુગંધ આપે છે તેમ જગવાનને કોઈ
 વાતને ઠેવે કોઈ ચવને હોય તે વેદુની ઊપર સમાન સરવું મન છે જેનું વલી તુણ અને મળી
 તથા પાણો અને સોનું એ વેદુ સમાન છે જેને, હાલ અને સુલ વેદુ સમાન છે જેને, શ્વલોક
 અને પરલોકની ગરજ નથી જેને, જીવવા અને મરવાની ઇચ્છા નથી જેને, સસાર સમુદ્ધથી પાર
 થવા વાલા, કર્મ રૂપ શત્રુને મારવાને ઝજમાલ થયા એવા થકા વિચરે છે ॥ ૧૧૭ ॥ ॥
 જે જગવાનનાં ઠલુદ્ધ જ્ઞાન વર્ણન અને ચારિત્ર છે, આદિ રક્તિ સ્થાન વિદ્યાર પરાક્રમ આર્જવ
 માર્ગવ શ્રુષ્ઠ વપથી ક્રુમા નિર્લોચતા યુતિ મનપ્રસન્નતા એ સર્વે કામ ઠલુદ્ધ છે સાચો સંયમ
 તપ ફરવાથી વપચય કરેલું ફલ નિવાર્ણમાર્ગ તેને વિષે આત્માને જાવતા થકા વિચરે એવી રીતે
 જગવાનને વારવર્ષે વીત્યા ॥ હવે જગવાને વારવર્ષમાં જે કોઈ તપ કશું તેની સંખ્યા તથા
 પારણા કશાં તેની સંખ્યા કહે છે એક સંગમ ધેવના ઊપસર્ગમાં ઠ માસી તપ તેનું પારણ

एक वीजु पांच दिवसें न्यून ठ मासी तप तेहुं एक पारणु, नव वखत चारमासी तप कछु तेना
 नव पारणां, वे त्रिमासी तपनां वे पारणां, वे अढीमासी तपनां वे पारणा, ठ वीयमासी
 तपनां ठ पारणां, वे बौदोढमासी तपनां वे पारणां, बार एकमासी तपना बार पारणां, व
 होतेर अर्द्धमासी तपनां वदोतेर पारणां, बसेनें ऊणत्रीश ठ छ तप कथां तेनां वसेने ऊण
 त्रीश पारणां, ए वेलानी तपस्या करतां पन्नरमहीनानें आठ दिवस तपस्यामां गया, जइप्र
 तिमा दिन वे, मद्दाजइ प्रतिमा दिन चार, सर्वतोजइ प्रतिमा दिन वस, ए त्रण प्रतिमानां
 त्रण पारणां अने तपना विवस सोल जाणवा तथा एक रात्रिकी प्रतिमा बार तेनां पारणां
 बार ए रीतें सर्व तपना विवसो मेलवतां सरवाले अगीअर वर्ष ठ महीनानें पचीश दिवस
 एटला सर्व विवस निराहार पणो चवविद्वारा जाणवा एनां यंत्रनी स्थापना नीचें करी ठे
 तेमां वजोने उगणत्रीश ठ छ करी ठे तेनां पारणा वजो ऊणत्रीश थयां तेमांथी एक ठछुं ठेछुं
 पारणुं केवली पणो थुं गणीने वाकी वजो अठवीश पारणा लखां ठे तथा बार एक रात्रिकी
 प्रतिमाने स्थानकें बार अछम तप लखीने सरवाले ४१६५ विवस चवविद्वारा तपना थया
 अने ३५० विवस प्रथम पारणा सहित आदारना थया सर्वमली ४५१५ विवस ठअस्थपणो
 रह्या तेना एकवर्षमां ३६० दिवसनी संख्या करतां बार वर्षेने साढा ठमहीनां थाय एरीतें जग
 वाने नित्य जोजनतो रछुं पण चोथ तप एटले एक उपवास करीने पण पारणु कोइ वखत
 कछुं नही थोढामा थोहुं तप कछु ते पण ठछुं एटले वे उपवासतुं कछुं ठे ॥ यंत्र स्थापना ॥
 हवे श्रीवीरचरित्रानुसारें ठअस्थपणाना चोमासानी संख्या कहीयें ठेयें एक अस्थिग्रामें,
 वीजु नालेंदी पाढे, त्रीजु चपानगरीयें, चोथुं एष्टवर्षायें, पांचमुं जडिकायें, ठहु पण जडिकायें,

सातसुं आलनिकायें, आठसुं राजशुद्धीयें,
 नवसुं वज्रचूर्मीयें, वंशसुं सावळीयें, अगीच्या
 रसुं विद्याजायें, चारसुं चपानगरीयें, एरीतें
 चार चोमासां प्रभुनां थयां ॥ हवे तेरमां
 वर्यने विर्यें वर्तमान थका उनालानो धीजो
 मदीनो, चोथुं पखवाड्यु एटले वैशाखछवि
 वंशमने दिवसे पाठजो पोंदोर विवत्त रवे
 थके सुव्रतनामा दिवसे विजयसुद्धर्त्तमां जं
 निक गामने वांदेर ठळुवाळुका नवीना
 तीर उपर वैयावर्त्तनामा चैत्यने घणु दूर
 नही तेम घणु हुकडुं पण नही एवा स्या
 नकें सामक नामे गाथापतिना खेत्रमां शा
 लितुह्ने नीचे जगवान गोडुह् आसने एट
 ले गायने बोदोवा वेसीये तेवा आसनें ठ
 कडा वेसी आतापना लेता थका पाणी र
 दित वेलांनी तपस्यामां आत्मानें जावता
 एवा स्वरूपें रह्या थका उत्तराफाळ्युनी
 नळत्रमा वंशमानो योग थावे थके ते थय

तपनां नाम	केटजा कक्षा	एकवरदिव सनीसंख्या	पारणानी संख्या
ठमासी पूरण	१	१८०	१
पंचदिवखण ठ मासी	१	१८५	१
चारमासी	७	१०८०	७
त्रणमासी	२	१८०	२
शुद्धीमासी	२	१५०	२
वेमासी	४	२४०	४
दोढमासी	२	७०	२
एकमासी	१२	३६०	१२
अर्थमासी	८२	१०८०	८२
प्रतिमा, अष्टमतप	१२	२४	१२
ठळतप	२२७	४५८	२२७
नइप्रतिमा	१	२	१
महानइप्रतिमा	१	४	१
सर्वतोन्नइप्रतिमा	१	१०	१
सरयाले		४१६५	४५०

સરે ધ્યાનમાં વર્તમાન અર્થાત્ શુદ્ધધ્યાન ધ્યાવતા થકા જગવાનને જે સમાન ધીજી કોઈ જ્ઞાન
 નથી એવો બ્યાઘાત રહિત, આવરણ એટલે ઢાકણા રહિત, સર્વે દ્રવ્ય પર્યાયોને ગ્રહણ કરવા
 વાણું સંપૂર્ણ પૂર્ણિમાનાં ચડની પેરેં કેવલ એટલે એકજ પણ ધીજો કોઈ જેને સહાય નહીં એવું
 કેવલજ્ઞાન થને કેવલવર્ણન ઉત્પન્ન થયું ॥૧૧૭॥ પઠી જગવાન શ્રીમદ્વાવીરસ્વામી અર્દન એટલે
 પૂજનીય થયા, રાગ દોષ રહિત થયા, કેવલી થયા, સર્વે જાણ થયા, સર્વનાં દેશવાવાલા થયા, સર્વે
 દેવ, મનુષ્ય, અસુર લોકના પર્યાયોને જાણે વેસ્તે, સર્વલોક સર્વજીવોની આગતિ, ગતિ, જવાંતરમાં
 જાણું, આપુણ્ય, વેવલોકાદિકોથી ચલું, વેવલોકાદિકોમાં જઈ ઉપજું, તે જીવોને મન, મનમાં
 ચિંતવેતે, અન્ન પ્રમુલ્લ સ્વાય તે, ચોરી પ્રમુલ્લ કરે તે, મેષુનાદિક સેવે તે, પ્રકટકર્મ કરે તે, ઢાણું
 કર્મ કરે કરાવે તે, સ્ત્યાવિક વાતો માંદેલી કોઈ એક પણ વાત જેનાથી ઢાની રહે નહીં એવા
 જ્ઞાનવાન થયા જેની જયન્યથી પણ એક ક્રોઢ વેવતા સેવા કરે એવા થયા, તે કાલમાં મન
 વચન કાયાના યોગમા વર્તમાન સર્વજીવોના સર્વે જાવ જાણતા થકા, દેશતા થકા જગવાન વિ
 ચરે ॥૧૨૧॥ ॥ હવે જગવાનને કેવલજ્ઞાન ઉત્પન્ન થયા પઠી ચોસઠ ફરોનાં આસન ચલાય
 માન થયાં તેવારેં ચોથઠે ફર વિશ્વા મહોત્સવની પેરે કેવલજ્ઞાનનો મહોત્સવ કરવા આઘ્યા
 તે મહોત્સવ કરીને જાંનિકાગામની બાહેર સમોસરણની રચના કરી તિહા પ્રસુરેં કુણેકવાર
 વેશના આપી પણ તે વેશના નિષ્ફળ ગઈ કોઈયે માત્ર સામાયિકાવિક વ્રત પણ ગ્રહણ કર્યાં નહીં
 તથા વેવ સર્વે અવતિઠે તેણે નવકારથી પ્રમુલ્લ પશ્ચસ્કાણ પણ કહ્યું નહીં, “ફલમપિઆશ્ચર્ય” એટલે
 ઇ પણ આશ્ચર્ય જાણડું જે તીર્થીકર જેવાની વેશના પણ સ્વાલી ગઈ તેવારે જગવાને લાનનો
 અજાવ જાણી આગલ લાન થવાનો અવસર જાણી તેજ વસ્ત તિહાથી વિદાર કર્યો યતઃ

કહેતાં જેમાટે કહું તે કે ॥ શ્લોક ॥ તત્રાવિશ્વધર્મ, દેવોયોતેજગશુરુ ॥ જાનાવાનામ્મથ્ય
 માર્યાં, મહીસેનવનેગમત્ ॥૧॥ ॥ અર્થ—જિહ્વાં કેવલજ્ઞાન સ્થપ્તું તિહાં નગવાન જીતિ એટલે
 તીર્થીકરનો આચાર પાલવા માટે એક ક્ષણમાત્ર ધર્મવેશના આપીને દેવોના યયોતને વિષે જગ
 તના ગુરુ એવા વીરસ્વામી લાનનો અજાવ જાણી તિહાથી ઘાર યોજન મધ્યમ પાવાનગરી તેનો
 મહાસેન નામક વન તિહાં આવતા હવા એટલે રાત્રિયે વિદ્યાર કરવાની મર્યાદ નથી અને એમણે
 વિદ્યાર કર્યો તે કલ્પાર્તીતિ પણ જણાવવા માટે જે તીર્થીકર આચરે તે કલ્પમાં હોય તથા
 કલ્પાપિ નહીં પણ દ્વોય પરંતુ ઊપસ્થ સાધુ તો જે પ્રમાણે તીર્થીકરે કલ્પ કહ્યો હોય તે પ્રમા
 ણેજ ચાલે પણ જો તેથી વિપરીત ચાલે તો પ્રાયશ્ચિત્તને પામે વલી રાત્રિનો વિદ્યાર તે જીવની
 જયણાને અર્થે વર્જ્યો છે કેમકે રાત્રિયે કોઈ જીવ જોવામાં આવે નહીં માટે ફહાં શ્લોકમાં
 દેવોયોત એવો પાઠ કહ્યો તે બ્યવહાર જણાવ્યો અન્યથા તીર્થીકરને તો જ્ઞાન યયોત સવા
 સર્વદા છે વલી દેવરવિત્ત કનકકમલ ડપર પગલા વેતાં ચાલે છે તેમાટે એમનુ ઘાજલું
 સવા રાત્રિ વિવત્ત સરહું છે પણ એનુ દૃષ્ટાંત આપીને જે સાધુ રાત્રિયે વિદ્યાર કરે
 છે તે સુલક્ષણીયા તીર્થીકરની આજ્ઞા બાદિર છે માટે તે ચારિત્રથી દ્રષ્ટ જાણવા ॥
 હવે નગવાન મધ્યમપાવાપુરીયેં આખ્યા તિહાં છું થયું તે કહે છે જેવારેં મધ્યમ પાવાપુરીયેં
 વીર પ્રહુ પથાસા તેવારેં દેવોયે વિદ્યોપ સમવસરણની રચના કરી તિહાં નગવત પૂર્વેને વારણે
 પેસી અશોકવૃક્ષને ત્રણ પ્રવક્ષિણા વેદ સિદ્ધાસને કેસી “ નમોતિશ્વસ્ત ” એમ કહી ધર્મોપવેશ
 આપે ફહાં મંગલાચાર જણાવવા માટે તીર્થેં એહુ સૂત્રનું નામ છે તેને નમસ્કાર કરીને પઢી
 ધર્મોપવેશ કરે હવે એવધામા તિહાં એક સોમિલ દ્રાહ્મણ ચક્ષાર્થિ ચક્ષુ એટલે ચોમ કરાવે છે

तिद्वा घणा ब्राह्मणो एकवा थयेला ठे वली तेना तेच्या अग्नीयार महा गमित्त सर्वेशिरोमणि
 ब्राह्मण आख्या ठे यत् ॥ अयापायां महापुर्या, यक्षार्थी सोमिलोद्विज ॥ तवाहूता समा
 जगु, रेकादशद्विजोत्तमा ॥ १ ॥ ॥ अर्थ:- अयापा नामनी मदानगरी तेने विपे रवेनारो
 सोमिलतमा ब्राह्मण तेणे यक्षकरवाने अर्थ अग्नीयार मदीठा ब्राह्मण बोलाव्या ते तिहां
 आख्या ठे “ तेयां नामानि ” एटले तेनां नाम कहे ठे १ इन्द्रचूति, २ अग्निचूति, ३ वायुचूति,
 ४ व्यक्त, ५ सुधर्म, ६ ममित्त, ७ मोर्घपुत्र, ८ अर्कपित, ९ अचलघाता, १० मेतार्य, ११ प्र
 नास ए अग्नीयारे महापमित्त, चौदेवियानां जाण, वेवपाठी, महाअग्निमानी ठे ते एवु जाणे
 ठे के अमारा जेवो जगतमां कोइ पमित्त नथी तेम सर्वह जे लोक कहे ठे ते अमेज ठेयें हवे
 ते अग्नीयारे जणना मनमां जे अग्नीयार छुवाछुवा सर्वह ठे ते कहे ठे ॥ पहेला इन्द्रचूतिना म
 नमां जीव ठे के नथी एवो सर्वह ठे, बीजा अग्निचूतिना मनमां कर्मनो सर्वह ठे, त्रीजा वा
 युचूतिना मनमां जीव अने कर्म छुवां ठे के एक ठे एवो सर्वह ठे, ए त्रयो सर्वह वाला त्रयो
 जण सहोबर एटले सगा जाइ ठे एमत्रुं गौतमगोत्र ठे चौथा व्यक्तना मनमां पंचचूतनो सर्वह
 ठे, पांचमां सुधर्मना मनमां जे जेहवो ते तेहवो एटले जे स्त्री दोय ते मरीने बीजे नवे पण
 स्त्रीज थाय अने जे पुरुष दोय ते मरीने पुरुष थाय एवो सर्वह ठे, षष्ठा ममित्तना मनमां वध
 मोक्षे के नथी एवो सर्वह ठे, सातमा मोर्घपुत्रनां मनमां वेव ठे के नथी एवो सर्वह ठे, आठमा
 अर्कपितना मनमां नरक ठे के नथी एवो सर्वह ठे, नवमा अचलघातना मनमां पुण्य पाप
 ठे के नथी एवो सर्वह ठे, दशमा मेतार्यना मनमां परलोक ठे के नथी एवो सर्वह ठे, अग्नी
 आरमा प्रजासना मनमा मोक्ष ठे के नथी एवो सर्वह ठे एवा अग्नीयारे जणने वेवना अर्थ

વિપરીત સમજવાથી સર્વેહ રહી ગયા છે પોતાપાસે પંક્તિાહું વલ ઘણુ છે માટે અન્નિમા
 નથી વીજાની વાત ચાલવા વેતા નથી હવે એ અગ્નીઆરની પાસે જે ઠાત્ર જણે છે તેની સત્યા
 કહે છે ॥ ગાથા ॥ પંચાદ પંચસયા, વહુલસયાશ્વતિ હુન્નિગણા ॥ કુન્ન તુ હુન્નલ સયાણ,
 તિસરૂ તિસરૂ હવજાહો ॥ ૧ ॥ ॥ અર્થ - પહેલા પંચ પંક્તિોની પાસે પાચપાચસો ઠાત્ર
 જણે છે તે પાચેનાં પચીશસો ઠાત્ર થયા તથા ઠાત્ર અને સાતમા પાસે વહુલસયા એટલે સાઠાત્ર
 પાસે સાઠાત્રપાસે ઠાત્ર જણે છે એમ વેઠના સાતસે થયા તેવારપટી વલી કે યુગલ એટલે આઠમો
 અને નવમો એ પહેલો યુગલ અને દશમો તથા અગ્નીઆરમો એ વીજો યુગલ મલી ચારજણની
 પાસે પ્રણસો ઠાત્ર જણે છે તે ચારના મલી ચારસો થયા એમ સરવાલે અગ્નીઆરના
 મલી હુમાલીશસો ઠાત્રોનો ગઠ એટલે સમુવાય થયો એટલે અગ્નીઆરે પંક્તિોને હુમાલીશસો
 વિદ્યાર્થિય છે એમ ઘણા વિપ્ર તિહાં યદ્દમાં મલ્યા છે તે સર્વ યજન, જાપન, અધ્યયન, અધ્યા
 પન, વાન, પ્રતિગ્રહ એ પદ્કર્મ સાથે છે, પ્રજાતે બ્રહ્મ ગાયત્રી જપે છે, મધ્યાન્હે વિષ્ણુગાયત્રી
 જપે છે, સંધ્યાયે શિવસરસ્વતી જપે છે, હવે એમાં પ્રથમ ઠપાધ્યાયનાં નામ કહે છે શકર,
 શિવકર, ક્ષર, મહેશ્વર, ધનેશ્વર, સોમેશ્વર, શુજકર, સીમકર, ક્રેમકર, કરુણાકર કલ્યાણિ
 હવે જાનીનાં નામ કહે છે ગગાધર, ગયાધર, વિદ્યાધર, મહીધર, શ્રીધર, લક્ષ્મીધર, ધરણી
 ધર, ઝૂધર, વામોદર, વૃષોદર કલ્યાણિ હવે વર્વેનાં નામ કહે છે મહાકવે, શિવકવે, રામકવે,
 ધામકવે, કામકવે, સદ્કવે, દુરકવે, વાસુકવે, શ્રીકવે, વલકવે, ધનકવે, ચન્દ્રકવે હવે બ્યાસનાં
 નામ કહે છે શ્રીપતિબ્યાસ, ઝમાપતિ, ગણપતિ, પ્રજાપતિ, વિદ્યાપતિ, ઝૂપતિ, મહિપતિ, લ
 ક્ષ્મીપતિ, ગગાપતિ, કૃષ્ણીપતિ, શેવપતિ, વાનવપતિ, ધનપતિ હવે પંક્તિોનાં નામ કહે છે

चित्रधन

यज्ञशाला

भक्तिशाला ब्राह्मण

नागार्जुन पंक्ति, गोवर्द्धन, गुणवर्द्धन, विष्णु-कृष्ण छंद, गोविंद, आनंद, परमानंद, उ
द्धव, माधव, केशव, पुरुषोत्तम, नरोत्तम दवे जोशीनां नाम कहे ठे-स्विमाश्रितजोशी, जीमा
श्रित, रामाश्रित, प्रजाश्रित, गुणाश्रित, विल्याश्रित, सोमाश्रित, घनाश्रित, कर्माश्रित, धर्माश्रित, वेदाश्रित,
चंद्राश्रित, स्रराश्रित दवे त्रिवाहीनां नाम कहे ठे दरिशर्म, अग्निशर्म, महाशर्म, वेवशर्म, नर
शर्म, सोमशर्म, सूरशर्म, राजशर्म, वासशर्म, गुणशर्म, धर्मशर्म, कर्मशर्म, कुमारशर्म, धन
शर्म, जयशर्म, नागशर्म, विष्णुशर्म, शिवशर्म दवे चतुर्वेदीनां नाम कहे ठे हरि, हरिहर,
नरहरि, नारायण, नीलकंठ, कालकंठ, वैकुंठ, श्रीकंठ, मुरारि, हरिराम, जगन्नाथ, विश्वनाथ,
श्रीराम, रामकृष्ण, शुक्रदेव, वामदेव, चंद्रदेव, स्वयं नृ दवे छुकलनां नाम कहे ठे कमला
कर, दिवाकर, प्रनाकर, शकर, यशस्कर, शोभाकर, गुणाकर, रत्नाकर, श्यामदास, रामदास,
गोकुलदास, कृष्णदास, वेवीदास, हरदास, दारिकादास, इत्यादिक सुवीछुदी शास्त्रांनां नाम
वाला ब्राह्मण ते देवलोकनां सुख पामवानां अर्थि थया थका यागकर्म करी रह्या ठे ॥ एवा
अवतरमां श्रीवीरस्वामी पूर्व तन्मुख बेठा थका मिथ्यात्वकर्म दूर करे एवी मेघसमान गं
नीर ध्वनियें देशना आपे ठे ते सांजलवा सारुं वैमानिक देवता आकाशें वेवड्डुनि वजा
इता थका आवे ठे, ते छुडनिनो नाद सांजली सर्व ब्राह्मण दर्ष पाय्या थने चितववा
लागा के अमारा यक्षमंत्र कहेवा ठे के जे जणवाथकी प्रत्यक्ष देवो आची थना रहे एवा
मंत्र थमे हमणा नथ्या जेथी देवो पण आख्या एटलां तो जेम चांभालनो पाढो वे
गलो मूकीनें माणस धीजे रस्ते चाले तेम ते देवो पण विप्रनो याग मन्त्र मूकीने
श्रीवीरनें समोसरणे जावा लाग वली ते देवो मांदो मांदे एवुं कहेता थका चाल्या जाय ठे

के जलवी उतावला जइ सर्वज्ञवेवने वांवीर्ये एवीवेवोना मुखनी वाणी सांजनीने इइचूति म
 नसां अमर्ये लावीने बीजा ब्राह्मणोनी आगल कहेवा लागो के जूवो जाइ ए आभर्ये जेवी
 वात ठे के जे मनुष्यतो अजाण ठे मूर्खठे माटे नूले पण आ वेवो ज्ञानवान थइने पण नूले
 ठे जे माटे ए आभर्ये लागे ठे के आवो मदोतो यइममप वेखीने आधा ते वली किहा जाय ठे
 वली मदाराथी खपरंत बीजो सर्वज्ञ ते कोण ठे के जेनी पारसे ए जाय ठे ? तेवारे ते ब्राह्म
 एसांथी एक ब्राह्मण कहेवा लाग्यो के हे स्वामी ! ए कोइक मदोतो ठोंगी इइजालीउ आ नग
 रनी बाहेर आब्यो ठे ते इइजाल काढीने पोते ज्ञानी यइ वेवो ठे बीजा लोकोने कहे ठे के इ
 पारका मननी वात वधी जाणु ठुं, एम घणा लोकोने नरमाव्या ठे तेथी वेवता पण तिहा
 जोवा जाय ठे एहुं सांजनी इइचूतिने अत्यंत मान सहित क्रोध चढयो तेवारे कहेवा लाग्यो
 के एवो कोण ठे जे मदारा उता हानीनु अन्निमान धरीने इहां आवे ते शुं मने जाणतो
 नथी ? माटे जूउ जाइ ए वेवजे नूला ते एवेव पण एनां जेवाज अणसमखु दवो जेवो ए ज्ञानी
 तेवा ए वेव पण जाणवा ॥ यत ॥ अदोसुरा कथत्रांत्या, तीर्थीश्वववायता ॥ कमलाकरव
 केका, मक्षिकाचंदनयथा ॥ ३ ॥ ॥ अर्थ - अदो इति आभर्ये जे ए वेव थइने त्रांतियें करी
 जेम कागदा तीर्थप्रत्ये गोढी जाय ठे तेम ए पण यइ गोढीने जाय ठे माटे ए वेव का
 गदा सरखा ठे, वली जेम वेढका समुइ तजी जाय ठे तेम ए पण समुइ जेवो यइ संजनीने
 जाय ठे माटे वेढका जेदवा ए वेव ठे वली जेम मक्षिका चंदनने गोढी जाय तेम ए वेव
 पण यइरूप चंदनने ठेनी जाय ठे ॥ श्लोक ॥ करजा इव सप्तप्रपञ्च ~~जीवन~~ नकरायथा ॥ अ

છે જેમ ઇંટ જલા વૃક્ષોને ઢોઢી ફેફસે કાંટાના વૃક્ષ ઉપર જાય તેમ એ વેવો પણ યહાને ઢોઢી
 ઘાલ્યા જાય છે, માટે ડટ જેવા છે, વલી જેમ ક્ષીરના નોજનને મૂકીને નૂન વિષ્ટા ઉપર જાય
 તેમ એ વેવો પણ યદ્ધારૂપ ક્ષીર નોજન તેને મૂકીને વિષ્ટાના નોજન સમાન ફજ્જાલીયા પાસે
 જાય છે માટે નૂન જેવા એ વેવ છે; વલી જેમ સૂર્યના તેજને મૂકીને ઘૂઢ અધારામાં જાય
 તેમ યદ્ધારૂપ સૂર્યને મૂકીને એ વેવ અધારારૂપ ફજ્જાલીયા પાસે જાય છે માટે ઘૂઢ સમાન એ
 વેવો છે ॥ ૪ ॥ ॥ અથવા વલી એવી પણ રીતિ છે કે જે નૂનો માણસ હોય તે નૂના પાસે
 જાય જે માટે કસું છે કે ॥ ગથા ॥ અદ્વા જારિતો ચિય, સો નાળી તારિતા સુરાવેતિ ॥
 અપુસરિતો સજોગો, ગમ નમણ ચ મુસ્કાણ ॥ ૧ ॥ ॥ અર્થ - અથવા વલી ફજ્જુતિ વિ
 તવે છે કે જેહવો એ જ્ઞાની છે તેવા એ વેવ છે તેથી એ વેદુનો સરસ્વો સંયોગ મલ્યો છે જેમ
 ગ્રામનટ મૂર્ત્ય છે તેમ ગામના લોક પણ મૂર્ત્ય છે એ વેનો સરસ્વો સયોગ મલે છે તેમ એ વેવતા
 જે જાય છે તે પણ મૂર્ત્ય છે અને જે એ જ્ઞાની છે તે પણ મૂર્ત્ય છે તેમાટે જે પોતે જેવો હોય
 તે પોતાના સરસ્વા ધીજા પાસે જાય એમ સરસ્વે સરસ્વા એક ધીજાની પાસે જાય આવે છે એ
 રીત છે વલી ગાદા ॥ ૨ ॥ રે દિધ્વી વિદિધ્વી કરેલી, મમ ઘઢિસ પાયવે નિવે ॥ અદ્વા તુક્ત ન
 વોતો, સરિતા સરિસેણ રવંતિ ॥ ૧ ॥ ॥ અર્થ - કોઈ એક માણસ કારેલીની વેલિને નિ
 વઢાના વૃક્ષ ઉપરે ઘઢતી વેસ્વીને વોલ્યો કે હે સસ્થિ ! હે કારેલી ! તુ એ નિવના વૃક્ષ ઉપર ચ
 ઢીશ નહીં કેમકે તુ પોતે કઢવી ઢો અને નિવ વૃક્ષ પણ કઢવો છે માટે રે નૂની ! તુ વલી
 અધિક કઢવી યદ્ધશ એતુ કેણ તેણે માન્યું નહીં અને નિવના વૃક્ષની ઉપર ઘઢતી ઘથ થઈ
 નહીં તેવારે તે માણસ વોલ્યો હે જોલી ! એ તાહારો વોપ નથી કેમકે જગતમાં સરસ્વે સરસ્વા

મણે તેવારે રાજી થાય તેમ તમે પણ વે સરસ્વે સરસ્વાં ઢો તો એમા કાંઈ આશ્ચર્ય નથી તેમ ફ્દ્દા
 પણ એ વેવતા અને એ જ્ઞાની વેદુ સરસ્વે સરસ્વા મલ્યા ઢે વલી એવા ફ્દ્દજાલીયાને જઈ વેવો વાંવે
 ઢે તો છું એ વેવો પણ જૂના પચ્ચા ન કહેવાય ? વલીપણ ફ્દ્દજૂતિ ચિતવવા લામ્પો કે મહારા
 જેવા પંક્તિની આગલ એલોકોને તમે ઢે અને જ્ઞાની નામ ધરાવે ઢે, તે મહારાથી કેમ સદન
 કરી શકાય ? મહારાથી તો એનુ સ્વોદુ અનિમાન સણુ જાય નહી અને એ ઢોંગીનો ઢોંગ પણ
 માદારા શિવાય ઘીજો કોઈ પાથરો કરી શકશે નહી માટે ઢું જડને એનુ અનિમાન ઝતારી નાહું
 જેમ એક આકાશમાં વે સૂર્યે દોય નહી વલી એક શુફામાં વે સિંહ એકવા ન રહે તથા એક
 મ્યાનમાં વે તરવાર સમાય નહી તેમ એ પણ સર્વજ્ઞ અને ઢું પણ સર્વજ્ઞ એમ કોઈ વારે
 થાયજ નહી એ ફ્દ્દજાલિયો તો વિવેશે કલા શીલ્પી આવેલો ઢે તે સર્વજ્ઞનું નામ ધરાવી લોકોને
 અને વેવતાઝને જોલવે ઢે અને ઢુતો સર્વ વિષાઈમાં નિપુણ હું એવો વિચાર કરે ઢે એવામાં
 પ્રહુને વાંધીને સમોસરણથી કેટલા એક લોક ફરી આખ્યા તેમને ફ્દ્દજૂતિ પૂઠવા લામ્પો કે
 અહો લોકો તમે જેની પાસે ગયા હતા તે સર્વજ્ઞ કહેવોક ઢે ? તેવારે લોક વોલ્યા કે એની વાત
 કાંઈ કહેવામાં આવતી નથી પરંતુ તમે પોતે સર્વજ્ઞ નામ ધરાવીને અમને છું પુછોઢો, તે સર્વજ્ઞતો
 ઘધી મનની વાતો જાણે ઢે પણ તમે તો એટલું પણ નથી જાણતા અને ફોકટ સર્વજ્ઞ કહે
 વરાવો ઢો તે સંજ્ઞલી ફ્દ્દજૂતિયે જાણું જે એ નિશ્ચય માયાનુ ઘર ઢે માટે સર્વલોકતો અને
 માનવા લાગ્યા પણ જેવારે ઢું જક્ષ તેવારે એ માદારા આગલ વોલી શકશે નહી, યત ॥
 ઘરસૂરા મઠ પંદિયા, ગામ ગમારા ગોઠ ॥ નરી સનામાં ઘોલતા, ઘરથર ધૂંજે દોઠ ॥ ૧ ॥
 ॥ અર્થ - પોતાના ઘરમાં તો ઘયાય કહેકે અમે શૂરવીર ઢેયે અને પોતાના મઠમાં પણ ઘ

घाय कहेके अमे पंक्ति ठेयें वली पोताना गाममां जे गमार होय तेपण पंष थाय ठे परंतु जे
 वारे पंक्तिनी नरी सचामां बोलवुं पहे तेवारे तो तेना दोठपण थर थर धूजवा ममी
 जाय ठे तेम ए पण सर्वज्ञ एवुं नाम बीजानी आगल कहे ठे पण माहारी आगल ते बोली
 शकरो नही वली पण विचारे ठे के जे अग्रिये पर्वतोने वाली नारव्या तो ते अग्रिनी आगल
 वृद्धनो श्यो नार ? तथा जे बायुयें द्वाथी जेवाने उढाडी मूक्या ते वायरानी आगल पुणीनु
 छुं जोर चाछे ? तथा जे नदीमां द्वाथी तणाइ गया ते नदीमां कीडी बापडी सा हिसाबमा
 गणाय ? एम इंचूति चित्तवे ठे एवामां अग्रिचूति बोझो के दे जाइ ! तमे ए इज्जालीयाने
 जीतवा माटे एटलो विचार छुं करो ठो, ए कीडी कपर कटक श्यो करवो ? अलसीयानी
 कपर गरुहने तेहवो ते छुं ? तृणनी उपर कुद्दाहो उपाहवो ते शा कामनो, कमलनी नालने
 कापवा सारु फरसी उपाहवी ते शा कामनी, वेलही उखेढवामाटे दस्तिनुं छुं काम पहे ! तेम
 ते विचारा गरीबहा सर्वज्ञ पासे तमे वाव करवा छुं जाशो, मनेज आझा आपोतो दुंज एने
 जीती आबु, एवां जाइनां वचन सांजली इंचूति बोझो के दे जाइ ! एने छुं जीतवो ठे एनेतो
 महारा पंचव्रो शिष्य मांहेलो कोइ एक शिष्य जाय तेपण जीती आवे तथापि महाराथी
 रखु जातुं नथी केमके थोदुं पण शल्य कामनुं नही माटे दु पोतेज जाइस जे कारण माटे
 बीजा तो सर्व वादी मात्रने में जीत्या ठे पण एक ए किदाएक रही गयेलो वेस्वाय ठे जेम
 द्वाथीना मुखमांथी कोइक कण पही जाय, जेम मग रांधतां कोइक करहुं रही जाय,
 जेम धाणी पीलतां कोइक तलनो दाणो रही जाय, जेम अगस्ति कृपिने समुझनां त्रण चजु
 करतां कोइक जलविंड रही जाय, जेम घणा छुजतां कोइक चणो धाहेर पही जाय, तेम ए

પણ રહી ગયેલો જાણવો માટે હે જાહે ! એ અને અણજીતે સર્વને ન જીત્યા એમ લોકોમાં
 કહેવાય જેમ એકવાર જે સ્ત્રીનું શીલ સંમન થયું તે સ્ત્રી અસતી કહેવાય તેમ અને જીત્યા
 વિના લોકમાં મહારો યશ રહે નહીં માટે એનાથી માહારે પોતાને જ વાદ કરવા જાંબુ પહો
 અને એને હું દરાવું તો જ મહારો યશ જગતમાં રહે, વલી પણ અન્નિમાનથી ફરજીતિ કહેશે ॥
 ॥ યતઃ ॥ હૃદો વાલિગણા જોડા, કર્ણાટાદિ સમુદ્રવા ॥ કસ્માવદ્વશ્યતાં પ્રાપ્તા, યુયં મમ
 પુર સદા ॥ ૧ ॥ ॥ અર્થ - અરે કર્ણાટાદિક વેશોમાં વ્યવસ્થા થયેલા વાલિડ' તમે મહારા
 આગલ કેમ નથી વેસાતા ? શા માટે અદૃશ્ય થઈ રહ્યા છો ? જાવાર્થ એ છે જે તમે વધાય
 વાલિયો મહારા આગલ હારેલા છો તેથી ભુપી રહ્યા છો, તે શા માટે કે મેં આટલા વેશોના
 પંક્તિને દરાખ્યા છે તે કહેશે- ॥ કાઘ્ય ॥ લાટા દૂરગતા પ્રવાદિનિવદ્ધા મૌન શ્રિતા માલવા,
 મૂકત્વ મગથગતા ગતમદા ગર્હીતિ નો ગુહ્કરાઃ ॥ કાશ્મીરા પ્રણતા પલાયનકરા જાતાસ્તિ
 લંગોદ્રવા, વિશ્વે વાપિ સનાસ્તિ યોદ્ધિ કુરતે વાદ મયા સાંપ્રતં ॥ ૧ ॥ ॥ અર્થ - જોટ કર્ણાટક
 વેશના વાલિ માહારી આગલ અદૃશ્ય થયા, તો વીજા વેશોના વાલિડનો માહારે આગલ શ્વો
 જાર તેજ કહે છે, લાટ વેશના વાલિડના સમૂહ તેતો મહારુ નામ સાજીને દૂર જઈ રહ્યા, પ
 રું કોઈ ટૂંકઠો નાખ્યો, એટલે તેણે એવું વિચાર્યું જે જશ્યું તો દારીને પાત્રુ આવવું પહો
 એમ જાણી દૂર જઈ રહ્યા તથા એકલાસને વાણુ હજાર માલવ વેશના વાલિ દતા તે દારી
 જવાના અર્પને લીધે માહારી આગલ મૌનપણુ ધારણ કરી રહ્યા વલી મગથ વેશના વશ લાલ
 વાલિ તેતો મહારા આગલ મુંગ થયા એટલે એક વોલપણ વોલી શક્યા નહીં તથા સત્તર હ
 જાર ગુજરાત વેશના-વાલિ તે મહારી આગલે મદ રહિત થઈ ગયા પરંતુ હાથીની પેરે ગાજીને

एक शब्द पण कही शक्या नही एटले वीन थइ रह्या दता बली जिह्वां सरस्वतीनो वास ठे
 एवो श्रीकाश्मीर वैश तिहाना वसनारा बाबी ते आबीने मद्दारे पगे लागे तथा जे तैलज
 वेशमां उत्पन्न थयेला नवलाख बाबि तेतो मात्र मद्दहं नाम सांजलीने नाशि गया बीजी
 कांइ पण बुद्धि तेमने उपनीज नदी वधारे छे कहु जगतमां एवो कोइ पण पंमित नथी जे
 महारी साथे आबीने ह्मणा वाइ करे एटले में सर्वकोइने जीत्या पण मने जीतनारो जग
 तमां कोइ पण नथी तो ए इज्जालीयानो ज्यो नार ठे दु ज्वांसुधी प्रभावमां हुं त्यांसुधी ए
 सर्वज्ञ कहेवाय ठे पण जेवारे दु वाइ करवाने सादामो थयो तेवारे ए तेज वखत नाशि
 जावो जेमाटे कसु ठे के ॥ श्लोक ॥ तावज्जळति खयोता, सावज्जळति चइमा ॥ उचिते तु
 सत्त्वांशो, न सद्योतो न चइमा ॥ १ ॥ ॥ अर्थ - खसुआनो उद्योत क्यांसुधी रहे के जिहां
 सुधी चइमानो उद्योत नथाय त्यांसुधी खसुठे जलदल करी गाजतो चलके परतु चंइमानो
 उद्योत थाय तेवारे खसुआनो उद्योत कांइ पण चाले नही अने चइमानो उद्योत पण क्यां
 सुधी रहे के ज्वांसुधी सूर्यनो उदय नथाय त्यांसुधी रहे, पण जेवारे हजार किरणोने धरनार
 एवो जे सूर्य तेनो उदय थाय तेवारे खसुआनो अने चइमानो ए वेदुनो उद्योत रहे नही
 तेम बीजा वादीयोने दराववाने तो ए इज्जालियो समर्थ ठे पण मादारी आगल एनो प्रभाव चाले
 नही एये ज्वांसुधी मुजने बीगो नथी त्यांसुधी बीजा लोकोने जरमावे ठे तो हवे मद्दारे फोकट घ
 रमां वेशी मान करतु ते शा कामनुं' दु पोते तिहां जइने तेनुं बल पराक्रम जोउं के ए छं नथ्यो
 ठे मुजने एटलां शास्त्रतो नसेना पावनी पेरे आवहे ठे ॥ श्लोक ॥ लक्षणे मम वक्तृत्व, साहित्ये
 सहिता मतिः ॥ तर्क कर्कशता नित्यं, कशस्त्रे नास्ति मे अम ॥ १ ॥ ॥ अर्थ - लक्षण शा

स्वर्ग मंदारं वरुणं ने एटले लक्षण शास्त्रतो दु सारी पेठे जाणुलु स्त्री पुरुषाविकोनां व
 प्रीति लक्षण रुढीरीते कही वेस्वाहुं तथा पवार्थना लक्षण तो एवां प्रतिपादन करु के जेमां
 अध्यासि प्रमुख वीर रवे नदी ॥ १ ॥ तथा साहित्य शास्त्र जे काव्यादिक तेतो सर्व मादारे
 अस्त्वन्ति ने ॥ ५ ॥ तथा तर्कशास्त्रमां तो दु एवो निपुण दु के महारा सादामो कोइने ज
 वाव वेतां आवहेज नदी एवा कण तर्कने हुं जाणु हुं माटे तर्कशास्त्र महारे कण नथी
 एतो सदा अकर्कष ने ॥ ३ ॥ धणु हुं कहीये एबु कपुं शास्त्र ठे के जेमां महारो अम न
 ययो दोय ? अर्थात् अद्वार व्याकरण, कोशनीतो गणतरीज नथी, ठंव रत्नाकरादिक, अलंकार
 ते काव्यनी शोना अतिशयालंकारादिक, नवरसादिक ते वास्त्यायनादिक, धर्मशास्त्र ते सर्व
 पुराण मीमांसादिक, ज्योतिष शास्त्र ते चूडामणि प्रमुख, वैद्यकशास्त्र कालज्ञानादिक, ए वधां
 शास्त्र महाराथी अजाण्यां नथी तो ए इज्जालीयो ते हुं महाराथी जीते एवोठे माटे हवे दु
 त्यां जइ वेव, वानव, मानव सर्वने वेखतां एने दुरावीने एनुं सर्वज्ञपणानुं विरुव टाली
 नाहुं एवो मनमां गर्व आणी पांचगे ठात्रोने सेइ जेम जाणे इइ खेची जइ जतो दोयनी ?
 ते इयामाटे के जगवाननी वेशना प्रथम खाली गइ ठे ते माटे जगवान धार योजन चालीने
 एक रात्रीये आब्या तेथी इइमदाराजे जाणुं के एमने शिष्यनी प्राप्ति थाय तो रुहुं थाय ते
 माटे इइतो प्रेक्षोज जाणे इइचूति समोसरण तरफ जतो दोयनी ? एवी कवीश्वर घटना
 करे ठे अन्यथातो एमज थनारु ठे हवे इइचूति पांचगे ठात्रसहित परवस्यो थको वाद कर
 वानी इहाथी श्रीवीर जगवानना समोसरण तरफ चाल्यो ते वखते पांचगे ठात्रो इइचूतिनी
 विरुवावली बोले ठे ते कहीये ठेये सरस्वती कवजरण एटले सरस्वतीतो अमारा उपाध्या

યને ગલાનું આનૂપણ છે અર્થાત્ સરસ્વતીતો સદા એમના કંઠમાંજ વસેલે, વાવાવજય જાણ
 શરણ, જ્ઞાત સર્વપુરાણ, વાલિકવલી રૂપાણ, પંક્તિશ્રેણી શિરોમણિ, કુમતાંધકાર નનોમણિ,
 જિતવાવિવદ, વાલિગુહ ગોવિદ, વાલિઘટમુજર, વાલિધૂકનાસ્કર, વાલિસમુદ્ધ અગત્તિ, વાલિદૃ
 દ્વદ્વસ્તિ, વાલિમુલખજન, સકલજ્ઞપાત્રજન, પદનાથવદ્ધીમૂલ, પરવાલિમસકમૂલ, વાલિગો
 ધૂમધટ, મર્વિતવાલિ મરટ, વાલિકંઠકુશલ, વાલિવૃદ્ધપાલ, વાલિગજસિદ્ધ, વાલિશિરલીદ્ધ,
 વાલિવેશ્યાસુજંગ, શબ્દલદરી, ગગાતરંગ, સરસ્વતીનમાર, ચોવલિયા અંલકાર, વાલિદ્વયશાલ,
 વાલિયુદ્ધમાલ, વદુરાજસમાજસુકુટ, વદુબુદ્ધિવિકટ, જ્ઞાનરત્નાકર, શબ્દવિવાકર, મદ્ધાકવીશ્વર,
 કૃતશિષ્યવૃદ્ધરૂપતિ, નિર્ક્લિતનાર્ગવમતિ, કોજંગમ સરસ્વતી, પ્રત્યક્ષનારતી, જિતાનેકવાવ,
 સરસ્વતીલલ્લભપ્રસાદ, ઇત્યાદિ અનેક પ્રકારની વિરુવાવલી ગાત્રો બોલી રહ્યા છે અને ઇચ્છૂતિ
 ચાલ્યો જાય છે વલી રસ્તામા વિચાર કરવા લાગ્યો કે અરે જીર્ણતો સ્વરા કે આ મૂર્ત્તિ છ કહ્યું
 એણે સર્વજ્ઞપણના આટોપથી મને નાદક ક્રોધ ચઢાવ્યો તો હવે એથી એ છું સુલ્લી થવાનો છે
 જેમ કોઈ અગ્નિમાં પહે તો ઘલી નસ્મ થયા વિના રહે નહીં તેમ એણેપણ કહ્યું છે એમ ચિતવતો
 ચાલતો ચાલતો જેવારે સમવસરણની પહેલી પાવઢી છે તિહાં ચઢાને જોવા લાગ્યો ને જોયું
 તો ડ્રણ ગઢ વીઠા તે ગઢ કહેવા છે તે કહેલે ત્યા પ્રથમ રૂપાનો ગઢ છે તેના સુવર્ણમય કો
 શીશા છે, ચારેદિશાયે ચાર પોદ્દોલ છે વીજો સુવર્ણ ગઢ છે તેના રત્નના કોશીશા છે વીજો ર
 ત્નનો ગઢ છે તેના મણિકાતના કોશીશા છે એક યોજનને વિસ્તારે છે તેની વચમાં અશોકવૃક્ષ
 છે ઉપર ડ્રણ ટાવ તિહા સુવર્ણનું સિદ્ધાસન છે તેની ઉપર સ્વામિ વેગા છે તે ઇચ્છૂતિયે પોતાની
 નજરે વીઠા તેવારે મનમાં વિચારું જે મેં ઘણાય વાલી વીઠા છે પરંતુ આવો પ્રકાર કિહાં પણ

વીતો નથી તો એ શું બ્રહ્મા છે, ના એ બ્રહ્મા પણ વેલાતો નથી કેમકે બ્રહ્માને તો સાવિત્રી નામે
 સ્ત્રી છે, હાથમા પવિત્રી છે, કરે કમળ છે, હંસવાદન છે, પાંચસુ ગર્વજનુ મુલ છે એટલાં એ
 ઘાણ મલતાં નથી તેમાટે જાણીયેં ઠેયેં જે એ બ્રહ્મા તો નથી, તો શું એ વિષ્ણુ છે, ના તે પણ
 નથી કેમકે વિષ્ણુનેતો લક્ષ્મી નામે સ્ત્રી છે, ચાર હાથ છે, શશ્વ, ચક્ર, ગદા અને ધનુષ્ય એ
 આયુધ છે, ગરુડ વાદન છે, વરણે શ્યામ છે, તે એંઘાણ અને નથી માટે એ વિષ્ણુપણ નથી
 તો એ શું બ્રહ્માજ્ઞાની છે, ના તે પણ નથી કેમકે તે તો અરુપી છે, વલી ચંડમા સોષે કલાયે
 સંપૂર્ણ છે પરંતુ કલકસદિત છે માટે ચંડમા પણ એ નથી તથા વલી જો અને સૂર્ય કહ્યું તો સૂ
 ર્યથી પણ એનું તેજ તો ઘણુ અધિક છે પરંતુ તેના કિરણ ઝળળ છે તે ઝળળ કિરણ અને નથી
 માટે સૂર્ય પણ કેમ સંજવે !' વલી ફડ છે એમ જો કહ્યું તો તે પણ નથી કારણ કે તેને સહસ્ત્રનેત્ર
 છે તે અને નથી વલી જો એ મેરુ હશે એમ કહ્યું તો મેરુ કળળ છે તે એમાં કળળપણુ વેલાતું
 નથી માટે એ મેરુપણ નથી તો એ સર્વગુણસંપૂર્ણ સર્વથી અધિક જે તીર્થીકર કહેવાય છે તે એ
 તીર્થીકર છે કેમકે એવા ગુણ તો તીર્થીકર વિના બીજા કોઈમાં હોય નહીં માટે સમસ્ત પાપહર,
 સર્વલોકના શિવકર, પદ્મકાપના રક્તક, અનાથના નાથ, અક્ષરણ શરણ, તરણ તારણ, એવા
 શ્રીવર્ધમાન સર્વજ્ઞ તીર્થીકર જે કહેવાય છે તે એ સંજવે છે સૂર્યની પેરે તેજવત, ચંડમાની પેરે સૌમ્ય,
 સમુદ્રની પેરે વીરે હુસ્તર, એવા એ છે તે શ્રીમદ્ધર્માવીર તીર્થીકર વિના વીજો કેમ સંજવે !' વલી
 પણ ફડનૂતિ શ્રીવીર પ્રહુને વેલીને ચિત્તવે છે ॥ કાઘ્ય ॥ કિનવી કિમુરારિ કિમુરતિરમણ
 કિનલ કિંકુવેર, કિવા વિથાથરોતો કિમિદ્ સુરપતિ કિંવિધુ કિંવિધાતા ॥ નાયે નાયે ન
 ચાપં ન સલ્લુ ન દિ ન વા નાપિ નાસો ન પેવ, તીર્થ કહ્યું પ્રહુતો નિજગુણવિજવેર્વીરેવાધિવેવઃ ॥

॥ १ ॥ ॥ अर्थ—हुं ए महादेव ठे? अथवा हुं ए कृष्ण ठे? अथवा हुं ए बहुरूपवत ठे माटे कामदेव ठे? अथवा हुं ए नलराजा ठे? अथवा हुं ए ईश्वर ठे? अथवा हुं ए विद्याधर ठे? अथवा हुं ईश्वर आख्यो ठे? अथवा हुं ए चंद ठे? अथवा हुं ए विधाता ठे? एवीरीतें कल्पनाउ करीने पढी विचारपूर्वक निर्णय करवा लाग्यो के ए महादेव तो नथी केमके ते तो लंगोख्यो ठे तथा एनो सुवर्ण सरस्वो वर्ण ठे माटे ए कृष्ण पण नथी वली स्त्रीवर्जित ठे माटे ए कामदेव पण नथी वली राजखिन्हे करी वर्जित होवाथी निश्चयथी ए नलराजा पण नथी वली त्यागी ठे माटे कुवेर जंमारी पण नथी, तथा पादचारी ठे माटे विद्याधर पण नथी, जगरहित ठे माटे ईश्वर पण नथी, कलंक रहित ठे माटे चंद्र पण नथी, घटना विवर्जित ठे माटे विधाता पण नथी, एतो ए पूर्वे जे कह्या ते सर्वथी अधिक लक्षण धारी ठे तो ए कोण ठे एम विचार करतां जाणवामां आख्युं जे अरे एतो तीर्थकरवाने अर्थे पोताना अतिशयावि गुण रूप धनवहे करीने प्रवर्त्यो ठे एवो देवाधिदेव श्रीवीर जिनेंड जे लोक कहे ठे ते एज ठे वल्लो कोइ नथी एम जणाय ठे तो हा इतिस्वे ए में हुं कछु आहु क देवा सकटमां आवी पर्थ्यो, हवे हुं कछु एनी आगल माहं मान केम रहेइ । ॥ श्लोक ॥ कथं मया मदत्वं मे, रक्षणाय पुरार्जितं ॥ प्रासादं कीलिकादेतो, र्जकुं कोनाम वांछति ॥ १ ॥

अर्थ—तो हवेजे महारु पूर्वे महोटापणं थयुं ठे तेने हुं केम करीने राखीश्व? एटसे में पूर्वे घणा वादियोने जीत्या ठे तेथी हुं लोकमां प्रसिद्ध थयो हुं, पंक्ति वछुं, तो हवे मुजने मद्दारा पंक्तिपणने राखवानो खपाय श्यो करवो के जेथकी ए महारी पंक्तिाइ लोकोमां कायम रहे अने जो एनाथी वाव न करु तो लोको कहेइ के ए वाव करवा गयो इतो ते पागो केम फरी

आध्या, माटे में ए मूरखार्ई करी तो पण हवे वाव कथा विना मदारे पाहुं जातु नही कैमके
 मारे तो हवे ए एकज जीतवो रह्यो ते तो हवे अल्पने माटे मदारी बघ्यो यश न गमाववो
 जेम कोइने एक स्वीलो जोइतो दोय तो ते एक खीलाने माटे आखो प्रासाव जांगी खीलाने
 काढवा वाठे नही एवो मूर्ख कोइ दोय नही वली कहेले ॥ श्लोक ॥ सूत्रार्थी पुरुषोद्धारं, क
 खोटयितुमीदृते ॥ क कामकलशस्यांश, स्फोटयेत् विकरीकृते ॥ ३ ॥ ॥ अर्थ - एवो कोण
 पुरुष दोय जे सूत्र एटले तांतणाने अर्थे हारने प्रोढवानी वांठना करे एटले सूत्रनो तागो
 जोइतो दोय तेदला माटे द्वार प्रोढवो एम कोइ वांठे नही तेम मदारे पण ए एकने हराव्या
 विना मदारी यश रूपी द्वार प्रोढी नाखवो नही ए तात्पर्य जाणवुं तथा वली कोण पुरुष
 ठीकरी जोइती दोय तेने अर्थे मनोवांठितने पूरनार एवो जे कामकुंज तेना गला प्रमुखने
 फोढी नाखे अर्थात् ठीकरीने अर्थे कामकुंजने कोइ फोढी नाखे नही तेम हुं पण एनी
 साथे वाव कथा विना जो एमज पागो फरी जायं तो कामकुंज जेवो मादारी यश रूप घट
 ते फोढी नाख्या जेहुं थइ पढे, तेथी हुं मूर्खोनी गणतीमां थावं माटे मदारे एम न करतु
 वली पण कहेले ॥ श्लोक ॥ जस्मने चंवनकोवा, वरेवड प्राप्यमप्यथ ॥ लोदार्थी कोमदार्जोधौ,
 नौचंग कर्तुमिच्छति ॥ ४ ॥ ॥ अर्थ - वली कोण माह्यो पुरुष जस्म एटले राखने अर्थे
 उ से प्राप्त पाय एवा चंवनने घाले एटले जस्मने अर्थे मलयागिरि चंवनने कोइ घाले नही तथा
 एवो कोण मूर्ख दोय जे लोखंफना कटकाने अर्थे मदासमुद्रनी मध्ये नाव एटले वादाए
 तेने जांगी नाखवानी वांग करे अर्थात् कोइ पण जांगे नही परंतु जो मूर्ख दोय तो जांगी
 नाखे तेम जो हुं एनी साथे वाव न करुं तो मदांरुं यशरूप मलयागिरि चवन ते बलीने

નસમ થાય તથા મદારી યશ રૂપી નોકા મહાસમુદ્ધમાં જાંગી નાશ્વા જેવું મને થાય માટે
 એવો મૂર્ખ હું ન થાઉં દત્તિ ॥ અથવા એ પૂર્વોક્ત શ્લોકોનો અર્થ આવી રીતે મેલવો જે ઇન્દ્ર
 તિયે જગવાનના અતિશય વીઠા તેથી ચિતવવા લાગ્યો જે એ કોઈ મહાપુરુષ છે માટે એની
 સાથે હું વાદ કરીને અવશ્ય દારી જણ તેથી મેં પણ એની પાસે આવીને એક સ્ત્રીના માટે
 મદારો યશરૂપી પ્રાસાવ જાંગી નાશ્વા જેવી મૂરસાઈ કરી તથા એક તાંતણાને માટે દાર
 ટ્રોટી નાશ્વાની ઇશ્વા કરી વલી એક ટીકરીને માટે કામકુંજને ફોટી નાશ્વા જેવું કશું તથા
 રાસને અર્થે ચંદન ધાલવા જેવું કશું તથા લોર્વનના કટકાને અર્થે મહાસમુદ્ધમાં મદારા સંપાવન
 કરેલા યશરૂપી જહાજને જાંગી નાશ્વા જેવું કશું એમ ચિંતવી પ્રચુના વચનનો અતિશય જોવા
 માંમયો તો આ પ્રમાણે છે તે કહે છે ॥ શ્લોક ॥ સારંગી સિદ્ધશવ સ્પૃશતિ સુતધિયા નવિની આશ્ર
 પોતં, માર્જારી હંસવાલ પ્રણયપરિવશાત્કેલિકાંતા હુજંગં ॥ વૈરાણ્યજન્મજાતાન્યપિ ગલિતમવા
 જંતવોન્યેત્યર્જંતિ, શુભાસામ્યેકરૂઢ પ્રશમિતકબુપં યોગિન ક્ષીણમોહં ॥ ૧ ॥ ॥ અર્થ - સમ
 પરિણામે કરી એકાંતે રહેવાથી પ્રકર્યે કરીને વપશમ્યાં છે કબુપ એટલે પાપ જેમનાં એવા વલી ક્ષીણ
 થયો છે મોહ જેમનો એવા યોગીયોને સુણીને એટલે વપશમસહિત, પાપરહિત, મોહરહિત એવા
 જે યોગી મુનિરાજ તેમને સુણીને અર્થાત્ એવા મુનિનાં વચન સાંજલીને ઘીજા જીવ પણ જેને જન્મ
 થકીજ અરસ્પરસ એક વીજાની સાથે વૈર રહેલાં છે એવા તિર્થિચ જીવ પણ સમોસરણમા મદ
 રહિત થયા થકા પોતપોતાનાં વૈરને ઝાંઘે છે એટલે જેનાં એવાં વચન છે કે જે સાંજલવા થકી
 જીવો જન્મનાં વૈરને પણ ચૂલી જાય છે તે વૈર કોને કોને છે તે કંઠી વેસાહે છે - પ્રચુના સમોસર
 ણમાં આવેલી (સારંગી કે ૦) મુગલી તે સિંદના ધાલકને સ્પર્શે છે એટલે સિંદને અને દરણને

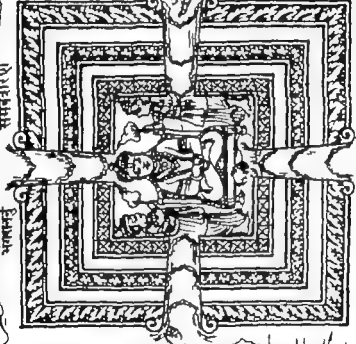
જન્મનું વૈર છે પણ ફ્દ્વાં સમોસરણમાં તેને વૈર મટી જાય છે તેથી તે પોતપોતામાં મલીને એકબી
 વેળાં છે તથા (નવિની કે૦) ગાય તે (સુતધિયા કે૦) પોતાના પુત્રની બુદ્ધિયે કરીને (બ્યા
 ઘપોતે કે૦) વાઘના બાલકને ઘાટી રહી છે એટલે વાઘને અને ગાયને વૈર છે તોપણ ફ્દ્વાં તે
 વૈર ટલી ગયું છે માટે વાઘના બાલકની પાસે વેળી થકી લાઢ કરે છે વલી ચિલાઢી છે તે (પ્ર
 ણયપરિવશાત્ કે૦) સ્નેહના વશ થકી હંસના બાલકને સ્પર્શ કરીને વેળી છે એટલે ચિલાઢી
 પણ હંસના બાલકને મારતી નથી વલી મોર અને સર્પને પોતપોતામાં વૈર છે તોપણ તે ફ્દ્વાં
 પ્રહુના સમોસરણમાં કહેવા ષર્ફ વેળા છે તોકે (કેલિકર્તાતા કે૦) ઢેલ છે તે (હુજંગે કે૦)
 સર્પની સાથે વેળી છે એ રીતે ફ્દ્વાં એવા પ્રકારનાં વૈર તે સર્વ જીવોનાં મટી ગયાં છે એવો જગ
 વાનના વચનનો અતિશય વેલી ફ્દ્વૃત્તિ વિસ્મય થઈ રહ્યો છે એટલામાં જગવાન ઘોબ્યા કે હે
 ફ્દ્વૃત્તિ ! ગૌતમ ગોત્રિયા ! હું જલે આબ્બો હું સુલ્લ સમાધિમાં વર્તે છે એવુ સ્વામિનું વચન સાંજની
 ફ્દ્વૃત્તિ મનમાં ધિંતવવા લાગ્યો જે એ મહારું નામ ગોત્ર કિહાંથી જાણે છે કેમકે હું એની
 સાથે ક્યારે પણ મલ્યો નથી, તથાપિ વલી એમ વિચારું જે મહારું નામતો જગતમાં પ્રસિદ્ધ
 છે માટે કોણ નથી જાણતો સર્વ કોઈ જાણેજ છે જે હુ કોઈ અઢતો માણસ નથી સૂર્યે કિહાં
 પણ ઢાનો રહે નહીં પણ એણે મને મહારુ નામ કહીને જે ઘોલાબ્બો તેનું તલ્લ મહારા જાણ
 વામાં આવી ગયું કે એણે માત્ર મને ઠગવા સારુજ ઘોલાબ્બો જણાય છે પરંતુ હુ કોઈ એવો અણ
 સમજુ નથી જે એના મીઠા વચનથી રીજ પામુ પણ હુ તો જેવારે એ મહારા મનમાં જીવ છે
 કે જીવ નથી એવો સંવેદ રહેલો છે તે કહી આપે અથવા તે સંવેદ જાંજી આપે તેવારે રીજ
 પામીને જાણુ જે એ સ્વેસ્વરો સર્વજ્ઞ છે નહીં કાં તો માત્ર મહારી સાથે એને વાઢ કરવો પટે

भक्तानां

समवधारण

भीतमादि ब्राह्मणो

भीतमादि ब्राह्मणो

તેથી વીહિતો થકો મન રાજી રાલવા માટે મીઠે વચને કરી ઘોલાવે છે તેણે કરી એ પોતાના
 મનમાં એવું સમજતો હશે જે એ મહારી સાથે વાદ કરતો નહીં, પણ તે તો હુ માતું નહીં એવું
 નિવારે છે એટલામાં ફરી નગવાન વોલ્યા હે ફરજૂતિ ! જીવ છે કે નથી એવો તાદારા મનમાં
 સંદેહ છે તે હે ફરજૂતિ ! તે વેદના પવ જીવને ઘડાપવાવાલાં અને જીવને થાપવાવાલાં જા
 હીને સંવેદમાં પડ્યો તો તેહનો અર્થ તું વિપરીત કરે છે તેથી તને સંવેદ રહી ગયો છે માટે
 તે વેદનાં પદોનો અર્થ પૂર્વાપર વિરોધ રહિત હુ તમોને કહ્યું હુ તે સાંનલ એમ કહી નગવાન
 પોતે સમુલ્લે વેદનાં પદોનું ઉચ્ચારણ કરે છે તે કહેવા ધ્વનિથી કરે છે તે કહે છે શ્લોક ॥
 સમુદોમપ્યમાન કિં, ગગાપૂરોથવા કિમ્ ॥ આદિવ્રહ્મધ્વનિ કિંવા, વીરવેશ્વધ્વનિર્વૈનો ॥ ૧ ॥
 અર્થ — જેમ સમુદ મથન કરવા માંન્દુ હોય તે વસ્તે જે ધ્વનિ થાય તેહવોજ ધ્વનિ થાય છે કે
 શું ? અથવા ગગનવીંદુ પૂર થાવે તે વસ્તે જે ધ્વનિ થાય તેજ ધ્વનિ થાય છે કે શું ? અથવા
 આદિવ્રહ્મ ધ્વનિ થાય છે કે શું એવો વીર નગવાનના મુલ્કથી ધ્વનિ થયો તેમાં વેદમાં જીવસત્તા
 નિષેધપદ એવાં છે તે કહે છે ॥ અથ વેદપવાનિ યથા ॥ અર્થ — વેદના પવ એમ છે “ વિદ્વાન
 ધન એવેતેન્યોનૂતેન્ય સમુદાય, તાન્યેવાનુવિનશ્યતિ, નપ્રેત્યસદ્ઘાસ્તીતિ ઇતિ જીવાનાવશ્યુતિ ॥
 અર્થ — હે ગોતમ ! એ વેદના પદોનો અર્થ તેં આ પ્રકારેં જાણ્યો છે કે વિદ્વાનધન એટલે વિદ્વાન
 સમૂહ જે ચેતનનો પિંદ (સર્વ કે ૦) તેહજ ચેતન પિંદ તે (એતેન્યોનૂતેન્ય કે ૦) નૂતજે
 ઇચ્છી, અપ, તેજ, યાતુ અને આકાશ એ પાંચ નૂતો થકી (સમુદાય કે ૦) ઉત્પન્ન થઈને (તા
 ન્યેવાનુવિનશ્યતિ કે ૦) તે નૂતોનો નાશ થયા પડી તે વિદ્વાનધન ચેતનનો પણ નાશ થાય છે
 તેમાટે (નપ્રેત્યસદ્ઘાસ્તિ કે ૦) પરલોક નથી એટલે એ ઇથિચ્ચાધિક પાંચ નૂતોથી જીવ ઉત્પન્ન

થાય છે અને એ દૃષ્ટિવ્યાપ્તિક પાંચચૂત જેવારે નાશ પામે તેવારે જીવનો પણ નાશ થઈ જાય તે માટે જીવ મરણ પામીને પરલોકે જાય છે એમ કહેલું હૃથા છે કેમકે પરલોકે જાય એવો જીવ નથી તો છું છે તોકે જ્ઞાન છે તેદ્વજ એ ચૂતોથી ઇત્યન્ન થાય છે જેમ ઢીપક ઇપજીને જેવારે વિનાશને પામે છે તેવારે તેનો પ્રકાશ પણ જતો રહે છે તેમ ચૂતોનો નાશ થયે એ જીવનો પણ નાશ થાય છે વલી પ્રયોગ પણ ફહાં છે ॥ જ્ઞાનનાન્યજવગજોતિકલાત્ ઢીપવત્ ॥ અર્થ — જ્ઞાન છે તે જૂતયક્ષી ઇત્યન્ન થાય છે માટે ઢીજે જવે જનાર નથી એટલે ઢીજા જવમાં જવાવાલું નથી જેમ ઢીપક છે તેમ એ પણ છે માટે પરજવે જનારો જીવ નથી વલી પ્રત્યક્ષ વેસ્વીયેં ઢેયેં જે પાંચચૂતનો વેસ્વવામાં આવે છે પણ જીવ વેસ્વવામાં આવતો નથી જેવારે માણસ મરણ પામે છે તેવારે તેને વાલીને રાલ્લ કરીયેં ઢેયેં તિદ્દાં હામ પ્રમુલ્લ તો નજરેં ઢીગામાં આવે છે પણ જીવત્રુ ચિન્હ તો કાઈ વેસ્વાતુ નથી એવો વિચાર વેવના પવના અર્થથી તને જાસે છે કે જીવ નથી વીજ્ઞુ વલી તાદારા મનમાં એમ પણ થાય છે કે વેવમાં એલું પણ પવ છે ॥ સર્વેઅયમાત્મા જ્ઞાનમયો મનોમયો વાચ્ચમ્બુર્ધમ્ય આકાશમયો વાયુમય સ્ત્રેજોમય આપોમય દૃષિવીમય ક્રોધમયઃ શ્ક્રોધમય દર્પમય શ્લોકમય ધર્મમય અધર્મમય ફલ્પાવિ ॥ અર્થ — (સ કે ૦) તે (વે કે ૦) પાવપૂરણે અથવા સંવોધને (અર્થ કે ૦) એ (આત્મા કે ૦) જીવ તે જ્ઞાનમય એટલે જ્ઞાનવત, મનવાલો, વચનવાલો, નેત્રવાલો, એમજ આકાશમય, વાયુમય, તેજમય, જલમય, દૃષ્ટીમય તથા ક્રોધમય, શ્ક્રોધમય, દર્પમય, શ્લોકમય, ધર્મમય, અધર્મમય, ફલ્પાવિક વેવનાં પવ વેસ્વવાથી તને શક્તા ઇત્યન્ન થયેલી છે કે જીવ છે કે નથી એવો હુને સંવેદ છે પણ રે ફજ્જુતિ! યોગીશ્વરે પ્રત્યક્ષ જાણેલો એવો એ આત્મા છે એટલે જ્ઞાનીને

૧ આત્મા પ્રત્યક્ષ છે જેમ પરમાણુ ધીજા સામાન્ય જીવોને કીઠામાં આવતા નથી પણ જ્ઞા
 નવત જાણે છે (અનુમાનાદપિ કે૦) અનુમાનથી પણ એ જીવસત્તા સિદ્ધ થાય છે તે અ
 નુમાન આ પ્રમાણે છે—અસ્ત્યાત્માશુદ્ધપદવાચ્યત્વાદ્ઘટવત્ ॥ અર્થ—હે આત્મા શુદ્ધપદ કહેવા
 પણુ છે માટે જેમ ઘટ પવ છે તે અસંયોગી પવ છે તો એ ઘટ નથી એમ ન કહેવાય તેમ આત્મા
 પદ જે છે તેપણ સયોગ રહિત પવ છે તેથી એની પણ નાસ્તિ કહેવાય નહીં જગતમાં જે જે
 પદાર્થ શુદ્ધપદ વાચ્ય છે તે તે પદાર્થ અસત્ નથી અર્થાત્ સત્ છે વલી શાસ્ત્રમાં પણ આત્મા
 કહે છે તો હવે શું જાણીયું જીવ છે કે નથી કેમકે એક સૂત્ર જીવ કહે અને એક સૂત્ર નાસ્તિ
 કહે એનું જાણી હે ફરજીતિ ! તને સર્વેદ પશ્યો છે પણ તે સર્વેદ સ્વોતો છે, વ્યર્થ છે, કેમકે જીવને
 નાસ્તિ કહેનારુ જે “વિજ્ઞાનઘન” પદ તેનો અર્થ હું વિપરીત કરે છે તેથી એ પૂર્વાપર વિરો
 ધને લીધે તને શંકા રહી છે માટે એનો અર્થ અમ કરવો યોગ્ય છે જે વિજ્ઞાન એટલે જ્ઞાન અને
 વર્તીન તે અન્નિવૃત્તિપણાયકી વિજ્ઞાનઘન એવું જીવનું નામ છે તેહજ “એતેત્યોન્નૂતેત્ય” એટલે નૂત
 ને ઘટાદિક છે તેને વેલી ઉત્પન્ન થાય છે એટલે જ્ઞાતા જે વિજ્ઞાનઘન તેને ઘટાદિક જે કોય તે
 વેલો જ્ઞાન ઝપડે છે તેવારે જાણે જે ઘટ તે એહજ છે એ જ્ઞાન તે (સમુદાય કે૦) ઝપડીને (તા
 ન્યેરકે૦) તેહજ જ્ઞાન તે કોયનો ઝપડોગ જાવાથી તેમાજ નાશ થાય (અનુવિનશ્યતિ
 કે૦) પછી તે ઘટના ચોધનો પર્યાય કરીને વિનાશ પામે છે (નપ્રેત્યસદ્ઝાસ્તિ કે૦) જે પૂર્વલી
 જ્ઞાનસંજ્ઞા હતી તે રહે નહીં એટલે જે ઘટ વીગે તે ઘટનું જ્ઞાન તેહજ ઘટમાં રહ્યું પણ ઘટનો
 ઝપડોગ પટમાં નથાય પરમાર્થ એ છે જે ફરજીતિને વિજ્ઞાનઘનની શ્રુતિના અર્થથી સર્વેદ હતો
 કે જીવ ચૂતમાં ઉત્પન્ન થાય અને ચૂતમાંજ નાશ થાય પરંતુ પરલોક નથી એ સર્વેદ હતો તે

टाली, मवठामी, घेरग्यपामी, वीण सहस्रमी पावढाय चढा, आवायप्रभुन ३७ अर्द्धक्रिणा
 ३६, इन्द्रति पगेलाग्यो अने बुद्धजावथी पाचसो ठात्रो सहित बीक्षा लीधी एतुं गौतमगोत्र दलुं
 माटे गौतम एहवे नामे प्रसिद्ध थयो जगवानना मुखथी उपनेवा, विगमेइवा, धुवेवा ए त्रि
 पदी पामीन द्वादशगोनी रचना करी जे माटे कहे ठे ॥ श्लोक ॥ श्रीवीरमुखतोवेव, पदार्थ
 मगलपच ॥ प्रवज्य त्रिपदीं लब्ध्या, द्वादशांगीं स निर्ममे ॥ १ ॥ ॥ अर्थ - श्रीवीरना मुखथी
 नेवपवनो अर्थ जाणी विद्वान् लेइने त्रिपदी पामी वार अंगने रचतो हवो ॥ इति प्रथम गण
 धर ॥ १ ॥ ॥ हवे इन्द्रतियें विद्वान् लीधी ए वात एनो बीजो नाइ अग्निनूति ठे तेणे सा
 न्जनी तेगरे विचारवा लाग्यो के कदाचित् अग्नि जे ठे ते पाणी थइ जाय, पापाण नरम
 थइ जाय, पर्वत वायुथी मगी जाय, सूर्य पश्चिम विषायें ठवय थाय, चइमाथी अगारा वयें,
 पाणी ठे ते अग्निज्वाला थइ जाय, अमृत स्वाधाथी मरण नीपजे, विप स्वाधाथी जीवतो
 थाय, पातालमा एध्वी पेसी जाय, मेरु पर्वत चलायमान थाय, समुद्र मर्यावा सूकी आपे,
 एतजा गना धनी जाय तेनी ना नथी परंतु महारो नाइ ए इज्जालीयाथी दारी जाय ए
 गत केवारे यने नही एम चितवना करे ठे एवामां समोसरणथी केटलाक बीजा लोको गा
 ममां आब्या तेमन अग्निनूतियें पोताना नाइ सबधि वृत्तंत पूठवाथी ते कहेवा लाग्या के
 शुं पूठो ठो ? इन्द्रतितो जगवानना शिष्य थया ए अमे अमारी नजरे जोइ आब्या ठेयें एतु
 साजनी अग्निनूति विचारवा लाग्यो के महारो नाइ अत्यंत माह्यो ठतां केम मलाय ! पण
 वेगेणयें रखते गलाइ गयो हजे तो हवे दु त्या जइ ए इज्जालियाने जीतीने महारा जाइने
 पाठो यानी आबु अने एना सर्वज्ञ पणानु विरुव पण टाली आबु एम कही आमपें सहित

पांचशे ठात्रोना परिवारे परबखो थको थिरुवावली बोलावतो थको त्या जइ समवसरणनी
 पहेली पावठीयें पग आय्यो तेवारे प्रछुयें पण तेने पूर्वली रीते नामगोत्र कहीने बोलाव्यो
 थने कणुं के हे अग्निनूति ! तुजने कर्म ठे किंवा नथी एवो सग्य ठे ते तुं वेवपवनो अर्थ जा
 एतौ नथी तेथी सग्य रहे ठे ते आवी रीते—अथ वेवपव ॥ पुरुष एवेवदुसर्वयदन्तं यच्च
 नाभ्यं ॥ इत्यादिक वेवना पवथी सु जाणे ठे के जीव ठे तेदज सर्व ठे तो एथी वीछु कर्म
 ते वली जूछ केम संजवे ! एटले कर्म नथी केमके आत्मा तो अमूर्ति ठे तेने कर्म केम
 लागे कारण के मूर्तिने अने अमूर्तिने मांदोमांदे सयोग होय नही माटे कर्म नथी वली कर्मथी
 जीवने सुखदुख पण केम थाय ए पव उपरथी कर्म नथी एम तु माने ठे तथा वली कोइक
 वेवना पव आम पण ठे जे “पुत्य पुत्येन, पाय पायेन” ए उपरथी कर्म ठे एम पण वे
 स्वाय ठे तो छुं कर्म ठे के नथी ए तादारी सवेद ठे पण हे अग्निनूति ! ते जे वेवना पव ठे
 ते आत्मस्तुतिनां ठे, परतु कर्म निषेध करनां नथी केमके अमूर्ति ठेते मूर्त इव्य साथे स
 योग तो प्रत्यक्ष वेसाय ठे अमूर्त आकाशने मूर्ति वावला तेजे परस्पर योग थाय ठे जे मूर्ति
 वत ठे ते अमूर्तिने सुख दुख करे ठे जेम मदिरापान करनाने अचेत पण थाय ठे ते
 मदिरा मूर्तिवत ठे पण अमूर्ति जीव ठे तेने सुजावे ठे ते माटे कर्म ठे एम सिद्ध थाय ठे
 वली लोकमा एक सुनाग्य, एक दुर्नाग्य, एक सुरुपवान एक कुरुपवान, एक धनवान एक
 वारिडी ए सर्व सुजागुन कर्मविना केवी रीते संजवे ए रीते वेवपवमां पण कर्म सत्ता सिद्ध
 ठे तेथी कर्म अवश्य ठे, इत्यादिक वेवपवना अर्थ सांजलीने अग्निनूतिनो पण सग्य टल्यो
 तेवारे अर्द्धकार ठोढी जावसहित पांचशे ठात्रनी साथे दिख लाधी ॥ इति द्वितीय गणधर ॥

॥ ૨ ॥ ॥ હવે પ્રીતો જાડ વાચુચૂતિ છે તેણે અમિચૂતિયે વીક્ષા લીધી તે વાત સાંજલી તે
 વારે ચિતવવા લાગ્યો જે મહારા વે જાડયે એ સર્વજ્ઞની પાસે વિક્ષા લીધી તો તે કોઈ મહાત્મા
 પુરુષોત્તમ દેવાય છે તેમાટે હુ પણ તેને વાંક પૂછુ અને સશય પૂઠી પાપ રહિત થાઁ એમ વિચારી
 તે પણ જગવાન પાસે આઘ્યો જગવાને તેમજ પૂર્વોક્ત રીતે બોલાવ્યો અને કહું કે હે વાચુચૂતિ !
 જીવ તેદજ શરીર ઇટલે જીવ અને શરીર એ વે એક છે એવો તુજને સશય છે તે વેવપવના અર્થ
 વરાઘર ન જાણવાને લીધે છે તે વેવપદ “વિદ્વાનયનએવૈત્યોજૂતેન્ય સમુદાય” ઇત્યાદિક એનો અર્થ
 પૂર્વજી પેરે જાણવો એ પવથી જીવ સત્તા છે તો એમ જાણીયે જે જીવ છે તો તે જીવનુ જોમ્ય
 જે સરીર તે જીવથી નિન્ન છે તથા ॥ સત્યેનજન્યસ્તપસાદ્યોષઙ્ગચર્યેણ ॥ ઇત્યાદિ વેવપદનો એ
 અર્થ છે કે સત્ય, તપ, બ્રહ્મચર્ય, ઇણે કરીને સયતપુરુષ, એદ જાણે છે જે જીવ શરીરથી નિન્ન
 છે વલી પ્રમાણથી પણ પ્રત્યક્ષ જીવ અને શરીર નિન્ન દેવાય છે કેમકે એ મહારુ શરીર છે એમ
 કહેવાય છે તો હ્વાં મહારુ શરીર છે એમ કહેનારો જીવ છે માટે જીવ અને શરીર નિન્ન છે
 એડુ સાંજલી વાચુચૂતિયે પણ વીક્ષા લીધી ॥ ઇતિ તૃતીય ગણધર ॥ ૩ ॥ ॥ હવે ચોથો અ
 થ્યક પણ પ્રહુપાસે આઘ્યો સ્વામીયે કહુ કે પાંચજૂત છે કે નથી એ તુજને સવેદ છે તે તું
 વેવપવનો અર્થ નથી જાણતો માટે સવેદ રહે છે તે વેવપદ (સમ્પ્રોપર્મવૈસકલકે) સ્વપ્નની
 પેઠે સર્વ છે એવો અર્થ થાય છે એ પદ ડપરથી તું જાણે છે જે પાંચજૂત છે કે નથી ! પણ એ
 પાઁ જે છે તે અનિત્યતા ઘતાવનારો છે પરંતુ જૂતની નાસ્તિ કરનારો નથી વલી ઇધ્વી વેવતા,
 આપો વેવતા, ઇત્યાદિક વેવપદ જે છે તે સદ્ધુ જૂતની સત્તા જુદી કહે છે માટે પાંચજૂત છે
 તે પ્રત્યક્ષ દેવાય છે એડુ સાંજલી સંશયરહિત થઈ તેણે પણ વીક્ષા લીધી ॥ ઇતિ ચતુર્થ ગણધર

॥ ૪ ॥ ॥ હવે પાંચમો સુધર્મ આખ્યો તેને જાગવાને કહું કે હે સુધર્મ ! આ જન્મમાં જે જે હવા
 હોય તે પરજન્મમાં તે હવાજ થાય એટલે પુરુષ મરીને પુરુષ જ થાય અને સ્ત્રી મરણ પામીને પર
 જન્મમાં પણ સ્ત્રી જ થાય છે એવો તુજને સંવેદ છે તે વેદપત્ર કહે છે ॥ પુરુષો વૈપુરુષત્વમશ્રુતે પશુ
 પશુત્વ ॥ એનો અર્થ તું આવી રીતે જાણે છે કે પુરુષ મરીને પુરુષ થાય અને પશુ મરણ
 પામીને પશુ થાય એ અર્થ તુ નિત્ય જાણે છે પરંતુ નિત્ય નથી એ જે વેદપત્ર છે તે કોઈક જીવ
 આશ્રયી છે જો એ પદ નિત્ય હોય તો વેદમાં લખે છે જે ॥ શૃગાલો વૈજાયતેય સપુરુષો વહ્યતે ॥
 અર્થ — (ય કે ૦) જે પુરુષ (વહ્યતે કે ૦) વહે છે (સ કે ૦) તે પુરુષ (શૃગાલો કે ૦) સીંચાલીડ વે
 શબ્દ પાવપૂરણાર્થમાં છે (જાયતે કે ૦) થાય છે એટલે જે પુરુષ વહે છે તે પુરુષ મરણ પામીને સ્ત્રી
 ચાલ થાય છે એમાં પુરુષ તે સીંચાલ થાય એમ કહું માટે પુરુષ મરીને પુરુષ જ થાય એવો સંશય રા
 જવો નહીં પુરુષ મરી સીંચાલ પણ થાય કહું માટે સાંજની સંશય મટાવી વીજ્ઞા લીધી ॥ ૬ ॥ ૬ ॥ ૬ ॥
 ચમ ગણધર ॥ ૫ ॥ ॥ હવે ઠગો મન્નિતજી આખ્યો તેને પ્રશ્ન કહું વંધ મોક્ષ છે કે નથી એ
 તુજને સંશય છે તે તું વેદપત્રનો અર્થ જાણતો નથી તે વેદપત્ર કહે છે ॥ સર્વ વિગુણો વિશુદ્ધિ વધ્યતે,
 સસરતિ વા ન મુચ્યતે ॥ અર્થ — (સ કે ૦) તે (અર્થ કે ૦) એ (વિગુણ કે ૦) સત્વગુણા વિ રહિત
 (વિશુદ્ધ કે ૦) સર્વવ્યાપી (નવધ્યતે કે ૦) કર્મકરી વધાતો નથી (સંસરતિવા કે ૦) સંસરતો
 નથી એટલે ચાલતો પણ નથી (નમુચ્યતે કે ૦) કર્મો વિ વધનથી તૂટતો પણ નથી એ અર્થથી
 તુ જાણે છે જે જીવને વધ મોક્ષ નથી પરંતુ એમ ન જાણતું એ વેદપત્ર જે છે તે સિદ્ધ વર્ણવતું છે
 કેમકે સિદ્ધના જીવોને વંધ મોક્ષ નથી પણ જે રાગાદિયુક્ત સંસારી જીવો છે તેને તો વંધ અને
 મોક્ષ નેદુ છે એ સંજની સંશય ટાલી આપે પણ વીજ્ઞા લીધી ॥ ૬ ॥ ૬ ॥ ૬ ॥

दूरी सातमो मोर्यपुत्र आब्यो तेने प्रभुयें कथुं दे मोर्यपुत्र ! तुजने वेव नथी एवो संवेद ठे ते
 तुं वेवना पवनो अर्थ वराथर जाणतो नथी ते वेवपद आम ठे ॥ मायोपमान इइ यम वरुण
 कुंरेरादि ॥ एनो अर्थ -- माया जेम इइ, यम, वरुण, अने कुंवेरादिक ठे एनाथी तुजने एवो
 संवेद ठे के देवादि सर्व मायारूप ठे परतु वस्तुगतें नथी एम तु जाणे ठे पण ए मायारूप
 जे कह्या ठे तेतो अनित्यता जणाववामाटे कहाये अने वेवमां ॥ सएय यज्ञासुधी यजमानो
 जसा सर्गलोक गच्छति ॥ अर्थ -- यज्ञरूप आसुध ठे जेहने ते ए यज्ञ करनारो यजमान त
 स्तान स्वर्गो स्वर्ग एटने वेवलोकें जाय ठे ए वेवपद उपरथी दे मोर्यपुत्र ! वेवलोक ठे एम सिद्ध
 थाय ठे एगीरीतें वेवपवनो अर्थ साजली मोर्यपुत्रनो संवेद टल्यो तेथी वीक्षा लीधी ॥ इति सप्त
 भगणथर ॥ ७ ॥ ॥ हवे आठमो अकपित आब्यो तेने स्वामीयें कथुं दे अकपित ! तुजने ना
 रही नथी एवीरीतनो संवेद ठे ते वेवपवना अर्थनु रहस्य तुं जाणतो नथी तेने लीधे संवेद ठे
 ते वेवपद कहे ठे ॥ नेह वे प्रेत्य नरके नारकास्तति ॥ ए वेवपवना अर्थथी तु एम जाणे ठे
 के परलोकमा नारकी नथी परंतु ते अर्थ तु खोटो समजे ठे एनो अर्थ आम ठे ते हुं तुजने
 कहुं तु के (नेह के०) नही इहां (प्रेत्य के०) परलोकमां (नरके के०) नरकने विपे शा
 भ्वता (नारका के०) नरकना जीव (वै के०) निश्च एटने नारकीना जीव श्रावता नथी एम जा
 एवुं, पण नारही नथी एम न जाणवुं केमके वेवपवमां नारकी ठे ते पव कहुं तु ॥ नारको वै
 एय जायते य शूद्रान्नमभ्राति ॥ अर्थ -- जे शूद्रनुं अन्न लीये ते नारकी थाय ए वेदपद उपरथी
 नारही ठे एवो अर्थ साजली एणे पण वीक्षा लीधी ॥ इति अष्टम गणथर ॥ ८ ॥ ॥ हवे
 नारमो अचलत्रातजी आब्यो तेने प्रभुयें कथुं के ताद्वारा मनमां पुण्य पाप ठे किंवा नथी एवो

સંવેદ છે તે તુ વેદના પદનો અર્થ વિરુદ્ધ સમજે છે તેને લીધે છે તે વેવપદ ॥ પુરુષ એવેવહુ ॥
 ક્ત્યાદિ વીજા ગણધરના વેવપવના પાઠમાં एनो वधो अर्थ करोलो છે તે રીતે આંદી પણ જા
 एनो माटे जीव पुण्ययी सुख पामे अने पापयी दु ख पामे एम पुण्य अने पाप ए वे वेवमां
 ने ए अर्थ सांजली संवेद टाली एणे पण विज्ञा लीधी ॥ इति नवम गणधर ॥ ए ॥
 हवे दशमो मेलार्पणी आब्यो तेने प्रभुयें कष्टु हे मेलार्थ ! परलोक ठे के नथी एवो तुजने स
 वेद ठे तेना उपर वेवनां पद जे रीते प्रथम गणधरने कहां हुतां ते रीते सर्व कही वेवाब्यां
 वनी ॥ अस्ति परलोक इहलोकस्यान्यथानुपपत्तेस्त्वपूर्वजवत् ॥ अर्थ - परलोक ठे जो न होय
 तो आ लोक पण केम कहेवाय माटे तादारा पूर्वजनी परें परलोक पण ठे जेम तादारा
 पूर्वज ठे तो तुं पण ठे अने जे पाप करीने मरण पामे ते नरकमां जाय अने धर्म करे ते
 मोक्ष जाय एवो अर्थ सांजली तेणे पण विज्ञा लीधी अने प्रभुनो शिष्य थयो ॥ इति दशम
 गणधर ॥ १० ॥ ॥ हवे अग्नीआरमो प्रजासज्जी आब्यो तेवारे प्रभु बोल्या हे प्रजास ! तु
 जने मोक्ष ठे के नथी एवो संवेद ठे ते तुं वेवपवनो अर्थ वरावर जाणतो नथी तेने लીધે ठे
 ते वेवपद कहे ठे ॥ जरामर्थ एतत्सर्व यद्विद्मोत्र ॥ अर्थ - जे ए (अग्निहोत्र के०) यज्ञ ठे
 (तत्सर्व के०) ते सर्व (जरामर्थ वा के०) जावळीव करवो अने ए दोममां जीव मरण
 पामे ठे ते पाप रूप ठे ते स्वर्गना सुख आपे पण तेथी मोक्ष न थाय केमके जावळीव ए
 करवो कहां माटे स्वर्गज जवाय पण ते विना मोक्ष जावानो उपाय नथी तो मोक्ष केम
 थाय एम विचारतां मोक्ष नथीज एवो अर्थ तुं करे ठे तेथी तुजने संवेद रह्यो ठे परंतु ते
 अर्थ तुं करे ने तेम नथी एनो अर्थ आवी रीते ठे ते तुं तुजने कष्टु तुं ते सांजल जे ए अग्नि

હોત્ર ઠે તે જાવક્કીય સર્વ પળ ઠે પરંતુ વા શષ્ઠી મુક્તિના અર્થો જે જીવો ઠે તેજા
મોક્ષના કારણ સારૂ પણ ક્રિયાનુષ્ઠાન કરું એટલે એ હોમજ સર્વકાલ કરવો નહીં પરંતુ
મોક્ષનો પણ વપાય કરવો તથા વલી વે બ્રહ્મ ઠે (પરમપરંકે) તેમા એકતો પરબ્રહ્મ અને
ધીજો અપર બ્રહ્મ (તત્ત્વપરંસત્યંજ્ઞાનમનતંબ્રહ્મ કે) તિહાં પરબ્રહ્મ તો સત્યરૂપ જ્ઞાન અનતરૂપ
નાશરહિત બ્રહ્મ ઠે એટલે અનત જ્ઞાનમય બ્રહ્મ તે પર ઠે એ અતિથી મોક્ષ ઠે એમ જાણુ એ
અર્થ સાંજની એળે પણ વીદ્યા લીધી ॥ इति एकावशम गणधर ॥ १ ॥ ॥ एरीते श्रीगौतम
स्वामीयी मानीने यावत् प्रजासज्जी पर्यंत सर्व मली अगीआर गणधर आख्या ते सर्वना म
नमा जे जे सखय रह्या हुता ते प्रभुयें टाल्या तेथी अगीआरे जणे मली पोताना बुम्माली
शस्तो शिष्यो सहित प्रभु पासेथी वीदद्या लीधी प्रभुयें सर्वने त्रिपदी आपी ते आवीरितें - प्रथम
उपसृष्ट्या ॥ एटले सर्व उपजे ठे एम कछु तेवारे शका पेवा थाय जे सर्व उपजे ठे तो ते जग
तर्मां केवीरितें समाय तेवारे बीछु पव ॥ विगमेइवा ॥ एटले विनाश पामे ठे ए पवमां पण
शका उपजे ठे के जो विनाश यतो जाय तो सर्व संसार क्षून्य थइ जाय एम विचारी त्रीछु
पव कहेठे ॥ धुवेवा ॥ एटले ए सत्सारनी स्थिति निश्चल ठे तेवारें जाणुं जे उपजे ठे, विणसे
ठे अने रवेनारो ठे ते रहे पण ठे एबी सत्सारनी स्थिति सवा सर्ववा प्रणये कालमां चालती
आये ठे एम त्रिपदी प्रभु पासेथी पामीने ए अगीआरेय गणधरे वे घढीमा एटले एक मुहुर्त्तमां
दावशांगीनी रचना करी ते अवसरने विपे इइ महाराज पोते रत्नना थालमां वासक्षेप छेइ दाजर
थया तेमाथी प्रभुयें मुठी नरीने अगीआरे गणधरने माथे अनुक्रमे वासक्षेप कसो ए तीर्थनी
स्थापना थइ वेयताउए वेवड्डनि वगाळ्या अने जयजय शब्देन घोलावा लाग्या ॥ इति गणधरवाद

स्तया गणधरस्थापनाधिकार ॥३॥ ॥ पढी चढनयालायें जगवाननी वेशना सान्जली प्रतिबोध
 पामीने महामहोत्सव सदित प्रभुपासेथी वीक्षा लीधी तेनी पढवाढे बीजा पण घषा जनोए
 वीक्षा लीधी घणा आवक थया, घणी आविकाउ थइ, एम चार प्रकारना सधनी स्थापना करी ॥
 ॥ हुवे गौतम स्वामीनो संघ कहे ठे, गौतम स्वामीनु उल्लसुरूप, प्रथम संघयण, प्रथम सस्थान,
 ठठ अष्टमादिक तपभर्या करता थका, धर्मवेशना वेता थका, तेजोलेस्याविक अछावीश लब्धि
 नाधरनार, चार ज्ञानवत, चौवपूर्यधारी, शुतकेवली थया, जेने वीक्षा आपे, तेने केवल उपजे
 पोताने प्रभुउपर स्नेह घणो तेथी केवल उपजे नही तेवारें चित्थु जे केम मने केवलज्ञाननी
 प्राप्ति थाग के नही ? गौतमनी एवी चितवणीजोइ श्रीवीर जगवान वेशनामा एवीरीतें बोव्या
 के जे पोतानी लब्धियें अष्टापद पर्वत उपर चढी चोवीश तीर्थकरनें वांटे, ते जीव तेहज नवें
 मोह जाय, एवी वीरनी वाणी सान्जली घत्रीश कोश उचो अष्टापद पर्वत ठे जेनी आव पाव
 डीयो ठे तेना उपर सूर्यना किरण अवलवीने श्रीगौतम स्वामी पोतानी लाब्धियें चढया, तिहां
 चोवीश जिनने वांदी जगचितामणि स्तवन जोढी श्रीवयरस्वामीनो जीव तिर्यकजुंजकनामा
 सामानिक वेवढे तेने पुमरीकाथयनें प्रतिबोधीने नीचें उतस्वा, तेवारें पन्नरजेनें त्रण तापस
 घोथ, ठठ अने अछम तपनें पारणें कवमूल फलादिनु पारणु करे, एम करतां वार मास बहि
 गया ठे तेमणें श्रीगौतमने उतरता वीग तेवारें चित्थु जे आपणे एना शिष्य थाइयें तो अ
 ष्टापद उपर जइ वेवने वादीयें एम धारी ठवीने श्रीगौतमजीने पगें जागा, गौतमें तेमने प्र
 तिबोधीने वीक्षा आपी पढी मकोलारें अष्टापद चढावी तापसने देव घदावीने पाढा उतस्वा,
 तेवारें गौतमजीयें पुठणुं के रे शिष्यो ! तमें पारणु करणो ? ते वोव्या दा स्वामी, पढी गौत

मजी पोतानी लडियें करी खीरनो एक पढ्यो सवा शेरनो जरी आब्या अने तापसोने कसु
के उवो पारणु करो, तेवारें खीरपात्र देखी तापस कहेवा लाग के खीर थोडीने खानार घणा
माटे आटली खीरथी तो आंखे आंजण थाशे ? अथवा वधाने एकेकुं टीलुं कराशे ! पढी, गौ
तमजीयें कसु के हे शियो माफले चालो महारे पारणु करी गुरु पासैं जावु ठे एम कही माफले
नेसाडी तापसोनो सवेह जांजवाने अर्थे खीरना पात्रामा पोतानो अगुवो मेल्यो, तेवारें अह्मीण
लडियेकी पन्नरजें त्रयो तापसने पारणां कराब्या, पोतें पण पारणु कसुं, तिहां पांचशे ने
एक तापसने तो खीर जमता जमता श्रीगौतमना गुण चितवतां चितवतां केवल ज्ञान उपन्युं
अने पांचशेंने एकने प्रष्टु समोवसरण देखी केवल ज्ञान उपन्युं तथा पांचशें एक तापसने तो
श्रीवीर जगवाननु मुख देखताज केवल ज्ञान उपन्युं एम पन्नरजें त्रयो तापस केवली थया
तेणे वीरजगवानने वांकी केवलीनी सजायें जावा मामधुं, तेवारें गौतम बोल्या हे शियो !
तमे उदरस्थनी सजायें वेसो थर्दीयातो केवलीनी सजा ठे माटे न वेसवु तेवारें वीरजगवान
बोल्या हे गौतम ! तमें केवलीनी आशातना म करो, ए पन्नरजें त्रयो केवली थया ठे, ते सां
जजी गौतम खेव पाम्या के छुड ? महारा शिय केवली थया पण हुं केवली थातो नथी एम
घणो घणो चित्तमा खेव करवा लाग्यो, तेवारें जगवानें कसु के हे गौतम ! तुं खेव म कर,
अंते आपणो दे सरस्वा थायुं ॥ इति गौतम सवध ॥ हवे जगवानें कया कया गाममां केटलां
केटलां चोमासा कया ते सूत्रकार कहे ठे — ते कालने विपे, ते समयने विपे, अमण जगवत
श्रीमहावीरस्वामीने अस्थियामनी निआयें वर्षाकालनुं पहेलु चोमासु थसुं तेवार पढी चपानग
रीमां अने एष्टचपानी निआयें त्रण चोमासां वर्षाकालना थया एव चार तथा विशाला नग

રીયે વાણિય ગામની નિશ્ચાયે કરીને ઘાર ચોમાસા વર્ષાકાલનાં થયા એવ સોલ તથા રાજપુદ
 નગરના નાનદીનામે પાઠાની ઘાઢેર નિશ્ચાયે ચૌદ ચોમાસાં વર્ષાકાલનાં થયા એવ ત્રીશ તથા
 મિથિના નગરીય ઠ ચોમાસાં કલાં તથા નડિકા નગરીયે વે ચોમાસાં કલા તથા આલનિકા
 નગરીયે એક ચોમાસુ કલું તથા સાવહિ નગરીયે એક ચોમાસુ કલું તથા અનાર્ય વેશમાં એક
 ચોમાસું કરું એવ એકતાલીશ થયાં ઠેલું વેતાલીશ ચોમાસુ મધ્યમ પાવાપુરી અપાપા નગરીયે
 દુતિપાલ રાજાની જૂની હેલકશાલામા જગતની માનવી કારકુનની સજામાં વર્ષાકાલે
 રહ્યા ॥ ૧૨૩ ॥ તે ચોમાસાનો ઘોથો મદીનો સાતમું પલ્લવાઢીયું કાર્તિક વદિ આમાવાસ્યાના
 દિવસની રાત્રિના ઠેઠેઠાને વિયે, જગવાન શ્રીમદ્વાવીરસ્વામી કાલ પ્રાપ્ત થયા જાતિ, જરા, મ
 રણ વયન એટલે જનમંડુ, હુદ થાંડુ, મરું તેનુ જે વયન તેને હેવીને સિદ્ધ થયા, તત્ત્વ જા
 એવા વાલા ધયા, મુક થયા, સર્વ હુલ્લનો અત કલો, સંતાપ રહિત થયા, સર્વ હુલ્લનો ક્ય થયો
 ॥ ૧૨૪ ॥ પાંચ સવત્તર માંહેજો વડનામા ધીજો સવત્તર વર્તે તેને વિયે, પ્રીતિવર્દન નામે માસ
 તે કાર્તિક માસ તેને વિયે, નવીવર્દન નામા પદ્મ, અગ્નિવેશ્ય નામા દિવસ તેને વિયે તથા
 વ્યાંએક વપશમ એડું વીજુ નામ એ દિવસનુ કહેઠે, વેવાનવા નામા રાત્રિ વ્યાએક વીજો નિરત્તિ
 એડુ નામ પણ એ રાત્રિનુ ઠે જે લવમાં જગવત મોક્ષે પહોતા તે લવનો નામ અર્ધ ઠે એટલે
 અર્ધ નામા લય, મુદ્દર્ત નામા પ્રાણ એટલે આસોજ્ઞાસ, સિદ્ધ નામા સ્તોક, નાગ નામા કરણ,
 સર્ગર્થે સિદ્ધ નામા મુદ્દર્ત, સ્વાતિ નામા નક્ષત્રની સાર્થે વહ્મનો યોગ હોતે ઠેતે જગવાન કાય
 સ્થિતિ નવસ્થિતિ સ્વપાવીને કાત્રગત થયા, યાવત્ મન સર્વધિ શરીર સર્વધિ સર્વ હુલ્લની ર
 તિત થયા ॥ ૧૨૫ ॥ ॥ જે રાત્રિમાં અમણ જગવત શ્રીમદ્વાવીરસ્વામી કાલગત થયા તે રા

भगवान् सुवर्णं कमले देवां पण्यं गीर्वाणी धर्मपदेन देता यका निर्वाणं पाप्मा समाधिस्थं यया

त्रियें चारे निकायना घणा देव, घणी देवीयो स्वर्गलोक थकी देवा तिछां लोकने विपे उतरवा
 लाम्यां तेणे करी तथा उघा अर्धलोकने विपे जावा लाग्यां तेथी करीने ते रात्रिने विपे आका
 शमां घणो उद्योत होतो हवो ॥ १३६ ॥ ॥ जे रात्रियें अमण जगवत श्रीमद्दावीरस्वामी काल
 गत थया, ते रात्रियें घणा देव अने देवीयो आवतां जातां बहुज आकुल थयां तेथी अव्यक्त
 कोलाहल शब्द थवा लाम्यो ॥ १३७ ॥ ॥ जे रात्रियें जगवान श्रीमद्दावीरस्वामी कालगत थया
 ते रात्रिमां गौतम जे इच्छूति अणगर जगवाननो शिष्य तेनुं प्रेमबंधन त्रुट्यु तेथी श्रीगौतमजीने
 केवल ज्ञान केवल दर्शन उपन्यु ॥ १३८ ॥ ॥ जे रात्रिमां श्रीगौतमस्वामीजीने केवल
 ज्ञान उपन्यु ते केवरीति उपन्यु तेनी कथा कहे ने - पोतानो अतसमय जाणीने श्रीम
 द्दावीर देवें श्री गौतमजीनो पोतानी उपर निवढ स्नेह जाणी ते प्रशस्त स्नेह राग निवर्तन
 करवाने अर्थे तथासमयथी पहेलां श्रीगौतमस्वामीने देवशर्मा ब्राह्मणने प्रतिबोध करवा सारु
 पार्थवर्त्तो ग्रामें मोकल्या हता, ते ब्राह्मणने प्रतिबोध आपी तिहां रात्रि रही प्रजातें पाठा बल्या,
 तेवारें मार्गमां कंठलाएक देवीने शून्य चित्तें देख्या अने उपयोगथी वीरनिर्वाण सांजळ्युं, ते
 वारें वजाहतनी पेरें मूर्छां पाम्या, थोढीवेला पढी सावधान थया, तेवारें मोहने वडें विलाप
 करवा जागा के हे प्रजो ! तमे त्रण लोकना सूर्य अस्त पाम्या तो हवे मिथ्यात्वरूप अधिकार
 पसरवा मानशे ! कुर्तीर्थरूप घुवढना समूह जायत थइ गळारिव करशे ! फुरमति इ कालरूप
 राक्षस प्रवेश करशे ! कुमतिरूप चोर घणा थाशे ! जेम सूर्य अस्त थये कमल कुमलाय, तेम
 चतुर्विध संथरूप कमल वन कुमलाशे ! जेम चडविना आकाश, जिम दिवाविना मविर, जेम
 सूर्यविना विवस, ए जेम शोजता नथी तेम तमारा विना ए जस्त क्षेत्र शोजा रहित थाशे !

हे वीर तमारा विना हवे सात प्रकारना इति उपप्लव प्रवृत्त थजो, हे वीर तमारा विना पा
 खंकी रूप तारा वे वीप्यमान थजो, तमाराविना धर्मरूप चडमाने पापरूप राहु ग्रहण क
 रजो, हे श्री महावीरवेव ! हवे दु कोना पगतलियां खळासतो थको महारा मनना संवेद प्र
 ठीश कोने दु जगवान् कही बोलावीश ! कोने दु नमीश ! हे प्रजो ! हवे मुजने तुम विना
 बीजो कोण गौतम कही बोलावजो ! दादा ! ! हे वीर हे वीर ! तमें ए छुं कछुं जे आ वखतें मने
 दूर कीधि, लौकिक पणु पण नदी राखुं, दुंछुं धालकनी पेरे आढो घेशी आपनो ठेढो प
 कही रहेत ? अथवा छुं केवल ज्ञाननो जाग मागत ? छुं मोक्षमार्ग सकीर्ण थाल ? अथवा
 छुं तमोने कांइ नारलागत ? के मुजने बोलावीने पोतानी पासें राखवो जोइयें ते वेलायें जलतो तमे
 लक वेगलो होय तो पण तेने बोलावीने पोतानी पासें राखवो जोइयें ते वेलायें जलतो तमे
 मुजने पोताथी दूर कसो, हे वीर तमे छुं तमारा उपर महारो कृतिम स्नेह जास्यो ? हे वीर
 दु तमारे छुं असुखकारी थातो हतो जेथी मने मूकी गया, हे वीर तमे मुजने केम वीसारी
 मूक्यो, हे वीर तमे आजे मुजने महोटा विरह रूप समुझमां नाख्यो, हे वीर तमारा विना दु
 महोटा वियोग रूप बाहमां बाण्यो, हवे तमारा विना महारो इ ख कोण नांजजो, हे वीर हवे
 समोसरणनी शोना विलय थइ गइ, हवे मुक्ति मार्गनो साथ जांम्यो, हे वीर हवे जेम जल
 विना माठली टलवले तेम तमारा विना चतुर्विध श्रीसंघ टलवजतो थजो, हे वीर तमारा व
 चनरूप उपशम जलविना जिनशासन रूप वाढीयो वाग घगीचा सूकाइ जजो, हे वीर तमारा
 विना समता रूप केतकी सूकाइ जजो, हे वीर हवे नव्यजीवना मनरूप प्रमर ते किहां जइने
 गुजारव करजो, हे वीर हे गुणनिधान, हे जिनशासन नायक, हे नव्यजीव सुख गुणक, हे

स्वामीમાં મહોટો અતિથય ઠહ્યો છે ફતિ ગૌતમ કેવલોત્પત્તિ સપૂર્ણ ॥ જે રાત્રીયે જગવાન મોક્ષ
 ગયા તે રાત્રિમાં નવ મદ્ધની જાતિના ડપન્યા, નવ લહ્ણની જાતીના ડપન્યા, કાશી કૌશલ્ય વે
 શના માલક ગણ ઇટલે પરિવારના ધણી ઇવા અઢારે ગણ રાજા છે તે જગવાનનો મામો વેઢો
 મહારાજા છે તેના ઇ અઢારે વેશના રાજા મિત્ર સમાન છે માટે મલવાને અર્થે ડ્યાધ્યા છે તે
 રાજા અમાવાસ્યાને વિવસે ડપવાસ કરીને રાત્રે પોસહમાં વેઠા હતા પઢી તે રાજાઈ ઇ જગવત
 નિર્વાણ પામ્યા માટે કેવલજ્ઞાન રૂપ જે જાવ ડયોત હતો તેતો ગયો તો હવે ડ્ય ડયોત
 કરીછું ॥ ૧૧૯ ॥ ઇટલે પોસહ ડપવાસ રૂપ જે ડ્ય ડયોત તે આગલા વરસો વરસે ઇ
 અમાવાસ્યા આવે થકે કરીછું અથવા હવે ડ્ય ડયોત કરછું ઇતું વિચારીને વીવા પ્રસુત્વ
 ડ્ય ડયોત કલ્યો તે વિવસથી મંગલિકને અર્થે મહોટુ પર્વ વીવાલીતુ અયુ તે પર્વે જગવાન
 મોક્ષ પામ્યા, શિવસુત્ર નિરુપડવ સુત્ર પામ્યા ॥ વલી કાર્મિક છુવી ઇકમને વિવસે ગૌતમ
 સ્વામીને કેવલજ્ઞાન ડપન્યુ તેનો હર્પ જાણવો અને કાર્મિક છુવી ડીલને વિવસે જગવાનનો
 મહોટો જાહ નવીવર્દન છે તે પ્રછટ્ટ નિર્વાણ સાંનલીને ઘણોજ શોકવત થયો તેનો શોક મટા
 વવા સારું જગવાનની ઘહિન સુવર્ણનાયે પોતાને ઘેર નવીવર્દનને તેહીને જિમાચ્યો જાહનો
 શોક ટાલ્યો તે વિવસથી લોકોમાં જાહીજ ચાલી ॥ ૧૨૦ ॥ જે રાત્રિમાં જગવાન મોક્ષ ગયા તે
 રાત્રિમાં છુડ ઇટલે કૂર સનાવ છે જેનો ઇવો અથવાસી ઘદ માહેલો ત્રિથમો જસ્મરાશિનામા
 ઘદ તેની વે હનાર વર્પેની ઇક નક્ષત્ર ડપર સ્થિતિ છે તે જગવાનના અસરાફાલ્યુની નામે જ
 ન્મનક્ષત્ર ડપર ડ્યાધ્યો છે ॥ ૧૨૦ ॥ ॥ જે વિવસથી જસ્મરાશિ નામા મહોટો ઘદ જગવા
 નના જન્મ નક્ષત્ર ડપર ડ્યાધ્યો તે વિવસથી પ્રારંચીને નિર્ધય જે સાધુ સાધવી છે તેમની ઘણી

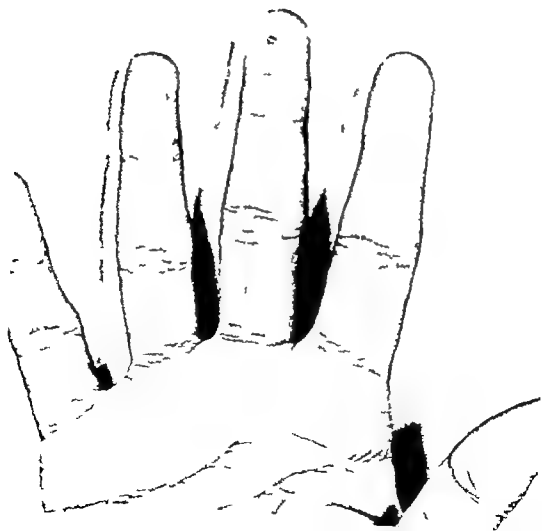
पूजा एटले उठीने छहुं थावुं आहाराधिकतुं वेवुं तथा सत्कार ते वस्त्राधिकतुं वेवुं तेनी वृद्धि
 थावो नही ॥ १३१ ॥ इहां प्रथम जगवानने सौधमेंई चीनति करी हती के हे महाराज ! तमे
 मोक्ष जाउंगो परंतु तमारा संतानीयाने बे हजार वर्ष पर्यंत पीडा थावो माटे वे घडी जस्म
 ग्रह वाकी रह्यो ठे एटल्लु वे घडीतु आयुष्य तमारुं वधारो एटले जस्मग्रह छतरी जाय तो
 पावलथी आपना संतानीयां चेला चेलीने शाता खपजो ते सांजली जगवान बोल्या हे इइ ।
 ए वात त्रणे कालमां न थाय तमे तो वे घडी आयु वधारवा कहो ठो परंतु एक समय मात्र
 आयु पण महाराथी वपे नही त्रूटु आयु कोइथी वथाखुं जाय नही ए एमज जावी ठे जे बे
 हजार वर्ष पर्यंत महारा तीर्थमां शिष्योने बाधा थवा वाली ठे तेने कोण वजीं सके कोइतु
 पण सामर्थ्य नथी अने जेवारे जस्मराशी ग्रहना बे हजार वर्ष पूरण थइ जावो तेवारे निर्ध
 योनी घणीज पूजा सत्काराविक मानता थावो धर्मनो खदय थावो, श्रीसंघने हर्ष थावो ॥
 दोहो ॥ घडीन लप्ते आगली, इइतुं अत्के वीर ॥ इम जाणी जीव धर्मकर, ज्यां जगे वहे क्षरीर
 ॥ १३२ ॥ ॥ जे रात्रियें जगवान मोक्ष गया ते रात्रियें घणा जीणा कुपुआ तेंडिय
 जातीना जीव उत्पन्न थया ते उदसा पण नजाय, उदरीने अलगा पण न मूकाय अने
 साधु साधवीने नजरे नही आवे सीघ्र चाले तेवारे देखाय ॥ १३३ ॥ ते देखी घणा साधु सा
 ध्वीयें जात पाणी आविक चारे आहारनो त्याग करी अनशन कछुं तिहां शिष्यें पुठयुं जे
 हे गुरु महाराज आवी रीतनो उपज्व केम थयो तेवारें गुरु बोल्या हे वत्स ! आज पढी
 चारित्र कु खे पलजो ॥ १३४ ॥ ते कालने विपे ते समयने विपे जगवान श्रीमहावीरस्वामीने
 इइचूति आवेवेइने चौव हजार उत्कृष्टी साधुजनी संपदा थइ ॥ १३५ ॥ ॥ जगवान श्रीमहा

॥ १३५ ॥ ॥ १३६ ॥
 योस्वामीने चवनवाला प्रमुख उन्नीश हजार उल्हूठी साध्वींनी संपदा थड ॥ १३५ ॥
 जगवानने शासकी तथा शतकजी थावे वेडने १५९००० उल्हूठी आवकोनी संपदा थड ॥
 ॥ १३७ ॥ ॥ जगवानने सुलशा, रेवती प्रमुख ३१८००० उल्हूठी आविकाउनी संपदा थड
 ॥ १३८ ॥ जगवानने केवली नदी पण केवली सरखा सर्व अक्षरोना सयोग जाणे तेवा केव
 लीनी परें सत्य प्ररूपणा करवा वाला एवा त्रयशें साधु उ चौव पूर्वधारीनी उल्हूठी संपदा थड
 ॥ १३९ ॥ जगवानने तेरशो साधु उ थवधिज्ञानीनी उल्हूठी संपदा थड ॥ १४० ॥ ॥ जगवान
 श्रीमदावीर स्वामीने सातसें केवलज्ञानी संपूर्ण केवलज्ञान अने केवल वर्शनना धरनारनी उ
 ल्हूठी संपदा थड ॥ १४१ ॥ ॥ जगवानने जे वेवतानी रुद्धि धनावी लीये एवा सातशें वैक्रियल
 न्धियना धरनारनी उल्हूठी संपदा थड ॥ १४२ ॥ ॥ जगवानने पांचशें विपुलमति जे अढीधीप वे
 समुझ्मां संझीपंचेडीय पर्यासा जीवोना मनना नाव जाणे एवा विपुलमति मन पर्यवधानीनी उ
 ल्हूठी संपदा थड १४३ जगवानने जे वेवो अने मनुष्योनी परपदामां वेष्टी वाद करता कोइथी द्वारे
 नदी एवा घारसे वादिउनी उल्हूठी संपदा थड ॥ १४४ ॥ ॥ श्रीमदावीरने जे अंतरे एटले समीपे
 वासी एटले वसे रदे तेने अंतेवासी कदीये एवा सातशे शिष्य उल्हूठा मोक्ष गया ए जगवानना
 पोताना दाय विद्वित जाणवा तथा चौवशे साधवी उल्हूठी मोक्ष गइ ते पण पोतानी दाय
 विद्वित जाणवी ॥ १४५ ॥ ॥ श्रीमदावीरने जे आगामि जवे मोक्ष जावावाला जेमनी गतिनुं
 जलुं आयुष्य एवा उल्हूठा आवशे साधु उ विजयादि पांच अनुत्तर विमाने गया ॥ १४६ ॥
 अमण जगवान् श्रीमदावीर स्वामीने वे प्रकारें अंतगढ नृमि थड एटले मुक्ति मार्गनी मर्यादा
 थड ते आबी रीते के जब जे ससार तेनो अंत करवो तेनी जे नृमिका एटले मर्यादा अथवा

કર્મનો અંત કરવો તેની મર્યાવા તે છે પ્રકારની થઈ તે છે પ્રકારનાં નામ કહે છે એક છુગાંત
 કૃત જૂમિ અને ઘીની પર્યાય અંતકૃત જૂમિ જાણવી તેમાં પ્રથમ યુગ એટલે કાલમાન વિગ્રેષ,
 અનુક્રમે ગુરુ શિષ્ય પ્રતિશિષ્યાવિરૂપ જે પુરુષો તેના પ્રમાણે કાલમાન જાણવું તે આંહી
 શ્રીવીર જગવાનને ત્રણ પુરુષના પાટ પર્યંત કાલ સુધી કર્મનો અંત થયો એટલે ઘીના ઘણા
 જીવોએ કર્મ સંપાદ્યાં છે તે શ્રીવીર જગવાનના પાટથી માંમીને શ્રીજંતૂસ્વામી પર્યંત મોક્ષ
 માર્ગ ચાલ્યો તેમાં એક તો શ્રીવીર જગવાન પોતે ઘીના તેમને પાટે તેમના શિષ્ય શ્રી સુધર્મા
 સ્વામી ટ્રીજા જગવાનના પ્રતિશિષ્ય અને શ્રીસુધર્મ સ્વામિના શિષ્ય શ્રીજંતૂસ્વામી એ ત્રણ પાટ
 સુધી મોક્ષ માર્ગ વહ્યો છે તેને યુગાંતકૃત જૂમિ કહીયે અને ઘીની પર્યાય અંત કૃતજૂમિ તે
 શ્રીતીર્થકરને કેવલ જ્ઞાન ઠપ્પા પઠીનો કાલ તે આશ્રયી જાણવો તે જગવાન શ્રીમહા
 વીરસ્વામિને કેવલજ્ઞાન ઠપ્પા પઠી ચાર વર્ષે સુક્તિમાર્ગ વહ્યો એટલે પ્રજુને ચાર વર્ષનો કેવલ
 પર્યાય થયા પઠી ઘીના કોઈક જીવને કર્મનો અંત થયો કોઈ સુનિ મોક્ષ ગયો એમ ચાર વર્ષે
 વીતે મોક્ષમાર્ગ પ્રવર્ત્યો છે, ઘીના જીવોને કર્મનો અંત થયો છે તે પર્યાય અંતકૃત જૂમિ ક
 હીયે ॥ ૧૪૭ ॥ ॥ તે કાલને વિષે, તે સમયને વિષે અમણ જગવત શ્રીમહાવીર સ્વામી
 ત્રીશ વર્ષે ઘરવાસે રહ્યા અને કોઈક જાજેરા વાર વર્ષે ઠપ્પસ્થ પયો રહ્યા તથા કોઈક ડંઢા
 એટલે સાઢા ઢ માસે ણા ત્રીશ વર્ષે કેવલી પયો વિષયા એકંદર વેતાલીશ વર્ષે જગે વા
 રિત્ર પર્યાય પાલી સાધુપણું પાલ્યું સર્વમલ્લી વહોતેર વર્ષનુ આયુષ્ય પાલીને વેદનીકર્મ, આ
 યુકર્મ, નામકર્મ અને ગોત્રકર્મ એ ચાર કર્મ શેષ રહ્યાં હતા તે ક્ય થયાં તેવારે એહજ
 અવતર્પિણી કાલને વિષે ડહમ સુસમાનામે ચોથો આરો ઘણો વીલ્યો અને ચોથા આરાના

त्रण वर्षने साढा आठ महीना वाकी रहे थके पावानगरीमां हस्तिपाल राजानी कारकुननी
 सनामां पोते एकला परतु साथे बीजो कोइ नही एटले घीजा तीर्थकरो सर्व साधुजना परि
 वार सहित मोहू गया ठे थने श्रीवीर जगवान तो एकलाज वेलातुं तप एटले पाणी रहित
 ने उपवास चउविद्वारा करीने पल्लवीवाली वेग थका स्वाति नक्षत्रमां चंडमानो योग आवे
 थके पाठली चार घडी रात रहे थके पञ्चावन्न अध्ययन पुण्य फलना कहेवावाला अने
 पञ्चावन्न अध्ययन पाप फलना कहेवावाला तथा ठत्रीश अध्ययन पूठया विना कहीने ठेछो
 प्रधान नामा मरुवेवीनु अध्ययन प्ररूपता थका काल प्राप्त थया, उवा गया, जाति जन्म
 जरा मरणतुं वधन कार्पनि सिद्ध थया, बुद्ध थया, मुक्त थया, कर्मोनो अत करीने सर्व संताप
 रहित थया दुःखथी बूढा ॥ १४८ ॥ ॥ जगवान श्रीमहावीर स्वामि मोहू गया पढी नवसे
 वर्ष वीत्यां अने वशमां तैकठानां ऐसी वर्ष थयां तेवारे एटले वीरनिर्वाणथी ९८० वर्ष
 पुस्तक लखाणु थने वांचनामां नवशे ज्याणु वर्ष पुस्तक लखाणु एहुं देखाय ठे ॥ १४९ ॥
 हवे जगवतनुं निरवाण थयुं, तेवारे इशविकना आसन चलायमान थया, जगवतनुं पांचसुं
 निर्वाण कल्याणक जाणी सर्व इज्जेगा थइने चमरेंडाविकें वावना चंदने करी जगवतनी चय
 रची, अग्रिकुमार देवीयें अग्रि मूक्यो, वायुकुमारे वायरो विकूळ्यो, जगवतना मांस सर्व शो
 पाथ्यां पढी मेघकुमार देवीयें वरसाव वरपाथ्यो शरीरनी राख स्वीर समुझमा नाखी, जगव
 तनी ठपरली दाढा सौधमैं लीधी, हेतली दाढा चमरेंडि लीधी, ते दाढाने रत्नमय मात्र
 लामां राखी पूजे ए विस्तारे अधिकार श्री जंबूद्वीपप्रहसिमां कह्यो ठे, त्यांथी जोढु ॥ हवे
 पुस्तक लखाणु ते आ प्रमाणे के श्रीवीर निर्वाण पढी यछनीपुर नगरे देवर्दिगणि ह्यमात्र

मन्त्रिर्मन्त्रार रुन्ध्यापनी श्यामना उगता कगी तमाथी वनतार्त वाडा छने भस्तिप्रसुव लर्न जायते केटभाएक गरवनी पोदसी म
 मागी मर्न मन्त्रा

મણ પ્રમુલ્ય સર્વ શ્રીસત્ત્વે મલીને સિદ્ધાંત પુસ્તકારૂઢ કીધો, ઇટલે આગલ તો સર્વ સૂત્રો આ
 ચાર્ય પ્રમુલ્યને મુલ્યપાઠે દતાં પઠી ધાર વર્ષ કુ-કાલ પઞ્ચોતેને લીધે કેટલા એક સાધુડ મરણ
 પામ્યા તેથી ઘણા સૂત્રપાઠ સાધુડને મુલ્યે દતા તે વિષેવ ગયા, તેવાર પઠી જેવારે સુગલ
 થયો, તેવારે સૂત્રોનો વિનાશ થતો કેલી સાધુનો સઘ જેગો થઈ જેને મુલ્યે જેટલો પાઠ સ્મ
 રણમાં રહ્યો હતો તે સર્વ તાલપત્ર ઉપર લેલી પુસ્તકારૂઢ કયો તથા કેટલા એક એમ કહે છે
 કે નવશે એલીમા વર્ષથી સર્વ સિદ્ધાંત પુસ્તકે લેલવા માંમયા તે નવશેને ડ્યાણુમે વર્ષે સપૂરણ
 લગાડ રહ્યા એવું પણ લેવાય છે યત્ન ॥ વદ્ધાદિપુરમિનયરે, વેવઢિપમુદ્ધ સયલ સવેહિં ॥
 પુઢે આગમલદિડ, નવસય અસિચ્ચાડ વીરાડ ॥ ૧ ॥ તથા કોડ એક કહે છે કે સંકલિલા
 ચાર્યે માધુરી વાચના કરી પુસ્તક લિલ્યો છે તથા કોડએક કહે છે કે કાલ્પિકાચાર્યે ચોથની
 સવત્સરી નવશેને ડ્યાણુ વર્ષે થાપી અને પદ્ધી ચૌમાલી એક દિવસે થાપી એવા કેટલા એક
 મતથી બોલે છે તેનો મુદ્દો કેવલી જાણે એ વાતનો વિશેષ વિસ્તાર વીપિકા પ્રમુલ્ય થકી જા
 ણવો ॥ શ્રીવીર પ્રહુના શાસનત્રુ પ્રમાણ એકવીશ હજાર વર્ષત્રુ કહું છે ॥ શ્રીવીર પ્રહુના નવ ગ
 ણધરતો પ્રહુ પોતે ઠતાજ રાજચ્છદિ નગરીયે એક મહીનાની સલેપણા કરીને પરિવાર સહિત
 સિદ્ધિ પામ્યા છે અને વીરનિર્વાણ પઠી વાર વર્ષે શ્રીગૌતમ સ્વામી મોદ્ધ પામ્યા છે, સાપ્રત પાં
 ચમા કાલમાં જે મુનિરાજ વર્ષે છે તે સર્વ જગતના પાટે શ્રીમુથર્મા સ્વામી પાંચમા ગણધર
 વેગ દતા તેનો પરિવાર જાણવો તે શ્રીમુથર્મા સ્વામી વીરનિર્વાણ પઠી વીશ વર્ષે સિદ્ધિ પામ્યા
 છે તથા શ્રીવીર જગવાનનો જન્મ ચૈત્ર મહીનામાં છે અને કાર્તિક માસમાં મોદ્ધ ગયા છે
 માટે વહોતેર વર્ષાણુ વરાધર મલ્લું નથી તે ધાવત ઘણા થયોમા સવત્સરના દિનમાનનો ફેર

वेखाडी समाधान करे ठे परंतु खरेखरी वात केवली गम्य ठे ए श्रीमद्वावीरना पाच कल्या
 एक विस्तारे कहां ए ठा वखाण पर्यंत श्रीवीर जगवाननो अधिकार जाणवो ॥ इति सुवो
 धिनी जायाया पट्टी व्याख्यान समाप्त ॥ ४ ॥ ॥ अथ सप्तम व्याख्यान प्रारंभः ॥ ॥ हवे
 पशुपुंजी न्यायथी श्रीपार्श्वनाथ स्वामीनां पांच कल्याणक कहे ठे ते कालने विपे ते समयने
 विपे श्रीपार्श्वनाथ अरिहंत प्रेशठ शिलाका पुरुषमां प्रसिद्ध जेने सर्व मतवाला जाणो ठे एया
 श्रीपार्श्वनाथ स्वामीना पांच कल्याणक विशाखा नक्षत्रमां थया ते कहे ठे विशाखा नक्षत्रमां
 वेवलोकथी चवीने वामादेवीनी कूखे उपन्या, विशाखा नक्षत्रमां जन्म पास्या, विशाखा
 नक्षत्रमा शुद्धस्य पणाने त्यागीने साधु पणानु ग्रहण कीधुं, एटखे विद्वा लीधी, विशाखा
 नक्षत्रमा सर्वोत्कृष्ट केवलज्ञान अने केवल दर्शन उत्पन्न थपु ठे अने विशाखा नक्षत्रमा
 मोक्ष गया ठे इति संक्षेप वाचना ॥ १५० ॥ ॥ हवे विस्तारथी वाचना लखीये ठेयें ते का
 लमां ते समयमां श्रीपार्श्वनाथ पुरुषोमां प्रधान ते ठनालानो पदलो महीनो, पदेलु पखवा
 डपु एटखे चैत्रवदि चोथने विवसे प्राणतनामा वशमा वेवलोकथी वीश सागरोपमनु आ
 वहुं पूरण करीने तिहाथी चव्या ते इहां जंबूद्वीपना नरत क्षेत्रने विपे वाणारसी नगरीमा
 अश्वसेन नामा राजा तेनी वामादेवी नामे राणी तेमनी कूखे मथ्यरात्रीयें विशाखा नक्ष
 त्रमां चंद्रमानो योग होते ठते वेव सवधि आहार, वेव सवधि क्षीरनो त्याग करीने ॥ ग्रथा
 ग्रथ ॥ ४०० ॥ गर्जपणे उपज्या ॥ १५१ ॥ ॥ हवे श्रीपार्श्वनाथ जगवान प्राणत वेवलोकें
 कया जवथी आव्या ते वरुचिवा सारु श्रीपार्श्वनाथ स्वामिना वशजव लखियें ठेयें ॥ आ
 जंबूद्वीपना नरतक्षेत्रमां पोतनपुर नामक नगरनो अरविंद नामा राजा तेनो अश्वजुति नामे

पुरોहित હતો તેની અનુકરી નામની સ્ત્રીના એક કમઠ અને ધીજો મરુચૂતિ એ એ પુત્ર
હતા પછી અનુક્રમે તેનાં માતા પિતા કાલ ધર્મ પામ્યાં કેહે રાજાચેં કમઠને પુરોહિત પદવી
આપી પણ તે કમઠ સ્વાચે કવોર, લપટી, હુદ માઠાલકુણવાલો મૂર્ખ છે તેની સ્ત્રીનું નામ
વરુણા છે અને અમરચૂતિ તો સરજ સ્વાચવાલો નફકપરિણામી ધર્માત્મા શ્રાવકધર્મ પા
લનારો છે તેની સ્ત્રી વસુધરા નામે અત્યંત સ્વરૂપવાલી અને ઘણી ચપલ સ્વાચવાલી છે
એક દિવસે તે કમઠ મરુચૂતિની સ્ત્રીને દેસી રૂપે મોહ્યો થકો જોગ કરવાને માટે તેને એ ત્રણ
વાર બોલાવી તેવારે તે સ્ત્રી પણ કમઠ ઉપર રાગ કરવા લાગી એક દિવસે કમઠે પ્રધાન
વસ્ત્રાનૂપણ આપીને વસુધરાને પોતાને વશ કરી માંદોમાંદે પ્રીતિ બાંધી જોગ કર્મ કરવા
માંન્યો તે વાત કમઠની સ્ત્રી વરુણાના જાણવામાં આવી તેવારે પોતાના નરતારને કહેવા
લાગી જે હે નરતાર! આ અરુત તમે કરોગો તે સારુ લેવાલુ નથી જો વેંવરના જાણવામાં
આવશે તો લોકોમાં નિવા થાશે એવો પોતાની સ્ત્રીચેં કહેલો ઉપલેશ કમઠે માન્યો નહી તેને
લીધે તે વરુણા નારાજી થઈ થકી કમઠના અનાચારની વાત મરુચૂતિને કહી તેવારે મરુચૂતિચેં
જાણું જે પોતાની નજરે વીઠા વિના એકાએક સ્ત્રીયોની વાત માનવી નહી એમ વિચારી
એકદિવસે કપટથી કોડક ગામે જવાનો મિપ કરીને બાહેર ગયો વલી કાપઢીનો વેશ કરી
પાઠો મરુચૂતિને ઘેર એટલે પોતાને ઘેર આવી રહ્યો તે રાત્રીચેં તેણે હુરાચારા કમઠ અને પોતાની
સ્ત્રી વેંદુને કીઠા કરતાં વીઠાં તેવારે ક્રોધકરીને પ્રજાતે કમઠના હુરાચારની વાર્તા અરવિંદ
રાજા આગલ આવીને કહી રાજાચેં કમઠને પકઢી ચોરની પેરે ઝૂંપે દાણે કરી રાસન ઉપર
ચઢાવી નગરમાં ફેરવી વિટંબના કરી શહેરની બાહેર કાઢાઈ મૂક્યો અને મરુચૂતિને પુરો

हित कसो पढी कमठ दुःखी थयो थको कोइ तापसनी पासेथी दीक्षा लइ वारवये पर्थत
 तपस्या करतो पृथ्वीमां नमतो नमतो फरी पाठो पोतनपुरनी बाहेर एक पर्वतनी उपर
 आवी तपस्या करवा लाग्यो पण गाममां न आवे गामना सर्वलोक तेने तपशी देखी जो
 जनाविक थापे प्रशसा करे तेवात मरुचूतिये सांचलीने विचासोजे ए महारो महोठो जाइ ठे
 में एने दु ख दीधुने तेथी तापस थयो ठे माटे हुं पण जइने महारो अपराध खमावी आहु
 एम चित्तवी घणा नोजनाविक रथावी साथे लइ कमठने खमाववा गयो तिहां जइ तेने पगे लागी
 पोतानो अपराध खमावी पाठो वसे ठे एटलामां कमठे मरुचूतिने उलखी पोतानो बैर स
 नारी तेना मस्तक उपर एक महोटी शिला नाखी तेथी मरुचूति मरण पाय्यो ए पहेलो जव
 कह्यो ॥ १ ॥ ॥ हवे ते मरुचूतिनो जीव आर्त्तव्यानथी मरण पामीने बीजे नवै विंध्याच
 लनी अटवीमां सुजातिक नामा दाथी थयो थने कमठनो जीव पण झुटकर्मना जोरथी ते
 पर्वत उपरथी उतरता नीचै झूटी पख्यो तेथी मरण पामीने तेइज विंध्याचलनी नूमिमां पं
 खीनी पेरे उढतो चाझे एवो कूकट नामे सर्प थयो हवे एकदा अरविंद राजायें सथ्या सम
 यने विपे पंचवर्णी वादलां दीठां तेथी वैराग्य पामी दीक्षा सेइ अंगीआर अंग नणी अग्रतप
 करता थका एकाकी विचरवा लाग्या एकदा सागरचइ नामा सार्थवाहुना संघनी सार्थे अष्टा
 पद समेतशिवरनी यात्रायें गया तिहा विंध्याचल वनमां एक सरोवर देखी सघे तेस्थानके उ
 तारो कसो एवामां मरुचूतिनो जीव जे दाथी थयो ठे ते पोतानी दाथणीयोना परिवार स
 हित तिहां सरोवरने विपे जल पीवा सारु आब्यो तेणे क्रोधें करी सर्व सघने अपइव कसो
 तेथी सर्व सघवाराना लोक नासी गया पढी साधु काठस्सगमां कना हुता तेने ते दाथी मा

रवा आष्यो तेवारें सुनिना तपप्रजावधी तिहां थं नाइ गयो ते अलगो छनो थको सुनिने जो
 वालागो सुनिने जोता थकां दाथीने जातिस्मरण क्षान उपन्यु तेवारें पूर्वला नव देखी साधुने
 उदल्या पठी गूढ लावी करी साधुनें पर्गे लागो मुनियें पण नव्यजीव जाणीने तेने प्रतिबोध
 आष्यो तेथी ते दाथी समकेत पाम्यो ते जोइने वीजा पण घणा लोक तिहां प्रतिबोध पाम्या
 पठी दाथीयें आवक धर्म अंगीकार कखो आवकना वार व्रतनी अनिलाषा धरतो थको सा
 धुने नमस्कार करी सरोवरमांथी पाणी पीइने पोताने स्थानकें गयो साधुज। पण तिहांथी
 विद्वार करी सयवारानी पाठल चाली यात्रायें गया चारित्र पालीने छुजगति पाम्या हवें मरु
 चूतिनो जीव दाथी ते एक विवस खनालाना विवसोमां मथ्यान्द समयें तृपायें पीढायो थको
 तलाव उपर पाणी पीवाने आष्यो तिहां काववमां सूची रह्यो ते वखत पेहेलो कूर्कट सर्प
 पण तृपायें पीढायो थको उढतो उढतो तिहां आष्यो तेणे पाणी पीइने पढी दाथीने वीजो
 तेवारें आगला नव ना वैरनेलीघे दाथीनी उपर चढीने तेना मस्तकमां मक माखो तेथी
 तेज वखत दाथीने ऐर व्यापी गणु तिहां आवकर्धर्म पालवाना योगें छुजथ्याने मरण
 पाम्यो ए वीजो नव ॥ २ ॥ ॥ हवे त्रीजे नवे ते दाथी त्याथी मरण पामीने आठमें
 वेवलोकें वेवता थयो अने दाथी पढता सर्प पण चपाइने मरण पाम्यो ते दाथीनी घातना
 पातकथी पाचमी नरकें जई नारकी पणे उपन्यो ए त्रीजो नव ॥ ३ ॥ ॥ चोथे जवें
 मरुचूतिनो जीव आठमा वेवलोकथी चवीने जवूदीपना पूर्वमहाविवेह क्षेत्रमा सुकष्ट नामा
 विजयना वेताढय पर्वतनी वक्षिणश्रेणिमा तिलवती नामा नगरीने विपे विद्युत्गतिराजानी
 कनकवती नामा स्त्रीनी कूखें पुत्र पणे उपन्यो तेनुं करणवेग एडु नाम मातपितायें वीधु अ

नुक्रमें पुवावस्थायें सुरुपा नामा स्त्री परण्यो, राज्यने पण पाम्यो एकविवसें सुरुपा राणी साथें
 सुख जोगवतां गोखमां वेग थकां सथा फुली देखी वैराग्य पामी वीक्षा लीधी पढी वेताढ्य
 ना हेमवेल खपर काठस्सगमां कजा रह्या ते अवसरमा कमठनो जीव पांचमी नरकथी
 नीकलीने ते पर्वत उपर सर्प थयो ठे तेपो साधुने करण्यो तेथी साधुयें काल कीधो ए चोथो
 जव ॥४॥ ॥ पांचमैं जवें साधु बारमे वेवलोके वेवता थया अने सर्प मरण पामीने पांचमी
 नरके गयो ए पांचमो जव ॥५॥ ॥ ठेजे जवे मरुतितिनो जीव बारमां वेवलोकेथी चवीने आ
 जंबुद्वीपना पश्चिम म्हाविदेवने विपे गंधीलावती विजयमां शुजंकरा नगरीनो वज्रवीर्य नामे
 राजा तेनी लक्ष्मीवती नामे राणीनी कूखें पुत्र पयो आवी उपन्यो मात पितायें तेनुं वज्रनाज एडु
 नाम दीधुं अनुक्रमे तेना पितायें तेने राजपाटें वेसाळ्यो ते यौवनवयमां राज पाजतो थको संसा
 रिक सुख जोगवे ठे एक दिवसें शुजंकरा नगरीना ख्यानमां श्रीक्षेमकर नामा तीर्थंकर आवी
 समोसत्या तेमने वज्रनाज राजा वांढवा गयो तिदां तीर्थंकरनी वेशना सांजली ससार अ
 नित्य जाणी तीर्थंकर पासेथी वीक्षा लाइ अगीआरे अग जण्या जंघाचारणनी लब्धीना वले
 करी सुकठविजय मांढे निज्वलन पर्वत उपर काठस्सग रह्या ते अवसरमां कमठनो जीव
 पांचमा नरकथी नीकलीने वली वचमा संसारने विपे वीजां पण घणां नवघ्रमण करी ते पर्व
 तमां कुरंग नामा निह थयो ठे ते निह पोताना स्थानकथी वादेर आदेढो करवा निकळ्यो
 ठे तेवारे वज्रनाज साधुने देखी आगला जवना वेरने लीधे साधुने देखतांज अपशुकन थयुं
 जाणी क्रोध उपन्यो माटे साधुने साधुं एक वाण माथु ते मर्मस्थानके लागुं तेथी साधु
 शुजंथ्यान व्यावता मरण पाम्या ए ठेजे जव ॥ ६ ॥ ॥ सातमे जवे साधु शुजंथ्याने मरण

पामीने मध्यम ग्रैवेयकें देवता पणें उपन्यो अने निष् मरण पामी साधुनी घातना पापथी
 सातमे नरकें गयो ए सातमो जव ॥ ७ ॥ ॥ आठमे जवें मरुचूतिनो जीव मध्यम ग्रैवेय
 कथी चवीने थ्या जंबूदीपना पूर्व महाविदेहमा छुनकर विजयने विपे पुराणपुर नामे नगर
 तिहां कुशलधादु नामे वासुदेवनी सुवर्षना नामे राणीनी कूखनेविपे पुत्रपणे आवी उपन्यो
 मातायें चौदसुपनां दीठां पठी पुत्रजन्म थयो त्यारे माता पितायें सुवर्षेधादु एवु नाम
 आसुं हवे चौद सुपन देखवाना प्रजावथी ते सुवर्षेधादु चक्रवर्तिनी पववी पाम्यो, ठ खंन
 साथी चक्रवर्तिनी पववी जोगवी, वृक्षावस्थामां तीर्थकरनी वेसना सांजली दीक्षा जई वीक्षा
 स्थानकनुं तप आराधन करी तीर्थकर गोत्र बांधुं हवे ते साधु एक विवसें ठजाढमां काठ
 स्तग ध्याने रह्या ठे एवामां ने निष्मनो जीव सातमा नरकथी मध्यम आउसु पुरण करीने
 तिहांथी मरण पामी ते ठजाढमां द्वीर गुफायें सिंद पणे आवी उपन्यो ठे तेणे तिहा सुवर्षे
 धादु मुनिने दीठो तेवारे पूर्वजवना वैरथी सिंदने क्रोध उपन्यो तेथी साधुने विवारी नारळ्यो ए
 आवमो जव ॥ ८ ॥ ॥ नवमे जवें साधु छुजथ्याने मरण पामी वशमा प्राणात देवलोकें देवता
 पणें जइ उपन्या थ्यने सिंद मरण पामीने चोथे नरकें गयो ए नवमो जव ॥ ९ ॥ ॥ हवे दसमा
 जवने विपे मरुचूतिनो जीव दशमा देवलोकथी चवीने श्रीवामादेवीनी कूखें आवी उपन्यो अने
 कमठनो जीव चोषा नरकथी मरण पामीने एक वारिडी ब्राह्मणने घेर पुत्रपणे आवी उपन्यो
 तेनां मा बाप शालपणामाज मरण पाम्या पाठलथी डु खी थयो थको लोकें तेना उपर दया
 आणीने महोदो कीधो अनुक्रमे यौवनावस्था पाम्यो तेवारे निर्धनपणा माटे खी मली नही
 तेथी श्रमर्प धरी पेट जरवा सारु अज्ञान तपस्या आवरी तापसनी पठवाहे लागी पंचाग्नि

साधवा लाभ्यो तेथी ते तापस अग्नितापणो कमतनामै विख्यात थयो इति पार्थ्वनाथ वश नव
 अधिकार समाप्त ॥ इवे श्रीपार्थ्वनाथ अरिहंत, पुरुषमां प्रधान, त्रण काने करी सद्धित माता
 नी कूखमां आख्या इहां चौवसुपन माताये वीठां तथा सुपनपाठक बोलाव्या यावत् गर्जनी
 प्रतिपालना करी क्षयादिक सर्व अधिकार श्रीमद्दावीर स्वामिनी पेरे जाणी सेवो ॥ १५३ ॥
 ॥ ते कालने विपे ते समयने विपे पार्थ्वनाथ स्वामी शीयालानो वीजो मद्दिनो त्रीछु
 पखवाडियुं पोपववि वृशमीने दिवसे नव मद्दीनाने साढासात दिवस गर्जमां गया थका
 मथ्यरात्रिमां विशाखा नक्षत्रे चंडमानो योग आवे थके वामाराणीनी कूखे रोगरहित पुत्रपणे
 जन्म्या ॥ १५३ ॥ ॥ जे रात्रिमां श्रीपार्थ्वनाथ जन्म्या ते रात्रिमां घणा देवता आख्या
 ॥ १५४ ॥ ॥ यावत् चोसठ इइ जन्ममदोत्सव प्रमुख करवा आख्या तथा विगकुमारिकादि
 आवी ते सर्व श्रीमद्दावीर स्वामिनी पेरे श्रीपार्थ्वनाथ स्वामीतुं नाम लइ लइने इहां पण कडेबु
 पढी अश्वसेन राजा जन्ममदोत्सव करीने कडेता दवा के मद्दारी वामाराणीनी कूखे जेवारे
 ए पुत्र आख्यो तेवारे वामाराणीये श्रवमां पोतानी पासेथी निकजतो कालो सर्प वीठो तेथी
 अमारा आ पुत्रतुं नाम पार्थ्व दोजो एम कद्दी श्रीपार्थ्व एवु नाम वीधुं ॥ १५५ ॥ ॥ पांच
 धावे पालन कराता, वीजना चंडमाना पेरे वृद्धि पामता, माता पिताविकने आनद उपजावता
 थका अनुक्रमे युवान अवस्था पाम्या तेवारे कुशस्थल नगरना प्रसेनजीत नामे राजाने म्हेष्ठ
 लोकोये रोक्क्यो तेनो सदाय करवा माटे अश्वसेन राजा जावा लाग्यो ते वखत पिताने व
 कीने पार्थ्वकुमार तिदां जवाने तैयार थया ते जोइ इमद्वाराजे पोतानो रथ सारथी सद्धित
 मुख्यो ते कण्ठ सज्जिने आकाशत गच्छे ॥ ॥ ते जोइ सर्व म्हेष्ठ लोको नाथी

मेवौ श्रीजीजाय

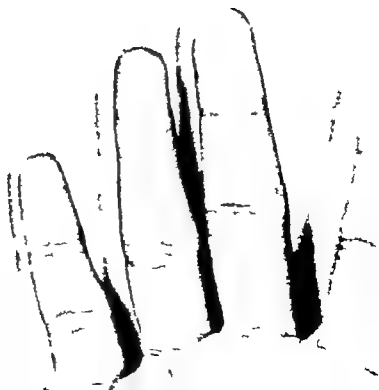
श्रीपार्वतीयत्रु रथ

गया जगवान तिहा गया तेमे प्रसेनजीत राजार्ये सन्मान वीधु तिहां नीलवर्ण ठधी, नवहा
 धनु शरीर, युवान श्वस्था अने एक हजार आठ लक्षधारक, अत्यंत रूपवान, महा
 कातिवत सुंदर वेदीप्यमान तेजस्वी एवा श्रीपार्श्वकुमरने देखीने प्रसेनजीत राजानी पुत्री
 प्रजावती नामे दूती ते बोली जे हे पिताजी ! सुजने पार्श्वकुमर साथे परणावो पढी जगवा
 नन परणवानी इहा दूती नदी तो पण राजार्ये घणो आग्रह करीने पोतानी पुत्री परणावी
 ते परणीने पाठा घेर आब्या प्रजावती राणी साथे सुख जोगवे ठे एवामां एक विवसे वा
 राणसी नगरने बाहेर पेलो कमठ नामा तापस आब्यो तिहां घणा लोको हाथमा पूजापो
 लइने पंचाशि तापतो देखी तापस पासे जाता दूता तेने प्रभुयें गोस्वमां वेठा थका दीठा
 तेवारे पार्श्वकुमर बोल्या के आ लोको सर्व क्यां जाय ठे तेवारे दहुरीउ चाकर पासे उन्नो
 दूतो ते बोल्थो हे महाराज ! एक बरिडी ब्राह्मण दूतो तेना मा वाप न्दानापणमां मरी गया
 तेथी तापस थइ कमठ नाम धारण करीने फरतोफरे ठे ते इहां आब्यो ठे तेने आ सर्व लोको पूज
 वाने जाय ठे ते सांजली जगवान पण तिहां आब्या त्यां काष्ठमां बलता सर्पने श्वधि ज्ञानथी
 देखी करीने जगवान बोल्या अरे मूढ तपस्वी ! आ तु दयाविना शुं दृष्ट्या कष्ट करे ठे; आ
 तादारे श्रम ते दयाविना सर्व मिथ्या ठे तेवारे क्रोध करीने कमठ तापस बोल्थो अरे राजा
 उना पुत्रोने तप जप करवानी शी परीक्षा होय तमे तो हाथी घोडाउनी परीक्षा करो तपनी
 वाततो श्रमेज योगी पुरुषो समजीयें ठेयें ए वातमां तमे शुं समजो ? एवुं कमठनुं बोलनुं सां
 जनी जगवाने ते श्रमिकुंनमांथी एक बलतु लाकड्डु बाहेर कादाही तेने कोदाहाथी फाड्यु
 तेमाथी तापे करी व्याकुल थयेजो सर्प नीकल्थो ते सर्प जगवानना मुखने देखीने श्रद्धापूर्वक

જગવાનના મુસ્તથી નવકાર પચ્ચસ્કાણ સાંજલીને તત્કાલ મરણ પામી ધરણેંડ નાગરાજા થયો
 “ઘણી પ્રતોમાં તો અમ્મિકુમ્માથી થલતું લાકડું જગવાને સેવકને દ્વાયે વાદાર કાદાઢાવી કુદા
 હો મગાવી ફોદાબુ અને થલતા સર્પને જે નવકાર સંજલાબો છે તે પણ સેવકના મુસ્તથી સ
 જ્ઞાબ્યો છે એમ સ્પષ્ટ લખેલું છે” પઠી તિદાં થયેલા લોકો કમઠને કહેવા લાગા કે અરે
 એ અહાની અર્થમ કરે છે જીવોને દુણે છે એવો પોતાનો અર્થવાદ સાંજલીને કમઠ લક્ષા
 પામ્યો, જગવાન ઘરે આબ્યા પઠી કમઠ તિદાંથી માનપ્રપ્ત થઈ વલી અન્ય સ્થાનકે જઈ ઘણા
 દૈવથી ઘણા કાલપર્યંત વિરોધ પણે અહાન તપશ્ચા કરી મરણ પામીને જવનપતિમાંહે મેઘ
 માલી નામા દેવતા થયો ॥ ॥ દેવે એકવા વસતકુમાં જગવાન પોતાની રાણી સાર્યે વન
 ક્રીંઢા કરવા ગયા તિદાં એક સુવર પ્રાસાદ જોઈ તેમાં જઈ ઘેઠા તે પ્રાસાદમાં નેમીશ્વર નગ
 વાનની જાન સંબંધી રાજીમતીને ત્યાગી વીક્ષા લીધી તેનું ચિત્ર ચિત્રેલુ જોઈને વૈરાગ પામ્યા હવે
 જગવાન શ્રીપાર્શ્વનાથ અરિદંત વૃદ્ધ, ચતુર, જ્ઞાતી પ્રતિજ્ઞા વાલા, રૂપવાન ગુણવાન, નડક, વિ
 નયવાન, ત્રીશ વર્ષ લગણ યુદ્ધસ્થાવાસેં રહ્યા પઠી લોકાંતિક દેવ આવીને તેમને ઇષ્ટકારી
 વાણીયેં કરી કહેતા હવા ॥ ૧૫૬ ॥ ॥ જયજય દોવો દે સમૃદ્ધિમાન્ ! યાવત્ દે કલ્યાણ
 વાન્ ! એલુ કદીનેં જયજય શબ્દ કરે ॥ ૧૫૭ ॥ ॥ પદેલાં પણ શ્રીપાર્શ્વનાથજી મનુષ્યયોગ્ય
 યુદ્ધસ્થ ધર્મમાં પણ અવધિજ્ઞાને કરી સહિત છે તેણે કરી જાણું જે મદારે દેવે વીક્ષા જ્ઞેવાનો
 અવસર આબ્યો એલુ જાણીનેં સવત્સરી વાન પ્રમુલ સર્વ શ્રીમદ્વાવીરસ્વામીની પેરે આપીને શીઆ
 લાનો વીજો મહીનો, ત્રીજી પક્ષવાદિયું, પોપવધિ અગીઆરસને વિવસેં ઘણે પદેલા વિશાલા નામા
 પાનની, , દેવ મનુષ્યે તે પાજલી ઇપાદી એ સર્વ વીક્ષા મદ્દોલ્લસવ શ્રીમદ્વાવીરજીની

श्रीपादशिखरी -

कामुद्रिज्जरीमां
श्रीपादशिवान्नदी
पाणी कालेते

परे आर्क्षी पण समजयो परंतु एटजुं निरोप जे गाराणसी नगरीमांथी यइनें जिद्दां आश्रम
 पव नामा उद्यान जे जिद्दां अशोरुदूढ जे तिद्दां आनीने पालखीथी उतरीने अशोकदृन्नी
 नीचें पोताना दाथथी घरेणा प्रमुख सर्व उतारीने पोताना दाथथी पंचमुष्टी लोच करे लोच
 करीने अष्टम तप पाणीरहित करीने गिशाखा नक्षत्रे चंडयोग आवे थके एक वेगडुव्य वस्त्र
 लेइने त्रणसें पुरुषोनी सार्थे वीक्षा लीधी, अणगर यथा ॥ १५८ ॥ ॥ श्रीपार्थनाथ अरि
 दंत ज्याशी विरास पर्यंत नित्य कायाने योसराणीने जेकोइ वेगना मनुष्यना अने तिर्यचना
 करेला उपसर्ग दोय ते सर्व सहन करे ॥ १५९ ॥ ॥ द्वे श्रीपार्थनाथजीयें अष्टम तपजुं
 पारणु कोपट सन्निवेशमां धनाने घेर परमान्ने करी कछु तिद्दां पांच विष्य प्रगट यथा साही
 धारक्रोड सौनेयो चर्या ॥ ॥ एकविंश जगवान् विचरता थका कावरी अटवीमां गया,
 तिद्दां फलिगिरि पर्यंतनी नीचे ऊंफनामा सरोवरनी पासे कावस्तगमां रद्दा ते स्थानके
 मदीधरनामा दाथी पाणी पीग आब्यो ते जगवाने वेखीने जातिस्मरण ज्ञान पाम्यो,
 तेणेकरी पोतानो पूर्वलो जग वीगे जे आगला जगमां दु वेमलनामा वामनो जुलपुत्र हतो
 महारां सजन ऊंडुव महारा उपर हस्तां दता तेथी मने चिंतादुर वेखीने महारो सुप्रतिष्ठ
 नामा भिन्न मने गुरु पासें जइ गयो तेनी पासेथी में श्रावकधर्म लोथो पण अत अवस्थामां
 महारी वामणी न्दानी कायाने निवतो थको मरण समयें मद्दोटी काया पामवानुं में नियाणुं
 कलुं तेना योगथी दु मद्दोटी काया गालो दाथी थयोबु एवुं जाणी ते दाथीयें जगवाने क
 मले करी पूज्या ए दाथीनी गात सांजली घपानगरीनो गप्पी करभू राजा तिद्दा आब्यो ते
 टलांमां जगवान गिद्वार करी गया जेथी राजा घणो दुःख करवा लागो तेवारें इइ आचीने

तिहां नव द्वाथनी श्रीपार्श्वनाथ स्वामीनी प्रतिमा प्रगट करी पढी राजायें तेनी पूजा क
 रीने तिहां मंदिर कराव्यु ते स्थानकें कलिकुट्ट नामे तीर्थ थयु, द्वाथी मरण पामीने व्य
 तर देवता थयो ते चैत्यनो अधिष्ठाधिक थइ रह्यो ॥ एकवा समये राजपुरनो ईश्वर
 नामा राजा ते श्रीपार्श्वनाथ स्वामीने कावस्सगमां उजा देखी जातिस्मरण झान पाम्यो, तेणो
 करी पोतानो पूर्वलो जव दीगो तेथी मूर्हाँ आवी गइ पढी ज्यारे सावधान थया त्यारे तेने म
 द्रीयें पुढुं स्वामी तमे मूर्हाँ केम पाम्या ? तेवारें राजा बोल्यो में महारो पूर्वलो जव
 दीगो जे हुं वसंतपुर नगरमां एक कोढीयो ब्राह्मण दत्तो ते रोगना ड खने जीचे गगानवीमां
 पढीने मरवा तैयार थयो दत्तो एटलामां एक चारण मुनियें आवीने मुजने प्रतिबोध दीधो
 पढी समकेत वासनाथी दु नित्य चैत्यनां वर्शन करवा जाउ तिहां मुजने पुष्कल नामा
 आवकें दीगो अने कदेवा लागो के अरे आ कोढीयो मंदिरमां केम जाय ठे ! पढी ते आ
 वकें मुनिने पूढ्यु महाराज ! ए कोढीउ मंदिरमां जाय ठे तेनो कांइ दोप ठे किंवा नथी तेवारें
 मुनि बोल्या दूरथी नमवामा कांइ पण दोप नथी वली दे आवक ! ए ब्राह्मण आगामिक जवे
 राजपुरनगरे ईश्वर नामा राजा थावो ते श्रीपार्श्वनाथजीने कावस्सगगे रह्या देखीने जातिस्मरण
 पामगो माटे दे प्रधान ! ते कोढीयो ब्राह्मण मरीने दु ईश्वर नामे राजा थयो दु, पढी ते ईश्वर
 राजायें नक्किनावथी तिहा चैत्य कराव्यो तेमां श्रीपार्श्वनाथजीनी प्रतिमा थापी तिहां कुकुठे
 सर नामे तीर्थ थयु ॥ एक समये जगवान विद्वार करता थका कोइ नगर नजीक तापसनो
 आश्रम दत्तो तेनी पासें आख्या एटलामा सुख्य अस्त थयो तेवारें जगवान वडवुद्धने नीधि
 एक कुगानी पासें अन्नग थ्याने कावस्सग रह्या ते अवसरमां पर्वजानो घेरी मेघमाली अ

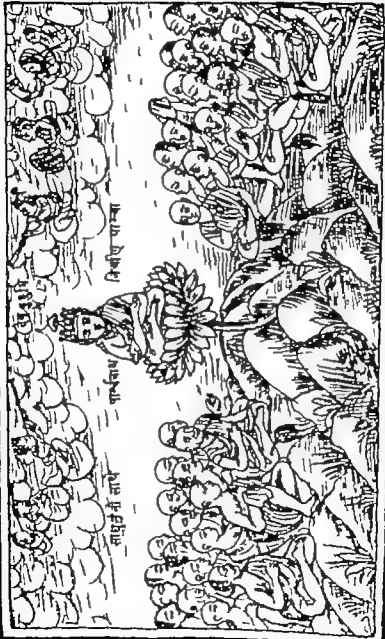

धम वेगता अवधिदानने वले जगवानने इहां उजा देखी पूर्वजवटुं वैर संजारी अमर्षें पूखो
 थको फोये करी उपसर्ग करवा लाग्यो तेणे प्रथम वेतालनां रूप करी जगवानने बीवराव्या
 पण जगवान तेनाथी मर्या नही पढी सिंद्धाना रूप, वींढीनां रूप, सर्पनां रूप, हाथीनां रूप
 बीजा पण अनेक जातिनां रूप विकूचीने जगवानने करडवा लाग्यो मसलवा लाग्यो तोपण
 जगवान तेनाथी दोन पास्या नही चलायमान थया नही तेवारे विशेष क्रोधारुण थइने घणो
 गर्जारव करी विजली विकूची तेनी साथे कठपांतकालनो पवन विकूची ते पवने करी धूलने
 उभावतो थको आकाशने पण गड मुकुट थने धूल साथे मलेला पाणीनी मूसल धारायें
 वृष्टि करी तथा ब्रह्मान् स्फोट सदृश गळ्ळारव कसो, दशे विशायें बीजलीना कणीया ठ
 तपन्न करी त्रास पमाडवा लाग्यो तिहां पाणीतुं पूर नवी जेवु वदेवा लागु जोरवाळु पाणी
 चढ्यु, मेघलीनेविषे आकाश अथकारमय थइ ग्यु ते वखते जगवानने कवसुधी पाणी उजु
 आवी लागु तोपण मर्या नही ते समये धरणेंइतुं आसन चलायमान थुं तेवारे अव
 धिज्ञान प्रयुजी जगवानने उपसर्ग थयो जाएलीने पद्मावती प्रमुख अग्रमहोषीयो सहित तिहां
 आवीने प्रयुने मस्तकें फणाटोपे करी ठत्र ध्यु अने प्रयुना चरणनी नीचें कमलनी रचना
 करी ए प्रकारें वरसावना समूहने बध राखवा स्मिग्य करी पोतें इजाणी सहित प्रयु आगल
 नाटक करवा लाग्यो पण वरसाद पढतो बध थयो नही तेवारे धरणेंइ जाणु जे प्रलयका
 लतो हमणा ठे नही तो आवा प्रकारनो मेघ केम वरसे ठे एम विचारी अवधिज्ञाने जोयु
 तो मेघमाली रुत उपसर्ग जाण्यो तेवारे मेघमालीने जलकाशो के थरे छुठ, पापिष्ठ, उधव,
 अथम, तें आ थुं अकार्य करवा माफ्युं ठे प्रयुयें तो तादारा उपर गुण कसो ठे ते जलतो

तुजने अवगुण यह परिणाम्यो तेथी तु विपरीत यझे एमनी उपर क्षेप करे ठे परंतु जग
वान पोते तो अतुलवना घणी ठे तथापि ते द्रुमावत क्याछु ठे तेतो सहन करशे पण दु ता
द्वारो अपराधसहन करनार नथी अरे मूर्ख ! तुजने रुढो उपवेश पण वैरकारी यह पक्ष्यो
तो हवे तुजने दु तादारी कमाइ वेवाहीश, तें स्वामीनी घणी आसातना कीधी ठे पण हवे
तु क्क्या नाशी जइश एम कही धरणेंडि तेना अ ~~अज~~ मूख्युं तेवारे जेम धाजने वेखी स्रढो
तथा कयुतर जयघ्रांत थाय तेम कमठ जयघ्रांत थयो थको पोतानी देवांगना सहित जग
वान पासैं आवी तेमना घरणनुं शरण ग्रही जगवानने नमस्कार करीनें पोतानो अपराध
खमाववा लाग्यो अने कहेवा लागो के हवे आजपढी दुं एम नही करीश ते जोइ धरणेंडि
कसुं के तुं मद्दोदाने शरणे आव्यो माटे मदारो साथमि जाइ समजीने तुने मूछुं पढी दश
नवतुं वैर खमावी प्रभु पासे नाटक करीने कमठ पोताने स्थानके गयो अने धरणेंडि पण
नाटक करी पोतानी इजाणी सहित स्वस्थानके गयो आर्ही धरणेंडि त्रण विवस पर्यंत जग
वानने मस्तके फणनु उत्र राखुं तेथी ते नगरी अद्वित्रा एवे नामे करी प्रसिद्ध यह ॥ हवे
श्रीपार्श्वनाथ स्वामी अणगार थया, पांच समिति अने त्रण गुप्ति सहित थया यावत्
ग्रामानुग्राम विचरता आत्माने जावता थका प्रयाशी विवस वीत्या अने चोराशीमो
रात्रि दिन वर्त्तमान ठतां अनालानो पहेलो मद्दोनो, पहेलु पखवादिछुं चैत्रवि घो
थने विवसे, विशाखा नक्षत्रे चइमानो योग आवे थके, पहेला वे पद्दोरना काल सम
यने विपे, घावही वृक्कनी देवे पाणीयें रहित चछविदारो उल्लाप कीधे थके, निर्व्याघात
पणे आचरण रहित समग्र परिपूर्ण जलदलता सूर्य सरछुं पशुं केवलज्ञान अने केवलवर्षन

प्रभुने उत्पन्न थपुं तेथीं सर्वे जीवोना जाव जाणता थका देखता थका विचरवा लाम्या ॥
 ॥ १५९ ॥ ॥ श्रीपार्श्वनाथजीने एक शुभ, बीजो आर्यघोष, श्रीजो विशिष्ट, चोथो ब्रह्म
 चारी, पांचमो सोम, ठहो श्रीधर, सातमो वीरजइ, अने आठमो यशस्वी ए आठ महोटा
 गणना घणी एवा गणधरोनी संपवा थइ ॥ १६० ॥ ॥ श्रीपार्श्वनाथजीने आर्यविन्न प्रमुख
 सोलहजार साधुंठी उत्कृष्टी संपवा थइ ॥ १६१ ॥ ॥ श्रीपार्श्वनाथजीने उत्कृष्टी पुष्प
 चूला प्रमुख आठत्रीश हजार साधवींठी संपवा थइ ॥ १६२ ॥ ॥ श्रीपार्श्वनाथजीने
 उत्कृष्टी सुव्रत आविवेइ एक लाखने चोसठ हजार आवकोनी संपवा थइ ॥ १६३ ॥
 श्रीपार्श्वनाथजीने उत्कृष्टी सुनवा प्रमुख त्रण लाखने सत्तावीश हजार आविकांठी
 संपवा थइ ॥ १६४ ॥ ॥ श्रीपार्श्वनाथजीने उत्कृष्टी केवली नदी पण केवली सरस्वा
 एवा साढा त्रणशे चौद पूर्वधारी सुनिंठी संपवा थइ ॥ १६५ ॥ ॥ श्रीपार्श्वनाथजीने उ
 त्कृष्टी चौदशे अचधि हानिंठी संपवा थइ, एक हजार केवलींठी संपवा थइ, अगीच्या
 रसे वैक्रिय लब्धिवतोनी संपवा थइ, तशे क्रुमति मन पर्यवहानींठी संपवा थइ, एक
 हजार साधु मोक्ष गया, वे हजार आर्या मोक्ष गइ, आठशे विपुलमतिनी संपवा थइ, तसे
 वादींठी संपवा थइ, वारसे साधु अनुचर विमाने गया एकावतारी थया, ए प्रभुना परिवा
 खु प्रमाण जाणुं ॥ १६६ ॥ ॥ श्रीपार्श्वनाथ पुरुषादाणीने वे प्रकारनी अंतगड नृमि
 थइ तेमां एकतो युगतकृतनृमि ते श्रीपार्श्वनाथना चार पाट पर्यंत मोक्ष मार्ग चाल्यो
 वह्यो, बीजी पर्याय अतकृतनृमि ते जगवान केवल हान पास्या पडी त्रणवर्षे कोष्ट सुनि
 सिद्धि पास्यो एटसे त्रणवर्षे मोक्षमार्ग चाल्यो ॥ १६७ ॥ ॥ ते कालने विषे ते समयने

विप्रे श्रीपार्श्वनाथ पुरुपावाणी त्रीशवर्षे पर्यंत घरवासे रह्या अने ज्याशी विवस ठगस्थपणे
 रह्या तथा ज्याशी विवसे न्यून सीतेर वर्षे पर्यंत केवल पर्याय पाळ्यो परिपूर्ण सीतेर वर्षे
 साधुपणु पाळ्युं सर्व मली एकसो वर्षनुं आयुष्य पालीने, शेष रहेलां चार कर्मे स्वपावी आ
 श्रवसर्पिणी कालनो ह्यम सुपमा नामे चोथो आरो ते घणो वीती गयो अने स्वल्प रह्यो
 ते श्रवसरमा वर्षावनो पहेलो महीनो वीछु पखवाडियुं, एटले श्रावण शुदि आठमने विवसे
 समेतशिखर पर्वतनी उपर मास स्वमणना चवविहारा पाणीरहित तपमां अणसण कीधे
 धके सैलेसी श्रवस्थायें योग सवरीने तेप्रीश धीजा साधुं अने चोप्रीशमा श्रीपार्श्वनाथ
 पोते, विशास्वा नक्षत्रमां चडमानो योग आवे धके मथरात्रिना समयमा लांवा दार्ये काउसगने
 उजा कान प्राप्त थया निरवाण पाम्या सर्व हु खथी रहित थया ॥ १६८ ॥ विशेष वात
 श्रीपार्श्वनाथ चरित्र थकी जाणवी, श्रीपार्श्वनाथ परमेश्वर पुरुपमांहे आदानी एटले आवेय
 वचनीय ए विरुवना धरनारा ठे एम प्रत्येक शब्दे जोढी वेखाडीयें श्रीपार्श्वनाथ स्वामी मोक्ष
 गया पठी वारसोने त्रीश वर्षे श्रीकल्पसूत्र पुस्तक उपर लखाणु केमके श्रीपार्श्वनाथ मोक्ष
 गया पठी श्रुतीशे वें तो श्रीमहावीरस्वामी मोक्ष गया ते पठी नवशे एसी वर्षे पुस्तकारूढ थयुं
 ॥ १६९ ॥ ॥ इति श्रीपार्श्वनाथ चरित्र समाप्त ॥ ॥ दुवे पश्चानुपूर्वीयें करीने धावीशमा श्री
 नेमनाथ स्वामिनुं चरित्र लखीयें ठेयें ते कालने विप्रे, ते समयने विप्रे अरिहंत श्रीअरिष्टनेमि
 तेमना पांचे कल्याणक चित्रा नक्षत्रमां थया ते कहे ठे एक चित्रा नक्षत्रमां वेवलोकथी चव्या,
 वीजो चित्रा नक्षत्रमां जन्म थयो, त्रीजो चित्रा नक्षत्रमां वीक्षा लीधी, चोथो चित्रा नक्षत्रमां
 केवज ज्ञान ठपनुं, पांचमो चित्रा नक्षत्रमां मोक्ष गथा इति सकेय वांचना ॥ १७० ॥ ॥

ત્રિપેય ગાંચના કહે છે ॥ તે કાલમા તે સમયમાં શ્રીનેમનાથ સ્વામી આ વર્ષ કાલનો ઘોષો
 મહીનો, સાતમો પદ્મ દટલે કાર્તિક વદિ ધારસને વિવસે અપરાજિત નામા મહા વિમાન
 જિહ્વા ધત્રીશ સાગરોપમનુ આણુ છે તિર્દાથી ચવીને આ જહ્વદીપના નરતેક્ષત્રનેવિપે શ્રો
 રીપુર નગરના સમુદ્રવિજય નામા રાજાની શિવાવેવી નામે ત્રાર્પો તેની કૂલમા મથરાત્રિને
 ત્રિપે ધિત્રા નદ્ધત્રમાં ચડમાનો યોગ હોતે ઠતે ગર્જપણે આવી ઘપન્યા તેવારેં ઘોવસ્વપ્ર મા
 તાયેં દીર્ઘાં ઇત્યાદિક સર્વ વર્ણન શ્રીમદ્વાવીર સ્વામીની પેરેં ફ્હાં પણ કહેલું ॥ ૧૭૧ ॥
 તે કાલને વિપે તે સમયને વિપે શ્રીનેમિનાથ અરિદંત વર્ષકાલનો પદેલો મહીનો, વીજુ પ
 લવાઢિયુ દટલે શ્રાવણશુદ્ધિ પંચમીને વિવસે નવ મહીનાને સાઠાસાત વિવસ ગર્જમા પૂરણ
 થયે થકે યાવત્ વિત્રા નદ્ધત્રે ષડ્માનો યોગ આવેથકે પુત્ર પણે જન્યા, ફ્હા જન્મ મહોત્સવ
 પ્રમુલ્ય સર્વ શ્રીમદ્વાવીરસ્વામીની પેરે શ્રીનેમિનાથજીના નામથી કહેલુ પઠી માતા પિતાયેં અ
 રિષ્ટનેમિ એલું નામ આણુ, તેનુ કારણ કહેઠે જે જગવાનની માતા શિવાવેવીજીયેં પન્નરમા સ્વ
 પ્રમાં અરિષ્ટ રક્ષનુ ચક્ર વીટુ તેથી અરિષ્ટનેમિ એલુ નામ આણુ તથા લોકોનાં અરિષ્ટ ચૂલ્યાં
 મટાળ્યાં માટે અરિષ્ટનેમિ એલું નામ વીધુ હવે જગવાનને વાલપણામાં ફ્હાણી આવી રમત
 કરાવે જે ચારેં પ્રહુને ચૂલ્ય લાગે તેવારેં પોતાના અગૂઠને ચૂરો તે અગૂઠામાં વેલો આવીને અ
 મૃતનો સંચાર કરે પરંતુ માતાનાં સ્તન ચૂરો નહીં એવા અનુક્રમે પ્રહુજી વૃદ્ધિ પામતા હવા પ્ર
 હુના શરીરનો સ્થામવર્ણ છે તથાપિ મહા સ્વરૂપવાન છે એકવિવસે શ્રીનેમિનાથજી પાલણામાં
 રમત કરે છે તે વચ્ચે ઇન્દ્રમદારાજે પોતાની સન્નામાંદે પ્રહુના વલ પરાક્રમની પ્રશંસા કરી તે
 વાત કોશંક દેવતા અણસહતો થકો ત્યાંઆવી જગવાનને પાલણામાંદેથી કપાઢીને સવાલાલ્હ

योजन दूर लई गयो तेवारे जगवाने आ कोइ वेवप्रयोग ठे एवुं जाणीने कांश्क स्वल्प बल
 वेखावणुं तेथी वेवता नीचे आवी पळ्यो अने एकसो योजन पर्यंत धरतीमां पेसी गयो तेवारे
 इई आवी अनुकंपा आणीने देवताने ठोठाव्यो अने जगवाने पाळा पालशामां मूकी स्त
 वना करीने इमद्वाराज पोताने स्थानकें गया ॥ ॥ हवें सूत्रकार आगल एवुं कदेशे के श्री
 नेमीश्वर जगवाने द्वारिका नगरीमां वीक्षा लीधी तेवारे सांजलनारने आर्षाका उपजशे के ज
 न्ततो शोरीपुरमां थयो अने वीक्षा द्वारिकामां लीधी ए वात केम मळे ए संवेवने मटाव
 वाने माटे यादवोनी उत्पत्ति कहेठे ॥ ॥ पूर्वें हरि अने हरिणी ए वे युगलीया थकी हरि
 वस कुल प्रगट थनुं, ए वात आगल वस अशेराना अधिकारमां संक्षिपथी लखाइ गइ ठे ते
 पढी ते हरिराजानो पुत्र अश्व थयो अने तेनो पुत्र वसुराजा थयो तेना वसो एक सोरी
 राजा थयो तिद्दाथी यादववस प्रगथो पढी ते यङ्गनो पुत्र शूरराजा थयो तेना वसो एक सोरी
 अने बीजो सुवीर ए वेपुत्र थया तेमां मबोटो पुत्र शौरी ठे तेने मथुरातुं राज्य आपीने सुवी
 रने सुवरान पाटे थापी शूरराजायें चारित्र लीडुं, पढी शौरिराजायें पोताना न्दाना जाइ सुवी
 रने मथुरातुं राज्य आपी पोतें कुशावर्त वेशमां जइ पोताने नामे शोरीपुर नामा नवीन नगर
 वसावीने तेनुं राज्य करवा लाग्यो अने सुवीर मथुरातुं राज्य करे ठे हवे शौरिराजाने अधक,
 वृष्णि नामे पुत्र थयो अने सुवीरने जोजकवृष्णि नामा पुत्र थयो ते जोजक वृष्णिने वली
 वयसेन नामा पुत्र थयो पढी जोजकवृष्णयें वयसेनने मथुरातुं राज्य आपी पोते
 वीक्षा लीधी, हवे अपकवृष्णिने वस पुत्र थया तेनां नाम कहे ठे एक समुद्रविजय, बीजो अ
 श्वेन, श्रीजो स्तमित, बोथो सागर, पांचमो हिमवत, ठो अचल, सातमो घरण, आठमो प्र

રણ, નવમો અર્નિર્વંદ અને વશમો વસુદેવ એ વશે વર્ણાર્ધ કહેવાય હવે અથકત્વણિયે પોતાના
 મહોદા પુત્ર સમુદ્વિજયને શૌરીપુત્રું રાજ્ય આપું અને એજ અથકત્વણિની એક કુતી અને
 વીજી માડી એ વે નામે વે પુત્રીઇ થઇ તેમાં કુતી પાંશુરાજાને પરણાવી અને માડી વમધોપ રા
 જાને પરણાવી ॥ ॥ ફહાં સંક્ષેપથી પાંખવોની સ્તપત્તિ કહે છે, પ્રથમ ક્ષપજવેવજીનો પુત્ર કુરુ
 નામા થયો તેણે કુરુવેશ વસાવ્યો તેની પઠવાહે તેના પાટું અસંભ્યાત રાજા યજ્ઞાયા તેમાંથી એક
 દસ્તિ રાજાએ દસ્તિનાગપુર વસાવ્યુ તેવાર પઠી કેટલોએક કાલ વીસ્યાકેહે સુત્રમનામા ચક્ર
 વર્તિ રાજા થયો તેવાર પઠી વલી ઘણા રાજા થયાકેહે એક શંતતુ નામે રાજા થયો તેની વે
 સ્ત્રી થઇ તેમાં એકતો વિચાધરની પુત્રી ગંગા હતી તેને ગંગેય નામે પુત્ર થયો તેતુ નીખ્મપિતા
 મહ એવું વીજી નામ લોકમાં પ્રસિદ્ધ થયું હતું અને વીજી રાણી સત્યવતી નામે હતી તેના વે
 પુત્ર થયા એકનું નામ ચિત્રાંગવ અને વીલાતુ નામ વિચિત્રવીર્ય પઠી શતતુ રાજા ચિત્રાંગવને
 રાજ્ય આપીને પરલોક પ્રાપ્ત થયો હવે તે ચિત્રાંગવ એક વિવસે કોઇ નીર્જાંગવ રાજા સાર્યે
 યુદ્ધ કરતાં મરણ પામ્યો તેવારે વિચિત્રવીર્ય રાજા થયો તેની એક અંધિકા, વીજી અવાલિકા
 અને ત્રીજી થવા એ ત્રણ નાર્યાં હતી તેમાં અધિકાનો પુત્ર ઘુતરાપૂ થયો તેની ગાંધારી પ્રમુસ્વ
 થાઠ સ્ત્રીયો હતી તેના હુર્યોધનાધિક સો પુત્ર થયા અને વીજી અંવાલિકાને પાંદુ નામે પુત્ર
 થયો તેની એક કુતી નામે સ્ત્રી હતી તેને એક યુદ્ધિષ્ઠિર, વીજો નીમ અને ત્રીજો અર્જુન એ ત્રણ
 પુત્ર થયા અને વલી વીજી માડી નામે સ્ત્રી હતી તેનું અપર નામ પદ્મા એવું હતું તેના એક
 નકુલ અને વીજી સદેવેવ યવા વે પુત્ર થયા એમ વહે સ્ત્રીયોના મલી પાંદુ રાજાના પાંચ પુત્ર
 થયા તે પાંચ પાંખવો કહેવાણા, હવે વિચિત્રવીર્યની ત્રીજી સ્ત્રી થવા હતી તેને એક વિદૂર નામે

पुत्र थयो एरीतें पाम्बोनो संवध संक्षेपथी कह्यो ॥ ॥ हवे अधकट्टिणनी बीजी पुत्रीजे
 वमवोप राजाने परणावी दती तेनो शिष्टपालनामा पुत्र थयो तेने ओकृण्णे मास्यो ठे एवीरीतें
 व्यग्रस्था कयापठी अधकट्टिण्यें वीक्षा लीधी, हवे मधुरानुं राज्य उग्रसेन राजा चलावे ठे तेनी
 धारणी नामे राणी ठे अने शोरीपुनुं राज्य समुद्रविजयराजा चलावे ठे तेनी शिवावेवी नामे
 नार्यां ठे ते शिवावेवीने नेमिकुमार पुत्र थयो धीजा पण सर्व जाइव एकठा भेला रहे ठे हवे
 मधुरामां उग्रसेनराजा सुखे राज पाले ठे एक दिवसे ते नगरीनी वाहेर वनमां एक मासी छ
 पवासनो करनारो एवो एक तापस आब्यो तेनो एवो नियम ठे के महीनानी अवर कोइ आ
 वीने कहे के महारे घेर पारणुं करलो तो तेने घेर पारणु करे पण बीजाने घेर पारणु करे
 नही अने जो नोतरुं आपनार धणी जूली जाय अने तापसने पारणुं कराववा माटे तेढवा
 सारु नही आवे तो वली बीजा एक मासतु पञ्चत्काण करी लीये एवो ते तापस मासिक
 उपवास करीने वनमां वेगो ठे तिहां उग्रसेन राजा रमवा गयो अने वनमा तापसने देखी
 राजायें पोताने घेर पारणु करवानी वीनति करी पारणु करतु कबुल करावीने पोताने घेर
 आब्यो परंतु जे दिवसें पारणु कराववानुं दंतुं ते दिवसें विस्मृतिमा तापसने बोलाववा मा
 एस मोकळ्यु नही तापसें पण सांज सुधी वाट जोइ कोइ बोलाववा नही आब्यो तेवारे
 वली बीजा महीनानी तपस्थानो नियम करी लीघो तेवारपठी वली केटसेक दिवसें राजाने
 ते तापस याव आब्यो के अरे में आ केडु अकार्य कथुं जे तापसने नोतरनीने जमवा तेज्यो
 नही एम चित्तवी फरी पण तापसने जमवानुं आमत्रण करी आब्यो परंतु बीजी वार पण
 पारणाने दिवसें जमवा सारुं तेढवाने जूली गयो एवीज रीतें वली प्रीजे महीने पण नोतरुं

आयीने जमाडयाने वसतें तेडवानुं चुली गयो तेथी तापसें राजा उपर क्रोध करीने विचारुं
जे आ छुट राजा मने नीतरुं आपी जाय ठे ने जमाढतो नथी माटे जो महारा तपनो प्र
जाय होयतो दु एने नवातरमा इ ख देवावालो थावं एवु नियाणु करी तिहाथी मरण पा
मीने उग्रमेन राजानी नार्यां धारणीनी कूखमां आवी उपन्यो तेना प्रनावथी राणीने त्रीजे
महीने राजानु कालछु स्वावानो मोहोलो उपन्यो तेथी शरीरें दुर्बल थइ तेने घणु घणु राजार्ये
पुठणु तेवारे मोहोला सवधि जेवी वात हती तेवी राजा आगल कही, पठी राजार्ये प्रधाननी
अकलथी ते मोहोनो पूरण कसो राणीयें गर्ज पाहवाना घणा उपाय कया पण गर्ज पळ्यो
नही नेट नय महीना पूरण थये पुत्र जन्म्यो ते जन्मताज राणीयें तेने कासानी पेटीमां
नार्याने माहे नामाकित मुडिका मूकीने ते पेटी यमुना नवीमा वहेवरावी दीधी ते कांसानी
पेटी तरती तरती मधुरायी शोरीपूर आवी एवामां धूत अने तेलनो वेचनार सुजइ नामे वा
लीयो ते यमुना नदीमां स्नान करवा थाव्यो तेणे ते पेटी नवीमाथी बाहेर काढाडी लाझे
उपाडी जोइ तो तेमा घालक दीगें तेवारे ते वाणीयो मुडिकासहित ते घालकने ठानो
मानो पोताने घेर जइ थावीने पोतानी स्त्रीने पुत्र सोंप्यो अने लोकोने कहेवा लाग्यो के म
हारी स्त्रीने गूढगर्ज पुत्र थयो तेनुं नाम कस थापुं अनुक्रमे ते घालक महोदो थयो तेवारे
मस्ति करे लोकोना ठोकराउने मार थापे तेथी लोक थावीने सुजइने नित्य उल्ला थापे
तेवारे वाणिये विचारुं जे हुंतो सामान्य माणस हुं अने आतो राजपुत्र ठे माटे महारे घेर
ए केवीरीतें रही शके एवु जाणी वाणीयायें ते ठोकरो वसुदेव कुमरने जइ सोंप्यो अने कस
पण वसुदेवजीनो चाकर थइ रह्यो तेमज वसुदेवजी पण कस उपर घणी रुपा दृष्टि राखवा

લામ્યા एवा अयस्तरमां वसुराजाना वशमां वृहद्भ्य राजा थया तेनो पुत्र जरासंध नामे प्रति
वासुदेव प्रण खंननो जोक्ता ठे ते राजशुद्धी नगरीमां राज्य करे ठे अने यावय पण सर्वे ते
नीज आद्धा पाले ठे ते जरासंध राजायें समुद्रविजयनी उपर दूतनी साथें एक कागल लखी
मोकस्यो के वेताढ्य पर्यंत पासेनो रदेवासी सिंदनामे पछिपति ते सिंदपुर नगरनो राजा ठे
तेने जीवतो बांधी पकडीने जे महारी पासे लइ आवे तेने दुं महारी जीवयशा नामे पुत्री ठे
ते परणबुं अने वली एक नगर जे ते घणी पसंव करे ते नगरनुं राज्य पण आपु एवी री
तनो कागल वांचीने समुद्रविजयजी पोतानी सेना तैयार करी सिंद नामा पछिपतिने जी
तवा माटे चढाइ करवाने तैयार थया एटलामां वसुदेव कुमरे आवी समुद्रविजयजीने वज्यो
अने कंसने साथे लइ पोते तेन्य सदित ते राजानी उपर चढी गयो तिहां जइ कंसने आगे
वान करी तेनी साथे युद्ध कछु तिहां कंसे सिंदराजाने बांधी लावीने वसुदेवजीने स्वाधीन
कसो पाठलथी समुद्रविजयजीयें कोष्टक निमित्तियाने पूठथु जे वसुदेवजी अने जीवयशानुं
जोहुं मजहुं ठे के नथी? तेवारें निमित्तिये कछु के ए जीवयशा जे ठे ते परथा पढी श्वसुरना
कुजनो अने पोताना पिताना कुजनो परीते धेदु कुजनो क्ष्य करनारी ठे माटे तमे विचा
रीने काम करजो मदारा वचनमां लगार मात्र संवेद जाणसो नही एवु सांजली निमित्तियाने
शीस्य थापी विवाय कसो अने निमित्तियानी वातथी चिंतातुर थयो थको विचारवा लाम्यो जे
वसुदेवजी जीत्यो एवु सांजलशे तो जरासंध पोतानी पुत्री वसुदेवजीने आपडो अने ते
कन्या तो वंने कुजनो क्ष्यकरनारी ठे तो दुवे आपणने एनो क्षो उपाय करवो एवो बि
तातुर थको बेवो ठे एटलामां तो वसुदेवजी पण सिंदराजाने बांधीने समुद्रविजयजीनी पासे

જાડ આખ્યો અને સમુદ્રિજયજીને પિતાતુર થયેલો કેલીને પુત્રગા જાગ્યો જે તમે છીં વિ
 તારાં ઘેગા ઘો ? તેવારેં વસુદેવજીનેં એકાંતમાં લઈ જડને સમુદ્રવિજયજીયેં, જીવયથા વેડું કુ
 લના કુપને ફરવાચાલી ઠે એ વાત સંજલાવી તેવારેં વસુદેવજી વોલ્યા કે એ સિદ્ધરાજાને મેં
 ઘોંથો નથી પરંતુ ફેસેં ઘોંથો ઠે એ વાત સાંજલી સમુદ્રવિજયજી ત્રિચારમાં પછ્યા કે એ વાણિ
 યાના ઠોકરામાં એટલું ગલ દોય નહિ માટે તેની દહીંગત પૂઠવાસારુ સુજડ વણિકને ઘો
 લાખ્યો તેણે સર્વે વૃત્તિત ફહ્યો પઠી તે વાણિયાની પાસેથી સુડિકા મગાવી કસને આપી સિદ્ધ
 રાજાસહિત ઈસને રાજગૃહનગરે જરાસથ પાસેં મોકલ્યો જરાસથેં પણ ઈસને પોતાની પુત્રી
 જીવયથા પરણાવી વીધી અને વલી કસેં તેની પાસેથી મથુરાનું રાજ્ય માગું તેવારેં જરાસથેં
 પોતાનું સયલ સૈન્ય આપ્યું તે લેઈ ઈસેં મથુરામાં જડ પોતાનો પિતા જે ઘમસેન તેને જીવતો
 જાલી કાષ્ટના પાંજરામા નાલી વીધો અને પોતેં મથુરાનું રાજ્ય કરવા જાગ્યો, હવે પોતાનો
 પિતા કાષ્ટગિજરમાં પજ્યો થકો હસ જોગવે ઠે એવું જોડને કસનો ન્હાનો જાડ અતિમુક્તક
 નામે ઠે તે સંસારથી વિરક્ત થયો અને વીક્ષા લઈ ચાલી નિકલ્યો ॥ હવે વસુદેવકુમરેં
 પૂર્વજન્મમાં સ્ત્રીરાક્ષન કર્મ ગપાર્જન કર્યું ઠે તે પૂર્વજન્મની કથા કહે ઠે વસુદેવનો જીવ પાઠજા
 જન્મમાં કોડફક ગમનેવિપે નવીવેણ એવે નામે કુલપુત્ર હતો તેનાં માતા પિતા વાલ્યાવસ્થામાં
 મરણ પામ્યા પઠી તે મામાના ઘરમાં રહીને મહોટો થયો તે જેવારે યુગન અવસ્થા પામ્યો
 તેવારેં કાજું રૂપ, કુવર્ણીની, ધિલાહાના જેની ન્હાની આંસ, ગણેશના જેવું મહોટું પેટ, હા
 થીના જેવા મોટા વાંત, ઝંટના જેગ મોટા હોઠ, વાનરાના જેવા ફાન, નાસિકા ચાપઢી,
 ત્રિચૂળ કપાલ, ઈયો કુરૂપો કેલીને તેને કોડ કન્યા આપે નહીં સર્વે સ્ત્રીયો તેની નિવા કરે

તેથી ચિંતાતુર થયો થકો મામાના ઘરમાં કામકાજ કરતું મૂકી વીધુ, મામાયે કશુંકે મ
 હારી સાત પુત્રી છે તેમાંથી એક તુજને પરણાવીશ તુ વિંતા કરીશ નહીં પઠી મામાયે પો
 તાની વીકરીયોને એની સાથે પરણવાનું કશું તેવારે તે સાતે જણીડ મોલી જે અમે મરી
 જાણ્યે તે કબુલ કરીયે પણ એ વાંતલાને તો કવાપિ કાસે પરણીયે નહીં એવું સાંજલી તે
 નવીપેણ મરવાને માટે કોઇએક પર્વત ટપર ચઢીને ત્યાંથી પઢવા લાગ્યો એવામાં એક મુનિ
 રાજે તેને વજ્યો અને કશું કે હે જોલા આવા પ્રકારે મરવાથી તાહારું કલ્પ મટે નહીં
 તિહાં પ્રતિવોધ પામીને ચારિત્ર લીધું અને સાધુઓ વૈયાવશ્ચ કરવાનો અગ્નિમદ્ધ ધારણ કર્યો
 વલી પોતે માસલ્લમણની તપસ્યા કરે અને સાધુઓ પણ વૈયાવશ્ચ કરે એક દિવસે ઇન્દ્રમહા
 રાજે પોતાની સનામાં તે નવીપેણની વૈયાવશ્ચ કરવા આશ્રયી ઘણીજ પ્રશસા કરી કે એના
 સરસ્વો વૈયાવશ્ચનો કરનાર ધીજો કોઇ નથી તે વાતને એક દેવતા અણમાનતો થકો તિહા
 આખ્યો તેણે અતિસારના રોગેકરી ઘલ્લ થયેલા એવા એક સાધુનું રૂપ વિકૂર્વોને એક ગામને
 વાહેર જઇ વેસાહ્યો અને વલી ધીલા એક સાધુનો રૂપ વનાવીને જિહાં નવીપેણ માસલ્લમ
 ણનું પારણું કરવા લાગ્યો છે તિહાં મોકલ્યો તે કઠિમ સાધુ આવીને નવીપેણને કહેવા લાગ્યો
 કે અરે, અતિસારના રોગવાલો સાધુ વહાર પહ્યો છે તેનો વૈયાવશ્ચ કર તે સાંજલી નદી
 પેણ પારણુ કરતું પહતુ મૂકીને તરતજ તે સાધુની શરીર શુદ્ધિને માટે ગામમાં મુજતુ
 પાણી લેવા સારુ ફરવા લાગ્યો પરંતુ તેપણ તે દેવે વેવમાયાથી અસુંજતુ કરી વીધું લેવા
 યોગ્ય ક્યાંય મલે નહીં તોપણ મનમાં સેવ આવતો નથી પણ ઠણટો પશ્ચાન્નાપ કરવા લાગ્યો
 કે અરે જુઠતો સ્વરા કે શું કહેવો નામ્યહીન તુ જે આવા મુનિઓ વૈયાવશ્ચ કરવામાં પણ

मने अतराय पढवा लागो ठे पढी एम करतां पाणी पण मळुं ते लझे साधु पासें आब्यो ते
वारे ते अतिसारी साधुर्यें रीक्षकरी जात मारीने पाणी ढोली नारुं अने कडेवा लाग्यो के अरे
मुखार् आटलो वस्वत रद्दीने केम आब्यो एम कष्टु तो पण तेना उपर रोप न कस्यो पढी ते सा
धुने पोतानी स्वांध उपर घढावी गाममां लइ घाल्यो तेवारे ते साधुर्यें देवमायाथी घली अस्यंत
हुर्नधित विष्टा करवा मांढी तेथी नवीपेणुं शरीर सपूर्ण मलथी जराइ गयुं तो पण नवीपेणने देप
घपज्यो नद्दी एवी तेनी धीरज जोइ देव तुष्टमान अइ नवीपेणने वांवीने स्वस्थानके वेवलोकमां
गयो एवीरीते नवीपेणे घर हजार वर्षे चारित्र पाळुं अने घणा ग्रथोमां पच्चावन्न हजार वर्षे
चरित्र पाळुं एम कहेलुं ठे अंतें अनशन कष्टु ते वस्वत कोइक चक्रवर्ति तेने वांववा आब्यो तेवारे
चक्रवर्तिनी पटराणीने वेस्वी तेणे नियाणु कष्टु जे हुं परजवे स्त्रीवस्त्र थावं एवु नियाणुं बांधी
तिदांथी काल करी वेवलोक गयो अने वेवलोकथी चर्वीने इहां वसुदेव ययो ठे तेहुं पूर्वे करेला
नियाणानां प्रजावथी कामवेव जेहुं रूप ययुं ठे ते वसुदेव जे वस्वत शोरीपुर नगरमां फरे
तेवारे ते नगरनी सर्व स्त्रीयो पोताना घर उघडां मूकी तथा बीजां पण सर्व कामकाल
पढतां मूकी रूपे मोढी थकी वसुदेवनी पढवाढे फरे अने जरतारुं कष्टु पण माने नद्दी
तेथी कोइ कोइना घरोमां चोर पेसी जाय अने घर पण लुंटी चाल्यो जाय एवु कृत्य जोइ ते
नगरना रवेनारा सर्व लोकोर्यें समुद्रविजय राजानी पासे जइ विनति करी के गामनी सर्व
स्त्रीयो घर सुनां मूकीने वसुदेव कुमरनी पाढल जमे ठे माटे जो तमे वसुदेवजीने नद्दी वळो
तो अमने धीजे क्पाइ रवेवानी जगा घतावो ते सांजली समुद्रविजय राजा बोल्या के दे पचो!
तमे कहो गो तेम हुं करीण हवे तमे सुखे आपणे घरे जाउ अने सुखसमाधिमां रहो एम

कहीं महाजनने शीख आपी, थोड़ी बार पढी वसुदेवजी पण समुद्रविजयने पगे लागवा
 सारु तिहां आब्यो तेवारे वसुदेवजीने खोलामां वेसाहीने समुद्रविजयजी घोल्या के हे जाइ !
 आज काल तु शरीरमां दुर्बल थइ गयेजो देखाय ठे ते इ जाणु तु जे तु इहां तिहां घणो
 रखहे ठे माटे बेलाये कुवेलाये कोइ छिइ जोइ ठल करीने ताद्वारा रूपनी खराबी करजो तथा
 वली आपणे राजा ठेयें माटे आपणा वैरी पण घणा ठे ते कोइ उपध्व करे माटे तु आ
 पणा घरना वगीचामां रम्या करजे पण बाहेर जमवातुं भूकी आपजे वली बाहेर जम
 वाथी विद्या शीखेली ठे ते पण नूली जइए एतुं सांजली वसुदेवजी पण विनयपूर्वक
 बोल्थो के तमारो दुकुम मद्दारे प्रमाण ठे एम कहीं घरनी वाढीमांहेज रमत करवा लाग्यो
 एवामा यनालो आब्यो तेवारे शिवावेवीयें समुद्रविजयजीने माटे चवन घसी तेनी कटोरी
 जरी टाकीने वासीना हाथमां आपी समुद्रविजयजी पासे मोकली ते कटोरी वासी लइ जाय
 ठे तेने देखी वसुदेव बोल्थो के आ छुं ठे ? वासी बोली दृष्टने विलेपन करवा सारु चवननी
 कटोरी राणीयें दीधा ठे ते लइ जावं तुं तेवारे वसुदेवजीयें ते वासीना हाथमांथी डीनवी
 लइ पोताना अग उपर चवनतुं विलेपन करी लीधुं ते जोइ वासी कोप करीने बोली जे
 ताद्वारां आवा लक्ष्मण ठे तेथीज तु वंवीखाने पढ्यो ठो ते सांजली वसुदेवजीयें वासीने
 पृष्ठु के वंवीखानुं ते वली कथु ! तेवारे वासीयें जवाव दीधो नही पण जेवारे घणो दठ
 करीने पृष्ठु तेवारे वासीयें गामना लोको सबधि विचार सर्व कहीं संजलाब्यो तेथी वसुदे
 वजी राजानी उपर तथा पंचोनी उपर अमये आपीने अर्द्धिरात्रे एकलो घरमांथी बाहेर
 निकली गयो, अने विचारुं जे बूबेथी ए समुद्रविजयजी मद्दारी आशा भूकीने पठवावे सोप

करवा नीकले नही एवो कोइ छपाय कहं पठी नगरनी घाहेर एक सहवाने वालीने पोलना
 कमाड उपर लोहीना अक्षरोथी लख्युं जे हे नगरवासी लोको ! तमे सांजलो इ तमोने तथा
 मद्दारा मद्दोटा जाइने सुख यवाने माटे वली नस्म थयो बु हवे तमे सुख समाधीमां रहेलो
 एवी रीते लखीने चालतो थयो प्रजाते पोलीयें पोल उघाडी तेवारे मुडछ वळ्यु वीटुं अने वसु
 देवजीना लखेला अक्षर वाची समुद्रविजयजीने जइ कछुं समुद्रविजय तिहां आवी ते
 ठुत्य जोइ शोकथी मरवा लाग्यो तेवारे प्रधानादि लोकोयें तेने समजावी राख्यो तोपण
 शोकमां गरकाय थयो थको राज्य करे ठे हवे वसुदेव गमैं गामे फरवा लाग्यो ते ज्यां ज्यां
 जाय तिहा पूव करेला नीयाणाना प्रजावथी अत्यंत स्वरूपवान कन्याउं परणे एम कयांक
 दश, कयांक वीश, कयांक सौ, कयांक पांचसो कन्याउने परणे ते सर्व विद्याथरराजाउंनी पु
 त्रीयो तथा बीजा नूचरराजाउंनी पुत्रीउं तथा श्रेष्ठ प्रमुख मद्दोटा घनाढ्य लोकोनी पुत्रीउं
 जाणवी एम सर्वमली वद्दोतेर हजार कन्याउने वसुदेवजी परण्यो अने घणी विद्याउं पण
 शील्यो, एवा अवसरमां रोदक राजानी पुत्री रोहिणी नामे ठे तेनो स्वयंवर मन्मथ मन्मथो
 ठे तिहा त्रण लंमनो स्वामी जरासंध आदि वेइने सर्वराजाउं ते स्वयंवर मन्मथें आख्या ठे
 तेमज समुद्रविजय प्रमुख सर्व यावचो पण आख्या ठे ते रात्रियें वसुदेवजीने रोहिणीप्रद्वसि
 विद्यादेवीयें आची स्वप्नामां कछुं के हे वसुदेव ! रोहिणीना स्वयंवर मन्मथने विपे तु जा अने
 तुजने ते रोहिणी परणशे वली रोहिणी शिवाय बीजी पण एक कन्या तु हजी परणीश
 एम सर्व तुजने ते कन्याउंनी प्राप्ति हवे थवानी ठे माटे तु का सुतो गो ! प्रजातें तु तिहां
 जाने एम कहीने पठी ते विद्यादेवीयें रोहिणीनी पासें जइ तेने पण स्वप्नामां कछुं के तु मु

दुग्ध वजाववावाला कुवढाने परणजे ॥ हवे रोहक राजार्ये प्रजातें स्वयंवर मन्मथ शणगासो त्यां
सर्व राजा, राजकुमारो पण शणगार करी पोत पोताना नामना सिंहासनो उपर आवी
विराजमान थया एटलामां रोहिणी राजकन्या पण पोताने शरीरे सोल शणगार करी स
स्वीठीये करी परवरी थकी दाथमां फुलमाला छेडने स्वयंवर मन्मथमां आवी तेवारे सर्व राजा ते
कन्याने वेखवा लाग्या अने ठढीवारणी प्रतिहारिणी प्रत्येक राजाउंना गुण रूपाविकनो वर्णन
करे ठे केमके ते रोहिणी सती ठे माटे काचमांथी सर्व वेखी शके नदी तेथी प्रतिहारिणीये सर्व
राजाउंने वर्णवी वेखाळ्या पण कुजवेवीना वचनने हृदयमां धरीने जे मुदग वगाढनारा कुवढाने
रूपे वसुदेव आळ्यो ठे ते एज वसुदेव एज वसुदेव एवो सुवगसष्ट वजावे ठे तेने जोडने तेना
गलांमां वरमाला पदेरावी तेवारे कुवढो नाचवा लाग्यो अने सुखथी आरीतें शब्दोच्चार करतो
हवो के अहो आ सर्व राजाउं करतां हु अधिक नाम्यसालीं हुं जेमाटे ए सर्व राजाउं वेग
रह्या अने मुजने वरमाला मली गइ एहुं जोइ ते मन्मथमां आवेला सर्व राजाउं ते कन्या उ
पर क्रोथ करीने, केटलाएकतो कन्याने निदवा लाग्या, केटलाएक कन्याना पितानी निदा क
रवा लाग्या अने केटलाएक वोळ्या अरे आ कुवढाने मारीने एनी पार्सेथी वरमाला खोँसी
ल्यो फोकट वीजा उपर रीश करवाथी शुं थाय एहुं मांदोमांदे कहीने बोळ्या के जेना सुजट
कुवढा पासे घजेला ठे ते कुवढा पार्सेथी वरमाला खोँसी लीये अने तेनीज ए वरमाला
पण जाणवी एहुं सांजली सर्व राजाउंना सेवक ते कुवढा पार्से आळ्या तेने कुवढे सोनाना
मुदंगथी मारीने जमीन उपर नाखी वीधा तेवेखी सर्व राजा शस्त्र लडने मारवा वोळ्या तेवारे
वसुदेवे सर्व राजाउंने विरूप करी नाण्णा कोडनी घुडो माढी कापी नाखी कोडने रुंम घंम करी

નાલ્યો તે જોડે જરાઈય રાજાઈય રામુડગિજયના સાંદાસું જોયું તેગારે રામુડગિજય રાજા બકતર,
 દોપ પહેરી ધનુષ ધાણ લાડને યુદ્ધ કરાગા ઘળા તેને વેચી રસુવેઈ જાણું જે જાડની સાથે જા
 ઢું નદી તો દને હુ મલાઈ સરૂપ પ્રગટ કરી વેલાહું નદીતો સંગ્રામ થાશે એવો વિચારી
 હુયગાનું રૂપ ત્યાગી મુલંગ નાલી વેડને સમુડગિજય પાસે એક ઘાણ નાલ્યો તેમાં રસુવેગનો
 તમોને નમસ્કાર છે એવું છુર્ણમળી અદસોથી લાલેહું દહુ તે ગંચીને સમુડગિજય વિસ્મય
 થયો અને વિચારું જે રસુવેગ મરણ પામ્યાને કેશક રસ થઈ ગયાં તો આવી રસુવેગ
 કિલેથી આલ્યો આતો કોડ ફંડજાલીયો મને જોતરતોતો નથી એવું વિચારે છે એટલામાં
 તો રસુવેગ પણ આરી પળે લાગો તેગારે તો સમુડગિજયજીયે સારીપેવેં ઝાલ્યો અને સર્વ
 યાવ રાશી થયા જરાસંધ પ્રમુલ રાજા પણ પુણી થયા, મલોસ્ત્રા કરીને રસુવેગને રો
 નિલી પરણાવી તથા આગલ પણ જેટલો સ્ત્રી પરણા દતા તે સહુની દહીગત સર્વે સમુડગિજ
 યજીને કહી પાગલથી બહોતેર દજાર કન્યાદેને જેલી કરી વિમાનમાં ઘેસાડી લાગીને રસુવેગ
 વેર આલ્યા ॥ સુનેલને લીધે રસુવેગજીને મધુરા નગરીમાં કંસ જાડ આલ્યો ત્યાં કંસ તથા રસુ
 વેગજી વેહુ મધુરામાં રહે છે એકવા વેગરાજાની પુત્રી વેરહીજી, રસુવેગને પરણા આરી છે
 તે વેરહીજી અને જીગણા એયે સાથે રમત કરે પણ જીગણા પોતાના ઘાપના ઘણના ગોંઠરી
 ગમત છે દને જેગારે વેરહીજીનો લિગલ મંદાણો તેગારે જીગણા મલિરાપાન કરી વેરહી
 જીને પોતાની સ્વાધ ઉપર ઘેસાડી નાચે છે એગ આસરમાં કંસનો ન્દાનો જાડ અહુતો નામા
 સાપુ થયો છે તે ગોંઠરી સારુ ફરતો થકો કંસને ઘરે આલ્યો તેને જીગણાથે વીઠો તેવારે મ
 ગોમત થઈ થઈ મુનિને કંઠે ગલગીને ઘોલી જે છે વેરહીજી ! તમે જલા આસરમાં આલ્યા તો

तो हवे एक राजकन्या तमोने पण परणावीश एवु बोलती थकी तेने मूके नही तेवारे तेने
 वीचराववा माटे साधु बोल्या के अरे मूरखणी हुं छुं नाचे कूवे ठे जेने तें ताद्वारा खांध उपर
 वेसाही ठे तेनो सातमो गर्जे जे थारो ते ताद्वारा जरतारने तथा ताद्वारा पिताने मारवा
 वालो थारो एवा साधुनां वचन सांजली साधुने कळे वलगेली हत्ती ते मूकी वीधो त्याथी
 साधुतो विदार करी गयो अने जीवयशाने मर उतरी गयो मनमां शका पढी जे साधुनं व
 चन खोटु थाय नही पढी ते वात एकांते जइ पोताना जरतार कसने कही कसैं पण ते
 वात सत्य करी मानी तोपण ते वचन छुट्ट करवाने अर्थे विचारुं जे आ वात कोइने जाण
 वामां नही आवे तेवीरीतें एनो उपाय करवो एवु चितवन करी एक विवस वसुदेवजीने कसैं
 राजी कसो तेवारें वसुदेवजी बोल्या हे कस ! ताद्वारा उपर हुं तुष्टमान थयो तु माटे माग
 माग जे मागीस ते हु आपीस एवुं सांजली कस बोल्हो जे हे मित्र ! हुं तुष्टमान थयो तो देव
 कीजीना पदेनवेलां साते गर्जने मने आपजे ते वात वसुदेवजीयें सरल चित्थी मान्य करी
 अने कसने कसुं के हुं तमोने साते गर्ज आपीण एवीरीतें वसुदेवजी वचनथी बधाइ गया,
 पढी ते वात देवकीजी आगल कही तेवारें देवकीजीयें अहमत्ता मुनिनां कहेलां वचन वसुदे
 वजीनैं सजलाव्यां अने कसुं के आ कस आपणा पुत्रोने लाइ मारी नाखडो ते सांजली वसुदे
 वजीने पश्चात्ताप थयो पण वचने बंधाइ गयो त्यां शो उपाय ? सत्पुरुषनूं बोलखु फरे नही
 माटे सत्पुरुषें जे बोलखुं ते विचारिने बोलखुं दुर्व एवा अवसरमां जरिलपुर नगरनो रेवासी
 नाग नामे शेव ठे तेनी सुजसा नामा स्त्रीने मृतवष्टा दोष ठे तेथी ते घडा सुवेला पुत्रने जन्म
 आपे ठे माटे ते स्त्रीयें अहम तपकरी बरणीमयेवी देवजं आराधन कसं ते हेव श्रीजा क

सुख सनीने
मुपे नीवो कही आधीने

हरली गले पीरे
अ पुम देवलीने
मा सविस्माया

राव

राव

ગાસમાં પ્રગટ થઈને ઘોલ્યો જે મને શાવાસ્તે ઘોલાવ્યા તેગારે સુલસા થોલી કે હે વેગ મુજને
 મૃતક પુત્ર આપે તે તે જીવતા કરી આપ તેવારે વેવતા ઘોલ્યો કોણું કર્મ દૂર કરાને હુ સમર્થ
 નથી માટે તાહારા પુત્રતો જીવતા રહેવો નહીં એ વાત નિશ્ચયાત્મક છે તથાપિ તારી પુત્રસવધિ
 ડગા હુ પૂરણ કરી આપીશ એવું કહીને વેવતા જતો રહ્યો પછી કર્મયોગે વેવકીજી અને સુ
 જસા એ મેદુને સાર્થેજ ગર્ભ રહ્યો અને સાર્થેજ જન્મ્યો તેવારે દુરણીગમેથી વેવકીજીના જી
 વતા પુત્રો જાવીને સુલસાની પાસેં મૂમ્યા અને મૂગલા સુલસાના પુત્ર તે વેવકીજીની પાસે
 લાગી મૂમ્યા તે મૂવેલા ઘાલકોને ખસના ચોકીવારોયે લડજડને ખસને સ્વાધીન કલા કસે
 તેમને સિદ્ધા ઉપર પઢાવી મારી નાખ્યા એવીરીતે વેવકીજીના ઠ પુત્ર સુલસાની પાસેં દુહિ
 પામ્યા અને સુલસાના મૃતક પુત્ર વેવકી પાસેથી લડને કસેં માયા તે વેવકીજીયેં પૂર્વલા જ
 રમાં પોતાની શોકનાં સાત રત્ન ચોરી લીધાં હતાં તેથી શોક વિલગીર થઈને જેવારે ઘણું
 રુદન કરતા લાગી તેગારેં એક રત્ન તેને પાહુ વીધું હહુ તે કર્મના યોગેં અનિકયશા, અનત
 સેન, રિજયસેન, નિહતારિ, વેવયશા અને શશુસેન એ ઠ પુત્ર વેવકીજીના લડને દુરણીગમેથી
 વેં સુલસાને આપ્યા હવે વેવકીજીનો સાતમો ગર્ભ સાત મુપને સ્વચિત્ત પાંચમા વેવલોકથી
 ચીને વેવકીજીની ઠૂલેં આવીં ઉપન્યો તે ગર્ભ જન્મતાંજ લડ જગને માટે કંસનાં મા
 ણસો ચોઠીવાર મેઢેલા હતા તેથી વેવકીજીયેં વસુવેવજીને કણુકે આ સાતમો ગર્ભ ઠત્તમ
 તે માટે કોઇપણ ઉપાય ઠરીને કદાપિ એને માટે છું ઘોલું પહેતો છહુ વોલીને પણ આપ
 ણે, એ ગર્ભ રાસ્યો એ ગત વસુવેવજીયેં સાંજલીને પછી વસુવેવજી જે વચત વેવકીજીને પ
 રણા હતા તે વચત જે વેવકરાજાયેં વાયજો આપ્યો હતો તેમાં ગોકુલગામ પણ સાથે આપું

दहुं ते गोकुलगाममां नवनामें गोप तथा तेनी यशोवा नामें स्त्री ए वे रहे ठे तेपण ते वाय
 जामां आवी गया हतां एठजामां देवकीजीने गर्न थयो ते वरुण कालो हतो तेने देवी कृष्ण
 कृष्ण एवु कहने वसुदेवजी तेने तिदाथी ठानो लागे निकली गयो ते वस्त्र कसें वेसाहेला
 चोकीवारोने निजा आवीगइ हती आगल जतां वरवाजो खोलने निकळ्यो तेवारे उग्रसेन
 बोळ्यो आ कोण ठे वसुदेवजी बोळ्या आ ताद्वरुं काष्ठुं पांजरु जांगीने तेमांथी तुजने मुक्त
 करनार ठे एवु कही आगल चाल्यो मार्गमां यमुनानदीयें पण मार्ग आप्यो ते नवी उल्ल
 धीने गोकुलमां जइ यशोवाजीने ते घालक सौंथ्यो अने ते वस्त्र यशोवाजीने पुत्री आवी
 ठे ते जइ आवीने देवकीजीने सौंथी पाठलथी कंसना पोरायत निजामांथी जाग्या ते बोळ्या
 हुं पुत्र आळ्यो के पुत्री आवी तेवारे वसुदेवजीयें पुत्री आपी ते कसे लईने तेहुं नाक कापीने
 पाठी वसुदेवजीने आपी आ ठेकाणो अन्यवर्तीनीउ कहे ठे के कन्याने पण शिला उपर पठाही
 ते बीजली यज्ञाइ ए वात मिथ्या ठे हवे कंस निश्चित थयो आणीगम गोकुलमां यशोवाजी
 वसुदेवना कहेवाथी कृष्णहुं पुत्रनी पेरे पालन पोपण करे ठे कंस पण सुखें सुखें वृद्धि पामे
 ठे हवे देवकीजीने कृष्णजीने देववानी घणी घणी चाहना रहे पण कंसनी बीकने लीधे पन्नर
 पन्नर दिवसें अथवा महीने महीने आज वर वार ठे आज गोत्राट ठे आज काजली त्रीज ठे
 एवा नवा नवा उत्तर करी करीने गोकुलमां जाय तेने लीधे ते दिवसो सर्वे मिथ्यात्वीवना पर्व
 यया पठी तिदां जइ देवकीजी श्रीकृष्णने रमत करावे, दूध घवरावे, अने यशोवाजीने कहे के
 ताद्वारो पुत्र मने घणो वछन लागे ठे एवां वचन कही पाठी घेर आवे एरोतें कृष्णजी बाज
 लीजा करता थका यशोवाजीनां मृष बही प्रमुखनां जाग्या भोली नाखे फोही नाखे इत्यादि

इहुं ते गोकुलगाममां नवनामैं गोप तथा तेनी यशोदा नामैं स्त्री ए बे रहे ठे तेपण तें वाय
 जामां आवी गया हतां एटलामां देवकीजीने गर्ज थयो ते वणैं कालो हतो तेने देखी कृष्ण
 कृष्ण एहुं कहने वसुदेवजी तेने तिहारी ठानो लहने निकली गयो ते वखत कसैं वेसाहेला
 घोकीवारोने निजा आवीगइ हती आगल जतां वरवाजो खोलोने निकल्यो तेवारे अग्रसेन
 बोळ्यो आ कोण ठे वसुदेवजी बोळ्या आ ताहारुं काष्ठनुं पंजरुं नांगीने तेमाथी तुजने सुत्त
 करतार ठे एहुं कही आगल बाळ्यो मार्गमां यमुनानदीयें पण मार्ग आप्यो ते नवी उद्ध
 धीने गोकुलमां जइ यशोवाजीने ते बालक सोंप्यो अने ते वखत यशोवाजीने पुत्री आवी
 ठे ते लइ आवीने देवकीजीने सोंपी पावलथी कंसना पोरायत निजामांथी जाग्या ते बोळ्या
 हुं पुत्र आव्यो के पुत्री आवी तेवारे वसुदेवजीयें पुत्री आपी ते कसैं लईने तेहुं नाक कार्पीने
 पाढी वसुदेवजीने आपी आ ठेकारो अन्यवर्षीनीउ कहे ठे के कन्याने पण शिला उपर पठाढी
 ते बीजली थलाइ ए वात मिथ्या ठे हवे कंस निर्धित थयो आणीगम गोकुलमां यशोवाजी
 वसुदेवना कहेवारी कृष्णनुं पुत्रनी पेरे पालन पोषण करे ठे कृष्ण पण सुखें सुखें वृद्धि पामे
 ठे हवे देवकीजीने कृष्णजीने देखवानी घणी घणी चाहना रहे पण कंसनी बीकने लीधे पन्नर
 पन्नर धिवसें अथवा मढ़ने मढ़ने आज बह वारस ठे आज गोप्राट ठे आज काजली त्रीज ठे
 एवा नवा नवा उत्तर करी करीने गोकुलमां जाय तेने लीधे ते धिवसो सर्व मिथ्यालीउना पर्व
 थया पढी तिहां जइ देवकीजी श्रीकृष्णने रमत करावे, दूध धवरावे, अने यशोवाजीने कहे के
 ताहारो पुत्र मने घणो वखन लागे ठे एसां वचन कही पाढी घेर आवे एरोतें कृष्णजी बाज
 लीला करता थका यशोव

अनेक प्रकारनी रमत करतो विचरेले एकदा वसुदेवजीयें देवकीने कष्टां के तमारे घणी वरवत तिहां
 जातु नही कारणके जो कसने ए वातनी खबर पढ्यो तो वली कांश्क उत्पात करशे हवे जेवारे
 कृष्ण सात आठ वर्षना थया तेवारे तेने कलाउ शीखवा सारु रोहिणीना पुत्र बलदेवजीने
 कंसथी गानो मोकल्यो अने ते गानो रहेवानी देखुचूत कंससंबंधि सर्व दुकीगत बलदेवजीने
 निवेदन करी एम बलदेवजी अने कृष्ण घेदु जण गोकुलमां नवने घेर रहे थे अने बलदेवजी
 श्रीकृष्णने विद्याउ नणावे थे सर्व कलाउ शीखावे थे एम करतां श्रीकृष्ण चौदवर्षना थया हवे
 राम कृष्ण बन्ने नाइत तिहां गोवालीआउनी साथे नाचे कूवे गाय वजावे नीला पीला वस्त्र
 पहरे, कृष्ण पोताने मस्तके मोरपीठ राखे, मुरली वजावे, गोपीयोनी साथे गाय, आख्यो वित्त
 रमत करे, सांजना घेर आवे एवा अचतरमां वली एक बितसे कंसना मनमां एवी वात
 आवीके साधुनुं वचन छुटुं थयुं के नथी थयुं तेनी चोक्सी करवा माटे निमित्तियाने पूछुं
 के मने कोइ मारनार ठे किंवा नथी? ते सांजली निमित्तियो बोळ्यो के साधुनुं वचन छुटुं
 नथी ताद्वारो शत्रु कोइक जगाये महोदो थइ रह्यो थे पण ताद्वारो शत्रु मरण पाय्यो नथी
 तेवारे कसें पूछुं ते केवीरीतें महारा जाणवामां आवे, निमित्तियो बोळ्यो जे अरिष्ट
 नामा बलदेवने व्रमन करशे, जे कालीनागने वण करशे, जे ताद्वारा केडी नामना घोढाने
 वमशे, जे स्वर अने मेप नामा खरोने मारशे, जे चंपोत्तर अने पद्मोत्तर नामा द्वाथीउने
 मारशे, जे सारंग धनुष्य चढावशे, जे बाणुरमल्ल अने सुष्टिकमल्ल ए बने मारशे ते ताद्वारो
 मारनार जाणजे ए वात सांजली कसें तेनी निगाह करवाने माटे पढइ यजाढाव्यो के जे
 कोइ सारंग धनुष्यने चढावे तेने महारी बदेन सत्यनामा हुं परणानुं ए वात सांजली घणा

राजा तिहां नेला थया एवा अक्सरमा वसुवैजीनो एक अनादृष्ट नामा मदावलवत पुत्र
 ठे ते पण धनुष्य बढाववाने जाय ठे मार्गमां सांज पढी तेथी रात्रे श्रीगोकुलमा रह्यो तेने
 बलजन् ठसखतो दुतो तेथी तेनी घणी सेवा करी प्रजात थुं तेवारे अनादृष्ट बलजन्ने क
 देवा लाग्यो के एक बलावो आपो तो मने मथुरानो मार्ग वेखाढी आवे ते सांजली बल
 नई श्रीकृष्णने अनादृष्ट साथे मार्ग वेखाढवा मोकळो मार्ग जता अनादृष्टनो रथ वृक्षोमां
 अटकी रह्यो ते अनादृष्टथी निकळ्यो नदी तेवारे कृष्णजीयें ते घेदु वृक्षोने जात मारी ठखेढी
 नाख्यां अने मार्ग करी रथ वादेर रस्ते चढावी वीथो तेजोई अनादृष्टीये तेने बलवान जाणी
 रथमां वेसाढी मथुरामां लई गयो त्यां जई अनादृष्टी धनुष्यने दाथ फरसवा लाग्यो वैवयोगथी
 पाढो पळ्यो तेवारे तेना उपर लोक दुस्या श्रीकृष्णें अनादृष्टीं दुस्य थदु वेखी ते धनुष्यने सदेज
 ठपाढीने चढावी लीडु सत्यनामा पासे ठजी इती तेणे श्रीकृष्णने वरमाला पेरावी तेवारे वसु
 वैवजी अनादृष्टी उपर कौधकरी कदेवा लाग्यो के एने शा वास्ते आदी लई आव्यो जा दूम
 एज पाढो मूकी आव ते सांजली अनादृष्टी ठानोमानो कृष्णने गोकुलमा लई आव्यो एदला
 विवससुथी आ बलजन् मदारो जाई ठे एदु श्रीकृष्णना जाणवामां न हतुं हवे अनुक्रमें श्री
 कृष्ण सोल वर्पनो थयो एवा अक्सरमां कसैं केखी घोढो अने मेप घोढो तथा अरिपुनामा
 बलज ए सर्वने गोकुलमां मोकळ्या ते जई गोकुलमां थपडव करवा लाग्या तेमने श्रीकृष्णें
 मारी नाख्या एवा अक्सरमां वली मथुरामां कसैं मळनो आखाढो मानथो तिहां घणा मळ
 एकठा थया ठे तेमां एक चाणूरमळ अने वीजो मुष्टिकमळ ए बे मळ घणा बलवान ठे ते
 वखत कसैं जाणुं जे धनुष्य बढाववायाजाने में सारीपेते ठसख्यो नदी माटे खे कोझीते

તે આંદી આવે તો હું તેને મારી નાહુ છું વિચારી એક ઘાસુ કેસ વેગે રહ્યો કે એવામાં શ્રી
 કૃષ્ણે સાંજનું જે આજ મધ્યપ્રહ છે તે દુ રેલવા જાત એવું ચિત્તેથી ઘલનને શુરુ જાણી પગે
 લાગી ઘોલ્યો સ્વામી આજ આઠા આપોતો મથુરામાં મધ્યપ્રહ જોવા જાત તેવારે ઘલનને જાણ્યું
 જે તિહાં જવાથી કવાચ કેસની સાથે પ્રહથડ જાય માટે કૃષ્ણને આશ્વપણની વાત જણાવી
 આપુ એમ વિચારી ઘલનડ ઘોલ્યો દે યશોદા ! અમોને જ્ઞાન કરવા માટે ઇચ્છું પાણી આપ
 અમે આજ મધ્યપ્રહ રેલવા જશું તે વલત યશોદા વીજા કોઈ કામમાં પઢી હતી તેથી ઘલ
 નજરુ વચન સાંજનું અણ સાંજલ્યા જેતુ કરી વીધું તેવારે ઘલનડ ઘોલ્યો કેમ યશોદા તુ
 મદારા જાઈતું પાલણ પોષણ કરવાથી શું પાણી બની વેળી ? વાસપણુ નૂલી ગડ જે થકી
 મદારી વાતને ગણકારી નહીં છું કહીને શ્રીકૃષ્ણને સાથે હાડ ઘલનડ ઘોલ્યો કે ચાલો
 આપણે યમુનામાં હેજ જ્ઞાન કરીશું પઢી મથુરામાં જશું એમ યશોદાને કહવાં વચન ઘલ
 નડે કહ્યાં તેથી શ્રીકૃષ્ણ નારાજી થયો તેવારે માર્ગમાં ઘલનડે ઠ જાડને મારવા આવિક
 કસ સંવધિ સર્વ વૃત્તાંત કહું તથા આપણે કે જાડની માતાડ છુવી છુવી છે પરંતુ બાપ એકજ
 છે તેને કેસના જયને લીધે ફ્રહાં શ્રીગોકુલમાં રાલ્યો છે તે વાત સાંજનીને શ્રીકૃષ્ણ ઘોલ્યો
 કે જો આજને આજ હુ મદારા ઠ જાડને મારવાનું વૈર કેસ પાસેથી સેઠ તોજ હું સ્વેસ્વરો
 કૃષ્ણ ? એમ કહી માર્ગે યમુના નવીમાં જ્ઞાન કરવા પ્રવેશ કર્યો તેવારે કાલિયદ્વનો કાલી
 નાગ આવ્યો તેને શ્રીકૃષ્ણે પકહીને નાક વીંધી નાકમાં કમલવેલથી નાથી તેના ઇપર ઘઢી
 અસવાર યડને ઘોઢાની પેટે ઘોઢાવ્યો આ વાત લોકોએ જડ મથુરામાં એક ઘીજાની પાસે
 કરી કેસે પણ લોકોના મુલથથી સાંજની જે આજે નવ ગોવાલીયાના પુત્રે કાલિનાગને વમ્યો

एटलामांतो राम कृष्ण वेदु जाइ घणा गोवालीयाना हेंवे परवसा थका नगरने धारण
 थाय्या तिदा चपोत्तर अने पयोत्तर ए वे दाथीये तेमने रोम्या तेथी बघा गोवालीया मरवा
 लाग्या पठी वलनई अने ठण्णें मली दाथीजना वतोसल खेलेठी नाखी दाथीजने उपाही
 दूर फेकी वीधा तेथी दाथीज मरण पाव्या पठी कृष्ण वलनइ वेदु जण मधने अखाहे
 थाय्या तिदा एक राजाने मच ठपरथी नीचे पटकीने ते मच खपर वेठा त्यां वलनई श्री
 कृष्णने पोताजुं सर्व कुदुंव वताय्यु वली कस पण वेखाव्यो अने कसु के ए कस आपणोल
 ठे परतु इष्ट ठे एटलामां कसें पण चायूरमल्ल अने सुष्टिकमल्ल ए वे ने युव करवा तयार
 कसा अनुक्रमें कृष्णजायें चायूर मधने माखो अने वलनई सुष्टिक मधने मारी नाख्यो ए
 रीते वेदु मधने मरण पावेलो जोइ कस क्रोध करीने बोव्यो अरे सुजटो जेणे ए बने सर्पने
 पालण पोपण करी मडोटा कसा ठे ते नव अने यशोवाजी वेदुने बांधी पकडीने इहां लई
 थावो एटसे घाणीमां पीली नखावीये एतु कसजुं बोलवु सान्मली श्रीकृष्ण रोपारुण थया
 थका वूवको मारीने कसने कडेवा लाग्या अरे इष्ट मदारा ठ जाइने तें माखा ठे तेदु हुं वैर
 सेउ हु एम कही कसनी चोटली पकडी, नीचो नाखी वेदु, मूकी मारी तेथी कस मरण पाव्मी
 नरकें गयो याववोये मली उमसेन राजाने पांजरामाथी वादेर कादाही वूटो करी सजामां
 लई थावी वेसाव्यो, तेवारे लोकोये जाणुं जे आ राम अने कृष्ण वेदु वसुदेवना पुत्र ठे
 पठी उमसेन राजाये सोल वर्पनी उमरवाला श्रीकृष्णजीने प्रणसे वर्पनी उमरवाली सत्य
 नामाने परथावी वीधी हवे याववोये जरसथथी वीक पाव्मीने जीवयशाने पूठणुं के कंसने
 अशिसस्कार करीये ? तेवारे जीवयशा बोलो राम कृष्ण तथा बीजा पण घया याववोनी

चित्र दी

સાથે કંસને ઘાહ દેવાનો તમે છુટતો સ્વરા છું થાય છે? તે સાંજલી કુળજી બોલ્યા કે અરે જારે
 છું તારાથી થવાનું છે એવું સાંજલી જીવિયશા તિહાંથી નિકલી પરવારી રાજગૃહમાં પોતાના
 પિતા પાસે જઈ યથાઠે માથે રોવા લાગી અને કશુંકે તાદારા જીવતાં યાવવોયે તાદારા
 જમાડ્ને મારી નાખ્યો યાવવ ધણા ઠન્મત્ત થયા છે તે સાંજલી જરાસંધ બોલ્યો હે પુત્રિ! તું
 ધીરજ ધર જે થવાનું હટુ તે થયું હવે એ રામ કુળ વેદુ મદારા અપરાધી છે તે વેદુને આવી
 મહારે સ્વાધીન કરી જાણે તોજ યાવવો મદારા રાજમાં રહી શકશે નહીંકાંતો હુ એ સર્વે
 યાવવોને મારી નાસ્તીશ એવી રીતે જીવિયશાને વિજાસો આપી સંતોષી પઠી એક સોમનામા
 સામંતને યાવવોની પાસે જરાસંધે મોકલ્યો તે યાવવો પાસે આવીને સમુદ્વિજય પ્રમુલ્લ
 રાજાડીને કહેવા લામ્યો કે હે યાવવો! તમે મહારી વાત સાંજલો કે, જે થવાવાલુ હનું તે
 થઈ ગયું હવે માત્ર એક રામ અને બીજો કુળ એ બે ગોવાલીયાના ઢોકરા છે તેને વંધીને મ
 દારી સાથે આપી જરાસંધ પાસે મોકલી આપો એ વાસોને લીધે તમારા સર્વ યાવવકુલનો
 દ્વંધ કરાવો નહીં, તે સાંજલી સમુદ્વિજય બોલ્યા અરે સોમ! હુ સમજતો નથી જે એવા
 ગુણવાન અને ધનવત પુત્રોને મરાવવાને અર્થે અમે તુજને આપી વડેયે તો હવે અમે હૃદય થયા
 તે કેટલા એક કાલ પર્યંત જીવતા રહીશું માટે જે થવાનું હશે તે થશે અમે કાંઈ અમારા
 પુત્ર આપીશું નહીં વલી વલનડ બોલ્યા કે અરે સોમ તું પિતાડી પાસેથી પુત્રને માગતા
 લજાતો નથી છું? અરે હજીતો અમે અમારા એક નાડ મારવાનું કંસ પાસેથી વેર લીધુ છે
 પરંતુ પાંચ નાડ બીજા માથા છે તેનું વેર હેતું શાકી રહું છે માટે તું જીવવાની ચાહના રા
 સ્વતો હોયતો ફ્દાંથી ધાલ્યો જા નહીંકાં તને તો હમણાજ ફજ વેસ્વાઈશ એવું સાંજલી સો

मनामा सामत धीक पामीने जरासंध पासे गयो पातलथी याववो जय पाय्या थका कोष्टिक
निमित्तियाने पृष्ठपुं के अमारो जय ध्या थडो ते विशा अमने वताव तेवारे निमित्तियो बोल्यो
तमारा कुलमां राम अने रुष्ण मद्दापुरुषो ठे वली नेमीश्वर जगवान तीर्थकर ठे माटे त
मारो कोइ रीते बिगाढ थवानो नथी परंतु दाल तमे रुष्णने राजा करीने पठी पश्चिमविषायें
जाव ते मार्गमां जतां जे स्थानके सत्यनामा, पुत्रहुं जोडलु प्रसवे ते स्थानके तमारे
रही जाडु तिहां तमारी वृद्धि थवावाली ठे पण आदी तमारे रहेडु नदी एवुं सांजलीने
शौरीपुरथी समुद्रविजय प्रमुख अगीआर कुलकोटी यावव नीकल्या अने मधुराथी उग्रसेन
प्रमुख सात कुलकोटी याववो एकठा थइने सर्व कुटुघसदित सोरठ वेश तरफ चाल्या हवे
तिहां सोम नामा सामतें राजशुद्ध नगरे जइ राजा जरासंधने समाचार विदित कया जरा
संध पण तैन्य सङ्ग करी याववो उपर चढाइ करवा तयार थयो, ते वखत जरासंधनो पुत्र
कालकुमर बोल्यो के जो मद्दारु नाम काल ठे तो हुं सर्व याववोने कालरूप थइ मारी ना
खीश जो याववो आकाशमां उंचा गया हडो तो नीसरणी मांभीने उपर आकाशमां जइ
याववोनो नाश करीश अने जो याववोयें जमीनमां प्रवेश कस्यो हडो तो जमीन खोदीने हुं
पण प्रवेश करी तेमने मारीश जो पाणीमां याववोयें प्रवेश कस्यो हडो तो हुं पण पाणीमां
प्रवेश करी तेमने मारीश तथा जो अग्निमां याववोयें प्रवेश कस्यो हडो तो हुं पण अग्निमां
प्रवेश करीने याववोनो नाश करीश एवुं पण जइ पांचवो नाक्ष्यो सदित पिताने नमस्कार
करीने कालकुमरे याववोनी पठवाछे षडाइ करी अने जीवयशाने पण जती वखते कहेवा
लाग्यो के मद्दारा वनेवीजीनुं वैर याववो पासेथी जठे तो मद्दारु नाम काल करी जाणजे

चित्र दीप

जगद्वन्द्वरूप

देवी रुद्रन कर्तव्य

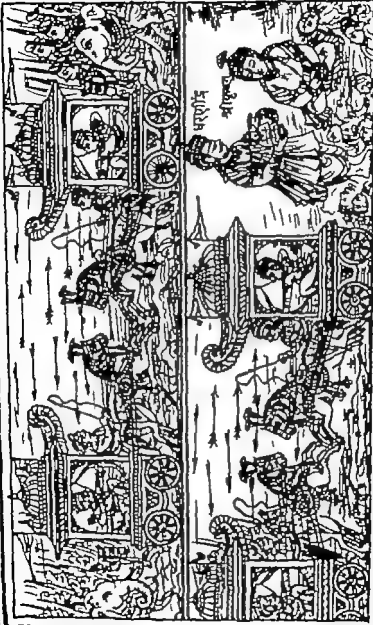
नारायण

आमि धर्मद्वय

तेगरे जीवियशायें आशीर्वाद आप्यो अने कसु के जाइ ताहारुं मृत्यु थाय तो जले थाउं पण
 यादवोनो क्षय करजे ए रीतें जेम थवानु ठे तेम जीवियशाना सुखमांथी वचन पण नीकल्यु
 हवे पांचसो जाइजसहित घणी ताकीदथी कालकुमर चख्यो ते चालतां चालतां जेवारे या
 दवोथी एक विवसना मुकाम जेटले अतरे आवी रह्यो एटलामां श्रीनेमीश्वर तीर्थिकर, कृष्ण
 यासुदेव, राम धनदेव बीजा पण वली तन्त्र मोक्षगामी एवा घणा जनो याववोना परि
 वारमां ठे तेमना पुण्यना योगें खेची थकी याववोनी कुलदेवी आवीने याववोनुं मुकाम
 तथा कालकुमरुं मुकाम जे जे स्थानके हनु तेना वचला मध्यजगमां एक पर्वतनी रचना
 करी ते पर्वतना मार्गमां एक चिता सलगवी ते चितानी पासे वली एक मोशीनुं रूप करीने
 कुलदेवी रुदन करती थकी वेठी तेने कालकुमरें आवीने पूठयुं के आ चितामां कोण बल्या
 ठे अने हुं शावास्ते रुदन करे ठे तेवारे कुलदेवी ठल करी रोती थकी बोली के हे पुत्र ! का
 लकुमरना जयने लीधे सर्व यादवोनु कुटुब आ चितामा धली नस्म थइ गयुं ठे कोइ पण
 यादव रह्यो नही माटे हुं तेमनी कुलदेवी बु तो दवे मने कोण पूजयें ए कारण माटे मुजने
 थहुं ड ल लागु तेथी रुदन करुं ते वात सांचली कालकुमर पोताना मुखें करेली प्रतिज्ञा
 राखवा माटे घणा सामत तथा केटलाएक जाइयोसहित तरवार काढाहीने यादवोने मा
 रवा सारु अग्निमां पख्यो अने धली नस्म थइ गयो पढी प्रजाते वाकी रहेला जरासधना
 जइकरमाईला लोको देवमाया जाणीने पाठा फरी राजगृहे जइ जरासधने सर्व वृत्तांत
 कसुं हवे आदी सर्व यादवो मोज मजामा खुशी थया थका पश्चिम समुद्रना तट उपर
 आया तिहां सत्यनामार्थे ब्रमरनामा पुत्रनुं जोहुं जणु तेवारे नैमित्तिकना कहेवा प्रमाणे

याववो सर्व तिर्दाज रह्या पढी कृष्ण महाराजें अछम तप करी सुस्थित नामा लवणाधिप
देवतुं आराधन कलुं तेथी देवता प्रत्यक्ष आवी उजो रह्यो तेनी पासेथी श्रीकृष्णे रेखेवने
सारु जगा मागी तेवारे देवतायें कलुं इंदमद्वाराजने पृढीने तमोने जगा आपीण एवु कदनीने
सुस्थित देवता इंद महाराज पासे जइ सर्व वात कदही इंद धनद नामें जंमारीने मोकल्यो
तेथे आवीने वार योजन लांबी अने नव योजन पोहोली एवी एक द्वारिका नगरी बनावी
तेने फरतौ अद्वार हाथ उचो अने वार दाथ जाहो तथा नव दाथ पृथ्वीमा उंमो एवो स्तो
नानो कोट वनाव्यो ते कोटने रत्नना कांगरायें करी शोनित कस्यो वली ते कोटनी वारे वाछु
फरती त्याइ करी तथा वाढी घाग घगीचाउ सहित एवो ते सुवर कोट वनावी पढी धनवें ते
द्वारिका नगरीमां श्रीकृष्णने वसवानी आका आपी ते नगरीमां एक सातजूमिवाछु कस्य
वृद्धोनी वाढीसहित एवु घर श्रीकृष्णजीने रेखेवा सारु वनाव्यु वली ते घरनी एक वाछु
समुद्रविजयादिक दस जाइने माटे घोरे वनाव्यां तथा ते श्रीकृष्णना घरनी बीजी वाछुमां
वली उग्रसेनतुं घर वनाव्यु तेनी वाछुमां वली बीजा सर्व जाइना घर वनाव्यां ते सर्व घोरे
त्राण विवस पर्यंत घन, धान्य, वस्त्र, घरेणा प्रमुख उत्तम वस्तुंथी जरीने श्रीकृष्णने स्वाधीन
करी धनद देवता स्वर्गमां पोताने स्थानके गयो दूवे सर्व याववोये मली द्वारिका नगरीमां
वास कस्यो तिदां यादवोना कुटुंबोनी दृढि थवा लागी ते अनुक्रमे पञ्चाश वर्षनी सुवतमां
अद्वार कुलकोढी याववोमांथी वधीने उपल कुलकोढी यादवोनी वस्ती थइ एवा अयसरमां
राजगृही नगरीमां कोइ रत्नकंवलना व्यापारीउयें आवीने एवी वात करी के आ नगरीमां
कांइ माल नथी सत्वविनानी निर्धन लोकोये करी जरेली ठे कारण के अमारा रत्न कंवलना

सेवावाला पण कोइ थावा शहरमां निकल्या नही अने दारिकामां याववो वसे ठे ते महा
 सुखी ठे एवीरीतें दारिका नगरीनी प्रवासा जरासंधें सांचलीने विचाखु के महारा वैरी हजी
 लगण जीवता ठे माटे हवे एनो नाथ करु, एम चितवी सेना लइ युद्ध करवा चाल्यो एवामां
 नारव रूपीयें जइ श्रीकृष्णने कथुं के तमारे चेतवुं होय तो चेतजो जरासंध तमारा उपर
 चढी आवे ठे ते सांचली श्रीकृष्ण पण सेना तयार करी लढवाने तेनी सामे चाल्या तेणे
 पंचासरा गामनी पासे आवी पढाव वीधो सुकाम कथुं अने जरासधनु लइकर पण पंचा
 सरा गामथी चार योजन दूर आवी पोटोछुं तेमा जरासधनु लइकर चक्रव्यूहना न्यायथी
 अने श्रीकृष्णनु लइकर गरुडव्यूहना न्यायथी एवा आकारे आवी पढाव वीधो ते बेहु ल
 इकरने माहोमांदि महोदु युद्ध थयुं लाखो गमे सुजटो मरण पास्या ठे इत्यादि विशेष अधि
 कार श्रीनिमिनाथचरित्रावि अनेक ग्रंथोथी जाणी सेवो, आंदी ग्रंथगौरवना जयथी लखता
 नथी हवे ते बेहु तरफवाला सुजटोनी लढाइ चालतां श्रीकृष्णने जीतवो आपणने कण
 थइ पढवो एहुं जरासंधें विचारीने कोइ उपाय न सूजतां जरा नामें एक बाण हतो ते श्री
 कृष्णनी सेना उपर नाख्यो तेथी श्रीकृष्णनी सर्व सेना सुखें लोही वमती मूर्ध्ना पामी गइ,
 तेवारे श्रीनिमिनाथजीना कहेवाथी श्रीकृष्णें अछम तप करी धरणेंइने आराध्यो धरणेंइ आ
 वीने आगामिक तीर्थकर श्रीपार्श्वनाथजीनी प्रतिमा श्रीकृष्णने आपी तिहा मगल निमित्तें श्री
 कृष्णजीयें सुस्थित वेवें आपेलो राख वजाव्यो अने धरणेंइ आपेला विधनुं स्थापन कछु
 तिहां श्रीशखेस्वर एवे नामें तीर्थ थयु ते आज लगण मोखुव ठे कोइक आचार्य वली एम
 पण कहे ठे के श्रीकृष्णजी त्रण विवस उपवास करी वेग ते त्रण विवस पर्यंत श्रीनेमि

॥ १ ॥
 ॥ २ ॥
 ॥ ३ ॥
 ॥ ४ ॥
 ॥ ५ ॥
 ॥ ६ ॥
 ॥ ७ ॥
 ॥ ८ ॥
 ॥ ९ ॥
 ॥ १० ॥
 ॥ ११ ॥
 ॥ १२ ॥
 ॥ १३ ॥
 ॥ १४ ॥
 ॥ १५ ॥
 ॥ १६ ॥
 ॥ १७ ॥
 ॥ १८ ॥
 ॥ १९ ॥
 ॥ २० ॥
 ॥ २१ ॥
 ॥ २२ ॥
 ॥ २३ ॥
 ॥ २४ ॥
 ॥ २५ ॥
 ॥ २६ ॥
 ॥ २७ ॥
 ॥ २८ ॥
 ॥ २९ ॥
 ॥ ३० ॥
 ॥ ३१ ॥
 ॥ ३२ ॥
 ॥ ३३ ॥
 ॥ ३४ ॥
 ॥ ३५ ॥
 ॥ ३६ ॥
 ॥ ३७ ॥
 ॥ ३८ ॥
 ॥ ३९ ॥
 ॥ ४० ॥
 ॥ ४१ ॥
 ॥ ४२ ॥
 ॥ ४३ ॥
 ॥ ४४ ॥
 ॥ ४५ ॥
 ॥ ४६ ॥
 ॥ ४७ ॥
 ॥ ४८ ॥
 ॥ ४९ ॥
 ॥ ५० ॥
 ॥ ५१ ॥
 ॥ ५२ ॥
 ॥ ५३ ॥
 ॥ ५४ ॥
 ॥ ५५ ॥
 ॥ ५६ ॥
 ॥ ५७ ॥
 ॥ ५८ ॥
 ॥ ५९ ॥
 ॥ ६० ॥
 ॥ ६१ ॥
 ॥ ६२ ॥
 ॥ ६३ ॥
 ॥ ६४ ॥
 ॥ ६५ ॥
 ॥ ६६ ॥
 ॥ ६७ ॥
 ॥ ६८ ॥
 ॥ ६९ ॥
 ॥ ७० ॥
 ॥ ७१ ॥
 ॥ ७२ ॥
 ॥ ७३ ॥
 ॥ ७४ ॥
 ॥ ७५ ॥
 ॥ ७६ ॥
 ॥ ७७ ॥
 ॥ ७८ ॥
 ॥ ७९ ॥
 ॥ ८० ॥
 ॥ ८१ ॥
 ॥ ८२ ॥
 ॥ ८३ ॥
 ॥ ८४ ॥
 ॥ ८५ ॥
 ॥ ८६ ॥
 ॥ ८७ ॥
 ॥ ८८ ॥
 ॥ ८९ ॥
 ॥ ९० ॥
 ॥ ९१ ॥
 ॥ ९२ ॥
 ॥ ९३ ॥
 ॥ ९४ ॥
 ॥ ९५ ॥
 ॥ ९६ ॥
 ॥ ९७ ॥
 ॥ ९८ ॥
 ॥ ९९ ॥
 ॥ १०० ॥

नही मानतो थको गिरनार पर्वत उपर आओ तो ऐं त्यां सुरंधरा नामें नवीन नगर वसाव्यु
तेमां ते देवता पोते आवीने मनुष्यनु रूप धारण करीने रह्यो अने द्वारिका नगरीना रहे
नारा लोकोने नित्यप्रत्ये घण्टज दुख देवा लाग्यो, उपज्व करवा लाग्यो, ए वात सांजली
ने मद्दा अन्निमाननो घरनार एवो अनादृष्टि ते देवने पकडवा सारुं गिरनारनी उपर ते देवें
वसावेला नगरनी उपर चढी आओ, तेने देवतायें देव मायायें करी जीती लीधो अने
बांधीने पोताना नगरमा लइ गयो, ए वात साजलीने समुद्रविजयजी तेनी साथे लढवाने
माटे जवाने तयार थया तेवारें राम कृष्ण वे जाइए समुद्रविजयने वज्यो, अने पोते
लढाइ करवा सारु गया तेने पण देवतायें दुरावीने पोतानां नगरमां लइ जइ बर्खास्तानामां
नाखी वीधा, तेवारें द्वारिकामा दालकज्जोल थइ रह्यो अने लोको कडेवा लाग्या के राम कृष्ण
वे जाइ दारी गया तो हवे आपणी रक्षा कोण करी शकशे ? तयार पढी सत्यनामाजी प्रभुस्व
स्वीउये जइ श्रीनेमनाथजीने कणुं के तमे अनंत बली ठतां तमारा जाइने शत्रु दुख आपे
ठे तो एथी तमारी लाज जाय ठे तेवारें नेमीश्वर जगवान एकला रथमां बेशीने शत्रुना न
गरने चारें वाज्जु रथ फेरव्यो तेथी कांगरासहित सर्वे कोट पढी गयो तेवारें देवें सिद्ध विष्णुर्वा
ते जोइ नेमिनाथें धनुष्यनो टंकारव करीने सर्व सिद्धोने जगावी वीधा तेवारें देवतायें अं
धकार करी मूक्यो, जगवाने उद्योतवालो बाण मूकीने अंधकारनो नाश कस्यो, तेवारें देव
तायें मेघ वरसाओ, जगवाने वायरो चलावीने मेघने दूर कस्यो, तेवारें देवतायें अंगरानो व
पवि वरसाओ, तेने जगवाने पाणीथी चूजावी नाख्यो, पढी जगवाने मोह बाण मूक्युं तेथी
सर्व शत्रु मूर्छां खाइने पढी गया, मद्दाइखी थया, तेवारें इन्द्रमद्वाराज तिहां आवीने विन

ति करवा लाग्यो, के महाराज ! ए अक्कांनी देव ठे ते आपना अनत बलने छु जाणे ? ते
 वारे जगवाने रुपा करीने वेवताने गोढी मूक्यो पढी ते देवतार्ये मढोटा मढोत्सव सहित श्री
 कृष्णादिकने द्वारिकामां मोकली वीधा पोते जगवाने नमीने पोताने स्थानकें गयो हवे अत्रु
 क्रमें श्रीनेमीश्वर जगवान त्रणसे वर्पना थया पण परणवानी इष्टा राखे नही तेवारे शिवावेवी
 जीये कष्टु के हे पुत्र ! तु एक विवाद करीने महारा मनोरथ पूरण कर तेवारे जगवान
 बोल्या हे माताजी ! कोइ महारा योग्य कन्या दशे तो हुं परणीण ते वात सांजली माताजी
 मौन धारण करी रह्यां हवे श्रीसमुद्रविजयकुलसणगार, शिवावेवी मात मल्हार, एक वन
 नेमि, वीजा दृढनेमि, चोथा अरिष्टनेमि अने पांचमां रहनेमि ए पांच कुमर
 मांहेजा श्रीअरिष्टनेमि कुमर ते लघुवय सरस्वा सरस्वी जोढि, मनतणे कोढि, घणा कुमरे
 परबल्या लीजायें रमता जमता श्रीकृष्णनी आयुद्ध झालायें आव्या, आयुद्ध जोवा लाग्या,
 तेवारे ररूपाल बोळ्यो तमे लघु बालक गो, माटे अलगा रह्यो, एनो स्पर्श करवो पण वो
 दिलो ठे, ठोकरहे ठाण न पीबाय, मढोटुं कार्य ते मढोटाथाल थाय, ते न सांजलतां श्रीअ
 रिष्टनेमि कुमारे श्रीकृष्णना चकने उपाढी कुंजारना चकनी पेरे जमाळ्युं तथा सारंग धनुष्य
 उपाढीने तेने कमलना नालनी पेरे नमाळ्यु तथा कौमोवकी नामें गवाने लाकढीनी पेरे
 उपाढीने पोताना खांधा उपर राखी हवे जेवारे पांचजन्य शख पूख्यो तेवारे तेनो शब्द सांज
 लीने त्रण घुवन कंप्पा, पर्वतना शृंग तूटी तूटीने पढवा लाग्या, समुद्रजल उछलता हवा,
 दस्ती तुरगमादिकना वधन तूटी पळ्या तेथी सर्व जागी गया, लोक सर्व घबेरा अइ गया,
 धरती घुजवा लागी, नगरनो कोट पण भल्ल्यो. समुद्र उछल्यो. विगजज्याम पास्या. गाठव

श्रीभीष्म भगवान्
आयुध शालायां

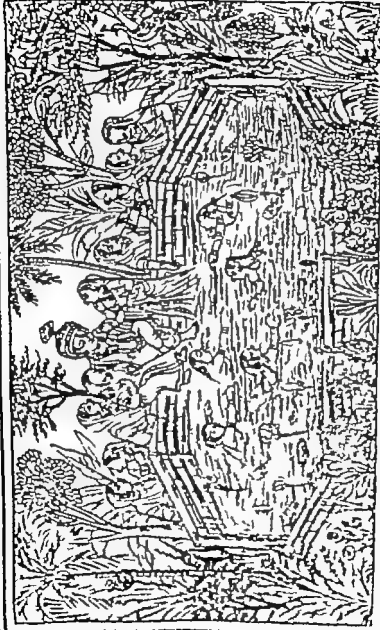
श्रीभीष्म

वसुदेव

सर्वं मुर्धगत जेवा थइ गया, सर्वे वीक पामवा लाग्या, श्रीकृष्ण, बलनइ, कंपता दवा अने
 नयाकुल थया थका चिंतववा लाग्या जे था ते कोण बलवत ठे? के जेणें सर्वे एष्टवी क्षोज
 पमाढी एवी रीतें तेमने कांइ पण जप न आब्यो, तेथी तरत तिदां थाब्या अने पूठा करी, ते
 वारे सर्वे बोल्या जे श्रीअरिष्टनेमि कुमारनो ए बल ठे, ते सांजली चमत्कार पाम्या पढी श्री
 कृष्णें कष्टुं के दे जाइ! आपणो बलपरीक्षा करीयें, तो वडित शीजे तेवारे नेमिकुमर बोल्या
 के जे जूमि लुतनादिक बाह्य खेल करुं, ते उचम नरने योग्य नही, माटे मादोमादे एकेकनी
 जूजावालीने बलपरीक्षा करीयें, ते वचन श्रीकृष्णे प्रमाण करी पोतानी जूजा लबावीने कष्टुं
 के, था मद्दारी बाह नमाडो तेवारे नेमिकुमारें कमलनालनी पेरे एक आंगुलीयें श्रीकृष्णनी
 बाह नमावी दीधी पढी श्रीनेमिकुमारें पोतानी बाह लंबावी तिदां कृष्ण वणु बल करी वान
 रनी पेरे वलगने दिंच्या तेवारे श्रीनेमिकुमर बोल्या के दे कृष्णजी! तमोने माता देवकीयें
 पालणे पोढाढीने रमाब्या नही, ते माटे दवे दुं तमने द्विचोडु, एम कहीने श्रीकृष्णने हिं
 मोलानी माफक द्विचोल्या एरीतें जेम छुगारी वाव हारे, तेम कृष्ण दारी गया एडुं जोइने
 बलनइजी बोल्या के दे जाइ प्रमरने जारे तरुसाखा नमे नही, पढी कृष्ण तथा बलनइजी
 चित्तानुर थका चितवे ठे के ए पितराइ जाइ आपणथाथी अधिक बलवान् ठे माटे आपणु
 सर्व राज्य लइ मूकडो कीडी तीतर न्याय करडो एटलामां आकाशे देव वाणी थइ के अदो
 कृष्ण वासुदेव तमै चित्ता म करणो एतो नेमीश्वर जगवान, बाल ब्रह्मचारी, बावीशमां तीर्थ
 कर एडुं अडुली बल ठे तथापि तमारो राज्य सेवानी एने गरज नथी अने स्त्री परणवानी
 पण गरज नथी ए तो परस्या विनाज संसारनो त्याग करी ब्रिक्का सेडो ए वचन सांजली

कृष्णजी हृदय पामी पोताने घरे पोदोता हवे एक विवस शिवावेवीजीये नेमिकुमरने निरागी जाणीने गोपीयोने ज्ञानमण करी के तमे वसंत रमवाने माटे नेमीश्वरने तेढी जाउ अने एने जेम तेम सराणी करी विवाह करवानो मनावो तेवारे सत्यनामाप्रमुख सोल हजार गो पीयो मलीने श्रीनेमीश्वरने सदस्त्रात्र वनमां लइ जइ विचित्र प्रकारना वधनो कहेवा लागी तिहां एक बोली तमे क्षामाटे परणता नथी तमारो जाइ श्रीकृष्ण सोल हजार स्त्रीयो परण्यो ठे अने तमे एक पण परणता नथी तेहुं कारण छुं ? तेवारे धीजी बोली हे जला पुरुष ! आबी रीतें युवानपणु कां फोकट गमावो ठो, परणवामां घणी मजा ठे, ब्रीजी बोली परण्याविना मोक्ष पण जइ शक्यो नही, केमके कृष्णाविक तीर्थकर पण सर्व परणीने मोक्ष गया ठे तो वली तमे ते कांइ नवा मोक्ष जवावाला थया ठो, एक बोली एतो मोल्यो याज्ञो परणीने छुं करज्ञो, सत्यनामा बोली जो नही माने तो एनो पक्षो पकडो, तेवारे लक्ष्मणा बोली ए पूज्य ठे माटे एनी साथे जवराइ करवी नही, पण परणहुं तो अवश्य जोइयेज, वली सत्यनामाजी बोली एनी पासे कांइ सामर्थ्य नथी कारणके जो स्त्री परण्यो तो तेने पालवानु काम सुरक्षेज ठे ते एनाथी वनी शकें नही तथापि जो परणी छेजे तो सोल हजारने एनो जाइ पाले ठे तेनी साथें एक एनी पण पालजे एवी वातो सांजलीने नेमिनाथजी कांश्क हस्या तेवारे सर्व गोपीयो तालोटा आपीने बोलवा लागी जे एणो विवाह मान्यो, मातापितायें पण जाणुं जे विवाह मान्य कस्यो एहुं समजीने शिवावेवीना कहेवाथी श्रीकृष्ण तथा समुद्रविजयजी प्रमुख राजायें अग्रसेन राजान घरें जइने राजीमती कन्यानी मागणी करी तेणो पण खुसीधी कसुं के सुलेथी परणावो पढी वेडु जगाये विवाहनो मद्दोस्तव थवा मांमधो परणवा माटे

શણગાર કરાવવા લાગા પણ નેરજી વિનયવાન છે માટે માતાપિતાનો હર્ષજંગ કરવાના જ
 યથી જો પણ નિસ્તહી છે તોપણ મૌન ધારણ કરી રહ્યા હવે જાન નિકળી તે વચ્ચે અનેક
 યાવવોના કોઠો ગમે મનુષ્ય સાથે ચાલ્યા, સર્વ રાજાડ સાથે ચાલ્યા, અનેક વાજો વોજતાં,
 હાથી ધર વેળા, ચમર હલતા, દેવદેવી આકાશમા ધાલતાં, સ્ત્રીયો ઘૂમી ઉપર ગીત ગાતે થકે
 ચાલતા ચાલતા વયસેનના મહેલ પાસે જાન આવી તેવારે નેમજી સારથીને પૂછવા લાગ્યા કે
 આ મહેલ કોનો છે, સારથી બોલ્યો તમારા શ્વસુરાનો મહેલ છે, આંદી વિવાહ મનાવવા તથા જાન
 સંવંધિ યુક્તિ ધીજી પ્રત્ત ધરથી જલ્દીયે ઢેયે જેવારે વસત માસ આવ્યો, તેવારે વત્રીશ હજાર રાણી
 સહિત શ્રીકૃષ્ણ વાસુદેવ શ્રીનેમિકુમરને સાથે લઈ વસતક્રીડા કરવા વનમા આવ્યા તિહાં સ
 ત્યનામાલિક રાણીયોને નેમિકુમરને વિવાહ મનાવવાનો સન્કારી કૃષ્ણ સ્થાનાતરે રહ્યા, હવે
 તે અનેક સ્ત્રીડ મલી થકી શ્રીનેમિકુમરને કેસર, ગુલાબ પ્રમુલ્ય સુગંધ નીર ઘોંટે, ફૂલનો વહો
 હવચનળી નાસે, કટાક્ષ ધાણે વીધે, કામચેષ્ટાપૂર્વક જલ ઘોંટે, એમ ઘણા પ્રકારે હાસ્ય કરીને
 કહેવા લાગી કે હે દેવર ! વિવાહ માનો અને એક સ્ત્રીનો પરણો, જો સ્ત્રીનું જરણ પોપણ
 તમારાથી ન થાય તો તમારો જાડ ઘત્રીશ હજાર સ્ત્રીયોનો જરણ પોપણ કરે છે, તેમ
 તમારી એક સ્ત્રીનું પણ પોપણ કરજો ? તેની ચિંતા કરશો નહીં, પણ સ્ત્રી જરૂર પરણો, સ્ત્રી
 વિના પુરુષ શોને નહીં, કોઈ વિશ્વાસ ન કરે, કોઈ માને નહીં, વલી અગની છુશ્રૂપા કોણ
 કરે, પ્રાદુણા પ્રદીને કોણ સાચવે, તે માટે પાણિગ્રહણ ઝંગીકાર કરો, મન માનતી કન્યા
 વરો, એ વિનંતિ માનો, વધે જેમ વાનો, નહીં તર પણ નહીં દુટો, જોર કરી ધૂળો, અમને
 વશ આવ્યા આજ, કરવી હવે કેહી જાજ એવા વચન સાંજની નેમીશ્વર નીનું જોડ રહ્યા, જે

ए स्त्रीउ साये ते वली श्यो वचनविचार करवो एम चिंति हा ना कांइ न कदी, तेवारे स्त्रीउ
रुदेवालांगी के मान्यो मान्यो विवाद, सद्गुने थयो यगद, श्रीसमुद्र विजय शिवावेवी राणीने
तिणीताल, थापे वधामणी वजमाल ॥ हवे श्रीरुण नरिं, मनने आणव, उग्रसेन राजान,
पासे बहुमान, मागे राजीमती कन्या, सतीशिरोमणि धन्या, उग्रसेन पनणे सधसे साज,
इहा आणो ते वरराज, तो वेउ कन्या तास, जग विस्तरे जश वास ॥ हवे समुद्रविजय
राजा, शिवावेवी राणी ज्योतपी कोद्रुकना मुखयी आवण सुवि ठच्छं लगन जाणी, वॉटे
वधामणी, तेढावे सगासणीजा जणी, मांने मोढोटो आनवर, धवल मगल माये घर घर,
पोये जल जसे पकवान, जुगते चलावे जान ॥ तथा ॥ शोल दजार मुकुटवध उत्राधिपति
राजान, येतालीश लाख हस्ती ऐरावतसमान ॥ येतालीश लाख घोडा, सुवर्ण साजतेने स
जोडा ॥ येतालीश लाख रथ, शोना पामता पथ, अढतालीश कोढी पायक, शत्रुवल घा
यक, नव कोढी सामान्य तुरंगम, एक एकयी अनोपम ॥ बहु कोढी चिराकवार, नव
कोढी वागनियावार ॥ धार कोढी वाजित्र वाजे, अंवर गाजे, सांघकुमरप्रमुख शाठ सदस्त्र
इर्दति कुमर ते पारसीक जातिने घोडे चढया, प्रयुधप्रमुख पंचोतेर सदस्त्र कुमर मद्वाधीर
ते हयरेवा जातिने अश्वे आरूढ थया, अरिर्मर्वनप्रमुख पांच लाख कुमर ते बढोली जा
तिने अश्वे चढया, वीरप्रमुख सात लाख कुमर ते पाणी पंथा जातिने तुरंगे चढया, साग
रचडप्रमुख एक लाख कुमर ते कंबोजा जातिने अश्वे चढया, अनादृष्टिप्रमुख तेर लाख
कुमर रेयाधिरूढ थया, पालकप्रमुख सात लाख कुमर अष्टमगल जातिने अश्वे चढया, वं
मनेमिप्रमुख धार लाख कुमर रेभगली जातिने अश्वे चढया, रद्दनेमिप्रमुख नव लाख कु

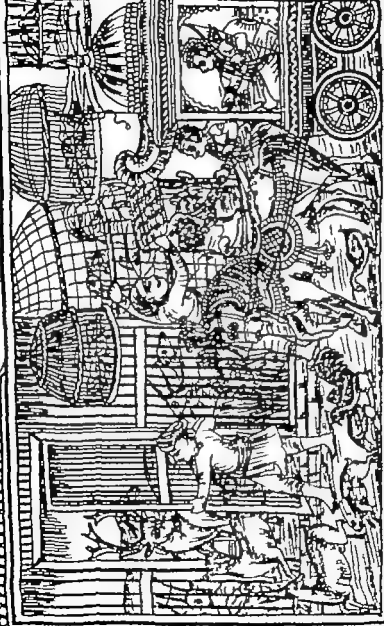
चित्र धर्म

नेमीश्वर भगवाननी जाल

मर चउप्रजा जातिने अश्वे चढया, महानेमिप्रमुख पन्नर लाख कुमर अग्नि पथा जातिने
 अश्वे चढया, एवा यावव कुमर, जोगी जमर, जेहना जाणीता कुल, जालानुं धल, आगलधी
 चाले, थोहुं धोले, थोहुं ठाकुरने नमे, वर्शनीने नमे, परनारी सद्दोवर, वाचा अविचल, श
 रणागत साधार, सूर वीर वातार, फुंजार रणांगण धीर, रिपुसुवय दल सीर, कसवोइ गर
 काव, केशरीए पागे, लीधीए वागे, कांधाल, मूढाल, नलनला नूपाल, आवे उमह्या, पंथे
 बह्यां, वली वे कोढी सेजवाला, चोराणी कोढी स्त्री गीत गान करे, ठपन्न कोढी अलव धजा,
 वार कोढी जाट विरुवावली बोले, वार कोढी सुखासन पालखी, पन्नर लाख स्वचर इव्ये
 नखा, त्रण लाख श्रीवत्र, वेतालीस लाख रथ, त्रण कोढि चामर ढले, ऐंसी लाख नीसान
 वाजे, सत्तर लाख ढोल वाजे, ठनु कोढी जेरी वाजे, नव लाख मावल वाजे, पीस्तालीश
 कोढी ठढीवार, शाठ कोढी सुरद्दीया, वढवढा वद्दीया, मंत्रीश्वर प्रधान, कहिये केता अग्नि
 धान, नवाणु कोढी सामान्य वदिल, थइ इम जाननी चदिल पहिल, हवे वर राजाने सर्वो
 पधिनीरे कराव्यु खान, ठनुआळुं विशेषे वान, माताये जालस्थले कीधो तिलक, अकृतनो
 प्रतिष्ठयो उपर पदक, नव कोढीनो मुकुट, पच्चाश कोढीनो नवमद्दो, वार कोढीना वे कुंमल,
 अढतालीश कोढीनुं रत्ने जडित तिलक, पच्चीश कोढीनी मुडिका, पच्चीश कोढीना अनेक रत्न
 जडित हार, वे लाख कोढीनी रत्नजडीत शांकली, जनोझनी पेरे पहेरे, पन्नर कोढीनी चंप
 कलि, देववत्त असुलिक पागढी, पच्चीश लाख कोढीनी कवाइ, एकाणुं कोढीना वे वहिरखां,
 पीस्तालीश कोढीना वे वासुबंध, सचावीश लाखनो कणवोरो, पच्चीश कोढीनो रत्नजडित कणो,
 त्रीश कोढीनी वाणद्दी पगरखां, ठनु कोढीनो अनेकरत्नजडित श्रीफल रूप फुलवढो.

अमूनक उस पहेरावी, सकल सणगार करावी, आंख आंजी, मुख मांजी, सिर धाखो खूप,
 शोने सुरूप, आण्यो गजराज, सुवर्णमय साज, मेघाम्बर ठत्र, प्रतिष्ठयो पवित्र, चढयो वर
 राज, जाणो इडमदाराज, के मूर्त्तिवतो कामराज, शोना समाज, पसखो तुर्यमगजिनिनाव,
 गद्गु गद्गु स्त्रीजनसाव, आकाशो अनेक केव देवागना इड इडाणी रंजा अपत्सरा आवे, मनने
 नावे, किन्नरी गीत गाये, सरस्वती वीणा वाये, तुवर गर्धव नाचे, सद्गु मन साचे, रुण्ण बल
 नइ वडो दशार उमावे, जीर्ण डुगे जणी जान आवे, जेम ज्येष्ठमास उधान, साजन जनने
 अधिको मान, याचक जनने देता वान, दुठ धवल मगल उच्चार, आवीउ वर तोरण वार, जोये
 जोवणदार, धन्य धन्य राजीमती नार, जेणीयें वर लाधो श्रीनेमिक्कुमार, हवे राजीमती गवाक्कमा
 नेवी थकी सखीयोने कहे ठे के मदारो नर्तार कहेवो ठे तेवारे सखीयो बोली आ हाथी उ
 पर वेगा यका महाकुदिसहित चाल्या आवे ठे ते नेमजी ठे तेवारे प्रभुतु रूप देखी मोद
 पामीने विचारवा लागी के मदारो महोदो जाग्योवय थुं जे नेमजी जेवो वर आवीने मुने
 परणइ एम विचारती चडानना, मृगलोचना सखीसहित वार्त्ता करतां सखीयें कष्टुं के, ए
 वर सर्वगुणसपूर्ण ठे पण एक अवगुण ए ठे जे एनुं श्यामवर्ण ठे, वरतो गौरो जोइयें, राजीमती
 बोली एतो दूधमांदेयी पूरा फाटवा मांफ्या श्यामवस्तु मांदे तो घणो गुण ठे, जमि, चित्रा
 वेली, अग्र, कस्तूरी, मेघ, कीकी, केश, कशोटीनु पापाण, मसी, रात्रि, इत्यादिक वस्तु श्याम
 दोय ठे ते जगतमां नजी कहेवाय ठे तथा धोली वस्तु कपूर ठे, तेने मरी अंगाराष्टुं मेज ठे,
 चित्रा ने रोदिणी श्याम दोय तो शोने, नि केवल गौर तो झुण, अस्थि, हिम, स्वेत कुठ, एमां
 दे शुं क्खाणवा योग्य ठे ? श्यामसे वरणे वरप्रशस्य देखी लोचन अमीय जराणी, रुदय

भोजन व्यापन मते एकना अनेया समखान .सीले तथा पातगया गेया पहीयो नेमने भगवान् बूढा करी मुकेने

कमल उल्लङ्घ्यां, मनना मनोरथ रूप वेली प्रसरति हवो ॥ ॥ एवामां राजीमतीनी ज
 मणी आंख फूरकी तेवारें शोच करवा लागी अने जाण्युं जे सर्वथा प्रभुनो सयोग न मले,
 पती सखी प्रत्ये कदेवा लागी के महारो जमणो अंग फूरके ठे ते सान्जली सखी घोली तु
 मगलमां अपमगल कां वोले ठे एवामां प्रभुयें पण तोरणें आवर्ता थकां मार्गमां चतुष्पवा
 दिक जीवें जसो वाढा दीगां तथा पंखीयें जरेला पांजरा दीगां तथा घणा जलचर जीव पा
 णीविना उचा उचा कुमी रह्या ठे तथा थलचरमां हरिण, सांवर, रोज, गेटा, मेंढा, ससला,
 प्रभुख अनेक जातिना जीव तथा सेचरमां कूकूट, तीतर, मोर, सारसना जोडला, राजहंस,
 कोयल, घगला, सूडा, इत्यादिक जीवो एकठा कक्षां ठे, तेनी पोकार सांजली तथा एवामां एक
 हरिण अने हरिणली कोटें कोट जरवी विलाप करतां प्रभुने विनति करे ठे के हे प्रभु ! अ
 मने आ कष्टमां देखी अगर, अमे कांइ अपराध कीयो नथी, ठणखला मुखे दीये ठेयें, हे अनाथ
 नाथ ! प्रभु, राख राख ते जोइ अनेमिळुमरे दस्ति मावतकने पूठयुं के ए जीवोने जो कारणे रों
 की राख्या ठे, तेवारें मावत घोळो तुमारा विवाह गोरव जोजनार्थे राख्या ठे ते सांजली प्रभु
 मोळ्या धिक् धिक् ए विवाहें सखुं मने आ नरकना मूलरूप विवाह जोतो नथी प्रभु वीनद
 याल सर्व जीवायोनीने बोढावी दस्तिथकी उत्तरी रथें वेसी पाढा वल्या, तेवारें श्रीसमुद्रवि
 जय राजा, शिवा देवी राणी, कृष्णवासुदेव, अने वलजन्मप्रमुख ठण्णत्तकुलकोटि यावव रथ
 अटकाववाने आढा फस्सा परंतु प्रभु कोइना वाखा वल्या नही अने एतु बोळ्या के आ सर्व
 जीवो वधनमां बांध्यां थका महाडस वेखे ठे तेम हुं घघाठ नही अने ससारमां पण रुहुं
 नही दायीउ वाधे जाल्या न जाय, तिहां जायरे जाय यावव राय ॥ एवी वार्त्ता सान्जली रा

जीमती घरणी दली पठी कए एक सचेतन थइ तेवारें मुखथकी बोली के हे हे हे प्रष्ट
 तमें दुर्पस्थानकें ए श्यो विपवाद उपजाब्यो ? एम कहेती हार प्रोहती, वलय मोहती आन
 रण जाजती, यख मांजती, किंकणीकलाप ठोहती, मस्तक फोहती, कुतलकलाप रोजती,
 नूमि लोहती, सांजन घाप्यजलें नूमि सींचती, सखीजन अपमानती, जेम थोहा पाणी
 मादे माठली टलवसे तेम विकल थाती, विरहमाती, कए रोवे, कए जोवे, कए आक्रंव करे,
 कए नीतास जरे, कए मूजे, कए बूजे, कए फूजे, कए न खजे, बली अनेक ठंठना पूर्वक
 वचन कहे ठे के हा यावकुजदिनकर, दा करुणासागर, दे शरणागतवत्सल, दु अवलाने एम
 एकली मूकवी तुमने न घटे, जो सर्वजग जीवनी क्या पालो ठो तो मुज उपर कां क्या न आणी,
 माटे अरे निपुर निर्लज्ज हैठतने प्रभु मूकी गया तो हवे हुं शतखंम कां नथी थातो ? हवे तु
 श्यो लाहो लक्ष एवा राजीमतीना विलाप सांजली सखीवर्ग, सज्जनवर्ग, मातापितादिक क
 हेवा लाग्या के ए निरुष्टहि छुं श्यो राग करवो तुं एटला विलाप शावास्ते करे ठे तहारो कांइ
 विवाद थयो नथी माटे ए कालो कुरूपो वर गयो तो छुं थयुं ताद्वारे बली बीजो रूपवान
 वर मलरो माटे हवे अन्य उत्तम वर वरो तेवारें राजीमती बोली ए वचन सांजलवा योग्य
 नहिं, तमे एवा वचन सुजने म कहो, महारे तो श्रीनिमिनाथना चरणनुं शरण ठे, काली तो
 कस्तुरी पण थाय ठे ते गुणवान ठे माटे तेनुं मूल्य घणुं थाय ठे अने जे सपेत लसण थाय
 ठे ते निरगुणी ठे माटे तेनो कोइ जाव पण पृथतो नथी तो ए प्रभुजीयें मारो हाथ न साह्यो
 माथे मूकावीछ ए प्रभुने नामे हुं सौभाग्यवती हुं माटे जो एणे

१५५ नही एम कही बली गिरनारजीने कहेवा लागी के दे गिरनार मुजने त्यागीने
 नेमजी जो तादारी पासे आवे तो तु एने पेसवा आपीश नही बली एवो खलनो आपजे
 के तुं थवलाने दुखणी करीने का आव्यो अथवा राजलक्ष्मी गोढी वीधी तो जाणुं जे
 एतो त्यागवावालांनी रीती ठे इत्यादिक विकल्प करती, शील पालती अकी पोताना पिता
 ना घरमां रदे ठे एवामा रथनेमि राजीमतीने कहेवा लाग्यो के नेमजीयें तुजने परणी नही
 अने दु नेमजीनो जाइ तु माटे दवे तु मनेज परण तेवारे राजीमती बोली अरे वमेला आ
 हारने सागानी तु छं चाहना राखे ठे^१ दुं तो एक श्रीनेमीश्वर विना बीजानी चाहना कर
 ती नयो एतुं साज्जली रथनेमि विलखो थइ वेशी रह्यो ॥ दवे अरिदंत श्रीअरिष्टनेमि तोरण
 थी पाठा फरी घरे आख्या क्या मली त्रयशे वर्य कुमारवस्थायें घरमा रह्या पढी लोकातिक
 देवो आवी बोल्या हे प्रभु^१ धर्म प्रवर्त्तावो नेमिनाथ स्वामीयें अवधि ज्ञानथी पोताने वीक्षानो
 अवसर जाणी वरसी दान देवा मान्यु ॥ १३१ ॥ ॥ दवे आ वर्षाकालनो पहेलो महीनो,
 धीसु पखवाडिउं, श्रावणसुदि ठळने विवसे पहेला पदोरथी पूर्वविनमा अर्थात् मथ्यान्ह प
 देला, उत्तर कुरानामा पालखीमा वेशी ते पालखी देव तथा मनुष्ये उपाढी यावत् द्वारिका
 नगरिनी वचमांथी थइने जिहां रेवत नामा उद्यान ठे तिहां आवीने अशोक वृक्षनी नीचे
 पालखीमाथी उतरीने, पोताना दाथथी सर्व घरेणा अलंकार उतारीने, पांच सुष्टि लोच क
 रीने, ठठ नक्त पाणीरहित एटले चउविदारा वे उपवासे, चित्रा नक्षत्रे चंडमानो योग होते
 उते, एक वेवडुप्य वस्त्र लइने एक हजार पुरुषोनी साथे वीक्षा लीधी, घर त्यागीने साधुपणु
 अंगीकार कीधुं ॥ १३३ ॥ ॥ अरिदंत अरिष्टनेमि चोपन रात्री सुधी काया वोसरवी यावत्

पंचावन्नमे विन रात अतरे वर्त्तमान जे वर्षाकालनो त्रीजो मद्दिनो, पांचसु पखवाहियुं, आ
 शोजविदिनी अमावासने विवसें पाठला पदोरमां, गिरनार पर्वत उपर, वेतस नामा वृद्धनी
 नीचे पाणी रहित अछमना तपसा चित्रा नक्षत्रे चङ्मानो योग आवे ठते शुक्लध्यान ध्या
 वता थका अननु केवलज्ञान अने केवलवर्षान उत्पन्न थयुं, सर्वभाव जाणता वेखता थका
 विचरे ॥ १४४ ॥ ॥ श्रीनेमिनाथ स्वामीने गिरनार पर्वतना सदस्त्रात्र वनमां केवलज्ञान छ
 पनुं, देवे समवसरण रच्यो, वनपालके आवी श्रीकृष्णने वधामणी आपी, श्रीकृष्ण मद्दोटी
 कदित्तहित वाववा आब्यो, राजीमतीपण वांववा आवी, बीजापण घणा लोक वांववा
 आब्या, जगवाननी केशना सुणीन वरवतनामा राजार्ये वे हजार पुरुषोनी साथे बीक्षा लीधी
 हवे कृष्णजीये पृष्ठु के वे स्वामी आपनी उपर राजीमती एटलो मोह केम राखे ठे तेनुं कारण
 मने सन्नजावो, जगवान बोल्या वे कृष्ण मद्दारे एनी साथे पूर्वे आठ नवनो सबध ठे तेमा
 पहेले जेवे हु धननामे राजा दतो तेवारे ए मद्दारी धनवती नामे राणी दूती, बीजा नवमा
 वेदु जण पहेले देवलोकें देवपणे उपन्यां, त्रीजे जेवे देवलोकथी चवीने हु चित्रगतिनामा वि
 द्याधरराजा थयो तेवारे ए रत्नवती नामे मद्दारी ली थइ, चोथा नवमा धन्ने जण चोथे वेव
 लोकें गया, पांचमे जेवे देवलोकथी घवी हु अपराजित नामे राजा थयो तेवारे ए प्रियमती
 नामे मद्दारी राणी थइ, ठठे जेवे वेदु जण अगीआरमे देवलोकें देवता थयां, सातमा नवमां
 हुं शखनामे राजा थयो तेवारे ए सोमवती एवे नामे, मद्दारी राणी थइ, आठमे जेवे अमे घेदु
 अपराजित नामा अनुत्तर विमाने देवता पणे जइ उपन्यां तिदांथी चवीने नवमां नवमां हुं
 २६

चित्र दर्प

राम पर्वतपुर एक गुफासा खदेमी साधु काउत्सव करेते अपने तेज सुझामा एजीमतीजी नग्न थईने पोवाना नत्मा सुकावेने

દ્વારથી વિદ્યાર કસ્યોં યને શ્રીકૃષ્ણાવિક તથા રાજીમતીપ્રમુલ્લ સુતાત સાનલી દ્વારિકાંયેં ગયાં,
 પઠી વલી એકવા શ્રીનેમિનાથજી ગિરનારેં આવી સમોસથા તેવારેં રાજીમતીયેં વીજી ઘણી
 રાજકન્યાઝની સાથેં વીક્ષા લીધી યને રથનેમોયેં પણ વીક્ષા લીધી, હવે એક દિવસ રાજીમતી
 જીને ગિરનાર પર્વત ઉપર જગવાનને વાંવવા જતાં માર્ગમાં વર્ષાવ વર્ષ્યોં તેથી રાજીમતીના
 વસ્ત્ર ઝીજાડ ગયાં તેને સૂકાવવા સારુ એક ગુફામાં પ્રવેશ કસ્યોં તેજ ગુફામાં આગલથી રથનેમિ
 કાઠસગ ધ્યાને રહેલો છે તેની કાંઈ રાજીમતીને સ્વર હતી નહીં તેથી રાજીમતીયેં તે ગુફા
 માંહે પોતાના ઝીજેલા સર્વ વસ્ત્ર ઝતારી નાંચીને સૂકવવા મૂક્યા તિહાં રાજીમતીને નમ્ર હે
 સ્ત્રીને રથનેમીનું મન ચલાયમાન થયું યને કામે પીઠ્યો થકો લક્ષ્મીનો ત્યાગ કરી ધોલવા
 જાગ્યો કે હે રાજીમતી ! તમે શા વાસ્તે તપસ્યા કરીને નકામા શરીરને શોષવો હો આવોની
 મદારી પાસેં આપણે વેદુ જણ વિપયમુલ્લ જોગવીયેં હમણા ગુવાન અવસ્થામાં તપ કરવાનો
 અવસર નથી ફરી હૃદાવસ્થાંયેં વીક્ષા લક્ષ્મી અકસ્માત્ એ વચન સાંજલી, અગોપાગ સવરી,
 ધેર્ય ધરી, દૃઢતા ધારણ કરીને, રાજીમતી વોલી કે અરે તને ધિક્કાર પહો જે હુ વીક્ષા પ્રદણ ક
 રીને એવી વાત કરે છે ? અરે સમુદ્વિજયરાજાના પુત્રેં સર્વ સાવચ બ્યાપાર ત્યાગી સાધુપણ
 આપણું તેણે મુજને વમી છે માટે જે અગથફલના સર્પ છે તે જો પણ તિર્યંચ જાતીના છે તો
 પણ તે વમેલા વસ્તુને વાંઠતા નથી તો હું છું તે તિર્યંચથી પણ નીચ થાય છે જેમાટે વમેલી
 વસ્તુને જોગવવા વાળે છે વમેલી વસ્તુને તો આનાવિક વાંઠે છે માટે હું તદ્દારુ મન ઠેકાણે
 રાણ હું કોઈ રીતે તદ્દારે હાથ આવવાની નથી અરે હુ જોગ ત્યાગીને ફરી નરકેં જવાની અ
 નિનાપા શમાટે કરે છે તો હે મહાનુનાવ એ પાપની આલોવણા લઈ ફરી સયમનો વજાર કર

नदीकां दुर्गतिमां पढीश इत्यादिक वचन रूप अंकुशे करी हस्तिनी पेरे रथनेमीने स्थिर
 कीधो पठी रथनेमी पण पापनी आलोचना लइ खमावी सयमने विपे स्थिर थइ केवलज्ञान
 पामी अनुक्रमे मोक्ष पोदोतो ॥ ॥ द्वे श्रीनेमीश्वर जगवानथी राजीमतीजी आठ वर्ष
 उमरमां न्दाना दतां एवु कोइक आचार्य कदे ठे तथा राजीमतीजी चारसें वर्ष पर्यंत घरवासें
 रक्षां वली एक वर्ष पर्यंत ठग्रस्थपणे रह्या अने पांचशो वर्ष केवल पर्याय पाली सर्व
 मली (ए०१) वर्षनुं आयुष्य जोगवीने श्रीनेमिनाथजीनी पहेलां मोक्ष गया इहां कवि उल्ले
 क्षा करे ठे के राजीमतीजीयें एवु जाणुं जे शिवनारी जे मोक्षरूपिणी स्त्री ठे तेने मद्दाराथी
 अधिक रूपवती जाणीने तेना ठपर नेमीश्वरजी मोहित थया ठे तो दु पहेलाथीज ते स्त्रीने
 देखी तो छेउं एटले मुक्तिरूप स्त्रीयें राजीमतीना चर्चारनु मन वश कीधुं माटे ते पोतानी
 शोकने जोवा सारु राजीमतीजी पण रूपकथेणी साधि, कर्म स्वयावी पोताना चर्चारनी प
 हेलांज मुक्तियें गइ इति ॥ ॥ श्रीअरिष्टनेमि जगवानने अदर गह अने अदर गणधर थया
 ॥ १४५ ॥ वली वरवत्त आवे वेइने अदर हजार साधुर्जनी सपवा थइ ॥ १४६ ॥ ॥ तथा
 गुणरूप मणिरत्नना चमार जेवी यक्षणीप्रमुख चालीश हजार साध्वीर्जनी सपवा थइ
 ॥ १४७ ॥ वली नदीपेण आवे वेइने एक लाख उगणोतेर हजार भ्रमणोपासक व्रतना धर
 नार आवकोनी सपवा थइ ॥ १४८ ॥ ॥ तथा मद्दामुव्रताप्रमुख त्रण लाखने बत्तीश ह
 जार भ्राविकांजनी संपवा थइ ॥ १४९ ॥ ॥ वली चारगो साधु चौव पूर्वधर ते जिन नदी
 पण जिन सरखा एवा सर्व अक्षरानुयोगना जाणनी संपवा थइ ॥ १५० ॥ ॥ तथा पन्न
 रगो साधु अवधि ज्ञानीनी संपवा थइ तथा पन्नरगो साधु वैक्रिय लब्धिना धरनारनी सपवा

थइ तथा पन्नरज्ञो केवलज्ञानी केवलीनी सपवा थइ तथा एक हजार साधु विपुजमंतीना
 धणी मन पर्यव हानीनी सपवा थइ तथा आठज्ञो वावी साधुर्जनी संपवा थइ तथा शोलज्ञो साधु
 पांच अनुत्तर निमाने पोहोता, पंवरज्ञो साधु जगवत थका सिद्धि पाम्या तथा त्रण हजार
 आर्यका एटले साध्वीउ जगवत थका मोह्के गइ सिद्धि पामी ॥ १८१ ॥ ॥ ए रीते श्रीनेमी
 श्वर जगवाननो परिवार जाणवो, अने राजीमती पण प्रभुने हाथे समय ग्रहण करी प्रधान
 मोहप्रत्ये पामी ॥ अरिहंत श्रीअरिष्टनेमिने वे प्रकारनी अंतगढ जूमि थइ तेमा आठ पाट
 पर्यंत मोहमार्ग चाल्यो ते युगतरुतजूमि जाणवी तथा जगवानने केवलज्ञान उपना पढी
 ने वर्य कोइक साधु सिद्ध थयो ते पर्याय अतरुत जूमि जाणवी ॥ १८२ ॥ ॥ ते कालने
 त्रिपे ते समयने विपे श्रीअरिष्टनेमि जगवान त्रणज्ञो वर्ष गृहस्थावासे कुमारारवस्थायें रह्या,
 चोपन्न दिवस ठबरस्थ पर्यायें विह्वा पाली अने चोपन्न दिवसे कणा सातज्ञो वर्ष केवल प
 र्याय पाल्यु एटले सातसे वर्ष साधुपणे रह्या एम सर्व मली एक हजार वर्षनु पूर्ण आधु
 जोगवीने जेप रहेलां चार कर्म लपवावीने आ अवसरिणीनी दुसम सुसमा नामे चोथो
 आरो ते धणो वीत्यो अने थोहो रह्यो ते वखतमा गिरनार पर्वतने विपे, उनाजानो चोथो,
 मास आठमो पद्द, आपाढ छुवि अष्टमीने विवसे गिरनार पर्वत उपरे मथ्यरात्रियें, चित्रा न
 दूने चइमानो योग आवे थके, पाचज्ञो ने ढत्रीश साधुर्जनी साथे, एक मासनुं चउविदारो पाणी
 रहित अनशन कीधे ठते, पद्मासने वेला थका कालधर्म पाम्या ॥ ग्रथाग्रथ ॥ ८०० ॥ यावत्
 सर्व उ ल थकी रहित थया ॥ १८३ ॥ ॥ श्रीपार्श्वनाथ जगवानथी ज्ञाशी हजार सातज्ञेने
 पञ्चाश वर्ष पूर्व ए श्रीनेमिनाथ जगवान थया एटले श्रीअरिष्टनेमि जगवान मोह पोहोता

पढी चोरासी हजार नवरो नेएसी वर्षे पुस्तक लखाणु वाचना थइ ॥ १८४ ॥ ॥ इति
 श्रीनेमिनाथ अधिकार ॥ ॥ दवे सर्व तीर्थिकरोना वखाण कहेतां ग्रथ वधे माटे आहो
 एकवीशमा तीर्थकरथी आंतरानो अधिकारज कहियेँ ठेयें एकवीशमा श्रीनिमिनाथ जगवान
 निरवाण थया पढी पाच लाख वर्षे गये थके वावीशमा श्रीनेमिनाथजी निर्वाण थया
 अने नेमिनाथजीथी ८४९८० वर्षे पुस्तक लखाणु ॥ १८५ ॥ ॥ वीशमा श्रीमुनिसुव्रत स्वामी
 मोक्ष गया पढी ठ लाख वर्षे एकवीशमा श्रीनिमिनाथजी मोक्ष गया ते पढी ५८४९८० वर्षे
 पुस्तक लखाणु ॥ १८६ ॥ ॥ उगणीशमा श्रीमहिनाथ मोक्ष गया पढी चोपन्न लाख वर्षे
 वीशमा श्रीमुनिसुव्रत स्वामी मोक्ष गया ते पढी ११८४९८० वर्षे पुस्तक लरयु ॥ १८७ ॥ ॥
 अठारमा श्रीअरनाथ मोक्ष गया पढी एक हजार कोढी वर्षे उगणीशमां श्रीमहिनाथ स्वामी
 मोक्ष गया ते पढी ६५८४९८० वर्षे पुस्तक लखाणु ॥ १८८ ॥ ॥ सत्तरमा श्रीकुंधुनाथ मोक्ष
 गया पढी एक हजार कोढी वर्षे न्यून एक पल्योपमनो चोथो जाग एटला वर्षे अठारमा श्री
 अरनाथ मोक्ष गया ते पढी एक हजारकोढ थपर पांशठ लाख चोरासी हजार नवरोने एसी वर्षे
 पुस्तक लखाणु ॥ १८९ ॥ ॥ शोलमा श्रीशार्तिनाथजी मोक्ष गया पढी अर्ध पल्योपमे श्री
 कुंधुनाथ मोक्ष गया ते पढी एक पल्योपमना चोथा जागनी थपर पांसठ लाख चोरासी ह
 जार नवसेने एसी वर्षे पुस्तक लरयु ॥ १९० ॥ ॥ पन्नरमा श्रीधर्मनाथ मोक्ष गया पढी
 पोणा पल्योपमे उंडा त्रण सागरोपम गये श्रीशार्तिनाथजी मोक्ष गया ते पढी पोणा पल्योपम
 थपर ६५८४९८० वर्षे पुस्तक लरयु ॥ १९१ ॥ ॥ चौदमा श्रीअनतनाथजी मोक्ष गया
 पढी चार सागरोपम गये थके श्रीधर्मनाथजी मोक्ष गया ते पढी त्रण सागरोपम ६५८४९८०

वर्षे पुस्तक लखाणु ॥ १९२ ॥ ॥ तेरमा श्रीविमलनाथजी मोक्ष गया पढी नव सागरो
 पम गये यके श्रीअनंत नाथजी मोक्ष गया ते पढी सात सागरोपम उपर ६५८४९८०
 वर्षे पुस्तक लखाणु ॥ १९३ ॥ ॥ वारमा श्रीवासुपूज्य स्वामी मोक्ष गया पढी त्रीश
 सागरोपम गये यके श्रीविमलनाथ मोक्ष गया ते पढी शोल सोगरोपम उपर ६५८४९८०
 वर्षे पुस्तक लख्यु ॥ १९४ ॥ ॥ अगीयारमा श्रीश्रेयांसनाथ निरवाण थया पढी चोपन
 सागरोपम गये यके श्रीवासुपूज्य स्वामी मोक्ष गया ते पढी ठेतालीश सागरोपम उपर
 ६५८४९८० वर्षे पुस्तक लख्यु ॥ १९५ ॥ ॥ दशमा श्रीशीतलनाथजी मोक्ष गया पढी
 एकसौ सागरोपम तथा ठासठ लाख ठवीस हजार वर्षे उपर एटला वर्षे एक कोठ साग
 रोपममांथी उठा करीयें तेटला वर्षे एटले एक कोठ सागरोपममांथी एकशो सागरोपम उठा
 करीयें तथा वली ठासठ लाखने ठवीश हजार वर्षे बीजा पण उठा करीयें वाकी जेटला वर्षे
 रहे तेटने वर्षे श्रीश्रेयांसजी निरवाण पास्या अने ते पढी वेतालीश हजार उपर वर्षेने साढा
 आठ महिने न्यून एवा गशठ लाख ठवीश हजार वर्षे अधिक एकशो सागरोपम गये यके
 श्रीमद्वारीर स्वामी मोक्ष गया, तेवार पढी नवशेने एसी वर्षे पुस्तक लख्यु ॥ १९६ ॥ ॥ न
 वमा श्रीसुविधिनाथ मोक्ष गया पढी नवकोढी सागरोपम गया थका श्रीशीतलनाथ मोक्ष
 गया ठे तेवार पढी वेतालीश हजारने त्रण वर्षे तथा उपर साढा आठ महिना एटले वर्षे
 न्यून एक कोढी सागरोपम गये यके श्रीवीर निरवाण थया तेवार पढी नवशेने एसी वर्षे पुस्त
 कारूढ थयो ॥ १९७ ॥ ॥ आठमा श्रीचन्द्रन स्वामी मोक्ष गया पढी नेबु कोढी सागरोपम
 गये यके श्रीसुविधिनाथजी मोक्ष पास्या ते पढी वेतालीश हजार त्रण वर्षेने साढा आठ महिने

न्यून वष कोढी सागरोपम गये थके श्रीवीर निरवाण पाम्या ते पढी नवसेने ऐशी वर्षे पुस्तका
रूढ थयो ॥ १९७ ॥ सातमा असिपार्थनाथ मोक्ष गया पढी नवसें कोढ सागरोपम गये
थके श्रीवज्रप्रज्ञ स्वामी मोक्ष गया ते पढी वेतालीश हजार उपर त्रण वर्षेने साढा आठ मढी
ना एटसे वर्षे न्यून एकसो कोढ सागरोपमे श्रीवीरप्रष्टु निरवाण पाम्या ते पढी नवसेने
ऐशी वर्षे पुस्तक लिख्युं ॥ १९८ ॥ ठछा श्रीपद्मप्रज्ञजी मोक्ष गया पढी नव हजार कोढ
सागरोपमे श्रीसुपार्थनाथ मोक्ष गया ते पढी वेतालीश हजार त्रण वर्षे उपर साढा आठ
मढीना एटसे वर्षे तणा एक हजार कोढ सागरोपम गये थके श्रीवीरप्रष्टु मोक्ष गया ते पढी
नवसेने ऐशी वर्षे पुस्तकारूढ थयो ॥ १९९ ॥ पांथमा असिपार्थनाथजी निरवाण पाम्या
पढी नेवु हजार कोढ सागरोपम गये थके श्रीपद्मप्रज्ञ स्वामी निरवाण पाम्या ते पढी वेता
लीश हजार त्रण वर्षेने उपर साढा आठ मढीना एटसे वर्षे तणा वस हजार कोढ साग
रोपम काल गये थके श्रीमहावीर स्वामी मोक्ष गया ते पढी नवसेने ऐसी वर्षे पुस्तक लिख्युं
॥ २०१ ॥ चोथा श्रीअग्निवर्जन मोक्ष गया पढा नवलाख कोढ सागरोपम काल गये
थके श्रीसुमतिजिन निरवाण थया ते पढी वेतालीश हजार त्रण वर्षेने साढा आठ मढीना
उपर एटला वर्षे न्यून एक लाख कोढ सागरोपम काल गये थके श्रीमहावीरजीनुं निर्वाण
थयुं ते पढी नवसेने ऐसी वर्षे पुस्तकारूढ थयो ॥ २०२ ॥ त्रीजा श्रीसज्जनार्थजी निर्वाण
पाम्या पढी वष लाख कोढ सागरोपम गये थके श्रीअग्निवर्जनजिन निर्वाण थया ते पढी वेता
लीश हजार त्रण वर्षे उपर साढा आठ मढीना एटसे वर्षे न्यून वष लाख कोढ सागरोपम
गये श्रीवीर निरवाण पाम्या ते पढी नवसेने ऐसी वर्षे पुस्तक लिख्युं ॥ २०३ ॥ बीजा श्री

अजितनाथ जिन मोक्ष गया पढी त्रीश लाख कोठ सागरोपम गये थके श्रीसंनवननाथजी
 मोक्ष गया ते पढी वेतालीश हजार त्रण वर्पने साढा आठ महीने न्यून वीश लाख कोठ
 सागरोपम गये थके श्रीवीरजिन मोक्ष गया ते पढी नवसेने एसी वर्षे पुस्तकारूढ थयो ॥
 २०४ ॥ परेला श्रीरूपजवेव जगवान मोक्ष पास्या पढी पचास लाख कोढी सागरोपम
 गये थके श्रीअजितनाथ जगवान निरवाण पास्या ते पढी वेतालीश हजार त्रण वर्षे उपर
 साढा आठ महीना एटला वर्षे न्यून पञ्चास लाख कोठ सागरोपम गये थके श्रीवीरप्रभु नि
 र्वाण पास्या ते पढी नवसेने एसी वर्षे पुस्तकारूढ थयो ॥ ॥ ए श्रीमहावीर प्रभुना निर
 वाणथी लक्ष्ने पञ्चानुपूर्वीये आंतरा कहा हवे चोथो, पांचमो अने ठनो ए त्रणे आरानु प्र
 माण एक कोढाकोढी सागरोपमनुं ठे तेमा वेतालीश हजार पचोतेर वर्पनी उपर साढा
 आठ महीना एटला वर्षे ठणां करीये तेवारे चोवीशमां तीर्थकर श्रीमहावीरजिननो जन्म
 थयो तेमां बर्होत्तर वर्ष श्रीमहावीर स्वामीनुं आयुष्य हतुं अने चोथा आरानां त्रण वर्पने
 साढा आठ महीना शेप रह्या तेवारें श्रीवीर निरवाण थया तथा एकवीश हजार वर्पनुं काल
 मान पांचमा आरानुं जाणवुं अने एकवीश हजार वर्पनुं कालमान ठम आरानुं जाणवुं ए
 सर्वनो सरवालो करीये तेवारें एक कोढाकोढी सागरोपम पूर्ण थाय ॥ ॥ इति श्रीकल्पव्याख्या
 नाधिकारे सप्तम व्याख्यान सपूर्ण ॥ ॥ अथ अष्टम व्याख्यान प्रारंभ ॥ एमां श्रीआविनाथ
 जगवाननु चरित्र कहेवाय ठे ॥ ते कालनेविपे ते समयनेविपे श्रीरूपजनाथ अरिदंत अयोध्या
 नगरीमां थया तेने लीधे एमने कौशलिक कदियें तेमना चार कल्याणक तो उत्तरापाढा नक्ष
 त्रमां थया अने पाचमो कल्याणक अजिच नक्षत्रमां थयो ठे ॥ २०५ ॥ ॥ उत्तरापाढा नक्ष

અર્થી ઘણા આચાર્યા કહે છે કે પાંચજો કૂપા ધૂતના વહોરાવી વીધા પઢી વલી જાણું જે દહે તો
 ઘણુ વેવાણુ એવી રીતે શેવના પરિણામ ઘટતા વેલીને મુનિઝીયે કણું કે હે મહાનુનાવ ! હવે
 થમારે સ્વપ્નથી, પરંતુ જો થોડીક વાર હજીપણ શેવનો જાવ વધતો રહ્યો હત તો કેવલ
 જ્ઞાન હપજી જાત પણ પાઠા પરિણામ ઘટવાને યોગે કેવલ ઇપન્યું નહી પરંતુ સમકેતથી પો
 તાનો આત્મા નિર્મલ કલ્પો પઢી વર્ષાકાલ વીત્યાવાદ વસતપુરે આભ્યા, ધર્મધોપ આચાર્ય પણ
 સાર્થવાદને ધર્મજ્ઞાન વેડને તીર્થયાત્રા કરવા ગયા ધનો પણ ઘણા વિવસ સમકેત પાણી અંતે
 મુનથાને મરણ પામ્યો એ પહેલો જવ ॥૧॥ ॥ હવે ઘીજા જવમાં ઘનરકુરુદેત્રે જફ ઘુગળી
 યામાં ઇપન્યો તિહાં ત્રણ પમ્બોપમનું આપુવ્ય જોગવી મરણ પામ્યો એ ઘીજો જવ ॥૨॥ ટ્રીજે
 જવે સૌધર્મ વેવલોકે વેવતા થયો એ ટ્રીજો જવ ॥૩॥ ॥ સોથે જવે વેવલોકથી ચવીને પશ્ચિમ
 મહાવિવેદે ગધિલાવતિ વિજયે શીતલ રાનાની ઘડકાંતા રાણીના મહાવલનામા પુત્ર થયા,
 પરંતુ મહા વિપયજોહુપી જોગપુરંદર યયા વિનયવતી પ્રમુલ ઘણી રાણીયો હે, તેમની સાથે
 વિપયમુલ જોગવવામાં મગ્ન રહે છે, ધર્મની વાત ન જાણે, સર્વવા ગીત, ગાન, તાન, માન,
 અંને નાટકને પ્રિયકારી જાણે છે એમ મહામોહની નિજામાં કાલ ગમાવતાં એક વિવસ નાટ
 કાનું નિર્ણય થાય છે તે વેલે છે, ગીતમાં એક વિવસ જાગી રહ્યું છે, તે વલતે સુહૃદિનામા પ્રધાને રા
 જાને પ્રાત્નિયોધવા સારું એક ગાથા કહી તે આવી રીતે “સર્વ વિજયિયં ગીત્ર, સર્વં નદ્ર વિઢવણા ॥
 સર્વે આનરણાં જારા, સર્વે કામા હુદાવદા ॥ ૧ ॥ ॥ અર્થ:-એ સર્વ ગીત જે છે તે વિલોપાત
 કરવા જેવા છે, સર્વ નાટક જે છે તે વિઢવના સરસાં છે, સર્વ આનરણ જે છે તે જાર સમાન
 છે, અને એ સર્વ કામનોગ જે છે તે હુલાબદા ઇટલે હુલવાયી છે ॥ ૧ ॥ ॥ એ ગાથા સારું

नली राजा घोष्यो के दे प्रधान ! तमें विना प्रस्तावें आ वैराग्य उत्पन्न करनारी गाथा केम
कही " यत्र सरागस्तत्र विराग कथं ? यत्र विरागस्तत्र सराग कथं ? यत्र श्रीरर्थः तत्र श्रीश्री
रर्थं कथं ॥ माटे दे मंत्री ! विना प्रस्तावें आ वात शा कामनी तेवारें प्रधान बोळ्यो में आ वात
प्रस्तावेंज कही ठे, ते आबी रीतें के आज सुजने केवली मल्या तेमणें कष्टुं के तमारा राजानुं
आयुष्य एक मासतुं शेप रष्टुं ठे माटे हुं आपने चेतवणी आयु तु एवी वात सांजली राजा
चमफ्यो, मरण समान कोइ जय नथी, पढी मन्त्रिने कहेवा लागो के हुं तो मोदनिजामा सुतो
इतो, तें सुताने जगाब्यो तो खरो, परंतु आग लागीने कूबो केम खणाय ? तेम हवे एक मा
सतु आयु रष्टुं, तेमां हुं धर्मसाधन थाय ! तेवारें प्रधाने कष्टुं तमे विपाद म करो, एकदिवसतुं
चारित्र पण मोक्षने देवावास्तु थाय ठे अने जो मोक्षप्राप्ति न थाय तोपण देवताना सुखनें
तो आपे ठे एतुं सांजली पुत्रने राज्य आपी सात कुंजें धन वावरी अछाइ मद्दोत्सव करी सुगुरु
पासैं चारित्र जई चोत्रीशु दिवस चारित्र पाली अंतें अनशन करी काल कसो ॥ ए चोथो जव
॥ ४ ॥ ॥ पांचमे जवें ईशान देवलोकें प्रजवनामा विमानने विपे ललितगंगामा सामा
निक देवता थयो तिदां स्वयंप्रज नामा देवी घणीज वह्मज ठे तेनी साथें विपयसुख जो
गवतो विचरे ठे, पढी एक विवसें स्वयंप्रजा नामा देवी तिदांथी चवी तेना विरह थकी मूर्छा
पाम्यो, घणो इ-स्त्री थई शोक करतो थको रुदन करवा लागो, तेवारें पूर्वजवनो सुबुद्धि
मंत्री पण तिदांज देवता थयो ठे, तेषें प्रतिवोध्यो, तथापि तेनो शोक मळ्यो नही तेवारें
मंत्री देवतार्यें कष्टु तमारी स्त्रीने हुं जाणु तु तेने मेलवी आपवानो हुं उपाय वताबुं तमे
शोक करशो नही, हवे ते स्त्रीनो सवध कहे ठे धातकी खंफना मद्दविवेह कुंजें नवनामा

त्रमां वेरलोकयी चवीने गर्जमा आवी उपन्या ठे, उत्तरापाढामा जन्म थयो ठे, उत्तरापाढामां
 वीक्षा लीधी ठे अने उत्तरापाढामां केवल ज्ञान उपन्युं ठे तथा अन्निच नक्षत्रमा मोक्ष गया
 ठे ॥ २०६ ॥ ॥ हवे प्रथम श्रीरूपनवेवजीना तेर जब कहेवाने अर्थे गाथा कहे ठे ॥ धण
 मिठुण सुर मदब्बल, लनियंगो वयरजंघ मिट्टुणेय ॥ सोदुम्म विद्य अत्तु, वक्की सब्ब ठसनेय
 ॥ १ ॥ ॥ अर्थ-पहेले नवें आ जंबूदीपने विपे महाविवेद केत्रमा सुप्रतिष्ठित नामा नगरें
 प्रियंकर नामा राजा राज्य करे ठे ते नगरमा महोदो धनाढ्य धनो एवे नामें एक सार्थवाह
 रहे ठे एकदा ते धनो सार्थवाह वसतपुर नगरें जवाने तयार थयो तेवारें नगरमां पडहो
 वजढाब्यो के जो कोइने वसतपुर नगरें जाबु होय तो तेणे महारी साथे आवबुं तेनो डु नि
 रवाह करीश एवो पडह सानली घणा लोक तेनी साथे जवाने एकठां थयां, महोदो सथवारो
 थयो हवे ते नगरमा श्रीधर्मघोष छरि पाचसें साधु साथे रहेला दत्ता तेमने पण यात्राने अर्थे
 वसंतपुर जवानी इच्छा थइ तेथी धन्ना सार्थवाहनी पासें आवीने धर्मज्ञान आपी बोल्या के हे
 सार्थवाह जो तमारी आज्ञा होय तो थमे पण वसतपुर जवाने अर्थे साथे आवीयें तेवारें
 धनो बोळ्यो के हे स्वामी सुखेथी महारी साथे पथारो तेवारें आचार्य पण तेनी साथे चाल्या,
 हवे मार्गे जतां एकदिवसें शेठने आंवांजुं जेटणु आब्युं ते साधुने आपवा मांज्युं पण साधुयें
 सचेत जाणी लीधु नही हवे सथवारो दूजवे दूजवे धीमे धीमे थोढा थोढा कोश वररोज
 चाज्यो जाय ठे तेथी मार्गमाज चोमासुं आवी गयुं वर्षाव घणो वय्यो, नवीठ आवीगइ तेने जीये
 पंथिजनोने चालवानो मार्गे रोकाइ गयो दरिप्रमुख जीवोनी उत्पत्ति थइ, कावव पण घणो
 थयो तेथी लोक चाली थके नही तेचारे सथवारो एकठो थइ तंबुरेरा आपीने जंगलमांज

रह्यो अपने धर्मयोग आचार्य पण एक पर्वतनी गुफामें निरवध स्थानक देखीने पांचसे
 साधु तखित मासत्यमणनी तपस्या करी सोमासु रह्या थका धर्मध्यान करवा प्रवर्त थया,
 एम करतां सयवामना लोको पासे सबल खुटी पढ्यु माटे सर्वलोक कवमूलफलाविक
 नो आकर्षण करीने विवस निर्गमन करवा लाग्या तेथी साधुने पण पारणें छुदमान आ
 यूर मखे नही एम करतां केटलाक विवस पठी तिहां एक जाट आख्यो ते शेवने खुशी क
 रया माटे मुजापित कहीने बोल्यो के दे शेव ! मढोटा पुरुष जे वात अगीकार करे ते पार
 पाहे पण अथवच मूकी आपे नही ए वात सांजलीने शेठे धर्मधोप खरीने याद कथुं अने
 मनमा विचारवा लाग्यो के अरे मढारा कहेवा उपरथी साधुठ मढारी साथें आख्या अने में
 तो एक विवस पण तेमनी सारसजाल कीथी नथी माटे तेउनो विश्वासघाती दु थयो तो हवे
 प्रजातें एमनी पासे जइने स्वमत स्वमणा करु एम चितवी प्रजातें आचार्य पासे जइ ववना
 करीने लज्जाथी पोतानु सुख नीनु करी वेगो अने विनति करवा लागो जे हे स्वामी ! म
 ढारो अपराध तमे स्वमजो में आपनी कोइ बखते पण निगाब करी नथी हे मढाराज !
 लोकतुं सर्व संवल क्षीण थयुं हे आपमुजने कांइ आझा करो, दुकुम फरमावो तेवारें आचार्य
 बोल्या हे सार्थेश ! अमारा माटे तमे कांइ पण चिता करयो नही, अमारें तो सुखे धर्मध्यान
 थाय ठे, तमारा साथना योगे अमे घणी अटवी कतघन करी तेमां तमे अमारी मढोटी
 वात्सल्यता करी एहुं साजली धनो शेठ खुशी थयो अने सर्व साधुने आढारनी निमत्रणा
 करी सयवारामा लइ आख्यो पठी पोतानी पासे छुद आढार घृतना कूपा हता ते साधु
 उन घणज उलटथी वढोरावता थका अत्यंत नावनी वुधि थवा मांफी तेथी समकेत पाम्यो

અહીં ઘણા આચાર્યો કહે છે કે પાંચજો કૂંપા ધૃતના વહોરાવી વીધા પઢી વળી જાણુ જે હવે તો
 ઘણુ વેવાણું એવી રીતે જોતના પરિણામ ઘટતા વેસ્ત્રીને મુનિચયે કશું કે હે મહાનુનાવ ! હવે
 અમારે સ્વપ્નથી, પરંતુ જો થોડીક વાર હજીપણ જોતનો જાવ વધતો રહ્યો હત તો કેવલ
 જ્ઞાન સ્વપ્નની જાત પણ પાઠા પરિણામ ઘટવાને યોગે કેવલ સ્વપ્નું નહી પરંતુ સમકેતથી પો
 તાનો આત્મા નિર્મલ કશો પઢી વર્ષાકાલ વીત્યાવાદ વસતપુરે આવ્યા, ધર્મધોષ આચાર્ય પણ
 સાર્થવાદને ધર્મજ્ઞાન વેદને તીર્થયાત્રા કરવા ગયા ધનો પણ ઘણા વિવત સમકેત પાડી અંતે
 ધુનધ્યાને મરણ પામ્યો એ પહેલો જવ ॥૧॥ ॥ હવે વીજા નવમાં ક્ષત્રકુરુક્ષેત્રે જડ યુગલી
 પામાં સ્વપ્ન્યો તિહાં ત્રણ પલ્લોપમનું આપુષ્ય જોગવી મરણ પામ્યો એ વીજો જવ ॥૨॥ શ્રીજે
 નવે સૌધર્મ વેવલોકે દેવતા થયો એ ત્રીજો જવ ॥૩॥ ॥ ચોથે જવે વેવલોકથી ચર્ચીને પશ્ચિમ
 મહાવિવેદે ગધિલાવતિ વિજયે ક્ષીતલ રાજાની ચડકાંતા રાણીના મહાલનામા પુત્ર થયા,
 પરંતુ મહા વિપયજોહુપી જોગપુરંવર થયા વિનયવતી પ્રમુલ્લ ઘણી રાણીયો હે, તેમની સાથે
 વિપયમુલ્લ જોગવવામાં મગ્ન રહે હે, ધર્મની વાત ન જાણે, સર્વવા ગીત, ગાન, તાન, માન,
 અને નાટકને પ્રિયકારી જાણે હે એમ મહામોહની નિદામાં કાલ ગમાવતાં એક વિવત નાટ
 વૈદિક થાય હે તે વેસ્ત્રી હે, ગીતમાં એક ચિત્ત લાગી રહું હે, તે વસ્ત્રે સુસુદ્ધિનામા પ્રધાને રા
 પ્રાન પ્રાણ નિનોધવા સારું એક ગાથા કહી તે આવી રીતે “સર્વે વિલક્ષિયં ગીત્ર, સર્વં નદ્ધ વિલક્ષણા ॥
 સર્વે યાનરણા સાર, સર્વે કામા હુલાવદ્ ॥ ૧ ॥ ॥ અર્થ - એ સર્વ ગીત જે હે તે વિલોપાત
 કરવા બેવા હે, સર્વ નાટક જે હે તે વિલંબના સરસાં હે, સર્વ આનરણ જે હે તે જાર સમાન
 હે, અર્થ એ સર્વ કામનોગ જે હે તે ક્ષણવાદના નાટકે ॥ ૨ ॥ ॥

नली राजा बोळ्यो के दे प्रधान ! तमें विना प्रस्तावें आ वैराग्य छत्पन्न करनारी गाथा केम
कही " यत्र सरागस्तत्र विरागः कथं ? यत्र विरागस्तत्र सराग कथं ? यत्र श्रीरर्थः तत्र श्री
रर्थ कथं ॥ माटे दे मंत्री ! विना प्रस्तावें आ वात शा कामनी तेवारें प्रधान बोळ्यो में आ वात
प्रस्तावेंज कही ठे, ते आवी रीतें के आज सुजने केवली मल्या तेमणें कसु के तमारा राजानु
आयुष्य एक मासनुं डोप रसु ठे माटे हुं आपने चेतवणी आयु बु एवी वात साजली राजा
चमक्यो, मरण समान कोइ जय नथी, पढी मन्त्रिने कहेवा लागो के हुं तो मोहनिशमां सुतो
दुतो, तें सुताने जगाब्यो तो खरो, परंतु आग लागनि कूवो केम स्वणाय ? तेम हवे एक मा
सनु आयु रसुं, तेमां छुं धर्मसाधन थाय ! तेवारें प्रधाने कसु तमे विपाद म करो, एकदिवसनु
चारित्र पण मोक्षने देवावाहुं थाय ठे अने जो मोक्षप्राप्ति न थाय तोपण देवताना सुखनें
तो आपे ठे एहुं सांजली पुत्रने राज्य आपी सात क्षेत्रें धन वावरी अछाइ महोत्सव करी सुगुरु
पासैं चारित्र जई चौबीस दिवस चारित्र पाली अंतें अनशन करी काल कस्यो ॥ ए चौथो जव
॥ ४ ॥ ॥ पांचमे जवें ईशान देवलोकें प्रजवनामा विमानने विपे ललितांगनामा सामा
निक देवता थयो तिहां स्वयंप्रज नामा देवी घणीज वद्वज ठे तेनी साथें विपयसुख जो
गवतो विचरे ठे, पढी एक बिसैं स्वयंप्रजा नामा देवी तिहाथी चवी तेना विरह थकी मूर्छा
पाम्यो, घणो डुखी थई शोक करतो थको रुवन करवा लागो, तेवारें पूर्वजवनो सुबुद्धि
मन्त्री पण तिहाज देवता थयो ठे, तेणें प्रतिबोधो, तथापि तेनो शोक मळ्यो नही तेवारें
मन्त्री देवतायें कसुं तमारी स्त्रीने हुं जाणु हुं तेने मेलवी आपवानो हुं उपाय वताहुं तमे
शोक करशो नही, हवे ते स्त्रीनो संबंध कदे ठे धातकी खफना महाविवेद क्षेत्रें नवनामा

મામને વિષે નાગિલ નામે એક શુદ્ધ મહાવરિડી છે, તેની નાગશ્રી સ્ત્રીયે પૂર્વે ઠ પુત્રી તો
 જાણેલી છે, કશું છે કે વારિડીને ઢોઢીયો ઘણી થાય, પઠી તેણે વિચારું જે હવે જો મહારી
 સ્ત્રીને સાતમી પણ પુત્રી આવશે તો હુ વેશ ત્યાગીને ચાલ્યો જશ્શ વૈવર્યોગે સ્વયંપ્રજ્ઞા વેવીનો
 જીવ પણ તેને ઘેર આવી અવતર્યો તેથી વલી પણ એ સાતમી પુત્રી નાગિલને થઈ તેવારે
 ફોટ જેવાળી ઘેટ્ટુ હુઃસ્વ ઘરવા લાગાં અને નાગિલ હુ સે પીઠાતો પરવેશ ગયો, પઠવાહે કુટુબી
 ઠાં તે પુત્રીનું નામ પાદરું નહી અનામિકા કહી ઘોલાવે, અનાગળી માટે કોઈ પરણે પણ
 નહી તેથી કાષ્ઠના જારા વેલીને પેટ જરે તથા લોકને ઘેર કામ કરીને પેટ જરાઈ કરે એક
 કિવસે કોઈ ધનવતના બાલકને મોવક સ્વાતાં વેચી અનામિકાયે પણ પોતાની માતા પાસેથી
 મોવક માગ્યા, તેવારે માતાયે કશું તાહારો પિતા મોવક લેવા ગયો છે તે આવશે ત્યારે આ
 પીશ, ત્યાં સુધી એ અતરતિલક નામા પર્વત ચકી કાષ્ઠનો ચારો લાવ પઠી રુદન કરતી
 જારો લેવા ગઈ તિહાં યુગધર મુનિને કેવલજ્ઞાન ઠપ્પનુ છે, તેનો ફંડ મહારાજ મહોસ્સવ કરે
 છે, તિહાં અનામિકા પણ નમસ્કાર કરી વેઠી ધર્મ વેશના સાંજલી કેવલીને પૂઠણુ કે હુ એવી
 હુસ્વની અવસ્થા કેમ પામી? તથા મહારે જતાર પ્રમુલનું સુલ્લ કાઈ પણ થયો નહી તેનું
 કારણ શું? પ્રમુલે કશું તે પૂર્વે ધર્મ આરાધ્યો નથી માટે રે જોલી ધર્મ વિના સુલ્લ
 હોય નહી તો હવે જો સુલ્લની ઘઠા હોય તો ધર્મ કર ધર્મના પ્રજાવે વેવના સુલ્લ પામીયે
 પઠી અનામિકાયે આવકનાં વ્રત આવશ્યાં ઠપાશ્રયે વેઠી આવકનો ધર્મ કરે તેથી લોકોયે
 ધર્મિણી ઇંદુ નામ વીંદુ સાધર્મિ આવકો તેને પારણા પ્રમુલનો સહાય આપે છે એમ ધર્મના
 પ્રજાવથી તે સુલી થઈ છે પઠી ઠેવટે અનશન કરી સુતી છે, તે સમયે જલિતાંગને સ્વયંબુઝ

मन्त्रियें कष्ट के तमे त्यां जइ तमारु रूप एने देखाहो के जेम ए नियाणो करे ते सांजली
 लजितागे आवी पोतानुं अर्थात् उत्कृष्ट रूप देखाहणु ते रूप देखी अनामिकायें व्यामोह
 पामी नियाणु कष्टुं के महारे तपस्यानुं फल होय तो एनी स्त्री दुःखात्, पढी अनामिका
 मरण पामी स्वयंप्रजा देवी यइ तेनी साथे लजिताग देव सुख जोगववा लागो ए पांचमो
 जब ॥ ५ ॥ तिदांथी चवीने ठे जवे जंबूझीपें पूर्व महाविवेहे पुष्कलावती विजये लोहागल
 नगरे सुवर्णजंघ राजानी लक्ष्मीवती राणीनो वज्रजंघनामा पुत्र थयो अने स्वयंप्रजा देवी पण
 तेहिज विजयें पुमरीक नगरीयें वज्रसेन नामा चक्रवर्तिनी श्रीमती नामा पुत्री यइ, ते जो
 वन पामी थकी एक दिवसें चडोवय सजामां वेठी ठे ते समयें कोइ साधुने केवल ज्ञान
 उपन्युं ठे तेने देवता वांढवा आवे ठे, ते देवोने देखी एने पण जातिस्मरण ज्ञान उपन्यु तेवारें
 विचासु जे महारो पूर्वजवनो जतरि लजितांग नामा देवतानो जीव किहां उपन्यो दइ ? ते
 मले, अने हुं तेने परणु तो सारु थाय, एम विचारी मौनपणे रही, मातापितायें अनेक
 उपचार कया पण बोले नही, पढी धाई मातायें एकांते वात पूढी तेवारें कुमरीयें तेने
 एक कागल उपर चित्राम करी कुंवर आलेखी आप्यो, धाड़यें ते चित्रपट राजाने बीधो पढी
 एना पिता वज्रसेन चक्रवर्तिना वर्षमहोत्सवें अनेक राजपुत्रो आब्या अने ते धाई पण विवसें
 चित्रपट जइ राजमार्गें वेठी, ते राजकुमार पण जति वखतें चित्रपटने अपुहार देखतां जाय ठे,
 तेवारें वज्रजंघ ते चित्रपटने देखी जातिस्मरण पाग्यो अने कहेवा लागो के आ चित्र तो
 महारी पूर्वजवनी स्त्री स्वयंप्रजा नामें देवीनु चितरेलु ठे, ए वात धाड़ मातायें श्रीमतीने
 कही पढी श्रीमती ते वात सांजलीने वज्रजंघ कुंवरने परणी सुखे समाधे रहे ठे, घणी प्र

तोमां आम जस्युं ठे कें ते पुत्री तीर्थकरनी सन्नामां देवोने देखी जातिस्मरण पामी तेणे
 पूर्वजव जाण्यो तिहां अनामिका अने स्वयंप्रजानो जव देखी विचाखुं जे महारो पूर्वजवनी
 नर्तार ससितांग केवी रीते मझे पढी पिताये पूठ्युं तेवारें सर्व पूर्वजवसर्बंधि वात कही चक्र
 वर्तीयें केवलीने पूठ्युं के एनो पूर्वजव नर्तार किहां छपन्यो ठे केवलीये वज्रजंघ नाम कष्टु
 पढी चक्रवर्त्तियें वज्रजंघने परणावी तथा कोष्क कहे ठे चित्रपट वनावीने कष्टु के एना स्व
 रूपने जे कहे तेने हुं परणु पढी बीजा राजाजए अनेक प्रकारनी वातो वनावीने कही पण
 ससितांगनी वात मझे नही परंतु जेवारें वज्रजंघें कष्टु के आ महारी स्वयंप्रजां देवीहुं रूप
 ठे तेवारें चक्रवर्त्तियें तेने श्रीमती परणावी एवो सेख ठे तत्व केवलिंगम्य एकदा सुवर्णे
 जंघे पोताना वज्रजंघ पुत्रने राज्य आप्यो पोते दीक्षा लीधी, पढी वज्रजंघे पण श्रीमती रा
 णीसहित गोखमां वेगां थकां संथ्या फूली देखीने वली विजय थइ जोइ तेवारें विचाखुं जे
 सर्व विजय थवानी वस्तुं आ संसारमां ठे माटे थितव्यु जे प्रजातें पुत्रने राज्य आप्यो
 बीक्षा लेणुं ते समयें पुत्रें पण राज्यनें लोने फेरनो धूमामो करी मातापितानें एटछे श्रीम
 तीसमेत राजाने विपप्रयोगे माझो ए ठगे जव ॥ ६ ॥ ॥ तिहांथो मरण पामी सातमे
 जवे राजा राणी वेहु छपर कुरु क्षेत्रने विपे युगलीयां थयां ए सातमो जव ॥ ७ ॥ ॥ आ
 ठमे जवें सौधर्म देवलोके मित्रपणे देवता थया ए आठमो जव ॥ ८ ॥ ॥ तिहांथी चवी
 नवमे जवें जंबूद्वीपे महाविदेह क्षेत्रे क्षितिप्रतिष्ठितनगरे सुविधिनामा वैद्यनो जीवानव
 नामा पुत्र थयो ते विवसें ते नगरीयें बीजा पण चार जीव पुत्रपणे अवतथा, एक प्रसन्न
 थइ राजानो पुत्र महीधर जन्म्यो, बीजो सुनासीरनामा प्रधाननो पुत्र सुबुद्धि थयो, त्रीजो ध

नाशेवनो पुत्र गुणाकर थयो, चोथो सागरनामा शेवनो पुत्र पूर्णचन्द्र थयो, हवे श्रीमतीनो
जीव सौधर्म वेचलोकधी चवीने ईश्वरवचनो पुत्र केशव थयो, ए पांचे जीवानवना परम मित्र ठे
ए ठए मित्र सार्थे मली जमे, रमे, सुखे काल निर्गमन करे ठे, एक विवसे जीवानवने घेर ते ठए
जणा वेठा ठे एटलामां एक कोटीड साधु गोचरी करवा आब्यो, तेने वेखीने ते पांचे मित्र एकठा
अझे वैद्य पुत्रने कहेवा लाग्या के अरे वैद्यतो मतलबीया थाय ठे, जो पुण्यने अर्थे वेडु करता
हो तो आ साधुनो कोठरोग मटावी आपो तेवारें तो अमे पण जाणीयें जे तमे धर्मात्मा
ठो ते साजली जीवानव वैद्य बोळ्यो दे मित्रो ! तमे मद्दारी वात सांजली आ साधुनो रोग म
टाववा माटे लक्ष्म्याक तेज जोडे तेतो मद्दारा घरमां तयार ठे पण बीजो रत्नकवल तथा गो
क्षीपि चंदन स्वर्ण ते मद्दारी पासे नथी माटे जो ए बे चीजो क्यांथी पेवा करो तो साधुनी
वैयावच्च करीयें ए वात सांजली ते ठए जणे मली अढोलाख सोनैया जेला कीधा पढी ते
ठए मित्र मली नगर शेवने घेर जइ सोनैया आपीने बोळ्या के एक रत्नकवल अने बीजो
गोक्षीपि चंदन ए बे चीज अमने आपो शेठें पृष्ठु जे तमे एने छुं करखो तेणे कष्टु के अमे
साधुनी वैयावच्च करीछुं ते सांजली शेठे विचाछुं जे ए बालको ठे तोपण छुठ कहेवा धर्म
बुद्धि वाला ठे अने हु आटलो महोटी रुद्र थयो हु तोपण दूजी लगण कांइ धर्ममां सम
जतो नथी एम चितवी ते शेठे सोनैया तो धर्मदा वापरी नाख्या अने रत्नकवल तथा गोक्षीपि
चंदन तेमने आपीने पोते बीक्षा लइ साधुपणुं पहिचजी अतगठ केवली थइने मोक्ष गयो हवे ते
ठए जणा औपय लइ वनमा गया तिहां मुनि काउसगमां ठजा रह्या ठे तेने “अनुजानीध्व”
एवुं कही चामढा उपर मुनिने सुवारीने लक्ष्म्याक तेज मसळ्युं पढी चंदननो लेप करी रत्न

कांवलमां जपेटी दीयो तिहां पदेलीवारमां तो ते सर्व चामढीमां जे कांइ कीठा दता ते सब
 कांवलमां आवी लागा तेने गायना मृत कसेवरमां सुख्या फरी धीजीवार तेल मसखुं तेनी उपर
 चदन लगावी रत्नकांवलथी वींथ्यो तेवारें मांसमांहेला कीठा निकली पख्या तेमज झीलीवार
 एमज पूर्वोक्त रीते कसुं ते वखत दाम मींजीना कीठा निकली पख्या पढी रोहिणी औपथ
 साधुने झरीं लगाही तेनुं झरीर कंचन सरखु करी मूक्युं पढी ते ठए जणो रत्नकवलहुं इव्य
 सात क्षेत्रमा खरचीने वीक्षा लीधी निरतिचार चारित्र पालीने काल कसो ए नवमो जब
 ॥ ९ ॥ ॥ वशमे जवें ते ठए जणा वारमे वेवलोकें देवपणे जइ ठपन्या ठए वेव मित्र थया
 ए वसुमो जब ॥ १० ॥ ॥ अंगीअरमें जवे वारमां वेवलोकथी चवीने जंबूदीपना महा
 विवेकदेवें पुष्कलावती विजयें पुनरीकिणी नगरीयें वजसेन नामे राजा तेनी धारणी नामे
 राणीनी कूखमां ते ठ मांची पांच जण अक्रुमे पुत्रपणे आवी ठपन्या तेमा जीवानद वेद्य जे
 धन्ना सार्थवाहनो जीव ठे ते चौव सुपन सूचित मातानी कूखमा ठपन्यो जन्म्या पढी माता
 पिताये तेनुं वज्जनान नाम आसुं ए जीव रूपनवेवजी थावावालो ठे हमया चक्रवर्ति पणे
 ठपन्यो ठे इवे बीजो राजानो पुत्र महीधरनो जीव ते धाद्रु नामे थयो बीजो मत्रीनो पुत्र
 सुवाहु नामे थयो, चौथो जेठनो पुत्र गुणाकरनो जीव, पीठ नामे थयो अने पांचमो सार्थ
 वाहनो पुत्र पूर्णनइनो जीव महापीठ नामे थयो ए पांच तो जाइ पणे आवी उपन्या अने
 ठणो केशवनो जीव जे पूर्वं निर्नोमिकानो जीव ठे ते वली बीजा एक राजाने घरे पुत्र पणे
 ठपन्यो ते वज्जनान नामा धक्रवर्तिने घणोज वज्जन ठे तेथी ए एनो सार्थि थाजो एरीते ठए
 मित्र सुखे रहे ठे दुवे वजसेन राजा तीर्थकर थवाना ठे माटे लोकांतिक वेवोना वचनथी

उदास थइ वज्जनान नामा पुत्रने राज्य आपी सबत्सरीदान वेइ वीक्षा लइ धनधातीकमे इ
 यकरी केवलज्ञान पाम्या तीर्थकर थया ते पुनरीकिणी नगरीयें आब्या वनपालके वज्जनानने
 ग्यामणी आपी तेया थवसरमा चक्रल प्रगटवानी पण वधामणी थावी तेवारें विचारुं जे
 पहेलां केनी पूजा करु ? एम विचारतां निरधार कसो जे तीर्थकरने पूज्या तो सर्वने पूज्या
 ए तण लोकना नाथयी वली बीजो कोण वधारे गणाय एम चितवी केवल मढोत्सव कसो,
 नगरानने वाइवा आब्यो पठी चक्रने पूज्यो अनुक्रमे ठ खंम सायी, सुखे राज्य जोगवे ठे
 एरु विपस गली वज्जसेन तीर्थकर समोसखा तेमने वज्जनान प्रमुख वाइवा गया तिहा प्रभुनी
 वेगना सान्जली ठए जणायें वीक्षा लीधी तेमा पहेलो वज्जनान चक्रवर्त्ति साधु थयो ते चौवे
 पूर्व जण्यो अने बीजा पाचे अगीथार अग जण्णा, वली वाहुनामा जे साधु ठे ते पाचसें
 साधुने आहार लावी थापे अने सुवाहु पाचसें साधुजना पण चापे तथा पीठ अने मढापीठ
 ए वे एकांतें तप करे तथा सथाय ध्यान करे, इवे वाहु अने सुवाहुनी गुरुप्रमुख सर्वे
 प्रशसा करे तेथी पीठ अने मढापीठ एहु जाणे के छुठ काम सर्वने वद्वज ठे जो साधु
 थया तोपण मतलनी देखायठे केमके थमे सथाय ध्यान करीये डैयें तो अमोने कोइ
 प्रशस्ता नथी अने वाहु सुवाहु एमनी चाकरी करे ठे तो तेमनी प्रशसा सर्व करे ठे माटे
 जगत् सर्वे सार्थी ठे पठी वज्जनान वीश थानक तप करीने तीर्थकर नामकर्म उपाळन कछु
 तथा गहु साधुये आहारना वानथी जोगफल उपाळन कछुं तथा सुवाहु साधुयें पगच
 पीना प्रजायथी वाहुवल नाम कर्म उपाळन कछुं तथा पीठ अने मढापीठें इयां करवायी
 स्वीयेद वाथ्यो अने ठछे निर्नामिकानो जीव से श्रेयास कुमर पात्रो अथेते सर्वे अनशन करी

મરણ પામ્યા એ અગ્નીઆરમો જવ ॥ ૧૧ ॥ ॥ વારમે જવે ઢાળ જણ સર્વાર્થસિદ્ધિ વિમાને
 જડ દેવપણે ઠપન્યા એ ધારમો જવ ॥ ૧૨ ॥ ॥ પઠી સર્વાર્થસિદ્ધિ વિમાનથી તેત્રીશ સાગરો
 પમનુ આયુપૂરણ કરીને તિર્દોથી ચવી તેરમે જવે વજનાનનો જીવ તે શ્રીકૃપજવેવજી થયા
 તથા વાહુનો જીવ જરતચક્રવર્તી થયો અને સુવાહુનો જીવ વાહુવલ થયો વલી પીઠ અને મ
 દ્વાપીવનો જીવ બ્રાહ્મી અને સુંદરી થયા એ પાંચે જીવ અનુક્રમે મોક્ષ લાશે એ તેરમો જવ ॥
 ॥ ૧૩ ॥ ॥ ઇતિ કૃપજવ ॥ તે કાલને વિષે, તે સમયને વિષે શ્રીકૃપજવેવ અર્ચિત તે વના
 જ્ઞાનો વોથો મહિનો, સાતસું પલ્લવાહિયું, આપાઢવિ વોથને વિષે શ્રીકૃપજવેવ અર્ચિત તે વના
 વેવતાનું આયુષ્ય પૂરણ કરીને ચઘ્યા તે આ જંઘડીપના જરતકેત્રને વિષે શ્વવાહુનૂમીમા નાનિ
 કુલજરની મરુદેવી નાર્યો તેમની કૂલે મથ્યરાત્રિને વિષે વેવ સંઘી આદાર, વેવ સંઘી જવ,
 વેવ સંઘી શરીર ત્યાગીને ગર્જનાં પુત્રપણે આવી ઠપન્યા ॥ ૧૦૬ ॥ ॥ શ્વવાહુ વઘમાં ઠ
 પન્યા તેથી શ્વવાહુ નૂમિ થઈ તે કેવી રીતે થઈ તે કહે છે જે પૂર્વે સર્વે યુગલિયા હતા પરંતુ ન
 ગર કોઈ હલું નહીં તિહાં યુગલીયામાં તો કલ્પવૃદ્ધન મનોરથ પૂરણ કરતાં હતાં તેમાં પહેલા
 સાત કુલજર થયા તેની ઠલ્પસિ આ પ્રમાણે છે ॥ ॥ આ અવસર્પિણીના ત્રીજા આરાના
 અતમાં પલ્યોપમનો આઠમો જાગ ધાકી રહે ઠતે આ વશ્નિય તરફનો અર્ધો જરત તેને વશ્નિ
 ણાર્ધ જરત કદીયે તેના પ્રણ જાગ કરવા તે પ્રણ જાગ માહેલા મધ્ય જાગમાં એટલે વિચલા
 જાગમાં પહેલા પ્રણ કુલજર થયા તેમાં પ્રથમ કુલજર એવીરિતે થયો કે પશ્ચિમમદ્ધાવિવેદમાં
 વે વાણીયા હતા તે વેદુ વાણીયા માંદોમાંદે મિત્ર હતા પરંતુ તેમા એક કપટી હતો અને
 એક સરજમનવાલો હતો તે જેવારે માંદોમાંદે ડુધ્ય વાંટે તેવારે જે કપટી છે તે સરજ સ્વજાવ

बालाने ठगीने तेनाथी ठानु धन पोते राखे अने सरल तो कपटरहितपणे व्यापार करे एक
 विवसे सरलचित्तवालानी स्त्रीनें देखीने कपटी मित्रें जोग जोगववानुं कष्टु तेवारें ते सरलनी
 स्त्री पतिव्रता ठे ते बोली के अरे मर्यादादीन । मित्रनी स्त्रीने वांढे ठे १ एवुं कहीने निर्जठना
 करी घाहेर कादाही मूक्यो पठी ते कपटीयें जइने सरलचित्तवालाने कष्टु के तादारी स्त्री मने
 गंवती हती परंतु में तेने नाकारो कसो एवी कपटाइ करी पठी ते सरल चित्तवालो वैराग्य
 पामी मरीने इदवाकुचूमिमां मनुष्यरूपें युगलीयो थयो अने कपटी मित्र मरण पामीने इदवाकु
 चूमिमां हाथीरूपें युगलीयो थयो केमके जीव कपटाइथी बहुलतार्येकरी तिर्यच पणाने पामे,
 एकवा समयने विपे हाथी युगलीये सरलपुगलीयाने दीगो तेथी वेढु मांदोमांदे जातिस्मरण
 ज्ञान पास्या पठी परमस्नेह्यी हाथी तेमने पोताना स्कथ उपर वेसाहीने रात्रविवस फसा करे
 तेमने सपेत हाथी उपर वेगो जोइने बीजा युगलीया बोलवा लास्या के ए विमलवाहन ठे
 एवुं तेनुं नाम पाही दीधु कंटलोएक काल गयो तेवारें कालनां माहात्स्यथी जेवा कल्पवृक्ष
 प्रथम हता तेवा रह्या नही तेवारें युगलीया लढवा लास्या अने सहु पोत पोताना कल्पवृक्ष
 थापी वेग सहु कोइ पोताना कल्पवृक्षमां रदे बीजाने आववा वीये नदी अने कदापि कोइ
 आवे तो तेनी विमलवाहननी पासे राव आपवा आवे तेवारें विमलवाहन तेने हकार एवो दम
 आपे तेथी युगलीयो मनमां जाणे जे सर्व महारी वात गइ एवो जाणी लढे करे नही ए
 प्रथम हकार नीति थइ ते विमलवाहनने चक्षुशा जार्या हती, नवशो धनुष्य प्रमाण शरीर
 दहु ए प्रथम कुलधर ॥ १ ॥ ॥ पठी ते विमलवाहनना पुत्र चक्षुष्मान् थया तेनी चइ
 कतिता जार्या अने आवशो धनुष्य शरीरनुं प्रमाण, एनी पण हकार दमनीति थइ ए बीजो

कुलधर ॥ ३ ॥ ॥ त्रीजो यशोमान् कुलधर थयो तेनी सुरूपा नामें जायों एतुं सातसां ध
 नुष्य प्रमाण शरीर जाणवुं एनी वखतमां मकार वंमनीति जाणवी ॥ ३ ॥ ॥ चोथो
 अन्निचइ नामा कुलधर थयो तेनी प्रतिकूपा नामें जायों एतुं साढा ठसैं धनुष्य प्रमाण शरीर
 जाणवुं एनी वखतमां म एटलो कहेवाथी मरी जाय माटे मकार वंमनीति जाणवी ॥ ४ ॥
 पांचसु प्रसेनजित् नामा कुलधर थयो तेनी षडुष्मती नामें जायों एतुं ठशें धनुष्य प्रमाण
 शरीर जाणवुं एमां धिक्कार एटल्लु कहेवाथी ते एतुं समजी जाय के मने मढोटो वंम थयो
 माटे धिक्कार वंमनीति जाणवी ॥ ५ ॥ ॥ ठछो मरुवेव नामा कुलधर थयो तेनी श्री
 कौता नामें जायों एतुं साढा पांचसैं धनुष्य प्रमाण शरीरनु मान जाणवुं एना वखतमां
 धिक्कार वंमनीति जाणवी ॥ ६ ॥ ॥ सातमो नाजिनामैं कुलधर थयो तेनी मेरुवेवी नामें
 जायों एतुं सवा पांचशे धनुष्य प्रमाण वेदुमान जाणवुं एनी वखतमां धिक्कार एटलो कहे तेवारे
 ते समजे के सुजने महावंम थयो फरीथी जनम पर्यंत ते अन्याय करे नही एरीतें पहेला
 तथा बीजा कुलधरना वारामां दुकार वंमनीति इती थने त्रीजा तथा चोथा कुलधरना वा
 रामां जयन्यथी दुकार थने उल्लुष्टथी मकार वंमनीति चाली एटसे घणो अन्याय करे तेवारे
 तेने (म) एटलो कहे तेथी ते एतुं समजे के मने मढोटो वंम थयो फरीथी कोइवारे ते
 अन्याय करे नही तथा पांचमां, ठछा थने सातमा कुलधरनी वखतमां जयन्यथी तो दुकार
 तथा मथ्यमथी मकार थने उल्लुष्टथी धिक्कार एवी त्रण प्रकारनी वंमनीति चाडु थइ ॥ श्री
 रूपननाथ अरिदंत त्रण ज्ञानें सदित मेरुवेवी मातानी कूखे आवी उपन्या यावत् मेरुवेवीये
 चौव सुपना वीगा इत्यादिक सर्व अधिकार मबावीर स्वामीनी पेरे अर्द्धी पण जाणी सेवु

परंतु एतलौ विशेष जे मेरुवेदीजीये पहेला सुपनामां वृषज सुखमावे पेसतो वीगो अने
 धीजा घावीश तीर्थकरनी माताये पहेले सुपने दाथी सुखमावे पेसतो वीगो तथा श्रीमहा
 वीरस्वामीनी माताये पहेले सुपने सिंद सुखमां प्रवेस करतो वीगो वली इहां सुपनातुं फल
 नाचीराजाये पोतेज कछु परंतु सुपन पातक ते वखते दत्ता नदी ॥ १०४ ॥ ते कालनेविपे ते
 समयनेविपे क्षणननाथ अरिदंत उनालानो पहेलो मद्दिनो, पहेलो परववाहियुं, चैत्रवदि आठ
 मना दिवसे नवमास उपर साढासात विवस रात्री गर्जमां प्रतिपूर्ण होतें ठते उत्तरापादा नक्षत्रे
 चङ्मानो योग आवे थके निराबाध पणे जन्म्या ॥ १०५ ॥ इहां जन्ममहोत्सव इडादि
 कोये आवी कसुं इत्यादिक सर्व अधिकार श्रीमहावीरजीनी पेठे कहेतु परंतु बंदीस्वानामांथी
 केदीठने ठोढी मूकवा तथा तोल वधारवा तथा कुजमर्यावा करवी तथा पूजादिकने अर्थ
 इव्य रखाववो ए कृत्य ते शुगलीयाना वखतमां गाम खेदेराविकना अनावने लीधे दत्ता नदी
 माटे ते कव्वा नथी बाकी सर्व श्रीमहावीर स्वामीना पावती पेठे आंदी पण कहेतुं ॥ १०६ ॥
 तथा ते वखत सर्व शुगलीया दत्ता तेथी प्रभुतुं नाम स्थापन करवातुं महोत्सव संबधी व्यव
 हार पण चाल्यो नदी तेवारे जगवाननी जंघामां रोमनु वृषज सरिखो जंघन बीगो तथा
 प्रभुनी माताये पहेला सुपनामां पण वृषज वीगो तेथी कृपन एतुं नाम दीधु ॥ ते जग
 वान महा स्वरूपवान थका वेव तथा वेवीउ साथे रमत करे, इडाणी पोते खोलासां लइने
 रमाढे, देवे सुनदा शुगलीयाणी तो जगवाननी साथेज शुगलपणे जनमी दती तथा एक शुग
 लीयाना मस्तक उपर ताल वृक्षतुं फल पडतुं तेथी ते वालपणामाज मरण पाम्यो अने
 तेनी साथे जन्मेनी शुगलणी जीवती रदी दती तेने बीजा कोइ शुगलीयाये वीगो तेणे ति

હાંથી ડગડીને નાનિ કુલપરને જડ શ્રાપી નાનિકુલધરે કણું કે આ મહારા પુત્ર ક્ષપન
 દેવની સુનવાની સાથે એ પણ સ્ત્રી કરીછું એમ કહી તેનું સુમંગલા એડુ નામ આપ્યું તે પણ
 જગવાનની સાથે વધે ઠે, જગવાનનો સુવર્ણમય શરીર ઠે હવે ક્ષપન દેવજી મુણમુણ વોલે,
 થાકતા થાકતા ચાલે, હજો, તેવારે માતા કહેકેકે પુત્ર હું ફાણીને વધ્ધન ઠો અને દેવતાયે
 દીપેલા અમૃતનુ પાન કરે ઠે, મહારી પાસે તો રહેતો નથી, મહારા સ્નાન પણ ચૂસતો નથી,
 તો હુ તાહારી માતા હુ એવો જગતમાં કોણ જાણજો? ઇત્યાદિક વાતો કરી રમાડે ॥ હવે
 જેવારે જગવાન વેડોકણા એક વર્ષના થયા તેવા અવસરમાં ફડમહારાજ જગવાનનું વસ સ્થા
 પન કરવા સારુ હાથમાં સેલઢી લઈને આબ્યો તેવારે જગવાન નાનિ કુલગરના સ્વોલામાંહે
 ઘેવા હતા તે સ્વોલામાંહેથી સેલઢી લેવા સારુ હાથ લાંબો કર્યો તેથી ફડે જાણું જે પ્રસુને સેલઢી
 લાવાનું મન થયું તે માટે ફડે તિહા જગવાનનો વશ ફડવાકુકુલ સ્થાપન કર્યો શ્રીક્ષપનદેવને
 વેચકુરુ અને વત્તરકુરુ ક્ષેત્ર સર્વધિ કલ્પવૃક્ષોના ફલનો આદાર વેવતાડીયે આણી આપ્યો તે આ
 દાર ગૃહસ્થ પણમાં થયો અને ઘાલપણામાં તો અગુમાં વેવોએ સચારેલા અમૃતનો આદાર સર્વ
 તીર્થકરોને હોય ઠે અને એક શ્રીક્ષપનદેવ વિના ધીજા તીર્થકરોને તો વાલપણુ ટલ્યા પઢી મહોટા
 થાય તેવારે પક્ક થયેલો આદાર હોય અને સંયમ લીધા પઢી તો સર્વ તીર્થકરોને ફાણુ આદાર હોય
 હવે જગવાન જેવારે જોગ જોગવાને સમર્થ થયા તેવારે સર્વ ફડ અને ફાણીયો ચારે નિકા
 યના દેવ અને દેવીયો વિવાહ કરવા આબ્યા તેમાં ફડાદિક દેવો તો વર રાજાની તરફ રહ્યા
 યકા શ્રીક્ષપનદેવને વીવ ઘનાબ્યો અને ફાણીડ પ્રમુલ સર્વ દેવીડ એ મલીને કન્યાની તરફ
 રહી થકી સુનવા તથા સુમંગલાને વીવણીયો બનાવી, સણગાર કરાબ્યા, માનવા માન્યા ઇત્યા

विक सर्वप्रकारની વિવાહ સંબંધી જે રીતીઠ ઠે તે રીતીઠ કરીને વર કન્યાને પરણાવ્યા તિ
 હાથી યુગલીયામાં વિવાહ કરવાની રીતી પ્રવર્તમાન થઈ તે આજવિવસ પર્યંત ચાલી આવેઠે
 હવે શ્રીકૃષ્ણજેવજીને, સુનવા તથા સુમગલા એ વે રાણીયો સાથે જોગ જોગવતાં ઠે લાઘવ પૂર્વ
 વ્યતિક્રમ્યા તેવારે સુમગલાને નરત અને બ્રાહ્મી એ વે પુત્ર પુત્રીનો જોડલો થયો, અને સુનવાને
 એકતો ધાદુવલી તથા સુવરી એ વે પુત્ર પુત્રીનો જોડલો થયો તથા ડંગણપવાસ તો નિકેવલ પુત્રો
 નાજ જોડલા થયા એરીતે કૃષ્ણજેવ સ્વામીને છો પુત્ર તથા વે પુત્રીનો પરિકર થયો હવે કાલ
 ના મહાત્મ્યથી અનુક્રમે વિવસે યુગલીયાડમાં કપાયની તુલિ થવા માંની તેવારે દુકાર,
 મકાર અને ધિક્કાર એ ત્રણ જાતની જે વંદનીતિઠ ચાલતી હતી તેને પણ લોક ઇલ્લયન ક
 રવા લામ્યા તેને માન્ય ન કરતા પોતપોતામાં ક્લેશ ઇત્યન્ન થવાથી શ્રીકૃષ્ણજેવની પાસે આવી
 કહેવા લાગ્યા કે અમારો ન્યાય કરી આપો તેવારે જગવાન ઘોલ્યા દુ રાજા નથી મહારા પિતા
 નાનિકુલધર રાજા ઠે તેની પાસે તમે જાઠ તે સાંજલી યુગલીયા નાનીરાજા પાસે ગયા ના
 નીરાજાએ તેમને કહ્યું કે તમારો રાજા કૃષ્ણજેવ દોવો તે તમારો ન્યાય કરશે એ અવસરમાં
 ફરમહારાજનું આસન ચલાયમાન થયું તેવારે અવધિક્ષાનથી જગવાનને રાજ્યપાટે સ્થાપના ક
 રવાનું થયસર જાણી ફરમાદારાજે તિહાં આવી જગવાનને મુકુટ, કુંમલ, હાર પ્રમુલ પહેરાવી
 સિંદાસન ઉપર વેસાહી રાજ્ય અનિપેક કસો તિહાં યુગલીયા ફરમહારાજના કહેવાથી જન
 ભેવા ગયા હતા પરંતુ તે રાજ્યાનિપેક થઈ ગયા પઠી જલ ભેડેને આઘ્યા તેવારે જગવાનને સ
 ણગાર સદિત સિદાસન ઉપર વેઠેલા જોફને યુગલીયાને વિવેક આઘ્યો જે વીજા તો સર્વે શ
 રીર ઉપર શોજા થઈ રહી ઠે પરંતુ એક જગવાનના પગ સ્વાલી વેસાય ઠે એઠુ જાણી પગ ઝ

पर पाणी दोष्युं केटली प्रतोमां तो युगलीया मांदोमांदे बढवाढ करीने नानि कुजधर पासें
न्याय कराववा गया नाजिराजाये तेमने कछुं के अमे गरदा थया माटे तमे रुपजने जइ कहो
ते तमारो न्याय करजो युगलीयायें जइ रुपजजीने कह्यो रुपजजी वोढ्या मने राज्य अ
नियेक करी राजा स्थापो तेवारें युगलीयाये धूलनो एक महोदो उटलो वनावी तेना उपर प्र
हुने देसाही पोते अनियेक करवा पाणी छेवा गया एवामां इइतुं आसन कछुं तेपो आवीने
सुकुटाविक अलंकार पड़ेरावी सिहासने देसाही, वस्त्रविजूपित करी राज्यानियेक विधि सा
चव्यो प्रभु उपर ठत्र धारण कछु, चामर वीजतो यको इइमदाराज पोते प्रभुनी सेवा करे ठे एट
जामां युगलीया एण कमलपत्रना डुनामां पाणी जरी लइ आख्या तिहां जगवाननुं स्वरूप स
वर्लकारविजूपित देस्वीने धितववा जाम्या के प्रथम जगवानना केदवा प्रमाणे जो पाणी एम
ना मस्तक उपर नाखियें तो सर्व वस्त्र, अलंकार जीजाइ जाय माटे स्वामीनो भावो पग
दूदो ठे तेना उपर न्दवण करीये एम विचारी भावा पग उपर अनियेक कीधो तेवारें इइ
मदाराज वोढ्या ए युगलीया जला विनीत पुरुपो ठे तेमाटे इहां विनीता नामें नगरी वसा
ववी एहुं कहीने वैश्रवण नामें देवने इइ नगरी वसावी आपवानी आह्ला आपी तेवारें वैश्र
वणें विनीता नगरी वनावी ते केवी रीतनी वनावी तोके धार योजन लावी, नव योजन
पोली, आठ बरवाजा कक्षा, फरतो महोदो कोट कसो, स्थान कौणमां सात चुमिउ बोखुणो
एवो एक महोदो नाजिराजाने रहेवा माटे घर वनाव्युं, अने पूर्व विशायें जरतने रहेवा सारु
सात चुमीनु घर वनाव्यु, अन्निकोणमां धादुवलीने रहेवा माटे महोदुं घर वनाव्युं तेनी व
धमां श्रीरुपनदेवजीने रहेवा सारु एकबीण चुमिनो घर वनाव्यु, एकसो आठ जिनमदिर

वनाध्या, वल्ली राज्यने अर्थे दाधी, घोडा, गाय, कंट, वेसर, बलव प्रमुख चतुष्पदीनो सम्यह
 कसो आगल तो ए दाधी प्रमुख सर्व जीवो जंगलमां फरतां रहेता दता वली केटलाएक
 छुगलीया अपराधमां आवे तेमने वंम वेवामाटे अया एवा नामथी माणसो स्थापन कसा, केट
 लाएक गुरुस्थानीया करी तेमने जोगा एवा नामथी स्थापन कसा, केटलाएक ममलाधिय
 करिते तेमने राजन्य एवा नामथी थाप्या, बीजा पायबल क्षत्रियो एवा नामेकरी थाप्या
 एम चार प्रकारना पुरुषोनी व्यवस्था यइ ॥ तथा वली जे ब्रह्मचर्य पाले ते ब्राह्मण, जे शस्त्र
 राखे ते क्षत्री, खेती करावे ते वैश्य, चाकरी करे ते शूद्र, एवा नाम स्थापन कसा वली ए
 विनीता नगरीमां चोरास्ती चौटा कसा तेमां सोमधिक, गांधी, तंबोली, कंबोइ, सोनार, मणि
 यार, सोनुं वेचनार, माणिक वेचनार, नाणावटी, जाडहुंजा, धान्यखजार, वोसी, चमार, क
 सारा, माली, धृत बजार, तथा तेल, सूत्र, कपास, नांमा, जाडा इत्यादिक बजारो करी अनेक
 जातना उद्यमिष्ठि वगैरे थया ॥ ॥ श्रीरूपजनाथ स्वामीना पांच नाम थया एक रूपजनाथ,
 वीछु प्रथम राजा, त्रीछु पदेला निष्ठाचर, चौथु पदेला केवली अने पांचसुं पदेला तीर्थकर ए
 पांच नाम थया ॥ १११ ॥ ॥ श्री रूपजनाथ अरिहंत मदाचतुर, जली प्रतिज्ञाना पाल
 नार, जला रूपवत, सर्वगुणसहित, सरल, विनीत, वीक्ष लास्य पूर्व पर्यंत कुमार पवे रह्या, त्रे
 शठ लास्य पूर्व जगे राज्य जोगव्यो, तिहां राज्य करतां लखवानी कला, गणवानी कला, बढोतर
 कला पुरुषोनी तथा चोशठ कला स्त्रीयोनी, कारीगरोना सो जेव, खेतीकर्मादिक त्रण कर्म इ
 त्यादिक वातोनों लोकोना हित करवाने सारु उपदेश वझे, सो पुत्रोने सो देशने जूबोजूवो राज्य
 आपीने वली लोकांतिक देवोना प्रतिबोधथी वरसीवान वझे, गोत्रीयाने धन वांटो आपोने,

उनालानो पहेजो महिनो, पहेलु पखवाहियुं, चैत्र ववि आवमना विवसें, पावले पद्दारे, सुवंसणा
नामा पालखीमा घेसीने, देवमनुष्यसद्धित, यावत् विनीतानी राज्यधानीमांथी यइने, जिहो
सिद्धगुण उद्यान ठे तिहो अशोक वृद्धनी नीचें पालखी राखीने, ते पालखीमांथी नीचे उत
रीने, सर्व घरेणा पोताना दाथथी उत्तारीने, चार सुष्टि लोच करे, वेलानो एटले ठछ्ठं तप
पाणी रद्धित चयविदारो करे ठते, उत्तरापादा नक्षत्रे चइमानो योग आवे थके उग्रकुलना,
जोगकुलना, राज्यकुलना, क्षत्रियकुलना एवा कछ मद्दाकछ प्रमुख चार दजार पुरुषोनी साथे
इइवन एक देवकुप्य वत्स लइने, वीक्षा लीधी, एदस्थपणो त्यागीने साधुपणो अंगीकार कसो
॥ २१२ ॥ ॥ हवे वली जगवाने वीक्षा लीधी तेथी पदेलानी वात घनेली ते लखियें ठेयें ॥
जरतनी साथें ज्ञाह्यो जन्मी हनी ते बाहुवलीने परणावी अने जे बाहुवलीनी साथे सुव
रीनो जन्म थयो हतो ते जरतने खीरन्न करवा माटे राखी एटले युगलधर्म मटाख्यो ॥
हवे युगलीयाने आदार पचे नही ते आश्रयी कहे ठे प्रथमतो युगलीया कल्पवृद्धना पत्राविकनो
आदार करतां हुता ते अयोग्य थया, खावा योग्य रह्या नही तेवारें लोक भूज, पत्र, कव, फल
अने फूलनो आदार करवा लाग्या अपकशालिप्रमुख काहुं धान्य खावा लाग्या, ते खातां खातां
पचे नही, पेटमा इल्ली आवे तेवारें जगवान् पासे आवी कदेवा लाग्या के आदार कथाथी
अमारुं पेट चढी आवे ठे जगवान बोल्या लगारेक दाथमां मसलीने दाथनी थाफ आपीने
खावतो पची जासे केटलाएक विवस पढी ते पण पच्यो नही पढी कांखमां अने हवयमां
राखी थाफ आपीने आदार करवा काहुं केटला काल पढी ते पण पचवा लाग्यो नही एवा अ
वसरे वनमोदे वंश घासते अग्नि उपन्यो ते देखीने युगलीयारें जाण्डु ए कोइ अपूर्व

अपभ्रंशः साधु उपर बेसीन माटीना वासण ननाबीने युगलीयाने आपेवे तथा वगदीया माटीना पिंड लई आवी भगवानने

રત્ન उत्पन्न થયું છે. એહું જાણી તેને દ્વાથમાં લેવા લાગ્યા તેથી દ્વાથ વલવા માંન્યા તેવારે
 તેનાથી વીઢીતા થકા રૂપનવેલ્લીને જડ કહેવા લાગ્યા કે હે સ્વામિ એક અપૂર્વ રત્ન ઝપ્તું
 છે પરંતુ તેમાં ક્રોધ ઘણો છે તેથી દ્વાથ લગાઢીયેં તો ઘાલવાને વોઢે છે એવિપે ક્ષ્યાએક એહું
 પણ લખેલું છે કે યુગલીઆઢાંએ જડ ઝગવાનને કહું કે કોડ રાક્ષસ ઝઠયો છે પઢી ઝગવાને
 અવધિદ્વાને જોયું તો ઝઢી ઝપ્ત્યો ઢીતો તેવારે યુગલીયાને કહું કે તમે એમાં તુણ લગાવીને
 અગ્નિ ઘઢુણ કરો તેમાં શાલિપ્રમુલ ધાન્ય પચાવીને સ્વાઢ તેવારે યુગલીયાઢાંએ પસવાઢાના તિ
 રણા તોઢીને અગ્નિ હુદો સલગાવી, તેમાં ધાન્ય નાસ્યું તે સર્વ ઘલી ગડુ કાંડપણ પાઢું હા
 થમાં આઢ્યું નઢી તે જોડ ફરી ઝગવાન્ પાસેં આવીને કહેવા લાગ્યા કે તે પોતેજ હુલ્યો છે
 માટે સર્વ ધાન્ય સ્વાડ જાય છે અમને કાંડ પણ આપતો નથી તે સાઝલી ઝગવાન્ વોલ્યા ઢુ
 દ્વાથી ઝપર ઘઢીને આઢું તેવારે મને એક માટીનો પિંમ આપજો પઢી યુગલીયાયેં તેમજ કહ્યું
 માટીનો પિંમ જડ આઢ્યા તે માટીમાથી ઝગવાને ઢાંઢી, કુંઢી પ્રમુલ વાસણ બનાવી આપ્યા
 અને સર્વે રીત પણ કઢી સમજાવી જે આવીઆવી રીતે બનાવીને, વાસઢીમા પચાવી એમાં ધાન્ય
 પાણી નાલ્લીને અગ્નિ ટપર ઘઢાવી પાકું ધાન્ય કરીને સ્વાડ એવા ઝગવાને ઘઠાવેલા વિધિથી યુગ
 લીયા અન્નને પચાવીને સ્વાવા લાગ્યા તેવારે અન્ન પચવા લાગ્યું એ ઝોજનવિધિ કહ્યો ॥
 હવે ઝગવાને અઢાર જાતિની જોષી બ્રાહ્મીને જિમંણા દ્વાથથી લખવાને વઠાવી તેના નામ
 કહે છે : ૧ હંસલિપી, ૨ ચૂતલિપી, ૩ યક્ષલિપી, ૪ રાક્ષસલિપી, ૫ ઝઢી લિપી, ૬ યાવની
 લિપી, ૭ તુરકીલિપી, ૮ કીરીલિપી, ૯ જાવઢીલિપી, ૧૦ સૈંધવીલિપી, ૧૧ માલવીલિપી, ૧૨
 નઢીલિપી, ૧૩ નાગરીલિપી, ૧૪ લાટીલિપી, ૧૫ પારિસીલિપી, ૧૬ અનિમિત્તિલિપી, ૧૭

चाणकीलिपी, १७ मूलदेवीलिपी ए अद्वार लिपीना नाम तथा बीजी पण वेशना नाम लिपी ज
 मके लाटी, घोटी, मादाली इत्यादिक लिपी जाणवी ॥ तथा गणित जे अंकनो विधान ते सुब
 रीने जगवाने मावे दार्थे करवाने बतावु ते श्या जणी तोके “अंकानां वामतो गति ॥ अक्षराणा
 वक्षिणतो गतिः” वली जरत महाराजने रूप करवानुं कर्म घतावुं तथा बाहुवलीने पुरुषा विलाक्षण
 वताव्या तथा पुरुषनी धर्मेतेर कलाउ घतावी तेना नाम कबे ने १ लेखनकला, २ पठनकला ३
 गणितकला, ४ गीत गावानी कला, ५ नाटकनी कला, ६ तालमाननी कला, ७ ढोल वजाव
 वानी कला, ८ सुवंग वजाववानी कला, ९ वीणा वजाववानी कला, १० वांसली वजाववानी
 कला, ११ जेरी वजाववानी कला, १२ द्वायी परखवानी कला, १३ घोडा परखवानी कला,
 १४ धातुवावनी कला, १५ हथिवावनी कला, १६ मंत्रवावनी कला, १७ पलितविणासनी
 कला, १८ रत्नलक्षण, १९ नारीलक्षण, २० नरलक्षण, २१ ठेवकरण, २२ तर्कवाद, २३ न्या
 य, २४ तत्त्वविचार, २५ काव्यकरण, २६ ज्योतिष, २७ चारवेवनी कला, २८ वैद्यकला,
 २९ पट्जापाकान, ३० वशीकरण, ३१ अजन, ३२ लिपी, ३३ रुपिकर्म, ३४ सुपन, ३५
 वाणिल्य, ३६ राजसेवा, ३७ शकुन, ३८ इज्जाल, ३९ वायुस्वन्न, ४० अग्निस्त्तन्न, ४१
 मेघ वर्षाववानी कला, ४२ लेपनकला, ४३ मर्दनकला, ४४ वर्ध्व जावानी कला, ४५ घट
 वधननी कला, ४६ धणो फेरवो, ४७ पत्र घेववो, ४८ मर्मनेवन, ४९ फल खेचवो, ५० पा
 णीवृष्टि, ५१ लोकाचार शीखवानी कला, ५२ लोकोनी मरजी राखवानी कला, ५३ फल
 जरवानी कला, ५४ खड्ग धारवानी कला, ५५ बुरीबंधन, ५६ मुशकरण, ५७ लोहघटन,
 ५८ वंतसमारण, ५९ काष्ठघेवन, ६० खित्रकरण, ६१ बाहुयुद्ध, ६२ दृष्टियुद्ध, ६३ मुष्टियुद्ध,

६४ दंष्ट्रयुद्ध, ६५ स्वप्नयुद्ध, ६६ वाग्‍युद्ध, ६७ गरुडमर्दन, ६८ सर्पवमन, ६९ चूतवमन,
 ७० योगध्यान, ७१ वर्षहान ७२ नामावली ए पुरुषनी वदोतेर कला जगवाने वतावी ॥
 द्वे स्त्रीयोनी घोशठ कला वतावी तेना नाम कदेढे ? नाचवानी कला, २ आदरदेवानी
 कला, ३ चित्रकला, ४ वाक्‍कला, ५ मंत्रकला, ६ तंत्रकला, ७ ज्ञानकला, ८ विज्ञानकला,
 ९ दंष्ट्रकला, १० जलस्नानकला, ११ गीत गावानी कला, १२ तालमाननी कला, १३ मेघवृ
 ष्ठीनी कला, १४ फलाकृष्ठीनी कला, १५ वागोपन, १६ आकारगोपन, १७ धर्मविचार,
 १८ शकुन जोडुं, १९ क्रियाकल्प, २० सस्कृतनाया बोलवी, २१ प्रसादनीति, २२ धर्मनीति,
 २३ वर्णिकावृष्ठी, २४ सुवर्णसिद्धि, २५ सुगंधितेल करुं, २६ लीलासहित चालडुं, २७
 द्वायी घोढानी परीक्षा करवी, २८ पुरुषस्त्रीलक्षण जाणुं, २९ सुवर्णरत्नजेवडुं ज्ञान,
 ३० अडार जातिनी लीपी, ३१ तात्कालिक बुद्धि, ३२ वास्तुसिद्धि, ३३ वैद्यक्रिया, ३४ काम
 क्रिया, ३५ घटत्रमण, ३६ सारिपरिश्रम, ३७ अजनयोग, ३८ चूर्णयोग, ३९ दस्तलाघव,
 ४० वचनचतुरता, ४१ नोजनविधि, ४२ वाणिज्यविधि, ४३ सुखमजन, ४४ शालिखंमन,
 ४५ कथा केदवी, ४६ फूलगुंथन, ४७ वांकुं बोलडुं, ४८ काव्यशक्ति, ४९ वेत बनवो, ५०
 सर्वप्रकारनी नापाड बोलवी, ५१ अनिधानज्ञान, ५२ घरेणा पदेरवा, ५३ राजानी नक्ति
 करवी, ५४ घरनो आचार स्त्रीखवो, ५५ काव्यकरण, ५६ परने दराववो, ५७ धान्य रांधडु,
 ५८ केश बांधवा गुथवा, ५९ वीणा वजाववी, ६० वित्तभावाव, ६१ अकविचार, ६२ लोकव्य
 वहार, ६३ अंत्याह्निका, ६४ प्रश्नप्रदेनिका ए चोशठ स्त्रीयोनी कला जगवाने वतावी तथा
 श्रीकृष्णवेवजीना सो पुत्रना नाम आवी रीते ढे ? जरत २ वाडुवली, ३ मस्तक, ४ पुत्रा

गारक, ५ मछिवेव, ६ अंगज्योति, ७ मजयवेव, ८ जार्गवनाथ, ९ अगवेव, १० वसुवेव,
 ११ मगधनायक इत्यादिक सो पुत्र जाणवा तेमांथी जरतने तो अयोध्यानु राज्य आयुं
 तथा वाहुवलीने तिहुशिना नगरीनुं राज्य आयुं अने बीजा अछाणु पुत्रोने अग वग प्रमुख
 वेशोना राज्य आय्या पठी पोतें चार हजार पुरुषोनी साथे वीक्षा जइने विदार कथो दतो ते
 वखत चार मुष्टी लोच कथो दतो अने बीजा तीर्थकर सर्व पांच मुष्टी लोच करे ठे तेनुं का
 रण कही वेखाडे ठे जगवाने जेवारें चार मुष्टी लोच करी लीधो तेवारें पांचमी मुठीयें ठ
 खेडी नाखीये एटला केस पाबल चोटलीमां रह्या एटलामां पवन वाह्यो तेने लीधे ते केसनी
 शिखा फरकीने पोहोली थइ तेथी घणीज सोचवा लागी ते जोइने इश्मदराने प्रभुने विनति
 करी के महाराज केशनी शिखा घणीज सारी रमणिक वेखाय ठे माटे एमज रहे तो सारु प्र
 छुयें पण ते शिखा एमज राखी ते जेम पणइमाथी सिंधुनवी निकलती वखतें सवा ठ यो
 जननी पोहोली ठे अने पठी अनुक्रमे वधती वधती समुद्रमां मलतां साढी वाशठ योजननी
 पोहोलेपणे थयली ठे तेम ए चोटली पण मस्तकना थढमाथी नीकखेली ते आगल आगल
 पोहोलाइमा विस्तारने पामती वीठामां आवी तेथी पणइद सिंधुनवीना प्रवाहनी पेरे शोना
 कारी वेखवा लागी तेने लोक जापायें अक्षा चोटली पण कहे ठे दवे जगवान घोर अग्निग्रह
 धारी थपा थका ग्रामानुग्रामे विदार करतां आकरा परिसद सदन करता थका विचरे ठे
 तिहां जगवानने ययपि ठछ तपनुं पारणु करनुं दतुं तथापि ते वखतमां सुपात्र साधुने वान
 वेवानो विपि कोइ जाणतो न दतो निष्कानो व्यवहार कोइ जाणतो नथी साधु ते छुं अने
 निहा ते वली छुं? एवो कोइ समजे नही ते वखत कोइ निष्कानो मागनार पण कुनीयामां

इतो नही तेणेकरी जिहां जाय तिहां कोइ अन्न आपे नही तेथी चार हजार साधुं नूख
 तुपायें पीळ्या थका प्रभुने आहारनो उपाय पूठवा लाग्या पण प्रभु कांइ बोल्या नही मोन
 पणे रह्या तेवारें कष्ट अने मढाकडने पूठणुं तेणे पण कष्टुं के अमे पण कांइ जाणता
 नथी तेवारें सवें विचार करवा लाग्या के आपणे प्रथमथीज जगवानने कांइ पूठणुं नही
 अने हवे पाठा घेर जइने वेसतुं पण योग्य नथी तेम आहार कस्या विना पण रष्टुं
 जाय नही तो हवे आपणने ए वनवासमां रहेतुंज जलुं ठे एम चिंतवीने गंगानदीना
 वक्षेण तटना वनमां जटिल तापस थइने रह्या अने वृक्षमांथी नीचे वृटी पडेजा पत्र,
 फल, फून आविकनो आदार करवा लाग्या तथा वृक्षनी ठालना वत्स पेहरे अने श्रीरूप
 नवेवजीवुं ध्यान करता थका विचरवा लाग्या ॥ हवे जेवारें प्रभुयें वीक्ष्ण जीधी हत्ती
 तेवारें सर्व पुत्रोने छुवा छुवा वेशोना राज्य वढेची आप्या दत्ता ते अवसरमां कष्ट अने म
 ढाकडना पुत्र एक नमि अने बीजो विनमी ए वेड्डने जगवाने पुत्रनी पेरे पाळ्या दत्ता ते
 घेने जण ते वखतें कर्पाएक वेशांतरे जता रह्या दत्ता पण हजार दत्ता नही ते जेवारें पाठा
 फरी आळ्या तेवारें तेणे जरतने आवी कष्टुं के अमने राज्य केम न आप्यो जरतें कष्टुं
 के हुं तमने थोडोक जाण आपुं तेणे कष्टुं के तादारा पासेथी न जहीयें तेवारें जरतें कष्टुं
 जगवान जाणे ने तमे जाणो तेवारें वेड्डु जाइ जरतनी अवगणना करीने जगवाननी पासें
 आवी तेमना चरणकमलनी सेवा करीने कडेवा लाग्या के हे प्रभु तमे सर्वने राज्य दीधुं
 माटे अमने राज्य आपो जगवाने तो ससारत्याग कसो ठे माटे मोनपणे रह्या कांइ उत्तर
 दीधुं नही तेवारें ते घेने जण राज्यने अर्थे जगवाननी पाठज रह्या जिहां जगवान उजा

रहे तिहा जगा साफ करे, कांटो, काकरो काढाही नास्ते, पाणी बढकावे, फूल विढावे, मांस
 मशकादिक वनाहे, त्रिकाल खन्न घरे एम प्रभुनी सेवा नक्ति करता थका विचरे ठे एकवा
 धरणींइ जगवाने वांवा आब्यो तेणे नमि विनमिने कष्ट के जगवान तो त्यागी ठे माटे
 तमे जरतनी पासे जाउ ते तमोने राज्य आपवो तेवारें ते बोल्या जगवान विना अमे बीजा
 कोइ पासेथी राज्य मागीरें नही एवुं सांजली धरणींइ तेमनी नक्तिथी संतुष्ट थइने कदेवा
 लागो के तमे एकमना थइने प्रभुनी सेवा करो ठो तो मढोटाना चरणो सेवा केवारें पण
 निष्कल पाय नही तेथी हुं तमारा उपर निवाज्यो हु माटे जे मागो ते हुं आपु तो पण
 तेणे कांइ मागु नही तेवारें धरणींइ जगवतना शरीर अदृष्टि एटले जगवानना
 मुखें अवतरीने अढतालींइ हजार विद्याउ पाठ गुणताज सिद्ध थइ जाय एवी श्रीस्वावी
 अने गौरी, गांधारी, रोहिणी तथा ब्रह्मि प्रमुख शील देवीयो ते विद्याउनी अधिष्ठायकाउ
 ठे ते आपी अने वैतादण पर्वतनी वक्षण उत्तर श्रेणीनुं राज्य आपुं पढी विद्याउ साथी
 वन्ने नाइउ विद्याधरनी इडि पाभ्या त्यारे पोतानो सर्व स्वजनवर्ग लइने रथनुपुर चक्रवा
 लावि पद्मास नगर उत्तर श्रेणिना तथा गगनवध्न प्रमुख शाठ नगर वक्षण श्रेणीना वसा
 वीने विद्याना बलथी सर्व परिवार सहित तिदां रहेता हवा पढो ते वे नाइने धरणींइ कष्ट
 के हे विद्याधरो तमे सांजलो जे एक तो केवली जगवाननी, धीजी जिनप्रतिमानी, त्रोजी
 धरम शरीरीनी अने चोथी प्रतिमाधर साधुनी ए चारनी जो तमे आशातना करसो अने
 बली एवुं वक्षयन करसो एटले ए चारने रस्तामा मुकी तेना वरीन सेवा कथा विना एमज
 थाया जासो तथा परस्त्रीनी साथे जोरावरीथी जोग जोगवसो तो तमारी विद्याउ निफल

थइ जाओ एवी रीते शिखामण आपीने ते शिखामण रत्ननीत उपर लखीने धरयेँइ पोताने
 स्थानके गयो पठी जगवाननी सेवानु फल जरतने कहीने शोजजाति विद्याधरोनी थापी
 वक्षण श्रेणीनुं राज्य नमि करवा लाग्यो अने उत्तर श्रेणीनु राज्य विनमि करवा लाग्यो ॥ इति
 नमि विनमि प्रबंध ॥ हवे जगवान पूर्वकृत अंतराय कर्मना उदय थकी एक वर्ष पर्यंत आ
 द्वार बिना रह्या क्वाय छुट निह्ना न पामता ह्वा जिहां गोचरीयेँ जाय तिहां महोठो मा
 एत जोइने कोइ वस्त्र आपे, कोइ आचरण आपे, कोइ मणी, माणिक अने मुक्ताफलना
 थाल नरी आपे, कोइक तो घणी स्वरूपवान् एवी कन्याने शोल शणगारे शणगारीने आपवा
 तयार थाय, कोइक तो हाथी, घोडा, रथ इत्यादिक वाहन आपवा आवे, कोइ एक धनजृत
 सुवर्णस्थालयमुख वधित वस्तु आपवा आवे एम घणा घणा पदार्थ लावीने लोको स्वामिनी
 आगल धरे ते सर्व अणखपता नणी स्वामी लीये नही पण अन्न कोइ आपवा आवे
 नही एवी रीते एक वर्ष पर्यंत स्वामी निरादारी रह्या पण आद्वार बिना लगार मात्र मन्या
 नही बीनपणु आब्यु नही एवी रीते जगवान विचरता थका एकवा गजपुर नगरे पधास्या
 तिहां वाहुवलीनो पुत्र सोमप्रज नामे राजा राज्य करे ठे तेनो पुत्र श्रेयांस कुमर युवराजा
 ठे तेणे ते रात्रीये सुपनुं वीठुं हनुं जे मेरुपर्वत मलिन थइ गयो हतो तेने में अमृतना घडा
 पी धोइने वज्ज्वल शोचायमान कीधो तथा श्रेयांसना पिता सोमप्रज राजाने एहुं सुपनुं
 आब्यु जे कोइ एक पुरुषने शत्रुयेँ घेरी लीधो ते श्रेयांस कुमरना सदाय थकी जय पामी
 हुटो थयो तथा ते नगरना सुबुद्धि जेतने सुपनुं आब्यु जे सूर्यना सदस्त्र किरणो पढता हुता
 तेने श्रेयांस कुमरे पाठा सूर्यमां थाप्या ए प्रणो जण प्रजाते राजसजामां नेला थया तिहां स

दुयें पोतपोताने आवेला सुपनानी वात कही तेवारे सर्वना मनमां एवो विचार आध्यां के
 आ सुपनाहुं सर्वे फल श्रेयांसकुमरने याशे अने श्रेयांसने कोइ मढोटो लान याशे एम कही
 सहु पोतपोताने घेर गया पढी मय्यान्द समये गोचरी करवाने माटे श्रीकृष्णवेवजी घरय
 रने विपे फरवा लाग्या तेने लोको पूर्वोक्त रीते वस्त्राचरणविक वस्तु आपवा लाग्या पण प्रहु
 लेता नथी तेथी लोकोमां कोलादल थइ रह्यो ठे जे जगवानतो कांइ पण लेता नथी एटलामा
 श्रेयांस कुमर गोस्वमां वेवा हता तेणे श्रीकृष्णवेवजीने बीठा पढी इदापो करता जातिस्मरण
 ज्ञान पाय्या तेणेकरी पूर्वलो जव बीठो तेवारे जाणुं जे अहो ' हुंतो ए प्रहृतो पूर्वजवने
 विपे सारथी हतो तिहां में पण बीक्षा लीधी हती तिहां वजसेन तीर्थकरें एहुं कसुं हतुं जे
 ए वज्रनाज राजर्षि नरतदेवमां पहेला तीर्थकर याशे तेज ए प्रहु तीर्थकर, देवोना वेव गो
 चरीयें नमता वेस्वाय ठे एम जाणी गोखथकी हेला उतरीने कसुं के हे प्रहु लोको साधुने
 दान देवानी रीतीमां वाक्य नथी एम कही पांच अनिगमन साधवी अण प्रदक्षिणा वेइ ॥ ६
 ह्यामि खमासमणो वविठं जावणिकाए निसिद्धिआए मढाएण वदामि ॥ १ ॥ ॥ एम स्व
 मासमण आपी पढी इहाकारि सुदराइ सुदेवसि सुख तप शरीर निरावाध सुख सजम जात्रा
 निर्वदोबोजी हे जगवन् जातपाणीनो लान वेवा पधारी मढारुं गृदांगण पावन करो, मढारे
 धरे पधारी, छुइ घेंतालीश वोप रहित आदार वदोरीने मढारो निस्तार करो एम इहां श्रेयांस
 कुमर पहेला आवक प्रगट थया ते समयें झोलढीना रसे नरला एकशोने याव घढा श्रेयांस
 कुमरने कोइक नेट आपी गयेलो ठे ते छुइमान घढा लइने श्रेयांस कुमरे जगवतने निहा
 जेवानी विनती करी इहां कवी घटना करे ठे के वान लेती वखतें प्रसुना वेहु दाथनो

माहोमादे विवाह थयो ते आवी रीते के प्रथम जमणो हाथ गद्गदस्वरे करीने अर्यांस कुमर
 प्रत्ये कहेतो दयो के अहो अर्यांस तुं सांचल हुं श्रीकृपजदेवनो आजन्मनो सेवक हु, में श्री
 कृजदेवजीना प्रसादेकरीने घणा मद्दोटा मद्दोटा उत्तम काम कसा ठे तेणेकरी हु घणो प्रतिष्ठा
 पामेलो हु ते मदारा कर्तव्य तुं निरपेक्ष पणो सांचल प्रथम तो में इशविक देवोने देखता
 थका जमणो थयुवेकरीने प्रष्टने अमृतपान करावुं एटले तीर्थकरनी एवी रीतिज ठे के पो
 तानी मातानु तथा अन्य स्त्रियोनुं स्नानपान नकरे पण जेवारें सुख लागे तेवारें पोताना ज
 मणा दाथनो अंगुठो चूसवा मांढे के तरतज तेमां अमृतमयी पुजल प्रथमी जाय तेथी
 दुधवेवनी उपरामी जाय ॥ १ ॥ वली वसस्थापनाने अवसरें में इडना दाथथी सेल
 डीनो सांगो महण करीने स्वामीनी वाढा पूरण करी मोटे वसस्थापवामां पण हुं आगेवान
 थयो ॥ २ ॥ वली में जरतराजाने तिलक करीने विनीता नगरीनुं राज्य आपी ठ खं
 मनो जोका कसो एटले राज्यस्थापनमां पण जमणो हाथेल मगलिक कामे टीलुं कराय ठे
 ॥ ३ ॥ वली जरतनी पेरेज में वाडुवलीने तिक्कशिला नगरीनुं राज्य आपुं ॥ ४ ॥ तथा
 शोप अछाणु पुत्रने पण एज रीते में राज्य आपुं ॥ ५ ॥ तथा सुनदा अने सुमगला
 ए धे कन्याउने पण हाथ मलाववाने अवसरे जमणो हाथे जालीने स्वामीने परणावी दीधी
 ॥ ६ ॥ वली में एक वर्ष पर्यंत स्वश्रित वरसी दान आपीने त्रण जगतना मनोवांछित पूरण
 कसा केमके दान पण जमणा हाथेज वेवाय ठे ॥ ७ ॥ ॥ वली हुं ठत्र, चामर, चक्र, गदा
 खड्ग, धनुष, अक्रुश वज्र अने शस्त्राविक छुन लक्ष्णेकरी विराजमान थको सोनी रह्यो हु
 एवा सर्वे लक्ष्ण हु (जमणो हाथ) धारण करु हु अने लक्ष्ण जोवावाला लोक पण महा

રીજ રેલાડ આલિક સર્વ લક્ષણને છુદે ॥ ૭ ॥ વલી તીર્થયાત્રા, પુત્રપ્રાપ્તિ, સૌનામ્ય, યશ
 કીર્તિની સુચક રેલાડનો ધારક પણ દુજ નું ઇટલે એ સર્વ જાવોને સૂચવવા વાલી રેલાડ જો
 જમણા હાથમાં હોય તોજ તરૂપ ફલની પ્રાપ્તિ થાય છે ॥ ૮ ॥ વલી ડું ચોલા દેશવામાં સો
 ધવામા ચતુર વ્યાપારવાન નુ ઇટલે ઘોલા ગોધૂમાલિકમાંથી કાંકરા પ્રમુલ્ક સોધી કાઢાડવા
 તે જમણા હાથથીજ ઘની શકે છે ॥ ૧૦ ॥ વલી ઘનને વિપે, જોજનને વિપે, વેવપૂજાને વિપે,
 પરમેશ્વરના સ્મરણને વિપે, પ્રીતિ ઘાંધવાને વિપે, વોલ તથા કબુલાત આપવાને વિપે ઘનને
 વિપે, ક્ષત્યાલિક છુજ છુજ કાર્યોમાં મહારોજ અધિકાર છે ॥ ૧૧ ॥ એવી રીતે દુ સર્વની ડપર
 નું અને મહોદા મહોદા કામોમાં મહારો અધિકાર છે તો કહો આ સ્વલ્પ સેલઠીના તુલ્લ રસની
 દેવલ કેવી રીતે થાં વલી મેં ડ્યાસી લાલ પૂર્વ જર્ગે જગવાનની માર્થે રાજ્ય સામ્રાજ્ય પાલ્યું તો
 હવે દુ હમણા જગવતની આગલ યજ્ઞને કેવી રીતે યાજના કરાડું તેજ કારણથી મેં લાલ, પીંડું,
 પહેરું, ડંડુ, નાટક વેલું, ક્ષત્યાલિક કીઠાવિના મોન ધરાવીને વન ગહન અટવીડમાં પ્રહુને
 જમાવ્યા તો હવે આ સેલઠીના રસને દું ગ્રહણ ન કરુ માટે તમે માવા હાથને કહો તો તે મા
 ની લેજો એવા જમણા હાથના વચન સાંનલીને માવો હાથ ચોલ્યો કે હે નિર્લક્ષ્ય તુ વૃથા પોતાની
 મેલે પોતાના આત્માની મહોદા કરીને છું પ્રશસા કરે છે પોતાના મુલ્યથી જે પોતાની મહોદા
 કરે તેમાં કોઈ ગુણ હોય તોપણ તે લઘુતાને પામી જાય અને પરની પ્રશસા કરવાથી જો નિરુણી
 હોય તો પણ ગુણવાન થાય ગુણવત હોય તેના ગુણ તો પોતાની મેલેજ પ્રગટ થાય જેમ કપૂરનો
 સુગંધ, રત્નનું તેજ અને મણિનું નિર્વિપણુ ક્ષત્યાલિક જે ગુણો છે તે પોતાની મેલેજ પ્રગટ વેલાડ
 આવે છે પણ તે કોઈ કોઈને આગલ કહેવા જાતા નથી વલી એકતાજ રહેનારા જે જણ હોય તેમાં

થી એક જણ ઠઠોને પોતાના યુગ ધીજાની આગલ વર્ણવી દેશાહે તે યુક્ત નથી જેમ માતાના
 મુલ આગલ મામાનું વર્ણન કરો વેલાહનું યુક્ત કહેવાય નહી તેની પેટે એ પણ જાણી હેતુ ॥
 માટે થહો શ્રીશ્રેયાંસ શ્રીકૃષ્ણ વેવના પરપોત્રા મદારુ પણ કર્તેષ્ઠ જે હે તે તું સાંજલ પરમે
 શ્વરે જે ધે કન્યાને પરણવાનુ સ્વીકાશુ તેમને સૂવા ઘેસવાનું ઠેકાણું તો મેંજ આપ્યું કારણ કે
 સ્ત્રીયો જે હે તે પતિના માવાપાસા તરફ સૂવે યેશે હે એહસે જમણે હાથે તો માત્ર સ્ત્રીનું હાથ
 જાલીને ઠવાહી મૂઠ્ઠી પણ તેમને ઘેસવા માટે સ્થાનક તો મેં આપ્યું ॥ ૧ ॥ વલી હું ઢાલ
 આગલ રાસીને સગામનેવિપે સ્વામીનું રક્ષણ કરુ હું અને જમણો હાથ તો સ્વપ્ન ઠપાઈને
 પાઠો નાસી જાય હે ॥ ૨ ॥ વલી હું સંઘામમાં ધનુષ્યને આગલ ધારણ કરીને ઠજો
 રહુ હું અને આ જમણો હાથ તો તીર લડને કાતને વિપે જુગલની પેરે પેશે હે ॥ ૩ ॥
 વલી આક ગણવાનો આપાર પણ મદારી પાસે થાય હે એહસે આકની વામગતિ હોય હે
 ॥ ૪ ॥ વલી ગ્રામાંતરે પ્રયાણ કરતાં ગધેદો પણ જો મદારી વિશા તરફ આવીને બોલે
 તો સિદ્ધિવાયક હે ॥ ૫ ॥ તેમજ વેવ ચકલી પણ માવે પાસે આવી બોલે તેવારે શુજ
 ફજની સૂચવનારી થાય હે ॥ ૬ ॥ વલી પ્રથમ પ્રયાણને વિપે પ્રથમ રાત્રીના પહોરમાં
 સીયાલીયા પણ મદારી વિશાયે રહ્યા થકા બોલે તો સિદ્ધિના કરવાવાલા થાય ॥ ૭ ॥
 વલી જે પ્રાણો રોગાવિકે પીઠાણો હોય તે પણ ઘણુ કરીને માવે પાસે સૂવે તો તેને સમાધિ
 કારક થાય ॥ ૮ ॥ વલી મદારી તરફની ઘડનાહી વહેતાં જે શુજકામનો પ્રારંચ કસો હોય
 તે સિદ્ધિવાયક થાય ॥ ૯ ॥ વલી હે શ્રેયાંસ તું સાંજલ કે આ પાપી જમણા હાથે પ્રહુને
 પરણવાને અવસરે કન્યાઝનો હાથ ગ્રહણ કસો તેવારે પણ મને બોલાવ્યુ નહી ॥ ૧૦ ॥

વલી કસાર પણ ઇયો એકલેજ સ્વાધુ પણ એમ ન જાણું જે આ મહારો જાડ જૂલ્યો ઢે માટે
 યોગેક એને પણ ઘોલાવીને સ્વાધું એવો વિચાર કસ્યા વિના મહારાથી કપટ કરીને એ એક
 લોજ સ્વાધ ગયો તેથી એ નિ-કેવલ પેટ ઝરો વેસાય ઢે, ફોકટ પોતાના સુસ્થથી પોતાના ગુ
 ણનું વર્ણન કરે ઢે ॥ ૧૧ ॥ વલી હે શ્રેયાંસ ડું સાંનલ ઘીજી પણ એની નિશ્ચરતા કહી
 વેલાઈં ડું કે જે વસ્ત મિષ્ટાન્નપાન ઝોજન કરે તેવારે ઝોજન તો પોતે કરે અને મક્ષિકાડ
 મહારા પાસે ડઢાવે તો પણ ડું તે વસ્ત મહારી વાક્ષિણતાથી મહારો મહોટો જાડ જાણીને
 એને કોઈ કહુ નહી ॥ ૧૨ ॥ વલી એ જમણા હાથમાં ચહુરાઈ કિંવા ઘીજો કોઈ ગુણ
 પણ ફાડ નથી કારણ કે જે વસ્ત મસ્તકે પાગઢી વીંટે ઢે તે વસ્ત એતો જેમ તેમ વીંટી
 નાલે ઢે પણ પાઠલથી ઘરોઘર આંટા પ્રસુલ સુધારવા કરવાનું કામ, વરાઘર રચના કરવી,
 સુઘર આકાર કરવો તેતો સર્વ ડુંજ કરું ॥ ૧૪ ॥ વલી આ જમણો હાથ જે ઢે તે જુવ
 ટાનો રમઘાવાલો ઢે ॥ ૧૫ ॥ ॥ ક્ત્યાવિક હે શ્રેયાંસ ડું કેટલું તમોને કહુ અમારા વે
 જણના સારા માઠા લક્ષણ તથા ગુણ અને અવગુણને સર્વ જગત્ર જાણે ઢે અથવા આ શ્રી
 કૃષ્ણજીવે સ્વામી પોતેજ ત્રણ લોકના નાથ ઢે માટે સર્વ જાણે ઢે એવી રીતે અમો વેંદુ જણને
 વિવાદ કરતા થકા એક વર્ષે અતીત થઈ ગયું તેથી જગવાન્ વર્ષી તપના કરનાર થયા એમ
 કુંદુચનો શિરોધ કેવારે પણ કલ્યાણકારી ન થાય તે માટે હે શ્રેયાંસ એ ઘણોજ હઠિલો ઢે
 તથાપિ ડું તદ્દારી વાક્ષિણતાથી એને સમજાવું ડું કેમકે કોઈ પ્રકારે જેવારે કુંદુચમાં વિરોધ
 ઇત્પન્ન થાય ઢે તેવારે સંઘથીને સઘથીંજ પોતપોતામાં પ્રતિવોધ આપી સમજાવે ઢે એમ
 કહી માવો હાથ જમણા હાથને કહેવા લાગ્યો કે રેજાડ આ અવસરે આપણને વિવાદ

करुं घटुं नथी हमणा स्वामीने केवल ज्ञाननी उत्पत्तिने विपे तथा तीर्थ प्रवर्तनने विपे अने
 संस्थानपनाने विपे तमारुज काम ठे एमां बीजा कोशुं काम नथी महोटाजने पोतानुं काम
 ते पारके अर्थेज थाय ठे जेम माताये पीधेजुं दूध ते बालकने अर्थेज थाय ठे ते कारणे आ
 वखते आपणने विरोध करुं योग्य नथी एवी रीते मावो दाथ बोली रह्यो तेवारें श्रेयांस
 कुमर वेदु दाथने समजाववा लाग्यो जे अरे मावा जमणा हाथो तमे धने जण पोतपो
 ताना काममां कस्याणकारी ठो परंखु हमणा तमे महारी प्रार्थना सफल करो ते आवी रीते
 के तमे वेदु एकठा थाउ के जे थकी जगवानने बार मासना तपनुं पारणु थाय अने महारे
 पण उत्तम दान आपवाथी ससारसमुद् थकी तरुं थाय माटे तमे नला थइ महारा उपर
 कृपा करीने वेदु जण जगढो मटावीने जेला थइ जाउ एवी श्रेयांसनी विनति सांजलीने
 धने दाथ पसलीने आकारे एकठा मली गया तेवारें श्रेयांस कुमरे शुद्ध जावे करीने सेलढीनो
 रत वढोरावी दीधो तेनी शिखा उची चढी तथापि एक बिंदुमात्र पण नीचे पड्यो नही
 जो हजारो घटा हाथमां उधावाली आपो अथवा सर्व समुद्रोना पाणी नाखो तो पण एक
 टीपुं दाथथी बाहेर पढी जाय नही मात्र शिखा उची चढती आवे एवी लब्धि जेवारें प्राप्त
 थयेली दीय तेवारें करपात्री थाय यशुक ॥ माइय घटसदस्सा, अदवा माइय सागरा सब्ब ॥
 जस्से आरिस्स लर्धि, सो पाणिपढगदा दोइ ॥ १ ॥ ॥ ए जगवाननी लब्धिनी प्रजाव
 जाणवो पढी स्वामीये तिहाज पारणु कसुं ते वखत पांच विष्य प्रगट थया एकतो गधोवक
 फूलनी वृष्टि थइ, बीस्र वसुधारानी वृष्टि थइ, त्रीस्र वखनी वृष्टि थइ, चोथुं आकाशें वेव
 उड्कनी वागी, पांचमुं “अदोदानमहोदान” एवी उदघोषणा देवोये करी आ पात्रवानथी श्रेयांस

कुमरे मोक्ष फल उपार्जन कर्तुं, जिहां जगवाने पारण कर्तुं तिहां रत्नमय पीठ कराव्युं,
 ए जगवानना पारणानो दिवस वैशाख शुद्ध त्रीजनो दत्तो तेथी अक्षय त्रीज एवे नामे ते पर्व
 जगतमां मान्य थातो दवो, लोकोयें प्रशसा करी के श्रीक्षयजवेव सरखो पात्र अने सेलहीना
 रस सरखो शुद्ध आदार तथा अयांस कुमरना जेवो जाव ए कोइ महोटा पुण्यना योगवडे
 थाय वे ॥ यत ॥ रितदेससमं पत्तं, निरवष इक्षुरससमं दाण ॥ सिधससमो जावो, हविष
 जइ मग्निअ दुक्का ॥ १ ॥ श्रीआदिनाथनुं पारणुं सेलहीना रसनुं थयुं अने बीजा तीर्थ
 करोनुं प्रथम पारणुं स्वीर नोजननुं थयुं दवे ते वस्त्र अयांस कुमरने लोकोए पृष्ठु जे अ
 मे तो जगवान आदार क्षेत्रे एहुं जाणता न दत्ता अने तमे शी रीते जाणुं जे जगवान आ
 दार क्षेत्रे तेवारे अयांस बोळो के दु जगवानना जीवनी साथे आठ नव पर्यंत रवेलो दु,
 तेथी दान देवानो विधि सर्व जाणुं हुं तेवारे लोकोयें पृष्ठु के ते आठ नव केवी रीते ठे ते
 वारे अयांसे कष्ट के पदेला जवमां जगवाननो जीव ललितंग देव दत्तो तिहां दु एमनी स्व
 पंप्रजा नामें देवी दत्ती, बीजा जवमां स्वामी वज्रधर राजा थयो दुं तेमनी श्रीमती नामें
 राणी अइ, त्रीजा जवमां अमें वेदु युगलीया थया, चौथा जवमां वेदु जण सौधर्म देवलोकमां
 जइ मित्रपणे देवता थया, पांचमा जवमां प्रहृ वैष्णुत्र जीवानव नामे थया अने दु एमनो
 मित्र थयो, ठस जवमां अच्युत देवलोकें जइ वेदु जण देवतामां मित्रपणे उपना, सा
 तमा जवमां प्रभुतो वज्रनाज नामे शक्रवर्ती थया तिहां दुं एमनो सारथी थयो दत्तो,
 तिहां तीर्थकरनी पारसेथी अमें सद्गुयें वीक्षा लीधी, आठमा जवमां सर्वार्थसिद्ध विमानें दे
 वता पणे थया तिहांथी चवी ए जगवान थया अने दु एमनो पोतरो अयांस दु थयो ते वात

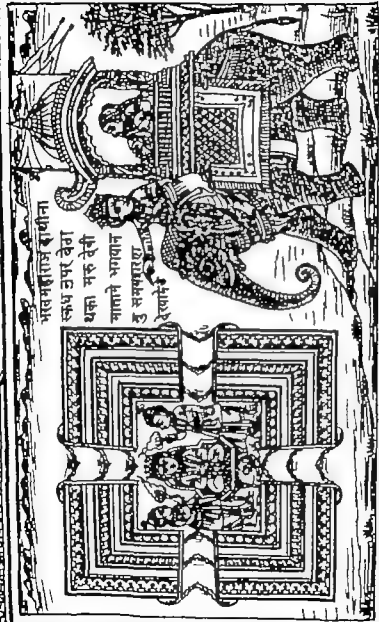
एटला दिवस पर्यंत द्वं कांइ पण जाणतो न्हतो परंतु आज्ञे में जगवानने वीठो तेथी मुजने जातिस्मरण दान उपनुं तेथी में जे सातमा नवमां वीक्षा पाली दती तेनी सर्वरीत मने जाण वामां आवी तेवारें में साधुनी मर्यादायें आदार बहोराव्यो, ए मद्दोटा पुरुष ठे, एमने कांइ ध नाविकनी गरज नथी, ए वात सांजलीने सर्व लोकोए साधुने आदार आपवानो विधि जाणी लीधो हवे जगवानने एक वर्ष पर्यंत छुल्यो रव्हेंबु पढ्थु अने आहार मल्यो नही ए कया अतराय कर्मना उवयथी थयुं ते कही देखाढे जे जगवान पूर्वे कोइक नवमां शेठनो जीव दत्ता ते शेठ एक विवत्त करसणीयोनी पासें उगराणी करवा गया तिहां ते करसणीयें खलो कसो दत्तो तेनो धान काढाढवा सारु ते करसणी पोताना बलदोने धानमां फेरवे ठे ते बल व फरता फरता जे वखत नीचें नमीने धानमां मोद्दोहूं घाले तेवारें करसणी बलदोना मोद्दो हाने उपर चावका मारे ते जोइ शेठने वया आवी तेथी शेठें कणबीने कष्टुं के अरे एने तु फोकट शावास्ते मारे ठे एमना मोद्दोहा उपर ठीकुं बांधी मूक तो धान खाजो नही पढी वया करसणीज्ये तेमज ठीका बांध्या ते ठीका बार पोर सुधी वाध्या ए अतराय कर्म जगवाने वाध्यो हतो ते आ नवमां उवय आव्यु तथा कोइक आचार्य कहे ठे के जगवाने जेवारें महाविदेह क्षेत्रमां ठ मित्रनी सायें चारित्र जीधुं दत्तु ते ठएमां श्रीकृष्णनो जीव मद्दोहो हतो ते सपरिवार विद्धार करता करता कोइक कणबीना खेत्रनी वाढे जाय ठे तेवामां ते कणबी पण धान काढाढवा माटे बलदोने फेरवे ठे दालरु खेढता वचमां वचमां ते बलदो नीचा थइ थइने धान खाये तेवारें ते कणबी तेने परोणे करी मार आपे ते केखी गुरु चित्तववा लाया जे ए कणबी बिचारा बलदोने परोणानो मार आपे ठे ते करतां जो ए बलदोना मुखे

शोकं वापी मूके तो काइपण घान खाइ शके नही अने ह्रींफयाज करे एवी रीतें मुखयी तो
 घोऱ्या नही पण मनमा चित्तबुद्धि पढी ते अणध्यालोसुं कर्म आ नवमां उदय आबुं तेना
 प्रनावयो प्रभु एक वर्ष सुधी आहार पाणी पाम्या नही ए पागंतर ठे, माटे कोइने पण अत
 राय पाइयो नही एम आ अवसरिणी कालमां श्रयोसकुमरथी पहेल वहेल्लु सुपात्रवान प्र
 वत्तु ॥ यत् ॥ मिथ्यादृष्टिसदस्त्रेन्यो, वरमेको जिनाश्रयी ॥ जिनाश्रयिसदस्त्रेन्यो, वरमेकोह्य
 पुत्रती ॥ १ ॥ ॥ अप्रवृत्तिसदस्त्रेन्यो, वरमेको महाव्रती ॥ महाव्रतिसदस्त्रेन्यो, वरमेको नि
 नेश्वर ॥ २ ॥ ॥ जिनेश्वरसमं पात्रं, न नूतं न त्रिप्यति ॥ यत् पात्रविशेषेण, वरं दान
 शुजातमग्नि ॥ ३ ॥ ॥ इति जगवत पारणाधिकार ॥ ॥ हवे जगवान विहार करता थकां बहु
 लोवेशमा तिद्धक्षिणा नगरीने उगाने संथा समयें कावसगर्गे रहा तिहां वनपालकें जइने वा
 द्वुवनिराजाने वधामणी वीधी तेवारें वनपालकने वान आपी संतोपीने पढी मनमा विचासु
 के हमणा सांज पढी अवारु थपु ठे तेथी थोदा वखतमां सर्व परिवार नेजो थइ शके नही
 केमके त्रण लास तो महारा पुत्र ठे वली पौत्राधिक अनेक ठे ते सर्व एकठा थइ शके नही माटे
 प्रजातें महामदोस्तवसहित प्रभुने वांढवा जइल एम चित्तवी वेशी रह्यो पढी प्रजातें नगरी क्षण
 गारी यथा आनश्वरसहित प्रभुने वांढवा गयो एटलामां जगवानतो अप्रतिवध विहारी ठे माटे
 वाहुवनी थाब्यानी अगाउ विहार करी दूरवेशे थाब्या गया तेथी वाहुवलीये जगवानने
 वीठा नही माटे घणो खेद करवा लाग्यो कानमां आंगलीउ नाखीने उदस्वरें रुवन कसुं अने
 प्रभुना वे पग पासें उजो रही घोळ्यो हे धावा आदम हे धावा आदम एवी वांग मारी तिहांथी
 वांग चानी हमणा पण ते समुवायवाला कहे ठे ॥ पढी जगवाननी नकि करवाने अर्थ जिहां

પ્રસુ કાઠસ્સગમાં યજ્ઞ દત્તા તે સ્થાનકેં ધર્મેચક્ર એવે નામે આઠ યોજનના વિસ્તાર વાલો એક
 યોજન ઊંચો, હજાર સૂણાનો હજાર પગથીઆવાલો એવો રત્નમય પોઠ ધાંધ્યો ધૂન કરાવ્યો
 તેની ઉપર જગવાનના પગલા ધાપ્યા અને જાણું જે એજ જગવાન છે એવી બુદ્ધિથી નમ
 સ્કાર કર્યો ઘીજા લોકોયે પણ તેવોજ મદિમા કર્યો પઢી પણ તિહાં આવીને પરણામાદિ વિધિ
 સાચવતો હતો તિહાંથી ઘાઢુવલોકતપીતનો મદિમા ધાવ્યો એમ પ્રસુ પૃથ્વીતક્ષે વિદ્યાર કરે
 છે ॥ હવે જે વિવસથી જગવાન વીક્ષા લક્ષ્ને વિદ્યાર કરી ગયા તે વિવસથી મરુદેવીમાતા જરત
 મહારાજને ઈર્ષ્યા ધાપ્યાં કરે છે અને કહે છે કે હે જરત જેમ કમલના ફૂલોની માલાને ના
 સ્વી આપોયે તેવી રીતે એ રૂપનો મુજને ઢોઢીને ધાવ્યો ગયો અને એકાકી વનવાસી થયો છે,
 હુલ્લ તુપાયે પીઠાતો હરો, ક્યાંએક મસાણ અથવા યુફાઈમા તપસ્યા કરતો હરો, ટાહાહ
 તાપ સદન કરતો હરો, વર્ષાકાલમાં નીજાતો હરો, માંસ મત્સર મરુ મારતા હરો, અરે હુ પા
 પણી હું જે પુત્રને આટલું હલ્લ થયું છે તે સાંજહું તેમ ઠતાં મરતી કેમ નથી માટે મહારા
 જેવી હલ્લથી ક્યાંય પણ કોઈ હસે નહીં, અરે જરત તુતો રાજ્યના સુલ્લમાં લોજાણો ઠો, મહારા
 ઢોકરાની લ્લર પણ કાહાહતો નથી, તુંતો સર્વ પ્રકારની સુલ્લ રસોયો કરીને લાય છે અને
 મહારો પુત્રતો નિહા માગી છુકા દુકલ લાય છે, તુંતો સારા મજાના ધરેણા ગાળો પહેરે છે
 અને મહારો પુત્રતો નમ્ર ફરે છે, તુંતો સુલ્લ સભ્યાર્યે સુલ્લ છે અને મહારો પુત્ર કલ્લ કાંકરા
 કાંટાવાલી જમીન ઉપર સુલ્લ રહે છે, અરે જે મધુર ગીત ગાને કરી જાગતો હતો તે શૃંગાલા
 વિકના હપ્લ્લરે જાગતો હરો વલી તેની જુલ્લ તુપા અને શરીરની શુશ્રૂષાની લ્લર કોણ હેતો
 હરો તથા અણવાયો પગે હાલતો હરો ક્યાંક અનેક ઈર્ષ્યાવિક અનેક ઈર્ષ્યાવિક આપતી રહે છે, પુત્રની ચિતાથી

मरुवेवी माताने आस्वें पमल आवी गया तेने वली जरतराजा समजावे के माताजी तमे कांइ
 करु करो नही तमारो पुत्र घणो सुखी ठे तेवारें फरी माता कहे के मने वेखाढ तेने जरत
 कहे के हवे थोढा विसोमां अर्हीआं आवरो तेवारें हूं तमोने वेखाढीस एम मरुवेवी माता
 जरतने वलंजा वेता थका रखा ठे ॥ हवे श्रीकृष्णवेव अरिहंते एक हजार वर्ष पर्यंत कायाने
 वोसरावी दीधी शरीरनी छुथ्रया त्यागी आपी, एमने कांइ अपसर्ग थया नही परंतु एक वर्ष
 आहार मल्यो नही एटडुं कट वीटुं ते कष्टने सहन करता थका, आत्माने जावता थका,
 एक हजार वर्ष वीत्या त्यारे सीयालानो चोथो मदिनो, सातमुं परवाढिडुं, फाव्युनववि
 अगीआरसने दिवसें पूर्वान्द कालना समयनेविपे पुरिमताल नगरना शकटमुख नामा थ
 यानमा न्यग्रोध वढवृद्धनी नीचे, पाणीयें रहित अछम तप कीये थके, उत्तरापाढा नक्षत्रे
 चडमानो योग आवे थके, शुक्लध्यानने विचाले वर्ततां थका, जेनी समान बीजो कोइ जगतमां
 पदार्थ नथी एवु अनोपम अनतु केवलज्ञान अने केवलवरीन उपनुं तेनायोगें यावत् सर्व जा
 वने जाणता देखता थका विचरे ॥ ११३ ॥ हवे एवा अवसरमां जरतमहाराजनी आयुध
 शालामां चक्ररत्न पण प्रगट थयु तेवारें रूपजवेवना केवलज्ञाननो अने आयुधशालाये चक्ररत्न
 उपनानी ए वेहु वधामणी जरतजीने साथे आवी ते वेहु वधामणीयाने दर्शवान आपने
 विदाय कक्षा पठी जरतजी विचारमां पळ्या के ए वे वधामणी साथे आवो एमांथी कोनो
 महोत्सव पबेलो करु एम रूपेकवार विचारीने निश्चय कसो के चक्ररत्नतो संसारिक ठे अने
 श्रीतीर्थिकरनो केवल महोत्सव फरवो ते लोकोत्तर ठे वली पिताने पूज्या तो सर्वने पूज्या माटे
 प्रथम इहलोक अने परलोकनो सुखवाइ जे केवलज्ञान तेनो महोत्सव करु पढी चक्ररत्ननी

भवभूताजं दायीना
 स्तब्ध उपर वेगा
 थका मरु देवी
 मातामे भगवान
 नु समयवारणा
 देव्यादे

पूजा करीश एम निरधारी श्रीमरुवेवीमाता पासें आवीने कहेवा लाग्या के हे माताजी तमे
 मुजने उजजा वेता दता ते तमारा पुत्र आजे अदींथां पथाया ठे माटे चालो मढारी साथे
 दु तमारा पुत्रनो मदिमा तमोने देखाहुं एम कही मरुवेवीजीने दाथी खपर वेसाहीने पठी
 पोते पण वेठा वेशोने घण्ठा आम्हरसदित तिदाथी चाल्या ते चालतां जेवारें समो
 सरणने डुकडा आम्हा तेवारें माताजी बोल्या दे जरत आ देवसवधि वाजा किहा वाजे ठे,
 नरतजीयें कछु ए वाजा तमारा पुत्रनी आगल वाजे ठे तोपण माताजीयें मान्युं नही
 वली आगल चालतां घणा देव अने वेवोड समवसरणनी रचना करवा अने केवलज्ञाननो मढो
 दसव करवा आम्हा ठे ते पोतपोतामां एक बीजाने हांकोदांक करी रह्या ठे त साजली वली
 पण मरुवेवीजीयें जरतने पूठ्युं के आ कोलादल शानो थइ रह्यो ठे तेवारें जरतराजा बोल्या
 दे माताजी आ तमारा पुत्रनी पूजा करवाने माटे देव वेवीड आवे जाय ठे तेमनो कोलादल
 थाय ठे तोपण मतायें मान्यु नही वली आगल जातां जरतमढाराजायें कछु के हे माताजी आ
 रूपीं, सोना अने रत्नमयी एवा त्रण गढवाडुं तमारा पुत्रनुं घर तो खूड! एनी शोजाडुं दु छुं
 वर्णन करु एनु वर्णनतो कोढो गमे ब्रह्माड पण करी शके नही एवातने माताजी सत्य करी
 मानती थको पोतानो आखोने दाथथी मसलवा लागी तेथी पटल दूर थइ गया तेवारें खरे
 खरो समोसरण बीगो तिदा अनेक देव वेवीथोने देखी मनमां विचार कथो के छुडतो खरा
 आ मोदनी विकलता कहेवी ठे दुतो जाणती दती के मढारो पुत्र छुखी ठे अने आलो घ
 णोज सुखमा वेगो ठे दुतो रबीरढोने आधली थइ गइ आखे पटल वली गया अने एणेतो
 मने सजारी पण नही, मढारी तो कृषजकृषन करतां जीज पण सुकाइ गइ दती वली जरतने

છત્તના વેતી હતી જે મદારો પુત્ર ચૂલ, ટુણ, ટાઢાઢ, તઢકા તથા વર્પાવ આલિકની પીઢા
 સ્વમે ઢે અને ડપાન્દ તથા વાઢાને રહિત થકો ંકાકી ઠુંગર, વન તથા અટવીડમાં ઢ્રમણ
 કરે ઢે તેને મનાવી ળડ આવી અને ંતો મઢારા ઢુલને કોંડ પળ જાળતો નથી, સુલવાની
 પળ પૂઠતો નથી, આઢીં આબ્યો તો પળ મન સવેસો મોકલ્યો નઢી માટે ઢિક્કાર ઢે ં મોઢને
 તો ઢવે માઢારે પળ પુત્રની સાથે ઢું કામ ઢે, ઢું કોળ અને આ પુત્ર તે વલી કોળ, જગતમા
 કોંડ કોઢ્તું નથી, સર્વ કોંડ આપસ્વાર્ય ઢે, અરે મઢારા પુત્રે મને ંટહું પળ કહું નઢી જે
 ઢુ સુલ્વીયો ઢુ, મઢારી ચિતા કરણો નઢી, પરંતુ ં છાવાસ્તે ંમ કઢે કેમકે ંતો નિરાગી ઢે
 ંને કોઢ્તી ડપર રાગ રહ્યો નથી અને ઢુતો સરાગી ઢું તેથી મનેતો ંવા વિકલ્પ થાય
 ંમાં કોંડ સસય નથી તો ઢવે મઢારે પળ ં નિરાગી સાથે ઢ્યો પ્રતિવઢ કરવો ં ંકપસ્કા
 સ્નેઢને ઢિક્કાર ઢો ઢ્યાલિક ષિતવના કરી સર્વ વસ્તુ ડપર મમલ્લરહિત થડ થકી મરુવેંજી
 માતા ઢુજધ્યાને અબ્ધત્ત જાવના જાવતા થકા કેવલજ્ઞાન પામી તેજ વેલાયે અતગઢ કે
 વલી થડને મોક્ષ પોંઢોતા ઢઢાં કવીશ્વર કઢે ઢે ॥ યત્ ॥ પુત્રો યુગાવીશસમો ન વિશ્વે, ઢ્રાંલા
 ક્ષિતૌ યેન સ્મરસ્સત્ત્વમ્ ॥ યવલ્લિત્ત કેવલરત્નમધ્ય, સ્નેઢાત્તવેવાર્પિત માતુરાઢુ ॥ ૧ ॥
 મરુવેંજીસમા નાસ્તિ, યાઢગાલ્પૂર્વ કિલેક્ષિતું ॥ સુત્તિકન્યાં તત્ત્વજાર્ય, શિવમાર્ગમપિ સ્ફુટમ્ ॥ ૨ ॥
 અર્થ - ં શ્રીયુગાલ્પેવ સરસ્વો પુત્ર ઢીજો કોંડ વિશ્વમાં થયો નથી અને થાશે પળ નઢી કે
 જેપો પૃથ્વીનેલિપે ંક ઢજાર વર્ષ સુધી ઢ્રમણ કરી કષ્ટ સઢન કરીને ડપાર્ણુ કમાઅુ ં
 ઢું જે કેવલજ્ઞાન રૂપ રત્ન તે પ્રગાન સ્નેઢ થકી પ્રયમ પોતાની માતાને આપું તેમજ મરુવેંજી
 સમાન કોંડ માતા પળ થઢ અને થાશે પળ નઢી કેમકે જે પુત્રને પરણાવવાને અર્થ

मुक्तिकन्या जोवाने माटे आगलथी त्यां गइ के कन्या जोशने महारा पुत्रने परणवु एम आ अ
 वसार्पणीमां पदेलेवेला श्रीमरुवेवीजी मोदू गया ॥ इश्रविकें तेना शरिरहु संस्कार करी
 स्त्रीसमुद्रमां परवधुं वली इइना वचनथी शोक निवर्त्तवी, वावीमांहे स्नान करी, जरत म
 हारजे दुपे शोकाकुल थकां जइ जगवतने वांया इहांथी पदेलेवेनु केवली नाम प्रवर्त्त थयुं
 ॥ दवे प्रथम तीर्थंकर नाम थयुं ते कहे ठे ॥ जरत महाराज श्रीकृष्णदेवस्वामीने नमस्कार
 करीने परपवामां देवा, तेवारें जगवाने धर्मोपदेस दीधो तिहां पखेजो वेशनामां रुपजसेन प्रमुख
 पाचसो भरतना पुत्र तथा सातसें जरतराजाना पोतरा सर्व मली वारसें कुमरोयें दीक्षा लीधी
 ए वारसो कुमरोमां मरिचि पण जेलो जाणवो तिहां पुढरीकाविक चोरासी गणधरोनी थापना
 करी तथा ब्राह्मणें वाहुवलने पूढीने दीक्षा लीधी ए प्रथम साध्वी थइ थने जरत महाराज
 आवक थयो तथा सुवरी दीक्षा सेतो दती तेने घणें स्वरूपवाली जाणीने स्त्रीरत्न स्थापवा
 सारुं जरतें दीक्षा सेवानी आझा आपी नही तेवारें ते आविका थइ एम साधु, साध्वी, आवक
 थने आविका ए चतुर्विध संघने थापीने धर्मनी प्रकृपणा करी एटछे तीर्थंकर नाम थयुं ॥ जे
 वृक्षनी नीचे प्रभुने केवलज्ञान उपनुं तेनुं नाम प्रयागवढ थयुं ते वृक्षनी लोकोमां पूजा चा
 ली इमणा पण प्रयागवढ नामें करीने ते पूजाय ठे तथा कहु थने मदाकहु ए वे तो तापसज
 रसा माटे ते वे टालीने बीजा सर्व जइक परिणामना धणी जे तापसो थइ गया दता तेमणे
 थावी फरिथी दीक्षा लीधी, जरतमहाराज वांवीने पाढा अयोध्यामां आध्या थने श्रीकृष्ण
 देवे थनेक जीव तारवाने माटे तिर्हाथी अन्यत्र विहार कसो ॥ ॥ दवे जरतराजायें घरे
 थावीने चकरवतो अछाइ महोत्सव कसो पढी ठ खंम एध्वी साधवाने अर्थे जरत महा

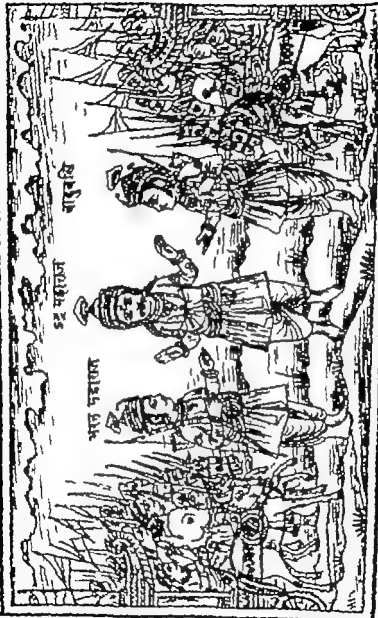
राज सैन्य लइ चाल्यो तेनी आगल हजार देवतायें अधिष्ठित चक्रवर्त्त चाल्युं ते जेतसे
 दूर चक्रवर्त्त जइ रहै तेदस्ता योजन सैन्य पण चाले, अनुक्रमें गगादेवीना घरने विपे
 तेरो कहुं माटे रह्या तिहां नवी नवी जाति नवा नवा वेसैं गगादेवीनी साथे विपयसुख जो
 गब्या पढी गगादेवीयें मार्ग आप्यो तेवारें तामस गुफा जांगी म्सेछोना देश साध्या एम पद
 खंभ साधीने शाठ हजार वर्षें जरत पाठा अयोध्यायें आब्या बली नमी विद्याधरने घरे पुत्री
 लीरन नहुं उपन्युं ते जरतजी परस्था ठे अने सुंदरीयें पण शाठ हजार वर्ष सुधी आर्यविल
 तप कहुं तेथी दुर्वल थइ गइ पढी जरत जेवारें आब्या तेवारें सुंदरीयें जरतने मोतीयें वधाब्या,
 सुंदरीने दुर्वल देखीने लोको उपर जरत खीज्यो अने कदेवा लाम्यो के तमे एनी सार संजाल
 कांइ करी नही तेवारें लोक घोब्या एणे आर्यविल तप कहुं तेथी दुर्वल थइ ठे पढी जरत
 जीयें तेने सयम सेवानी आइआ आपी सुंदरी पण वीक्षा जइने साध्वी थइ हवे जरतराजा
 अयोध्यामां सुख जोगववा लाम्यो एवामां आयु-दशालानो अधिष्ठाधिक पुरुष आवीने जरतने
 कदेवा लाग्यो के स्वामी चक्र आयु-दशालामां आवतु नथी तेने जरते पृथगुं के केम नथी
 आवतु ? तेवारें अधिकारीयें कहुं तमारा नाइयो तमारी आइआ मानता नथी तेथी नथी
 आवतु तेवारें जरतें सर्व जाइइनी उपर दूत मोकलीने कदेवराष्ट्र के जो तमो राज्य
 करवानी चाहना राखता दो तो सर्व जाइइ महारी आइआ मानो, सेवा करो नहीतो राजनो
 त्याग करो ते सांजली अठाणु नाइयें विचाहुं जे आपणने राज्यतो पिताजीयें वीधु
 ठे तो जरतनी चाकरी शामाटे करीयें एम चितवी जगवान पासें गया तेने जगवाने
 अंगारा करवा वालानो हठांत आप्यो, सूर्यगढांग सूत्रनो वेतालिक अध्यायन संजलायुं तेवारें

प्रतिबोध पामीने सर्व जाइये वीक्षा लीधी, जगवानना शिष्य थया, ए वात वृत्त आवोने जर तने कही तो पण चकरन आयुदशालामा आवे नही तेवारें जरतनो मुख्य मंत्री'वर बोळ्यो हे स्वामी? बीजा तो सर्व आपनी आज्ञा माने हे पण बाहुबली मद्या अर्द्धकारनो धरनार हे ते तमारी आज्ञा मानतो नथी, पोतानी खुजाना वलनु पराक्रम घणु जाणे हे माटे एने मू लथी उठाही वेवो जोइयें, ए महोठो रोग हे ते तमोने व्याधि उत्पन्न करे हे एबु सांजली जर तराजायें सुवेग नामे दूतने सर्व वात समजावीने बाहुबलीनी पासें मोकल्यो ते दूतने जता थका पुठे ठीक थइ, वल्लें काटो वलग्यो, रथनी पींजणी जांगी, जमणो रातच बोळ्यो इत्यादिक अनेक अपशकुन मार्गेमां थया तोपण ते वन, अटवी अने पादाढ प्रमुख उद्घपन करीने बाहुबलीना वेशे पोहोच्यो तेने मार्गनी धूले जळ्यो वेस्वोने गोवाजणीयो तथा पाणीदारीयोए पुठपु के तमे कोण ठो? क्वाथी आब्या अने कोण तमारो मालेक हे तेवारें दूतें कष्टुं हुं जर तराजानो दूत हु ते साजली बियो बोली के जरत ते हुं जे अमारा पबेरवानी कांचलीडमां जरत काढीयें ठेयें ते जरत अथवा वासणमां जरत, किंवा रोग सर्वधि जरत ए त्रण जरततो अमे जाणीयें ठेय पंतु ए त्रण विना बीजो कोइ जरत राजा हे एबुतो अमे सांजळुं पण नथी तेवार दूत आश्चर्य पाप्मो अने विचारवा लाग्यो के आ बाहुबलीनु राज्य पण वेपर वाइ अन्न जवरजस्त हे एम वातो साजलतो विचारतो विचारतो तिद्धशिला नगरीयें गयो तिहा वरवाजा उपर पोलीये रोंकी राख्यो जेवारें बाहुबलीनी आज्ञा आची तेवारें गाममाहे प्रवेश करी राज्यसजामां गयो तेने बाहुबलें आखोनी संज्ञा करी आसन उपर वेसाळ्यो अने पुठपु के अरे दूत, जरतने पोताना सवाकोढ पुत्राविको सहित कुशल हे? दूत बोळ्यो हे राजन,

લાલો ગમે વેવતાડ જેની ચાકરીમા તત્પર રહેલા છે તેને કુશલ કેમ ન હોય, તેને તો કુશ
 લજ છે પરંતુ આપ તેની ચાકરીમા આખ્યા નહીં તેથી તે સર્વ વાત નિષ્ફલ ગયો છે માટે
 તમે નરત રાજાની પાસે પધારો અને ઇટલા વિવસ નહીં આખ્યા તેનો અપરાધ સમાવો તે
 પણ તમારો મહોદો જાડ છે તે તમારા પિતાની જગાયે છે માટે તમારો ગુનાહ સર્વ માફ કરજો
 વલી અનેક રાજાડ તેની સેવા ચાકરી કરે છે અને તમોને તો વલી અવશ્ય પૂજવા યોગ્ય
 છેજ માટે ચાલો એવા દૂતના વચન સાંજલી ઘાઘુવલી તે વચનોનો પરમાર્થ જાણી ગયો
 અને નૂકુટી ચઢાવી, રાતા લોચન કરી ઘોલવા લામ્યો કે અરે દૂત હુ મારવા યોગ્ય નથી
 માટે હુને મારતો નથી પણ ન્હાના અઝાણુ જાડના રાજ્ય લઈ લીધા અને વલી મહારું
 પણ રાજ્ય લેવા વાંઢે છે તેથી જાડનો ક્રોહ તો જાણી લીધો હવે તું તેને કહેજે કે વાલપણામાં
 જેવારે આપણે ઘેટ્ટુ રમત કરતા હતા તેવારે હુ હુજને વઢાની પેઠે મહારા હાથમાં ધરતો
 હતો તે વિવસ ખૂલી ગયો ઘો કે શું? હુંતો તેનો તેજ હુ જે માટે હમણા ચાકરી કરવાનું કહે છે
 ત શું તારા રાજાને કાંઈ વિચાર છે કે નથી તેવારે દૂત વોલ્યો હે રાજાન્ જો વે વિવસ છલ્વે
 જીવવાની તમોને વાંઢા હોય અને કુંટવની સાથે પ્રયોજન હોય તો તમે એની સેવા નક્કિ
 કરો હુ તમોને સત્ય કહું હુ તે સાંજની ક્રોથ કરીને ઘાઘુવલે દૂતને ધક્કા અપાવી કાઢાઈ
 મૂક્યો દૂત પણ પાઠલના વારણાથી નિકલી પોતાનો જીવ લઈ નાશી ગયો તે ચાલતો થા
 લતો અયોધ્યાયે આવીને નરત રાજાની આગલ ધનાવી બનાવીને ધમણી વાત કહી સજ્જાવી
 તેવારે નરત-પણ રણનંજા વજઢાવી ચતુરંગથી સેના લઈને પોતે શ્રીકૃપ્ત વેવજીની પૂજા
 કરી પૂજાસમાહ પહેરી, હસ્તિના નગર બેઠી બાઘ્યો, તેની પઢવાઢે તેના સવા ક્રોહ પુત્ર તથા

पुत्रना पुत्र जे पोतरा ते पण घणा ठे वली चोराशी लाख दाथी, चोराशी लाख अश्व, चोराशी लाख रथ, ठसु क्रोढ पायक, शोल लाख रणतूर वजाढनार, वस क्रोढ ध्वजा, चौद हजार महोटा मंत्रीश्वर, अठार क्रोढ महोटा घोडा, पद्माश क्रोढ वीवटीआ, चोराशी लाख महोटा नीशाण, नव निधान, चौद रत्न, शोल हजार यक्ष, धत्रीश हजार मुकुटबद्ध राजा, तथा वारांगनासहित धमशी करीयें तेवारें चोशठ हजार राजकन्याउ, वस्त्रीश हजार नाटक, वली बीजा पण घणा विद्याधर, यक्ष, किन्नराविक अनेक प्रकारनो परिवार चाळ्यो, जरते रणपट्ट मस्तके बंधावीने सुखेणनामा सेनाधिपतिने आगल कसो, एवी रीते सेना लझे चढयो, अनुक्रमे वडुली देशनी सीमार्ये आवीने लस्करनो पढाव दीधो तेवारें बाहुवलेपण जाइ आब्यो सांजलीने श्रीशृपजदेवजीनी पूजा करी वज्जनो सन्नाव पढेरीने, सर्व जगतने तुहासमान मानतो यको जइनामा दुस्ती उपर वेशीने, जरतनी साइमो लढवा निकळ्यो तेनी पठवाढे त्रण लाख पुत्र तथा पोतरापण घणा ठे तेमज बार हजार राजा तथा घणा विद्याधरो, अनेक सुजट, दाथी, घोडा, रथ, पायक प्रमुख चाळ्या वली पोतानो पुत्र सिंह रथने सेनापति करीने आगल चलाब्यो ते पण जइ जरतनी सेनाने मळ्यो तिहां वेदु सैन्य एकठा मलवाथी धरती धूजवा लागी, समुद्र चलायमान थयो, पर्वतना टूक पढी गयां, जर तनी सेनामां शोल लाख रणतूर वाजते तेम बाहुबलनी सेनामां पण लाखो गमे रणतूर वाजते वदीजनो विरुवावली घोळते वेदु तरफना सैन्यनु मांदोमांदे शुद्ध थवा लागुं तिहां दाथीयें दाथी, घोडे घोडा, रथें रथ, विद्याधरे विद्याधर, पाले पाला एम न्यायशुद्ध थवा लागुं एटलामां सुखेणनामे सेनापतियें पोतानी सन्मुख सिद्धरथने आवतो बीजो ते

વારેં સુલેખે કહું કુતો જરતનો ચાકરું અને તુ તો વાઙ્મયલનો યુગ્મ હો તેથી તુ મહારો સ્વામી
 તો માટે તુ પહેલા મહારા ધર શસ્ત્ર ચલાવ તે સાંનલી સિંદરથે તેના ધર શસ્ત્ર ચલાવ્યું તેવારેં
 સુલેખ સેનાનીયે સ્વશ્ત્ર ચલાવ્યું મારગમાં સિંદરથના જાફ સિદ્ધકેતુયેં તે સ્વપ્ને પાઠી નારાયું
 તેથી સુલેખને ઘણો ક્રોધ થયો તેવારેં તે સુલેખ વાઙ્મયલની સેનાને વિલોવીને વાઙ્મયલની
 પાસેં ગયો એવામાં અનિલવેગ વિચાર આવી વાઙ્મયલને નમસ્કાર કરીને સુલેખની સન્મુલ
 લઢવા આખો તે ઘેઢુ જણ મહાની પેઠે નીચ્યા અસ્પરસ મૂઠીડું યુદ્ધ કહું, લાગીયો
 મારવાનું યુદ્ધ કહું તે વસ્ત સુલેખ સ્વશ્ત્ર લઈને સિંદરથને મારવા જાય ઠે એવામાં તો સૂર્ય
 અસ્ત થયો તો એમના સંગ્રામમાં એવી મર્યાદા ઠે જે કોઈ પણ શ્રીકૃષ્ણવેવજીની આણ આપે
 તો લઢું નહી, વીજી સૂર્ય અસ્ત થયો પઠી લઢું નહી, વ્રીજી મેઘ વરસતો હોય તેવારેં જ
 હડું નહી, તેમાટે જે સાંજ પચ્યાની અગાધ મરીગયા તેનો તો કોઈ ઘપાય નહી પરંતુ જે
 અર્ધ મરેલા હોય તેમને કાંગણીરખના જલેકરી જરત પોતાની સેન્યાના માણસોને સાજા
 કરે અને વાઙ્મયલ તો સોમયશ્વના ક્વચના આજરણોના જલથી સાજા કરે એવી મર્યાદા કરી
 ઠે હવે ફરી વીજા વિવસનો પ્રજાતે યુદ્ધ થવાં માંમું તેવારેં સુલેખ સેનાની અનિલવેગને વે
 સ્ત્રીને અગ્નિની પેરેં વલવા લાગ્યો અને અનિલવેગને મારવા આખો ઇટલામાં સિદ્ધરથ વચમાં
 આવી આહો પચ્યો અને સુલેખને સાદામાં લઢવા ઘડો રહ્યો તેવારેં અનિલવેગ જરત
 રાજાની સર્વ સેન્યાને ઝંઘન કરી જિહ્વાં દ્વાથીડના ટ્રણ કોટ વનાવીને જરતરાજા સૂતો ઠે
 તિહાં આવીને દ્વાથીડને કાંકરાની પેઠેં યઠાલી મહાવિકરાલ રૂપ કરીને સૈન્યનું મથન
 કરતો કરતો જરતની પાસેં આખો જરતે જાણું જે આ ફુદ્દર વિચાર ઠે તે મહારી સુરત

आवी श्री
राजानी सर्व सेन्याने
राजागुह्याने ज्ञाणीने कांकारानी पे

५१ साह्र एम चिंतवी तेना ठपर चक्र सूक्ष्मं ते चक्रने वेखी
 तित्ता चक्र पाठलनुं पाठल चालुं आवे तेवारें अनिलवेग
 वज्रपिंजर करीने ठ मदिना सुधी लवण समुद्रमा वेशी रह्यो पण चक्र माथे नमंतुंज रसुं ठ
 महीना पठी समुद्रमांथी गावढी वादेर कादाढी तेवारें चक्रे ते गावढीने कापी नाखी हवे
 सूर्ययश बाहुवलीनुं कटक ठलधीने बाहुवल पासें आव्यो अने कहेवा लाग्यो के मने शस्त्र
 मारो तेवारें बाहुवली हस्तीने बोळ्यो अरे तुं इदवाकुवशमां जलो खर वीर ठो पण दु जो तु
 जने एक सुगी मात्र मारीश तोपण तुं चूर्ण थइ जइश माटे जा दूर ठजो रहें पठी तेने वेव
 तांयें कसुं के अरे सुर्वा बाहुवली साथे तुं शुं लढवा आव्यो ठो नादकनो माखो जइश माटे
 अमे तने वर्जीय ठेयें के तुं चाल्यो जा तेवारें ते जतो रह्यो एवीरिते वारवर्थ पर्यंत युध् चाल्युं,
 कोढो गमे माणसो मरी गया, लोहीनी नवीत वदेवा लागी पण कोइ दाखो नही तेवारें
 घणों अनर्थ थतो वेखी सौधर्मइ अने चमरेंइ ए वे इइ जरतनी पासें आवी कहेवा लाग्या
 के जगवान तो लोकोनुं पाजण पोपण करी गया अने तमे माणसोनो नाश करावो ठो ए सुं ?
 जरत कहेवा लाग्यो जे बाहुवली मदारी आझा मानतो नथी तिदां सुधी चक्र आयुदशलामां
 आवतु नथी तो हवे कदो दुं शुं करूं ? ते सांजली इइ बोळ्या तमे वे जाइज पोतपोतामां युध्
 करो पण बीजा माणसोनो नाश म करावो ए वात जरते कबुल करी पठी ते वेहु इइ बाहु
 वली पासें आव्या अने कहेवा लाग्या के आ प्रमाणे युध्मां लोकोनो नाश थइ जाय
 ठे ते करावो नही अने तमे वे जाइज पोत पोतामां युध् करो बाहुवलीयें पण ते वात
 मान्य करी पठी इइ मलीने एक दृष्टियुध्, बीस्र वाक्युध्, त्रीस्र बाहुयुध्, चोथु मुष्टियुध्,

अने पांचसुं वंदसुद्ध ए पांच सुद्ध करवानो ठेराव कसो अने वेदु इहे घने लस्करोने श्रीआ
 विनाथजीनी खुवा आपीने बुर कसा पठी पाणी ठटकावी, फूल धिठावी, नूमि सुद्ध करीने
 मुकुट, टोप, सन्नाद पदेरी करी वेदु जाइ सामासामा लढवाने आव्या ते सुद्धने वेवता आ
 काशमां साक्षीधर रह्या थका वेले ठे हवे प्रथम जरत अने बाहुबली वे जाइ आंखो काढा
 नीने एक बीजानी सन्मुख बोळ्या, आंख मिटावे नदी, मांदोमांदे एक बीजाने वेवताज
 रहे, महादूर वीर ठे तो पण कृष्णमात्र रह्या तेवारे जेम सूर्यनी सांमो वेस्ववाथी आंखमां
 पाणी आवी जाय तेम जरत राजानी आंखोमां पाणी आवी गयुं ते जोइ वेवता फूलोनो
 वरसाव वरसावीने बोल्या के बाहुबली जीत्यो अने जरत दासो ए प्रथम सुद्ध ॥ पठी जरतें
 तिंदनाव कसो तेथी पर्वत कंपायमान थया अने बाहुबलीयें दाक मारी तेवारे ब्रह्माम् पु
 टवा जेवो शुब थयो तेथी जरतें पोताना कान ठांकी लीधा ते जोइ वेवता बोल्या के बाहुबल
 जीत्यो अने जरत दासो ए वीजुं सुद्ध ॥ तेवार पठी बाहुसुद्धमां प्रथम जरत राजायें दाथ
 लांको कसो तेने बाहुबलीयें कमलनालनी पेरे वाल्यो अने बाहुबलीयें पोतानो बाह लांबो
 कसो तेने जरत वालवा गयो पण लगार मात्र चसक्यो नदी हिंमोजानी पेरे जरत लटकी
 रह्यो ते वेस्वी वेवो बोल्या एमां पण बाहुबली जीत्यो अने जरत दासो ए वीजुं सुद्ध ॥ ते
 पठी मुटीसुद्ध करवा लाग्या तेवारे प्रथम तो घने जाइ मळोनी पेठे छजास्फोट करता
 मळ्या पठी जरते बाहुबलीने सुष्टी मारी तेथी बाहुबली थोडीशी वार आखो मोची रह्यो
 पठी जरतने वढानी पेरे छपाडीने आकाशमां घडाली वीथो परंतु फरी अनुकंपा आपीने
 पावो पोताना हाथमां पकडी करीने एक सुठो मारी तेथी जरत जमीनमां पेसी गयो ते

जोइ देवता बोल्या के एमां पण बाहुबली जीत्यो अने जरत दारी गयो ए चोछुं युद्ध ॥ पढी
पांचसुं वंमपुद्ध करवा मांफ्यो तिदां प्रथम तो जरत महाराजे लोदवंम लइने बाहुबलने
माखो तेथी बाहुबलीनो मुकुट माटीनां घटनी पेरे चूरण थइ गयो अने बाहुबली गूमा सुधी
जमीनमा पेसी गयो पढी जमीनमांथी बाहेर नीकलीने बाहुबलीयें लोदवंम माखो तेथी
जरतनो मुकुट चूरण थइ गयो अने जरत महाराजनुं सपूर्ण सर्व शरीर धरतीमां पेसी गयुं
ते जोइने देवता बोल्या जे आ युद्धमां पण बाहुबली जीत्यो अने जरत दारी गयो ए पां
चसुं युद्ध ॥ एम पांचे युद्ध जरत दारी गयो तेवारें चितातुर थयो एको विचार करवा लाग्यो
जे मदारुं राज्य ए लइ लेजो आ ते वली कोइ बीजो चक्रवर्ति थयो ठे के छुं १ एहुं चितवनिने
पढी चकने पोताना दाथमां लइ जमाढीने पोतानी करेली प्रतिज्ञानो जंग करी बाहुबली
उपर ते चक्र मूक्युं पण पोताना गोत्रमां चक्र चाखे नदी तेथी ते चक्र आवी बाहुबलीने
त्रण प्रवक्षिणा आपीने पाठो जइ जरतना दाथमां आवी वेगो एवी रीते जरतें जेवारें प्रति
ज्ञानो जंग कस्यो तेवारें बाहुबलने अत्यंत क्रोध चढी गयो तेथे करी जरतनी उपर मुष्टी
उपाढीने मारवा चाल्यो तेवारें देवता बोल्या विचार करो ते सांजली बाहुबलीयें जाण्युं जे
धिकार ठे आ राजने के जेना जीधे मदोटा जाइने पण मारवानो विचार थयो एवी रीते
वैराग्य पामीने बाहुबलने पोते जरतने मारवा माटे जे मुठी वाली दती ते मदोटा पुरुषनी
मुठी पाठी फरे नदी माटे संवेग थाव्यो तेवारें ते मुठीयें जरतने मारखुं मूकी वइने पोताना
मस्तके लोच करी वीक्षा जइने विचरवा लाग्यो तेवारें देवतायें फूलनो वर्षाव वरसाव्यो, जर
तराजा विजाप करवा लाग्यो के महारा सर्व जाइव वीक्षा जइने जता रक्षा पढी बाहुव

लीना पुत्र सोमपदने तिहूशिला नगरीनुं राज्य थापी नरत राजा अयोध्या नगरीमा आध्या
 दवे आगल जता बाहुनली साधुयें विचार्युं जे महारा न्हाना अछाणु जाइए प्रथम श्री
 प्रयन देवजीनी पासेयी दीक्ष लीधेली ठे ते केवली थया ठे माटे हमणा हुं जगवानना
 समसरणमा जईश तो न्हाना जाइउने ववना करवी पढशे माटे हु अर्दीथाज काजसगें
 रदी केवलज्ञान प्राप्त करीने पढी प्रभुपासैं जइश एबु चितवी मनमा अभिमान धारण
 रुरीने तिहाज काजसगें रह्या थका एक वर्ष वीती गयुं मस्तक उपर वेलीठ वीटाइ गइ
 तेनें प्रतिबोधया माटे श्रीकृष्णदेव स्वामीयें ब्राह्मी अने सुवरी ए वे साध्वीउने मोकली
 ते तिहां थावीने बाहुवलीजीने कहेवा लागीउ के हे वीरा हे जाइ तमे गज उपरथी नीचे
 उतरो दस्ती उपर आरुढ ययायी केवलज्ञान उपजे नही एटहुं तेमहुं बोलहुं सानलतांज
 जाणी गयो के आ साध्वीयो केवारें छुतु बोले नही माटे दाथीतो मदारी पासे नथी परतु
 अद्भुत रूप दाथीनी उपर हु चढेलो हुं एम विचारी माननो त्याग करी तिहांथी पग छपा
 डुधु के तरतज केवलज्ञान पण उपन्युं अने प्रभुना समवसरणमां जइ केवलीनी परपदामां
 विराज्यो ए नरत बाहुवजनो सवध कह्यो ॥ ॥ हवे एक विवसें जगवान अष्टापद पर्वत उपर
 समोसग्या तेवारें नरतमहाराजायें विचासु जे वीछु तो मदाराथी काइ थतु नथी पण आ सर्व
 साधुउने आहार बहोरातु तो लान पाहुं एवुं जाणी पांचसैं गाना सुखहीना नरी लाव्यो अने
 जगवानने कहेवा लाग्यो स्वामीजी आजना विवसे आ सर्व साधुउने आहार कराववानुं हुकुम
 महारे गेर थइ जाय तो घणोज रुहुं थाय तेवारें जगवानें कहुं आयाकर्मिक राज्यपिन साधु
 उने मेहु कउये नदी, बली सन्मुख आहार लइ आव्यो ते माटे साधुउण लीष्ये नदी एवुं जो

नरत राजायें जाण्डुं जे कुतो सर्व प्रकारे नकिरहित थयो एम शोच करघा लाग्यो ते जोई
 इमद्वाराजे नगवानने पुठुं के दे प्रभु ! अवग्रह केटला प्रकारना ठे ? नगवान घोळ्या पांच
 अवग्रह ठे तेमां एक इइनो अवग्रह, बीजो राजेइनो अवग्रह, त्रीजो ग्रहपतिनो अवग्रह,
 चौथो सागारिकनो अवग्रह अने पांचमो साधर्मिकनो अवग्रह ए पांच अवग्रह जाणवा ते
 सांजली इइ वोळ्या हुं तो आपना सर्व साधुंन मंदारा ब खंम एध्वीमां हुं पण आपना सर्व साधु
 उमे विचरवानी आझा आपु हुं एम कदेवाथी नरतने घणो सतोप थयो वली नरतें इइने
 पुठुं के आ आदाहुं दवे हुं करबु तेवारें इइ कहुं तादाराथी अधिक गुणवान होय तेने
 ए आदार जमाढो पढी नरतें पण ते आदार आवकोने जमाळ्यो इदांथी ब्रह्मनोजन चाहुं
 थुं ॥ दवे नरतराजा सवा सर्ववा आवकोने जमाढे ठे केटला एक काल पढी जेवारें घणा
 जमनारा थया तेवारें परीक्षा करीने सर्वने सेजाणीनां कांगणी रत्ननी जनोइ आपी तथा
 वैव, गुरु अने धर्म रूप त्रण तत्वसबधी त्रण रेखा प्रत्येक आवकने करी तिदांथी जनोइ
 आपवानी चाल पढी इहां श्रीकृष्णजेवस्तुतिना चार वेव थया ॥ एकदा नरत राजायें इइमदा
 राजने पुठुं के तमारु खरेखरु रूप कहेहुं ठे ? तेवारें इइ एक अंगुली बत्तावी ते मदाज्वाला
 माजाकुल देखीने नरत चमत्कार पाय्यो तिदांथी वर्णोवर्ण इइमदोत्सव चाहु थयो ॥ दवे
 एक विवसे नगवत विदार करतां विनीतायें आथ्या नरत वाववा आब्यो, प्रभुयें देखना
 आपी संसारनुं अनित्यपणु देखावधु, जीव कर्मने जारे करी सुबदाने दृष्टांते ससारमां बुढे
 ठे, जेम सुबदाने माटी चोपढी पाणीमा मूकीयें तो हेतु बेसे, तेम आव कर्म करी जीव

जारी थयो थको हेगो घेसे ठे, एवी जगवाननी वाणी सांजली जरत मनमा वैराग्य पाम्यो,
 ज्ञान दशामां लय लीन थयो एम अनुक्रमे एकदा जरतराजा आरीशा जवनमां घेठा थका
 अनित्य जावना जावता केवल ज्ञान पामी, मोक्षे पहुँचता ठे पढी तेमने पाटे आदित्ययशा
 राजा थया तेणे सोनानी जनोइउं करीने एमज आवक जमाख्या, तेने पाटे मदायशा राजा
 थया तेणे रूपानी जनोइउं करीने आवक जमाख्या एम आव पाट लगे आवक जमाख्या ठे
 तेमां केटलाएक राजायें सूत्रनी जनोइ करी जमाख्या ठे, पढी ते जनोइना पदेरनार सर्व ब्रा
 ह्मण कदेवाणा जरतने पाटे आदित्ययशा, तेने पाटे मदायशा, तेने पाटे अन्निबल, तेने
 पाटे बल्लनइ, तेने पाटे धलवीर्य, तेने पाटे कीर्तिवीर्य, तेने पाटे जलवीर्य, तेने पाटे वंनवीर्य,
 ए आवे राजायें जगवतनो मुकुट पदेसो अने ए आवे राजा आरीशा हुवनमां केवली थइ
 मोक्षे गया ठे जगवान श्रीकृष्ण देवजी एक लाख पूर्व पर्यंत विचरीने घणा जीवोने
 प्रतिबोधा ॥ हवे श्रीकृष्णदेव स्वामीना परिवारनुं वणेन सूत्रकार करे ठे ॥ श्रीकृष्णजनाथजीने
 कृष्णसेन आगे वेइने चोराशी गणधर थया, चोराशी गठ थया ॥ ३१४ ॥ ॥ तथा कृष्ण
 सेन प्रमुख चोराशी हजार साधुजनी उत्कृष्टी संपदा थइ ॥ ३१५ ॥ ॥ तथा ब्राह्मी अने
 सुवरी आवे वेइने त्रण लाख साधवीजनी उत्कृष्टी संपदा थइ ॥ ३१६ ॥ ॥ तथा श्रेयांस
 आवे वेइने त्रण लाखने पांच हजार आवकोनी उत्कृष्टी संपदा थइ ॥ ३१७ ॥ ॥ तथा
 सुनडा आवे वेइने पाच लाखने चोपन हजार आवकाजनी उत्कृष्टी संपदा थइ ॥ ३१८ ॥
 तथा चार हजार सातशेने पचास चौव पूर्वधर ते केवली नदी पण केवली सरखा साधुजनी
 उत्कृष्टी संपदा थइ ॥ ३१९ ॥ ॥ तथा श्रीकृष्णनाथ अरिदत्तने नव हजार अवधिहानीनी

संपवा थइ तथा वीश हजार केवल छानीनी उत्कृष्टी संपवा थइ ॥ ११० ॥ ॥ तथा वीश
हजारने ठगो वैक्रिय लब्धिवत् साधुर्जनी उत्कृष्टो संपवा थइ ॥ १११ ॥ ॥ तथा बार हजार
ठगोने पञ्चाश अठ्ठीपमां सद्दी पंचैदिय पर्याप्तजीवोना मनना परिणामने जाणे एवा विपुल
मति, मन पर्यवज्ञानना धरनार साधुर्जनी उत्कृष्टी संपवा थइ ॥ ११२ ॥ ॥ तथा तेढ
लाज बावी जाथवा एटले बार हजार ठगोने पञ्चाश बावी साधुर्जनी संपवा थइ ॥ ११३ ॥
तथा वीश हजार साधु सिद्ध थया चालीश हजार साध्वी सिद्ध थइ ॥ ११४ ॥ ॥ श्रीकृष्ण
जनाथ अरिद्वंद्व कौशलिकर्ने बावीश हजारने नवगो साधुं अनुत्तर विमाने गया, एकाव
तारी थया ॥ ११५ ॥ ॥ श्रीकृष्णनेव अरिद्वंद्वने वे प्रकारे अतगढ चूमि थइ तिहां यावत्
असंख्याता पाटलगे केवलज्ञान चाल्यो, मोक्षमार्ग बह्यो, ते युगंतकृत चूमि कहेवाय अने जग
वानने केवलज्ञान उपन्या पढी अतर सुद्धते काल वीर्ते कोइ मोक्ष गयो एटले अंतर सुद्धते
पढी मरुवेवी माता मोक्ष गया ते पर्यायांतकृत चूमि कहेवाय ॥ ११६ ॥ ॥ ते कालनेविषे,
ते समयनेविषे, श्रीकृष्णनाथ अरिद्वंद्व वीश लाख पूर्व सुधी कुमार पणो रह्या अने त्रेशठ
लाख पूर्व राज्यावस्थामां रह्या एवी रीतें ज्यासी लाख पूर्व घरवासे रह्या, सीतेर लाख कोढवर्षनी
उपर वली बीजा उपन्न हजार कोढ वर्ष वीते तेवारें एक पूर्व थाय एवा ज्यासी लाख पूर्व घर
वासें रद्दीने पढी एक हजार वर्ष ठगस्थपणो रह्या तथा एक हजार वर्ष उणा एक लाख पूर्व के
वल पर्यायि पालीने सपूर्ण एक लाख पूर्व साधुपणु पालीने जवोपग्राही चार कर्मनो कृत्य करी
आथ अवसर्पिणीनो सुखमस्तवमा नामा त्रीजो आरो ते घणो वीती गयो बाकी त्रणवर्षने साढा
आठ महिना शेप रह्या तेवारें सीतकालनो त्रीजो महिनो, पांचमुं पखवाडियुं, माघवदि ॥

॥ मयायंय ॥ ९०० ॥ तेरसने विवसें अष्टापद पर्वतनी उपर वशद्वजार साधुर्जनी साथें चौव जक्त
 एटले ठ उपरास पाणी रहित कीधे थके, अनीचनकुत्रें चडमानो योग आवे थके, प्रथम पद्दो
 रनी पढी वपोरनी वलते, पाजखी चालेला आसने वेग थकां, कालगत थया यावत् सर्व
 दु ख थकी रहित थया ॥ ११४ ॥ ॥ ते अवसरमां शकेंडुं आसन चलायमान थयुं तेवारे
 आंखोमां आयुं जराण्या एवो थको इहां आब्यो, आबीने जगवानने त्रण प्रवक्षिणा आपी,
 नमस्कार करी, योगस्थानके वेगे, बीजा पण सर्व इजो आबीने वेग पढी शकेंडें वेवोने
 मोकली नवनयनमाथी चदन मगाव्युं तेनी त्रण चय बनावी तेमां एक जगवानना शरीरने
 माटे, बीजी गणधरोना शरीरने माटे अने त्रीजी सर्व साधुर्जना शरीरने माटे बनावी वली
 आनियोगिक वेवोनी पासे खरिसमुड्डनु पाणी मगावी शकेंडें जगवानना शरीरने स्नान करा
 व्यु, सर्व वस्त्र धरेणा प्रमुख पहेराव्यां पढी त्रण पाजखी करी तिहां एक पाजखीमां जगवा
 ननुं शरीर, एकमां गणधरोनुं शरीर अने एकमां सुनिर्जनां शरीरने मूकी छुड नूमियें लड
 जइने चित्तानी पासे पाजखीउ राखी तेमां शकेंडें जगवानना शरीरने पाजखीमाथी ज
 इने चित्तामां मूकुं तथा अन्य देवोये बीजा गणधरादिकना शरीरने पाजखीमांथी उता
 रीने चित्तामां मूक्या तथा शकेंडना दुकुमथी अग्रिकुमार देवो मनमांहे उदास थया थका
 चित्तामां अग्नि सलगववा लाग्या, तथा वायुकुमार देवोपण उदास थया थका वायु चला
 ववा लाग्या, वली बीजा वेवो चित्तामां घृत प्रमुखने सीचवा लाग्या पढी जेवारे मात्र दाढकाज
 शेप रडे अने बीजो शरीरनो जाग सर्व बलीने जस्म थड जाय तेवारे मेघकुमार देवो वर्षाव
 वरसाबीने चित्ताने बूजावी नाखे, पढी शकेंड जगवाननी उपरली जमणी याछुनी वाढा

पर्वतन फरती साईबा यक्षाणां

देवता निर्वाण

महापुरुष पदेव

साधुजी साचे प्रभुनिवाणि पाभ्या

महापद पर्वत

लीये अने ईशानेंड ठपरली माबा बाछुनी माढा लीये तथा चमरेंड नीचली जमणी बाछुनी
 माढा लीये अने वसैंड नीचेनी माबी बाछुनी माढा लीये तथा बीजा वेवता जे ठे तेमांथी
 केटलाएकतो लिनजकिना वस थकी, केटलाएकतो आपणु आचार ठे एहुं मानीने, केटलाएक
 तो धर्ममानीने परमेश्वरना अंगोपांगना सर्व दाढका लई लीये पढी शकेंड जे स्थानके माग
 वेवाणो दोण ते स्थानके रत्नोनां त्राण पीठ बनावे एटहुं करीने सर्व देवो नवीश्वरदीपने
 विपे जइ अछाइ महोत्सव करीने पोतपोताने स्थानकें जाय तिदां जइने बाढा प्रमुख जे
 लई आख्या होय ते पोतपोतानी सजानेविपे वज्रमयी माबलामां जइ राखे, तेने गथमाला
 विकयी पूजे, घूप वीये, ए प्रकारनो निर्वाण महोत्सव सर्व तीर्थकरोनो जाणी सेवो ॥ इति
 श्रीरूपननिर्वाणमहोत्सव ॥ ॥ श्रीरूपनवेव स्वामी मोक्ष गया पढी पचाश लाख कोड सागरो
 पम गये यके श्रीअजितनाथ मोक्ष गया, श्रीरूपनवेव अरिहंत मोक्ष गया पढी त्राण वर्षने
 साढा आठ महिना त्रीनो आरो शेष रह्यो दूतो ते पण वीती गयो पढी त्राणवर्ष ने साढाआठ
 महिना तथा उपर बेतालीश हजार वर्ष एटले वर्षे कृणा एक कोढाकोढी सागरोपम गया नत्तर
 श्रीमद्दावीर स्वामी मोक्ष गया एटले ते वखतें त्राणवर्षने साढाआठ महिना तो चोया आराना
 वाकी रह्या दूता अने पांचमां आराना एकवीश हजार वर्ष तथा ठछा आराना एकवीश ह
 जार वर्ष एम वे आराना मली बेतालीश हजार वर्ष ते एक कोढाकोढी सागरोपममां उठा
 थयां तेमाटे बेतालीश हजारने त्राणवर्ष उपर साढाआठ महिने न्यून एवो एक कोढाकोढी
 सागरोपम काल चोया आरानुं गये थके मद्दावीर मोक्ष पोदोता अने ते पढी नवसेने एंसी वर्ष
 गया तेवारें आ पुस्तक वेवढीगणिकमाश्रमणे लख्यो अने नवसेने ज्याणु वर्षे सधमां वचाणु

પુ પ્યુપ્યુએક લલે છે ॥૨૧૬॥ ॥ ફ્હાં ॥ પુરિમચરિમાણકપ્યો ॥ એ ગાથા મગલિકને અર્થે
 કહેતી ॥ ૨૧૬ ॥ ॥ ફ્હાં ॥ પુરિમચરિમાણકપ્યો ॥ એ ગાથા મગલિકને અર્થે ॥ ૨૧૬ ॥ ॥
 અથ શ્રીશ્યવિરાવલી પ્રારંભ ॥ તે કાલમાં તે સમયમાં જગવાન શ્રીમદ્વાવીસ્વામીના નવગણ
 અને શ્રીશ્યાર ગણધર થયા ॥ ૨૪ ॥ ॥ ૨૪ ॥ ॥ ૨૪ ॥ ॥ ૨૪ ॥ ॥ ૨૪ ॥ ॥ ૨૪ ॥ ॥ ૨૪ ॥ ॥
 મર્યાવાતો એવી છે કે જેટલા ગણધર હોય તેટલાજ ગણ પણ હોવા જોઈએ પરંતુ આપતો નવ
 ગણ અને શ્રીશ્યાર ગણધર ફરસાવો તો તેનું કારણ શું એવો શિષ્યનો પ્રશ્ન સાંજલીને ॥ ૨૫ ॥
 શુ કહે છે કે શ્રીમદ્વાવીસ્વામીના મહોદા શિષ્ય ફક્ત નામા અણગાર થયા તે ગૌત
 મગોત્રીયા હતા અને પાંચસે સાધુને વાચના આપતા માટે તેનો એક ગણ ॥ એટલે જેની વાચના
 એક હોય તેને ગણ કહીયે ॥ ફ્હાં કોઈ શકા કરે કે વાચનામાં ફેર હોય તો શું કેવલીના ક
 હેવામાં ફેર ફાર છે ? તેને સ્તર કહીયે ॥ ૨૬ ॥ ॥ ૨૬ ॥ ॥ ૨૬ ॥ ॥ ૨૬ ॥ ॥ ૨૬ ॥ ॥ ૨૬ ॥ ॥
 વચન સાંજલીને તે વચનોનાં ગણધરો સૂત્રો ઘાંધે છે શુભે તેની રચનાના શબ્દોમાં ફેર છે
 પણ વાતોમાં ફેર નથી માત્ર શબ્દ અનેક પ્રકારના છે તેમાં રચના કરતી વ્યક્તે એક ગણધર
 એક જાતિના શબ્દથી શુભે છે તો વલી ધીજો ગણધર વીજી જાતના શબ્દોથી શુભે છે તેને ધીજે
 રચનાના શબ્દોમાં ફેર ફાર હોય છે ॥ ૨૭ ॥ ॥ ૨૭ ॥ ॥ ૨૭ ॥ ॥ ૨૭ ॥ ॥ ૨૭ ॥ ॥ ૨૭ ॥ ॥
 શિષ્ય અગ્નિનૂતિ અણગાર છે તેનું ગૌતમ ગોત્ર છે અને પાંચસે સાધુને વાચના આપે છે તે
 ધીજો ગણ ॥ ૨૮ ॥ ॥ ૨૮ ॥ ॥ ૨૮ ॥ ॥ ૨૮ ॥ ॥ ૨૮ ॥ ॥ ૨૮ ॥ ॥ ૨૮ ॥ ॥ ૨૮ ॥ ॥
 પાંચસે સાધુને વાચના આપે છે એ ધીજો ગણ ॥ ૨૯ ॥ ॥ ૨૯ ॥ ॥ ૨૯ ॥ ॥ ૨૯ ॥ ॥ ૨૯ ॥ ॥ ૨૯ ॥ ॥
 જાણે છે ચોથા થધિર આર્યબ્ધક નામા જારણાથ ગોત્રીયા તે પાંચસે સાધુને વાચના

આપે છે એ ચોથો ગઠ ॥ ૪ ॥ ॥ પાંચમા થવિર આર્યસુધર્મ નામા અમિવેસાયન ગોત્રીયા
 છે તે પાંચસે સાધુડને વાચના આપે છે એ પાંચમો ગઠ ॥ ૫ ॥ ॥ ઠઠા થવિર મન્તિ પુત્ર
 વાસિષ્ઠ ગોત્રીયા છે તે સાઠા ત્રણસે સાધુડને વાચના આપે છે એ ઠઠો ગઠ ॥ ૬ ॥ ॥ સાતમા
 થવિર મોર્યપુત્ર કાશ્યપ ગોત્રીયા છે તે સાઠા ત્રણસે સાધુડને વાચના આપે છે એ સાતમો ગઠ
 ॥ ૭ ॥ ॥ આઠમા થવિર અર્કપિત ગૌતમ ગોત્રીયા છે તથા નવમા થવિર અષ્વલત્રાતા
 દારિતાયન ગોત્રીયા છે એ વેદુ થવિર ત્રણ ત્રણસો શિષ્યોને વાચના આપે છે એ વેદુ ગણધ
 રોની વાચના એક છે તેમણે એનો એક ગઠ ગણીયે એ વલ્લે ગણધર જાણે છે પરંતુ તેની
 માતા એક છે અને પિતા વે છે તેથી એમનાં ગોત્ર જુવાં જુવાં કહ્યાં છે આગલ બ્રાહ્મણોમાં
 વીજો જરતાર કરવાની ચાલ હતી માટે વે જરતાર કહ્યા છે એ આઠમો ગઠ ॥ ૮ ॥ ॥
 વશમા થવિર મેતાર્ય અને અગ્નીધારમા થવિર પ્રજાસ એ વલ્લે કૌંઢિન્ય ગોત્રીયા જાણે છે તે
 ત્રણ ત્રણસે સાધુડને વાચના આપે છે એ વેદુની વાચના એકજ છે માટે એકજ ગઠ કહેવાય
 એ નવમો ગઠ એ રીતે હે શિષ્ય ! અમે શ્રીમદ્વાલીરના અગ્નીધાર ગણધરના નવ ગઠ કહીયે
 ઠેયે એ અગ્નીધારે ગણધર દાવશાંગીના ધરવાવાલા, ધૌવ પૂર્વધારી, સપૂર્ણ આચાર્ય રત્નકર
 નીયાના ધારક એટલે દાવશ અગરૂપ રત્નનો કર્મનીયો તેના ધરવાવાલા, એ અગ્નીધારે ગણ
 ધર રાજગ્રહી નગરીમાં એક માસી અનશન પાણી રહિત કરીને કાલગત થયા, મોક્ષ પામ્યા,
 સર્વે હુ સ્વંથી રહિત થયા તેમાં નવ ગણધર તો શ્રીમદ્વાલીર સ્વામી વિદ્યમાન ઠાંજ મોક્ષ
 ગયા અને થવિર ફરજૂતિ તથા થવિર આર્યસુધર્મ એ વે ગણધરોયે તો શ્રીમદ્વાલીર જગવાન
 મોક્ષ ગયા પઢી કાલ કસ્યો છે, મોક્ષે ગયા છે તથા ધીજા સર્વ ગણધરોના તો શિષ્યોપણ

फाल करी गया दत्ता कोई पण शेष रह्यो दत्तो नही माटे जे कांइ दूमणा वतेमान समय
 साधुज विचरे ठे ते सर्व सुधर्म गहना ठे बाकी कोइ गहना नथी बीजा सर्व गणधरोना
 शिष्यो जे दत्ता ते विष्टेय गया ठे तेथी एक सुधर्म गहज रह्यो ॥ १५ ॥ ॥ हवे पद्मावली
 जलीयें ठैयें श्रीमद्दावीर स्वामी काश्यप गोत्री दत्ता तेमना पाटे श्रीसुधर्म स्वामी पाचमा
 गणधर वेग तेमनुं अग्निवेशायन गोत्र ह्नु तेनो संवध आ प्रमाणे ठे कुद्दाग सन्निवेस
 नामा नगरमां धम्मिल्ल नामा ब्राह्मण रहेतो दत्तो तेनी जबिला नामे नार्गना पुत्र सुधर्म
 नामे थया ते चौव विद्याना निधान, चार वेवना पारंगामी, पञ्चाश वर्ष घरवासे रह्या पढी
 मद्दावीरनी पासेथी बीका लीधी, पांचमा गणधर थया, त्रीस वर्ष पर्यंत तो मद्दावीरस्वामीना
 चरणकमल सेवता रह्या, अने श्रीमद्दावीर निर्वाण पास्या पढी बार वर्ष पर्यंत ठहरस्थपणे
 विचर्या तथा आठ वर्ष केवली पणे विचर्या सर्व मली एकशो वर्षनुं आयुष्य पालीने मोक्ष
 गया ॥ १ ॥ ॥ तेवार पढी श्रीसुधर्म स्वामीना पाट उपर श्रीजुस्वामी वेग तेमनु काश्य
 पगोत्र ह्नु तेनो संवध आ रीते ठे के एकबा श्रीमद्दावीरस्वामी राजगृही नगरीयें समोत्तथा
 तिदां एक मद्दोठो तेजवत देवता पोतानी चार अग्रमद्दीपीयो सहित तथा बीजा पण घणा
 देव अने देवीयोना परिवारे परवस्यो थको जगवानने वाववा आब्यो तेवारें श्रेणिक राजार्ये
 जगवानने पुठुं जे दे स्वामी मद्दाराज आ देवतानी बीजा घणा देवोथी अधिक कांति केम
 थयेली ठे तेवारें जगवाने कछु के आ देवतार्ये पूर्वं नवने विपे दण वर्ष पर्यंत नित्य तप कछु
 ठे तेना प्रनावथी ए पाचमा ब्रह्मदेव लोकनेविपे तिर्यकु जृचकनी जातिमा मद्दीक देवता
 थयो ठे वली पण ए देवता आजथी सातमे विवसे देवलोकथी चवीने राजगृही नगरीमां

कपजवन शैवनी धारणी नामे जार्यानी क्लृप्तमा पुत्रपणे आर्वीने उपजशे पढी एनो जन्मम
 होत्सव करीने एनी माता स्वप्नमां जंबुवृक्ष देखशे तेथी एतुं जंबु एबु नाम आपशे अनुक्रमे
 युवान अवस्था पामशे तेवारें सुधर्म गणधरनी पासेथी धर्मवैशना साजलीने वैराग्य पामशे
 तेवारें कदेशे के दु चारित्र लक्ष्य पण महारा मातापिताने पूढी आबु एम कही पाढो घर
 तरफ जाय ते एटले मार्गमां आवतां जंत्रथी उपढेलो पश्वर, पोतानी पासेथी निकळ्यो वेस्वीने
 विचारवा लागशे के ह्मणा जो मने आ तोपनो गोलो लागी जात तो दु अत्रतिपणामां म
 रण पामत, एबु जाणी सुधर्मनी पासे पाढो आर्वीने एकवारतो समकेत मूल जे वार व्रत ठे
 ते धारे व्रत लेशे तेमां चोथा व्रतमां एटली मर्यावा राखशे के, कवापि मातापिताना कदेवाथी
 स्त्रीयो परणवी पढे तो तेने परणु पण ते स्त्रीयोनी साथें जोग जोगुं नही एवो त्याग
 करी फरी घरें आवी माता पिताने कदेशे के मने आहा आपो दु श्रीसुधर्म स्वामी पासेथी
 वीक्षा लेउ ? माता पिता कदेशे के हे पुत्र ! वीक्षा पाजवी घणी डुकर ठे एवी रीते
 घणो घणो समजावशे तोपण ए मानशे नही तेवारें मातापिता कदेशे के हे पुत्र !
 आठ पुत्रीयो साथे तादाहं सगण करेजुं ठे माटे तेने परणीने पढी वीक्षा लेजे ते
 सांजली जंबुकुमर मौनपणु धारण करी रवेशे मातापिता आठ शैव्याने कदेशे के
 अमारो पुत्र वैराग्यवान् थयो ठे माटे तमारे वीकरीयो परणाववानी मरजी होय तो जले
 परणावो पण ते कन्याउनो त्याग करीने जो वीक्षा लेशे तो अमारो दोष कदाहशे नही
 ते सांजला। सर्व शैविया कदेवा लागशे के अमे नही परणावीछुं पण ते शैवियाउनी वीक
 रीयो कदेशे जे अमेतो जंबुकुमरनेज परणीछुं धीजाने परणावानो त्याग ठे तेवारें शैविया

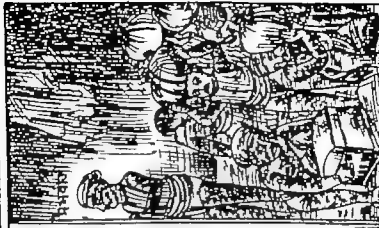
पोતાની पुत्रीयोने कदेशे के एतो वीक्षा सेजो तोपण वीकरीयो कदेशे के ए वीक्षा लीये तो
 नसे ल्यो पण अमेतो एनेज परणीवुं पढी ते एक रात्रीमां आठे कन्या परणजे अने
 रात्रियें शर्या उपर येसीने सर्व कन्याउने कदेशे के दुंतो वीक्षा जइश केमके आ संसार सर्व
 अनित्य ठे, कोइ कोइनें साथे आवनार नथी, तेवारें स्त्रीयो कदेशे के हे स्वामी ! तमे ह
 मणा वीक्षा लियो नही, हमथातो जे ससारनुं सुख मळ्युं ठे ते सारी रीतें जोगवीने पढी वीक्षा
 सेजो, नहीतो करसणीना न्यार्ये पभाचाप करशो जेम कोइ मारवाढ वेशनो करसणी पोताने
 घेर गहुं वावीने पढी मेवादमां पोतानें सासरे गयो तिहां तेनी सासुर्यें सारा रोदला करीने
 शालमां मूक्या उपरथी काकव मूकी ते काकव करसणीने घणी सारी स्वाविष्ट लागी पढी
 जेवारें शालाने पुठपुं के आ काकव तमोने किर्दाथी आवी ? तेवारें शालार्यें कष्ट के ए अमारा
 घरमा नीपजे ठे बनेवीयें पुठपु केवी रीतें नीपजे ठे ! तेवारें शालार्ये शेलही वाववानो विधि
 वेस्वाब्बो पढी करसणीयें जाणु जे मद्दारे घेर पण ए हुं वावीश एम निर्धार करी घेर आ
 वीने प्रथम जे गड्डनुं सेत्र वाष्पु दतु तेने खसेही नाखवा लाग्यो तेवारें लोकोये कष्ट के आ
 तुं शुं करे ठे ? तेणे कष्ट के हुं एमा शेलही वावीश लोको कदेवा लाग्या के आ वेस्वमां
 पाणी नथी तेमाटे शेलही यशे नही, तेम ठतां जो तने शेलहीज वाववानी इष्टा होय तो
 एकवार आ गहुंनी करेली खेती ठे ते कपावी से पढी शेलही घनावजे एतु लोकोनुं वचन
 तेणे मान्युं नही अने शेलही वावी ते थोही खगी एटलामां कूवानुं पाणी सुटी पढ्युं तेथी जे
 खगेली शेलही दती तेपण शुकाइ गइ तेवारें पभाचाप करवा लाग्यो तेम तमे पण ठुं सुख
 मूकीने बीजा नवा सुखनी चादना करो ठो तो पढी पस्तावशो एवी स्त्रीयोनी वाणी सांजली

जंबु कुमर कहेजो के डू प्रवोक्त दृष्टांते पश्चात्ताप नही करीश परंतु जो नही समजशो तो तो त
मेज पस्तावो करशो हुतो ललितांगकुमरनी पेरे तमारा फवमां नही पडुं तेनी कथा कडुंबु
ते सानजो एक नगरमां एक शेठनो पुत्र ललितांगकुमर एवे नामे मदारूपवत हुतो तेने
एक दिवसें ते नगरना राजानी रूपवती नामा राणी ठे तेषो बीठो तेवारें एकातें बोलावीने
तेनी साथे सत्सारस्तवधि जोग विलास करवा लागी एटलामां राजा पण तिहां आव्यो तेवारें
अयत्रात यइने राणीयें ते ललितांगकुमरने खालमां नाखी दीधो अने विचारुंजे पढी का
दाही लइश हवें राणीतो राजानी साथे रमवा लागी गइ अने ललितांग खालमां नूखे मरतो
कोइ अन्य आवीने एतवाहो नाखे ते खाय अने एतनुं पाणी पढे ते पीये एवी रीतें चार म
हिना पर्यंत ते खालमां पढी रह्यो अने ललितांगना मा बापे घणोये जोयो पण लाथो नही
तेथी शोक करवा नेठां एटलामा वर्षाव आव्यो तेथी खालमां पाणी जराणुं ते पाणी कादा
हवा सारुं खाल खोजी ते खालना पाणीनी साथे ललितांग पण तणातो तणातो नगरनी म
होटी खालमा जइ पड्यो तेने लोकोये देखीने तेना मातापित्तने जइ कष्टु मातापिता जइ खाल
माथी कादाही घेर लइ आव्या तिहां सुझां खाइने पढी रह्यो, शरीर पीछु पढी गडुं, दाढका
नीकली आव्या, माता पिताये घणा प्रकारना तैलाविक मसली जागतो कथो तेवारें कांइक
सावचेत थयो पढी औपयोपचार करतां करतां घणा दिवसे तेनु शरीर सारु थपुं तेवारें
वली कपडा प्रमुख पदेरीने वजारमां फरवा निकल्यो तेने राणीयें देखीने बोलाव्यो ते घोड्यो
हवें हु तमारा फवमां पडुं नही इति ललितांग कथा ॥ एवी रीते आठे स्त्रीयो छुवी छुवी
आठ कथाउ सत्सारना सुखनो त्याग न करवो ते आश्रयी जंबु कुमरने कहेजो अने जंबु कुमर

फरी संसारनी असारता बतावनारी छुवी छुवी अाठ कथाउ अाठे स्त्रीयोने कहेगे तेवारें
 स्त्रीयो प्रतिबोध पामगे एवामां एक प्रनवो चोर पांचगे चोरने साथे लइने जंबु कुमरना
 घरमा आवगे ते सर्वेने विद्याना घलथी अवस्थापिनी निडा आपगे तेथी सर्वेने निडा आबी
 जगे परंतु जंबुकुमरने निडा आवगे नही पढी तालां उठाढवानी विद्याथी जंमार खोलीने
 नवाणु कोह सोनामोरोनी गांढीयो बांधी तेने लइने चालवा मांमगे एटलामां जंबु कुमरने
 ययपि इब्ब ठपर मूर्छां तो बिलकुल नथी तथापि एवो विचार आवगे के महारे तो प्रजाते
 दीक्षा सेवी ठे अने आजे चोर लोको इब्ब लइ जगे तो लोक कहेगे के छुड जाइउ ! एहुं धन
 सर्व चोर लोको लइ गया तेथी ए मांथु मुंमावे ठे एवी रीते धर्मनी निवा थागे ते बात
 सारी नही एहुं चितवीने नवकार गुणवा लागगे तेथी पांचगे चोरोना पग थजाइ जागे
 तेवारें प्रनवाने विचार थागे के आ ते छं थयु ! जो जोवा लागगे तो जंबुकुमरने जागतो वे
 खगे तेवारें प्रनवो जाणगे के एनी पासे कोइ मढा जोरावर विषा ठे एहुं जाणी जंबुकुमरने
 कहेगे के महारी विषा तमे ल्यो अने तमारी विषा मने आपो जंबुकुमर कहेगे के महारी
 पासे कांइ पण विषा नथी बली घीली विषा मने खपती पण नथी मने तो मात्र नवकार
 मत्रनो आधार ठे एवो धर्मोपवेश वेगे तेवारें प्रनवो कहेगे के आ नवी परपोली स्त्रीयोनी
 त्याग करीने तु दीक्षा शा वास्ते लीये ठे ? संसारना सुख जोगवी पढी दीक्षा सेजे तेने जंबु
 कहेगे के हे प्रनवा ससारमां सुख ठेज किदा के जेने हु जोगवुं संसारनुं सुख तो मधुबिड्या
 समान ठे तेनी लालचें जीव ससारमां रज्जे ठे जेम कोइ एक पुरुष जूलथी ठजाढमां जइ
 पछ्यो, तेनी पढवाढे एक द्वाथी वोख्यो, तेवारें ते द्वाथीना जयथी नासतो जागतो एक बढनी

शास्त्रामां जइ लटकी रह्यो दवे ते शास्त्रानी नीचे एक कूप ठे तेमां चार सप्प पोतानुं मद्दोह
 फाडीने वेवेला ठे; तथा वे अजगर पण मद्दोह फाही वेग ठे, तथा वठना थढ़ने दाथी धू
 णावी रह्यो ठे, तथा जे शास्त्रामां ते पुरुष लटकें ठे ते शास्त्राने एक कालो अने बीजो धोजो
 एग वे उदरो कापी रह्यो ठे, वली तेनी उपर एक मधुमाखीनुं मधपुछुं ठे तेनी मक्षिकाउ
 वही उडीने ते पुरुषना शरीरने चटका मारी रहेली ठे, एटलामां ते मधुआलमाथी एक
 मयनु टीपु टक्कुं ते पहेला पुरुषनी जीर्ण जइ सागुं, तेवारें ते पुरुषे कंचु जोवा मांनुं
 तो तेणे दीदुं जे मधुआल मादेथी ए मधुविंड पढे ठे; एउ जाणीने ते टीपानी नीचे म
 होहुं उवाहुं राखीने लटक्यो अने टीपाना स्वादमां मम ययो यको पोतानी उपर पूर्वोक्त
 अनेक जातना डख पळ्या ठे ते सर्वे जूली गयो एटलामां एक विद्याथर आवीने कहेवा
 लाम्यो के हे पुरुष ! ताहारु डख देखीने मने क्या आवे ठे माटे आव महारा विमानमां
 नेशी जा, हु तुजने डखमांथी कादादवा बाहु हुं तेवारें ते पुरुष बोख्यो हे विद्याथर !
 आ एक टीपु मयनु महारा मुखमां आववा यो पढी दु आपनी साथे विमानमां वेसी
 चाहुं एम एक टीपु आखुं पढी वली पण कसुं के आ बीछु टीपु आवे तो चाहु ए
 रीते एकेक टीपाना स्वादमां लोनाणो यको ते विकट स्थानने ठेठे नही, तेवारें विद्याथरे
 जाणुं जे एतो एवोज मुख ठे लोनी ठे ए कांइ डखमांथी निकलजे नही एउ जाणी
 तेने तिदाज मूकी विद्याथर चाल्यो गयो तेम हे प्रजवा ! आ जीव संसाररूप अट
 बीमां आयुष्यरूप वृद्ध ठे तिहां कुदुरूप मधुविंडने खातो खातो आयुष्य खुटावे ठे मोहें
 माच्यो यको रहे ठे, तेने सगुरु आवीने चारित्ररूप विमानमां वेसवानुं कहे तेवारें स

सारी जीव स्त्रीना जोग रूप मधुर्विडुमा लोनायो थको संसारमाथी निकलवा वोठे नदी माटे
 हे प्रजवा आ अवसर चुक्या तो फरी संसारमा पढ्याने मनुष्य अवतार मजवो महाकुर्लन
 ने एवो वचन सांचजीने प्रजवो घोर पण प्रतिबोध पाम्यो अने थोळ्यो के हे जनु ! इ पण
 ताहारी साथै वीक्षा लइश पठी वली जंबुकुमर पोताना मातापित्ताने प्रतिबोध वेजो तथा आठ
 कन्याउ वली पोतपोताना मातापित्ताने प्रतिबोध आपजो तथा प्रजवो पण पांचजो घोरोने प्र
 तिबोध आपजो एम सर्व मली प्रजातें पांचजोने सत्तावीश जनोनी साथे श्रीजंबुकुमर वीक्षा
 लेजो एवुं श्रेणिकराजाने श्रीमहावीरस्वामीयें कष्टुं दंतुं ते प्रमाणे नवाणु क्रोड सोनैया धर्मस्वे
 त्रोमा खरची नाखीने उत्तम वस्त्वत्तद्वित पांचजोने सत्तावीश जनोनी साथें श्रीजंबुस्वामीयें
 सुधर्मस्वामी पासेथी वीक्षा लीथी पठी दावशांगी जणी श्रीसुधर्मस्वामीनी पाटें वेठा, केवल
 ज्ञान पाम्या, पोतानी पाटें प्रजवाजीने वेसाहीने पोतें मोक्ष गया ए श्रीजंबुस्वामी ठहेला के
 वली यया इहां कवीश्वर कहे ठे के जंबुजातना वाणिया घणा लोनी धाय ठे एवुं लोक एटला
 माटे कहे ठे के जंबुस्वामीना दाथमां केवलज्ञान रूप धन आब्युं ते वीजा कोइने आब्युं नही
 ठेवेलुं केवलज्ञान एज पाम्या ठे, मोक्ष नगरनो दरवाजो बंध करी वेठा माटे लोनी कदेवाणा
 ते उपरथी ए जातना वाणीयाने लोनी कहे ठे तथा ए श्रीजंबुकुमर सरखो सोभागी कोइ थयो
 नदी अने थाजो नदी, शमाटे जे मोक्षरूपणी स्त्रीपण एने परया पठी वीजाने परणी नथी
 तथा एना जेवो कोइ कोटवाल पण नही थाय केमके एयो पांचसो घोरोने साधु धनावी दीधा
 ए कवीनी घटना कही दुवे श्रीजंबुस्वामी मोक्ष गया पठी वश वस्तु विछेव थइ गइ तेना नाम
 कहे ठे एक मनःपर्यवधान, वीजो परमावधि, त्रीली पुलाफलब्धि, घोयुं आहारक शरीर, पांचमी

रूपक श्रेणि, ठही उपशम श्रेणि, सातमो जिनकल्प मार्ग, आठसुं परिहारविष्टादि चारित्र तथा
 सूक्ष्मसपराय चारित्र अने यथाल्यात चारित्र ए प्रण चारित्र विष्टेव थया ते आवमो बोल तथा
 नवसुं केवलज्ञान अने दशसुं मोक्षे जनु ए दश वानां विष्टेव गयां श्रीमद्वावीरस्वामीथी चोशव
 वर्ग श्रीजबुस्वामी मोक्ष गया एमनुं सर्व मली एसी वर्पनु आयुष्य दहुं ॥ ए बीजो पाट ॥ २॥
 दवे त्रीजे पाटे श्रीप्रजवस्वामी कात्यायन गोत्री दता, तेमणे एक विवस पोताना गहमां तथा श्रीस
 घमा उपयोग दीधो जे हुं कोने आचार्य करुं ते उपयोग देतां गहमां तथा सधमा कोइ पो
 तानी पाटे देसवा योग्य पुरुष दीगमा न आब्यो तेवारें अन्य मतोमां उपयोग दीधो तेमां
 सधजवजटने दीगो तेवारें श्रीप्रजवस्वरियें चे साधुयोने सीखावीने सधजवने घेर मोकल्या ते
 सधजवने घरे जइने बोल्या “अदोकेष्टमदोकेष्ट तत्व न ज्ञायते पुन ” जूउ आ कष्ट करे ठे
 वली तत्वने जाणता नथी, एहुं सांजली तत्काल स्वप्न सधजव गुरुनी पासे आब्यो
 अने स्वप्न कादाहीने बोल्यो के अरे मने देखाड, तत्व केवुं ठे ? तेवारें गुरुयें विचायुं जे माथो
 कपातां तत्व कहेवामां बोप नथी एम चितवी गुरु बोल्या, अरे तु यइ करे ठे ते यइकी
 लकनी नीचे श्रीसांतिनाथजीनी प्रतिमा ठे ते शान्तिकारी ठे तेनाथी शान्ति थाय ठे परंतु यइथी
 कांइ पण थुं नथी ते सांजली तेणे प्रतिमा कादाही प्रतिबोध पाय्यो अने पोतानी स्त्री गर्जवती
 इती तेने ठोहीने दीक्षा लीधी श्रीप्रजवस्वामी त्रीण वर्ष गृहस्थ पणे रह्या तथा पञ्चावन्न
 वर्ष पर्यंत चारित्र पाळुं सर्व मली पञ्चासी वर्पनु आयुष्य जोगवी श्रीसधजवने पोतानी पाटे
 नेशाहीने देवलोक गया ए त्रीजो पाट ॥ ३॥ ॥ दवे चोथे पाटे श्रीसधजवस्वरि वहुगोत्रीया
 गर्जवती स्त्री ठोहीने आब्या दता तेने पाठलथी पुत्र थयो तेनु नाम मनक दीधुं ते ठो

करो एक विवस पाठशालायें गयो तिहां गोकराजनी सार्थे जण्यो तेवारें बीजे ठोकरे मेणु
 माछु के हे निःपिटक ! घणो तने जाणीये ठेयें तदारो वापतो ठेज नही आ वात सांजलीने
 ठोकरो दुखी थयो थको पोतानी माता पासें आब्यो माताने पुठयु हे माता ! मदारो पिता
 नथी ? त्पारें मातायें कसुं हे पुत्र ! तदारो थाप नही ते वजी होय ! तदारो थाप सयंजवजह
 ठे गोकरायें पुठयुं ते किहां ठे ? तेवारें मातायें कसुं हे पुत्र तद्वारा वापने जैनना साधुज नो
 लवनि लइ गया तेथी तेणे वीक्षा लीधी ठे एवुं सांजली जे गाममां सयंजव खरि दत्ता ते
 गामनी घादेर ते मनक पण आब्यो तेने सादामा ठंमिलें जाता गुरु मल्ल्या तेमने मनके पुठयु
 के मदारज इहां सयंजवखरि ठे एवुं सांजलीयें ठेयें ते कयी जगायें रहे ठे ? गुरु बोल्या ता
 दारे सुं काम ठे तेवारें मनके पोतानी सर्व सांजलीयें ठेयें ते कयी जगायें रहे ठे ? गुरु बोल्या ता
 तेने गुरुयें पण कोझक उत्तर आपीने उपासरे मोकली आप्यो अने ठंमिलथी पाठा फरी
 आब्या तेवारें गुरुयें तेने प्रतिषोध दीधो मनके कसुं के मने वीक्षा आप्यो ते सांजली गुरु
 बोल्या मदारुं तथा तदारुं पितापुत्रपणु जे ठे ते तु वीजा साधुजने नही कहे तो इं तु
 जने वीक्षा आपु त्पारें मनक बोल्थो हे मदारज इं न कहु ते सांजली गुरुयें वीक्षा आपी पण
 मनकनुं आयुष्य स्वल्प जाण्युं तेवारें गुरुयें सिद्धांतोमाथी सार लहीने वशैकालिक सूत्र मन
 कने माटे धनावुं ते सूत्र ठ मदिनामां मनक जणी रह्यो सर्व आचार जणी गयो, ठ मदिना
 जाण्णरा चारित्र पाजीने वेवजोक गयो पढी आवको मनकना धरीरने बाग आपी गुरुनी पासें
 आब्या ते वसत यशोनइप्रमुख बीजा घणा शिष्यो दत्ता ते पण सर्व गुरुनी पासें घेठेला
 दत्ता तिहा गुरुयें आवकोने धर्मोपदेश आप्यो पण गुरुनी आसोमां आंछ आब्या ते वेखीने

यशोचक्षुस्तद्विदित सधना माणसो बोल्या हे पूज्य आपना अनेक साधुं परलोक जाय ठे परंतु
 आपनी आंखमांथी आंख पडता केवारे पण वीगां नथी अने आज आंख केम पळ्या ? तेवारे
 गुरु बोल्या मोदथी आंख पळ्या संघे पुढु कयो मोद दतो ! त्यारे गुरु बोल्या ए आमारे संसारी
 पणानो पुत्र दतो परंतु स्वल्प काल चारित्र पाळुं तेथी मोद आवी गयो तेवारे साधुं बोल्या
 महाराज तमे अमने क्यारे पण कहुं नही जे ए आमरो पुत्र ठे ! तेवारे गुरु बोल्या हु जो तमने
 एहुं कहेत के ए महारो संसारीपणानो पुत्र ठे तो पढी तमे एनी पासे वैयावच्च करावत नही तेथी
 एने शो लाज थात ? माटे एना अल्प आवस्वामां एटलो लाज जाणीने तमोने में कहुं नही
 ए तात्पर्यार्थ ठे पढी गुरु, वशवैकालिकने पाहु सिधांतोमा नाखवा लाग्या तेवारे संघे विनति
 करी के हे स्वामी ए अल्प ग्रंथ ठे ते आगल जतां अल्पबुद्धि अने अल्पपापुषवाला लोकाने
 घणोज उपकारी याशे माटे एमज रहेवा आपो ते सांजली वशवैकालिक एमज राख्यो पढी
 सयनवस्वरि पोताना पाटे श्रीयशोचक्षु स्वरिने वेशाहीने श्रीमदावीर स्वामीथी अछाणुमे वर्षे
 स्वर्ग गया ए चोथो पाट ॥ ४ ॥ हवे पांचमे पाटे श्रीयशोचक्षुस्वरि दुर्गीयायणगोत्रीया बेठा
 तेना पाटे वे शिष्य नेठा तेमां एकतो आर्यसत्तृतिविजयजी मादरगोत्रीया अने बीजा आर्य
 श्रीचक्षुवाहुस्वामी पाईण गोत्रीया तेमांथी नक्ष्वाहुजीनो संबध आवीरीतें ठे के प्रतिष्ठान पु
 रना रहेवासी एक वरादमिहिर अने बीजा नक्ष्वाहु ए वे नामे वे ब्राह्मण नाइत दता तेमणे
 श्रीयशोचक्षुस्वरिनी पासे धर्मवेशना सांजलीने वीक्षा लीधी, चौव पूर्व जथा पढी गुरुये विनीत
 पणानो गुण जोडने नक्ष्वाहुने आचार्यपद आपुं अने वरादमिहिरने अविनीतपणाने लीधे
 आचार्यपद आपुं नही कारणके जे आचार्यपद गणधरोये धारण कहुं ते आचार्यपद जो

अविनीत अयोग्यने आपे तो ते गुरु जे आचार्य पवनो आपनार दोष ते पण अनत स
 सारी थाय हवे जइबाहुने आचार्य पव मल्लुं जोइने वराहमिहिर कोपानल थयो थको ग
 ष्ठी बाहेर नीकलीने गुरुनी उपर छेप धरवा लाग्यो चौबे पूर्व नशेलो हतो तेथी नवीन
 ज्योतिपना वाराहसंहिता प्रमुख ग्रथो घनावी साधुनो वेप मूकीने ब्राह्मणनो वेप धारण
 करी लोकानी आगल निमित्त कहीने तेनाथी आजीविका बलाववा लाग्यो तेने लोक पृठे
 के एटलुं तमे क्यांथी नश्या, तेवारें लोकानी आगल एवुं कहे के में एक विवस नगरनी
 वारणे लग कुंजली मांढी ते कुंजलीने जांभ्याविना एमज पाठो चाली निकल्यो पठी जेवारें
 याव आब्यो तेवारें नूसाढी नाखवा गयो अने तिदां जइने जोड तो कुंजलीमां सिद्धजग्रनो
 स्वामी सिद्ध ते पूढंडू वधारीने उपर उचो ठे पठी में लगनी नक्तिने लीधे मढारी ठाती क
 तण करीने सिद्धनी नीचे घुंसीने लग खुसाढी नाखुं मढारी नक्ति जोइने सिद्धनो अधिपति
 जे स्वर्य ते आब्यो अने मढारा उपर तुष्टमान थइने बोल्यो के माग माग तेवारें में कष्टुं मने
 नक्षत्राधिकनो चार खरेखरो जेवो ठे तेवो वतावो पठी स्वर्य पोताना ज्योतिपना मंज
 धारमां सुजने लइ गयो तिदां मने सर्व चार बताव्या, खयास्तक वतावुं ते ज्योतिपना
 वलाथी हुं प्रण कालनी वात जाणुं हुं एवी कछिपत वातो कहीने लोकोमां पूजाय, राजा
 प्रमुखने निमित्त कहीने खुशी करे अने समत्कार पमाढे एम घणा लोकोने मिथ्यात्वी कथा
 एवा अवसरमां श्रीजइवाहु स्वामी पण ते नगरमां आव्या तेमने आवकोरें मढोटा मढो
 त्सवसहित गाममां प्रवेश कराव्यो पण वराहमिहिरथी ते सदन थु नदी तेवारें विचावुं
 जे एहुं मान खंमित करुं तो सारी वात थाय एवुं पितवी एक विवस राजसजामां जइने

राजाने कहेवा लाग्यो के आजलथी पांचमे विवसे पूर्व विशाथी वर्षाव आवडो ते श्रीजे पहोरे
 वरसडो आ दु कुंमलुं करुं तुं तेना वचमां बावन पलनो माठलु पडडो एवुं निमित्त कहे
 ते वात आवकोये आवीने जडवाडु स्वामी आगल कही के दे स्वामी आ वराहमिहिरे क
 देजी वात सत्य ठे किंवा असत्य ठे तेवारें जडवाडु बोल्या कांझक सत्य ठे अने कांझक अ
 सत्य ठे केमके पूर्व विशाथी नही पण इसान कोणेथी आवडो ते ठ घडी विवस पाठलो रडेडो
 तेवारें पडडो पण श्रीजो पडोर कहेते जूगे कहेते वली बावन पलनो नही परंतु वायु
 थी सुकाइ जासे मोटे साठी एकावन पलनो मत्स्य रडेडो तथा कुंमलानां मध्यजागमां नही
 पडे पण कुंमलानी कोर उपर एक वाछुयें पडडो मोटे ते वराहमिहिर मिथ्यात्वना योगथी
 आटलुं छुटुं बोले ठे ए वात पण आवकोये राजाने कही राजा बोल्हो साच जूठनी खबर हवे
 तरत पांच विवसमां जणाइ आवडो एटलामां पांचमो विवस आव्यो तेवारें वर्षाव वरझ्यो
 अने श्रीजडवाडु स्वामीना कहेवा प्रमाणे सर्व वात सत्य थइ तेवारें राजा प्रमुख सर्व लो
 कोये श्रीजडवाडु स्वामीनु हान वखाणु अने वराहमिहिरनी कांइ साची कांइ छुठी वात
 पडी गइ तेथी तेनी मानता कमती थवा लागी वली एक विवस राजाने घेर पुत्रजन्म
 थयो तेनी वराहमिहिरे जन्मपत्रिका वनावीने एकशो वर्षेनु आयुष्य वर्ति कादाडणु त्यारें
 सर्व लोक अक्षत जइने राजाने वधाववा आव्या अन्यवर्शनी योगी सन्यासी प्रमुख
 सर्व आशीर्वाव आपवाने आव्या, परंतु एक श्रीजडवाडु गया नही तेवारें वराहमिहिर रा
 जाने कहेवा लाग्यो के दे राजन् ! तमारे घेर पुत्रजन्म थयो ते जडवाडुने रुच्यो नही तेथी
 आंढी आशीर्वाव आपवा आव्यो नही ए वात पण आवकोये जइ श्रीजडवाडु स्वामीने कही

तेवारें नड्याडु बोल्या वारंवार केम जवाय एकवार जइछुं श्रावक धोल्या केम जाशो गुरु
 धोऱ्या आव्मे दिवसे रात्रीने वखते विछाडीना योग्थी पुत्र मरण पामडो तेवारें देखाडी
 आवळु ए वात श्रावकोये जइ राजाने कढी, राजायें सर्व विछाडीयोने आखा गाममांथी वा
 देर कादाडी मूकावी तथा विछाडी कोडना घरमां अथवा गाममा न आवी शके तेना शे
 कडो गमै जावता कस्मा परंतु आव्मे दिवसे वैवयोगें वासीना द्वाथ्यो कमाडनी तांसणी वा
 लकना माथा उपर आवी पढी तेथी बालक मरण पाम्यो तेवारें वरादमिद्विर् घोळ्यो विछाडीथी
 तो मरण पाम्यो नही ? पढी गुरुयें तांसणीनी उपर विछाडीना मुखनो आकार लाकडामा
 करेलो दत्तो ते देखाळ्यो तेथी वरादमिद्विर् लक्या पाम्यो माटे तिदांथी निकली अन्यत्र स्था
 नके जइ अज्ञानकष्टी मरण पामिनि व्यंतर देवता थयो तेणे आवी श्रीसयमां मरकीना
 रोगनो उपड्व कसो तेथी घणा लोक मरवा लाम्या तेवारें श्रावकोनो उपड्व टालवाने माटे
 मद्वा महिमावत एवुं “ उवसगद्वर ” नामे स्तोत्र गुरुयें वनाव्यु तेनो घरघरने विपे गण
 णो सरु थयो तेथी सर्व उपड्व दूर थइ गयो पढी सर्व श्रावकोना घेरमां जो थोड्डुं शो
 काम होय तो पण ते उवसगद्वरनो पाठ करे के ते काम पार पढी जाय, एम करंतां करंतां
 उवट लोकोमा एवी चाल पढी गइ के जो गाय दूध न आपे तो पण उवसगद्वर स्तोत्र गुणे
 तेवारें गाय पण दूध आपती थाय एमज वली कोइक बाणा वीणवा गइ ते एकजो दत्ती
 तेनी ठाणानी पोटली ठपाडी आपवाने कोइ बीजो माणस ते वखत तिदां द्वाजर दत्तो नही
 तेवारें तेणे पण उवसगद्वरनो पाठ कसो तेवारें नागें पोते आवीने चारी ठपाडी तेना माथा उपर
 राखी रीधी एमज एक छो गेटना करवा छेती दत्ती तेनो लोकरो फाडे गयो ते रोधा लाम्यो

तेथे जाणुं जे रोटलो बली जाशे त्यारे छवसगव्हर्नो पाठ कसो कें तरत नागराजा आर्वीने
 कहेवा लाग्यो के हुं काम ठे ? खोये कहुं ठोकरो रवे ठे तेने राखो तेवार् ते ठोकराने खोच
 करावी रीतो राखाव्यो एतु प्रायें सांजलीये ठेयें एवीरितें नीध कामो लोको कराववा लाग्या
 तेवार् नागराज खीलीयो अने गुरुपासैं आवी विनति करी के हे महाराज संघथी हुं एक
 दणुमात्र पण अलंगो रही शक्तो नथी लोकोतो पूर्वोक्त दलका काम ते पण मादरी
 पासैं करावे ठे तेवार् गुरुयें जाणुं जे ए निर्जाम्य लोको देवने खीजावशे तो खलटो अनर्थ
 थइ पडशे माटे आ स्तोत्र जमारी मूकबुं युक्त ठे तेमने नागेंडें कहुं हे स्वामी नाथ आप ठी
 गाथा जमारी मूको अने शेष पाच गाथाथीज हुं महारे स्थानके वेतो थको सर्व उपज्व टा
 लीश एबुं सांजलीने गुरुयें ठी गाथा जमारी मूकी वली श्रीजड्वाहु स्वामीना करेला आवश्य
 कनिर्युक्ति प्रमुख अनेक ग्रथ दालमां विद्यमान ठे ए श्रीजड्वाहुस्वामी श्रीमदावीर स्वामीथी
 एकसो सितेर वर्षे देवलोक गया तथा बीजा श्रीसन्नतिविजयजी जाणवा ए ठो पाट ॥ ६ ॥
 हवे श्रीसन्नतिविजयजी मादरगोत्रीया दत्ता तेमना पाटे आर्य धूलिज्जजी गौतम गोत्रीया
 थया तेमनो संवध आवीरितें ठे कें पाफलोपुर नगरमां नवमो नदराजा राज्य करे ठे तेनो
 शकभाल नामे प्रधान ठे तेनी जाबलवे नामा जार्याना वे पुत्र थया एक धुलिनइ अने बीजो
 सिरियो एक विवस वररुची नामा ब्राह्मण राजा पासे आब्यो तेथे एकशेने आठ काव्य
 नवा वनावीने सनलाव्या एम ते ब्राह्मण नित्य आर्वीने एकशेने आठ काव्य नवा नवा
 वनावीनै राजा आगल कहे पण जेवार् प्रधान तेनो प्रशसा करे तेवार् राजा वान आपे
 नदीका वान आपे नदी अने प्रधान तो वररुचीने मिथ्याली जाणो तेनी प्रशसा करे नही तेवार्

गरुचीनडे प्रधाननी स्त्री लाठलवेने कसु स्त्रीयें प्रधानने कसु के ते विचारा नहने काइक अ
पावजो तेवारें प्रधानना मनमांतो अपाववानो विचार न हतो पण स्त्रीना कदेवा उपरथी राज
सनामा कसु के ए काव्य सारा ठे त्वारे राजायें संतुष्ट थइने नित्य तेने एकशोने आठ सोनैया
आपगा मामया एम घणाविस वेतां थया तेवारें प्रधान जाणुं के आबी रीतें तो सर्व धन नाश
थइ जाओ एडु धितवीने पोतानी सात पुत्रीयो ठे ते एवी बुद्धिमान् ठे के पवेली पुत्रीतो एक
वार कांइ काव्यप्रमुख सानले तो ते काव्य तेने मुखपाठ थइ जाय थने फरी तेनो पाठ कही
आपे एमज बीजी पुत्री वे वार सानले तो तेने मुखपाठ थइ जाय, बीजी त्रणवार, चौथी
चारवार, एम यावत् सातमी सातवखत सांजलीने पाठो कही संजलावे एम साते पुत्रीयो
महा चतुरावे तेने सीसावी मूक्युं के तमे राजसज्जामां एडु कहेजो जे ए काव्य छुना ठे अमोने
आवढे ठे एम कही मुखपाठे संजलावजो प्रजातें वररुची पण नवा एकशो आठ काव्य व
नावनि सज्जामां आबी कहेवा लाग्यो ते वखत प्रधान धोब्यो हे महाराज, आगलना आपणा
वडैरा नवराजानी पासे कहेला काव्य ठे ते नित्य आबी कहे ठे ए काव्य तो सर्व महारी
पुत्रीयोने पण आवे ठे तेगारें राजायें पुत्रीयोने बोलावी सर्व काव्य कहेवराव्या ते साते ज
शीयें अनुक्रमे एक बीजानी पाठल मुख पातें कही देखाव्या तेवारें राजायें नहने निर्जठना
करी कादाही मूक्यो पठी ते वररुचीयें वजी गगनवीमां एक यंत्र नाखीने तेनी उपर ठानो
पांचशे सोनोमोरोनो वडो नित्य मूकी आवे थने प्रजाते लोक जेला करी तिहां जइ गगानी
स्तुतिना काव्य कही कल खटकावे के पांचशे सोनामोरोनो वडो दाथमां आबी पढे ते कौ
तक जोडने लोको धोलवा लाग्या के छत्र राजायें आपवाजं थय कस्र तो पण आ पंढितने

गंगावेवीज इव्य आपे ठे ए वात राजार्ये सांजली त्यारें प्रधानने कसुं के आपये पण जोवा
चालीये, प्रधाने कसुं आवती काले चालीणुं पढी प्रधाने तिहा ठाना ठूपा माणसो वे
साख्या ते जेवारें सांजनी वखते जह सोनामोरोनी पोटकी यंत्रमां राखी आव्यो तेवारें ते
ठाना घेठेला माणसोये पोटकी काहाडी लइने प्रधानने आवी सोंपी वीधी प्रजाते तो राजा
प्रमुख सर्व लोको जोवा गया तेवारें ते वररुची पण गंगावेवीनी स्तुति करी घणा जोरथी
कल वाचे ठे तो पण हाथमां कांइ आवें नही तेवारें राजा बोळ्यो आम केम थसुं ते वखत
प्रधाने सर्व प्रपंच प्रगट करी आप्यो ने पोटली पण वतावी आपीने पाढी जहने सोंपी वीधी
तेथी लोकोमां जहनी घणी निदा थइ हवे जह मत्री उपर देष करवा लाग्यो एवा अवसरमा
प्रधानना ठोकरा सिरियानो विवाह ममाणो ठे तेवारें प्रधानना घरमां शस्त्रप्रमुख अनेक
तरेनी तयारीयो वेखीने जहें एक इहो वनावी पोतानी पासे जणवा आवनार ठोकराने
शिखाव्यो ते दोहो कहे ठे ॥ नवराय जाणे नही, जे सिकमाल करेसि ॥ नवराय मारी करी,
सिरियो रक्त ठवेसि ॥ १ ॥ ॥ ए इहो ठोकरा राजाना मदेल पासे आवीने कहेता थका
निकल्या, राजार्ये जहने धूबधुं आ वात केम ठे जहे कसुं तमे चोकशी करावो सर्व जातिना
शस्त्र तयार थाय ठे राजार्ये चोकसी करावी युद्धसामग्री जाणीने कोपानल थयो अने निर
धार कस्यो जे सकमालना सर्व कुटुबने मरावी नाखु आ वात सकमाले जाणी तेवारें राजा
पासें आव्यो, राजार्ये सकमालने जोइ मदेहुं फेरवी नाखु तेवारें प्रधान घरे आवीने सि
रियाने कहेवा लाग्यो के मद्दारी वात साजल जेवारें हुं जइ राजाने नमस्कार करु ते
वखत हुं मद्दारुं मस्तक तरवारथी कापी नाखजे ए वात घणील मदेनतथी सिरिये मान्य

करी पढी सकमाने राजाने प्रणाम कस्यो राजार्ये मद्दोहं फेरवी नास्सुं प्रधाने पोताना सु
 समं तालपुट विप नाखी लीथो हतो तिहां सिरियो वोळ्यो के जे कोइ राजानो द्वेपी होय
 तेने तो मारबुल जोइये एहु कहीने तरवार मारी तेथी मस्तक कपाइ गसुं राजा घणो खेव
 करीने पढी सलुष्ट थइ सिरियाने कदेवा लाम्यो के ताद्वारा पितानो अधिकार हुं छे, सिरियो
 वोळ्यो महारो मद्दोहो जाइ थुलिनइ ठे तेने अधिकार आपवो जोइये, राजार्ये पूठथु ते किदा
 ठे त्यारे सिरिये कसुं ए महारो जाइ न्दानपणमां पोथी वांचवा ठपर कालनिर्गम करतो
 हतो ते परण्यो हतो पण पोतानी स्त्रीपासें जतो नही तेवारें माद्वारा मातपितार्ये जाणु
 ए ससारनी कला शस्त्रो नही एहु विचारिने कोश्या वेश्याने कला शस्त्राववा माटे
 सौंय्यो ठे तेने वार वर्ष थया वेश्याने तिदांहीज लोनाइ गयो ठे वार कोठ सौंनैया
 खाइ गयो ठे माटे तेने बोलावीने अधिकारी करो राजार्ये थुलिनइने तेहवा माटे ठ
 डीवार मोकळ्यो, तेवारें वेश्या बोली राजा पासें म जाउ केम के जासो तो फरी राजा
 तमोने महारी पासें आववा वेज्ञे नहीअने मद्दारे पण तमारा विना केवी रीते रसुं जाओ ते
 विचार करो जे एक क्षणवार पण तमारा वगर मने चेन पढुं नथी ते तमे जाणोज ठो
 माटे तमारे जाबु नही तेवारें थुलिनइ वोळ्यो एकतो मद्दारा पितानुं मरण थयुं ठे अने बीजो
 वली राजानो दुक्कुम आव्यो ठे ते फरी शके नही तो पण एकवार तने मलवा माटे तो जरु
 आवीश एहु कहीने पोताने घेर आव्यो तिहां सर्व जहना प्रपंचनी वात तथा पिताना मर
 एनी वात सांजलीने पढी राजापासें आव्यो राजार्ये तेने कसुं के हुं प्रधानपद ग्रहण कर
 थुलिनइ वोळ्यो विचारिने ग्रहण करीश, तेवारें राजार्ये कसुं दुरत विचारी छे पढी अशोक

घाटीમાં जड़न विचार फलों के छुट आ संसारतो मतलबी ठे, महारा पितानी एवी अवस्था
 थइ माटे राज्यना काममां, आ लोकनुं पण सुख नथी अने परलोकमां तो नरकनी प्राप्ति
 थाय एवो ससार असार जाएली रत्नकवलनो उद्यो वनावी, लोच करी, साधु थइने राजाने
 जइ धर्मलान आप्यो अने तिहांथी निकल्यो राजायें जाएणुं जे आ व्यसनी ठे माटे वैश्याने
 घेर जवो एवुं विचारीने जोवा लाग्यो तेवारें ते तो कोइ महादुर्गधित गलीमांथी अइने
 गाम बाहेर निकली गयो पण दुर्गधथी नाक टांकुं नदी तेथी राजायें जाएणुं जे ए खरेखरो
 येराग्यमान् ठे पत्नी शुलिनई जइने श्रीसचूति विजयजीनी पासे वीहल लीधी अने राजायें
 सिरियाने मंत्रीपद आप्युं, महोर सोंपी हवे चोमासु आवे श्रीशुलिनइजी गुरुना आवेशथी
 वैश्याने घेर चोमासुं रह्या अने एक साधु सिद्धनी गुफायें चोमासुं रह्या तथा त्रीजो शिष्य
 तर्पविद्धें चोमासु रह्या, चोथो साधु कूथाना वचला काष्ठ उपरें चोमासु रह्या ए चारेमांथी
 शुनिनइजी वैश्याने घेर चोमासु रह्या ठे तिहां चोमासु कादाढबु घणुं कवण ठे कारण के
 एरुतो वर्षास्तु ठे ते कामनी जगाववा वाली ठे केम के जे कालमां मेघ गङ्गांरव करे, वी
 जनी चमकै, मोर बोले, पपझ्या पिउ पिउ करे, एवा कालमा नोगनी बांठा घणी थाय
 वली रईयाने चित्रामणवाली जगा, अने स्वाने पहरस नोजन नित्य मले, ए सर्व नो
 गना अग मले अने जो स्त्री रागवाली न मले तो सर्व निष्फल थाय परंतु अही शुलिनइ
 जीने तो कोश्या वैश्या सरस्वी सर्वमा अयेसर रागवाली मली ठे तेषे महोटा उमेदथी चित्र
 शालिमां उताथा, अनेक प्रकारना नोजन कराव्या, अनेक तरेना दाव जाव कखा, फूल छ
 पर नाटरु कीधु, नोग विलासना वचन बोली, तथापि ए महापुरुषनुं एक रोम पण

मग्युं नदी सेवट वैश्या बोली जे हु आटला विलाप करु तु तेनु काँइ प्रसुनर तो आपो
 तेवारें मुनियें उपवेश वीधो के हे जोली धर्मविना सर्व अवतार निष्फल ठे इत्यादिक उपवेश
 सानलीने कोश्या आविका थइ, एक राजाना हुकुमद्वार पुरुष विना बीजा कोई पण पुरुषने घरमां
 पेसवा वेवो नही एवी आविका करी चोमासु पूरण थये मुनि गुरु पासे आख्या थने बीजा
 उण साधु पण आख्या तेमने तो गुरुयें किंचित् ठवीने कसुं के नजे आख्या हे इकरकारक !
 थने मुनिनइने तो आवतो देखताज तत्काल गुरु उठी उना थइने बोल्या नजे आख्या अहो
 इकरइकरकारक एउ सानली सिंदगुफावासी साधुयें अमर्य आणीने विचाशु के छुउ
 आ गुरु पण धनवतना गरछु देखाय ठे केमके जे खुब माल खाइने मातो थइ आख्यो तेने
 तो अहो इकरइकरकारक एउ कसुं थने में एउ कण थप कसुं तेने तो इकरकारक एउ
 जुज कसुं एउ जाणीने आवते चोमासे सिंदगुफावासी साधुयें गुरुने कसु के हुं वैश्याने घर
 चोमासु करया जइश तेने गुरुयें कसुं हे वत्स, कामवेवनी राजधानी सरखा घरमां जइ चो
 मासु करवानुं काम अत्यंत कण ठे तु द्रष्ट थइ जइश माटे तादारे जाबुं नही तो पण
 तेपो मान्नु नही थने कोश्याने घर चोमासु रहेवा गयो तिहां एक सामान्य जग वैश्यायें
 तेने रहेवा माटे आपी थने तेनी पासे सामान्य वेप करीने वेवी तो पण तेनुं रूप देखीने मुनि
 मगी गयो थने जोग करवानुं कसुं तेवारें वैश्या बोली धनविना अमारें कामना नथी, साधुयें
 कसुं के धन किदांथी लइ आबु ? वैश्या बोली नेपाल वैशतो राजा रत्नकवल आपे ठे ते लइ
 आवो साधु जोग करवानो मतलबी थयो माटे चोमासाना विवसोमां कीचइ घुटतो घुटतो नेपाल
 वैशो गयो तिहांना राजा पासेथी रत्नकवल लइने पाबो वब्यो तेवारें रस्तामां चोरोनो खरो

वोव्यो “लक्ष्म याति” चोरोयें सूढानी वाणी साजलीने साधुनी पासेथी रत्नकवल खोंची
 लीधो फरी पागो राजा पासें जइ कदेवा लाम्यो के कवल चोरोयें जुटी लीधो तेवारें राजायें
 वांसनी लाकडीमां कवल नाखीने वीधो पागो फरतां वली पण रस्तामा खूढो वोव्यो “लक्ष्म
 याति” ते चोरोयें सांजळ्यु परंतु कवल वीठामां न आव्यो तो पण चोरोयें जाणुं जे अ
 मारो खूढो छुटुं वोले नही तेथी मुनिने कसुं हवे तमारो कवल अमे लक्ष्म नही पण सत्य
 कदो जे तमारी पासें कवल ठे के नथी मुनियें सत्य कसु, चोरोयें ठोढी वीधो, मुनियें रत्नकं
 वल जावीने वेस्थाने वीधो, वेस्थायें आन करी कांवलथी शरीर जुडीने खालमां पटकी वीधो
 ते जोइ साधु वोव्यो हे जोली एवा अमूल्य रत्नकवलने खालमा केम नाखी वीये ठे? त्पारें
 वेस्था वोली अरे मूर्खो तुं पण सुं करे ठे। जे आ मदाङ्गर्जन इदलोकमां अने परलोकमां सु
 खकारी रत्नकवलथी पण अत्यंत अधिक मूल्यवान् एवु चारित्र रूप रत्न ठे तेने मलमूत्रे करी
 जरेछु एवु जे महारुं शरीर रूप ऊर्ध्वित खाल तेमां केम नाखी आपे ठे? माटे तुं मदारार्थी
 अधिक मूर्ख वेत्ताय ठे एवु सांजली प्रतिबोध पामी पागो गुरुनी पासे आवीने साधुयें फ
 रीथी चारित्र लीधुं ॥ हवे एक विवस राजाना रथकारें कोश्या वेस्थाने घणीज स्वरूपवाली
 सांजली तेथी तेनी पासे जवानी इष्टा थइ पण राजाना दुक्कम विना बीजाने वेस्था राखे
 नही एवो तेनो नियम जाणने रथकारे राजाने कोइ पोतानी कला वतावीने राजी कसो
 तेवारें राजा प्रसन्न थइने वोव्यो के माग जे तु मागे ते दु आधु रथकारें कोश्यानी मागणी
 करी राजायें दुक्कम आव्यो अने कोश्याने रथकार सोंप्यो हवे कोश्या नित्य प्रत्ये रथका
 रनी पासे श्रीधुलिजङ्गीना गुणगान करे ते जोइ रथकारें जाणुं जे दु एने कोइ कला व

तातुं तो ए महारा गुण जाणवो ने महारी स्तुति पण करवो एतु चिंतवीने गोखमां वेशो।
 एरु गाणथी सात केरीनो छुमलवो वींच्यो तथा तेनी पठवाचे वली वीछु वाण साधुं एम
 एकेरुनी पठवाचे घाणो साधीने गोखमां वेग थकाज आंवांनी लुंव तोहीने वेश्याने आपी
 दीधी अने फदेवा लाग्यो के जो आ महारी कला केदेवी ठे। तेवारें कोश्यायें एक राक्षना
 वाणानो दिगलो करी तेना उपर फूल राखुं तेमां एक दोरो शीववानी सूइ उनी राखीने
 तेनी उपर नाटक कसु ते नृत्य जोडने रथकार अत्यंत खुशी यह गयो अने कदेवा लाम्यो जे
 माग माग हुं तादारी उपर सतुष्ट थयो हुं कोश्यायें कसु तें कदेवोक तमासो जोयो के जे
 यकी खुशी यहने महारा उपर प्रसन्न थयो ? आ में जे सूझनी अणी उपर नृत्य करी बताव्यु
 एवी कलाउ जो शीखवा वेसीयें तो हजारो शीखी शकाय ठे तेमज तें जे आचनी लुंव
 तोही आपी ए पण शीखुं सदेज ठे एमां काइ कण नथी अज्यात करवाथी वधी कला
 शीखी शकाय तेवी ठे परंतु महारा जेवी स्वरूपवाली स्त्री पासेनी पासे उनी रहेली दती,
 एने वली चोमासाना विवत दता तेमज कामने जायत करनारी एवी आ चित्रशाला
 दती तथा शरीरने पुटीना करनारा मन्मथने उत्तेजन आपनारा एवा घणा श्रेयमां
 श्रेय भोजन मलता दता ते आरोगी ने वली रात्रविवस महारी पासे रहेता तेम दु पण
 तेमना उपर अत्यंत मोहित थई थकी सराग दृष्टीयें घट्टप्रीतिपूर्वक विषयसेवन क
 रवाना याचना करी रही दती आटलुं उता एक कणमात्र पण जेतु मन घलायमान
 थयुं नही एवी कला श्रीधुलिनज्जीनी पासे दती ते शीखवी घणीज कण ठे मदा
 उत्तेजन ठे जेनी आगल में घणा प्रकारना चाला कसा तथापि ते मदापुरुष किंचिन्मात्र

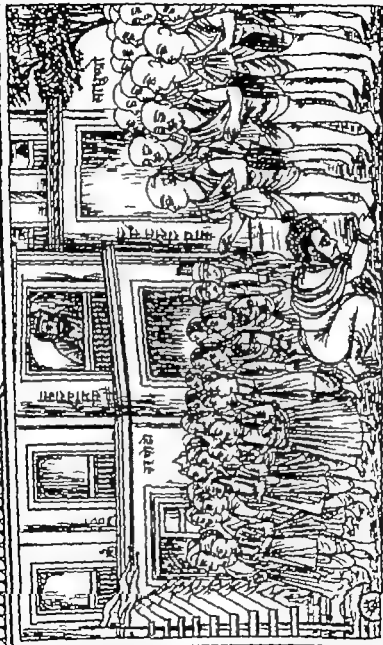
व्याचार्य

धृतिभद्रजीनी सात
वेदो

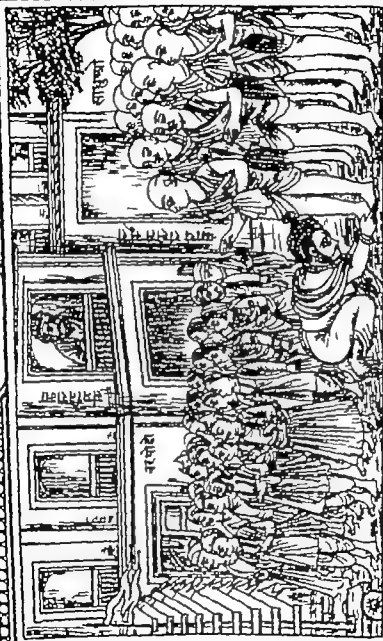
मन्यो नही धन्य ठे एमना मातपिताने के जेना कुलमां एयो पुरुष उत्पन्न थयो एवो उपवेश
 आपी रथकारनु मन फेरवीने श्रीशुलिनज्जी पासैं मोकब्यो तेरो जइ वीक्षा लीधी ॥ हवे को
 इक समये धारवर्ष पर्यंत काल पब्यो तेवारैं त्यां सर्व मुनिराजो अग्यार अगना जाएनारा
 रह्या पण द्वादशांगीना जाएनारा कोइ न दत्ता तेवारैं सर्व सघे बे मनुष्य मूकीने श्रीचइ
 वाहु स्वामीने बोलाव्यो, जइवाहु स्वामीयें कष्टुं में प्राणायाम ध्यान चालुं कष्टुं ठे तेमाटे म
 द्वाराथी आवी शकाओ नही तेमने श्रीसघे फरीधी कहेवराखुं के बे महाराज जे श्रीसघनी
 आका न माने तेने केवा प्रकारनो वद करवो? श्रीचइवाहुजी बोल्या तेने गह्व बाहेर करवो
 एवी चाल ठे पण मने ध्याननो अंतराय थाय ठे माटे श्रीसघने एम करवुं योग्य ठे के न
 एवावाला साधुज्जे इहां मदारी पासैं मोकली आपवा जोइयें तो तेमने नणवाहुं वनी श
 कओ तेवारैं श्रीसघे मली श्रीशुलिनज् प्रमुख पांचशो साधुज्जे श्रीचइवाहुस्वामी पासैं मो
 कल्या तिहां गुरुयें सर्व साधुज्जे सात वाचना वीधी तेमां बीजा सर्व साधुज्जे नणवाथी
 दारी गया परंतु एक श्रीशुलिनज्जी बे वस्तुयें उणा वश पूर्व नणी गया एवामा श्रीशुलि
 नज्जीनी सात बहेनो यक्षा, यक्षविद्या, चूता, चूतविद्या, सेणा, वेणा अने रेणा ए साते
 साध्वीज् श्रीसचूतिविजयजीनी शिष्यणीज् थयेली ठे ते श्रीशुलिनज्जीने वांदवा सारु आवी
 तेरो प्रथम श्रीचइवाहु स्वामीने वांवीने पुठपु के शुलिनज्जी किहां ठे? गुरु बोल्या पर्वतनी
 गुफामांहे नणेला पूर्वतु गुणपु करे ठे तेवारैं साते जणी तिहां गइ तेमने आवती जोइ झा
 नना बलेकरी चमत्कार वेखावामाटे श्रीशुलिनज् सिद्धं रूप करी बेगो तिहां सिद्धने देखी
 साध्वीज् नय पामी थकी फरी गुरु पासैं आवीने केहेवा जागी के महाराज तिहां तो सिद्ध

ब्रह्म ठे तेवारें गुरुयें जाणु एणे विद्या प्रगट करी जणाय ठे एम विचारिने वली कष्टुं के हवे
 तमे जाउ धुनिज्जजी तिहाज ठे तेवारें ते फरी तिहां गइ नाइने देखी हयसहित ववना
 फरी वली गुरु पासें आवीने पूठवा लागी के मदारान अमारी साथें सिरिये वीक्षा लीधी
 तेने अमारामायी यक्षणीयें उपवास कराव्यो ते देवलोक गयो पठी यक्षणीने प्रायश्चित्त
 नेया माटे श्रीसंयने कष्टुं तेवारें श्रीसंघे काउसग करीने शासन देवीने सीमधरस्वामी पासें
 मोरुळी सीमधरस्वामीना मुखयी घे चूलिका जइने शासनदेवी इहां आवी एउ कदी गुरुने
 वंदीने पोताने स्थानके गइ हवे एक बिस अशुलिनज्जजी पोतानो एक ब्राह्मण भित्र हतो
 तेने घेर गया तिहा ते ब्राह्मणनी स्त्रीने पुठुं मदारो भित्र किहां ठे ? स्त्रीयें कष्टुं अमने वा
 रिडीपणु प्राप्त थयुं ठे माटे जीख मागवा गयो ठे तेवारें श्रीशुलिनज्जई ज्ञानवलधी जोयुं तो
 एना घरमां वहिनोपार्जित घणु धन जरेलु वीतु पण ब्राह्मणने तेनी खर नथी माटे जीख
 मागे ठे पठी श्रीशुलिनज्जजीयें पोतानी हष्टीथी वाटेला धननु ठेकाणु तेनी स्त्रीने वताव्युं अने
 पोतें चाल्या गया ब्राह्मणे आवीने पोतानी स्त्रीना कहेवा उपरथी वाटेला धननु स्थानक
 जाणुं अने विचासु जे पका मुहा विना मुनिराज हष्टी आपे नदी माटे तेणे धरती खोवी
 जोइ तो तेमाथी घणु धन निकळ्युं तेना योगें ब्राह्मण सुखी थयो एवी रीते एक सिंदनी
 त्रिकुर्वणा करी अने वीलु ब्राह्मणने धन वेखावसु ए घे वातो अयोग्य करीने वली श्रीशुलि
 नज्जजी गुरुनी पासे वाचना सेवा आख्या तेवारें गुरुयें कष्टुं के पूर्वोक्त घे काम करवा थकी
 तमे वाचना खेवाने अयोग्य थया ठो, फूटेला जालनमां दूध नाखीयें तो ठेरे नदी, तेम त
 मोने पण वाचना हवे वेवाय नदी एवुं सोनली श्रीशुलिनज्जजी खवास थया थका श्रीसंयने

दोय तेने अमे आपीयें नित्यारीयें कसुं के नले तमारा जेवो मने पण करी ल्यो ते सांजली
 गुरुयें पण जान जाणी तेने वीक्षा आपीने तेनी इष्टा भुजव नोजन कराव्यु अने सुदस्ति
 सरियें कसुं के सु६ जाव राखजो एटलामां तेने उलटी थड तेवारें सर्व साधु तेनो वेयावच्च
 करवा लाग्या तेथी निहुयें चारित्रनी अनुमोवना कीधी अने मरण पाम्यो तिहांथी मरीने
 उक्तायणी नगरीमां श्रेणिक राजाने पाटे कोणिक राजा, तेना पाटे उवाचिन राजा, तेना
 पाटे नद नामे नव राजानां नव पाट थया अर्दीसुधी श्रेणिकथी मांमी वार पाट थया तेरमे
 पाटे चडसुप्त, बौदमे पाटे विजुत्तार, पन्नरमे पाटे अशोकश्री अने शोलमे पाटे अशोकश्रीनो
 पुत्र कुणाल थयो ते कुणालनो पुत्र संप्रतिनामे राजा थयो, जनमताज तेना वाढायें तेने
 राज्य आपसुं ते अनुक्रमे त्रण खंन पृथ्वीनुं राज्य जोगवनारो थयो हवे एक विवस ते सप्र
 तिराजा गोखमां वेवो ठे तेणे रथयात्रामां आर्य सुदस्तिस्वरि जाय ठे तेने वीठा तेना योगें
 जातिरमरण ज्ञान उपस्युं तेथी पूर्वे निहुना नवमां पोते साधु थयो हुतो ते सर्व वीठामां
 आस्युं तेवारें गोखथी नीचे उत्तरी गुरुने पगे लागीने पुंठुं के हे स्वामी अभ्यक्त सामायिकनुं
 सुं फल ? गुरुयें कसुं राव्याविप्राप्ति थाय ते सांजली संप्रति राजा वली विशेष दृढ थइने
 गुरुने पूठवा लाग्यो के हे स्वामी मने आप उलखो ठो ? तेवारें गुरु थपयोग आपीने बोल्या
 के तु निहुना नवमां अमारो शिष्य हुतो तो हवे तने राज्य मस्युं माटे धर्मवृद्धि कर एवुं
 गुरुनुं वचन सांजलीने राजायें आवकपणु लीधुं अने सवालाख जिनमदिर नवा कराव्या,
 सवाकोटी जिनधिव प्रतिष्ठाव्या, तेर हजार जरीणेंदार कराव्या, पंचाणु हजार पीतलनी
 प्रतिमाउ नरावी, सातसे दानशालाउ करावी, वेवालयोथी सर्व पृथ्वी शोचायमान करी, कर

चित्र ८।

समय रक्षा न्याय रक्षितनीने नमस्कार करे

ठोढ़ाव्या, साधुर्जना वेश पद्देरावीने पोताना छुजटोने अनार्य जेवा वेशोमां मोकली तिहांना
 लोकोने समजावीने साधुर्जने अनार्य वेशोमां विचराव्या तथा धीजा घृत, गोड, वस्त्र प्रसु
 खना सर्व व्यापारीर्जने तेमज कंदोइ लोकोने कद्देरावी मूक्युं के तमे छुइ आदारादिक सु
 निउने वद्देरावजो तेना पेशा जे थाय ते राजानी पासेथी जइ जाजो पण ए वातनी साधु
 र्जने खबर पढवा वेशो नही लोको पण तेमज साधुर्जने देवा लाग्या, साधुर्ज पण अछुइ न
 जाणता यका आदारावि सेवा लाग्या, जाणे छुइज ठे एम समजवा लाग्या, एटजामां आ
 र्यमहागिरिजी बोल्या हे शिष्यो आ एवो मित्र आहार नित्य केम लइ आवो ठो? तेवारें शिष्यो
 बोल्या अमे चोकशी तो नित्य करीयें ठेयें पण एनी मालम पढती नथी वली गुरुयें कछु
 हवे सारी रीते चोकशी करो पढी शिष्यो ए गोचरी करतां ठोकराउने पुठपु अरे तमने नित्य
 लाइ प्रमुख किहांची आवे ठे? तेवारें ठोकरा बोल्या महाराज सर्व आपणो प्रताप ठे अमे
 पण तमारे प्रतापे लाइ प्रमुख खाइयें ठेयें अने आपने पण वद्देरावीयें ठेयें राजानो ज
 मार अखूट ठे ते सांजली शिष्यो ए आवीने आर्यमहागिरिजीने कछु आर्यमहागिरियें
 जाणु आ राजइव्य ठे पढी आर्यसुहस्तिने कछु दे वेवाणुप्रिया तमे आदारी चोकशी करो
 ठो के नथी करता? आपणने राजइव्य आवे ठे ते केम? तेवारें आर्यसुहस्ति विना उपयोग्यी
 बोल्या के राजइव्य तो सर्वत्र ठे, कद्दे राजइव्य क्यां नथी? आर्यमहागिरिजी बोल्या आवी
 शिथिलपणानी वात तमे केम करो ठो? आजे तमे पोतेंज एवु बोलो ठो तेवारें तो प्रसिइपणे
 दोप लागवानुं थाजे माटे हवे तमारे ने अमारे सांनोगिकपणु नथी एवु कहीने अन्यत्र
 स्थानके विदार करी गया इहां सुधी तो एकज समाचारी हती अने एकज गह्वर हतो तथा

एक સાંતોગિપણો આચાર્યોનો ચાલ્યો પરંતુ આંદી શ્રીઆર્ય સુદસ્તિ સુરિથી સાંતોગ નિલ
 યપો આર્યસુદસ્તિ ચારિત્ર પાલી વેવલોક ગયા એ આવમો પાટ જાણવો ॥ ૭ ॥ ॥ હવે શ્રી
 આર્યસુદસ્તિના વે શિષ્ય થયા તેમા એકતો સુસ્થિત અને વીજો સુપ્રતિવધક એમણે કોટી
 વાર સુરિમત્ર જવ્યો કાર્કશી નગરીમા જન્મ્યા તેમનો વ્યાગ્રાપત્ય ગોત્ર હુ એ નવમો પાટ ॥
 ૮ ॥ ॥ એમને પાટે શ્રીઆર્ય ઇંદવિન્નસુરિ કૌશિક ગોત્રીયા થયા એ વશમો પાટ ॥ ૧૦ ॥
 શ્રીઆર્ય ઇંદવિન્ન સુરિને પાટે શ્રીઆર્ય વિન્નસુરિ ગોત્રમ ગોત્રીયા થયા એ જાતિસ્મરણ
 ॥ ૧૧ ॥ ॥ શ્રીઆર્યવિન્નને પાટે શ્રીઆર્ય સિંદગિરિ કૌશિક ગોત્રીયા થયા એ જાતિસ્મરણ
 જ્ઞાન પામ્યા હતા એ ધારમો પાટ ॥ ૧૨ ॥ ॥ આર્ય સિંદગિરિને પાટે આર્યવજ્જસેન સુરિ ઉત્કૌ
 ગોત્રીયા થયા એ તેરમો પાટ ॥ ૧૩ ॥ ॥ આર્યવજ્જ સુરિને પાટે આર્યવજ્જસેન સુરિ ઉત્કૌ
 શિક ગોત્રી થયા એ ચૌદમો પાટ ॥ ૧૪ ॥ ॥ એમના ચાર શિષ્ય થયા એક નાક્કલ, બીજો
 ગેમિન, ત્રાજો જયંત અને ચોથો તાપસ એ ચારને નામે એમની ચાર શાલા નિકલ્લી એ પન્ન
 પુત્રો પાટ ॥ ૧૫ ॥ ॥ હવે તેરમા આર્યસિંદગિરિથી માંનીને ત્રણ પાટડું વર્ણન કહી વેલા
 હીયેં ઠેયેં તે આવી રીતે ઠે કે શ્રીસિંદગિરિની પાસેથી સુનવાનો નાફ આર્યસમિત તથા
 વીજો સુનવાનો નરતાર ધનગિરિ એ વે જણે વીક્કાલીધી અને સુનવા પોતે ગર્જવતી હતી તેને
 તુવવન ગામમાં મૂકી વોધી પઢી સુનવાને પુત્ર થયો તે વલ્લતમાં ધીજી પઢોસીની સ્ત્રી વોલી
 કે વાફ જો આજ એના ઘાપ ધનગિરિયેં વીક્કા ન લીધી હતી તો આ પુત્રના જન્મનો મહોટો
 મહોત્સવ થાત પણ દુમણા તો પિતા વિના ધીજો કોણ આવીને મહોત્સવ કરે એવી વાત
 સાંજનીને તે ઘાલકને જાતિસ્મરણ જ્ઞાન ઇપનું તેવારેં ઘાલકે જાણું જે ઠું જો મહારી મા

मुनंदा पोताना भरवार धन गिरिनीने ठोकरी चोरानेगे झोलीगा नास्ती माधु सर्व जायते

ताने राजी राखीश तो ए महारी माता सुजने ठोडो नही माटे कोइ रीते एने कटालो उ
पजे तेवो उपाय करुं तो ए मने त्यागी वेडो, तेवारें हुं वीक्षा लइश एवु जाणी माताने खडेग
कराववाने माटे नित्य रुदन करवानुं घाडुं कसुं केमके एने तो चारित्र खेवानो जाव वत्ते ठे
तेवारें बालकना रुदनथी माता घणी खडेग करवा लागी अने विचासुं जे हुं आ पुत्रने सुं
करुं कोइने आपी देउ तो ठीक एवा अवसरमां सिद्दगिरि आचार्य तिहां पयाखा तेवारें धन
गिरि गोचरीयें जवा लाम्या तेने गुरुयें ज्ञान दृष्टीयें विचारिने कसु के आज तमोने गोच
रीमां सचित्त अचित्त वस्तु जे मले ते लइ सेवी, हवे धनगिरि गोचरी फरतां फरतां सुनवाने
घरे गया सुनवा बोली आ तमारा पुत्रें तो मने खलटो संताप करी दीधो ठे माटे एने लइ
जाउ साधुयें कसुं हमणा तो हुं आपे ठे पण पाठलथी हुं ख करीश, सुनवा बोली हुं हुं ख
नही करु तमे सुखे लइ जाउ तेवारें धनगिरिजी घणी खियोने तथा बीजा लोकोने साक्षी
करी पुत्रने लइ जोलीमा नाखी उपासरे आब्या गुरुयें जोली उपाही तेमां नार घणो जाख्यो
तेवारें बोल्या के आ सुं वज ठे के? एवु कहीने जोली उपाही तो मांहे बालकने बीजो
तेहुं वज एहुं नाम दीधुं हवे उपासरामां आब्या पढी बालकें रुदन करुं वध कसुं गुरुयें
सज्यातरनी देवावाली आविकाने ते बालक सौंघ्यो तेणे पारणामां राखुं ते जेवारें ठ
महीनानो ययो तेवारें तिहां आलामां साध्वीउ नस्था करे ठे तेमना वचन सांजली पार
णामां सुतां सुतां अगीअर अग जणी गयो अनुक्रमें जेवारें त्रण वर्पनो ययो तेवारें सुनवा
बोली जे हुं महारो पुत्र पाडो लइश तेने संघे कसुं के ए गुरुनो माल ठे ते गुरु जाणे पण
अमाराथी अपाय नही पढी राज बरवारमां गइ तिहां सधनी विनतिथी गुरु पण बरवारमां

आध्या राजायें एवी रीते न्याय थाप्यो के जेना उपकरण ए धालक लइ लीये तेनो ए पुत्र
 जाणवो तेवारें मातायें लाछु तथा घुघरा प्रमुख धालकने वेखाख्या परंतु धालके तेनी सा
 दासु पण जोयुं नही पढी गुरुयें धालकने कछुं के आ उधो ताहारें जेवो दोय तो लइ जे
 तेवारें धालकें उधो ग्रहण कसो अने नाचवा कूबवा लाम्यो राजायें कछुं न्याय थइ बुक्यो
 एम कही धालक गुरुने आपी वीधो ते जेवारें आठ वर्षनो थयो तेवारें वीक्षा लीधी ते वखत
 सुनबायें कछु के मदारो पुत्र पण तमे लइ लीधो तो हवे मने पण वीक्षा आपो, गुरुयें सुन
 बाने पण वीक्षा वीधी ॥ एक विवस उक्त्यणीना मार्गमां वज्र रूपीना पूर्वजवनो मित्र कोइ
 देव हतो ते मनुष्यनु रूप करिने वज्र रूपीनी परीक्षा करवाने अर्थ कोलानी नीक्षा देवा
 लाम्यो वज्र रूपीयें जाणुं जे कोलानी श्रुतु तो हमसा नथी तो आ वखतमा ए कोला
 क्यार्थी लाब्यो, ए तो कोइ देवतायें ठल कसो होय एम जणाय ठे माटे देवपिंन न जेवो
 एहुं जाणी निक्षा लीधी नही तेवारें देवें संतुष्ट थइने वैक्रिय लब्धि आपी फरी बली उ
 मालाना विवसोमां गेवरनी परिक्षामां देव बलाववा आब्यो तेमां पण वज्रमुनि चलायमान
 थया नही तेवारें देवतायें आकाश गामिनी विद्या आपी हवे एक विवस गुरु ठमिल नूमियें
 गया अने कैटलाएक साधुठ गोचरीयें गया तेवारें वज्रमुनि धालकीढायी साधुउना संथारा
 विक चारे वाछु मूकी पोते वधमां देखीने जेवी रीते गुरु वाचना आपे तेवी रीते जूवी जूवी
 अगीआरे अंगनी वाचना देवा लाम्यो गुरुयें पण धारणो गना रत्ना रद्दीने सर्व वाचना सांजली
 पढी धालकने कांइ पण शका पढे नही तेवी रीते मद्दोटा स्वरथी निस्तिदि कहीने गुरु उपास
 रामां आध्या तेवारें वज्ररूपीयें पण पोताहुं करेहुं सर्व कृत्य समेटी लीधुं हवे गुरुयें ते बाज

अण्यर्प यथा पत्नी सुमदाये राजसभामा फरीयाद करी परतु राजाये न्याय करी ते गीकरी अपाव्यु नही

कना गुण प्रगट करवाने माटे कहुं के हे साधुज तमे इहां रहेजो हुं एक गामे जइने आहुं
 हु तेवारें साधुज बोल्या अमोने वाचना कोण आपजो? गुरुयें कहुं वज्ररूपी आपजो एहु
 कहीने गुरु बीजे गाम गया हवे ते साधुज गुरुजुं वचन प्रमाण करवावाला, विनयवत ठे
 माटे वज्रमुनिनो विनय करीने वज्रनी पासे वाचना लेवा लाग्या तेमने वज्रें पण एवी वा
 चना आपी के गुरु घणी वाचनाजणी जेटजुं जणावे तेतलु वज्रमुनियें एक वाचनामां ज
 णावी बीधु तेवारें साधुजए विचारु के गुरु गामे गया ठे तेने जो चार दिवस वधारे लागे
 तो ठीक तेतलामां अमारो आ अमुक शुतस्कथ पुरण थइ जाय पठी कंटलाक दिवस बीत्या
 केहे गुरु आध्या तेमयो पुछुं जो साधुज तमारें वाचना सुखे थइ? साधु बोल्या हा
 महाराज हवे अमारें वाचनाचार्य ए वज्रज दोजो तेवारें गुरुयें अगिआरे अग वज्रने आपीने
 वाचनाचार्य कसो हवे गुरुनी आझायी वज्रमुनि श्री वक्रयणी नगरीमां जइगुसाचार्य
 पासेथी वश पूर्व जया पठी आचार्य पव पाम्या एक दिवस पाटली पुरमां धनशेठने घरे
 साध्वीज वतरी ठे तेणे वज्रस्वामीना गुण अने रूपजुं वर्णन कहु तिदां शेठनी पुत्री रुक्मि
 णीयें एवी प्रतिष्ठा करी के वज्रस्वामी विना बीजाने महारे परणजुं नही एतलामां वज्रस्वामी
 पण पाटली पुरमां आध्या अने विचारुं के महारा रूपथी लोको कोन पामे ठे ते नही
 पामे एतला माटे विद्याना बलथी रूप सक्रेप करी सामान्य रूपथी धर्मवैशना आपवा
 मांझी तेवारें साधुजयें लोकोना सुखथी सांजळुं जे गुरुनी वैशनातो अमृत सरखी ठे पण
 रूप तो सामान्य ठे ए वात साधुयें वज्राचार्यने कही तेवारें बीजे विवसे हजार वज्रजुं सुवर्ण
 कमल करीने तेनी उपर वेग अने पोतानुं जेहु मूलरूप वतु तेवाज रूपथी वैशना बीधी

ते जोइ सर्वे लोक विस्मय पाव्या, धनशेठ पण पोतानी महाकूपवाली रुक्मिणी नामा पुत्री
 अने एक क्रीड सोनामोरो लई गुरुनी पासै आबी नेट करवा लाग्यो गुरुयें कन्याने प्रति
 प्रोध आपी धर्म पमाडीने पोतानी शिष्यणी करी ॥ देवे एकवा वज्रस्वामीयें पवानुसारिणी
 ललियें करीने श्रीआचारंग सूत्रना महापरिका नामा अध्ययनमांथी मानुष्योत्तर पर्वत प
 रित जई शक्याय एवी आकाशगामिनी विद्या काढाडी वली एक समय उत्तर विशामां ड
 कान पढतो जाणी श्रीसंयने पट कपडा उपर वेशाडीने अन्यस्थानके लई जवा तयार थया
 एवामा तिहां सध्यानर बोळ्यो मदारज डू पण एमनो साधर्मि डु तेवारें तेने पण पट उपर
 वेशाडीने आकाशमां रह्या थकाज स्थानके स्थानके श्रीलिनचैत्य ववावता थका महानिशि
 नामा नगरीयें गया तिहां यद्यपि सुगल तो ठे तथापि राजा बौधमतवालो ठे माटे तेणे
 बौधवर्दीना नक लोकोना कहेवा उपरथी पंजोसणना विवत्तोमां जैनमदिरमां फूल लई
 जवा देवा नही एवो बवोवस्त कसो ते जोइने संघे श्रीवज्रस्वामीने विनति करी महाराज
 कुननो अटकाव थाय ठे? वज्रस्वामीयें कष्ट तमे विंता करसो नही डु एनो उपाय करुं डु
 एम कही आकाशमां उडीने माहेधरी पुरीमां दुताशन नामा वेव तेना वनमां पोताना
 पितानो मित्र वनमाली हुतो तेने जई कष्ट के तम फूल तयार राखजो एडु कहीने पठी हि
 मवत पर्वत उपर गया तिहां पयइदना कमलनिवासिनी लक्ष्मीदेवीयें श्रीवज्रस्वामीने वांधा
 अने कहेवा लागी दे स्वामी! आपनी वासीने कांइ डुकुम फरमावो तेवारें आचार्यें कष्ट
 पूजाने अर्थें फूल जोइयें ठेयें तिहा लक्ष्मीदेवी वेव पूजाने अर्थें लक्ष्मल कमल लई आबी
 क्रीती ते काजर कसां तेने लईने फरी पाठा वजलां दुताशन वनथी वीश लाख फूल लई

विमानमां वेशीने पूर्वजवनो भित्र तिर्यक् जूँनक जातिनो देव ठे ते पण आचार्यनी साथे
 गीत, नृत्य, वाजिपत्र प्रमुख महोत्सव करतो थको रह्यो ठे तेना सहित आवीने पुव्यो आव
 कोने आप्या अने जैनना चेत्यनो महिमा वधास्यो, श्रीसंघ पण घणोज आनव पास्यो, ते
 नगरनो राजा पण पौ-धर्म मूकी जिनधर्मी थयो ॥ तथा वली एक विवस वक्षिण मार्गमा
 जाता थका श्रीवज्रस्वामीने श्लेष्म थइ आब्युं तेवारें साधुजनी पासेथी गोचरीमां छुंठ म
 गावी ते साधुजं लइ आप्या तेने पोते कानमां धरी राखीने विचास्यु जे पढी खाइछं पण नू
 लमां एमज रही गइ, स्वराणी नदी ते पढिक्कमाणो करती वखते पछिसेदणां करतां नीचे पढी
 गइ तेवारें गुरुयें विचास्यु जे इ वस पूर्वधरं तेने आवी नूल ते वली केम पढी ? एथी जाणुं
 जे इवे महारु आयुष्य स्वप्न रवेसु जणाय ठे माटे अनशन करवानो विचार कस्यो अने
 पोताना शिष्य वज्रसेनने कथुं के धार डुकाली पइशे तेवारें दु सोपारापुर पाटण जाजे, कोइ
 तने पूढे के सुनिक्क क्यारे थजो तेवारें ताद्वारे एम ध्यानमां राखवुं के जे विवसे लास्य मौ
 स्यनी एक दांमी चढे ते विवसथी बीजे विवसे सुगल थजो एवु थतो देखीने जवाव आपजे
 थमे तो इवे अनशन करीछुं एम कहीने वज्रसेनने सोपारा पाटण जवाने विवाय कस्यो,
 पोतानी पासे रवेला साधुजने जेवारें निद्रा नदी मसे तेवारें विद्यापिम करीने केटला एकने
 जमाख्या, पढी पांचशे साधुजने लइने अनशन करवाने माटे चाल्या तेमां एक न्दानो चेलो
 इतो तेने जोलस्यो के सु इहां वेश इं आबु बु पण ते चेलायें मोदथी कथुं जे इ तो तमारी
 पठवाढे आवीश तो पण गुरुयें समजावीने राख्यो तेवारें चेलायें जाणुं जे गुरु महाराजने
 अत्रीति न थाय तेम करु तो ठीक एवु चितवीने फरी पर्वतना मूलमा आवी तपेली शिला

उपर ते चेलायें अनशन करी दीधो, ते घालक दत्तो माटे सुकुमार पणायी तत्काल शुन
 ध्याने मरण पायी वेवलोक गयो, वेवताउयें नेला थडने तेनो मदमा कसो, तेवारें धीजा
 साधुउयें पण विशेष दृढ थडने अनशन कसां परंतु मिथ्याली वेवो आवीने साधुउने अ
 नशनमा मोक्कनी निमत्रणा करवा लाग्या अने घोल्या के रे महाराज आ शुद्ध निर्वोप आ
 द्वार ठे ते ल्यो तेवारें साधुउयें जाणुं जे एने अप्रीति ठे एवु जाणी नलीकना धीजा पर्वत उपर
 जडने अनशन कसुं शुन ध्यानयी काल करीने वज्रस्वामी प्रमुख वेवलोक गया, तेवारें इ
 महाराजें रथ उपर वेशी पर्वतने प्रवक्षिणा वेइ सर्व साधुउने वाया तिहां ते इइ महाराजना र
 थनी रेखा ममाणी तेथी ते पर्वतटूं रथावर्त एंडु नाम थपु तथा तिहांना वृद्ध पण साधुउने
 नमवायी नमेला थकाज आज पर्यंत रेखाय ठे श्रीवज्रस्वामी वेवलोक गया पढी वशमो पूर्व
 तथा चौथो अर्धनाराच सवयण विष्टेव गया तेवार पढी वज्रसेनाचार्य सोपारा नगरमां
 जिनदत्त आवक तथा तेनी जार्या ईश्वरी नामे ठे ए वेडुने प्रथम श्री वज्रस्वामीनो प्रतिवोध
 थयो दत्तो तेमने घेर गोचरी गया तिहां रेखे तो धान मले नदी तेवारें शेठ अने शेठा
 एयें पोताना चार पुत्रो सहित लाख मूल्य धान्यनी दांभी चढावीने विचार कसो के सर्व
 आपणे ठ जणायें आ रांधेला अनाजमां जेहेर मेलवी खाडने पढी अनशन करी सेवु एवुं
 चित्तवी दांभीमां जेहेर नाखवाने तयार थया ठे एटलामां वज्रसेन आव्या तेमणे ते कृत्य
 वेखीने पुणुं के, शुं? मरवानो ठपाय करो ठो ।। तेवारें शेठाणी घोली धन तो अमारा पासे घण
 ठे परंतु धान्य मलठु नथी तेवारें वज्रसेन घोल्या गुरूयें कसुं ठे के लाख ध्वन्यनी दांभी च
 १२२

माटे वीली कें जो सुगल थइ जइ तो आ महारा चारे पुत्र हुं आपने आपीश ने तमे वा
 रेने वीक्षा आपनो एवी प्रतिज्ञा करी दांभीमां जहेर नाखबुं बंध कसुं तेवार पढो बार प
 होर गया केहे केटलाक वादाणो खनठ वायराना योगथी ठेठे निकली गया हुता ते सारो
 वायरो वाद्याथी पाबों आब्या तेमां छुवार जरेली हुती ते लोकोयें लीधी, सुगल थयो, ते
 धान्यथी जुगठधार थयो तेथी जुगधरी एहुं नाम धानहुं थयुं एने लोक जापामां छुवार कहे
 ठे पढी शेर अने शेवाणीयें एक नार्गेड, बीजो चड, बीजो निर्दत्ति अने चोथो विद्याधर ए
 चारे पुत्रोने वीक्षा अपावी अने पोते पण वीक्षा लीधी ते चारे साधुडं बहुश्रुत आचार्य
 थया तेनी चार शाखा निकली हुवे विस्तार वाचनामां केटलाएक कुल, केटलाएक गण,
 केटलाएक शाखाडं कहेली ठे ते सूत्रथा। सुगम ठे माटे जखता नथी सूत्र उपरथीज जाणी
 सेहु अने अर्थ पण सूत्र बोखे ते प्रमाणे करी वेवो ॥ पुणोअक्कजसजडाउपुरड ॥ वली आर्य
 यशोचरुनी आगल थविरावली आ प्रमाणे जोवी ते कहे ठे ॥ थेरस्तणअक्कजसजडाउपुरड ॥
 यणयुजस्त ॥ थविर आर्य जसजड तुगीयाण गोत्रीयाना ए वे शिष्य एवो अर्थ सूत्रनो
 समजी लेवो वाकी अमे तो मात्र कोझ शाखानो सबध जखिणु ॥ थविर ठुणुए रोदयुत्ते
 कोसिययुत्ते ॥ एनाथी त्रैराशिक मत निकस्युं तेनी कथा कहीयें ठेयें श्रीमहावीरथी पांचशे
 चुमालीश वर्ष गया पढी श्रीरोदयुसाचार्यनो गुस नामा शिष्य हुतो ते अतरंजिका नामे नग
 रीमा आब्यो ते वखत एक महोठो वावी पोठुशाला नामे तापस ठे ते पण ते नगरीमां आब्यो
 ते कहेवो ठे तो के वीठो, साय, उवर, दरिण, सूअर, काग, अने पंखी ए सात चीजो
 घनावी आपवानी सात विपाडनो धरनारो ठे तेना मबथी ते सर्व लोकोने एम कहेके

महाराजो पेट फाटीने कवाच विद्या बाहेर घाली जाय तेना नयथी में महारा पेट खपर पाटा
धांधी राख्या ठे एवा अजिमाननी वातो करे वली एक जांबूनी माली दायमां राखे अने
लोको आगल एतुं कहे के आ जंबूदीपमां महारी साथे जीतवावालो कोइ नथी एवी रीते
ते तापसे आवीने नगरीना राजाने पण कष्टु वली कष्टु के तमारा नगरमां कोइ वाव करवा
वालो दोय तो सुखेथी तेने तेढावीने महारी साथे वाव करावो नहीकां मने जीतपताका
आपो तेवारें राजारें पढइ वजढाव्यो के जे वाव करवाने इच्छा राखतो दोय ते आ पढइ
रोकी राखे एटलामां ते गुप्तनामा रोदुशुचार्यनो शिष्य गाममां गोचरीयें आख्यो ठे ते
पढइ सांजलीने बोव्यो हुं वाव करीश एतुं कही गुरुनी पासे आवी पढइनी हकीगत कही
गुरु बोव्या ए वात तें ठीक करी नही केमके ते योगी कोधी ठे माटे तद्वारा उपर विद्या च
लावशे तेवारें शिष्यें कष्टु आप जैनी वेग थका तें जितपताका लइ जाय तो पढी आपणी
शी विशेषता कहेवाय' एवो शिष्यनो निम्नय जाणीने गुरुयें तेने सात विद्याव आवी वली
पण कष्टु जो कवायि तने कोइ अधिक उपइव थाय तो आ उघो मन्त्री आपु हु तेने हु फेर
वजे तेथी तर्व उपइव निवर्त थइ जाशे एवी रीते गुरु पासेथी आक्षा लइने धलश्रीनामा
राजानी तजामां आवी योगीने कहेवा लाग्यो जे तदारो वाव धुं ठे ते सांचलाव योगी ठल
करीने बोव्यो अमारा मतमां एक जीवराशि धीजो अजीवराशि ए वे राशि कही ठे एतुं यो
गीतुं बोलतुं सांजलीने शिष्यें विचारुं जे आ वातनो जो हुं दाकारो करीश तो ए कदेशे के में
महारी वात एने मंछार करावी, मदारुं मत एणे मान्युं, तेथी लोको जाणशे के शिष्य हारीग्यो
महाराजो पेट फाटीने कवाच विद्या बाहेर घाली जाय तेना नयथी में महारा पेट खपर पाटा

अजीव अने त्रीजो नोजीव एवी त्रण राशि ठे तेवारें योगी बोळ्यो तुं नोजीव राशि केवी रीते कहे ठे ?
 शिष्यें तरत एक दोरो वाटीने जूमि उपर नाळ्यो ते दाजवा लाळ्यो त्यारें कथुं के जो आ नो
 जीव ठे, एवी घणी युक्तियो लगाव्हीने संसारमां सर्व मल्ली जीव, अजीव अने नोजीव ए त्रण
 वातो स्थापन करी आपी तेथी योगी द्दारी गयो पढी योगीयें विद्याउ झलाववा मांझी तिद्दा
 प्रथमतो मद्दोटा मंऊने मारवावाला एवा वींढीउ घनाळ्या तेवारें चेलायें गुरुयें वतावेळी वि
 द्याना वल्लथी मोर वनाळ्या ते आर्वीने सर्व वींढीयोने स्वाइ गया, तेवारें योगीयें सर्प घनाळ्या
 तिद्दां चेलाये नोजीयां वनाळ्यां, योगीयें उबर घनाळ्या तेवारें चेलाये विद्दाव्ही घनावी, यो
 गीयें तीखा तींगडावाला हरिण घनाळ्या तेवारें चेलायें चितरा घनाळ्या तेपो आर्वीने सर्व
 हरिणोने मारी नाळ्या, योगीयें सूअर घनाळ्या तेवारें चेलायें सिद्ध वनाळ्या, योगीयें काक
 घनाळ्या, चेलायें घूढ घनाळ्या, योगीयें पंखी घनाळ्या, चेलायें झाल घनाळ्या, एमां पण योगी
 द्वार स्वाइ वेगो तेवारें गर्जनी विद्या चलावी तेवखत चेलाये उधो फेरळ्यो तेथी तेनी विद्या
 नाशि गइ, एरीतें योगी द्वारीगयो अने चेलो जीत करीने घणा लोकोनी साथें परिवळ्यो थको
 गुरुनी पासें आळ्यो गुरुयें पुठु कुवीरीतें जीती आळ्यो तेवारें त्रण राशि आपी तेथी जीत्यो
 एडु कथुं त्यारें गुरु बोळ्या दे वत्स तें आ सारी वात नद्दी करी, जगवानना मतथी तु विपरीत
 वोळ्यो, माटे राजसजामां जइने मिष्टामि झुकव वइ आव अने वावीने जीतवाने माटे जे कु
 युक्ति लगाव्ही तेनो संधमां मिष्टामि झुकव वइ आव, जो मिष्टामि झुकव नद्दी वेश तो जैनम
 तनो उडापक थइश ते सांजली शिष्य बोळ्यो हवे मदारा मुखथी डूं केम छुगो पडूं, मदाराथी
 तो मिष्टामि झुकव वेवाय नद्दी, में खोडूं थोडुज थापन कथुं ठे ! राशितो त्रणज ठे, गुरुयें

कष्ट के हुं महारी साथें पण जो वाद करवा इच्छतो होय तो चाल राजसज्जामां जई आ
 पणे वे वाद करीयें एम कही गुरु पोताना शिष्यने सेइने राजाना पासें आब्या अने कहेवा
 लाम्या के वे राजन् आ महारा शिष्यें वादीने जीतवा माटे जे त्रण राशि थापन करी ते वात
 जुवी ठे, ए अमार्ठ कष्ट मानतो नथी ने महारी साथे वाद करशे तेनी वचमां आप साहसी
 धर रहो तो अमे वाद करीयें राजार्यें कष्ट सुखे वाद करो पठी ते वेदु गुरु शिष्य वाद क
 रवा लाम्या तिदां ठ महीना सुधी वाद कसो ? ४४४ प्रश्न कुतर्कना शिष्ये थापन करी पृष्ठया
 ते सर्व प्रश्न गुरुयें त्रोही नाख्या तो पण समज्यो नही राजाने घणो वखत खोवो पळ्यो ते
 वारें राजार्यें जाणुं जे हुं केटला विवस एठना जगहामां खोटी थाई ! एम विचारी गुरुने कष्ट
 वे स्वामी आपनुं बोलवु सर्व साहुं ठे पण महारा राज्यसवधि कामकाजमां विगाड थाय ठे
 माटे दवे मने साहसीथी सुक्त करो गुरुयें कष्ट आवती कासे सर्व रगडो मटाही आपीश एम
 कही धीजे विवसें वाद उबरवीने कुत्रिकापणमां जे वस्तु त्रण लोकमां होय ते मले ठे माटे
 जो तु साचो होइछ तो नोजीव ए चीज पण मलशे, ते लई आवीश ? ते वात चेलायें पण मान्य
 करी अने राजा लोकोये पण कष्ट के ठीक ठे पठी चेलायें कुत्रिकापण जइने जीव, अजीव
 अने नोजीव माग्या तेवारें वेवें जीवने वखले तो उबर लावीने थाप्यो तथा अजीव माग्युं
 तेवारें पडर लावीने थाप्यो पठी चेलायें जेवारें कष्ट के नोजीव लाव तेवारें वे त्रण वार
 तेहिज पूर्वजी चीज लावीने थापे पण नोजीव थापे नही एवामां आकाश वाणी थइ के
 जगतमां जीवने अजीव ए वेज राशि ठे पण त्रीजी कोइ राशि नथी तेवारें सर्व लोक बोल्या
 ग्रु साचा ठे गुरुयें शिष्यने कष्ट केम दवे समज्यो के नथी समज्यो ? जो समज्यो होय तो

मिश्रामि डक्कडं आप ते सांजली शिष्य बोळ्यो एम कांड डूं मानुं नदी तेवारें गुरुने रीश चढी
 तेथी जस्मनुं कुंजो तेना माया उपर नाखीने गम्बथी बाहेर काढाढी मूक्यो तेणे जड वैजो
 पिक मत थापन कसुं तेमां नव ड्या, सत्तर गुण, पांच कर्म, त्रण सामान्य, एक विशेष, एक
 समवाय, ए ठ पदार्थ प्रकृत्या एना प्ररूपवाथी चौवशें जुमालीश नेव थया तिहां पदगोत्रथी
 उळूका पटुचासौवच्छकभपडुच्छक ॥ एवा नाम अने गोत्रना मिलापथी नाम स्थापन थसुं,
 इहांथी त्रैराशिक शाखा थइ इति रोदशुप्त कथा संपूर्ण ॥ ॥ हवे थविर प्रियग्रथथी मखिमशाखा
 निकली तेनो अधिकार आ प्रमाणो ठे ते कदे ठे श्रीहर्षपुरनामा नगर जेने हमणा अजमेर
 कदे ठे तेमां त्रणशें जैनमदिर अने चारजो अन्यवर्दीनीजना वेरा हता तथा आठ हजार घर
 ब्राह्मणोना अने ठत्रीश हजार घर वाणीयाजना हता वली नवसें वाग, सातसें वावढी, सा
 तसें वानशाला हती तिहां सुजटपाल नामे राजा राज्य करतो हतो एक दिवसें ब्राह्मणोये
 यज्ञ मांग्यो एवामां तिहां प्रियग्रथद्वरि पथाखा तेणे वासकूप मत्रीने आवकोना दाथमां
 आप्यो आवकोये जइने, यज्ञमां जिहां ब्राह्मणो होम करवाने सारु बकरो लाव्या हता ते
 बकरानी उपर वासकूप नाळ्यो तेना योगें ते बकराना शरीरमां अविका वेवीये प्रवेश कस्यो
 तेवारें ते बकरो तिहांथी उढी आकाशमां खनो रद्दीने मनुष्य वाणीये घोलवा लाग्यो के अरे
 निर्वयी ब्राह्मणो तमे सांजलो के तमे जेम निरपराधि जीवोने निर्वयी अइने मारी नाखो ठो
 तेम जो डु पण हमणा निर्वय थइ जाय तो तमो सर्वेने मारी नाखु, जेवी रीतें हनुमाने रा
 क्सोमां करी देखावडुं तेम डु पण तमोने करी देखावडुं परंतु महाराथी क्यानो गुण दूर थइ
 शक्तो नथी माटे डु तमारी पेठें राक्षसो जेवो निर्वयी थतो नथी तथापि हे पापीयो तमे म

દારી વાત સાંજનો જે તમે શિવારા આવા કોમલા પછડેને દુણો ગો, તે પછડેને હ
 એવાનું પાપ સાંજનું છે? જો નહીં સાંજનું દોય તો હુ તમોને કહી સંજલાહુ હુ તે સાંજનો
 જે પછડે મારીયે તે પછડા જેટલા રોમ દોય તેટલા હજાર વર્ષ પર્યંત તે પછડો મારનારો
 પ્રાણી નરકમાં પડી હુ સ્વ જોગવે છે વલી જે કોઈ સોનાનો મેરુપર્વત ઘનાવીને વાનમાં
 આપી વીધે અથવા ઘૂંચીલું વાન આપે તેટલા વાનથી પણ અધિક ફલ જે એક પ્રાણી મરતો
 દોય તેને વચાવે તે જીવને મહે છે માટે મરતા પ્રાણીને વચાવવા જેટલું ફલ સોનાના વાનથી
 તથા ઘૂંચીના વાનથી દોય નહીં કેમકે ધીજા સર્વ પ્રકારના વાન જે છે તેનું ફલ તો કાલાં
 તરમાં સુટી જાય છે, જોગવાઈ જાય છે, પરંતુ અન્યવાનનું ફલ કેવારેં પણ ચૂટે નહીં,
 સર્વથી શ્રેષ્ઠ ફલ તે અન્યવાનનું છે એવા તેના વચન સાંજની યજ્ઞ કરનારા નિર્વધી
 ગ્રાહણ લોકો ધોલ્યા હું કોણ ગો? ઘકરો ધોલ્યો હું અગ્નિ વેવ હુ, ઘકરો મદારો વાહન
 છે, તમે પછડેને મારો ગો તેના યોગે મદાહ સ્વ તમને ઘેતવા પહોં, માટે તમારા ઘર મને
 ઘ્યા આવી તેથી ઉપવેશ કરવા આખ્યો હું બ્રાહ્મણો ધોલ્યા અમે ધર્મ ધવાને માટે મારીયે
 ઠેયે, ઘકરો ધોલ્યો અરે હુઓ પછવધ કરવાથી વલી ધર્મ તે ક્યાંથી ધવાનો છે? એતો મદોંદું
 જવરજલ પાપનું સ્થાનક છે જો એનો મુહો તમારે પૂઠવો દોય તો, લેનાચાર્યે શ્રીપ્રિયમથસુ
 રિને પૂઠો, તે મદારુપાપાત્ર છે માટે તમોને સમજાવી તમારો નિસ્તાર કરજો તેવારેં બ્રા
 હ્મણો સર્વ પ્રિયમથસુરિ પાસેં પૂઠવા આખ્યા, તેમણે વ્યા રૂપ છુદ્ધ ધર્મ ઘતાબ્યો તે વલત
 બ્રાહ્મણપ્રમુલ્લ ઘણા લોકો લેની થયા, એવા શ્રીપ્રિયમથસુરિ હતા એમનાથી મધ્યમશાસ્ત્ર
 નિર્વધી ॥ ૩૪ ॥ જનિત કર્યે મચિત ગોતમ ગોઝીયાથી બ્રહ્મઠીપિકા શાસ્ત્ર નિકલી તેને

सवध आ प्रमाणे ठे ते कहे ठे आजीर वेशमां, अचलपुर नगरनी नजीक एक कच्चा बीजी
 वेन्ना ए वे नदीयो दती, तेनी वचमा ब्रह्म नामा दीप दतो तिहां पांचशें तापस वसता
 दता तेमां एक तापस पोताना पगमां लेप लगाढी पावढीयो पहेरी दरदमेस बेन्ना नदीना
 पाणीमांथी छतरतो दतो पण पाणीमां मूवे नही जेवी रीतें थल खपर सुका मार्गमां चाल्या
 जइयें तेवी रीतें पाणीमांथी चालीने गममां पारणु करवा आवे तेवारें लोक तेनी प्रशस्ता
 करतां थका बोले जे आ तापसनी जूज केवी अथाग तपनी शक्ति ठे, एवा नर्ममां घणा
 लोको मिथ्यात्वी थइ गया अने तापसनी नक्ति करवा लाग्या वली आवकोने कहे के जूज
 अमारा गुरुनो केवो प्रनाव ठे? एना प्रनावमां कांइ न्यूनता नथी एवा उपवेशथी घणा
 लोको मिथ्यात्वी थता वेदीने आवकोये श्रीवज्रस्वामीना मामा श्रीआर्यसमित्तूरिने बो
 लाव्या, छरि आव्या, तेवारें आवकोयें पुढुं स्वामीजी आ तापसनी केवा प्रकारनी तपशक्ति
 ठे? आचार्य कछुं के तपशक्ति कांइ पण नथी परंतु पावलेपशक्ति ठे तेवारें आवक लोक
 सर्व समजी गया, पढी तापसतुं ठिइ थधाहुं पाढवा माटे ते तापसने आवकोयें पोताने घेर
 नोजनने अर्थे निमंत्रणा करी तेवारें मिथ्यात्वी लोक घणा खुशी थया अने जाणवा लाग्या
 जे आवको पण इवे आपणा धर्ममां आवी जाशे एवुं जाणीने आवकोने घेर योगीने जइ
 गया तिहां आवकोयें नक्तिना मिसे करीने पावढी खपर तापसना पग घोइ नखाव्या तेवारें
 योगीना मनमांतो मढोडु डाल थयुं पण शरमनो माखो शुं करे! नाकारो कदेवाय नही पढी
 कांइ नोजन कछुं कांइ नही कछुं अने तरत तापस तिहांथी उठयो तेने आवको आवर वेइने
 पाठा तेना स्थानक खपर पोहोचाइवाने साथें चाल्या, मनमांतो एवुं समजता दता जे जो

इयें केवी मजा थाय ठे पण वाद्वारथी तेने स्थानकें पोद्दोषाडवायुं मोल घालीने तेनी साथे
 वलावा गया सर्व नवीकिनारे आची उना तेवारें तापसें विचारु जे थोडोसो क्षेप दशे तो
 पण नवी उत्तरी जइस्य एम विचारी नवीमां पण वीधो के तरत रुखवा लाग्यो तेवारें लोकोमां
 निवा थइ पढी दया लावीने आवकाये नवीमांथी खेची पाढो बाहेर काढाव्यो, नदीकां तणाइ
 जतो इतो, एटलामां लोकोने प्रतिबोध आपवाने माटे श्रीआर्यसमित सूरि पण तिहां आख्या
 अने चिपटी वजाढी बोल्या के दे वेन्नाइ नवी । महारें पदेले पार जावु ठे माटे मार्ग थाप ए
 टहुं आचार्यना सुखमांथी वचन निकलतां नवीना वेड्ड कांग नेला मली गया तेवारें लोक
 विस्मय पास्या पढी आचार्य तथा वीजा नगरना लोको सर्व मली ब्रह्मदीप गया तिहां तापसोने
 धर्मोपवेश आपी प्रतिबोध पमाव्यो तेवारें पांचसें तापसाये वीक्षा लोधी अने चूर्णना प्रयोगथी
 तापत नवी उपरथी चासलो इतो परंतु तपस्यानो प्रचाव न इतो एवी वात सर्व लोकोमां प्रसिद्ध
 थइ, जैनधर्मनो महिमा वुडि पास्यो पढी सधसद्धित गुरु पोताने स्थानकें आख्या, तिहां तापस
 साधुंथी ब्रह्मदीपिका नामे शाखा थइ ॥ ॥ इवें थविर आर्यस्थंभिलनी पढी चौद गाथाउनो
 अर्थ कहीये ठेयें ॥ गौतमगोत्रीया फल्यु मित्रने वांडं दु, वीजा वशिष्ठगोत्रीया धनगिरिने वांडं दु,
 कांडक शिवचूति कौशिक गोत्रीया कुर्कत अने कृष्णने वांड ॥ १ ॥ ॥ एमने मस्तकें करी
 वांवीने वली नइ, नक्षत्र अने रक्षित ए प्रणे काश्यप गोत्रीयाने वांड ॥ २ ॥ ॥ तथा एक
 आर्य नाग गौतमगोत्रीया, वीजा आर्य जेदिल वासिष्ठगोत्रीया, वीजा आर्य विष्णु मादरगो
 त्रीया अने घोथा आर्य कालक गौतमगोत्रीया ए चारने वांड ॥ ३ ॥ ॥ गौतमगोत्रीया कु
 मरसपल्लिअक तथा नक्षक तथा स्थविर आर्यवडि गौतमगोत्रीयाने इ वांड ॥ ४ ॥ ॥ ते

મને મસ્તકેં કરી વાંધીને વલી ચારિત્ર જ્ઞાન સંહિત એવા સ્થવિર સંઘપાલક ગૌતમગોત્રીયાને વાંડિંતું ॥ ૫ ॥ ॥ વલી આર્ય દક્ષિ કાશ્યપગોત્રીયા, કુમાવત સમુદ્ સરસ્વા ધૈર્યવત, જે ઠ નાલાના પહેલા મહીનામાં એટલે ચૈત્રમહિનાના છાકપદમાં કાલગત યયા તેમને વાંડ ॥ ૬ ॥ વલી ખજા વ્રત શીલ જલ્ધિસંહિત જેમના વીક્ષમદોત્સવમાં દેવતાયેં આવીને મસ્તક ઉપર ઠગ રાસ્તું એવા સ્થવિર આર્યધર્મે તે પ્રત્યે વાંડ ॥ ૭ ॥ ॥ તથા એક દક્ષિ, ધીજા ધર્મે અને ત્રીજા સિંદુ એ વ્રણ કાશ્યપગોત્રીયા મોક્ષમાર્ગના સાધક તેમને વાંડ ॥ ૮ ॥ ॥ તેમને મ સ્તકેં કરી વાંધીને પઠી સ્થિર ઠે ચારિત્ર અને જ્ઞાન જેમના એવા થવિર આર્યેં જંબુ ગૌતમગોત્રી યાને વાંડ ॥ ૯ ॥ ॥ તથા જે કોમલ રૂચ્યવાલા અને માનરહિત તેમજ ઘણજ ઘડું ઠ તમ ઠે જ્ઞાન, વરૂન અને ચારિત્ર જેમનું એવા નવિક પિતા કાશ્યપગોત્રીયાને વાંડ ॥ ૧૦ ॥ તથા સ્થિર ઠે ચારિત્ર જેમનું વલી ઉત્તમ સમ્યક્ત્વ અને સત્વ તેણે કરી સહિત એવા વેસિ ગણિ કુમાશ્રમણ માદરગોત્રીયાને વાંડ ॥ ૧૧ ॥ ॥ તેવાર પઠી વલી જે અનુયોગના ધારક, સાગર જેવા ધૈર્યવાન્ ગંજીર, મહા સત્વવત એવા થવિર ઉત્તમ કુમાશ્રમણ વજ્રગોત્રીયાને વાંડ ॥ ૧૨ ॥ ॥ પઠી વલી જે જ્ઞાન, વરૂન, ચારિત્ર અને તપ તેમાં થિર થયેલા, મહાગુણવાન્ એવા થવિર કુમાર ધર્મેગણી ગુણવાનને વાંડ ॥ ૧૩ ॥ ॥ વલી સૂત્ર અને અર્થ રૂપ રત્નેકરી નરેલા અને કુમામાર્હવાદિગુણસંપન્ન, જેણે સર્વ સૂત્ર પુસ્તકારૂઠ કહ્યા એવા દેવદિગણિક માશ્રમણ કાશ્યપગોત્રીયાને વાંડ ॥ ૧૪ ॥ ॥ ઇતિ સ્થવિરાવલી સૂત્રાર્થઃ ॥ ॥ હવે યથાપિ ફહાં આ સ્થવિરાવલીમાં શ્રીઆર્યરહિત પ્રમુખના નામ કહ્યા નથી તથાપિ એ પણ સ્થવિર સરસ્વાજ યયા ઠે તેમનો સંઘ લક્ષીયે ઠેયે ॥ ॥ વજ્રપુર નામ નગરમાં, સોમદેવ પુરોહિત

तेनी रुझ नामे नार्यां तेमना पुत्र आर्यरक्षितजी परवेश गया, तिहारी चीवे विद्या जणीने
 आध्या तेमने राजार्ये दायी छपर वेसाढी, मद्दोस्तवसहित नगरमां प्रवेश कराव्यो इहां
 सर्व सज्जन कुटुंब मित्रादिक आचीने मल्या परंतु एमनी माता मली नही माताने पगे ला
 गया तो पण माता खुसी थइ नही तेवारें आर्यरक्षितजीयें पूठणुं माताजी तमे आमणा
 डमणा देखाउ ठो पण कांइ दर्ये आनद वशावता नथी तेनुं कारण मद्दारा छपर कृपा
 करीने प्रकाश करो ! ते सांजली माताजी बोल्या हे पुत्र तु जे विद्या शीखी आब्यो ठो ते
 सर्व नरकपतननी विद्याउ ठे कारण के तुं घणा दोमाविक लौकिक कृत्य करवानां शास्त्र
 जणी आब्यो ठो ते तुं जैनी तुं माटे ए इर्नीतिना वेवावाने केवी रीते रुढा करी मानु ।
 हुतो जेथकी तादारा आत्मातुं कब्याण थाय एवां शास्त्र तुं जण्यो दोय तो सुबुद्धिमान् करी
 मानु ते सांजलीने पुत्र बोब्यो हे माताजी आत्मने तारनार कया शास्त्र ठे ? ते मने कदो तो
 हु तेनो पण अन्यास करुं मातार्ये कसु के दृष्टिवाद जण्यो तेवारें आर्यरक्षितजीयें जाणु
 जे सर्व मतनां शास्त्र जणवा योग्य ठे माटे मद्दारे ए शास्त्र पण जणवु पढी रात्रीयें माता
 जीने पूठणु हु दृष्टिवाद क्यां जणवा जाठ मातार्ये कसुं तोसली पुत्राचार्यनी पासे जइ ए
 शास्त्र जणो हवे आर्ये रक्षितजीयें मद्दोटे परोढीयें छठीने जणवा माटे प्रयाण कसुं केट
 लुं क दूर गयो के पोताना पितानो मित्र एक ब्राह्मण शैलढीना सांग दाथमां लइने आवतो
 हतो ते साहामो मब्यो तेरो पूठणु तुं कोण ठो ? एरो कसुं हु आर्यरक्षित तुं तेवारें तेरो
 कसुं के हुं तो तने परवेशथी आब्यो सांजलीने मजवा सारु आब्यो तुं अने आ शैलढीना
 सांग पण तादारे वास्ते लाब्यो तुं ते सांजली आर्यरक्षितें शैलढीना सांग गणी जोया तो

साढा नव संख्यायें थया तेवारें विचाथु जे दु दृष्टिवावना साढा नव जाग जणीश एवु चिं
 तवी ते ब्राह्मणने कथुं के तमे महारी माता पासें जाड हुं आबुं बु वली तमे माताजीने
 कहेजो के आर्यरक्षित मने मल्या दता एबुं कहीने आगल घाल्यो अने पदेला ब्राह्मणो पण
 एमनी माता पासें जइ शेजढी आपीने कथुं के तमारो पुत्र आर्यरक्षित मने रस्तामां मल्यो
 ते सांजली मातायें जाणुं जे महारा पुत्रने छुकन तो सारा थया ए साढा नव पूर्व जणशे
 एबुं मनमां जाणी लीधु हवे आर्यरक्षित जिहां शिष्य पाठ करे ठे तिहां गया अने विचारवा
 लाग्या जे एमने केवी रीते ववना करु एवु चिंतवीने उपासरानी बाहेर वेठा एटलामां ठडुर
 नामे कोई आवकें, निसिदि कही उपासरामां जइने उंचे स्वरे वांवणा वेवानी जे इरियावहि प्रमुख
 किरिया ठे ते कही ववना करी ते विधि सर्व आर्यरक्षित सीखी गया पढी गुरु पासें आवी तेवाज
 विधिथी गुरुने वांदीने विनयपूर्वक आगल वेठा गुरुयें जाणु जे आ कोइ नवो आवक ठे
 पण वांदवानो विधि तो वरावर जाणे ठे पढी ठडुर आवकने गुरुयें पुठयुं तेवारें ठडुरें उ
 लल्यो जे आ गुरुनो जाणेज ठे पढी गुरुने कथुं आ तो आर्यरक्षित आपनो जाणेज ठे
 तेने गुरुयें धर्मोपदेश आप्यो तेवारें आर्यरक्षितें कथुं मने वीक्षा आपो महारी मातायें
 तो दृष्टिवाद जणवानी आझा आपी ठे तेवारें गुरुयें लोकोना नयथी अन्यस्थानके जइने
 वीक्षा वीधी पढी पोतानी पासे जेटली विद्याल दती ते तो सर्वे गुरुयें जणावी वली अ
 धिक पूर्व जणाववाने माटे श्रीवज्रस्वामीनी पासे मोकल्यो तिहां जातां रस्तामा उक्तयणी
 नगरी आवी तिहा आजइगुसखरि मल्या ते खुशी थया अने बोल्या के तें सारु काम कथुं
 पण हवे मने दाज अनशन करुं ठे माटे तुं अनशनने सदाय आपीने पढी जाजे एवां

गुरुनां वचन सांजली तिद्दां अनशनमां सहायी थयो, नइगुप्त सूरियें कछुं के तुं वज्रस्वा
 मीनी पासें जणजे पण तेमनी सघाते रात्रें जेलो रदोश नही छुवा उपासरामां रात्रें रवेजे,
 केमके जे श्रीवज्रस्वामीनी साथे एक रात्रीज रहे ते जो सोपकमी आक्खावालो होय तो
 पण वज्रस्वामीनी साथेज मरण पामे ए वात सांजलीने तदत्ति करी संधारो करावीने श्रीव
 ज्रस्वामीना पासें आब्यो रात्रें नगरने बाहेर रह्यो अने तेज रात्रीयें श्रीवज्रस्वामीने सुपनुं
 आब्युं जे महारी पासें पात्रमां दूय जरेलुं हनु ते कोइ प्राकृणो आवीने पी गयो स्वल्पमात्र
 शेष रसुं एवामां प्रजातना श्रीआर्यरक्षितजी पण तेमनी पासें आब्या तेमने वज्रस्वामीयें
 शेष रसुं तुं किहांधी आब्यो? तेवारें सर्व इकीगत कहीने कछुं के दु धीजा उपासरामां रहीं
 आपनी पासें जणीश वज्रस्वामीयें पूठु महारी पासें जणु ने बीजा उपासरामां रहेहुं एम
 तने शामाटे करुं पढ़े ठे? तेवारें नइगुप्ताचार्यें कहेलु वृत्तांत तेमने संजनाब्यु ते सांजली
 वज्रस्वामीयें उपयोग आपीने जाणुं जे आ वात सत्य ठे, महापुरुषनां वचन प्रमाण ठे
 हवे श्रीआर्यरक्षितजीयें नवपूर्व शास्त्र तो सपूर्ण सुख पाठे करी लीधो अने वधमो पूर्व जयो
 ठे, एटजामां माता पिताउने घणा बिबस पर्यंत श्रीआर्यरक्षितनुं कोइ पण समाचार न मल
 बाथी मातापितायें आर्यरक्षितनो न्दानो जाइ फल्युरक्षित ठे तेने बोलावीने आर्यरक्षितनी
 पासें मोकब्यो तेणे आवी कछुं के तमे माता पितानी पासें चालो आर्यरक्षितें कछुं के चा
 लीने गुं करु? तेणे कछुं धर्मोपदेश आपो, केमके तेमने वीक्षा लेवानी इहा थइ ठे तेने
 आर्यरक्षितें कछुं तुतो वीक्षा जाइ से फल्युरक्षितें कछुं दु वीक्षा सेइ सेठ बु अने तमे तिदां
 चालो तेवारें फल्युने वीक्षा आपोने गुरुने पूठु बदे वधमो पूर्व केटलो शेष महारे जण

वानी रह्या ठे। गुरुय कसु हज। घणो ठे तुं उयम कर तेवारें तिहांज रहीं नणवानो
 उयम कसो वली केटलाएक विवस पठी मातापितानी पासें जवांनुं मनमां घणुं उमग
 थयो तेवारें फरीयी गुरुने पुठु मदारान वणमो पूर्व हजी केटलो शेप रह्यो ठे। गुरुयें
 कसु वणमा पूर्वतुं विडमात्र तो तुं शीख्यो अने समुझ जेतलो शेप नणवो रह्यो ठे पण
 उयम कर तेवारें वली पण नणवानो उयम करवा मांमघो पण चित्त बराबर लागे
 नही, तेवारें कसु हवे तो तुं जइश त्थारें वज्रस्वामीयें जाणुं जे एटलो पूर्वजो पूर्वजो
 नाग हवे शेप रवेसो, याकी विष्टेव थइ जासो, कारणके हमणा बीजो कोइ एटला पूर्वजो
 नणनार ठे नही, एवो मनमा विचार करीने श्री आर्यरक्षितने मावित्रो पासें जवानी रजा
 आपी तेवारें येहु नाइल वणपुर नगरें आख्या, तेमने राजायें मढोट मढोत्सवसहित गाममो
 प्रवेश कराव्यो पठी मातापिता प्रमुख सर्व कुटुबने धर्मोपवेश वेइ सर्वने बीक्षा आपी, एक
 पितायें बीक्षा लीधी नही ते कुटुबना मोहने लीधे तेमनी पासेंज रहे पण बीक्षा लीए नही
 तेवारें आर्यरक्षितजीयें कसु तमें बीक्षा शामाटे लेता नथी ? पितायें कसु के मने एकतो म
 होटु धोतीपुं, बीजी जनोइ, त्रीछु ठत्र, चोथा पगरखा अने पाचसु कममल ए पाच वस्तु
 बिना चाले नही जो ए पांच वाना बिना चालुं तो मने लळा थाय तेवारें गुरुयें पांच वाना
 वापरवानी टूट आपीने पण बीक्षा बीधी पठो गुरुयें जाणुं जे आ रुद्धने तो जरूर तारवो
 ज जोइयें एवो निश्चय करी ठोकराउने शीखावी मुखुं जे, अमे जेवारें चैत्यना दर्शन करवा
 जइयें तेवारें तमे सर्वे साधुउने ववना करजो, पण एक ए रुद्ध साधुनें वांढशो नही, जेवारें
 तमोने कहे के अमने कां वांढता नथी ? तेवारें तमे कहेजो के तमे साधु केम कहेवाउ ?

तमे तो ब्रत्र राखो ठो पढी ठोकराउए तेमज कसुं तेवारे वृद्धे कसुं के हे वत्सो ! साधु ब्रत्र
नही राखै तो मद्दारे पण नदी राखुं एम कदी ब्रत्र नाखी वीधु एमज जनोइ, पावही
अने कमल सर्वनो त्याग करी वीधो पण कसुं के धोतीयु तो मद्दाराथी मुकाशे नह। तेवारे
आर्यप्राकृतजी बोल्या एमज रहेवा आपो जले धोखुं पदेरेजुं ठे एटलामां एकविवस एक सा
धुयें अनशन करीने काल कसो तेवारे आर्यरक्षितजीयें बीजा साधुजने शिखावी मुकुपु के
तमे मांदोमांदे विवाह करजो पण साधुने परतवा माटे उपाइणो नही एहुं शिखीने पढी
बोल्या के आ साधुना शरीरने जे परतवी आवे तेने मद्दालान थाय तेवारे साधुउ मांदोमांदे
बोलवा लाम्या तेमा एकै कसुं हु लइजाठं, बीजाये कसुं हुं लइजाठ तेमने वेखीने सोमवेव
वृद्धसाधु बोल्या जे छुं ए कार्य करवामा घणी निर्झरा थाय ठे ? गुरु बोल्या दा घणी निर्झरा
थाय ठे तेवारे वृद्ध साधु बोल्या के ए काम हुंज करीश गुरुयें कसुं इहां उपसर्ग घणा ठे माटे
उपसर्ग सदन करवानी शक्ति दीय तो ए काम करु नदीकां अरिए यइ जाय तेवारे वृद्ध
साधु बोल्या दा, हुं सर्व उपसर्ग सदन करीश, एम कदी ते अनशन साधुना शरीरने उपा
इने लइ बाब्यो, तिहां आचार्य आवकोना ठोकराउने शिखी मुकुपु, तेथी ठोकरायें दाको
करी पाठल पढीने वृद्धनुं धोतीयु खोसी लीधु तेवारे वृद्धे जाणु जे उपसर्ग तो ठे पढी
आचार्य सर्व परिवार लइने वृद्धनी पाठल गया, तेने वेखीने वृद्ध लइका पाम्यो गुरु बोल्या
मद्दोठो उपसर्ग ययो, हवे बीजो बोलपट्टो जावो तिदा साधुउ बोल्या, मद्दोठो चोलपट्ट तो
लइने लइ आवो तो थाय, वृद्धे कसुं चोलपट्टोल आपो लाजतो गइ हवे छुं ठे ।।
एम करी चोलपट्टो पद्दाराब्यो हवे ते वृद्ध गोचरी करवा जाय नदी तेवारे गुरुयें साधुजने

कही मुकुं कैं तमे गोचरी लावी आपणो नही, ए वृद्ध पोतें जइ लइ आवडो एवु कहीने
 गुरु अन्य गामे चाब्या गया पाठलथी साधुए पोतपोतानो आहार लइ आवीने जमी
 लीधो अने वृद्ध तो चूल्हो वेगो रह्यो बीजे कितसें गुरु आव्या तेमणे साधुने कछुं केम
 रे वृद्ध साधुने आहार शा वास्ते नही लइ आयुं ? एवीरीतें रुक्मिणी कोप कखो तेवारें सा
 धुठ बोल्या ए वृद्ध पोतें गोचरी केम जाता नथी ! पढी गुरु पोतें गोचरी जवा लाग्या
 वृद्ध जाणुं जे अतों गुरुनो अविनय थाय ठे एवु चिंतवीने वृद्ध पोतेंज गोचरी गयो तिहां
 एक शेठने घेर खरा दरवाजाने तो जाणुं नही अने पाठलना बारणथी तेना घेरमां घुसवा
 लाग्यो, तेवारें घरना माणसो बोल्यां, सादामा बारणामांथी आवो एवु सजिली वृद्ध साधु
 बोल्या अरें लक्ष्मी ठे ते तो मरजीमां आवे ते तरफथी आवे जे तरफथी आवे ते तरफथी सारी
 जाणवी, एनो कांइ विचार राखवो नही तेवारें शेठें खुशी यइने वत्रीश लाहु वढोराव्या ते
 जइने वृद्ध साधुयें आवी गुरुने वेखाव्या ते जोइ गुरुयें विचार कखो जे वत्रीश शिष्य मढारा
 थाडो, वृद्ध बोळ्यो पहेलो लाज थयो ते सर्व साधुने देवो जोइयें, एम विचारी सर्व मोक्क सा
 धुने आपी दीधा फरी गोचरीयें जइने खीरुं नोजन लइ आवी पोते पारणु कछु एम ए
 वृद्धसाधु निक्षामां लब्धिवत थयो, ज्यां जाय त्यां जो ते वातार मढालोनी होय तोपण ठ
 तम नाजन एने वढोरावे एम अनुक्रमे ते वृद्धसाधु गह्वनो आधारचूत थयो ए श्री आर्यरक्षित
 जीना गह्वमां त्रण साधु लब्धिवत थया तेना नाम कहे ठे एक इर्विकिका पुण्यमित्र, बीजो
 धृतपुण्य मित्र अने त्रीजो वस्त्रपुण्यमित्र तथा चार साधु मढारंप्रफित थया तेना नाम कहे
 ठे एक इर्विकिका पुण्यमित्र, बीजो वृद्ध, त्रीजो फल्युरक्षित अने चोथो गोष्ठामाहिल ए चार

जाणवा हवे एक दिवसें इंदमद्वाराजें सीमंघरसामीने निगोव विचार घुठणो जगवाने वणें
 करी संज्जाच्युं तेवारें इंदें घुठणु नरतदेअमां कोंद एवो विचार कडेवावालो दालमां ठे ?
 जगवाने कष्टुं आर्यरक्षित सूरि ठे पढो इंदमद्वाराज वृद्धरूप करी आर्यरक्षितजी पासें आ
 वीने घुठवा जाय्णे के दे मद्वाराज ? मदारुं आयुष्य हजी केटजु ठे ? तेवारें गुरुयें शुतठपयो
 गयीं कष्टुं के तु पडेला वेवजोक्नो इंद ठो पढी निगोवना सूख विचार घुठया गुरुयें ते सर्व
 खुलासापूर्वक कह्या तेवारें इंदमद्वाराज गुरुजी सत्तना करी उपासराजु द्वार फेरवीने चाल्या
 गया, शिष्यने स्वधर पढो जे इंद आय्यो हतो हवे वली आर्यरक्षित सूरियें बुद्धिनी हानी
 थली देखीनें खुत्रोना खुवा खुवा चार अनुयोगद्वार, कया एवा ए आर्यरक्षित स्पविर थया॥
 हवे ए प्रमाणे वियाधरगडीय वृद्धवादीना शिष्य सिद्धसेन विवाकर थया तेनो सवध आ प्र
 माणे ठे के एक साधु वृद्धपणामां मद्दोटा स्वरथी नणतो हतो तेने देखीने राजार्यें कष्टुं के तुं शुं
 मृतलो फुजावीश ? जे एटलो उतावलो गोखे ठे । तेवारें तेंणे सरस्तीने चोलावी विद्या पामनि
 चोवटा मदिं मृतलो उक्तो करी राजासहित सर्वलोकोने देखतां फुजवित काव्य कष्टुं तेथी मृतलो
 फुज्यो ते जोइ सर्व राजा प्रभुत्व समत्कार पाम्या एवो वृद्धवादि थपो तेमणे सिद्धसेन ब्राह्मणने
 प्रतिवोध्यो अने ते सिद्धसेने वली विक्रमावित्यराजाने प्रतिवोध आय्यो, श्रीशत्रुजयनो सध च
 लाय्यो, तेना संघमां एकशोने सोतेर शोनाना वेवल चालता वली भर्तृजानो उदार कराव्यो तथा
 श्रीसिद्धसेन सूरिना सदायथी विक्रमावित्य राजार्यें संवत् चलाव्यो, अगल श्रीवीरजगवाननो स
 वत् हतो, ए वृद्धवादी अने सिद्धसेन ए पण वेदु थविर थया॥ ॥ तथा वली त्रण कालिकाचार्य थया
 ठे तेमां एकतो श्रीवीरजगवानथी त्रणशेने बढोतेर बरें थया तेमणे श्रीपलवणा सूत्र वनाळु

જેણે સૌધર્મીને નિગોવનો વિચાર કહ્યો, કોઈક આચાર્ય કહે છે કે ગાથા દેવવાચી એ કાલિકા
 ચાર્ય વીર સંવત્થી ત્રણઝોને વીણ વર્ષે થયા છે, કોઈ કહે છે ત્રણઝો પચીશ વર્ષે થયા છે, કોઈ કહે
 છે કે ચોથની સંવત્સરી થાપવાવાલા પણ એજ કાલિકાચાર્ય છે. એમાં સ્વરું સ્વોદુ કેવલી નગવાન્
 જાણે ગ્રંથોમાં તો સંવત્નો ફેર છે. વલી વીજા કાલિકાચાર્ય તો પૂર્વે કાલિકાચાર્ય કહ્યા તેમના
 માંમાં થાય અને ત્રીજા કાલિકાચાર્ય તો શ્રીવીરનગવાન્ મોક્ષ ગયા પછી ૯૯૩ મેં વર્ષે અને
 વિક્રમાદિત્યના સંવત્ ૫૩૩ મેં વર્ષે જેણે ચોથની સંવત્સરી કરી તે છે તેમાં વલી કોઈકોઈ ટૂંછિ
 કાર; એવીરીતેં લસે છે કે કેટલાએક કાલિકાચાર્યના શિષ્યોયેં ચોથની સંવત્સરી માન્ય કરી,
 અને કેટલાએક શ્રીમૃધર્મસ્વામીના શિષ્યોએ પાંચમની સંવત્સરી માની તરવ કેવલી જાણે એ
 વિવાદમાં વત નથી સ્વર વિના જોર લગાવતુ મુનાસેવ નથી ક્રિતિ રહસ્ય ॥ ॥ વલી હરિન્દ સ્થરિ
 પણ ત્રણ થયા છે તેમાં એકતો હરિન્દ નામા બ્રાહ્મણ હતો તે આકરણાદિ નામ્યા પછી પ્રતિજ્ઞા
 કરીકે જેનો અર્થ હું સમજી શકું નહીં તે પવનો અર્થ જે કહી આપે તેનો હું શિષ્ય થાઉં
 પછી એક ક્વિવસ સાધ્વીડ ગાથા જણે છે તે આવીરીતેં ॥ ચક્ષિહ્નુ હરિ પળગં, પળગ ચક્ષીણ
 કેસવો ચક્ષી ॥ ક્રિયાદિ એ ગાથાનો અર્થ એ બ્રાહ્મણથી થઈ શક્યો નહીં તેવારેં જાણું જે હું
 હાથો પછી સાધ્વીને અર્થ પુઠો તેવારેં સાધ્વીયેં કહું ગુરુને પુઠો ગુરુ પાસેથી ગાથાનો
 અર્થ સાંજની પ્રતિજ્ઞા પાલવા સારુ વીક્ષા લીધી, આચાર્યપદ પામ્યો તે આચાર્ય વિક્રમસવ
 ત્ના ૫૮૫ મેં વર્ષે આવશ્યકનિર્યુક્તિ પ્રમુખ ગ્રંથોની ટીકાડ કરી તથા એમના એક હંસ અને
 ધીજા પરમહંસ એવા નામે ઘે ક્ષિપ્ય વૌધલોકોનું મત જાણવા માટે વૌધોની પાસેં જણવા ગયા
 હતા તિહાં વૌધોયેં જાણું કે એ ઘે જેની જેવા દેખાય છે તેવારેં પરીક્ષા કરવા માટે વાવરાના પગ

यीयाउ उपर जैनप्रतिमा मूकी दीधी, तेनी उपर पग आपीने बौधनां शिष्यो तो सर्व उत्तरी गया
 परंतु हंस अने परमहंस जैनप्रतिमा देखीने प्रतिमाना हृदयमां खडीनी जनोइ करी उतखा
 तेवारें बौधोयें जाणुं जे आ निधयें जैनीउ ठे अने शिष्योने पण खवर पढी के ए आपणने
 जाणी गया ठे तेवारें मरणना जयथी ते वे जण पोतपोतानी नणवान। पोथीयो हाथमां
 लइने पोताने देश चालता थया बौधोयें राजाना सीपाइयो ते वे शिष्योने मारवा माटे मो
 कल्या तेणे जइ प्रथम तो हंसने मारी नारव्यो अने परमहंस नागी गयो परंतु चितोढ
 गढना कोट पासें तेने पण मारी नारव्यो पढी राजाना सुनटो राजापासे गया हरिजइसूरि
 ए वात सांजलीने मढा कोपायमान थया थका मत्रना बसेकरी एक तेननी कढाइ उका
 लीने पढी मत्र जपता जाय अने एकेक कांकरी कढाइमां नाखता जाय जे वखत कांकरी
 नाखे ते वखत मत्रना प्रजावथी बौधनो एक तपस्वी ते कढाइमां पढी नस्म थइ जाय एम
 करी १४४४ बौधोने हल्या तेवारें एक श्रावक गाथा बोल्यो ॥ जइजलइजलइलोए ॥ एटहु
 सांजलतांज क्रोध उत्तरी गयो वली केटलाएक ग्रथोमां एम लस्युं ठे के याकनी महनरा
 साध्वीयें एक श्राविकाने लावीने गुरुने कसुं के एणे पंचेइ। जीवनी वय कसो ठे तेनो
 वंन हुं आपो ठो ? तेवारें गुरु बोल्या पंच कल्याणानो वंन आपीयें ठेये ते वखत साध्वी बोली
 मढाराज ! एक पंचेइनीना वधनो एटलो मढोटो वन अपाय ठे ? एहु आप जाणो ठो तो आ
 बौधोने केम मारो ठो ? तेवारें गुरुनो क्रोध उत्तरी गयो पढी प्रायश्चित्त शोधवाने माटे बौवशे
 ने जुमालीश पंचाशक प्रमुख प्रकरण घनाब्बां ए प्रथम हरिजइ सूरिनी संक्षेप कथा कही ॥
 ॥ १ ॥ ॥ वला वीजा हरिजइसूरि विक्रमसंवत्तना १६३ मां वर्यमां थया तेमना शिष्य

सिद्धर्पिणी इता ते बौधोनी पासे एकवीश वार गया अने आध्या तेमणे बौधोने प्रतिबोधवा
 माटे ललितविस्तरा श्रुतस्तवनी वृत्ति बनावी ए बीजा हरिजइ हरिनी सामान्य कथा कही ॥
 हवे त्रीजा हरिजइसरि विक्रम सवतना बारसेना सैकामां थया तेमणे बनावेला मुनिप्रति
 चरित्र आदिक ग्रंथो आज्ञे प्रसिद्ध ते ए त्रीजा हरिजइसरि थया तथा वली श्रीजिनजइ
 गणिकुमाश्रमणप्रमुख घणा आचार्यो स्थविर थइ गया ते, तेमणे विशेषावश्यकनुं जाण्य
 वनाभ्युं ते तेमज बीजा वली श्रीशीजगाचार्य, अन्य देवसरि अने मलयगिरिप्रमुख टीका
 रत्ना करवावाला थया ते ए सर्व स्थविरो जाणवा इति स्थविरावली शेषसंख्य संपूर्ण ॥
 हवे अष्टवीश प्रकारनी साधु समाचारी लखीयें तेथें ॥ ते कालने विये, ते समयने विये,
 श्रमण जगवत श्रीमदावीर स्वामी आपाठ छवि पूर्णिमाथी लइने एक महीनो अने बीश
 दिवस वरसावना गये थके पंजोसण करे एवो नियम ते इहां शिष्य पुढे ते के चोमासाना
 पचास दिवस गया पढी पंजोसण केम करे ॥ १ ॥ तेने गुरु कहे ते हे शिष्य ! गृहस्थ श्रावको
 पोताना धरने खढी प्रमुखथी धोइ ठपर ढाया करी, घरारे, धूप आये, परनाल प्रमुख
 पाणीना मार्गे काढावे इत्यादिक सर्व काम गृहस्थें पोताने माटे कसा होय अने पोते वापरी
 फासु करी मुख्या होय, ते कारण माटे हे शिष्य ! वर्षावना पचाश दिवस गया थकां पंजो
 सण करे अने कदाचित् जो साधु पदेलाथीज कहे के हुं चोमासु रईश्वि, तो ते गृहस्थ
 साधुनु निमित्त करीने घर प्रमुखनो आरंज करे ते माटे पचाश दिन गया पढा साधु कहे
 के अमे चोमासु आंही करीछुं एम कहे ॥ २ ॥ ॥ एवी रीतें जो जगवान् पोते पचाश
 दिन गये थके पंजोसण करे तो तेमना गणधर पण पचाश दिन गये थके पंजोसण करे ॥

॥ ३ ॥ ॥ अने जो गणधर पण पचाश दिन गया केहे पंजोसण करे तो गणधरोना शिष्यो
 पण वर्षावना पचाश विवस गये थके पंजोसण करे ॥ ४ ॥ ॥ जो गणधरोना शिष्यो प
 चाश दिन गये पंजोसण करे तो थविर पण वर्षावना पचाश विवस गये पंजोसण करे ॥
 ॥ ५ ॥ ॥ जो थविर, वर्षावना पचाश विवस गये पंजोसण करे तो जे आज्ञाना समयमां
 अमण निर्ग्रिय विचरे ते पण पचाश दिन गये पंजोसण करे ॥ ६ ॥ ॥ जो आज्ञा वर्तमान
 अमण निर्ग्रिय वर्षावना पचाश विवस गये थके पंजोसण करे तो अमारा आचार्य उपाध्याय
 पण पचाश विवस गये पंजोसण करे ॥ ७ ॥ ॥ जो अमारा आचार्य उपाध्याय पचाश
 विवस गये पंजोसण करे तो अमे पण वर्षावना पचाश विवस गये पंजोसण करीयें ठेये
 इहां अपवाद कहे ठे के जावरवा छवि पांचमना एक विवस आगल अर्थात् जावरवा छवि
 चौथने विवसे पंजोसण करबुं कल्पे परंतु जावरवा छवि पांचमीने उंतघवी कल्पे नही एटले
 एकावन्नमे विवसे सवहरी करवी कल्पे नही परंतु उंगण पचाशमे विवसे कारणे करवी कल्पे
 मोटे कारणे चौथनी संवत्सरी करवी कल्पे पण ठळ्नी संवत्सरी तो अपवावे पण करवी
 न कल्पे ॥ ८ ॥ ए आठ आलावे करी पंजोसण करवा आग्रयी प्रथम समाचारी जाणवी ॥
 ॥ ९ ॥ ॥ दूवे वर्षाकालमा चोमासु रहेला साधु अने साध्वी तेमने पांच कोशनों चोफेरे
 अग्रग्रद राखवो पण अग्रग्रदथी धारणे दाथ सूके तिहां सुधी पण ठहुं रहेबुं नही ॥ ९ ॥
 साधु साध्वीने वर्षावे चोमासामां गोचरीने माटे पांच कोश जाबु आवबुं कल्पे ॥ १० ॥ ए
 जावा आववानी बीजी समाचारी जाणवी ॥ ११ ॥ जिहां विधासे नित्य नवी वहेती रहेती होय
 तिहा नवी खतरीने पाचकोश लागण पण जाबु आवबुं कल्पे नही ॥ १२ ॥ अने कुणाला नग

रीनी पासेँ ऐरावती नदी ठे ते नित्य बहेती रहे ठे पण तेनो पाट घणो पढोलो ठे, पाणी स्वल्प ठे,
 माटे एक पग जलमा अने एक पग उचो आकासेँ थलमां राखतो उतरे तो चोफेर पांच
 कोश जाबु आवबुं कल्पे ॥ १२ ॥ एवी नदी न होय तो न कल्पे ॥ १३ ॥ ए नवी उतरवानी
 प्रीजी समाचारी जाणवी ॥ ३ ॥ ॥ हवे वर्षावर्मां रहेला साधु अने साध्वीने गुरुयें कष्ट होय
 के जो साधु तमे गिलाणने आहार आणी आपजो तो तेने माटे आहार लावी वेवो
 कल्पे परबु पोतानी मतियें गिलानने माटे आहार लावी वेबुं कल्पे नही ॥ १४ ॥ ॥ अने
 जो गुरुयें कष्ट होय के तु तदारे माटेज लइ आव, तो पोताने माटेज लइ आवबु कल्पे
 पण बीजाने आपबु न कल्पे ॥ १५ ॥ ॥ वली गुरुयें कष्ट होय के तुं गिलाणने आहार
 लावी आपजे अने तु पण खाजे, तो लावबुं अने वेबुं वेढु कल्पे ॥ १६ ॥ ॥ ए साधुने
 परस्पर वेवा सेवानी चोधी समाचारी जाणवी ॥ ४ ॥ ॥ हवे चोमासे पंजोसण करी र
 हेला साधु साध्वीने नव विगय सेवी कल्पे नही तेना नाम कहे ठे १ दूध, ३ वहि, ३ मा
 खण, ४ घृत, ५ तैल, ६ गोल, ७ सदत, ८ मदिरा अने ९ मांस ए नव विगय ठे तेमा मदिरा,
 मांस, माखण अने सदत ए चार विगय तो सर्व साधुने प्रथमथीज सर्वप्रकारे वर्ज्यो
 होय ठे माटे ते मूकीने वाकीनी पांच विगय जे ठे ते बलवान् रोगरहित शरीरवालांने,
 सेवी कल्पे नही अने कारणे सेवी पढे तो सेवाय पण पंजोसणमां सेवी नही ॥ १७ ॥
 ए विगय निषेध नामे पांचमी समाचारी जाणवी ॥ ५ ॥ ॥ चोमासु रहेला साधु साध्वी जे
 होय तेने कोइ गिलाण कहे के मादारा माटे अमुक चीज गृहस्थना घरथी लइ आवजो
 तेवारें ते लाववावाजो साधु गुरुने पुढे हे स्वामी गिलाण साधु अमुक चीज मगावे ठे ते

लइ आहुं ? गुरु कहे केटलीक मगावे ठे ? तेवारें गिलाणने पूढे अने गिलाण कहे के आटली चीज
 जोइयें तेंयें पढी वली गुरुने कहे स्वामी । अमुक चीज आटली गिलान मगावे ठे त्पारें
 गुरु कहे एटली चीज एटला प्रमाणनी लावजे पढी ते साधु जेवारें गोघरी जाय तेवारें गि
 लाणने स्वपती चीजथी वधारें आवक वेवा लागे, तेने साधु कहे के एटलीज गिलाणने स्वपे
 ठे तेम ठता वली आवक कहेके वधारें लइ जाउ आपपण स्वाजो, पीजो, वापरजो, मदारा
 घरमा घणी ठे माटे सुखे ल्यो तो खेवी पण गिलाणना नामथी पोते लइने वापरवी नही ॥
 ॥ १८ ॥ ॥ ए गिलाणने स्वपती वस्तु लावी आपवा संबधि ठही समाचारी जाणवी ॥
 ॥ १९ ॥ ॥ हवे वर्षावमां रहेला थविर कण्पी साधुउने आवकोना घरमां जे नवा आवक
 थयेला होय तेमने घेर दूरकोइ न्हाना अथवा मदोटा साधु जाय अने ते जे काइ मागे ते
 आपे, पण नाकारो करे नही, न्हाना मदोटा साधु सादाहुं छुए नही पण चोराली गहना साधुउने
 दान देवानीज इहा राखे ते अने ज्यां साधुउने पण एवो विश्वास होय के जे चीज क्यांय पण नही
 मलजो ते एमना घरमां तो जरूर मलजो एवा आवको जे होय तेमना घरमां साधुउयें विना
 देखती चीज मागवी नही कारण के ते आवक तो दुरेक चीजहुं दान आपहुं एवी बांढा
 वालो ठे तेथी ते आवक एहुं जाणे जे ए चीज एमने क्यांय पण नही मली हजो माटे मा
 गवा आख्या ठे तेथी ते बजारमांथी वेचाती लइने अथवा अणसमज्जु नवो थयेलो आवक
 होय तो ते बाहेरथी चोरी लावीने पण साधुने आपे ते माटे एवा घरोमां अणवीथी वस्तु
 साधुयें मागवी नही ॥ १९ ॥ ॥ ए अदृष्टयाचनावर्जनसंबंधि सातमी समाचारी जा
 णवी ॥ २० ॥ ॥ हवे वर्षावमां चोमाहुं रहेला साधुउयें नित्य एकवार जमहुं अने ग

હસ્યોને ઘેર ગોંચરીયેં જાતું તે પણ એકવારજ કલ્પે પણ આચાર્ય, અપાધ્યાય, તપસી, ગિલાન,
 ન્હાની વયના શિષ્ય અને શિષ્યણીડિ એટલે જેને વાઢી મૂઠ આધ્યા ન હોય એવા લઘુ વયના
 શિષ્ય તથા જેને સ્તન ન હોય એવી લઘુવયની શિષ્યણીડિ પ્રમુલ્લ જે હોય તેમની વૈયાવૃત્ત્ય કર
 વાને સારુ જો એક દિવસમાં વે ત્રણ વસ્ત્ર યુદ્ધસ્થને ઘેર જરૂ પડે તો પણ તેની મનાઈ નથી
 પરંતુ પોતાને માટે તો એક વારજ જરૂ કલ્પે ઉપરાંત જરૂ કલ્પે નહીં ॥ ૩૦ ॥ ॥ તથા એક
 ઉપવાસ કરવાવાલાને, જો એકવાર ગોંચરી ગયા થકા સ્વાદ પીને તુલ્લ થઈ રહ્યા, પાતરાં પ્રમુલ્લ
 પુઢી રાહ્યા, તો ફરી વીજો વસ્ત્ર ગોંચરી ન જાતુ અને જો નહીં ધ્રાયા હોય તો વીજી વાર
 ગોંચરીયેં જાતું ॥ ૩૧ ॥ ॥ તથા ઘેલાની તપસ્યાવાલાને એટલે ઘણું તપ જેણે કરેલું હોય
 તેને તો વે વસ્ત્ર ગોંચરી જાતું કલ્પે ॥ ૩૨ ॥ ॥ અને તેલાની તપસ્યાવાલાને એટલે અ
 ઇમ તપ કરનારને ત્રણ વાર ગોંચરીયેં જાતું કલ્પે ॥ ૩૩ ॥ ॥ વળી ત્રણ ઉપવાસથી ઉપ
 રાંત તપસ્યાના કરનારા જે હોય તેમને તો મરજીમાં આવે તેટલા વસ્ત્ર ગોંચરીયેં
 જાતુ કલ્પે ॥ ૩૪ ॥ ॥ એ ગોંચરીયેં જવાની આઠમી સમાચારી જાણવી ॥ ૫ ॥ ॥ વર્ષવર્ષમાં
 રહેલા સાધુ સાધ્વી જે નિત્ય જમવાવાલા હોય તેમને ત્રીજાચારાંને કહેલા સર્વ એકવીંશે
 પ્રકારના પાણી ભેવા કલ્પે ॥ ૩૫ ॥ ॥ તથા એક ઉપવાસવાલા સાધુને એક આટાનુ ધોવણ, વીંછુ
 પાનનુ ધોવણ અને ત્રીંછુ ધાવલનુ ધોવણ એ ત્રણ પ્રકારનું પાણી ભેવું કલ્પે ॥ તથા ઘણા
 તપવાલા સાધુને તુલ્લ કૂકસાનું ધોવણ, જવનું ધોવણ, અને તિલનુ ધોવણ, એ ત્રણ જાતનું પાણી
 ભેવું કલ્પે ॥ તથા અષ્ટમ તપવાલા સાધુને એક ઝંસામણ, વીંછુ કાંજી, અને ત્રીંછુ વર્ણ
 પાલટેલુ ઠંડુ પાણી એ ત્રણ પ્રકારનાં પાણી ભેવાં કલ્પે ॥ તથા ત્રણ ઉપવાસથી ઉપરાંત ૫

चक्राण जे साधुर्ये करेलुं दोय तेमने ठाणेळुं उण्ण पाणी सेवुं कळपे ॥ तथा अनशनवाला
 साधुने एक उण्ण पाणील कळपे तेपण वली ठाणेळुं दोय ते कळपे ते पण थाहुं थोहुं पीवुं
 परतु घणु पीवुं नही, परिमाणसहित पीवु ए पाणी पीवा सबंधि नवमी समाचारी जाणवी
 ॥ ९ ॥ ॥ वर्षावमां रहेला साधु जे दोय तेणे मर्याद करी ते के पांच वात पाणीनी अने
 पांच वात जोजननी सेवी पण जो पाणीनी चार वात मली अने जोजननी पांच वात
 मली पण ते पांच वातमां जोजन स्वल्प आबुं ते तेनाथी पूरण पेट जराय नही तेवारे
 विचार करे जे पाणीनी चार वात मली ते पण पांच मली नथी तो हवे एक वात जो
 जनमां मेलवी आपु एम करवुं कळपे नही जे जेटळुं मळुं ते तेटळुंज खाइने संतोप करवो
 पण वात आगी पाठी अवल ववल करवी नही तेम वली बीजी वखत गोचरीयें पण
 जातु नही हवे वात केने कदेले जे बोदोरती वेलारें पात्रामा जो मात्र एकल घावलनो दा
 जो आबी पळ्यो तो ते एक वात जाणवी तेमज सर्व अन्न सार्थेज पात्रामां पही जाय तो
 पण ते एकज वात जाणी सेवी एमज पाणीनु पण वदोरती वखतें जो एकज टीपु आबी
 पात्रामां पडे तो ते एकज वात जाणवी अने पाणीनी घारा खंमाइ न दोय, अस्वस्मित धा
 र वहेतां सपूर्ण पात्र जराइ जाय तोपण एक वात समजवी परंतु घार खंमाया पही वली
 बीजी धारार्ये जे पाणी पात्रामां पडे ते बीजी वात कदेवाय ॥ १४ ॥ ॥ ए वात आश्रयी
 वक्षमी समाचारी जाणवी ॥ १० ॥ ॥ तथा वर्षाकाळें जे उपासरामां साधु चोमाळुं रह्या
 दोय ते जगाथी मांदिने सात घर पर्यंत गोचरीयें जतु नही गाममां जमण दोय तो केटला
 एक आचार्य कने ते के उपासरा सक्षित सात घर अने केटला एक आचार्य कदे ते के उपा

સરા સહિત આઠ ઘર જગણ વોદોરબું નદી ॥ ૨૭ ॥ ॥ એ સાંસ્વહી સર્વધિ અગ્નીઆરમ્ની સ
 માચારી જાણવી ॥ ૧૧ ॥ ॥ વર્ષાકાલમાં જિનકક્ષ્પી સાધુને તો કુસાર એટલે ઘુઅરી માત્ર
 પાણી વર્ષે તો ગોચરીયેં જાબું નદી ॥ ૨૮ ॥ તથા અઘાયો ઘર એટલે અણઠાંકેલુ ઘર હોય તિહાં
 વદોરવા જાબું નદી કેમકે જો વદોરતાં વદોરતાં તત્કાલ અકસ્માત્ વર્ષાદિ આવી જાય તો
 પ્રથમ લીધેલો આદાર જે કાંઈક સવાળો હોય કાંઈક રહેલો હોય તેં બન્ને હાથમાં ઢાંકીને
 ઠાતી નીચે લફને જિહ્વા ઢાંકેલી જગા હોય તિહાં અથવા ખાદની નીચેં લફ જાવો પહે તિહા
 જો આદારમા પાણી નહીં જાગ્યું હોય તો આરોગી જાબું અને જો પાણી જાગ્યું હોય તો સ્વાબું નદી
 ॥ ૩૦ ॥ એ જિનકક્ષ્પી સાધુઝની ગોચરી આશ્રયી વારમી સમાચારી જાણવી ॥ ૧૨ ॥ ॥
 વર્ષામાં ચોમાસું રહેલા પાત્રાનાં ધારવાવાલા સાધુ અર્થાત્ સ્થવિરકક્ષ્પી સાધુઝને તો, જેની
 ધારા રોકાય નદી એવો અસંખ્ય ધારાયેં મેઘ વર્ષે તો ગોચરીયેં જાબું નદી ॥ ૩૧ ॥ જો કઠાચ
 કોઈક સાધુ ગિજાન હોય અથવા અણક હોય એક થે વિવસનો હુલ્યો હોય અને અધિક નૂલ
 સ્ખમવાની તેમાં શક્તિ ન હોય તો ॥ યંથામય ॥ ૧૧૦૦ ॥ ॥ એક સૂતરનો કપડો તેની
 ઊપર ઝનઝુ વસ્ત્ર ઝંદીને થોઢા ગટા પદતા હોય તો ગોચરીયેં જાબું કલ્પે એ અપવાદ સૂત્ર છે
 તથા શુદ્ધસ્થને ઘરેં ગોચરી ગયા કેહે રહીરહીને થોઢો થોઢો વર્ષાદિ વરજો તો આરામમાં, ઊપા
 સરામાં, મમપની નીચેં તથા રૂઝની નીચેં આવબું કલ્પે ॥ ૩૨ ॥ તથા શુદ્ધસ્થને ઘરેં ગોચરી
 ગયેલા સાધુને વર્ષાદિ આવ્યો તો તેના ઘરેં જે વસ્ત્ર સાધુ આવ્યો તે વસ્ત્રથી પહેલા જો જાત
 ઝતસ્યા હોય અને પછી વાલ ઝતરી હોય તો સાધુયેં જાત વદોરવા અને વાલ વદોરવી
 નદી ॥ ૩૩ ॥ અને જો વાલ પહેલી ઝતરી હોય અને વાલ પછી ઝતસ્યા હોય તો વાલ વદો

रवी अने चावल वहोरवा नही ॥३४॥ अने जो चावल तथा दाल वेष्टु पहेला उतखा होय तो
 नहु नेवा कल्पे अने जो वेष्टु पठी उतखा तो वेष्टु चीज सेवी कल्पे नही ॥ ३५ ॥ तथा गोचरी
 गयेला साधुने आहार मल्यो ठे अने वर्षाव रद्दीरहीने वर्षतो होयतो बागमां, उपासरामां, दा
 केली जगामां, जाहनी नीचें एटली जगार्ये आधीने आहार खाइ जु पण आहारने घणो वख
 त राखी मूकवो नही तरत आरोगी पातरा पुढी एकठा बाधीने वर्षाव पढतो होय तोपण विवस
 ठतेज उपासरामा आवबुं पण रात्रियें वाहेर रदेतां घणा दोय खजे ठे माटे रात्रें तो उपास
 राखी अलसुं रदेजुज नही ॥३६॥ एम वर्षावमां रद्दा साधु एहस्थने घेर गोचरी गया थकाने
 रद्दीरही वर्षाव वर्षवा लाग्यो तो घागाविकमां अथवा उपासरे आवबु कल्पे ॥ ३७ ॥ परंतु
 गंगादिकस्थानके एक साधु अने एक साध्वीने एक स्थानके रदेबुं तथा एक साधु अने वे साध्वी
 तथा वे साधु अने एक साध्वी तथा वे साध्वी अने वे साधु ए चारे जांगार्ये एकठुं रदेबु नही
 कल्पे तथा पाचमें जागे वे साधु अने वे साध्वी होय तेमां एक वृद्ध साधु साध्वी होय तथा एक
 जगु साधु साध्वी होय अने जगा घणी मोकली होय जिहां सर्वलोक वेस्वता होय एवी जगामां
 रदेबुं कल्पे एवाज चार जांगा साधुने आविकानी सार्थे कदेवा तेमज वली एवाज चार जांगा सा
 ध्वीने आवकनी सार्थे कदेवा ॥ ३८ ॥ अने पूर्वोक्त पांचमें जागे एकठा रदेबुं कल्पे ॥ ३९ ॥
 आ थविरकल्पी साधु साध्वीने गोचरी तथा साधु साध्वीने एकत्र रदेवा संबधिनी
 तेरमी समाचारी जाणवी ॥ ४० ॥ वर्षावमां चोमासुं रदेला साधु अथवा साध्वीये कोइ
 साधुना कहा विना तेमना माटे अशनाविक चार आहार लाववा नही ॥ ४० ॥ ते शामाटे
 के तेनी दहा दोय तो ते आहार खाय अने दहा न दोय तो न खाय ते माटे कहा विना

आहार लावयो नही ॥ ४१ ॥ ए पृथया विना धीजा साधुने माटे आहार नही लाववो ते
 संवधी चौदमी समाचारी जाणवी ॥ ४२ ॥ ॥ वर्षावमां रवेला साधु साध्वीने जिहां सुधी न
 रीर चीजेछु होय तिहां सुधी अशनाविक चार आहार करवा नही ॥ ४३ ॥ एम शावास्ते
 फलुं ठे, के घणु करी सात ठेकाणा चीजेला रहे ठे, तेमां एक दाय, धीजी हाथनी रेखा,
 नीजा नख, चौथी नखनी अणीउ, पांचमा खुंदारा, ठण नीचला दोठ अने नीचली वाढीनी
 जगा, सातमा उपरला दोठ अने उपरनी मुठो, ए सात स्थानक आला रहे ठे तिहां सुधी
 अशनावि चार आहार न करवा अने जेवारें जाणवामां आवे के ए साते ठेकाणा आला
 रहा नथी तवन सुकी गया ठे तेवारें चार आहार करवा ॥ ४३ ॥ आ शरीर आछु होय तेवारें
 आहार नही करवा सर्वधी पन्नरमी समाचारी जाणवी ॥ ४४ ॥ ॥ वर्षाव वरया यका,
 साधु साध्वीयोने सूक्ष्म आठ वस्तुने वारंवार सूत्र ज्ञानेकरी जाणवी अने चक्रुयें करी
 वेखवी, पहिलेदण करवी जोइयें, तेना नाम कहे ठे एक प्राण सूक्ष्म, बीजु पणक सूक्ष्म, त्रीजु
 धीज सूक्ष्म, चौधु दरितसूक्ष्म, पाचसु फूलसूक्ष्म, ठणु कीढी प्रमुखना अंमसूक्ष्म, सातसु कोली
 आवडा प्रमुखना घर सूक्ष्म अने आवसुं स्नेह सूक्ष्म, ए आवना नाम कह्या हवे एने उल
 खवा माटे त्रिपेप खोलासो गुरु क्षिपना प्रभोत्तररूपें लखीयें ठेयें तिहा प्रथम प्राण एटले
 सूक्ष्म जीणा जीणा जंतुउ काला, नीला, राता, पीला अने घोला एवा पांच प्रकारना रग
 गला कुंपुथ्या जीव थाय ठे, अणुधरी एवु एवु नाम ठे ए जीव एकस्थानके अणुचालता रहे,
 ज्ञानरहित वयस्य साधु साध्वीने नजरधी वेखाय नही माटे ते जीवोने साधु साध्वीयें
 वारंवार सूत्र साजलवे करी जाणता रहेछु, चक्रुयें करी वेखतां रहेछु ए प्राण सूक्ष्म कह्या

॥ ४४ ॥ હવે શિષ્ય પૂછે છે, હૈં નગવન પળગ એટલે ફૂલણ સૂક્ષ્મ તે કોને કહીયે ? ગુરુ કહે
 છે ફાલી, લીલી, રાતી, પીલી અને ધોલી એવા પાંચ પ્રકારની ફૂલણ થાય છે, તે જીવો જે
 ચતુષ્મા પહે તે વસ્તુનાં રંગ જેવા વીઠામા આવી જાય તબસ્થને નજરે નહીં આવે માટે
 તેને પણ વારંવાર દેખતાં તપાસતા રહેવું, એ વીજી નીલ ફૂલ સૂક્ષ્મ કહી ॥ ૩ ॥ હવે
 પ્રીજા વીજ સૂક્ષ્મ કોને કહીયે ? ગુરુ કહે છે તે પણ કાલા, નીલા, ધોલા, પીલા અને રાતા
 એતે પાંચ પ્રકારના છે શાલ પ્રસુલના જેવા વર્ણવાલા થાય છે, તેપણ તબસ્થને જાણવામાં
 નહીં આવે માટે તેની પણ વારંવાર પહિલેદણ કરવી એ વીજ સૂક્ષ્મ કહ્યા ॥ ૩ ॥ હવે ચોથા
 હરિત સૂક્ષ્મ કોને કહીયે ? ગુરુ કહે છે કે હરિત એટલે નીલોત્રી સૂક્ષ્મ થાય છે । તે પણ પૂર્વોક્ત
 પાંચ રંગવાલી થાય છે તે દુષ્વીના રંગ સદૃશ હોય અને ઘણી જીણી વારીક હોય, તેને પણ
 સાધુ સાધ્વીયે ઘણીજ રુઢીરીતે દૃષ્ટી વહે જોઈને પહિલેદણ કરવી, એ હરિત સૂક્ષ્મ કહી ॥
 ॥ ૪ ॥ પાંચમાં ફૂલ સૂક્ષ્મ કોને કહીયે ? ગુરુ કહે છે એ પણ જીણા ફૂલ તે પૂર્વોક્ત કાલાથી
 માંમીને યાવત્ રંગવાલા થાય છે તે પણ જાણવામાં નહીં આવે, તેની પણ પહિલેદણ કરવી એ
 થાય તેવા રંગવાલા થાય છે તે પણ જાણવામાં નહીં આવે, તેની પણ પહિલેદણ કરવી એ
 ફૂલ સૂક્ષ્મ કહ્યા ॥ ૫ ॥ હવે ઠઠા અન્ન સૂક્ષ્મ તે કોને કહીયે ? ગુરુ કહે છે તિહાં પ્રથમ
 મધુમાલીનાં ફળાં, વીજાં કુલાતરાનાં ફળાં, ત્રીજાં કીઢીનાં ફળાં, ચોથાં ગિરોલીનાં ફળાં અને
 પાંચમાં કાર્કિમાનાં ફળાં એ સર્વ જીવોનાં ફળાં પણ સૂક્ષ્મ થાય છે, માટે એને વારં
 વાર જોવા અને પહિલેદણ કરવી એ અન્ન સૂક્ષ્મ કહ્યા ॥ ૬ ॥ હવે સાતમાં ઘર સૂક્ષ્મ
 પણ પાંચ પ્રકારના છે; તે શિષ્યના પુઠવાથી ગુરુ કહે છે કે એકતો જૂમીમાં ગદ્ગદ્યા સ

रखा घर करेला होय ते, वीजा पाणी सुकाइ गया पठी पापही चूमि खपर पढे ते, त्रीजा विज
 धर, चोथा ताड प्रमुख वृक्षोना मूलमा न्दाना घर थाय ठे ते घर, अने पांचमां नमरानां
 घर ए पाचें प्रकारनां घरोंनी पहिलेवणा करवी ए घर सूक्ष्म कहा ॥ ४ ॥ ॥ हवे आवमो
 स्नेहसूक्ष्म ते कोने कहीये ? गुरु कहे ठे ए पाणी सूक्ष्म पण पांच प्रकारनो ठे, एकतो उसनुं
 पाणी, वीज देमारातु पाणी, त्रीजु धुदरि थाय ठे ते, चोथुं करानुं पाणी अने पांचसु मान
 प्रमुखनी अणी खपर जे पाणीनां धिडु रवे ठे ते, ए पांच प्रकारनु पाणी ठे तेने पण ठहरस्थे
 जाणीने पहिलेदहु जोश्यें ए स्नेह सूक्ष्म कह्यो ॥ ५ ॥ ॥ ४५ ॥ ए आठ सूक्ष्म चीज आश्री
 शोलमी समाचारी जाणवी ॥ १६ ॥ ॥ हवे वर्षावमां चोमासु रवेला साधु साध्वीउने
 जेवारें शुद्धस्थोने घर गोचरी करवा आहार प्रमुख सेवाने माटे जाबु होय तेवारें आ
 चार्य, उपाध्याय, यविर, प्रवर्तक, गणि, गणधर, गणावडेवक, तथा जेनी आज्ञामां
 चालता होश्ये तेमने पृढीने पठी जात पाणी प्रमुख सेवाने माटे जाबु तेमने एम
 कहेबुं के हे जगवन् आपनी आज्ञा होय तो शुद्धस्थोने घर जात पाणी सेवाने वास्ते जाव
 तेवारें ते पूर्वोक्त आचार्यांविको जो जवानी आज्ञा आपे तो जहुं नदीकां जाबु कल्पे नदी
 इहां शिष्य पूढे ठे के शा वास्ते ? गुरु कहे ठे के आचार्यांविक जे ठे ते उपडव टालवानां उ
 पाय जापो ठे जे ते साधु असुक विज्ञा गया तेने घणो वसत केम लाग्यो ! एटला माटे ॥ ४६ ॥
 एवीज रीतें जो श्रीजिनचैस्थें वर्शन करवा जहुं होय तथा ठमेल चूमियें जहुं होय अथवा
 वीजा कोइ पण कामने माटे जहुं होय, गामोगाम विचरबु होय तोपण पृढ्या विना जहुं नदी
 ॥ ४७ ॥ ॥ तथा चोमासु रवेला साधु साध्वीउने जो विगयनो आहार करवानी इहा होय

तो आचार्यादिकोने पूठपा बिना विगय सेवी कल्ये नही माटे आचार्यादिकोने पूठपुं के हे
 महाराज आपनी आज्ञा होय तो दु बूध प्रमुख विगय रहस्यना घरेषी जाइ आवीनि आहार
 कठं ? तेवारे आचार्यादिक कहे के अमुक प्रमाणवाली विगय जावीनि आहार करने
 इहां शिष्य आकाफा करे ठे के एमां आज्ञा सेवानुं छं प्रयोजन ठे । तेवारे गुरु उत्तर आपे ठे
 के विगयादिक खावा के नही खावा, तेष्पी यता गुण तथा अवगुण ए सर्व आचार्यादिक
 जाणे ठे माटे पूठपुं जोइये ॥ ४७ ॥ ॥ तथा चोमासामां कोइ साधु पोतानी आरोम्पता
 माटे औप्य करवानी चाहना राखता होय तो पण आचार्यादिकने पूठने औप्य करधुं
 ॥ ४८ ॥ ॥ तथा चोमासामां कोइ साधु, सारु, कल्याणकारि, उपश्वरहित, धन्यकारि
 मगनिकनुं करनार, सोजावत तथा महाप्रजादिक एवुं तप करवानी चाहना राखतो होय,
 तेणे पण आचार्यादिकने पूठने पठी ते तप करधुं ॥ ४९ ॥ ॥ तथा कोइ साधु अनसन
 करवानी चाहना राखतो होय, आत्माने धूपे जात पाणीनो त्याग करी पावोपगमन स
 धारो प्रमुख करे, कालने वंठे नही, तेणे पण आचार्यादिकने पूठपा बिना करधुं नही एमज
 आहार करवो, ठखे जाधुं, माझी परतववी, सधाय ध्यान करधुं, धर्मजागरणा करवी, काठ
 स्तंग प्रमुख करधुं ते सर्व आचार्यादिकने पूठने करधुं परंतु आचार्यादिकने पूठपा बिना
 पूर्वोक्त कोइ पण काम करधुं कल्ये नही ॥ ५१ ॥ ॥ ए वोदोरवा प्रमुख जे कार्य करवां ते
 सर्व आचार्यादिकने पूठने करवा, ते संवधिनी सपरमी समाधारी जाणवी ॥ १४ ॥ ॥
 वर्पाकालमां रंजोसण करनि रहेला साधुठने कोइ उपधी तपाववी होय तावडामां ना
 खवी होय तो गुते तिहां खबर राखवी पासे येसधुं परंतु उपधिनो साधवे जावनीने गोचरीये

जातु नही, आधार करवो नही, चैत्यें जातु नही, उल्ले जातु नही, सथाय करवी नही, काठ
 स्तग करवो नही, जो एटला काम करवां होय तो धीजा कोइ साधुने कहेतुं के हे आर्य ।
 मने गोचरीप्रमुख अमुक कार्य करतुं ठे, माटे तमे अमारी उपधीनी निगा राखो तो दु गो
 चरी प्रमुखनु काम करुं तेवारें ते साधु कहे के हुं निगा राखीस तो गोचरीप्रमुख कार्य करतु
 करुपे पण कवापि ते कहे के मदारें धीजां काम ठे तेथी देखी नही शकु तो पूर्वोक्त गोचरीप्रमुख
 करवी करुपे नही ॥ ५३ ॥ ए उपधि तावढे तपाववा संबधि अठारमी समाचारी जाण
 वी ॥ १७ ॥ ॥ वर्षावमां रवेला साधु साध्वीउने, एक दाय ठंवी अने बोले नही एटले
 शब्द नकरें एवी वली म्जे नही, फरती काठी वाघेली एवा शय्या विना रवेतु करुपे नही
 जो एवा शय्यासन विना रवे तो कर्मबधनुं कारण थाय वली ते शय्यासनने वारंवार पढि
 जेदण करतु, तावढे नाखवो, पूजवो प्रमुख जो नकरें तो तेने चारित्रि पालतुं कुल्लेन थाजो
 ॥ ५३ ॥ अने ते शय्यासनने जे साधु तावढो प्रमुख आपे, पूजे ते साधु चारित्रि सुखें
 पालजो ॥ ५४ ॥ ए शय्या प्रमुख अदण करवानी उणीशमी समाचारी जाणवी ॥ १९ ॥
 चोमासांमां रवेला साधु साध्वीउने ठला मात्रानी प्रण जगाउ राखवी अने ते जगाउने पढि
 सेदवी परंतु सीयाला अने ठनालानी पेठे चोमासांमां न रवेतु जोइयें इहां शिष्य पुढे ठे
 के शीयाला अने ठनालाना विवसोनी पेठे चोमासांमा पेठे चोमासांमा शा वास्ते न करतु ? गुरु उत्तर कहे
 ठे के प्राय चोमासांमां नीली वनस्पतिप्रमुख जीवो घणा छत्पन्न थयेला होय ते माटे ते
 नाथी चोमासानो छुदो प्रकार कह्यो ॥ ५५ ॥ ए ठला अने मात्रानी जगा पढिलेहण
 करवा सबधि वीक्षमी समाचारी जाणवी ॥ २० ॥ ॥ चोमासांमां साधु साध्वीउने प्रण

मात्रा राखवा कइये तेमां एक तो वलानुं, बीजो मात्रानो, बीजो खेल प्रमुखनो एव त्रण
 जाणवा ॥ ५६ ॥ ए त्रण मात्रा राखवा संधि एकवीशमी समाचारी जाणवी ॥ ५१ ॥
 पंजोसण करीने रहेला एवा साधु साध्वीने, गायना केस जेवढा सूझा केस पण
 पोताना मस्तके राखवा नदी केमके पाचमिनी रात्रे जो मस्तके केस रही जाय तो वंन
 थावे ते माटे जो कोइ अशक्त गिलान टाटियो दोय तो तेणे ठरीथी मुंमी नाखवा, कतरणीथी
 कतरवा अने उत्सर्गमां तो लोच करवो तथा जो कतरवा दोय तो पाठा पंदर पंदर विवसें
 कतरवा, गुरु मात्सी वन आपवो, महीने महीने सुर मुन करवो, लघु मात्सी प्रायश्चित्त वेवो, शुवान
 साधुने चार मासे लोच करवो, स्थविरने अने जर्जर थयेला साधुने चकुनो तेज राखवा
 माटे ठ महीने लोच करवो, अथवा थविर वर्षे वर्षे लोच अवश्य करे ॥ ५३ ॥ ए लोच करवा
 आश्री वावीशमी समाचारी जाणवी ॥ ५४ ॥ ॥ वर्षावमां चोमाहुं रहेला साधु साध्वीने
 सबत्सरी थया पठी पहेला थयेलो कलह खमाववो पण क्रोध राखवो नही, जे कोइ
 निर्भय अने निर्भयणी पंजोसण वीत्या पठी क्रोध करे, क्रोध राखे, ते अनाचारी ठे एम
 जाणुं तेमने बीजा साधुठए कहेतुं के दे आर्य? तमे अयोग्य काम करो ठो एतुं कहेवाथी
 नही समजे अने पंजोसण वीत्या पठी कपाय खमावे नही तो जेम तंबोली सही गयेला
 पानने वाहेर कादाही फेंकी आपे ठे तेनी परें ते क्रोधी साधु साध्वीने पण सधमां देखी
 वाहेर कादाही मूकवो ॥ ५७ ॥ ए अधिकरणने नही थविरवा सबधि त्रेवीशमी समा
 चारी जाणवी ॥ ५८ ॥ ॥ वर्षाकालमां रहेला साधु साध्वीने, जो पंजोसणना विवसोमां
 कलह थयो दोय, कट्टुक बोलतु पठणुं दोय, खेग कबो दोय तेवारें शिष्ये जइ रत्नाधिक

॥ १३०० ॥
 आचाय प्रमुखन खमावतु अन आचाय प्रमुख शिथने खमावतु ॥ अथाग्रथ ॥ १३०० ॥
 ए रीते पोते खमहुं, वीजाने खमावतु, पोते उपशम करवो, वीजाने उपशम कराववो, घणा
 प्रकारे करी रागद्वेपरहित थाहुं, जे क्रोधादिकने उपशमावजो ते ज्ञानादिकनो आराधक यज्ञो
 अने जे क्रोधादिकने नही उपशमावजो ते ज्ञानादिकनो विराधक यज्ञो, एहुं जाणीने निश्चये
 पोते उपशम करवो, जगवान् ए उपशमनेज सार पदार्थ कहे ठे माटे हे शिष्य उपशम अ
 वश्य अंगीकार करवो ॥ ५ए ॥ ॥ ए परस्पर स्वमत खामणा करवा सवधिनी चोवीशमी
 समाचारी जाणवी ॥ ५४ ॥ ॥ इहां पाच समिति, षण गुप्ति अने चार कयायोना दृष्टांत
 कहेवा ॥ साधु साध्वीये चोमासामां वली विशेषें करीने पांच समिति आदिक पालवी
 तिहां प्रथम इरिया समिति पालवा आश्री वरवत्त मुनिनो दृष्टांत कहे ठे एक दिवस इडम
 द्वाराजे पोतानी सनामां कष्टुं के आज नरत क्षेत्रमां वरवत्त मुनि समान कोइ इरिया समि
 तिनो पालवावालो नथी एवी इडना सुखथी वरवत्त मुनिनी प्रशसा ययेली सांजलीने
 कोइक देव परीक्षा करवा सारु आष्यो तेणे दार्थीनु रूप करी सुढमां पकडीने मुनिने आका
 शमां ठगाल्यो अने देवमायाथी जमीन उपर न्दानी न्दानी धणी मेढकीड विकुर्वी
 तेवारें मुनि आकाशथी नीचे पठता विचार करवा जाग्या के मने तो मरवाहुं जय नथी
 पण आ जीणी जीणी मेढकीड मंदारा शरीरना पहवाथी मरण पामजो, तेनी विराधना
 यज्ञो, एहु जाणीने आकाशथी पठता थकां पण उंघाथी जमीन पूजवा लाग्या ते देखी देवताए
 जाण्युं के धन्य ठे एने जे एवी रीते जीव विराधनाथी वीये ठे पढी ते देवता प्रगट थइने
 साधुनी साथे अपराध खमावी नमस्कार करीने पोताने स्थानके गयो इति इरिया समितौ

॥ १ ॥ ॥ दूबे जापासमिति उपर सगत साधुनो दृष्टांत कहे ठे जे नगरमां
 गत साधु वृता ते नगरनी धादेर कोइ वैरीराजायें सेन्या लइ आचीने नगरने वींटी लीयो,
 यारें सगत साधु नगरमांथी निकलीने वादेर आब्या, तेने शुनुनी फोजवालायें पुठपुं के
 साधु नगरनी मांहेली कोरे केटलिक फोज ठे ? तेवारें साधु बोल्या के घणो सांजल्यो काने,
 णो जोयो आंल्योथी (चक्रुथी), नदी बेल्यो सर्वे सांजल्यो, नदी सुण्यो सर्वे वींगो, एवी रीते
 ल्यो वली पण ज्यारें ज्यारें ते पुढे त्यारें वारंवार एमज बोलवा लाब्यो, तेवारें सेन्याना
 कें जाणुं जे आ जणी जणीने घबेलो यइ गयो ठे, एम विचारी सूकी वीथो ए बीजी नापा
 मिति उपर दृष्टांत कह्यो ॥ २ ॥ ॥ दूबे बीजी एण्णसमितिमां नदीपेणनो दृष्टांत कहे
 वसुदेवजीनो जीव पूर्वला जवमां नदीपेण दूतो, तेणे ग्लानीनी वेयावच्च करवानो अ
 मइ कस्यो दूतो पोते ठेठे ठेठे पारणु करे तेनी इइ प्रशसा करी, तेवारें कोइक देवे आवी
 तिसारना रोगवालो साधु वनावीने नदीपेण पासे मोकल्यो नदीपेण तेना सारु पाणी
 वा गयो ते वेवतायें अद्युद्ध करी आयुं, नदीपेणे लीपुं नदी, एवी रीते एण्णा सोधी
 ग्लानने खाये वेसाठुं, ग्लाने तेने अद्युचीये खरबपु, देवे स्तुति करी ए कथा आ
 त श्रीनेमिसर जगवानना धरित्रमां लखाइ गइ ठे इति एण्णा समिति दृष्टांत ॥ ३ ॥
 ते आदानादि पडिलेइण करवानी चोथी समितिमां सोमिल साधुनो दृष्टांत कहेठे एक
 वस साधु विदार करीने कोइ गामें आब्या तिहां विवस केटलो ठे एवी धारावर लखार ॥

ઈએ પહિલેદણ કરી, ગુરુયે સોમિલસાધુને કહ્યું કે ! તું પણ પહિલેદણ કર સોમિલ વોલ્યો
 હજી હમણાતો પહિલેદણ કરી છે તો હવે એટલામા થું કાંઈ સર્પ ઇંસીગયો છે ? એવુ ઝલઝ
 વચન વોલ્યો પઠી જેવારે પ્રજાતે પહિલેદણ કરી તેવારે ગુહામાંહે પાતરા વાંધેલા હતા તેમાંથી
 કોઈ વેવપ્રયોગથી સર્પ નિકલ્યો વીઠો તેથી વીક પામીને ગુરુપાસે આવી કહેવા લાગ્યો
 મહારાજ સર્પ નિકલ્યો, તેવારે ગુરુ વોલ્યા તુ ઝલઝ વચન શામાટે વોલ્યો ? હે વત્સ એવો
 રચન તાહારે આજ પઠી યોલવા નહી પહિલેદણ કરવામાં તો ઘણીજ નિર્હારા છે પઠી તે
 સાધુયેં એમો અનિમિદ્ જીધો જે આજથી સર્વ સાધુર્જના વન તુ પહિલેદીશ, સર્વને તુ હાથ આ
 પીશ, એવો અનિમિદ્ પાલતાં તે સાધુયેં ઘણા કર્મ કસ્યા इति आवाहनं મનિક્ષેપણસમિતિ
 દર્શાત ॥ ૪ ॥ ॥ હવે ઝચાર પ્રશ્રવણ સમિતિમાં સુવ્રતાચાર્યનો દૃષ્ટાત કહે છે સુવ્રતાચાર્યનો
 એક લઘુ શિષ્ય હતો તેને ગુરુયે કહ્યું, ધરે માંમલા કર; તોપણ તેણે માંમલા કીધા નહી
 અને કહેવા લાગ્યો થું વાહારે ઝટકા વેગાઠે કે ? પઠી રાત્રિયે વાહરે માંમલું પરવવા ગયો
 તેને તિહાં કોઈક વેવે આવી ઝટતુ રૂપ કરીને વીવરાબ્યો ધરે વોલ્યો, ધરે આ ગઢમાં એક
 સાધુ પણ મમલ કસ્યા વિના માત્રા પ્રમુલ્ય કરે નહી પઠી વલી એક વિવત્સ મમલ વીઠો નહી
 અને રાત્રે માત્રાની ઘણી વાધા થઈ પણ પરતે નહી તેવારે વેવતાયેં ઝયોત કલ્યો પઠી તે
 શિષ્યેં જગા જોડને માત્રા પરતવી તેમાંટે જે કોઈ મમલ વેલી પરવણા કરજો તેને વેવતા સ
 હાય આપજો એવો નિશ્ચયકરી કુલ્લક પણ પારિવારિયા સમિતિમાં સાવધાન થયો એ પારિવા
 યણિયા સમિતિનો દર્શાત કહ્યો ॥ ૫ ॥ એ પાંચ સમિતિ સાધુયેં ચોમાસામા વિગેપ પાલવી ॥
 હવે મનગુપ્તિ ઘર કોંકુણ સાધુને કાઝસ્સગમાં ઘણી વેર જાગી તેને ગુરુયે પુઝથુ ઘણો વચત

केम लाग्यो ? साधु बोल्थो, जीववया ध्यायी, गुरु बोल्था केवी जीववया ध्यायी ? साधु बोल्था
 मद्दारा घरमा ठोकरा आलाछुं ठे ते सुद निवानाविक करजो नदी तो धान थोढो नीपजजो,
 तेथी डुखी थयो, गुरुयें कसु तमे सावय चिंतयु माटे मिष्टामि झुकुढ थो साधु पण मिष्टामि
 झुकुढ वेतो दवो ॥ इति मनगुप्ति दृष्टांत ॥ १ ॥ ॥ हवे वचनगुप्ति उपर गुणवत्त साधुनो
 दृष्टांत कहे ठे गुणवत्त साधु; एक विवत्त पोतानी सत्सारसर्वधि धनवती नामे माताने ववा
 यवा जातो दतो; रस्तामा चोर मल्या, तेथे साधुने एकथ्यो अने कहेवा लाग्या अरे साधु !
 आ रस्ताथी जान आवशे तेनी आगल दु अमारु नाम लक्ष्म नदी जे आ ठेकारे चोरो रवे
 ठे साधुयें कसु हुंतो बोलीश नदी तेवारें चोरोये तेने ठोढी मूक्यो, ते पोताने स्थानके जइ
 पोताना कुहुंवेने ववावीने फरी तेवोज जाननी साथे तेहज मार्गे आब्यो तेवारें चोरोये जान जुंढी
 लीधी अने वली बोलवा लाग्या के छूठ आ साधु कहेवो सत्यवावी ठे के पोताना घरना माणसो
 आगल पण चोर रस्तामा घेवा ठे एहु कसु नदी ते वचन साधुनी मातायें सांज्जु; तेवारें
 महाङ्ख करती थकी साधुने कहेवा जागी के अरे छुट ! तें तादारे हाथे चोरोने माल
 जुटावी बीचो; तुं केम प्रथमथी बोल्थो नदी ॥ पढी साधुने घणो कष्ट यतो देखीने चोरोयें जुटेछुं
 धन सर्व पाबु आपी वीधु; तेवारें जानवाला सर्व सुखी थया पण साधु बोल्थो नदी, ए वचन
 गुप्ति उपर कथा कदी ॥ १ ॥ श्रीजी कायगुप्ति उपर अर्द्धन्नक साधुनी कथा कहे ठे अर्द्धन्नक साधु,
 विद्वार करतां कोइ स्थानके पालो वहेतो देखीने विचारवा लाग्यो के जो दु आ सालमा पग
 वेइश तो जीवविराधना थायो माटे फुवको मारीने आदीथी निकली जाउं एहु चितवी घलाग
 तेनी माता पंग कनी माटे कोइक वेवे ते साधुना पग ठेवी नाख्या तेथी

दुखी थयो तेवारें देवतार्यें आवी कसु के आगल हवे तमारे एम कोझारें पण करवु नही, जो
 कवापि जीव मरे तो पण ए केवलीनी आझा ने माटे उत्तरीने जावु पण कुवको मारीने जावु
 नही इति कायगुमिद्वष्टांत ॥ ३ ॥ ॥ हवे वली आ पर्जोसण आव्या थकां सर्वनी साथे ख
 मत स्वामणा करवा, कारणके स्वमतस्वामणा करवा विना पढिकमणाविक क्रिया करवी सूजे
 नही माटे जो कोझनी साथें मद्दोतो वेर होय तो पण उवाझाजानी पेरे स्वमावबुं जेम चपान
 गरीमां कुमारनवी नामा एक सोनार रदे ठे ते जन्मथी स्त्रीनो लोलुपी ठे, धन आपीने मद्दा
 स्वरूपवाली पाचशे स्त्रीजं परण्यो ठे एक विवस ते, दासा अने प्रदासा ए वे देवीयोने वेखी
 तेनुं स्वरूप जोई मोहित थयो, तेथी देवीयोने कसु के तमे मद्दारीसाथें जोग करो देवीयो बोली
 तुं पंचशेल पर्वत धीपे आवजे तो अमारे जोगयोग्य दोझ एवुं कहनि देवीयो पोताने स्या
 नके गइ सोनारे गममां आवी पढह वजढाव्यो के जे कोइ मुजने पंचशेलधीपे लइ जाय तेने
 इं कोह सोनामोरो आयु ते सांजली एक वुइ खलासी (नावनी खेडनार) इव्यनो लोनी
 ठे तेणे जाणुं घरना माणसो इव्यतो खाशे एवुं विचारी वोव्यो के इ लइ जइश पढी वेड्डु ज
 दाजमां वेग जढाज चाखुं आगल जतां एक वढवृद्ध आव्यो तेवारें नावळ्यो वोव्यो आ
 यढनी उपर तु चढी जाजे अने दुतो आदीआ जढाज पाणीना चकमां वूढशे तेनी साथे फू
 गीने मरीश पण तु वढ उपर वेशी रहेजे, रात्रना नारंद पंखी आवशे तेना पगोमां तद्दारा
 शरीरने वांधी मूकजे, ते पंचशेल धीपमा चूगवा जाशे तिहां तने मूकी वेशे पढी तुं तिहा
 वंधनमुक्त थइ दासा प्रदासा देवीज्मी पासो जाजे एवुं कसुं एटलामा ते वाहण वढनी पासें
 आयुं, सोनार वढ उपर चळ्यो अने जढाज नांगी पढथुं, नावळ्यो मरण पाव्यो, सोनार नि

હાંથી નારેન પંચીના પગમાં વંધાડને હાસા પ્રદાસાની પાસેં ગયો, તેની આગલ જોગ જોગવવા માટે યાચના કરી, વેવીઝ વોલી આ તદારી અણુઢ વેહુ ઠે તે વેહુથી અમે જોગ કરીયેં નહીં તેવારેં તે વેવીચોયેં ફરી તેને ઘપાનગરીમાં મૂક્યો અને કણું કે જે હમણા અમારો વેવપતિ ઠે તે ચવસે તિહાં તું મરણ પામીને તે વેવની શુધ્યામાં ચપજને તો તદારુ કામ થશે તેવારેં સોનાર પણ કાઠ ઘાલીને અજ્ઞાનકટ કરી મરવા લાગ્યો તે અવસરમાં તે સોનારનો મિત્ર નાગિલાનામા આવક હતો તે ઘોણ્યો, અરે તુ આવીરીતે મરવાનુ મકર આ પ્રકારેં વેવીઝને માટે મરતુ યોગ્ય નથી તો પણ તેણે માન્યું નહીં કાણમાં ઘણી મરણ પામીને હાસા પ્રદાસાના ધ્યાનથી તેમ નો પતિ વેવ થયો અને તેઝની સાથેં જોગ જોગવતો રહે ઠે એકવિવસ ફરમદારાજ, સર્વ વેવ વેવી સહિત નવીશ્વરદીપેં વેવયાત્રાયેં જવાને માટે તયાર થયા, તેવારેં હાસા પ્રદાસાનો પતિ જે વેવ ઠે તેની ઘરે એવો કુકુમ આખ્યો કે તું સર્વ વેવોની આગલ મૃદગ વજાવતો ચાલજે તે વારેં, હાસા પ્રદાસાયેં તે વેવના ગલામાં મૃદગ નાલ્યો, વેવેં તે મૃદગ પોતાના ગલામાથી કાઢા હીને પેંકી વીધો અને કણું કે હુ મૃદગ વજાવીશ નહીં એટલામાં તો ફરી તે મૃદગ તેના ગ લામાં આવી ઘાલી ગયું, ફરી વેવે પેંકી વીધો, એમ વે ત્રણવાર કણું ત્યારેં હાસા પ્રદાસા વોલી અમારા જરતારની એજ મર્યાવા ઠે કે મૃદગ વજાખ્યા વિના તે તૂટેજ નહીં “હાસા પ્રદા સાનો મૃદગ ગલામાં પચ્યો તે વજાવે તૂટકો” એવી લોકમાં પણ કહેવત ઠે હવે એ વિધુ ન્માલી વેવ હાસાપ્રદાસાસહિત મૃદગ વજાવતો આગલ ચાલે ઠે તિહાં મદર્ધિક વેવોને વેહીને પોતાના જવની નિવા કરે ઠે એટલામાં નાગિલ શ્રાવકનો જીવ વારમાં વેવલોકમાં અપ્યો ઠે, તે પણ તિહાં આખ્યો અને વિધુન્માલીને કહેવા લાગ્યો કે અરે તું મને ઝંઝવે ઠે કે નથી ઝંઝ

રયતો ? તેવારે દેવે અપયોગ આપીને કહ્યું કે હા મહારા મિત્ર નાગિલ તેં ઘણો એ મને વજ્યો
 પણ હુ તુછ યોગને માટે વ્યર્થ મનુષ્ય જન્મ ગમાવીને આવા પુણ્યહીન દેવોમાં આવી અપત્યો
 હું તો હવે મહારે છુ કરહું ! તેવારે નાગિલ વોલ્યો તુ ગોશીધિવનની શ્રીમહાવીરસ્વામીની પ્ર
 તિમા ઘનાવીને તેની પૂજા કર કે જેથકી તને સમકેતની પ્રાપ્તિ ધાય પઠી તે વિદ્યુન્માલીયે
 પણ તેમજ શ્રીમહાવીરજીની પ્રતિમા ઘનાવીને કેટલાએક કાલ પર્યંત પૂજી ઠેવટ પોતાનુ અ
 વ્યાપુષ્ય રહ્યું જાણ્યું; તેવારે પ્રતિમાને પેટીમા નાસીને જહાજોવાલા લોકોની જહાજો અટકી
 રહી હતી તે દેવતાયે દેવ પ્રયોગથી કાઢાહી આપી અને તેમને પેટી સોંપીને કહ્યું કે આ
 પેટીમાં શ્રીદેવાધિવનની પ્રતિમા છે તે તમે વીતજય પાટણમાં જઈને ઘવાઈ રાજાને આપજો
 તેવારે જહાજના લોકોયે તે પેટી લાવીને ઘવાઈરાજાની સન્માના મૂકીને કહ્યું કે આ શ્રીદેવા
 ધિવનની પ્રતિમા છે તમોને કોઈ દેવતાયે મોકલી છે તે લ્યો તેવારે રાજાએ જાણ્યું એ દેવાધિ
 દેવ તો બ્રહ્માનુ નામ છે માટે બ્રહ્માનુ નામ લઈને ઘવાહવા લાગ્યા તો પણ ઘયહી નહીં એ
 મજ વલી વિષ્ણુના નામથી પણ ઘયહી નહીં, મહેશ્વરના નામથી પણ ઘયહી નહીં, રા
 જાને યોજનની વેલા વીતી ગઈ પણ પેટી ઘયહી નહીં તેવારે રાજાની રાણી પ્રજાવતી બોલી
 જે “ દેવાધિદેવ શ્રીઅરિહંત વીતરાગ દેવ હોય તો પેટા ઘયહજો ” એવું કહેવાથી પેટી ઘયહી
 પડી તેમાથી પ્રતિમા નિકલી તે લઈ દેરાસરમાં ધાપન કરી તેને પ્રજાવતી રાણી શ્રાવિકા છે
 તે નિત્ય પૂજે છે એક કિલ્લે પ્રજાવતી રાણીયે પૂજાના શ્વેતવસ્ત્ર વાસીના હાથે મગાવ્યા વાસી
 ને લાગી આવ્યા પણ રાણીયે પોતાની હાથની વ્રમતાથી જાણ વસ્ત્ર જાણ્યા, તેથી વાસી સાથે
 લડવા લાગી પણ થોડી વાર પઠી વલી તેજ વસ્ત્રને શ્વેત વીગ તેવારે જાણ્યું એ હવે મહારુ આ

पुष्य शेष ठ मदीनानुं रणुं ठे ते माटे राजाने जइ कष्टुं के मने आझा आपो तो दु वीक्षा
 होई राजा घोख्यो लुं देवलोक जाय तेवारें अने मढ़ारे कष्टनी वेला आवे तेवारें आवी सांनि
 ध्य करवानु कबुल करे तो आझा आपु ते बात प्रजावतीयें मानी पढी राजायें आझा
 आपी प्रजावतीयें वीक्षा लीधी, सयम पाली आयुष्य पूरण करी देवलोक गइ तिदांथी आवी यो
 मीनुं रूप करीने राजाने अमृतफल देखाढी जंगलमां लइगइ तिदां घणा योगीयो वेला दता ते रा
 जाने मारवा ठठथा राजायें वीक पामीने देवताने याव कस्यो तेवारें देवे आवी राजाने तिदांथी उ
 पाढी साधुल पासे भूक्यो, राजायें जाणुं जगतमां खरा आधारचूततो एज ठे पढी तेमनी पासेथी
 आवकना व्रत लइ आवक थयो दवे पूर्वली श्रीवर्द्धमान स्वामीनी प्रतिमाने प्रजावती राणी
 वीक्षा लेती वस्वते देववत्ता वासीने पूजवानु कढी गइ दती ते प्रमाणे ते वासी नित्य प्रत्ये
 पूजा करे ठे एक विवस्व कोइ गंधार नामे आवक सर्व गामोना वेरासर वादवाने निकल्यो ठे ते
 वीतनय पाटण आव्यो, तेथे ते प्रतिमाने पूजी, तिदां ते गंधार आवक अजारी थयो तेनी
 देववत्ता वासीयें चाकरी करी तेथी आवकने रोग मटी गयो अने निरोगी ययो तेथे उपकार कर
 वावाली देववत्ता वासीने वे गोलीउ आपीने कष्टुं के आ वे गोलीमांथी एक गोली खा
 वाथी महास्वरूपवाली थइअ अने बीजी गोली खावाथी जे मनमा चादीश ते पुरुष वश थइ
 जाओ, एहुं कहीने गंधार आवक जतो रह्यो पढी देववत्तायें पढ़ेली गोली खाथी तेथी विष्य
 रूप थयु तेथे करी सुवर्णशुलिका एवु नाम वासीनुं पढी गधुं वलीं बीजी गोली खाथी अने चमप्र
 योतन राजा स्त्रीयोનો लोसुपी ठे तेने मनमा चाहीने धाख्यो जे मारो चमप्रयोतन राजा जर
 तार होजो तेवारें गुटिकाना अधिष्ठाधिक देवे यक्षयणीमां आवी चमप्रयोतन राजानी आगल

वासीनु रूप वर्णन करी राजाने वासीउपर रागी करी गयो, पठी राजा अनलगिरि हाथीनी उ
पर सारी करीने तिहां गयो, तिहां वासीने बोलावी, तेवारें वासी बोली, हुतो प्रतिमा विना
आबुं नही तेयारें चमप्रद्योतन राजा फरी पाठो उक्कयणीयें आवीने ते प्रतिमा सरखी बीजी
प्रतिमा करागी तेने लइने वली वीतनय पाटण जइने ते नवी प्रतिमा तिहां राखीने देवे
वीनेली प्रतिमाने वासीसहित लइने उक्कयणीयें चाल्यो आब्यो हवे प्रजातें उवायी राजायें
पोताना हाथीउंना मद उत्तरी गया देवीने जाएणु जे अनलगिरि हाथीनी उपर चढीने चम
प्रद्योतन राजा आब्यो हुतो, ते वली सुवर्णशुलिका वासी अने प्रतिमा लइने जतो रह्यो
एबु जाणाने ऋषसहित वश मुगुटवइ राजाउने साथें लइने उक्कयणी नगरी सदासु चाल्यो
मार्गमां जेसलमेर ब्रह्मसर पासं आब्यो, पण मार्गमां पाणी पीवाने मले नही तेथी विलखो
ययो यको राजायें चित्तापूर्वक प्रनावती देवीने याद कस्यो तेवारें तेणें आवीने तिहां अखुट
पाणी करी वीधु ते स्थानकें पुष्करज प्रमुख घणा तलावो अखुट पाणी वाला थया एवीरीतें
उवाधिराजए सेना लइने उक्कयणीनी सीमामा आवीने मेरा वीधा अने चमप्रद्योतन उपर हुत
मोठली कहेरराख्यु कें वासी पाठी नही थापे तो जले तुं राखजे परंतु अमारी प्रतिमाजी
अमोने पाठी आप एवी मागणी करी, पण चमप्रद्योतन राजायें प्रतिमाजी वीधी नही अने
चौद गीना मुगुटवइ राजा साथे लइने उवायी राजाने सासु लढवा आब्यो, तेवारें तिहां
अनलगिरि हाथी विना लढाइ करवानो ठेराव कस्यो, तोपण चमप्रद्योतन प्रतिज्ञा तोहीने
अनलगिरि हाथी उपर चढीने सयाममा आब्यो, पठी मांहोमाहे शुद्ध करता चमप्रद्योतन
हारी गयो तेने अनलगिरि हाथी उपरथी उत्तारी नीचे नाखी महारी वासीनो जरतार चमप्र

યોતન છે એવીરીતનો માંન તેની જલાટમાં વેળે ઉઘાયીરાજા પ્રતિમા લેવા જાણ્યો તો પ્રાત્નમાં
 તિહાથી ઘટે નહીં એટલામાં આકાશવાણી થઈ જે, પ્રતિમા જઈ જાસો નહીં, કારણકે વીત
 નય નગરમાં ધૂળનો કોટ પહાવાલો છે તેવારે પ્રતિમાને તિહાંજ રાહી પોતે ચમપ્રયોતનને
 ઘાંધી જણે ચાલતો થયો માર્ગમાં પંચસણ પર્વે આઘ્યા ઉઘાયીરાજાએ તિહાં પહાવ કશો,
 પંચસણ કશા, અઘાઈ મહોત્સવ કશા, પોતે ઉપવાસ કશો રસોઈ કરનારાડને કણું કે ઘંમપ્ર
 યોતનને જે રુચે તે રસોઈ કરી જમાઢજો એડુ કહીને ઉઘાયીરાજા પોતાની જિનપૂજાવિક
 કરણીમાં પ્રવર્તે થઈ ગયો, રસોઈ કરનારે ચમપ્રયોતનને પુઠું કે આપના સારુ કેવી રસોઈ
 વનાડુ ? ચમપ્રયોતન ઘોલ્યો જે ઉઘાયિ કહે તે વનાવો, રસોડયે કણું તેમણે તો આજ પંચ
 સણ પર્વ છે માટે ઉપવાસ કશો છે તે સાંજની ચમપ્રયોતને વિચારું જે આજ એણે મને જાહેર
 આપવાનો વિચાર રાહ્યો છે તેમાટે જુવી જુવી રસોઈ કરાવે છે એવા નયથી ઘોલ્યો જે ટુ પણ
 થાજ ઉપવાસ કરીશ, ઉઘાયી રાજા અમારો સાધર્મી જાડ છે, અમેપણ એજ ધર્મ પાલીયે ઢેયે
 એડું રસોઈ કરનારે જડ ઉઘાયી રાજાને કણું તેવારે ઉઘાયીયે જાણું જે એ ધૂર્તતાથી ઘોલ્યો છે સ્વરો
 તો પણ મહારોતો સાધર્મી થયો માટે એને સમાઘ્યા વિના પઢિકમણ કરું છું નહીં એડું
 જાણી ચમપ્રયોતનન ત્રવીલાનામાંથી કદાઢાવી પોતાની પાસે ઘોલાવી તેના જલાટે સોનાનો
 પટ ઘઘાવી સ્વમતસ્થામણ કરી સત્કાર આપીને પાઠો અયવતી નગરીયે મોકલી વીધો એવી
 રીતે ઝીજા નચ્ચજીવોયે પણ ઉઘાયી રાજાની પેરે સમાવડુ; ક્રોધનો ત્યાગ કરવો કે જે થકી
 આરાધકપણ થાય ॥ વલીજો અપરાધ કરીને સમાવે નહીં તો અનર્થની વૃદ્ધિ થાય તેની ઉપર
 દર્પાંત કહે છે એક ગામમા કોડક કુંજાર જાંઘાડું ગાઈ જરીને વેચવા આઘ્યો તેવારે તેનો

एक बलब लेवा सारु गामना घूर्त्त लोक बोल्या छूउ आ एक बलबनी गढी चाले ठे एहु
 वीजा लोकोये पण सांज्छु अने गाढावासे जाएछु जे आ डुष्ट लोको मद्दारी एक बलब
 खोस्ती लेवानो उपाय करे ठे माटे ए प्रत्यक्ष चोर ठे केमके मद्दारा तो वे बलब ठे तेने हुपा
 बीने ए लोको एक बलब कहे ठे, माटे कपटी ठे एमचित्तीते कुंजार पोताना ठामठा वेचवामा
 एकचित्ते तत्पर थइ गयो तेवारें बलबीयाने घूर्त्त लइ गया पढी कुंजार जेवारें वासए वेची
 तयार थयो तेवारें जोवा मांझु तो एक बलब दीतो नद्दी पढी घणी हांको मारी के अरे मद्दारी
 बलब कोण लइ गयो । तेने लोको कहेवा लाग्या के अमेतो एकज बलबनी गढी साजली
 हुती ते साजली कुंजार घणु डख करवा लाग्यो ठेवट निराश थइने पोताने स्थानके जतो
 रह्यो पण क्रोध करीने सात वर्ष लगण खेजखजां धाल्या, एकवा कोइ यक्की यात्रामां गामना
 लोको एकवा थया ठे, ते वखत गामना लोकोये पढइ वजाव्यो के जे अमारा धानना खेज
 वासे ठे ते प्रगट थारु ते साजली कुंजार पोतानो वेप बलबीने बोळ्यो के जेनी एक
 बलबनी गढी तमे दीडी हुती ते तमारो धान वासे ठे तेवारें लोकोयें जाएछु जे एनी गा
 ढीनो बलबीन आपणा लोकोये लीधेलो ठे ते वेप बलबीने बोले ठे, माटे हवे एनो बल
 बीन आपी यो नद्दी तो फरी धान धाल्यो, पढी कुंजारने बलबीयो आपीने सर्व लोकोयें
 अपराध खमाव्यो तेमाटे प्रथम वनता सुधी अपराधतो करवोज नद्दी एबीज टेव राखबी
 परंतु कवापि थइ जाय तो तरत स्वमतस्वामणा करी अपराधनी क्रमा मागी लेवी, के जेथी
 कोइ अनर्थ थाय नद्दी ए क्रोध उपर कुंजारनो दृष्टांत ॥ १ ॥ ॥ हवे जे पंछुसणमां को
 धनो त्याग नद्दी करे तेने जेम सबेला पानने वादेर कदाहीने फेंकी आपीयें ठेयें तेनी पेठें

मधयी वाहेर कहाडी मूकवो, तेना उपर दृष्टांत कहे ठे एक खेडा गामनो रदेवासी कोइ
 ब्राह्मण हुतो, ते खेतीनो धयो करे, तेनो हल खेडवामां बलव हांकतां हाकता गलीयो थइ
 रेखी गयो, तेने उगाढवानां घणा प्रयत्न कखां पराणानी मार आपी, पाटुयें माखो तो पण
 उठिने जाने नही, तेवारें ब्राह्मण रीसैं धमधमतो ते बलवनी उपर खेत्रना ठेफा नाखवा
 लाग्यो ते ठेफा नाखतां नाखतां बलव आखो ठकाइ गयो, कदर्थनाथी ते बलवनुं श्वास रु
 धालु तेथी मरण पाव्यो ब्राह्मणने गोहत्यानुं पाप लागुं, ब्राह्मणे महापुरुषोनी पासेथी प्राय
 भित्त लेवा मागु कसु के गोहत्यानो रदन आपो, महापुरुषोयें कछु ताहारो क्रोध उतख्यो के
 नथी उतख्यो ? ब्राह्मण बोल्थो हमणा बलवने देखु तो मारी नाखु तेवारें महापुरुषोए कछु
 के आ पापीनैं शो वन आपीयें के जेथी ए छुइ थाय एतो अछुइ ठे एतु कही न्यात बाहार
 कहाडी मूक्यो एवीरीतें साधुपण जे क्रोधने त्यागे नही तो तेनैं सब बाहार करी मूकवो ॥
 हवे पोताथी अपराध थयो होय तो मृगावतीनी परें खमाववो पोतानुं मन छुइ करीने
 मिहामिडुकां देवो ते कया कहे ठे एक विवत श्रीमहावीरस्वामी कोसवी नगरी समो
 सखा, तिहां चड ने सूर्य वे मूल विमाने बाववा आव्या, चवनवाला, मृगावती प्रमुख तिहां
 वेठी हुती, तेमां चवनवाला तो सूर्य अस्त थतो जाणी तिदाथी उठी पोताने उपासरे
 थावी अने मृगावती तो जगवाननी वेशनामां मोहित थइ थकी तिहांज वेशी रही, पठी
 सूर्य ने चड जेवारें पोताने स्थानकें गया तेवारें अंधकार थइ रह्यो तिहां मृगावतीयें चवनाने
 बीगो नही तेथी एकलीज जय पामती उपासरे आवी तिहां इरियावदि पढिक्कमि चवनवा
 लाने नमती थकी, पगचपी करती थकी कहेवा लागी के हे स्वामिनी ? हु रात्रनी एकली

इहा आवी एथी दु अथराथणी थइ माटे आप मद्दारी ए आपराध खमजो, तेने चवनायें
 कसुं हे नई ? तू उत्तम कुजनी उपनी ठो माटे तारे एम न करु मृगावतीयें कसुं हवे दु
 एम केनारें पण कठं नही एबु कहेती वारंवार चवनथालाने पगे लागती शुद्ध मनथी खमा
 वती थकी तत्पर रहेलीने केवलज्ञान उपनी गयुं अने चवनाने तो चपी करावतां निडा आवी
 गइ एवामां अघकारने विपे सर्प आवतो जाणीने मृगावतीयें चवनानो हाथ उपाहीने
 सथारा उपर मूफ्यो, तेवारें चवना जायत थइने पूठवा लागी के मद्दारी हाथ कोणे उपाख्यो,
 तेने मृगावतीयें कसुं सर्पनो सयटो थवाने लीधे में तमारो हाथ उंचो राख्यो, चवनायें पूठथु
 एवा अघकारमा सर्प आवतो तमारो जाणवामा केवीरीतें आख्यो ? मृगावतीयें कसुं आपना
 प्रतापथी ! चवनायें कसुं, शु ! तमोने केवलज्ञान उपन्तु ठे ? मृगावती बोली आपनी रुपायी
 तेवारें चवनायें जाणुं जे, अरे में केवलीनी आशातना करी एबु चितवीने वारंवार खमा
 वती खमावती मिष्टामिष्टकड वेती वेती, तेपण केवलज्ञान पामी ॥ एवीरीतें जब्यजीवोये
 मिष्टामिष्टकड देवो परंतु कुनार अने चेलानी पेरे नही करु ते कथा कहे ठे जेम एक
 जगु शिष्य हतो त कुंनारनां नामा तावहे सूके तेने कांकरा मारे, ते जोइ कुंनारें कसुं दाना
 म फोडो, तेवारें शिष्य बोळ्यो “ मिष्टामिष्टकड ” ते सांजली कुनारें जाणु जे हवे जांमा फो
 डवो नही पण शिष्यतो फरीने तेवीज रीतें कांकराथी कुनारना नामा फोडवा लाग्यो अने
 कुंनार नाकारो करे तेने शिष्य वारंवार मिष्टामिष्टकड देवा लाग्यो, ते जोइ कुंनारें पण एक
 काकरो जइ शिष्यना कानमां नाखीने कान मसळ्यो, तेवारें शिष्य बोळ्यो अरे कान डुखे ठे
 ते सांजली कुंनार बोळ्यो मिष्टामिष्टकड एवीरीतें वारंवार चेलो कहे, अने कुनार मिष्टामि

डकठं थापे माटे ए प्रकारें मिष्टामिष्टकढ देवाथी कार्यसिद्धि न थाय, वारंवार पाप करवा
 अने वारंवार मिष्टामिष्टकढ देवो ते काममां न आवे तो छुं करतु ? तोके सासु जमाइनी
 पेरें सर्व अलिपा गलिपा करवा, ते कथा कहे ठे एक वृद्ध स्त्री होती तेनी पासें घणुं इष्म
 दतु परंतु पुत्र न दत्तो अने पोतें विधवा घणी लोनी अने कसूस दत्ती धननो समद करे
 पण पेटमा साय नही तेने एक दीकरी दत्ती ते कोइ कुलवान् ओकराने परणावी पण पोतें
 लोनी दत्ती माटे जमाइने वायजो प्रमुख काइ बीधुं नही तेथी जमाइ कचवाणो, नाखुश थयो
 दोली बीवाली प्रमुख कोइ पर्वे जमवा थाब्यो नही, तेवारें लोको वृद्ध स्त्रीने कहेवा लाग्यां
 के अरे पापणी ! आ तदारो एकज जमाइ ठे तेने पण जमावती नथी ! ओकरोतो तादारे
 ठे नही तो तदारु आ धन ते कोण खाशे ! अने कोने काम आवशे ! तेवारें लौकिक रीती
 साचववा माटे जमाइने घणी मनवार करीने बोलाब्यो, अने कहेवराब्यु के हे जमाईजी
 आज तमे एकलाज पथारजो ते सांजली जमाइना मित्रो कहेवा लाग्या के आज तुजने सासु
 वधुं इष्म आपविशे पठी जमाइ सासुने घेर एकलो जमवा गयो, तेने सासुयें खीर पीरस्ती
 वली वाटकीमां रुनो पुजढो नास्तीने धृत पीरस्वा आवी, वाटकी मांहेथी धृतनुं टीपु टीपु था
 लीमां पडे पण वधारे पडे नही तेथी घणी घेर लागी सासुयें विचाष्टु जे जमाइ दमणा
 नाकारो करशे, अने जमाइयें जाणु जे आ तो मने उगवा आवी ठे तेथी सासुनो दाथ प
 कही वाटकीनुं मढोढं थालीमां वधुं करी लीधु अने सासुने कहेवा लाग्यो के जीजी घणु
 थयुं हवे म नाखो, सासुयें जाणु जे, अरे वाटकीतो खाली थइ गइ, घीतो वधुं जमाइजी
 खाइ जाशे एतो वीक थयुं नही माटे कांइ युक्ति करवी एम विचारीने जमाइने कहेवा लागी

કે છે જમાફની આજે તમારે અમારે રુસણ છે તે સર્વ જાગો માટે આપણે વે નેલા વેત્તી
 જમીયે એમ કહી જમાફની નેત્રી સાર્યે જમવા ઘેઠી પણ જમાફની તરફ યાલીનું નીવાણ
 વાછુ આવેલુ હતુ તેથી ઘી સર્વે જમાફ તરફ થઈ ગયું હતુ એવું જાણીને સાધુ ઠલનાનું મિસ
 કરીને આંશુલી સુધી પોતાની તરફ સેવતી જાય ને જમાફનીને કહેતી જાય કે તદારામાં
 એટલા વાંક છે કે પ્રથમતો તું ફોલી ઉપર નહીં આવ્યો, ઘીજો ઢીવાલી ઉપર નહીં આવ્યો, ઘીજો
 અશ્વત્થામીજ ઉપર નહીં આવ્યો, એવું ઘોલતી ઘોલતી સર્વ ધૃત પોતાની તરફ સેવેલી લીધુ તેવારે
 જમાફને જાણું જે સાચ્છતો ઘણી સમજણવાલી રેસાય છે ધીતો સર્વ પોતાની તરફ સેવેલી
 લીધુ એવુ જાણી યાલીમાં હાય ફેરવીને બોલ્યો, સાધુજી ! જે શવાનું હતુ તે થયું પણ હવે
 તમારુ અને મદારુ વેદનું મન એક કરી લ્યો અસ્તિયા ગલિયા આજ પઠી સર્વ અપરાધ ॥ એવું
 કહી યાલી ઉપાડીને ઘી રાંધ સહિત સર્વ સ્વીર જમાફ પીગયો અને બોલ્યો હવે આપણુ સર્વ
 રુસણુ મટી ગયુ માટે તમે સુધીમા રહેજો ॥ ॥ એવી રીતે ધર્મર્થિ જીવને પણ કોઈ રાગ
 દેવે વપડ્યો હોય તે સર્વ સમાવવો પણ પંચુસણમાં રાગ દેવે રાખવો નહીં મિહામિહુકકદ વે
 વો ॥ ૧ ॥ ॥ વલી આ પંચુસણ પર્વમાં ક્રોધ, માન, માયા અને લોચન નહીં એની
 ઉપર અનેક દષ્ટાંત છે પણ પંચુસણ પર્વને વિષે ગોચરીમાં ક્રોધ, માન, માયા અને લોચન એ
 ચાર વાના સર્વથા ન કરવા તેની ઉપર દષ્ટાંત કહેતો થકો પ્રથમ ક્રોધથી આદારાદિક હેવા
 આશ્રયી દષ્ટાંત કહે છે દસ્તિકલ્પનામા નગરમાં એક સાધુ માસિતપને પારણે ગોચરી ક
 રવા માટે વ્રાહ્મણોમાં કોઈ મરણ પામેલાનુ જમણ થયું છે તિહાં ગયો, તિહાં વ્રાહ્મણો ઘેવર
 રાય છે સાધુ ઘણો વસત ઋજો રહ્યો પણ કોઈયે સાધુને ઢીધું નહીં તેવારે સાધુ ક્રોધ કરીને

बोझो जे था थाजना जमणमा नदी आपो तो फरी जमण थाइ तेवारें आपजो एहु
 कही चालतो थयो, साधुनु धोलवु छुतु थाय नदी एटलामां बीजा मदीनाने पारणे फरी
 पण कोइक ब्राह्मण मरण पाभ्यो तेना जमणमां वली साधु पण पारणु करवा माटे गोच
 रीयें थाब्यो परंतु कोइयें वद्दोराब्यु नदी, तेवारें वली क्रोधयी बोझो, श्रीजाना जमणमा व
 द्दोराबजो, एहु कही जतो रह्यो एम वली पण श्रीजा मदीनामा कोइ मरण पाभ्यो तेना ज
 मणमां पण वद्दोराब्यु नदी तेवारें साधु क्रोधयी चोथाना जमणमा वद्दोरववानु बोझो ते
 शब्द कोइ मोकरो पाल उपर वेगो हतो तेना काने पळ्यो तेवारें मोशायें घरना धयाने कहुं
 के था साधुने घेवर आपीने खुस्ती करो नदी तो वली पण कोइ मरडो एहुं समजी साधुने
 बोलावी घेवर वद्दोराब्यो जेम ए साधुयें क्रोधयी घेवर वद्दोखो तेवीरीतें कोइ पण साधुयें
 वद्दोरहुं नदी ॥ ए क्रोधपिंम उपर गेवरीया साधुनो दृष्टांत ॥ १ ॥ ॥ हवे मानपिंम उपर से
 येया साधुनो दृष्टांत कहे ठे कोशलवेशमां गिरिपुष्पनामा नगरने विपे एक सेवोनु पर्व थाब्यु
 तेवारें युवान साधु एकठा मिल्या तेमा एक साधु बोझो आजतो सेवैया पर्व ठे माटे सेवो जा
 बीशु तेमा छुं वधाइ ठे । परंतु काछे प्रजातें खांम घी सदित जे सेहु जावीने सर्व साधुजने ज
 माडे ते लब्धिवान् जाणवो तेवारें वली एक शिष्य अजिमान करीने बोझो जे दु काछें सेवो
 लइ थावीने सर्व साधुजने जमाहुं तो मद्दारुं नाम फलाणु ते खरे खरु करी जाणजो एवो
 अजिमान करी बीजे विसें मद्दोटा मद्दोटा पात्रा जोलीमां नाखीने गोचरी गयो तिदां एक
 शेतने घेर सेवो वेखीने मागवा लाग्यो कें शेगाणीजी अमने सेवो वद्दोराव पण ते शेगाणी
 लोनणी हती माटे बोजी, अरे जा जा, दूर जा, तुने सेवो नही मछे, ए प्रमाणे ललकारीने का

डाढ़ी मूक्यो तेवारें चेलो बोळो तु जोतो खरी के दु जर तादारी पासेथीज सेवो लइ जाव
 तो मदारुं नाम साधु जाणजे कोइ पण रीतें अवश्य लइ जइश तेवारें शेठाणी धोली, जो
 तुं सेवो लइ जाय तो मदारुं नाक गथुं एम जाणजे परंतु मदारुं नाक होयतो तुने सेवो लइ
 जवा वेश नदी, ते सांजली साधु तिदांथी निकली आगल जइ कोइने पूठधु के आ घर कोनुं
 ठे ? एमा घरनो मालक किदां ठे ? तेवारें कोइए कथुं, ए देववत्तनुं घर ठे, ते हमणा पचाय
 तीमां वेतो हे, तेवारें ते साधु तिदां गयो अने कदेवा लाग्यो अरे पंचातीयो तमारामां देव
 वत्त कोण ठे ? ते बोळ्या थुं काम ठे ? साधुयें कथुं तेनी पासेथी कांइ मागनुं ठे, पंचातीयो
 बोळ्या अरे ए रुपण पामेथी थुं मागवा चादे ठे ? तादारे मागनुं होयतो अमारी पासेथी
 माग के जेथो तादरुं कार्ये सरे तेवारें देववत्त बोळो हे साधुजी जे तमे मागशो ते दु
 आपीश तेने चेलायें कथुं हे देववत्त जेवीरितें ठ-जणा स्त्रीयोने वश हुता, तेवीरितें
 जो तु स्त्रीने वश न होय तो दुं कहुं दुं के तदारी पासेथी कांइ मागु ते सांजली पंच बोळ्या,
 ते ठ जणा कोण हुता ? जे स्त्रीयोने वश थया हुता तेनी कथा कहे तेवारें चेलो
 बोळो एक कुजपुत्र हुतो ते परणीने-पठी स्त्रीने वश थयो, प्रजाते चूख लागी स्त्रीनी पासेथी
 खावा मागुं, स्त्री दोलीया उपर वेठी थकीज कदेवा लागी के जो दुं खुल्यो होय तो चूला
 माथी राख कादाही वाहेर नाख, इथण लाव, चूलामा अग्नी धाल, माथे दांढी चढाव, तेमां
 पाणी नाख, कोठामांथी चावल लावी तेने सोधी साफ करीने दांढीमां नाखी पचावीने त
 थार, कर, तयार थया पठी मने दांक मारजे तो दुं छत्रीने पीरसी आपीश ए वात सांजली
 कुजपुत्र बोळो तुं कदे ठे ते सत्य ठे एम कही तदस्ति करीने पुर्वोक्त सर्व काम करवा जा

વોડ્યો જે શ્રા થાજના જમણમાં નહીં આપો તો ફરી જમણ થાશે તેવારેં આપજો એહું
 કહીં ચાલતો થયો, સાધુનુંં વોલબુ છુટુ થાય નહીં એટલામાં વીજા મહીનાને પારપો પડી
 પણ કોઈક વ્રાહ્મણ મરણ પામ્યો તેના જમણમાં વલી સાથ પડી
 આખ્યો પરંતુ કોઈયેં વહોગણ

વાલ

એમ ત્ય કરતો જાય પ્રજાતના નિત્ય ચૂલાની રાત્ર કાદાઢવી પઢે તેને લીધે આંશુ
 ધોલી પડી ગઈ; લોકોયે તેનું શ્વેતાંશુલી એહું નામ આપ્યું તેમ હે વેવવત્ત તુ પણ સ્ત્રીને
 હોય તો હું યાચના કરું તેવારેં વેવવત્ત વોલ્યો હુ સ્ત્રીને વશ નથી ॥ વલી વીજા શુવાન
 થયું આ તો તે ઠમાંથી એક વાત્તીં કહીં પણ વીજી પાંચ વાત્તીં સંસ્લાવ સાધુ વો
 એક છુલપુત્ર હતો તે સ્ત્રીને વશ થયો તેને સ્ત્રી ઢોલીયા ડપર વેઠી વેઠી કહેવા લાગી કે હું
 ધાણી નહીં લાવીશ માટે હું જઈ તલાવ ડપરથી પાણી જરી લાવ તો રોટલા હું વનાવી આ
 શ તેપણ સ્ત્રીને વશ થયો થકો લોકોની લાજથી, જેવારેં પાઢલી એક પદોર રાત્રી રહે તેવારેં
 માથે ઘઢો લઈ પાણી જરી લઈ આવવા લાગ્યો રાત્રીના વગલા પ્રમુલ્લ જનાવર વીક
 સત્ય માથે ઘઢો લઈ પાણી જરી લઈ આવવા લાગ્યો તેથી લોકોયે જાણુ; આ છું નિત્ય
 પામીને તલાવ ડપરથી ઘઢવા લાગે તે તલાવ નામ ફલોતેવારેં જાણવામા આવ્યું જે છુલ
 પડવ થાય ઠે! વગલા

વોગોદો એહુ નામ પાઢી
 ગવા લાગ્યો કેં રોગણીજી ડમને સેવો વડપુત્ર સ્ત્રી પરણીને તેને
 વોની, શ્રે જા જા, દુર જા, હુને સેવો નહીં મહે, એ પ્રમ્ કામ કરુ? સ્ત્રી

પડું માટે સ

धोत्री माखीयो उमाड, माखीयो ठहानीने वली घूठु हवे चुं करु ? स्त्री बोली मलमूत्र परवी
 थाव, ते परवी आवीने फरी बोल्हो हवे शु करु ? स्त्री बोली दु सुई रडु बु तु महारा पग माव
 चपी कर, तेवारें पग माधवा लाग्यो ते जोइ लोक बोल्या, ए स्त्रीकिंकर ठे तेम हे देववत्त ? तु
 पण तेना जेवो दोय तो दुं याचना करु नही देववत्तें कसुं दु एवो नथी ॥ फरी चौथी कथा पू
 गयाथी साधु कदेवा लाग्यो एक कुलपुत्र स्त्रीने वश यइने तेना वल्लप्रमुख घोवानु कार्य नित्य
 करे तेनु लोकोये तीर्थआता एवु नाम वीधु एमज पांचमानु नाम गझापरखी जाणवु ॥ हवे ठ
 छानी कथा कदे ठे एक कुलपुत्र स्त्रीने वश थयो, तेने पुत्र थयो स्त्री कहे ठोकराने हंगावी जाव
 ते नित्य ठोकराने हंगावे, आन करावे, ते देखी लोकोये हवनीयो एवु नाम आणुं माटे एनी
 परें तु जो स्त्रीने वश न दोय तो तदारी पासें याचना करु देववत्त बोल्हो दुं तेवो नथी तमे
 सुखे मागो ॥ तेवारें वीजा सर्व पंचायती लोक बोल्या हे चेलाजी, स्त्रीने वश थयेजाना सर्व
 दोय एमा ठे एवु दास्यपूर्वक बोल्या तेवारें देववत्त बोल्हो हे जगवान् ! एतो महारी दासी
 करे ठे आपने जे चादना दोय ते सुखे मागो तेवारें चेलो बोल्हो घृत अने खांम सहित
 सेवो वढोरावो देववत्तें कसुं चालो दु आपने वढोरावु एवु कही तिहांथी चाल्यो अने सा
 धुने सार्थें लइ घेर आव्यो तेने रस्तामा साधुयें कसु के तदारी स्त्रीतो महारी सार्थें लडो
 ठे तेने देववत्तें कसुं तमे घरनी वाहेर उजा रवेजो दुं बोलावु तेवारें आवजो पवी साधु
 वाहेर उजो रह्यो, देववत्त घरमां जइने स्त्रीने कदेवा लाग्यो, आज ब्राह्मणोने जमवानु कसु
 ने, ते जमया आवजो काइ घरमां राधेलु अन्न ठे ? ते 'बोली सेवो तयार ठे देववत्तें जाणु ए
 स्त्री उता तो देयाय नही एवु धितवीने स्त्रीने कसुं के नीसरणी चढीने उपरथी घृत गोज लइ

आवो ते स्त्री घृत गोल खेवा सारु नीसरणी उपर चढी ते वेलायें साधुने बोलाव्यो साधु
 घोव्यो देववत्त आ नीसरणी जरा अलगी जइ ल्यो तो सारीरीतें वढोरीश, देववत्ते नीसरणी
 दूर करी साधुयें रुढी रीतथी सेवों अने घृत गोलना पात्रा जरी लीधां, स्त्री उपर खनी उनी
 दांको करवा लागी, के अरे एने कां वढोरावे ठे; आ सुनो ठे एवीरीतें वकवाव करवा लागी
 पण जोर चाव्यु नदी साधु पण पात्रा जरीने निकलतो थको नाक उपर आगुली फेरवीने
 स्त्रीने जणाव्यु के तदारु नाक कपाइ गयुं एवी संज्ञा करी उपासरे आवीने सर्व साधुयोने जमा
 व्या एम जे रीतें ए साधुयें अजिमान करीने आदार लीयो ते रीतें बीजा साधुयें आदार सेवो
 नदी ए कथाउ जो विस्तारें जोवी होयतो पिमनिर्मुक्तिनी टीकाथी जोइ सेवी आदीं संक्षेप
 मात्र लखेली ठे 'ए मानर्पिन् उपर दृष्टांत कह्यो ॥ दवे मायापिन् उपर आपाठञ्जतिनो दृष्टांत
 कहे ठे, जेणे राजगृही नगरीमां नटवाना घेरथी रूपपरावर्चन करीने पांच लाडु वढोखा ठे ए
 कथा प्रसिद्ध ठे माटे लखी नथी तेवीरीतें पण साधुयें नदी वोहोरवुं ए मायापिन् उपर
 दृष्टांत कह्यो ॥ ३ ॥ ॥ दवे लोर्जपिन् उपर सिद्धकेसरीया साधुनो दृष्टांत कहे ठे चपानग
 रीमां उत्सवना दिवसें एक साधुयें मासखमणने 'पारणे अत्रिग्रह लीधो के महारे आज
 सिद्धकेसरीया मोवक वढोरवा पढी घरघर जम्यो पण लाढवा कोइ आपे नदी अने बीछु
 अन्न तो साधु पण से नदी पढी लाडु नदी मलेवाथी मुनिवुं मन संक्षिप्त थइ गयुं ते अर्द्धि
 रात्री लगण घरघर धर्मलान देतो फसो लोचना वक्षथी रात्रनी खबर पण रही नदी रात्रीयें
 कोइएक आवकने घेर जइ धर्मलान दीधो ते आवक महागज्जीर ठे 'मातापितासमान ठे
 तेणे रात्रनो धर्मलान सान्जनीने विचारुं जे कोइ कर्मना वक्षथी साधुनुं मन मगमग थइ गयुं ठे

एतुं जाणीने तिदांथी ठवगो जइने मुनिने ववना करी जोतुं तो साधु मदातपस्वी वेखाय ठे
 तेने आवकें घृष्टुं मदाराज आपने छं जोइयें ठेयें ? मुनियें कछु सिंद्केसरीया मोवक स्वपे ठे ।
 आवकें कछु सुखे लो, अमारे घेर घणा ठे निर्दोष ठे एवु फहीने सिंद्केसरीया मोवकनो
 याल चरी लाव्यो थने मुनिने वदोराव्या तेवार मुनिनुं मन ठेकाणे आभ्युं आवक बोल्हो
 स्वामी पुरिमाईना पञ्चस्काणनो वखत आव्यो के नही ? मुनियें उपवेश आपी आकाशमा जोतुं
 तो निर्मल तारा, नक्षत्रनी अणिसहित चइमाने जोइ चित ठेकाणे आवी गतुं तेवारें विचाछुं
 जे धिक्कार ठे । में आ छं कछु ! जे दु रात्रीनो गोचरी करवा निकल्यो ! महारो साधुनो आचार
 किहा गयो ! एम पञ्चाचाप करतो थको नगरनी बादेर आवीने सूत्रोक्तविधिसहित मोवक
 परवततो थको विचारे ठे के थरे कर्मने जीतवुं घणु सुसकील ठे । थरे में आ खोंदुं काम कछुं
 धर्मनी निवा करावी, एवीरीतें पञ्चाचाप करतो करतो शुक्रथान ध्यावतो थको हृपकअणी
 चढीने केवलज्ञान पाम्यो इहां परमार्थ ए ठे के जेम एणे लोचना वथथी सिंद्केसरीया मो
 वक वदोख्या तेम बीजा साधुयें सेवा नही एवां इहां घणा हठांतो ठे पण थमे केटला ल
 खीयें ए लोचपिन ठपर हठांत कछ्यो ॥ ४ ॥ ए पर्वमा सर्व प्रकारें क्रोधादिक नही करवा ॥
 दवे वर्षावमा पंशुसण करीने रवेला साधु साध्वीउयें जीवादिकनी उत्पत्तिने लीधे त्रण तपा
 सरा राखवा तेमा जे तपासरामा पोतें रवे ते तपासरानें तो प्रतिदिवस त्रणवार पढिलेइण क
 रतुं पूजयो थने बीजा धे तपासराने एकवार पूजवा पढिलेइण करवां ए पूजवा पढिलेइवानो
 पञ्चीसमी समाचारी जाणवी ॥ ५ ॥ ॥ वर्षावमां रवेला साधु साध्वीउने पोतानी मरजीमां
 थावे तिदां जतुं दोयतो गुरुने पूढीने जातुं विशि धतावीने जातु शिष्य पूढे ठे के शा वास्ते

પૂઠવાનું પ્રયોજન કયું છે? શુરુ કહે છે, સાધુ જે છે તે ધોમાસા વિના રોપકાલમાં તો સા
 માન્ય પ્રકારના તપ કરે છે પરંતુ ધોમાસાના કાલમાં ઘણા પ્રકારના વિશેષ તપ કરે છે માટે
 કોઈ તપસ્વી કુર્વેલ દ્વોય અને કિંદાં સુઘ્નાં સ્વાદ પઢીજાય તો, જે વિશાયેં ગયો દ્વોય તે વિશાયેં
 આધાર્યે યાવ રાસ્ટીને નિગાદ કરાવે, સ્વર કાદાદાવે, શોધ કરાવે જે એટલો વચત કેમ લા
 મ્યો તેમાટે સ્વર કરાવે તે સારુ આચાર્યને પૂઠીને ઘાદાર જડું જોડ્યે ॥ ૬૧ ॥ એ પ્રતિજ્ઞા
 રણ કરવાની ઠઠીસમી સમાચારી જાણવી ॥ ૬૨ ॥ ॥ વર્ષાકાલમાં ચોમાસુ રહેલા સાધુ
 સાધ્વીઝીને ઔપચ પ્રમુલ્ક કામને લીધે વેચની પાસેં જડું પહે તો ચાર યોજન તથા પાંચ યો
 જનપર્યંત પોતાના ગામથી જે ગામ દૂર દ્વોય તે ગમે જડું એટલે સોલ તથા વીસ કોશ દૂર જડું
 તે ગામમાંથી ઔપચ લઈ પાળો ફરી આવેને જો પોતે રહેલા ગામની માંદે વપાસરામાં વિવસ
 ઠતાં આવવી ન શકાય તો તેલ ગામની ઘાદેર આવવી રહેંડું પણ જે ગામમાં ઔપચાલિક હેવા
 ગયા તે ગામમાં રાત્રે રહેંડું નહીં અથવા વિવસ ઠતાં ગામની ઘાદેર ન પોદોંચી શકાય તો
 માર્ગમાં રહેંડું ॥ ૬૩ ॥ એ ઔપચાલિક હેવા માટે ચારથી પાંચ યોજન જગેં જવાની સત્તાવી
 સમી સમાચારી જાણવી ॥ ૬૪ ॥ ॥ ઇત્યાલિક સંવત્સરીનો અવિરક્ત્ય જેવીરીતેં કલ્પસૂ
 પ્રમાં કહ્યો છે તેવી વિધિથી કરે, જ્ઞાન, વર્ણન અને ચારિત્રનો માર્ગ જેરીતેં નગવાને કહ્યો છે
 તેમ કરે, જલા પ્રકારથી મન, વચન અને કાયાયેં કરી ફરશે, અતિચારરહિત પાણે, વિધિ
 સહિત ઘોના કરી વીપાવે, જાવ જીવ સુધી આરાધે, કાંઠે પઢોંચાહે, લોકોમા કીર્તિ કરે,
 આરાધીને આજ્ઞાસહિત પાલીને કેટલાંક નિર્મય તો તિહિજ નવમા સીજે, તસ્વને જાણી,
 કર્મોંથી રહિત થઈ, સર્વસતાપરહિત થજ્ને સર્વ ઇ સ્વથી 'બુટે, મોઠુ જાય, કેટલાંક ત્રીજે

नवें सीजे, यावत् मोक्ष जाय परंतु सात आठ नवतो उलघे नही तेमज केटलाएक सातमे
 तथा आठमे नवें तो थवश्य मोक्ष जाय ॥ ६३ ॥ ए चोमासानी मर्यादा पाळे ते साधुने जे
 फन थाय तेनी अष्टावीसमी समाचारी जाणवी ॥ ५७ ॥ ते कालने विपे, ते समयने
 निपे भ्रमणजगत् श्रीमहावीर स्वामी राजगृही नगरीयें गुणशील नामे चैत्यने विपे इहां जे
 घागमां यद्दुलें वेदरु होय ते घागने चैत्य कहीयें ते चैत्यने विपे घणा साधुउमा, घणी साध्वी
 उमा, घणा आवकोमां, घणी आविकाउमा, घणा देवोमां, घणी देवीउमा वेग थका अर्थात्
 जगवान् नार परपवामा वेग थका एवां वचने करीने कहे ए कल्पने पालवानुं फल वतावे
 एवो प्ररूपे, ए पंजुसणकल्पनामा अध्ययन दशाश्रुतस्कंधनो आठमो अध्ययन, ते अर्थस
 हित, हेतुसहित, कारणसहित, सूत्रसहित, अर्थसहित, सूत्रार्थसहित, दृष्टांतसहित, वारवार
 उपदेश करीने वेखाढे एवो ते जंबू (मे के०) दु आ सूत्र नइयादु स्वामीयें रच्यु ठे वशाश्रु
 तस्कंधमां आठमो अध्ययन करीने रच्यो ठे पण वाचना सर्व सुधर्मस्वामी अने जंबुस्वामीनी
 जाणरी ॥ ६४ ॥ ग्रंथाग्रंथ ॥ १११६ ॥ इति नवम व्याख्यानम् ॥ ११ ॥ इति श्रीकल्पसूत्रस्य
 वाजाययोधिनी जापा समाप्ता ॥ ए कल्पसूत्र दशाश्रुतस्कंधसूत्रनो आठमो अध्ययन ठे, तिहां
 पण एतुं सहिनाण ठे ॥ सर्वेणु सूत्रेणु वरप्रशस्ति, रंस्यास्ति सर्वेष्वतिमुख्यता च ॥ तत्कल्पसूत्रं
 मम कल्पतुज, चारित्रकार्यं शुजलुं कृतसदास्तु ॥ १ ॥ सौधर्मपट्टे सुपरंपरायां, स्ररीश्वरा ये च वरा
 नचूतु ॥ वरे सवा, तान् वरसूत्रवान्वा, श्रीरत्नस्ररीनुसुनींस्तथापि ॥ २ ॥ श्रीमत्कुमाविगुणवान्
 यशयाश्रमीशो, जात कुमागणधर प्रवरान्जकर्त्ता ॥ चित्रा जता चरणसेवनतत्पराचूत तस्या
 पि तां हवि गुरु स च नो वधार ॥ ३ ॥ देवैर्देविजयो वध, तद्विष्यो वहुकीर्त्तिनाक् ॥ कल्याणवि

जयस्तस्य, प्रमोदश्च प्रमोदयुक् ॥ ४ ॥ सौधर्मस्वामिनो गङ्गे, संति राजेंद्रसूरय ॥ तेनेयं कल्प
सूत्रस्य, वार्त्ता बालावबोधिनी ॥ ५ ॥ कृता सूत्रपर्येयुक्ता, सर्वसारांशसयुता ॥ सायोगोघहन
येन, न कृतं तस्य^१ द्वेत्तवे ॥ ६ ॥ अख्ये खवेदनवैके, (१९४०) माधवे च सितेत्तरे ॥ पङ्के विने
द्वितीयायां, मगले लिखिता त्रियम् ॥ ७ ॥ इति श्रीराजेंद्रसूरिविरचितायां प्राकृतनापायां बालाव
बोधिनी टीका कल्पसूत्रस्य समाप्ता ॥ श्रीरस्तु, कल्याणमस्तु ॥ सवत् १९४० ना वैशाखवदि
बीजना विवसे बालावबोधिनी टीका संपूर्णं षष्ठं ॥ जांबुवा नगरे ॥

॥ नद्धारक श्रीराजेंद्रसूरिकृता
श्रीकल्पसूत्रस्य बालावबो,
धिनी वार्त्ता समाप्ता ॥

आगलथी आश्रय आपनार सादेधोना स्मरण करवा योग्य नामो नीचे लखीये ठेये
गामश्री वागरानां श्रावकोनां नाम

सेनारतुं नाम प्रत सख्या

शा मोतीजी गजाजी श्रोसवाल एमनी

डुकान कौंकणवेसना गामश्री पेनमा शा

गजाजी केसवजीना नामथी चाले ठे १११

शा तूताजी, केसाजी, कुशनाजी, पेरा

जजी, धूमाजी, ए पांचे जाइ शेत

खुसालजीना सुपुत्र ठे एमनी डुकान

करणाटक वेसमां गामश्री निढयुवीमां ठे १११

शा वन्नाजी कस्तूरचंद ते शेत चिमना

जी डुकुमाजीना सुपुत्र ठे एमनी कोला

पुरमा डुकान ठे १००

शा सुमाजी, देवराजजी, कुशनाजी,

नथाजी, नरसिंहजी, ए पांचे जाइ शेत

मनरूपजीना सुपुत्र ठे एमनी गामश्री

विस्लाहीमां डुकान ठे १००

शा वानाजी, सुमाजी, दकमाजी, वन्ना

जी, ए चारे जाइ शेत सवाजीना सुपुत्र
ठे एमनी डुकान गामश्री बाजाजीना
वेवल गाममा ठे १००

शा मनाजी, जेठाजी, सवाजी, ए त्रणे
जाइ शेत मोटाजीना सुपुत्र ठे एमनी
डुकान तालिकोटमा ठे ८५

शा राजाजी, मोतीजी, कुशनाजी, धन्ना

जी, लखमाजी, ए पांचे जाइ शेत दरगा

जीना सुपुत्र एमनी डुकान तालिकोटमां ठे ५१

शा नरसिंहजी ते शेत मोटाजीना सुपुत्र ठे ४१

शा चुनीलालजी ते शेत देवराजजीना सु

पुत्र ठे जे गामश्री सीरोइवालाने नामे

ऊंखाय ठे एमनी डुकान पेनचंदरमा ठे ४१

कस्तूरजी, गेनाजी, चिमनाजी, लखमाजी

ए चारे जाइ ते शेत चेलाजीना सुपुत्र ठे

एमनी डुकान गामश्री तालिकोटमां ठे ३५

शा राजाजी, प्रतापजी, सरूपजी, ए त्र

૧૫ યો જાડ તે શેઠ સવાજીના સુપુત્ર ઠે એમ
 ની હુકાન વિદ્યાદીમાં ઠે
 ૧૫ શા મનાજી, છુદાજી, નરસિયજી, એ ત્રણો
 જાડ તે શેઠ જગવાનજીના સુપુત્ર ઠે તથા
 ૫૦ શા ધૂલાજી તે શેઠ પન્નાજીના સુપુત્ર ઠે
 એ વે કાકાડ જાડ ઠે એમની હુકાન ગા
 મશ્રી તાલિકોટમાં ઠે
 ૧૫ શા રતનાજી, મથુરાજી, ચેનાજી, હંસા
 જી એ ચાર જાડ તે શેઠ અમરિંગજીના સુ
 પુત્ર ઠે એમની હુકાન ગામશ્રી વિદ્યાદીમાં ઠે ૧૫
 ૧૫ શા જિવાજી તે શેઠ ધૂલાજીના સુપુત્ર ઠે
 એમની હુકાન ચિતોરહર્ગામાં ઠે
 ૧૫ શા હુશાલજી, જેસાજી, એ વે જાડ તે
 શેઠ પેયાજીના સુપુત્ર થાય એમની હુકાન
 વક્ષણેશનાં ગામશ્રી વિજયપુરમાં ઠે
 ૭ શા હુમાજી, નરસિયજી, ભાલાજી મેના
 જી, મોતીજી એ પાંચ જાડ તે શેઠ પન્નાજી
 ૫ ના સુપુત્ર ઠે એમની હુકાન ધારવાદમાં ઠે

૫૫ શા મથુરાજી, પ્રેમાજી એ વે જાડ તે શેઠ
 ગુલાવજીના સુપુત્ર થાય એમની હુકાન
 ચિતોરહર્ગામાં ઠે
 ૫૫ શા મગાજી તે શેઠ ચેલાજીના સુપુત્ર
 ૨૫ હુમાજી તે શેઠ નૂતાજીના સુપુત્ર થાય
 ૨૫ શા દસાજી તે શેઠ હુંવાજીના સુપુત્ર
 ૨૫ શા મોતીજી તે શેઠ હુલાજીના સુપુત્ર
 ૨૫ શા ફુશાજી તે શેઠ ધૂમાજીના સુપુત્ર
 ૨૫ વાડ નાહુ શા મોતીજીની ઘરવાલી
 ૨૫ શા ગોમાજી તે શેઠ જિવાજીના સુપુત્ર
 ગામશ્રી સીયાણાના શ્રાવકોની તરફથી
 ૫૦ શા કેશરીમહા, હેમરાજ, એ વે જાડ તે
 ૧૦ શેઠ કસ્તૂરજીના સુપુત્ર થાય, એમની
 ૫૫ હુકાન વેવલ ગામમાં ઠે
 ૧૦ શા હુવાજી તે શેઠ પ્રેમાજીના સુપુત્ર
 ૫ શા કસ્તૂરજી, કુશનાજી
 ૫ શા સેરાજી, વેવાજી, ભાલમાજી
 ૫ શા જેસાજી, હુશાલજી

शा सुमान्नी, जेताजी
शा दीपाजी, सुमान्नी
सयवी नरसिंघजी, जालाजी
शा मोतीजी, नूताजी
शा छुवाजी, परागजी
शा रासा, मन्नाजी
शा ताराजी, वालाजी
शा पन्नाजी, केशाजी
शा छेशनाजी, सदाजी
शा मोतीजी, गनाजी
शा गुलवा, सूरजी

સઘવી સુરતિંગજી વોહાજી

शा मोती, नगाजी
शा फुशा, झगाजी
शा खुमा, सदाजी

શા વીઠલી, મનાજી, એ વે નાફ શેઠ વે
વાજીના સુપુત્ર છે જે ગામ શ્રીકાનવર
વાલાને નામે ઝંઝવાય છે તે

४	शा	लखमाजी, सदाजी
२	शा	पद्माजी, सूरतिंगजी
२	शा	फताजी, लखमाजी
२	शा	नथाजीनी, घरवाली
१	शा	वगताजी, सदाजी
१	शा	नथाजी, खुशालजी
१	शा	राजाजी, मनाजी
१	शा	पदमाजी, माह्याजी
१	शा	कपूरजी, अदाजी
१	शा	मनाजी, वज्जजी
१	मुतां	फुशा, नथाजी
१	शा	दीपाजी, छुवाजी
१	शा	दकमा, खुशालजी
१	शा	अथा, गोमाजी
१	शा	अमरिंग, झुरगाजी
	मुता	वरदा, गोमाजी
	शा	चूता, पवमाजी
१५	शा	फोखु, लखमाजी

34

गामश्री आहोरना आवको तरफथी
 शा वनेचव, केशरमज, ए वे जाइ ते शेठ
 नूताजीना सुपुत्र डुकान श्री सुवधमां ठे
 मुता कस्तूरचव, वालाजी, ए वे जाइ ते
 शेठ वंमाजीना सुपुत्र ठे, एसनी डुकान
 गामश्री कल्याणीमां ठे
 सधवी लखमाजी, थानाजी, ते शेठ
 रुपाजीना सुपुत्र ठे
 शेठ गोडीदाशजी, वागमलजी
 शा पन्नाजी, छुवारमधजी, ते शेठ
 फुसाजीना सुपुत्र
 नंनारी नूताजी, देमाजी, नीमाजी, ए
 त्रणे जाइ ते शेठ अचलाजीना सुपुत्र ठे
 शा हंसराज ते शेठ नाथाजीना सुपुत्र
 एसनी डुकान गतूलमां ठे
 मुता जवानजी, केशरमध, ए वे जाइ
 ते शेठ अचलाजीना सुपुत्र
 मुता सरजमधजी, चंवनमलजी, ए थे

ते शेठ दुकुमचवजीना सुपुत्र
 शा प्रेमचवजी, मनजी मोतीजी, ए
 त्रणे जाइ शेठ मकनाजीना सुपुत्र एस
 नी डुकान गामश्री पिंजरतमां ठे
 शेठ प्रतापजी, लालचंवी, पुनमच
 वजी, ते शेठ जेठमधजीना सुपुत्र
 शा राइचव, शोनाजी
 शा गुलावचव ते गेनाजीना घेठा
 शा धन्ना, पनाजी
 शा सेरा, रुपाजी
 गामश्री जालोरना आवको तरफथी
 मुता धनराजजी, जसवतराजजी, मुनि
 लालजी, ए त्रणे जाइ ते मुता लालच
 वजी नाफा वाला ना ठेकरा
 मुता सुलतानमधजी, ते मुता क्तमच
 वजीना सुपुत्र
 नद्वारक नैरचवजी क्यालचवजीना घेला
 नार सीतारामजी जवानमधजी एम

नी झुकान थ्याबुरोठ खराहीमां
 गामश्री निन्नमालना आवको तरफथी
 शा दीराजी, लखमाली, जावाजी,
 माफावाजा
 शा केराजी, कानाजी
 शा छुवारमझ, शिरदारमझजी
 शा गुलाबचंद, खूपचंद
 शा लखमाली, कस्तूरचंद
 मुंता केवलचंदजी, जगवानचंद ए वे
 नाइ ते मुंता तोलाजीना सुपुत्र
 गामश्री थरावना आवको तरफथी
 वीरा जीवा, बाबु
 बोसी लक्षा, लालजी
 वीरा मोतीचंद, चंदाणा
 बोसी दीरा, वीसदा
 गामश्री घानेराना आवकोनी मदत
 मेता तलकचंद, जोजराज
 शा मूलजी, वानसिय

गामश्री शिवगजनी तरफथी
 शा मोतीजी, तुलसाजी, वन्नाजी, पो
 माली, हीराचवजी अने रामाजी ए ठ
 नाइठ शेठ मेगाजीना सुपुत्र झुकान मु
 थझमां मेगा मोतीजीना नामनी ठे
 शा लुवाजी, जेठाजी
 शा रतनाजी, दृष्टाजी
 शा पन्नाजी, कलाजी गामकोसीलाव
 गाम नैसावढाना आवकोना तरफथी
 शा नथाजी, मनरूपजी पोरवाढ १००
 शा जीफाजी, जोथाजी
 शा मढोनवासजी
 शा खुराजी, वदाजी
 शा वन्ना, कछाजी
 गामश्री दूरजीना आवको तरफथी
 शा खुरतिगजी, मनाजी
 शा नवला, 'वंमाजी
 शा चैला, गजाजी

१ शा वन्ना, छुशालजी
 ५ गामश्री खीमेलना पंचोनी तरफथी
 ५ गामश्री कोसीलावनां पंच समस्त
 ५ गामश्री शुनो बालोतरानो तेना पंच
 ५ समस्तनी तरफथी
 ५ शा जोखानी, कुशनाजी पाढीवना
 ५ दोस्ती कण्णाली, वनेचंदनी गामश्री
 ५ कछ मुवरांबंदरना रेवासी
 ५ शा गोकलनाइ, लहेरा गोधावी
 ५ शा जेठानी, जवेरववनी अलीराजपुर
 ५ शा दीराचव, कुंवरजी अलीराजपुर
 ५ शा जोस्वानाइ, रतनजी घोगा
 ५ शा केशवजी, लेहेरा जाइ गाम श्रीक
 ५ राखीचवर वाला
 ५ शा मोटानी, वदानी कालीआवाढी
 ५ शा नगाली, कुशनाली रेवतरा वाला
 ५ शा लदानी, कुपानी धानपुर वाला
 ५ शा रूपानी, प्रेमाली

५ शा लडा, हीरजी अमदानगर वाला
 ५ गामश्री अमदावावमां अमदावावनी
 ५ पांजरापोल वाली जैनतजानी तरफथी
 ५ शा पुनमचव, ताराचव
 ५ शा पन्नाजी, थनाजी
 ५ शा बालानाइ, ककल
 ५ शा लखमीचंद, जेठा
 ५ शा मयारामजी ते शेठजी धूमानीना
 ५ सुत्र गामश्री मांनवडा
 ५ मुता उमेव मध्वजी, चंदरनाएजी गा
 ५ मश्री एनेरानें शुढे
 ५ शा रिखनाजी ते शेठ सुमाजी लखा
 ५ लीना घेठा गामश्री नूतिना
 ५ शा मोतीजी, नगाजी गामश्री कवला
 ५ शा जगवान, लवजी कोलीआकवाला
 ५ गामश्री मुवडना आवको तरफथी
 ५ वाइ प्रेमावाइ ते शा नागसी शिवजी
 ५ नेणसीनी घरवाली

शा दोलाजी, नेराजी
 शा मनघाजी, अर्नेचव
 शा मनघाजी, वनेचव
 शा लालचव, कपूरचव दाजाखमी
 शा न्यालचव, आलमचवजी गाम सावरी
 शा दीपाजी, केशाजी
 शा गेना, ओखाजी
 शा गेनाजी, तेजाजी
 शा जेताजी, लखाजी
 शा छताजी, तेजीजी
 शा वरसिध, वेक्सी
 शा खुमाजी, दिंडुजी
 शा दिंडुजी, अमरिंगजी
 शा नाना, ओखाजी
 शा मोती, पुरुपाजी
 शा इदाजी, सुजाजी
 शा जेठा, गरनारजी
 शा खुशानजी, खुमाजी

१ शा मनाजी, मासिधजी
 १ शा चेनाजी, गजाजी
 १ शा घुरा, मासाजी
 १ शा छुवारमछ, चेनाजी
 १ शा मोटाजी, वीराजी
 १ शा जेरूप, सक्काजी
 १ शा जिवाजी, आणदाजी
 १ शा जमनादास, लालजी
 १ शा हुगरसी, धरमसी
 १ शा उपाजी, कपुरचव कुर्की
 १ शा आशाजी, राइचव कुर्की
 १ शा गोमाजी, जवेरचव कुर्की
 १ शा बोलतराम, चुनीलाल राजगढ
 १ शा जसुजी, चतुरछुज राजगढ
 १ श्री जावढाना संघ समस्त
 १ श्री जांबुथाना संघ समस्त
 १ श्री वढनगरना संघ समस्त
 १ शा बोलतराम, हरखचव राजगढ

१ १ १ १ १ १ १ ५ ५ ५ १ ५ ५ ५ ५ १ ० १ ० १ ० ५ ५

॥ अद्वारकश्रीराजेंद्रसुखिरचितः ॥

॥ कल्पसूत्रस्य बालावबोधः समाप्तः ॥

